

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Herkes yalan söyler."

DÜŞMÜŞ GÜVERCİN

DANI FRANCIS

YABANCI

SINIRLAR AŞILACAK.
BAĞLAR TEST EDİLECEK.
KITA İÇİN SAVAŞ HENÜZ
YENİ BAŞLIYOR.

Çeviren: Ülkü Tuğba Çayır

www.ithakiyayingrubu.com

YABANCI

9 786256 826847

© /yabanciayayinlari

Yetişkin
okurlara
önerilir.

Ailem için

Düzenleme
Ny.ozlem

CROSS

GİRİŞ

Bu hücredeki her şey tam olarak istediğim gibi.

Bütün tavanda şerit şerit uzanan floresan lambalar birkaç dakikada bir cızırdıyor, yanıp sönüyor.

Köşede, arka planda sürekli *şıp şıp şıp* sesine neden olan kasıtlı sızıntısıyla paslı bir boru var.

Hava insanın iliğine işleyecek kadar soğuk.

Beton zemindeki eski kan lekelerinin amacı içerideki insanlara şunları hatırlatmak: Bu odada senden önce tutulan hiç kimse hoş şeyler yaşamadı, sen de yaşamayacaksın. O yüzden konuşsan iyi edersin.

Gümüş Blok'un yüzbaşı olarak, insanların direncini kırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum. En etkili sorgulama aracının sürekli yineleme olduğunu da. Herhangi bir şeyi yeterince çok kez tekrarlarsanız insanı delirtir. Çok geçmeden o zar zor duyulan *şıp şıp şıp* sesi, kafanızın içinde sağır edici bir çığlığa dönüşür. Yanıp sönen ışıklar yüzünden gözlerinizi söküp atasınız gelir. Düşüncelerinizi toparlamanız soğuk yüzünden imkânsızlaşır.

Birkaç saat, birkaç gün, belki haftalar sürebilir ama sonunda, zaman acı verici derecede yavaş ilerlerken o amansız, planlı yıpratıcı unsurlar akıl sağlığınızı aşındırıp gerçekliği sorgulamanıza neden olur.

Bir yandan, Kumanda mahkûmlarını tutmak için tasarlanmış bu işkence odasının, en küçük ayrıntısına kadar tam olarak istediğim gibi kullanıldığını gördüğüm için memnunum.

Öte yandan? Mahkûm *benim* ve bu siktiğimin işi insanı çileden çıkarıyor.

Ellerim kelepçeli.

Pislik kardeşlerim beni gerçekten de kelepçelediler.

Sağlamlığını anlamak için zincirlere ne kadar sert asılırsam asılayım, bileklerimi ne kadar sarsarsam sarsayım, yerimden kıpırdayamayacağımı fark edince öfke boğazıma kadar yükseliyor. Zincirler her hareketimle şingırdayıp kollarımı çekiştiriyor. Sikeyim, omuzlarım beni mahvetti.

Kardeşlerimin beni burada daha ne kadar tutmayı planladıklarına dair hiçbir fikrim yok. Abim pragmatik adamdır. Travis bana ne kadar kızarsa kızsın, hücrede tutulmamdansa sahaya çıkarsam işine daha çok yarayacağımı biliyor. Ama Roe henüz on sekizinde, etrafta devasa bir barut fıçısı gibi geziyor. Çocuğun hem otorite sorunları hem de aşağılık kompleksi var. Eline azıcık güç vererseniz tadından sarhoş oluyor.

Şu an ne hâlde olduğunu hayal bile edemiyorum. Babamızın onayını kazanma yönündeki patolojik ihtiyacı sayesinde yıllardır bir şekilde dizginleniyordu. Roe babamın kendisini onaylamasına deli gibi muhtaçtı, General'in gösterdiği ufacık ilgiyi bile öpüp başına koyuyordu.

Ama artık babamız yok. Düşmanları zihnini bozup bir zamanların heybetli Merrick Redden'ini bitkisel hayata soktu. Ve artık Travis Kıta'nın yeni Generali olarak atandığı için Roe, babamızın baskısından kurtulup, abilerini kıskanan trajik derecede şımarık bir velet olmadığını kanıtlama fırsatını nihayet ele geçirdi.

Zincirlerimi çekiştirmeye devam ederken, çelik kapıdan net bir bip sesi geliyor. Kapı kayarak açılınca küçük kardeşim içeri giriyor.

Roe, beni mezbaha tavanmdan asılmış bir hayvan gibi sallanırken görünce keyiflenip hâlimden memnun şekilde gülümsüyor.

Ağır ağır, "Günaydın, abi," diyor. "İyi uyudun mu?"

Uzun adımlarla bana doğru yürüyor, uzun bacaklarıyla ara-

mızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Travis'le ikimiz gibi onun da boyu ortalamanın üstünde ama bizim kadar geniş değil. Genç gerçi. O sıska vücudunu kasla dolduracak vakti var hâlâ.

Benden cevap gelmeyince Roe'nun koyu renkli, delici bakışları hoşnutsuzlukla kısılıyor. Babamıza benzerliği yüzünden etrafında vakit geçirdiğim zaman içimde hep bir huzursuzluk hissettim. Keskin hatlarını her gördüğümde, içgüdüsel olarak uzaklaşmak istiyorum.

"Cidden mi? Beni görmezden mi geleceksin?" diye alay ediyor. "Aa, yoksa birileri işleri batırdığı için mi somurtuyor?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Amacın ne, *kardeşim*? Özür mü bekliyorsun? Hayatımın bağışlanması için yalvarmamı mı? Çünkü ikimiz de böyle bir şeyin olmayacağını biliyoruz."

Yumruklarını sıkıyor. Onunla böyle konuşmamdan nefret ettiği belli. Yavaş ve imalı. Küçük çocuk oyalyormuşum gibi. Hayatını benden nefret etmekle bana benzetmek istemek arasında gidip gelerek geçirmiş toy bir velet olmasaydı, belki onunla konuşurken bu kadar götlük yapmazdım.

Roe, "Hayır, tabii ki güçlü kuvvetli Cross Redden hiçbir zaman yalvarmaz," diye tersliyor. "Altın Çocuk. Siktiğimin Bay Mükemmel'i. Sen hiç hata yapmazsın, değil mi? Neden *kendi* eylemlerinin sorumluluğunu alasın ki?"

Çocuk gibi mızmızlanınca gülüyorum, gülüşüm onu daha da kızdırıyor. Tepki vermemi istiyor. Kendimi savunmamı. Her durumda soğukkanlı kalabildiğim için deliriyor. Hep böyleydim. Roe'nun en büyük zayıflığı, soğukkanlılığını hiçbir zaman koruyamaması. Gümüş Blok'a katılmasını bu yüzden istememiştim. Eğitim programına girişini, yalnızca babamız bu konuda bana hiçbir seçenek bırakmadığı için onaylamıştım.

Ben sessiz kalınca, "Peki, bil bakalım ne oldu, Bay Mükemmel," diye devam ediyor, "bu sefer hata *yaptın*." Artık suratıma baka baka sırtıyor. Tatmin olmuş durumda ve kendinden emin. "Gidip sikini defolu birine soktun, o da Aykırı arkadaşlarıyla birlikte o kıymetli Kumanda üssünü havaya uçurdu."

Yüz ifademi donuk tutuyorum. İçim fokur fokur kaynıyor. Şu anda elim kolum zincirli olmasaydı çıplak ellerimle gırtlığını söküp, Wren'i böyle aşağılamasının bedelini ona ödetirdim. Benim kadının defolu filan değil. Hiçbir zaman değildi, asla da olmayacak.

"O kaltağı yakalayan da bendim," diye böbürleniyor. "Bu yüzden *sen* buradasın, ben de terfi aldım."

Kibar kibar, "Ne hoş," diyorum. "Peki neye terfi ettik, küçük kardeşim?"

Kollarını zayıf göğsünün üstünde kavuşturuyor. Kendisiyle gurur duyuyor. "Üsteğmen."

Ben hiç oralı olmayınca içinin paramparça olduğunu farkındayım.

Daha da yanıma geliyor ama güvenli mesafeyi korumaya devam ediyor. Çocuk aptal değil. Yeterince yaklaşırsa, bacaklarımı etrafına dolayıp o cılız boynunu kolayca kırabileceğimin farkında. Birilerine zarar vermek için ellerime ihtiyacım yok.

"Artık herkes ne mal olduğunu farkında. Yenilmez, hiç hata yapmaz Yüzbaşı Cross'a ağzının payını verdiler. Bir kadının sana böyle bir şey yapmasma izin verdin. Hem de herhangi bir kadın değil, siktiğimin gümüşkanı."

İnkâr etmiyorum. Alıkoyulmadan önce bazı şeyleri üstleneceğime karar vermiştim zaten. Hiç hata yapmadığımı söyleyip durumu tamamen inkâr etmek abimin daha fazla kızmasına neden olmaktan başka bir işe yaramaz. Travis'in en azından kısmen de olsa kazandığını hissetmesi lazım.

"Darlington beni kandırdı," diye kabul ediyorum. "Herkesin başına gelebilir böyle şeyler."

Roe, "Benim başıma hiç gelmedi," diye böbürlenince, dünden bu yana olgunlaştığına dair bütün şüpheler ortadan kalkıyor.

"Bravo. Birinin seni terfi ettirmesi lazım."

Gözleri alev alıyor.

Kahkahamı bastıramıyorum artık. "Ne istiyorsun benden, Roe? Seni dünyanın en büyük askeri mi ilan edeyim? Bir tür süper gümüşkan dedektörü olduğunu mu duyuralım?"

Bir kahkahayı daha zar zor bastırarak, *çünkü tespit yeteneklerin bok gibi*, demek istiyorum. Sekiz yaşından beri telepati yeteneğine sahibim. Kabul, damarlarım durumu ele vermediği için işim kolay –diğer Modlar damarlarında sıvı gümüş akıyormuş gibi görünmeden yeteneklerini kullanamıyorlar– ama Roe benim de öyle biri olabileceğimden hiç şüphelenmedi. Hiç kimse şüphelenmedi.

“Sikeyim, sana i-na-na-mı-yo-rum, Cross,” diyor. İçinde olduğumuz duruma inanamaz hâlde başını sallıyor çünkü iradesi Roe’nunki kadar zayıf biri, benim konumumdaki bir insanın merhamet dilememesini anlamlandıramıyor. “Hâlâ kontrol sende sanıyorsun. Alınacak kararları değiştirebileceğini zannediyorsun. Ama öyle değil. General artık Travis. Kumpanya artık onun kontrolünde, babamlayken yaptığın gibi sözünü geçiremeyeceksin. Babam, Aykırılara fazla yumuşak davranmana göz yumdu. Gardını düşürüp düşmanın aramıza katılmasına izin verdin.” Öfkeyle, dişlerinin arasından homurdanıyor. “Gidip ona Gümüş Elit kadrosunda yer verdin.”

Ah, demek zoruna giden şey buymuş.

Sırtınca ağzımın kenarları yukarı kalkıyor.

“Niye öyle bakıyorsun?” diye homurdanıyor.

“Acı gerçeği söylemem lazım, kusura bakma ama Darlington Program’a katılmasaydı bile Elit kadrosundaki o pozisyona sen geçemeyecektin. Listemde bile değildin.”

Ona fiziksel olarak vurmuşum gibi irkiliyor, bütün vücudu öfkeyle titriyor. Roe’nun sorunu tam olarak bu. Kendi kafasındaki yetersizlikleri aklını her zaman bulandırır, kendini ispatlama yolundaki bitmek bilmez arayışında onu karşı tarafa öfkeyle saldırıp hata yapmaya iter.

Yarattığı korkunç rahatsızlığı umursamayarak omuzlarımı esnetiyorum. Neredeyse tam bir gündür tavandan zincirlerle asılmış hâldeyim.

Sertçe, “Boyundan büyük işlere girişiyorsun, Roe,” diyorum. “Travis canı isterse seni albaylığa kadar terfi ettirebilir, umu-

rumda değil ama bu terfiler, semtlerdeki operasyonları yürütmek için gerekli eğitime ya da deneyime sahip olmadığın gerçeğini değiştirmez.”

Karşılık veren tonu küçümseyici. “Bütün Aykırıları toplayıp çalışma kampına tıkmak için o kadar da deneyim gerekmiyor.” Bir an duraksıyor. “Gerçi bu konuda abimle aynı fikirde değiliz. Köle mi, yönetimci mi oldukları umurumda bile değil, yapılacak tek şey onları idam mangasının önüne dizmek.” Alayla gülümüyor. “Kız arkadaşından başlayarak.”

Omuz silkince omuzlarıma bir sızı daha yayılıyor. “O benim kız arkadaşım değil.”

Sadece var olma sebebim.

O kadar yani, büyütülecek bir şey değil.

“Değil, ha?” Gülümsemesi daha da genişliyor. “Kaçmasına niye yardım ettin o zaman?”

Yüzümde ufacık bir duygu belirtisi bile yok. Her ne kadar Travis’in Kumpanya’ya ihanet ettiğime tamamen ikna olmadığını bilsem de burada tutulmamın asıl sebebi Wren’in kaçıışı. Roe aynı ihanet suçlamasını öne sürmekte hiç gecikmedi. Hatta keyif bile aldı.

“Hiçbir ilgim yoktu,” diyorum. “Xavier ne yaptıysa emirleri hiçe sayarak yaptı.”

“İkimiz de Ford’un, senin iznini almadan kendi sikine bile dokunmayacağını biliyoruz. O kaltak için kaçmazdı. Sen istemedikçe tabii.”

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak gözlerine bakıyorum. “Travis beni daha ne kadar burada tutmayı planlıyor?”

Roe, “Gerekli gördüğümüz sürece,” derken daha önce hiç görünmediği kadar mutlu görünüyordu.

Biz. Gülmemeye çalışıyorum, daha çok çocuğa acımaya başladığım ve daha fazla alay etmek istemediğim için. Ama siktirsin. Travis geri zekâlı değil. Roe’nun herhangi bir konuda karar almasına izin vermez. En azından sonuç doğuracak kararlar söz konusuysa.

Roe kapıya doğru ilerlerken gülümsemeye devam ederek, “Bence bir hafta, belki iki, kafanı toparlaman için yeterli olur,” diyor. “Kimin tarafında olduğunu hatırlarsın.”

Kapı arkasından kapanıp kilitleniyor, beni bir kez daha yanıp sönen ışıklarla ve borudan gelen *şıp şıp şıp* sesiyle baş başa bırakıp gidiyor.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama ensemde o tanıdık dokunuşu hissettiğimde, sırtımın üst kısmı neredeyse tamamen uyuşmuştu.

Wren.

İçim ferahlıyor. Telepatik bağlantıyı hemen kabul ediyorum.

“İyi misin?” diye soruyorum.

“Evet. Başardık.”

Sesi kulaklarımın içini dolduruyor. İçimde, tavandan asılı olmasaydım dizlerimin üstüne çökmeme neden olacak bir duygu selinin yükselmesine sebep oluyor. Karadiyar’ı geçtiler. Ama bir an bile şüphe etmemiştim. Xavier, Wren’in başına herhangi bir şey gelmesine izin verirse neler olacağının farkındaydı.

Bir an ona hapishanede, kollarım başımın üzerinde olacak şekilde zincirlendiğimi, kilitli tutulduğumu söylemeyi düşünüyorum ama şu anda zaten uğraşması gereken bokluklar var. Wren’i tanıyorsam beni kurtarmak için Başkaldırı’ya katılma planını bir kenara bırakıp cehennemden kopmuş bir fırtına gibi İnziva Noktası’na daldardı.

Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Kardeşlerim beni öldürecek değiller. Bana fazlasıyla ihtiyaçları var. Ayrıca kendilerince de olsa, bana değer veriyorlar. Travis kesinlikle. Roe ise... sanırım, o gün içinde ne kadar kıskançlık biriktirdiğine bağlı.

“Şimdi konuşamıyorum,” diye devam ediyor, “ama sadece...” Bir duraksama oluyor. “... seni sevdiğimi söylemek istedim.”

O iki kelimeyle kalbim üç beden genişliyor.

Söylediklerinin üzerimde nasıl bir etki bıraktığıyla ilgili hiçbir fikri yok. Bu kadının beni sevdiğini bilmek boğazımın düğümlenmesine neden olan o yalın, iliklerime işleyen duyguyu yaratıyor.

İronik açıdan bakınca ne kadar da uygun, değil mi? Yıllarımı bu duyguyu dile getirmeye yaklaşan herkesten kaçarak geçirdim. Bir kadının bana karşı daha derin şeyler hissetmeye başladığını düşündüğüm anda, ortadan kayboluyordum. Uzaklaşıyordum. Böyle bir şeyin yaşanmasına kesinlikle izin vermiyordum çünkü onları sevmek ihtimal dahilinde bile değildi. Kalbim başka birine aitti.

Gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce, en azından astım olduğu fikrini aştıktan sonra, Wren'le yakınlaşmaya karşı olmamın nedenlerinden biri de buydu. O kadar kapalıydı, bana karşı –aslında herkese karşı– duygusal anlamda o kadar ulaşamaz bir noktadaydı ki bana âşık olma ihtimalinden bir an bile korkmadım.

İçime böyle işleyince, yakınlaşmama izin vermemesi beni bu kadar rahatsız edince sersemledim. Bu hisler, kabuğunu kırmak istememe neden oldu. Şimdi geriye dönüp bakınca içimin bir yerlerinde, bilinçaltı düzeyde, onun hayatım boyunca telepatik şekilde bağlantı kurduğum kız, Papatya olduğunu hissetmiş olmalıyım sanırım.

“Ben de seni seviyorum, Güvercin,” diyorum ama bu laf içimdeki hislerin yanında o kadar zayıf kalıyor ki neredeyse güleceğim.

Bu basit, mütevazı kelimeler ona karşı hissettiklerimin derinliğini anlatmanın yanına bile yaklaşamıyor. Ona karşı hislerim bir çeşit doğal afet gibi. Nefes almamı zorlaştırıyor, kontrolü elde tutmayı imkânsız hâle getiriyor.

Bu kadın beni tamamen ele geçirmiş durumda.

Kontrol konusunda her zaman usta sayılırdım. Babamla bu konuda birbirimize benziyoruz. Ama tanıştığımız andan itibaren Wren içimde resmen kaos yarattı. Sikeyim, bu dünyada başka hiç kimse kendimi aynı anda hem bu kadar çaresiz hem de bu kadar canlı hissetmeme neden olmuyor. Kalbim çocukluğumuzdan bu yana onun, öldüğüm güne kadar da onun olacak.

“Fırsat bulunca ulaş bana,” diye ekliyorum ve her ne kadar şu anda sesini zihnimde olabildiğince uzun süre duymaktan başka bir şey istemesem de telepatik bağlantıyı kesmesini engellemiyorum.

Biraz daha konuşursak, bir şeylerin ters gittiğini mutlaka sezecek. Papatya konuşurken üstelememesi gereken şeylerin hep farkında olurdu ama Wren'in... pek de öyle biri olmadığını yeni yeni öğreniyorum. Wren Darlington kendi başına bela açacak kadar inatçı ve zeki.

Sevdiğim o karmaşık kadını oluşturan iki parçayı hâlâ kafamda bir araya getirmeye çalışıyorum.

Çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım ve sırdaşım olan Papatya, yıllar önce zihniyle kazara bağlantı kurduğum kız. Benimle kırılganlıklarını paylaşan, benimkilerin de hepsini bilen kız.

Ve ateşle tutkudan ibaret Wren. Sikeyim, gördüğüm ilk andan itibaren aklımın almayacağı kadar beni kendine çeken kadın.

Yine yorgunluk hissetmeye başlayınca gözlerimi kapatıp başımı kollarıma yaslıyorum. Kollarımı saatlerdir başımın üstünde tuttuğum için kaslarım zorlandı, seğiriyorlar.

Umarım Wren iyidir.

Xavier'in onu güvende tutacağına inanıyorum, gerçekten. Benim için de önemsedığım herhangi biri için de kurşunun önüne atlar. Ben de onun için hiç tereddüt etmeden aynısını yaparım. Ama vücudumun her parçası Wren'i korumamı haykırıyor ve bu görevi başka birine devretme düşüncesi, bahsedilen kişi en eski dostum bile olsa duvarları yumruklamak istememe neden oluyor.

Onu şehirden çıkardıktan sonra yanlarında gitmediğim için mahvoldum ama burada acil meseleler var. Annem. Güce aç kardeşlerim. Babamın zihninde yaratılan zararın boyutunu da henüz bilmiyoruz.

Ben kendi evimi düzene sokarken Xavier, Wren'i güvende tutacak. Tutacağına inanmak zorundayım.

Ama Wren'in saçının bir teline bile zarar gelirse bütün bu Kıta'yı yerle bir edeceğim.

KIRMIZI ALARM

İSİM: Wren Darlington

RÜTBE: Er

SEMT: Z

STATÜ: Aykırı

BİLİNEN SON KONUMU: İnziva Noktası

ARANMA NEDENİ:

<büyük suçlar> Vatana ihanet, gerçeği gizleme

<hafif suçlar> Mala zarar verme

EK BİLGİLER:

DOĞUM YILI: YÇ 5

YAŞ: 20

AYIRT EDİCİ ÖZELLİKLER: Sol uylukta
kandamgası

UYARI:

Şüpheli ileri düzeyde eğitilmiş bir keskin nişancı.

Eski Gümüş Elit operatörü. Aykırı yetenekleri

bilinmiyor ancak kandamgasının varlığı

şüphelinin güçlü olduğunu gösteriyor. Son

derece dikkatli olun.

TALİMAT:

Görür görmez öldürün.

WREN

1

Adın Stella Hess.

Stella Hess.

Bu ismi kafamdan atamıyorum. Zihnimde dolaşıp, üstümüzdeki helikopter pervanelerinden bile daha hızlı dönüyor.

Stella Hess.

Bu isim bana tamamen yabancı. İçime hiç sinmiyor. Size ait olduğu söylenen ama daha önce görmediğiniz bir giysi gibi. Bedeni doğru, üstünüze tam oluyor fakat yine de başkasının kıyafetlerini giyyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Bana Stella dendiğini hiç hatırlamıyorum ama imkânsız da gelmiyor. Jim Darlington beni İnziva Noktası'ndan apar topar çıkarmadan önce mutlaka bir adım vardı. Modifiye insanlara özgü psişik güçleri sergilemeye başlamıştım, annemin ısrarıyla beni alıp götürmüştü. Annem, beni koruması için en yakın arkadaşına emanet etmişti.

Annem, artık adını bildiğim kadın: Marina Serrano.

Cesur olduğuna inandığım kadın; Kumanda'nın içine, bütün kurumu içeriden yakıp yıkmak gibi tek bir amaçla gizlice sızmıştı. Babamın yardımıyla, hayatını Kıta'daki Modları kurtarmaya adanmıştı. Birlikte, bu hedefe ulaşmak için her türlü yola başvurmaya hazırlardı.

Ve bendeniz, onların ilham verici aşkının meyvesiyim. Mücadeleye olan bitmek bilmez sadakatlerinin vârisiyim.

Gerçi, bir dakika.

Bunların hepsi palavra.

Çünkü ebeveynlerimle ilgili şimdiye kadar inandığım her şey var ya? Yalan. Uydurma. İşin aslını ölü bir adamın yazdığı, hayatımda ikinci kez şehirden kaçmaya zorlanmasaydım belki de asla bulamayacağım bir mektuptan öğrenmek zorunda kalmak her şeyi daha da berbat hâle getirdi.

Jim Amca'nın o sayfaya karaladığı bütün kelimeler, Z Semti'nde sığırlarımıza vurduğumuz damgalar gibi tek tek bey-nime kazınmış durumda.

Ebeveynlerin Başkaldırı'da Kalay Blok Hainleri olarak tanınırlar.

Sayısız Modifiye'nin ölümünden sorumlular.

Annen halkına ihanet etti ve baban onun bunu yapmasına yardımcı oldu.

Mektup mu? Jim Amca'ya bağırıp çağırmak istiyorum. Bu bilgiyi bana illa sikik bir mektupla mı vermen gerekiyordu?

Muhtemelen bunları yazmak için iyi bir nedeni vardı, bir gün işime yarayacağına inanıyordu ama başardığı tek şey beni cevaplardan daha çok soruyla baş başa bırakmak oldu.

Madem annem Kumpanya'ya yardım ediyordu, o zaman onu ne demeye idam ettiler?

Annemle babamın düzenlenmesine yardım ettiği saldırı, koca bir Modifiye topluluğunu yok eden o trajik bombalama... *Neden? Neden böyle bir şey yaptılar?*

Güvenlerini kazanmam gereken insanlardan böyle bir şeyi nasıl gizleyeceğim? Şehirden; güvende olacağım bir yere, sonunda kimliğimi saklamayı bırakabileceğim bir sığınağa gittiğimi düşünerek kaçtım ve onun yerine, başladığım noktaya geri döndüm. Sikeyim, yine *saklanıyorum*.

Başıma bela olan bu devasa sırta, aslan inine giryormuşum gibi hissediyorum. Ya da daha doğrusu aslan inine uçuyorum, hem de pilotu ölü başka bir adam olan bir helikopterle. Aylar önce yıkıcı bir patlamada kaybettiğimi sandığım biriyle.

Yanımdaki koltukta, Xavier Ford kelepçeli bileklerini kucağına dayamış, azıdişlerini toza çevirmeye çalışıyormuş gibi gıcırdatıyor. Sinirli. Suçlamıyorum. Üç gün boyunca yürüyerek

dehşet yuvası Karadiyar'dan geçip geldik, hemen sonra görünüşe göre aslında ölmemiş eski arkadaşım Kaine Sutler tarafından yönetilen Başkaldırı'nın üyeleri tarafından gözaltına alındı.

Namı diğer Grayson Blake.

Sinsi göt.

Alevler arasında yanarak ölmemiş olması yetmezmiş gibi – onun için *cenaze* bile düzenlemiştik– bir de Başkaldırı'nın gözde pilotu ve tam anlamıyla bir Mod efsanesi olduğunu öğrenmek? İnanılır gibi değil. Beni fena kandırdı.

Xavier kulağıma, "İndiğimizde o piçin boynunu kıracağım," diye fısıldıyor. "Tyler onun yüzünden öldü."

Hatırlayınca kendime geliyorum. Tyler Struck, Kıta ordusuna katılabilmek için bütün Kumanda askerlerinin geçmesi gereken eğitim kursu Program'daki eğitmenlerimden biriydi. Pek iyi tanıımıyordum ama Xavier'la birliktelerdi. Ne kadar ciddi olduklarını bilmiyorum fakat demek ki Tyler'ın ölümünün Xavier'i derinden etkileyeceği kadarmış.

Kaine –Grayson– onu doğrudan tuzağın içine sürükledi, binanın patlayacağını biliyordu. Tyler'la birlikte görev yaptığımız Noah Jones'un oradan canlı çıkamayacağını biliyordu. Bunların hepsi Başkaldırı bir tane *uçak* çalabilsin diye yaşandı.

Helikoptere binmeden önce Grayson bana savaşa hazır olup olmadığını sormuştu. Birkaç gün öncesine kadar hazır olduğumu sanıyordum. Geldim çünkü mücadeleyi desteklemek istiyorum. *Hepimizin* mücadelesini. Kumanda'yı sabote etmek için şebeke adına çalışmaya başladığımda, o üste Modlar hakkında söylenenleri dinleyerek, bizden nasıl korkulup nefret edildiğini görerek aylar geçirdim.

Toplumda bir yerimizin, eşit bir yerimizin olmasını hak ediyoruz ve bunun için savaşılmaya hazırım. Benim gibi Modların hayatını daha iyi hâle getirmek için Başkaldırı'yla birlikte çalışmaya fazlasıyla hazırım.

Ama... Grayson'ın yaptığı gibi iki insanın ölümüne neden olabilir miyim, bilmiyorum.

Bu adamın Program'dan tanıdığım, her zaman yaramaz yaramaz sırtan ya da flörtöz bir yoruma hazır olan adamla aynı kişi olmadığı giderek daha da netleşiyor. İki kişinin ölümüne yol açma fikrinden hiç rahatsız olmayan, ölümcül bir şebeke operatörü o artık. O insanları kendi elleriyle öldürmemiş olabilir ama kesinlikle eylemleriyle öldürdü.

Ama sonra pilot koltuğunda dönüp bana bakınca dudakları yukarı kıvrılıyor ve göz göze gelince, yeşil gözlerindeki o tanıdık ışıltıyı görüyorum. Aslında Grayson Blake olduğunu kabullenmem biraz zaman alacak ama arkadaşım Kaine'in hâlâ içinde bir yerlerde olduğuna inanmam gerek.

Grayson bize doğru uzanarak, "Sizden bir şey isteyeceğim, olur mu?" diyor. "Lütfen kuşumun içine kusmayın."

Kaşlarımı çatıp, "Neden kus—" diye soruyorum ama sonra helikopter uyarı muyarı olmadan dönünce midem altüst oluyor.

Mide bulantısı boğazıma doğru fırlayınca bastırmak için hızla yutkunmak zorunda kalıyorum. Nasıl böyle uçabiliyoruz ki? Helikopter neredeyse tamamen yan yatmış durumda. Sonra sert bir dönüş yapıyor, midem bir kere daha takla atıyor.

Havadan bakıldığında Karadior, gökyüzünde ilerleyen bir bulut kütleli gibi kıvrılıp dalgalanan, yoğun bir siyah sis örtüsü. Orada yaşadığımız zamanlarda Jim Amca, hava araçlarının küçük açıklığımızı fark etmesi ihtimaliyle endişelenirdi ama şimdi gördüğüm üzere korkacak hiçbir şey yokmuş. O uğursuz karanlığın arasından bir şey görmek imkânsız.

Pencerelerin ötesindeki manzara, helikopterin bir dağ vadisine doğru süzülmesiyle birdenbire değişiyor. Yeşil ve kahverengi parıltılar dikkatimi çekiyor. Gür çimenler. Dar, kıvrıla kıvrıla akan bir nehir. O kadar hızlı ilerliyoruz ki gözden kaybolmadan önce hiçbir şeye doğru dürüst odaklanamıyorum. Grayson'ın nasıl bu kadar hassas şekilde yön değiştirebildiğini bilmiyorum. Helikopter vücudunun uzantısı gibi resmen, etkilendiğini inkâr edemeyeceğim.

Sonunda helikopter doğruluyor, midem yatışıyor ve yine normal hızda uçuyoruz.

Xavier'le ikimizin karşısında, yüzleri ifadesiz iki adam emniyet kemerleriyle koltuklarına bağlanmış durumdalar. Başkaldırı bizi Karadiyar'dan almaya geldiği anda, Xavier'ı kelepçeleyip helikopterin içine sürükleyenler onlardı. Uçuş başladığından beri tek kelime etmediler. Grayson'ın yardımcı pilotu da ağzını açmadı: yüzünde temkinli bir ifadeyle oturan, kumral saçları uzun atkuyruğuyla toplanmış, genç bir kadın.

Zihinlerini okuyup okuyamayacağımı görmek için kalkanlarını test etmek üzere çoktan zihinsel yol açtım ama çelik kasa gibiler. Herhangi bir zayıflık bulmak için tarama yapmak zaman alırdı ve şu anda zaman sahip olduğum bir lüks değil. Hem zaten, ne düşündüklerini bilmek için psişik yeteneklere ihtiyacım yok.

Bu iki adam, Xavier yanlış şekilde gözünü bile kırpsa onu öldürmeye hazır.

Yardımcı pilot? Bana zerre kadar, bir gram bile güvenmiyor.

Bakışımı pencereye kaydırıyorum, kendimi dağın yamacına bakarken bulunca irkiliyorum. Yok artık. Bu kadar yaklaştığımızın hiç farkında değildim.

Helikopter yine yan yatıyor. Sivri zirveler, dik uçurumlarla yoğun orman dikkatimi çekiyor, bir anda heybetli taş bir duvara bakar hâle geliyor.

Dağın tam ortasına çarpmak üzereyiz.

Yüreğim ağzıma geliyor. Kendimi çarpışmaya hazırlıyorum ama gerçekten hayranlık uyandıracak şekilde, dağ açılıyor. Sahte bir kayalık olduğunu ancak sonradan fark ediyorum. Kaya gibi görünecek şekilde kamufle edilmiş gizli bir giriş. İki devasa kapı kayarak açılınca arkasındaki karanlık boşluğu ortaya çıkarıyor.

Gün ışığını arkamızda bırakıp, mağarayı andıran ama devasa bir hangara benzeyen bir yere uçuyoruz. Kapılar kapanınca doğal ışık yerini yapay ışığa bırakıyor. Helikopter siyah piste yumuşak bir gümbürtüyle iniyor, pervaneler birkaç saniye daha düzenli bir uğultuyla dönüp sonra sessizliğe karışıyor.

Xavier, "Siktir, dağın içine mi girdik?" diye soruyor.

Grayson pilot koltuğundan kıkırdıyor. Emniyet kemerini çözüp, "Mavi Hançer üssüne hoş geldiniz," diyor bize. "Diğer ismiyle Hançer."

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor. Neden adını Mavi Hançer koymuşlar? Burada kaç kişi yaşıyor? Bunca zamandır nasıl fark edilmeden kalmış? Sormak isterdim ama içimde, yanımda Xavier varken hiç kimsenin ağzından bir şey kaçırmayacağına dair bir his var.

Kaşları çatık adamlardan biri bana, "Çık," diye bağıyor, ben de emniyet kemerimi çözerken ters ters ona bakıyorum.

Diğer adam elleri kolları bağlı Xavier'i yan kapıdan dışarı sürüklüyor. Ben de arkalarından atlıyorum, botlarım piste pat diye vuruyor.

Koca bir uçak filosuyla karşılaşmayı, belki de Grayson'ın Kumanda'dan çaldığı B-8 bombardıman uçağını görmeyi bekleyerek çevreme bakıyorum ama birkaç üstü açık araç, birkaç motosikletle bu helikopter dışında hangar bomboş.

Bakışlarım kısa pisti takip edip ucundaki devasa metal duvara gidiyor. İki tarafında sabitlenmiş tuş takımlarını, tavandaki kameralardan yanıp sönen kırmızı ışıkları fark ediyorum. Asıl hangar o duvarın ardındadır, bu yalnızca iniş-kalkışlar için kullanılıyordur, eminim.

Xavier somurtkan bakışlarını Grayson'a dikmiş hâlde, "Burası neresi?" diye mırıldanıyor.

"Son Savaş'tan kalma, terk edilmiş bir tesis." Grayson helikopterin kapısını sertçe kapatıyor, ardından cebine uzanıyor. Şık bir cihaz çıkarıp ekrana bakıyor.

Cihaz, Kumpanya tarafından verilen telflerden daha küçük ve siyah yerine gümüş renginde. Gizli buluşma için Kumanda üssünde ilk kez bir araya geldiğimizde Adrienne'de de benzer bir cihaz vardı. Başkaldırı'nın kendi ürettiği teknolojisi olmalı; iyice meraklanıyorum.

Xavier, "Nasıl buldunuz?" diye üstelemeye devam ediyor.

Grayson cevap vermek üzereyken yardımcı pilotu kaşlarını çatınca iki adama dönüp, "Hücreye götürün," diyor.

Adamlar Xavier'e yaklaşıncı paniğe kapılıyorum. "Bir dakika bekleyin," diye itiraz ediyorum. "Durun. Söyledim ya, kaçmama yardım etti."

Grayson, "Ben de sana umurumda olmadığını söyledim," diye karşılık veriyor. Xavier, direnmeye hazırlanır gibi saldırgan bir duruş alınca gözlerini deviriyor. "Boşuna debelenme, Ford. Kendini savunma şansın olacak. Şimdilik, işleri kendi adına daha da bok etme."

Bakışlarım Xavier'inkilerle buluşuyor, aramızda sözsüz bir alışveriş yaşanıyor. Benim gibi telepatik olmayabilir ama gözlerim mesajımı yüksek ve net şekilde iletmeye fazlasıyla yeter.

Sonra tekrar bir araya gelip plan yapacağız.

Başı kısa bir onay hareketiyle öne eğiliyor. Xavier sinir bozucu biri olabilir ama aptal değil. Kumanda'da teğmenliğe yükselip Gümüş Blok'un en gözde birimi olan Eli'te seçilmesinin bir sebebi var.

Kasvetli bir ifadeyle, kendisini yakındaki bir kapıya doğru çekmelerine izin veriyor. Kapının kolu yok, sadece pürüzsüz metal bir yüzeyle duvarda parmak izi tarayıcısı var. Kapı kayarak açılınca adamlar Xavier'i içeri itiyor. Kapının kapanırken çıkardığı yumuşak tıslama sesini duyunca hava kilidi olduğunu anlıyorum.

Onlar gittikten sonra yardımcı pilot ihtiyatını gizleme zahmetine bile girmeden bana bakıyor. Grayson'a, "Halledebilecek misin?" diye soruyor.

Onun başını sallamasıyla, tek kelime etmeden hava kilidinden geçip gözden kayboluyor.

Sonunda baş başa kalınca ikimiz de birbirimizi süzüyoruz.

Bu yeni Kaine'le ilgili kafam karışık. Grayson Blake denen bu adamla ilgili. Üstünü başını inceliyorum: kolları sıvanmış pamuklu gri bir gömlekle uzun bacaklarını saran siyah pantolon. En son gördüğümde, şu anda üstümde olan lacivert Kumanda üniformasının aynısını giyiyordu.

Ciddi bir tonla, "Ford hücrede tutulmayı hak etmiyor," diyorum. "İnziva Noktası'ndan kaçmama yardım etti. Onsuz Karadiyar'ı aşmam mümkün değildi."

"Daha önce de söylediğim gibi, başına geleceklere Otorite karar verecek." Hayal kırıklığımı fark eden Grayson ses tonunu yumuşatıyor. "Bir Gümüş Blok teğmenine üssümüzde elini kolunu sallayarak dolaşma hakkı verecek hâlimiz yok. Aksi bildirilene kadar gözaltında tutulacak."

"Yani onu öldürüp öldürmeyeceğinize karar verene kadar."

"Aşağı yukarı."

Kafamı sallıyorum. "Kumanda üssündeyken bu kadar acımasız değildin."

Düpedüz, "Evet," diyor. "Acımasızdım." Sonra gözleri parlıyor. "Ama aynı zamanda çekiciydim. Sevilesi biriydim. Çok komiktim..."

Kendi listemi sıralıyorum. "Kendini beğenmiştin, iticiydin..."

Göz kırpmıyor. "Benim elimden çok iş gelir, Darlington. Şimdiye kadar anlayamadın mı?"

"Cenazende ağlamış olmak dışında hiçbir şeyi anlayamadım. Senin için *yas tuttum*."

Yüzündeki oyunbaz pırıltı siliniyor. "Biliyorum, özür dilerim. Gerçekten. Ama yerine getirmem gereken bir görev vardı. Senin herkesten daha iyi anlamam lazım. Biz ekibe dahil ettikten sonra sen de görev yürütmeye başlamıştın."

Sindirmeye çalışarak, "Biz," diye tekrarlıyorum. "Bunca zamandır Mod olduğuna inanamıyorum."

Suçlayıcı suçlayıcı bakarken bile dayanamayıp yol açıyorum, te-lepati için frekansa dokunuyorum. Birisiyle bağlantı kurduğunuzda izin istemeniz gerekir. Bu, zihin okumanıza imkân tanıyıp içeri zorla girmenize olanak veren frekanstan ziyade, zihne erişmenin nazik bir yolu olan hafif dokunuştur. Neyse ki bütün Modların içinde, bu istenmeyen ihlale karşı koymak üzere tasarlanmış bir alarm sistemi var. Eğer biri kalkanınıza sızarsa, boynunuzun arkasından yukarı doğru bir elektrik şoku yayılıp sizi tehlikeye karşı uyarır.

Telepatide, Modların kendilerine özgü enerji imzaları olur. Bağlantı kurduğunuzda o enerjiyi tanırırsınız ve biri ölürse o enerji yok olur.

Grayson'ın telepatik imzası yok.

Fark edince afallıyorum. Kalkanını görebiliyorum, hem de güçlü bir kalkan; bu da zihnini okumanın mümkün olduğu anlamına geliyor. Ama telepatik enerji? Sıfır.

"Niye seninle bağlantı kuramıyorum?" Ona bakıyorum, içimi bir kuşku hissi kemiriyor. "Ne biçim bir Mod'sun sen?"

"Telepatisi olmayan türden."

Güvensizliğim yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Hadi oradan."

"Gerçekten." Omuz silkiyor. "Nadir bir türüz."

"Ama *Modifiye*'sin?"

"Evet."

"Peki ne yapabiliyorsun?"

Bu lafıma gülüyor. "Kusura bakma, kovboy kız. Şu anda sadece bilmen gereken şeylerle yetinmen gerek. Otorite'yle görüşene kadar başka cevap alamayacaksın."

"Peki. O zaman Otorite nerede? Adrienne nerede?"

"Yakında bilgilendirme için çağrılacaksın." Telfi elinde titreşince iç çekerek tekrar ekrana bakıyor.

"Onlar mı?"

"Hayır." Cihazı cebine sokup yürümeye başlıyor, peşinden gelmem için işaret ediyor.

Uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken gördüğüm her şeyi sindirmeye çabalıyorum. Kumanda üssünün düzeni karmaşık sanırdım. Hançer yapay ışıkla aydınlatılan, geniş bir tünel ve koridor ağından ibaret. Her yerde kameralar var, neredeyse bütün kapılar parmak izi ya da göz taraması gerektiriyor.

Güvenlik protokollerine hayret ederek, "Burası kale mi yoksa hapisane mi?" diye soruyorum.

Hızım kesmeden, "İkisinden de biraz," diyor.

"Bir dağın içinde olduğumuza inanamıyorum."

"Çok havalı, değil mi?"

Yaklaştığımızda otomatik kapı kayarak açılıyor, asansörlere doğru giden uzun başka bir koridordan ilerliyoruz.

“Kaç katlı burası?”

“Üç. Burası Operasyon katı; komuta merkezimiz, eğitim alanları, cephanelik, telfler burada. İkinci kat Aİ,” deyip boş bakışma karşılık, “yani Araştırma ve İstihbarat,” diye açıklıyor. “Revir, laboratuvarlar, o tür şeyler de orada. En üst kat da Personel.”

Asansörle üçüncü kata çıkıyoruz, Grayson hızlı adımlarla yürürken çeşitli tesisleri gösteriyor. Ortak alanlar, yemekhane, mutfak. Labirenti andıran yolculuğumuzda yalnızca bir avuç insanla karşılaşyoruz. Hepsi sivil kıyafetler giymiş durumda, ten ve saç renkleri farklılık gösterse de beni fark ettiklerinde hepsinin suratında aynı merak ifadesi belirliyor.

Sivillerden biri bana yan yan bakınca, “Benim de Mod olduğumu biliyorlar, değil mi?” diye mırıldanıyorum.

Grayson başını sallıyor. “Hançer’de yalnızca Modların kalmasına izin veriliyor. Ford’un burada hoş karşılanmamasının başka bir nedeni de bu. Adamı sürükleyip buraya getirmeden önce Adrienne’e danışsan gerçekten iyi olurdu.”

“Çok geç. Artık burada.” Ona doğru bakıyorum. “Buraya neden Hançer deniyor?”

“Çünkü bu dağ hançertaşlarla dolu. Başkaldırı’nın kurucuları General Redden’ın Darbesi’nden sonra burayı tesadüfen bulduklarında, isimlendirme konusunda son derece direkt bir yaklaşım benimsemişler.” Gözleri muzipçe parlıyor.

Darbe’den bahsetmesi, Başkaldırı’nın yirmi beş yıldır faaliyette olduğunu hatırlamama neden oluyor. Bizi ya ölü ya da ikinci sınıf vatandaşlar olarak görmek isteyen bir rejime karşı yirmi beş yıldır devam eden bir mücadele. General Redden’in Gümüş Jübile’si daha birkaç gün önceydi, egemenliğinin çeyrek yüzyılımı kutlarken Adrienne adamın zihnini bozarak bu egemenliği ezici bir yenilgiyle sona erdirdiğinde ben de balo salonundaydım. Gözlerimizin önünde General’i bitkisel hayata sokarken saf bir inanamama hâli içinde öylece kalakalmıştım.

Bunu hatırlayınca elimi koluna dolayarak Grayson'ı durduruyorum. "Adrienne'in Jübile'de General Redden'a ne yapacağını biliyor muydun?"

"Evet." Yanıtı hızlı. Hiçbir pişmanlık belirtisi yok.

"Öylece izin mi verdin yani? Adamın beynini *yaktı*."

"Pek de sarsıldığımı söyleyemeyeceğim. Adam on binlerce Mod'u öldürdü. Düşmanımızdı ve savaştayız."

Haklı olduğunu biliyorum ama... savaşta da kuralların olması gerekmez mi? Savaşta onur olması gerekmez mi?

İçimden bir ses, *Onur mu?* diye alay ediyor. *Bir kadını kıskırtıp kendi kafasına sıkmasına sebep oldun.*

Bunu düşününce midem bulanmaya başlıyor. Ellerim biraz titriyor, o yüzden koridorda Grayson'ın arkasından yürürken ellerimi vücudumun iki tarafına bastırıyorum.

Üstünden günler geçmiş olmasma rağmen, yaptığım şeyin dehşetini üstümden atamadım.

Birinin özgür iradesini çaldım. Mide bulandırıcı bir düşünce, okulda öğrendiğimiz o intikamcı tanrılardan biriymişim gibi. Yarattıkları ölümlülerle oynayanlar. Onları kandıran, baştan çıkaran, canları ne zaman isterse eziyet edenler. Kendime, *Ama o ölümlülerin büyük kısmı masumdu*, diye hatırlatmam gerekiyor. Öldürdüğüm kadın Jayde Valence'in masumiyetle uzaktan yakından ilgisi yoktu. General'in sağ koluydu, adamın kendi halkını öldürüp köleleştirmesine yardım etti. O olmadığı için dünya artık daha iyi bir yer.

Ama dünya General olmadığı için de daha iyi bir yer değil mi? Belki de o ölçekte bir düşmanı yok etmek, Adrienne'in yaptığı şeyi haklı çıkarıyordur.

Benim yaptığım şeyi de.

Ya da en azından kendime sürekli bunları söylüyorum.

Sonunda üssün konaklama alanlarına ulaşıyoruz. Grayson koridorun sonundaki bir kapının önünde durup başparmağını tarayıcıya uzatıyor. Kilit açılıyor, küçük bir daireye benzeyen bir yere giriyoruz.

Onun dairesi olduğunu düşünüyorum çünkü havada onun kokusu –keskin narenciyeyle çam– var. Mutfak tezgâhındaki uzun bir taburenin üstünde bir uçuş ceketi asılı. Oturma alanında bir kanepa, iki koltuk ve üstünde birkaç tabletle yarısı içilmiş bir fincan kahve bulunan bir masa var. Ana alanın karşısındaki geniş kapı aralığı, yatak odasıyla lavabo olduğunu varsaydığım yerlere açılıyor.

“Burada sen mi kalıyorsun?”

Onaylarcasına başını sallıyor.

“Neden senin kaldığın yere geldik, Kaine?”

“Grayson,” diye düzeltiyor. “Ama bana Gray diyebilirsin. İnsanlar genelde öyle der.”

“Neden senin kaldığın yere geldik, göt herif?”

Dudakları belli belirsiz kıvrılıyor. “Çünkü henüz sana daire tahsis edilmedi.” Bir koltuğa doğru yürüyor. “Luisa’dan temiz kıyafetler aldım senin için.”

“Luisa?”

“Uçakta tanıştınız aslında. Yardımcı pilotum. Seninle aşağı yukarı aynı bedende.” Sandalyeden bir kıyafet yığını alıp bana uzatıyor, başıyla arkamdaki kapı aralığını gösteriyor. “Lavabo orada. Baştan ayağa toprak içindesin ve kamp ateşi gibi kokuyorsun. Gidip bir duş alsana. Sen duştan çıkarken, Otorite de görüşmek için hazır olur.”

Minnettarlıkla başımı sallıyorum. Karadiyar’da günler geçirdikten sonra gerçekten kirlenmiş gibi hissediyorum, duş almam lazım. Ayrıca biraz yalnız kalmaya da ihtiyacım var.

Duşakabin küçük, tek kişi için tasarlanmış. Suyu açınca nereden geldiğini, bu boruları nasıl doldurduğunu merak ediyorum. Yeraltı rezervuarları mı var acaba? Peki dağın bu kadar içindeyken havayı nasıl filtreliyorlar? Sıcaklığı nasıl kontrol ediyorlar? Bu üs gittikçe daha çok ilgimi çekiyor.

Bir kalıp sabunu bütün vücudumda gezdirip buraya geliş yolculuğunun kirini pasını üstümden atıyorum, ayaklarımın dibinde dönerek giderde kayboluşunu izliyorum. Saçlarımı yı-

kıyorum, genelde tuttuğum hâlimden biraz daha uzun, göğüsle-
rimin epey altına kadar inmiş. Şampuan narenciye gibi kokuyor,
Karadılar'daki o sarı karıncaların saçlarla kıyafetlere sızmak gibi
huyları olduğu için saç derimi üç kez yıkıyorum.

Üstümde böcek dolaşıyormuş hissi kaybolunca, suyun altına
geçip gözlerimi kapatıyorum. Su yüzümü ıslatırken, nihayet ken-
dime bütün gün deli gibi direndiğim şeyi yapma izni veriyorum.

En iyi arkadaşşıma uzanıyorum.

Kurt.

Cross.

Şehirde meşguldür muhtemelen, arkamda bıraktığım karma-
şayla uğraşıyor, Kumanda hangarını yok edip filolarının hatırı
sayılır bir kısmını devre dışı bırakan Mod saldırısından sonra
toparlanmaya çalışıyordur. Eminim abisi de şu anda ondan pek
memnun değildir. İlişkımız hiçbir zaman göz önünde yaşanma-
sa da Cross'un abisi Travis birlikte olduğumuzdan şüpheleni-
yordu. Travis'in yeni General olarak atanması durumun yalnız-
ca daha da karmaşık hâle gelmesine sebep oldu. Artık son sözü o
söylüyor. Cross'u iddia edilen herhangi bir hata için cezalandır-
mayı tercih ederse, cezalandırabilecek güce sahip.

Kafamın içinde o tanıdık sesini duyunca duyguyla dolup ta-
şıyorum.

"İyi misin, Güvercin?"

Güvercin.

Başta benimle alay etmek için başlayan şey, zamanla sevecen
bir ifadeye dönüştü, şimdi her duyduğumda eriyip gidiyorum.
Tatlım ya da *canımdan* daha çok hoşuma gidiyor, gerçi onun o
seksi ağzından bu ikisinden birinin çıkmasına da hayır demez-
dim. Lanet olsun, Cross'un ağzından çıkan her şey kulağa sek-
si geliyor. Silah kullanım kılavuzundan birkaç sayfa okusa bile
beni tahrik etmeyi başarırdı.

Kusursuz yüzünü, o mavi gözlerini, alaycı gamzesiyle muzip
gülümsemesini hayal ediyorum... Uzun, geniş vücuduyla iri,
becerikli ellerini düşünüyorum... Omurgamdan yukarı doğru

yayılan yoğun, hararetli ürperti, tenime vuran sıcak suyla hiç ilgisi olmayan bir şeyden kaynaklanıyor.

“İyiyim. Başkaldırı üssüne ulaştık,” diyorum.

“Güzel.”

Sesinde bir şey var, duraksamama neden oluyor. “Sen iyi misin? Sesinde bir tuhafılık var.”

Cevap vermeden önce kısa bir an duraklıyor. “Gittiğinden beri pek uyumadım.”

“Şu anda neredesin? Kendi dairende misin?”

Bir an daha duruyor. “Evet.”

“Ne oldu?” diye üsteliyorum.

Sonunda, “Her şey boka döndü,” diyor. “Her şey.”

“Burada da aynı. Xavier’i gözaltına aldılar.”

“Alacaklarını tahmin etmiştim.”

“Bana yardım ettiği için biraz güvenlerini kazanır diye umuyordum ama ona güvenmiyorlar. Kilit altından çıkarmak için elimden geleni yapacağım ama onu kurtarman için bir yol bulmamız gerekebilir.”

Bu öneri ağzımdan çıkar çıkmaz imkânsız olduğunu fark ediyorum. Böyle bir kurtarma operasyonu Hançer’in yerini açığa vurmak anlamına gelir ve böyle bir bilgiyi paylaşamam, Cross’la bile. Buradaki herkesi tehlikeye atmış olurum.

“Ne kadar mümkün, bilmiyorum,” diyor. “Tepemde şahin gibi dolaşıp her hareketimi izliyorlar.”

“Travis kaçmama yardım ettiğinden şüpheleniyor mu?”

“Beni kandırıp Xavier’i sana yardım etmesi için baştan çıkardığını söyledim ama inanıp inanmadığını bilmiyorum. Her hâlükârda, seni Gümüş Elit’e almamdan pek memnun değil. Kumpanya istihbaratını tehlikeye attığımı düşünüyor.”

Gözyaşlarıyla değil de suyla ıslandığına kendimi inandırayım diye yüzümü düşün tazyikine doğru kaldırıyorum. Cross’un şehirde tamamen tek başına, hiçbir destek olmadan kalmasına dayanamıyorum.

Tereddüt ediyorum, daha ne kadarını anlatmam gerektiğin-

den emin değilim ama ondan sır saklamak içime sinmiyor, o yüzden pat diye itiraf ediyorum.

“Kaine hayatta.”

“Hasiktir, dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Gümüş Blok’ta geçirdiği süre boyunca Başkaldırı için çalışıyormuş. B-8’in çalındığı gece onlara yardım etmiş.”

Orada kesiyorum çünkü Cross’a güvensen de içimde tuhaf şekilde Grayson’a karşı da bir sadakat hissediyorum. Gray. Adı her ne boksartık.

Cross tamamen buraya dahil olup şebekeyle birlikte çalışmadıkça, Kaine’in aslında Gümüş Elit’in hakkında istihbarat toplamaya çalıştığı pilot Grayson Blake olduğunu bilmesine gerek yok.

“O göt başından beri bizi mi kandırıyormuş?”

“Ama bak, ben de gizli görevdeydim,” diye hatırlatıyorum. “Bana kızmıyorsan ona da kızamazsın.”

“Öyle bir kızarım ki hem de.”

Öfkeli homurtusunu duyunca gülümsüyorum. Onu şimdiden bu kadar özlemem çok saçma, daha sadece birkaç günü ayrı geçirdik. Dudaklarım dudaklarını istiyor; ellerim o biçimli kaslarının, dövmelelerinin, çenesinin belirgin kemiğinin üstünde dolaşma isteğiyle karıncalanıyor.

Cross, “Yani Kaine Modifiye mi?” diye soruyor, kurnaz askeri beyninin bu yeni bilginin sonuçlarını değerlendirdiğini neredeyse görebiliyorum.

“Evet ama hangi yeteneklere sahip, bilmiyorum.”

Sıcaklıktan cildim pancar gibi kızarmış durumda, o yüzden musluğu kapatıp cam kapıyı açıyorum, siyah kauçuk paspasa basıyorum. Lavabonun yanında temiz bir havlu görüyorum, aynadaki buharı silmeden önce etrafıma sarıyorum. Gray ayrıca tarak, diş fırçasıyla birkaç kişisel bakım ürünü daha bırakmış. Ölü arkadaşım tam bir beyefendi.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Aynadaki yansımama bakıyorum, bana bakan bal sarısı ve kahverengi karışımı yorgun bir çift gözle karşılaşıyorum.

Elimde olmadan, “Neden benimle gelmedin?” diye soruyorum.

“Nedenini biliyorsun. Annemi korumam lazım. Ve birilerinin de kardeşlerimi dizginlemesi lazım. Travis savaş ilan etti.”

Hayal kırıklığıyla, “Evet ve aynı tarafta olmamız gerekirken karşı taraflardayız,” diyorum.

En az benim kadar sinirle, “İstesem bile seninle gelemazdim,” diye karşılık veriyor. “Başkaldırı beni görür görmez öldürürdü. Ben General Redden’in oğluyum. Bana hiçbir zaman güvenmeyecekler.”

“Peki onlara sığınma karşılığında istihbarat teklif etsen? Travis’in semtlerde bilinen Modların hepsini topladığını söylemiş-tin. Hepsini öldürüyor mu?”

“Sanırım şimdilik büyük kısmı çalışma kamplarına gönderiliyor. Ama verebileceğim hiçbir istihbarat güvenlerini kazanmamı sağlayamaz.”

“Ama Modifiye olduğunu bilselerdi?”

“Onlara benden bahsettin mi?”

Sorusu içimde bir çok sarsıntısı yaratıyor. “Tabii ki hayır. Asla bahsetmem. Ama bilselerdi diye düşünüyorum-”

“Daha da çok kızmalarına sebep olmaktan başka bir işe yaramazdı,” diye sözümü tamamlıyor. “Artık sadece düşman olmazdım. Benim gibi insanlara ihanet ettiğimi söylerlerdi. Jayde Valence ya da diğer yönetimci Modlardan farkım kalmazdı.”

“Ama sen yönetimci değilsin,” diye itiraz ediyorum. “Ne yani, toplumun her alanına işlemiş bir rejimi tek başına mı devirecektin? Tek başına? Sistemi içeriden değiştirmek için elinden geleni yapıyorsun. Kurtarabildiğin hayatları kurtarmaya çalışıyorsun.”

Sesi sertleşerek, “Wren,” diyor, “Başkaldırı’nın duruma böyle bakacağına gerçekten inanıyor musun? Çünkü ikimiz de yaptıklarımın yeterli olmadığını söyleyip duracaklarını biliyoruz. Ve sonra da... Beni öldürecekler,” diye tekrar ediyor.

Haklı olmasını istemiyorum ama maalesef haklı.

Birdenbire içimde beliren tuhaf utanç düğümünü çözmeye çalışarak, “Bir şey daha var...” diye sözü uzatıyorum. “Xavier’le

Karadiyar'dayken, eski kulübemizde amcamdan bir mektup buldum. Annemle babamın Başkaldırı'ya ihanet ettiğini yazmış. Yüzlerce Mod'un öldürülmesine sebep olmuşlar."

"Siktir. Başka kimseye söyledin mi?"

"Hayır."

"İyi. Sakın söyleme." Cross'un sesi sert ve buyurgan. "Bunun hakkında hiç kimseye tek kelime edemezsin. Öğrenirlerse hayatın tehlikeye girebilir."

"Biliyorum."

Islak saçlarımı alnımdan geriye itip kurutmak için daha küçük bir havluya uzanıyorum. Cross yine susuyor. Birkaç saniye geçiyor, sonra boğuk sesi zihnimde dalga dalga yayılıyor.

"Papatya."

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Kalbim sıkışıyor. "Ben de seni seviyorum."

"Sonra tekrar haberleşiriz."

Ben cevap veremedenden gidiyor, bağlantı kopunca zihnim şimdiden varlığını özlemeye başlıyor.

Saçlarımı havluyla kurutup atkuyruğu yapıyorum, sonra Gray'in getirdiği kıyafetleri giyiyorum. Siyah tayt biraz esnek, üstüme oturuyor ama tişört göğüs kısmında fazla dar çünkü göğüslerim Luisa'nunkilerden daha büyük.

Oturma alanına girince Gray'i telfinde konuşurken buluyorum. Sesi sinirli geliyor, girdiğimi fark edince telfi hemen kapatıyor.

"Sonra konuşuruz," diye mırıldanıp cihazı cebine atıyor.

"Kıyafetler için teşekkür ederim," diyorum.

Gözleri üstümde geziniyor, çıplak ayaklarımda durunca parıldıyor. "Botlarını giy. Otorite görüşmeye hazır."

"Müthiş, ne büyük şeref." Koltukta bir çift çorapla temiz bot buluyorum. Sol botumun iplerini bağlarken, "Peki bu Otorite," diyorum. "Lider meclisi gibi bir şey mi? Kaç kişiden oluşuyor?"

"Beş."

“Adrienne de dahil.”

“Evet.”

“Peki sen?”

“Evet.”

Kaşımı kaldırıyorum. “Burada epey sözün geçiyor, *Grayson*.”

“Aynen öyle, *Wren*.”

Birbirimize sırtıyoruz, bir anlığına her şey Kumanda üssünde geçirdiğimiz zamanlara benziyor.

Of. Peki, tamam. Özlemiş olabilirim. Kahkahasını, takılmalarını, kendini beğenmiş şakalarını özlemiş olabilirim.

Hâlâ hayatta olduğu için çok da öfkeli olmadığımı kabul edebilirim galiba.

Ayağa sıçrayıp, “Diğer üçü kim?” diye soruyorum.

“Birazdan tanışacaksın.”

Dışarı çıkıp asansörle Operasyon katına iniyoruz. Gray koridorun sonundaki birkaç kapıyı işaret edip o tarafın eğitim kanadı olduğunu söylüyor.

“Atış alanlarımızdan çok etkileneceksin,” diyor. “Silahları ne kadar sevdiğini biliyorum.”

“Uçaklara ne kadar düşkün olduğunu yeni öğrendiğimi düşünürsek, artık silah sevgimle dalga geçemezsin.”

Başka bir güvenlik tuş takımının bulunduğu geniş metal kapılara ulaşıyoruz.

“Burası savaş odası.”

Başparmağını taratmak üzereyken duruyor. “Dinle beni... Hazırlıklı ol.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Neye?”

“Yani...” Ağzını kapatıyor. Sonra açıyor. Sonra nefes veriyor. “Siktir et. Göreceksin,” deyip başparmak izini taratıyor.

Kapıların ardında keskin floresan ışıklarla aydınlatılmış, ortasında uzun bir masanın durduğu devasa bir oda var. Tavan, borularla havalandırma kanallarından oluşan bir ızgara; zeminse adımlarımızın sesinin yankılanmasına sebep olan koyu renkli bir fayans. Duvarlarda holoe ekranlar var, ayrıca birkaç tane priz

gerektiren Eski Çağ monitörlerinden de var. Belki de yedek sistemdir. Masanın ortasında bir holoe ekran daha duruyor.

İki kadın önünde oturup yeşil-beyaz parçacıkların yansıttığı, benim seçemediğim bir görüntüye bakıyorlar. Kızıl saçların parıltısını yakalayınca bakışlarım tanıdık bir yüze kilitleniyor. Büyük gözler, çekici bir ağız, dar bir çene. Adrienne'in yüzü, bir araya gelerek onu tam anlamıyla güzel olmasa da kesinlikle çarpıcı hâle getiren çeşitli parçalardan oluşuyor.

Adrienne'in yanında solgun tenli, kısa sarı saçlarının arasında beyaz çizgiler olan daha yaşlı bir kadın duruyor. Masanın başında sırtları bize dönük iki adam ayakta dikiliyor. İçlerinden biri; yirmili yaşlarının sonlarında, buğday tenli ve kısa saçlı genç bir adam içeri girdiğimizde dönüp bize bakıyor.

Adımlarımızın sesini duyunca ikinci adam da dönüyor ve şok hissiyle olduğum yere çivileniyorum.

Bir an nefes alamıyorum. Ciğerlerim sıkışıyor. Boğazım nefes alamayacağım kadar daralıyor. Gördüğüm şey karşısında tamamen sersemlemiş hâlde kalakalıyorum.

Jim Amca.

2

Jim Amca'yı en son gördüğümde idam platformundaydı; mermi delikleri göğsünü parçalıyordu, ahşap zeminin her tarafı kan revan içindeydi. Sesini kafamın içinde duymuştum. *Hoşça kal, minik kuş*. Son nefesini verirken enerjisinin içimi terk ettiğini hissetmiştim. Jim Amca ölürken.

Sikeyim, o öldü.

Ama şimdi karşımda duruyor. Ne mermi yaraları var. Ne kan var. Omuzları dik. Zarar görmemiş, hiç değişmemiş gibi görünüyor; tek fark küllü sarı saçlarının daha kısa olması ve sanki vurulmasından bu yana geçen altı ayda on yıl birden yaşlanmış gibi şakaklarındaki beyaz saçlar.

Gerçekten küçük düşürücü şekilde, gözyaşları yüzünden doğru dürüst görememeye başlıyorum. Bastırmaya çalışarak hızla gözlerimi kırpıyorum ama artık çok geç. İki ince akıntı yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Bir anda, çiftliğimizde yürümeyi öğrenirken sendeleyen buzağılardan biri gibi tökezleyerek ona doğru ilerliyorum.

Ondan bir metre kadar uzaktayken göz göze geliyoruz, içimi bir ürpertiriyor, olduğum yere çakılıp kalıyorum.

Suçlar gibi, "Sen Jim değilsin," diyorum.

Kahverengi gözleri, gözbebeklerinin etrafındaki altın beneklere kadar Jim Amca'nın kilerle birebir aynı olsa da son on beş yıldır beni sevip koruyan adam bu değil.

Sert bir tonla, "Hayır, değilim," diyor ve lanet olsun, sesi de

aynı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? "Julian'ın kardeşiyim. Kallister."

Nefesim hâlâ boğazıma takılı kalmış durumda, ciğerlerim esirgediğim oksijen için çığlık atıyor. Kalp atışımı düzenlemeye çalışarak kendimi derin nefes almaya zorluyorum.

Jim Amca'nın kardeşi olduğunu biliyordum ama ondan o kadar nadiren bahsederdi ki... Aslında neredeyse hiç bahsetmezdi, lanet olsun, hele ikiz olduklarını hiç söylememişti. *Tek yumurta* ikizi. Yan yana durup gözlerini kapatsalar, ayırt etmem gerçekten mümkün olmazdı.

Ama gözler. Bu adamın gözleri sert ve sürekli bir şeyleri değerlendiriyor. Jim de sert bir adamdı, evet ama bana baktığında bakışları her zaman yumuşak olurdu.

"Tıpatıp birbirinize benziyorsunuz." Sesim titriyor, o yüzden yeniden konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Pardon, adın ne demiştin?"

"Kallister." Elini uzatıyor.

Bir an bakakalıyorum. Tırnaklarının altında kir yok. Çit onarıp sığır gütmekten kalan küçük kesikler de yaralar da yok. Jim Amca'nın elleri çiftçi elleriydi. Bunlar hayatında pek fiziksel iş yapmamış gibi düzenli ve temiz.

Nezaketi elden bırakmayıp selamlamak için bileğini kavramak üzere eğiliyorum. "Meclis üyesi misin?"

Odaya göz gezdiriyorum. Adrienne'le diğer kadın hiç gizlemeye çalışmadan bizi izliyor. Gray de bu sırada genç adamın yanına gitmiş, bir şeylere kıkırdıyorlar.

"Otorite'de görev yapıyorum, evet." O da beni, benim onu incelediğim kadar dikkatle inceliyor. "Hançer'deki operasyonel kararların hepsinden biz beşimiz sorumluyuz."

Kabalık ettiğimin farkındayım ama gözlerimi bir türlü üstünden ayıramıyorum. Jim Amca'ya benzerliği öylesine rahatsız edici ki sormak istediğim binlerce soru var.

Sonra ensem arkasındaki küçük dokunuşu hissediyorum. Kallister muhtemelen. Enerji imzasını tanımıyorum ama kesin-

likle Jim'inki değil. Demek ki ikizler aynı DNA'yı paylaşıp bile bu aynılık, damarlarında dolaşan Modifiye enerji konusunda geçerli değilmiş.

Kallister zihinsel olarak bağlantı kurduktan sonra, "Sormak istediğin sorular var, farkındayım," diyor. "Bilgilendirme toplantısından sonra konuşuruz, olur mu?"

Hafifçe başımı sallıyorum. Kolumu sıvazlıyor, sonra dönüp benim için bir sandalye çekiyor.

Herkes yerine otururken, Adrienne ellerini birleştirip öne doğru eğiliyor, kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Etkilendim," diyor. "Kimse Karadiyar'dan yürüyerek geçip de sağ çıkamaz."

Ağzımdan çıkanları kasıtlı şekilde muğlak tutarak, "Kolay değildi," diye yanıtlıyorum. Bu insanlar yabancı. Onlara Jim Amca'yla o dehşet ormanında üç yıl yaşadığımızı söyleyemem.

Ama ya zaten biliyorlarsa?

Bu düşünceyle duraksıyorum. Jim Amca'nın gerçek geçmişi mi onlardan gizlediğini düşünmüştüm ama Kallister onun ikizi. Belki de bunca yıldır sürekli iletişim hâлиндelerdi ve Jim'in bana söylediği gibi birbirlerinden kopuk filan değillerdi.

Bir anda bu odaya hiçbir şey bilmeden girdiğimi fark ediyorum ve Hançer'e vardığımdan beri ilk kez gerçekten korkuyorum. Sadece küçük bir kıvılcım kadar, sızdıran bir musluktan damlayan su gibi ama damla tenime her değdiğinde iğne gibi batıyor.

Kısa saçlı kadın, "Karadiyar'la nasıl başa çıktın?" diye soruyor, sesi sert.

Soruyu görmezden gelip temkinli şekilde, "Şu anda sorgulanıyor muyum?" diye soruyorum.

Kallister kıkırdıyor. "Tabii ki hayır. Daha çok... açık forum diyelim."

Adrienne yanındaki kadını işaret ediyor. "Wren, bu Fiona." Başıyla Gray'in yanındaki adamı işaret ediyor. "Bu da Teriq. Gray'le Kallister'ı zaten tanıyorsun. Hançer'e gelmiş olmanın ne-

deni biziz. Girişin oylamaya sunuldu, oybirliğiyle kabul edildiğini bilmeni isterim."

Gray alaycı bir gülümsemeyle, "Ki her zaman öyle olmuyor," diyor.

Güç dengelerini çözmeye çalışırken bakışlarım beşinin arasında dolaşıyor. Her ne kadar şimdiye kadar en çok konuşanlar Adrienne'le Kallister olsa da bu grupta tek bir lider varmış gibi görünmüyor.

Adrienne onaylarcasına başını sallayarak, "Jübile görevi sırasında mükemmel bir iş çıkardın," diyor. "Patlayıcıları yerleştirme görevinden bahsediyorum."

"Patlayıcılarla ilgili konuşmak istemiyorum. General Redden'a yaptığınız şeyle ilgili konuşmak istiyorum."

Gözünü bile kırpmıyor. "Zamanı gelince. Şu anda konumuz sensin. Burada kalacaksan--"

"Kalacaksam mı?" diye araya giriyorum. "Davetinizin belirli şartlara bağlı olduğunun farkında değildim."

"Hayatta her zaman şartlar olur. Ve bu şartlar üste yaşayan bütün Modlar için geçerli. Uymaya istekli olmadığına karar verirsen, düzenli sevkiyatlara yeniden başladığımızda seni semtlere geri götürürüz."

"Gerçekten ortadan kaybolacaksınız yani?" Kumanda nezarethanesinde tutulurken, şebekenin beni neden kurtaramadığına dair sunduğu gerekçe buydu.

"Şimdilik," diye onaylıyor.

"Anlamıyorum. Neden saldırıp hemen arkasından geri çekiliyorsunuz ki?"

Buna Kallister cevap veriyor. "Bu yaptığımız şeye geri çekilmek denemez. İlk atışı biz yaptık. Savaş ilanını da diyebiliriz. Ama önümüzde savaşılacak daha pek çok çatışma var."

Yeniden huzursuzluk hissederek parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Kabul etmem gereken şartlar neler?"

Adrienne, "Örneğin beyan vermek," diyor. "Onunla yarın sabah ilgileneceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyin beyanı?"

"Yeteneklerinin."

Teriq dedikleri adam ciddi bakışlarını üstüme sabitliyor. "Ellis kandamgan olduğunu bildirdi. Doğru mu?"

Duraksıyorum. Ellis daha kısa süre önce gizli olarak Başkaldırı için çalıştığım öğrendiğim bir Kumanda şifacısı. Sol kalçamda, üst uyluğumdaki yara dokusunu iyileştirdi; o doku, altındaki herkese belli ettiğimden daha güçlü olduğumu gösteren o kırmızı izi yıllarca gizlemişti.

Sonunda, "Şey. Evet," diye itiraf ediyorum. "Var."

Adrienne bana bakarak kafasını sallıyor. "Ellis'ten yara izlerini iyileştirmesini isteme kararının nedenini açıklamak ister misin? Kandamgası hiçbir zaman sergilenecek bir şey değil."

Ne kadar aptalca bir hareket olduğunun farkında olmama rağmen bu azar canımı sıkıyor. İşin doğrusu, üstüne düşünmedim. Bu kadar basit. Yara izlerimi, Cross'a onunlayken tamamen açık ve savunmasız kalmaya istekli olduğumu göstermek için sildirdim. Bana güvenebileceğini göstermek için. Ama bu fevri karar aynı zamanda, Jim Amca'nın etimi yakarak kandamgamı saklamaya çalıştığı yara dokusunu da ortadan kaldırdı.

İyi tarafından bakarsak, galiba artık hiçbir önemi yok. Yakın zamanda Kumanda'da gizli göreve çıkmayacağım. Artık Hançer'deyim, etrafımda kendime benzeyen insanlar var. Kandamgam olduğu için beni görür görmez vurmayacak insanlar.

Şu anda hiçbir şekilde hissetmediğim özgüveni hissediyormuş gibi yaparak, "Saklanmaktan yorulmuştum," diye yalan söylüyorum. "Gümüş Blok'taki Asallardan biriymişim gibi davranmak midemi bulandırıyordu. Galiba kendime oraya ait olmadığımı hatırlatmam gerekiyordu."

Teriq kuşkuyla, "Yani Kumanda'dan firar etmeyi mi düşünüyordun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Gray hâlimden memnun bir tonla, "Yani seni aramıza alma çabalarımızı da mı umursamıyordun?" diyor.

“Yani sonuçta, sen öldükten sonra oradaki tek dostumu kaybettim,” diye karşılık veriyorum. “Ayrıca Jayde Valence tepemde durup şahin gibi beni izlerken, deşifre olmam an meselesiydi.”

Adrienne mesafeli bir sesle, “Seni şebekeye almaya karar verdiğimizde ne kadar güçlü olduğundan bahsetmedin,” diyor.

Omuz silkiyorum. “Jim’e, bunu hiçbir şekilde açıklamayacağıma söz vermiştim.”

“Sikeyim, Julian,” diye mırıldanıyor. “Adam tanıştığımız günden beri baş ağrısından başka hiçbir şeye sebep olmadı.”

“Damga çıktığında çocuktum. Hiç kimsenin beni piyon olarak kullanmasını istemiyordu.”

Gray, “O yüzden mi seni yanına aldı?” diye soruyor. “Damgayı görünce seni korumak mı istedi?”

“Bilmiyorum. Belki.”

Fiona hafifçe kaşlarını çatıyor. “Kayıtlarımız Julian’ın seni sekiz yaşındayken yol kenarında bulduğunu gösteriyor?”

Üstümden bir yük kalktı. Güzel. Jim Amca gerçek geçmişimi bu insanlara hiç açmamış. Beni yanına aldığı anda sekiz değil beş yaşında olduğumu bilmiyorlar, bu da Karadiyar’da geçirdiğimiz yıllardan haberleri olmadığı anlamına geliyor.

Ve en önemlisi, annemle babamdan da haberleri yok.

Hain ebeveynlerimden.

Sikeyim. Böyle bir fırtınanın içinde yolumu nasıl bulacağım? Okyanus akıntısına karşı yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Bir saniyeliğine bile dikkatimi kaybedersem, takip etmeye çalıştığım sırların içinde boğulvereceğim.

Yalanı tekrarlayarak, “Evet, sekiz yaşındaydım,” diyorum. “Nereden geldiğimi bilmiyoruz, Jim, ailemin Kumanda tarafından öldürüldüğünden ama benim kaçmayı başardığımdan şüpheleniyordu. Kandamgamı yakan da oydu.”

Teriq bir tablet çıkarıp parmağını ekranda kaydırıyor. Kaşları yoğunlaşarak çatılırken, içime bir aşinalık hissi düşüyor. Onu bir yerden tanıyormuşum gibi hissediyorum ama nereden olduğunu çıkaramıyorum.

Ekranı tarayarak, "Kıta'daki neredeyse bütün Modlar hakkında dosya tutuyoruz," diyor. "Ash yeteneklerini zihin okumayla telepati olarak bildirmiş."

Yeniden konuşmaya başladığında Fiona'nın sesi saniyeler geçtikçe daha da soğuyor. "Kandamgası olan hiç kimsenin üçten az yetenek sergilediğini görmedik. Sahip olduğun bütün yetenekler bu ikisi mi?"

Kısa bir tereddütten sonra, "İkiden fazla yeteneğim var," diye itiraf ediyorum.

Merakla bana bakıyorlar.

Adrienne, "Daha önce söylediğim gibi, tam beyan gerekecek," diyor. "Bu arada bu bilgiler gizli tutuluyor. Personel dosyalarına yalnızca Otorite erişebilir. Yeteneklerin, başkalarıyla paylaşmayı tercih etmediğin sürece özel kalır. Ama bu konuyla sabah ilgilenebiliriz."

Şu anda hiçbir şey yapmaya zorlanmayacağım için rahatlayarak başımı sallıyorum. "Diğer şartlar ne?"

"Yeteneklerini beyan ettikten sonra, zorunlu eğitime katılman gerekecek."

"Her konuda yetkinim zaten." Bir bakıma yani. Kışkırtma yeteneğimi beyan edersem, o konuda hiç de yetkin olmadığımı er ya da geç öğrenecekler.

"O zaman çok fazla seans gerekmez," diyor. "Ama en az bir seansa katılman şart."

"Tamam, sorun değil."

Adrienne *hiç şaka yapmadığını* söyleyen bir bakışla, "Ayrıca uygulamalı eğitime katılmanı da istiyoruz, saha operatörü olmayı tercih edersen, üste görev verilecek. Son olarak en önemli şart şu: Hançer'in konumunun hiçbir zaman hiç kimseye izdüşüm olarak gönderilmemesi gerek," diye bitiriyor. "Konumumuzun bilgisini paylaşmak otomatik olarak ölüm cezasına sebep olur."

"Ama tabii ki baskı yok, değil mi?"

Kimse gülümsemiyor. Gray bile.

Kallister, "Bu üsteki bütün Modlardan biz sorumluyuz. Güvenliklerini ciddiye alıyoruz," derken sesi yumuşak.

"Kaç kişi yaşıyor burada?"

Üstü kapalı şekilde, "Yeterince," diyor.

"Peki aileleri?" diye üsteliyorum. "Çocuklar?"

"Kalan sorularını beyan sonrasına saklayabilirsin."

Geri adım atmayacağını anlayınca, "Peki," diyorum. "Devam edelim. Xavier'le ilgili konuşmak istiyorum."

Kallister kıkırdıyor.

Gray, "Kontrolü elinde tutmayı seviyor, demiştiniz size, değil mi?" diye araya giriyor. Bana bakarak sırtıyor. "Bu bizim bilgilendirme toplantımız, Darlington."

İnatla, "Xavier'i konuşmadan olmaz," diyorum. "Onunla ilgili planınız ne?"

"Teğmen mi?" Adrienne, sorum çok saçmaymış gibi kaşlarını çatıyor. "Ya idam edilecek ya da koz olarak kullanılacak."

Dehşetle boğazım sıkışıyor. "Hayır. Yapamazsınız. Lütfen. Onun için kefil olurum."

Tek kaşını kaldırıyor. "Adam düşman."

"Değil. Beni Kumanda üssünden gizlice çıkardığında firar etti," diye ısrar ediyorum. "Ve Karadiyar'ı aşmama yardım etti."

Aslında tam tersi. Xavier karanlıkta ufacık bir hışırtı duydu mu çocuk gibi çılgık atıyordu. Hatta yolculuğumuz sırasında ayak bağıydı bile denebilir.

Ama bunları bilmelerine gerek yok.

"O olmasaydı ölmüştüm." Masanın etrafına bakıyorum. "Lütfen. Ölümü hak etmiyor. Bizim tarafımıza katılmaya istekli ve müttefik olarak daha çok işe yarar, inan bana. İyi eğitilmiş, neredeyse benim kadar iyi nişancı--"

Gray kıkırdıyor.

"Ve bana tamamen sadık."

Adrienne, "Öyle hakikaten, peki neden tam olarak?" diye karşı çıkıyor. "Neden senin için her şeyi riske attı?"

Böyle bir soru beklemiyordum, o yüzden hızlı düşünmem

gerekiyor. “C Sementi’nde bir Gümüş Elit görevi vardı–” Beni desteklemesi için Gray’e dönüyorum. “Zihinleri ayrıışmış Modların yattığı hastane koğuşunu hatırlıyor musun?”

“Evet. Sikeyim, tam anlamıyla vahşetti. Ama Ford’un umurundaymış gibi görünmüyordu pek.”

“Umurundaydı. Sonradan konuştuk, Xavier biraz araştırma yapınca bulduğu şeylerin hoşuna gitmediğini söyledi. Zihni ayrıışmış Modlara deney yapıldığından şüpheleniyoruz. Hastanedeki o odada bir sürü kan tüpü vardı...” Öfkeyle başımı sallıyorum. “Her neyse, Xavier’in hiç hoşuna gitmedi ve sonra kız arkadaşı da ölünce–” Gray’e imalı bir bakış atıyorum. Bu sefer zahmet edip pişman görünme nezaketini gösteriyor. “Artık Kumanda’da kalmasına sebep olacak hiçbir şey kalmadığını fark etti.”

Umarım sorgulanmadan önce Xavier’i görebilirim çünkü o da bu saçma sapan hikâyeyi anlatmazsa, yalan söylediğimi anlayacaklar. Ama şu anda elimden gelen tek şey bu.

“Arkadaş olduk,” diye itiraf ediyorum. “Jübile’den sonra ölümüne mahkûm edildiğimde, Xavier böyle bir şeyin yaşanmasına izin vermek istemedi. Sırf Modifiye olduğum için üstlerinin beni öldürmesine göz yumamazdı. İnsafalı biri.”

Teriq alaycı bir tonla, “Şimdiye kadar insafalı bir Asal’la hiç tanışmadım,” diyor.

“Bir sürü var,” diye tersliyorum. “Sikeyim yani, yan yana çalışıyoruz.”

Gray, “Söylediklerinde doğruluk payı var,” diye araya giriyor ama Teriq hiç oralı değil, sinirle başını sallıyor.

“Umurumda değil. Kaçmayı başarırsa elde ettiği istihbaratı yoldaşlarına aktaracak bir Asal’ın, üssümüzde canının istediği gibi dolaşmasına izin vermeyeceğim.”

“O zaman sadakatini kanıtlayana kadar hücrede tutun,” diye yalvarıyorum. “Öldürmeyin yeter.”

Kısa bir sessizlik oluyor.

Kallister, “Talebini değerlendirmeye alacağız,” diyor.

Adrienne kibarca, "Görüşmek istediğin başka bir konu var mıydı?" diye sorunca Gray gülmemeye çalışır gibi dudaklarını ısırtıyor.

"Hayır, bu kadardı." Umarım Xavier'i kurtarmaya yetecek kadar bilgi vermişimdir ama emin değilim.

Gözlerini devirerek, "İyi," diyor. "O zaman devam edelim."

Toplantının geri kalanında Gümüş Jübile'yle sonrasında olanlara odaklanıyorlar, sonunda gizli kimliğimin açığa çıkması da buna dahil. Program'daki en iyi arkadaşım Lyddie De Velde'nin ihanetini anlatırken içim içimi yiyor ama sanki ihanet hayatlarının günlük bir parçasıymış gibi, masanın etrafındaki hiç kimse duyunca gözünü bile kırpmıyor.

Jayde Valence'a yaptıklarımı açıklamıyorum. Otorite benimle sırlarını paylaşmaya hazır değilse peki, o zaman ben de paylaşmam, götler.

Toplantıdan sonra Kallister söz verdiği gibi beni kenara çekip, "Sen çıkma. Konuşmak istiyorum," diyor. Tabletiyle telfini toparlayan Fiona'ya bakıyor. "Fi, birinden Wren'in yemeğini savaş odasına getirmesini rica eder misin?"

Başını sallıyor ama ağzının etrafındaki gergin çizgiler gözünden kaçmıyor. Bana duyduğu güvensizlik saklanamayacak kadar bariz.

Gray kapıda tereddüt ediyor, bakışları benden Kallister'a kayıyor ama sonra bana veda eder gibi başını eğip savaş odasından çıkıyor. Herkes gittikten sonra Kallister sandalyesini sürükleyerek yanıma oturuyor.

Lafı hiç dolandırmadan, "Kardeşimin öldüğü sabah sen de oradaydın," diyor.

Acı, sıcak bir bıçak gibi saplanıp içimi yarıyor. "Evet. Oradaydım."

Onun yüzündeki üzüntü de benimkine benziyor. "Acı çekti mi?"

"Hayır. Hızlıydı."

Kallister parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, gözle görülür biçimde sarsılmış durumda. "Tahliye yapılmasını istedim. Onu kurtarabilirdik."

Şaşkın şaşkın gözlerine bakıyorum. "Nokta'daki bağlantım, tepedekilerin riske girmeyi reddettiğini söylemişti. Onu kurtarmamak Otorite'nin kararı değil miydi?"

"Oylama sonucu öyle oldu, evet." Sesindeki acıyı duyabiliyorum. "Dörde karşı bir oyla kaybettim."

Öfkeyle, "Grayson da mı karşı oy verdi?" diyorum.

"Hepsi. Nedenini anlıyorum. Güpegündüz kurtarma görevi fazla tehlikeli olurdu ve Gray'i riske atamazdık. Kumpanya hava sahasında fark edilmeden uçup üslerine hava saldırısı başlatacak kadar yaklaşabilen tek pilot o. Beynimin mantıklı tarafıyla anlıyorum ama..." Ağır ağır iç çekerek sözünü yarım bırakıyor. "Julian sana benim hakkımda neler anlattı?"

"Pek bir şey anlatmadı. Kardeşi olduğunu biliyordum ama ikiz olduğunuzu bilmiyordum. Kumanda'ya katıldıktan sonra pek konuşmadığınızı söylemişti."

"Pek konuşmadık, hayır." Kallister avcunu masaya koyup parmaklarını çelik kenarın üstünde gezdiriyor. "Kumanda'ya katıldığında aptalca olduğunu düşünmüştüm. Üst okuldan hemen sonra katıldı. Gizli olarak Başkaldırı için çalışıp Kumpanya'yı sabote etmelerine yardım etmeye kararlıydı. Ben o gizli görev saçmalıklarıyla ilgilenmiyordum. Kontrol merkezine, taktiksel kararlar almaya daha uygunum. Ama Julian sahada, çatışmanın tam ortasında olmak istiyordu. Fazla riskli olduğunu söyledim ama kardeşim tehlikeden hiçbir zaman kaçınmazdı."

"Peki sonrasında niye yeniden bağlantı kurmadınız? Kumanda'dan firar edip Z'de Jim Darlington olarak yaşamaya başladıktan sonra."

"Kurduk, ara sıra. Ama çok farklı hayatlar yaşıyorduk. Ben burada, Hançer'deydim; o da firar ettiği için aranıyordu ve artık operasyonlara çıkamadığından çiftlikten nadiren ayrılıyordu. Ve yani, Julian'ın ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Ne zaman

konuşsak sürtüşürdük. Hep burnunun dikine giderdi. Her zaman."

Kıkırdıyorum. "Tam olarak onun yapacağı şeyler."

"Zamanla birbirimizden koptuk. Neredeyse hiç konuşmaz olduk. Konuştuğumuzda da tartışırdık." Yüzüne hüznün çöküyor. "Gerçekten pişmanım. Keşke iletişimde kalmak için daha çok çaba gösterseydim. Yakalanıp Heyet tarafından mahkûm edildiğini öğrenince hemen oylama yapılmasını istedim ama diğerleri reddetti ve artık kardeşim yok." Bir an durup beni inceliyor. "İdamda sen de oradaydın. Tanık oldun, değil mi?"

Yutkunarak boğazımdaki acı yumrusundan kurtulmaya çalışıyorum. "Evet."

"İstihbaratımız kalabalıkta bir kışkırtıcı olduğunu söylüyor. Birinin, silahlarını kendilerine çevirmeleri için idam mangasını kışkırtmayı neredeyse başardığı söyleniyor. Bununla ilgili bildiğin bir şeyler yoktur, değil mi?"

Göğsüm suçlulukla sıkışırken boğazımdaki yumru daha da büyüyor. Onu kurtaramadım. *Denedim*. Sikeyim, öyle çok dene-dim ki. Ama yapabildiğim tek şey öylece durup ölümünü izlemek oldu.

Titreyişini durdurmak için dudağımı ısıyorum. Sonunda, "Bunu yarın beyan sırasında tekrar sor, olur mu?" diyorum. Çünkü şu an o travmayı yeniden yaşamaya uygun bir zaman değil. O sırrı açıklamaya da.

Bu lafım hafifçe kıkırdamasına yol açıyor. "Gayet makul."

Dayanamayıp, "Peki sen?" diye sorarak kurcalamaya başlıyorum. "Jim güçlü bir zihin okuyucuydu. Senin yeteneğin de aynı mı?"

"Zihin okuyamıyorum, hayır. Dürüst olmak gerekirse, böylesini tercih ederim. Kulağa çok gürültülü bir yetenek gibi geliyor." Beni şaşırtarak ekliyor: "Ben önseziciyim."

"Vay canına." Yüzüme alaycı bir gülümseme konduruyorum. "Hançer'e geleceğimi gördün mü yani?"

Bakışlarını üzerimde gezdirerek, "İnan bana, ufaklık," diyor. "Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum."

Metal bir tepsiyle savaş odasında giren kız sohbetimizi bölüyor. Mavi gözleri, iki tane örgü yapılmış sarı saçları var; on beş yaşından büyük olamaz.

“Akşam yemeği,” diyor.

Kallister tepsiyi almak için yanına gidiyor. “Teşekkür ederim, Poppy.”

Kızın hızla çıkışını izliyorum. Kapılar arkasından kapanınca, “Kaç yaşında?” diye soruyorum. “Saha operatörü olacak yaşta olması imkânsız.”

“Poppy daha yeni on altısına girdi. Fiona’nın kızı. Fi ısrar ettiği için burada,” diye açıklıyor. “Normalde sivillerin üste yaşamasına izin vermiyoruz. Dağın eteklerindeki vadide koca bir sivil topluluk var. Operatörlerimizin aileleri orada yaşıyor, ayrıca şehirden tahliye edilmiş başka Modlar –ve bazı Asallar da– orada.”

İşte bu iyi haber. Eğer Asallar varsa, belki Xavier de orada kalabilir.

Kafasına kurşun sıkmamaya karar verirlerse tabii.

Merakla, “Bu siviller nasıl oluyor da Kumanda uçakları tarafından tespit edilmiyor?” diye soruyorum.

“Çok yaklaştıklarında radarlarını bozuyoruz ama Kumpanya nadiren bu kadar güneye uçuyor zaten. Sadece Karadiyar’la oradaki düşük görüş mesafesi yüzünden değil, bu dağ Tierra Fe hava sahasına fazla yakın. Tierralılar hava sahası anlaşmasını ihlal edenlere karşı acımasız oluyorlar.”

Kallister yemeğimi önüme koyuyor. Büyük bir memnuniyetle son derece iştah açıcı görüldüğünü fark ediyorum: harika kokan doyurucu bir yahni, dolgun bir ekmekle küçük bir kapta rendelenmiş peynir.

Heyecanla, “Gerçek peynir mi bu?” diyorum.

“Evet. Burada sentetik şeyler pek olmaz. Vadideki tarımımız çok iyi durumda, üs erzaklarımızın büyük kısmı ya şehirden kaçak yollarla getiriliyor ya da Tierra Fe’den ithal ediliyor, bu da gerçek kahve içiyoruz demek. Gerçek viski de.” Göz kırpmıyor.

“Gerçek viskiyi ilk kez Nokta’da gizli bir görevde içmiştim,” diye itiraf ediyorum. “Sikeyim, muhteşemdi.”

Kallister kıkırdıyor; Jim’e benzeyen bir ağızdan çıkan, bütünüyle yabancı bir ses. Jim Amca pek gülmezdi ama gülünce, sesi cam kırıkları soluk borusunu kazıyormuş gibi çıkardı. Boğuk ama sert bir kahkahası vardı. Kallister’ın kahkahasıysa boğazının derinliklerinde yankılanıyor. Yumuşak, neredeyse teselli edici bir uğultu. Hoşuma gitti.

“Hiçbir şey gerçeğinin yerini tutmaz.” Tepsiye işaret ediyor. “Hadi, ye bakalım.”

Biri sizi izlerken akşam yemeği yemek garip bir durum ama getirilen her şeyi âdeta silip süpürüyorum. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Xavier’le Karadiyar’da pek bir şey yiyemedik. Tamamen karanlıkla kuşatılmış hâldeyken tetikte beklemekten vazgeçip tadını çıkara çıkara yemek yemek zor.

Bir lokma ekmeği yuttuktan sonra bakışlarımla Kallister’a yalvarıyorum. “Xavier’i ziyaret edebilir miyim? Muhtemelen burada kalıp kalmayacağıma resmen karar verene kadar üste dolaşmamı istemiyorsunuzdur ama mümkünse, onu gerçekten görmek istiyorum.”

Gözlerinde merak dolu bir parıltıyla, “Bu teğmene epey düşkünsün,” diyor. “Aranızda romantik bir ilişki mi var?”

Gülüyorum. “Kesinlikle yok. Ama onu arkadaşım olarak görüyorum. Benim için hayatını riske attı, artık ona borçluymuşum gibi hissediyorum.”

Kallister zerre empati göstermeden, “Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin,” deyince ilk defa gerçekten sanki Jim konuşuyormuş gibi hissediyorum. Amcam beni, kendisi de dahil başka hiç kimse için kendimi asla tehlikeye atmamam konusunda uyarmıştı. *Kendin dışında hiç kimseye sadakat borcun yok, minik kuş.*

Katılmıyorum. Xavier’in sadakatimi hak ettiğini düşünüyorum. Sadece kaçmama yardım etmekle kalmadı, o aynı zamanda Cross’un da en iyi arkadaşı. Ve Cross, o kesinlikle sadakatimi hak etti.

Kayıtsızca, “Olmadığımı biliyorum,” diye karşılık veriyorum. “Ama ne diyeyim, göt herif sevdirdi bana kendini.”

“Pekâlâ. O zaman yemeğini bitir de sonra seni hücrelere götüreyim.”

KIRMIZI ALARM

İSİM: Xavier Ford

RÜTBE: Teğmen

SEMT: İnziva Noktası

STATÜ: Asal

BİLİNEN SON KONUMU: İnziva Noktası

ARANMA NEDENİ:

<büyük suçlar> Vatana ihanet, firar

<hafif suçlar> Aykırı birine yardım ve yataklık

EK BİLGİLER:

DOĞUM YILI: YÇ 3

YAŞ: 22

UYARI:

Şüpheli ileri düzeyde eğitilmiş bir subay. Eski
Gümüş Elit operatörü.

TALİMAT:

Görür görmez öldürün.

3

Kumanda'da nezarethane, üssün bütün bir kanadını kaplıyordu, onlarca hücre vardı. Söylediklerine göre Hançer'de yalnızca üç tane hücre var ve Kallister, Başkaldırı'nın sıfır tolerans politikası uyguladığını açıklıyor. Hırsızlık, itaatsizlik ya da tekrarlanan kavga gibi hafif suçlar, semtlere geri sürgünle sonuçlanıyor. Yeterince çok kez sıçıp batırırsanız kapı dışarı ediliyorsunuz ama anlaşılan hafif suçlar nadir. Modlar genellikle semtlere geri gönderilme riskini almak istemiyor.

Yüksek suçlarsa anlattığına göre, geri dönüşü olmayanlar. Cinayet. Tecavüz. İhanet. Bunlardan birini işlerseniz, şebekedeki yerinizden de fazlasını kaybediyorsunuz. Hayatınızı.

Kaşlarımı çatarak, "En azından yargılanıyorlar mı?" diye soruyorum. "Hafifletici koşulları açıklamak için fırsatları oluyor mu?"

"Elbette. Ama suçlu bulunurlarsa, ölürler."

Yüzüm asılıyor. "Barbarlık değil mi bu?"

"Katillerle tecavüzcülere harcayacak kaynağımız yok." Bana yandan bir bakış atıyor. "Ayrıca dürüst ol: Sana tecavüz eden kişiyle izole bir dağda yaşamaya devam etmek ister miydin? Sana yakın birini öldürmüş biriyle?"

Böyle bir ihtimali değerlendirmeye çalışarak yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır. İstemezdim."

Beni, dağın içine doğru gittikçe daha da derine uzanıyormuş gibi görünen bir koridordan yönlendiriyor. Küçük, parlak ışık-

larla aydınlatılmış bir bekleme odasından geçiyoruz; koyu saçlı kadın muhafız bir masanın arkasında oturuyor, aksi hâlde sessiz olan bu alandaki tek yaşam belirtisi onun varlığı. Kallister başıyla kadını selamlıyor, ardından masasının yanındaki metal kapıda parmak izini taratıyor. "Hücreler aşağıda," diyor bana.

Kapının ötesindeki ışık artık parlak değil. Duvarlara asılmış demir şamdanlar cılız cılız titreyerek pürüzlü yüzeylerde düzensiz gölgeler oluşturuyor. Kısa koridorda üç tane hücre var. Hepsinde sertçe sıkıştırılmış toprak bir zemin, kayayla çimentodan yapılmış duvarlara gömülü çelik parmaklıklar var. İkisi boş ama üçüncüsünde, duvara yaslı yatak ya da bank yerine yerde oturan silueti görebiliyorum. Uzun bacakları önüne uzanmış, başı eğik. Ayak seslerimizin yankısıyla başını kaldırıyor ama oturduğu yerden kalkmıyor.

Xavier'le göz göze geldiğimizde yüzünde oluşan rahatlamayı hemen fark ediyorum. Bana bir şey yaptıklarını düşünüp korkmuş. Beni önemseydiğini görmek bir şekilde tatlı geliyor. Sanki artık beni yalnızca en iyi arkadaşının sevdiği kız olarak değil, arkadaşı olarak görüyor gibi.

Koyu kahverengi gözleri Kallister'a kayınca tavrı değişip sertleşiyor. "Sen kimsin lan?"

Kallister bu kaba karşılamadan hiç etkilenmiyor. "Kallister Ash. Bu üssü ben yönetiyorum."

"Tebrik ederim, dallama herif. Beni burada daha ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

"Yani, aslında seni salıvermek üzereydim ama az önce bana dallama dedin, o yüzden... aksi belirtilene kadar diyelim."

Gülüştümünü saklıyorum. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Kallister bir adım geri çekiliyor. "Olur. Gitmeye hazır olunca Neema'ya seslen yeter."

"Hücreye girebilir miyim? Parmaklıkların arasından konuşmak istemiyorum. Söz veriyorum, bana zarar vermeyecek."

Xavier, "Verebilirim," diye sesleniyor.

"Kes sesini," diye karşılık veriyorum.

Kallister biraz düşünüp omuz silkiyor. "Pekâlâ. Ama seni boğarak öldürürse sorumluluk kabul etmem."

"Açıkçası, ben de bazen kaltaklık yapabiliyorum. Beni öldürürse, muhtemelen hak edecek bir şeyler söylemişimdir."

Xavier'in kıkırdayışı bütün hücre bloğunda yankılanıyor.

Kallister Otorite üyesi olduğu için, parmak izleri üssün her yerine erişim sağlıyordur herhalde, diye düşünmüştüm. Aynen tahmin ettiğim gibi, parmağını tarattığında parmaklıklar kayarak açılıyor.

Hücreye adım atınca kapı arkamdan kapanıp kilitleniyor. Kallister gittikten sonra Xavier ayağa fırlayıp iki elini birden kısacık kesilmiş kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. Konuşmaya fırsat bulamadan, kamerayı işaret etmek için başıyla tavanın köşesini gösteriyor. Kafamı sallıyorum. Kayda alınacağımızı varsaymışım zaten, gerçekten konuşmak zor olacak.

"Keşke cidden telepatin olsaydı," diyorum.

"Şu anda kesinlikle işimize yarardı," diye kabul ediyor.

"İyi misin?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Ben her zaman iyiyim—" Bir den onu kendime doğru çekip sarıldığımda hazırlıksız yakalanmış hâlde kalakalıyor.

Ama sadece dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldayabilmek için yanaşıyorum: "Seni buradan çıkaramayacak."

Xavier ne demek istediğimin farkında. Kısaca sarılıp kaderine razı hâlde geri çekiliyor. *Tahmin etmiştim*, der gibi başını sallıyor.

Zihnim, nasıl açık açık konuşabiliriz, diye düşünerek şimdiden çırpınmaya başladı. Bu üste bir yerlerde mutlaka sinyal bozucu olmalı, kameralarla diğer kayıt cihazlarını engelleyebilecek bir şey. Bulana kadar hiçbir şekilde riske giremem.

Onu incelerken, "Kimse bir şey yapmadı, değil mi?" diye soruyorum.

Karadiyar'da giydiği siyah pantolonla uzun kollu gömleği hâlâ üzerinde, çenesi de sakalla kaplı. Tek kişilik yatağa doğru yürürken dalgın dalgın sakalını kaşıyıp sert şiltenin kenarına oturuyor.

“İyiym. Beni buraya atıp gittiler. Lanet olsun, akşam yemeği bile getirdiler. Gerçek et olduğuna neredeyse eminim,” diye hayret ediyor. “Öyle lezzetliydi ki.”

“Bence de, değil mi?” diye sırtıyorum. “Dürüst olmak gerekirse seni hapisten çıkardıklarında, burayı gerçekten seveceksin bence.”

“Hiç sanmıyorum. Bu insanların hepsi şerefsiz.” Tavana bakıp sesini yükseltiyor. Kameraya, “Evet, aynen öyle dedim,” diyor.

Yanına oturup dirseğimle dürtüyorum. “Yapma. Başka insanları da kızdırmayalım.”

“Ne fark eder ki? Beni buradan hiçbir zaman çıkarmayacaklar. En azından canlı olarak.”

“O kadar da emin olma.”

Sesi sertleşiyor. “Lütfen ama, Wren ya. Aptallık etmeyelim. Kaçmana yardım edersem başıma geleceklerin farkındaydım. Başkaldırı’nın bana merhamet göstermesini beklemedim hiç.”

Dehşetle, “O zaman planın neydi?” diye soruyorum. “Seni öldürmelerine izin mi verecektin?”

Xavier omuz silkiyor. “Eninde sonunda bir çıkış yolu bulurum, diye düşündüm. Semtlere karışıp kaybolabilirdim.” Hücresinin taş duvarlarını inceleyip alçak sesle sövüyor. “Ama sikeyim, merkezlerinin dağın içinde olacağını düşünmemiştim. Böyle olması, kaçış planlarım için sorun teşkil ediyor gibi.”

“Öyle mi dersin?” diyorum ama neşem hızla sönüyor. “Az önce Otorite’yle bir toplantıya katıldım. Senin adına konuştum, umarım söylediklerimi dikkate alırlar. C Senti’nde o ayrılmış Modları bulduğumuz görevi anlattım, Kumpanya’nın onlara yaptıklarından ne kadar rahatsız olduğunu söyledim.”

Kolu benimkine değdiği için hafifçe gerildiğini hissediyorum. Güzel. Anlıyor.

“Belki bize yardım etmeye istekli olduğuna inanmıyorlardır ama bana Kumpanya’nın masum siviller üzerinde deney yaptığı için cezalandırılması gerektiğini söylediğin zaman ciddiydın, biliyorum.”

Göz ucuyla ufacak gülümsediğini fark ediyorum.

"Ama en önemli şey şu: Sen benim için, bir Mod için hayatını riske attın. Bunu asla unutmayacağım ve ne olursa olsun bu iyiliğin karşılığını ödemek için elimden geleni yapacağım. Tamam mı?"

Kısa bir an sonra başını sallıyor, elini sıkıyorum.

"Sabah onlarla tekrar görüşeceğim. Şimdilik beklemede kalsan olur mu?"

Homurdanıyor. "Başka ne yapacağım ki?"

"Bir tablet filan ayarlamaya çalışırım."

"Darlington. Teknolojilerine erişim izni vermeyecekler bana. Hadi ama." Tavana dönüp alayla sırtıyor. Kameraya, "Burada kaldığım süre boyunca mastürbasyon yapacağım," diye sesleniyor. "Rica ederim."

Hakikaten iflah olmaz. Gülerek yine yan tarafını dürtüyorum. "Bana inanmadığını biliyorum ama söz veriyorum, seni çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bir süre daha kalıyorum ama önemsiz şeylerden konuşuyoruz. Cross'tan bahsetmiyoruz, Başkaldırı'nın bilmesini istemediğimiz hiçbir şeyi ifşa etmiyoruz.

Ancak hücre kapısına yürüyüp muhafıza seslenmeye hazırlanırken, Xavier yanıma geliyor, kulağımı pürüzlü fısıltısı dolduruyor.

"Wren... Bu insanlara güveniyor musun?"

Başımı yana eğip ciddi gözlerine bakıyorum. "Bunun hakkında sana dönüş yapacağım."

* * *

Beni hücrelerden almaya Gray geliyor, yeniden kendi dairesine gidiyoruz. Görünüşe bakılırsa beyan süreçlerini tamamlayana kadar kendime ait bir alanım olmayacak.

"Kanepede mi uyuyacağım?"

Kanepe çarşaflar, yastık ve ince, gri bir battaniyeyle hazırlanmış durumda.

"Hayır. Kanepede *ben* uyuyacağım." İç çekiyor. "Sen, Darlington, yatağımı şerefleendirme onuruna erişecek nadir kadınlardan birisin."

"İstersen paylaşabiliriz, benim için sorun değil."

"Yok, kız arkadaşımın hoşuna gitmeyebilir."

Yüzümde muzip bir ifadeyle kaşımı kaldırıyorum. "Kız arkadaşın var yani."

"Neden bu kadar şaşırmış gibi konuşuyorsun?"

"Yani... çünkü sadece birkaç ay öncesinde Kumanda üssünde o yatak senin, bu yatak benim dolaşıp duruyordun?"

Omuz silkerek, "O zaman kız arkadaşım değildi," diyor. "Gerçi yeri gelmişken, hayal gücün çok canlı. O üste hiç kimseye dokunmadım. Yani, senin dışında," diye düzeltiyor.

Gümüş Blok'ta birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünürken alnımda bir çizgi oluşuyor. Gerçekten de insanlarla yattığını *ima etmişti*, üste kazandığı çapkınlık şöhretini hiçbir zaman inkâr etmemişti.

"Kız arkadaşın biliyor mu?" Mutfak oturma alanından ayrıran tezgâha kalçamı dayıyorum. "Bizi?"

"Bilmiyor."

"Hiçbir şey söylemememi tercih edersin herhalde?"

"Muhtemelen daha iyi olur." Mutfak doğru yürüyor. "Suçluluk hissettiğimden değil. O zamanlar birlikte değildik." Omzunun üstünden bana bakıyor, yüzündeki ifade alaycı. "Ama Karra çok kolay parlar, o yüzden... Söylersen de sen bilirsin."

Kayıtsız bir tavırla, "Bu konuda konuşmak bana düşmez," diye karşılık veriyorum.

Dolabı açarken konuyu değiştiriyor. "Sana verebileceğim başka kıyafetim yok, o yüzden yatağın üstüne tişörtlerimden birini bıraktım. Onu giyip yatabilirsin."

"Teşekkür ederim. Saat kaç?"

"Neredeyse dokuz oldu."

"Ciddi misin? Gece yarısı olmuştur diye düşünüyordum."

"Yani, bugün çok şey oldu. Karadiyar'dan geçip sağ çıktın."

En sevdiğin kişiyle yeniden bir araya geldin: Kendimden bahsediyorum tabii ki. Ölü amcanın ikiz kardeşiyle tanıştın. Hareketli bir gündü.”

“Hem de nasıl,” diye kabul ediyorum.

“Bir şeyler içmek ister misin? Vadide saçma derecede güçlü şarap yapan bir adam var.” Siyah bir şişeyi kaldırıyor.

Şaşkınlıkla, “Şarap mı?” diye yineliyorum. Şarap semtlerde o kadar nadir karşılaşılan bir lüks ki. Kumpanyadaki biliminsanlarının ekşi tat vermeyen sentetik bir versiyon üretmekte zorlandıklarını duymuştum. “Çok isterim.”

“Sen üstünü değiştir, bardaklara koyayım.”

Yatak odasına süzülüyorum, yatağın kenarında düzgünce katlanmış beyaz bir tişört buluyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp yakındaki sandalyeye bırakıyorum. Tişörtü dizlerime kadar geliyor, neyse ki artık yanık dokunun altında gizli olmayan kandamgasını kapatıyor. Yıllarca yanıklarımın utanmıştım, şimdi de özlediğimi fark ediyorum.

Geri döndüğümde Gray’in yeşil gözleri çıplak bacaklarımda geziniyor ve aklıma gelen ilk şey Cross’un bundan hiç hoşlanmayacağı. Hayır, tamamen ilkelleşip homurdanırdı. Bana bakmaya cüret ettiği için Gray’in gözlerini yuvalarından söküp atmak istediğini söylerdi.

Benim açımdan ne anlama geliyor, bilmiyorum ama onun o baskın, sahiplenici yanını seviyorum. Daha önce hiç kimse benim için hırlamamıştı.

Gray’in bakışları üstümde oyalanırken kafasında oluşan soruyu görebiliyorum.

Huzursuzca kıpırdanarak, “Ne var?” diyorum.

“Görebilir miyim? Kandamgasını?”

Kısa bir tereddüitten sonra tişörtün eteğini kaldırıp sol uyluğumu açıyorum. Yaklaşıyor, kalçamın hemen altında duran kursuz kırmızı daireyi inceliyor.

Hafifçe ıslık çalıyor. “Büyük.”

“O kadar da büyük değil,” diye itiraz ediyorum.

“Ellis’inkini gördün mü?”

“Evet.” Ellis’in kandanması avcunun tam ortasındaaydı, belki iki-üç santim çapındaaydı.

“O, Kıta’daki en güçlü şifacılarından biri ve senin kandanman onunkinin iki katı büyüklüğünde. Hatta, seninki Jayde Valence’inkinin boyutunda.” Duraksıyor. “Travis Redden bütün yönetimcileri toplamaya başladıktan sonra kendini öldürdüğünü duydum.”

Bunu söylerken bana bir bardak kırmızı şarap uzatıyor ve öyle hazırlıksız yakalanıyorum ki bardak neredeyse parmaklarımın arasından kayıp düşüyor. Tepkimi kaçırmıyor, gözleri şüpheyle kısılıyor.

“Bununla ilgili bildiğin bir şeyler mi var, kovboy kız?”

Şarap kadehini daha sıkı kavrayıp kanepeye doğru gidiyorum. Günlerdir yürüdükten sonra o kadar yorgunum ki. Dizlerimi kendime çekip ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalışarak tişörtü dizlerimin üstüne kapatıyorum.

Nasıl olsa yarın her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı fark edince iç çekip gerçeği anlatmayı tercih ediyorum. “Kendi tercihi değildi.”

“Bize kendi kafasına sıkıldığını söylediler. Nasıl kendi tercihi değildi?”

Dudağımlı ısıyorum.

“Darlington.”

Pat diye, “Kendini öldürmesi için onu kışkırttım,” diyorum. Nefesini dişlerinin arasından veriyor. “Sen kışkırtıcı mısın?”

“Maalesef.”

“Hasiktir,” diye mırıldanıyor. “Zihin okuyorsundur diye umuyordum. Ya da belki güçlü bir empatsındır filan. Çok yufka yürekliisin. Ama kışkırtma? Kumpanya biliyor mu?”

“Kimse bilmiyor.” Cross hariç. Biriktirdiğim sırlarla yalanlar yığınınna bir tanesini daha ekleyerek bu bilgiyi kendime saklıyorum.

Gray başını sallayıp şarabının neredeyse yarısını tek dikişte midesine indiriyor. İlk yudumu alınca dilimde bıraktığı yoğun tadı hissediyorum. İnanılmaz. Çarpacağı belli. Tam kararında tatlı. Bir an sessizliğe bürünüp birbirimize bakıyoruz.

“Seni özledim gerçekten,” diye itiraf ediyorum.

Ağzının köşesi eğri bir sırıtişla yukarı kıvrılıyor. “Ben de seni özledim. Tanıdığım, benden bile daha gözü kara tek insan sensin.”

Gülerek, “İyi bir şey değil bence,” diyorum.

“Tabii ki iyi. Sağın solun belli olmuyor.”

“Yine sorayım, neresi iyi bunun?”

“Hayat öngörülebilir olduğun zaman sıkıcı. Sen çok ihtiyaç duyulan o heyecanı yaratıyorsun.”

Uzun, geniş bedenini koltuğa indiriyor; kadehini diğer eline geçirirken gömleğinin altında kollarındaki kaslar geriliyor.

“Gümüş Elit’teyken Mod olduğunu söyleseydin keşke,” diye şikâyet ediyorum. “Bu kadar zamandır benim kim olduğumu biliyor muydun?”

“Tabii ki. Ben Otorite’deyim. Her şeyi bilirim.”

“Artık bu Otorite meselesini durmadan başıma kakacaksın, değil mi, kendini beğenmiş şerefsiz? ‘Ah, ben Otorite’deyim, canım,” diye taklit ediyorum. “Oraya katılmana nasıl izin veriyorlar ki? Benden sadece birkaç yaş büyüksün.”

“Mecliste görev almanın yaş sınırı yok. Buradakiler yalnızca yetkinlikle liderlik becerilerine bakıyor.” Duraksıyor. “Adrienne, Redden’le yatıp kalktığını biliyor mu?”

Sert sert bakıyorum.

“Ne? İnkâr etmeye mi kalkışacaksın? Çünkü onun odandan gizli gizli çıktığını birden fazla kez gördüm.” Kıkırdayarak bardağını kaldırıp uzun bir yudum alıyor.

Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum, ne kadarını itiraf edeceğimi düşünürken Cross’un vedalaşırken söylediği bir şeyi hatırlıyorum.

Suçlayarak, “Bizi sen ihbar ettin,” diyorum.

Yüzünde ufacık bir pişmanlık belirtisi bile olmadan omuz silkiyor. "Ee?"

"Ee'si, neden başımı belaya sokmaya çalıştın? Biz seninle arkadaş olduk."

"Tam da o yüzden ihbar ettim, arkadaşlık diye. Kızını kurtarmaya çalışıyordum. Öyle biriyle birlikte olurken aklında neler geçiyordu? Adam General'in oğlu."

"Ciddi bir şey değildi."

Söylediğim yalan yüzünden dilim yanıyor resmen. Cross'a ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Ondan da öte, çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan Kurt'a ihanet ediyormuşum gibi. Kaderin cilvesiyle Cross'la Kurt'un aslında aynı kişi çıkması beni hâlâ şaşırtıyor. Mezara kadar götüreceğim bir sır daha.

Gray, "Tabii ki ciddi olmadığını düşünmüştüm," diyor. "Yüzbaşı buz gibi bir herif. O adamda zerre duygu yok. Ama muhtemelen yatakta iyidir."

Tanrım, hiçbir fikri yok.

Karşılık olarak yalnızca omuz silkiyorum.

Kahkahayı patlatıyor. "Bu evet demek. Bir de sorumu cevaplamadın: Redden'la aranızdakileri bilen başka kimse var mı?"

"Yalnızca Xavier." İçime acı bir his yayılıyor. "Neden sordun, yarın onu da mı açıklamam lazım?"

"Hayır. Özel hayatın kimseyi ilgilendirmez. Sadece Ade'in halihazırda bilip bilmediğinden emin değildim." Bardağın kenarından bana bakarak şarabından bir yudum daha alıyor. "Kaçmana yardım etti mi?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

Kaşları meydan okurcasına havaya kalkıyor. "Seni üstten kaldırması için Ford'a o emir vermedi mi yani?"

"Hayır. Cross en iyi teğmeninden hiçbir şekilde vazgeçmezdi. Xavier ne yaptıysa kendi isteğiyle yaptı."

Gray başını sallıyor. İnanıp inanmadığını bilmiyorum ama oturup ikna etmeye çalışmayacağım. Deneyemeyecek kadar yorgunum.

“Lyddie’nin seni ele verdiğine hâlâ inanamıyorum,” diye mırıldanıyor. “Yani, koyu yönetimci olduğunu biliyordum ama o kız seni seviyordu.”

“Demek ki sevmiyormuş. Kandamgamı gördükten sonra Kumpanya’nın zaten bildiğine, gizli görevdeki bir ajan, kendisi gibi yönetimci olduğuma dair bir hikâye uydurmaya çalıştım. Bir an bana inandığını sandım. Hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi. Sonra dönüp beni gerçeği gizleme suçundan ihbar etti.”

“Sürtük.”

İçim hüznle doluyor, göğsümün gerçek bir arkadaş bulduğumu sandığım köşelerine kadar ulaşıyor. “Bizim gibi insanlardan nefret etmesi için beyni yıkanmış sonuçta. O yüzden anlıyorum. Hayatın boyunca Kumpanya propagandası dinlersen böyle olur. Ona ihanet ettiğimi düşündü.”

“O *sana* ihanet etti.”

“Galiba ikimiz de birbirimize ihanet ettik.” Yorgun yorgun ayağa kalkıyorum. “Uyumam lazım. Sabah görüşürüz.”

Şarap kadehini tezgâha bırakıp yatak odasına doğru yürüyorum, üstüme bir ağırlık çöküyor.

“Wren.”

Sıvışıp gidemeden sesiyle beni durduruyor.

Dönüyorum. “Evet?”

“Yarın beyan sırasında yalan söyleme,” diye tavsiye veriyor. “Dürüst ol, yeter.”

Pek çok şeyle ilgili yalan söylemeyi planlamama rağmen, “Olacağım,” diyerek içini rahatlatıyorum.

Kapı aralığında duraksıyorum. Beni uyarmaya mı çalışıyor yoksa endişe mi ediyor, ifadesini çözemiyorum. Ama yüzünde bir yumuşaklık görüyorum. Kumanda üssündeki yakın dostluğumuzu hatırlatan tanıdık bir kıvılcım.

“Grayson... Bu insanlara güveniyor musun?”

“Evet, güveniyorum. Sen de güvenebilirsin.”

“Kallister, Jim’i idamdan kurtarmak için oylama yapılmasını istemiş, öyle dedi. Doğru mu?”

“Doğru. Çoğunluk karşı çıktı.”

Bir adım daha atıyorum ama yine durduruyor.

“Darlington, seni semtlere geri göndermek için oy vermeyi gerçekten istemiyorum. O yüzden bir ricam var, onlara böyle bir oylamayı gündeme getirecek bir neden verme.”

4

Adrienne ertesi sabah, "Başlamaya hazır mısınız?" diye soruyor. Savaş odasındaki masanın başında oturuyorum, beş çift göz üstüme kilitlenmiş durumda.

Yutkunup nemli avuçlarımı pantolonumun önüne silerek kurutuyorum. Kendimi yine okuldaymışım gibi hissediyorum. Okuldan *nefret ederdim*. Berbat bir öğrenciydim, olduğum yerde duramazdım. Dersin başladığı ilk andan teneffüse çıkana kadar bakışlarımı pencereye sabitleyip, deli gibi dışarıda atıma binmek ya da tüfeğimle atış yapmak isterdim.

Kendimi huzursuz hissederek, "Sınava giriyorum gibi mi düşünüyüm?" diye soruyorum.

Kallister, "Burada geçmek, kalmak yok. Sadece becerilerini ölçüyoruz," diye içimi rahatlatıyor, Gümüş Blok'taki ilk günümü hatırlıyorum. Bizi rasgele bir gözlem sınavıyla şaşırtmışlardı.

O sabah, öne mi çıkmam gerektiğini, grupla mı kaynaşmam gerektiğini yoksa düpedüz başarısız mı olmam gerektiğini bilmiyordum. Şimdi de ne kadarını açıklayacağımı düşünerek aynı seçenekler arasında gidip geliyorum. Ta ki bu insanlardan hiçbir şey gizlemeye gücümün yetmeyeceğini fark edene kadar.

Cross'la Xavier beni şehirden çıkarmadan önce idamım planlanmıştı. Başkaldırı'ya yeteneklerim konusunda dürüst bilgiler vermezsem, beni semtlere geri gönderebilirler; orada bir Kumanda devriyesine takılma, bir yüz tanıma kamerasını tetikleme ya da gözetleme dronunun dikkatini çekme riskiyle karşı karşıya

kalırım. Nereye gidersem gideyim yakalanmâ ve doğrudan Güney Plazası'na gönderilip tıpkı Jim Amca gibi kurşuna dizilme riskini göze almış olurum.

Başkaldırı'yı burada kalmama izin vermeleri için ikna etmem lazım. Jim'den yalvar yakar şebekede görev almama izin vermesini istemiştım: tedarik işleri, teslimatlar; işe yarar olduğumu kanıtlamak için yapabileceğim ne varsa. Şimdi nihayet Kumpanya'yı parçalamaya gerçekten yardımcı olma şansım varken böyle bir fırsatı heba etmeyeceğim.

Adrienne ellerini masanın üstünde birleştiriyor. "Pekâlâ, te-lepatiyle başlayalım."

Masanın karşısında Kallister'la Teriq'in ikisi de birer tablet tutuyor, her ne kaydediyorlarsa kaydetmeye hazır durumdalar.

"Bir yol açıp Fiona'yla bağlantı kur." Adrienne, Hançer'e geldiğimden beri bana bir kez bile gülümsememiş olan kısa saçlı kadını işaret ediyor.

Gerginliğimi görmezden gelmeye çalışarak Fiona'ya bakıyorum.

Jim Amca çocukken beni ilk kez eğitmeye başladığında, Modların enerjile beslendiğini ve beyinlerimizin, bu enerjiyi gerçekten *göremedikleri* için onu temsil etmek adına imgeler yarattığını açıklamıştı. Zihnimi geniş, karanlık bir alan olarak hayal etmemi söylemişti. İçini boşaltıp yalnızca karanlıktan ibaret kalacak şekilde her şeyden arındırmamı ve sonra çok uzaklardaki gümüş ışığa doğru giden gümüş bir ip hayal etmemi istemişti.

Eğilip ipi alacaksın, diyerek teşvik etmişti beni. Yolun bu, tamam mı? İpten ışığa. Yolu takip edeceksin.

Başka birinin zihnine girdiğinizde yaşananlarla karşılaştığımda bile yol açmak bana kolay geliyordu. Baskı bunaltıcı, boğucu olabilir çünkü bütün zihinlerin ya doğal bir bariyeri olur ya da eğitimle güçlendirilmişse sağlamlaştırılmış bir kalkanı. Herkeste zihni, zihinsel sızmalardan korumaya yönelik ilkel bir içgüdü olur.

Jim Amca, Modifiye zihinlerde iki frekans olduğunu söyle-

mişti. Bunları dalgalara benzetmişti: Bir grup pozitif enerji yayar, diğeri negatif. Zihin okuma ikincisine dayanır, bana o frekansı kapı olarak hayal etmemi söylemişti. O kapının ötesinde, sizi püskürtmeye, dışarı itmeye çalışan siyah dalgalar vardır. O dalgaların arasından ilk kez başarıyla sıyrılıp Jim'in düşüncelerini duyduğum an ne kadar gurur duyduğumu hatırlıyorum.

Telepati, kapının ardındaki davetkâr koridordur. Pozitif frekans, bir kişinin benzersiz enerji imzasını tanıyıp onunla bağlantı kurmanıza olanak tanır; bu bağlantı kurulduktan sonra da onu birbirinizle konuşmak ya da diğeri zihne imgeler izdüşürmek için kullanabilirsiniz.

Şimdi Fiona'nın zihnine süzülürken başvurduğum şey de bu, tanıdık yolu izleyerek telepatik enerjisini hissedene kadar ilerliyorum. Bir an sonra gözleri büyüyor, bağlantı kurduğumuzda sesi zihnimi dolduruyor. Kolsuz gömleği kollarını açıkta bırakıyor, damarlarında parlayan gümüşün anlık ışığını gözler önüne seriyor.

“Bravo.” İsteksiz bir övgü bu, söylemeye gönülsüz gibi.

Fiona, tabletine bir şeyler karalayan Teriq'e başını sallıyor.

Adrienne bana bakarak kaşını kaldırıyor. “Her zaman bu kadar hızlı şekilde yol açabiliyor muydun, yoksa yıllar içinde mi geliştirdin?”

“Emin değilim. Telepatiyi nasıl kullanacağımı bana Jim öğretti. En başta ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum.”

“Seni eğitmeye kaç yaşında başladı?”

“Sekiz.” Beş yaşındaydım ama bütün hayatım boyunca tekrarladığım hikâyeye sadık kalıyorum.

“İlk denemede bağlantı kurabilmiş miydin?”

“Evet.”

“Peki kandamgan ne zaman ortaya çıktı?”

“Yedi yaşındayken.”

Sonra benden Teriq'le bağlantı kurmamı istiyorlar. Ama Gray'le kurmamı istemiyorlar. Bu detay bana hâlâ çok tuhaf geliyor. Daha önce hiç telepati kullanamayan bir Mod'la karşılaşmamıştım.

Bu da ister istemez şu soruyu doğuruyor: Peki Gray neler *yapabiliyor*?

Fiona kaşlarını çatarak, "Damarlarında gümüş yok," diyor. Bir an sonra zihnimi dürtüyor. "Yeteneklerini kullanırken damarların neden hareketsiz kalıyor?"

"Bilmiyorum."

"Gümüş renk hiç mi parlamadı?" Artık bunu yüksek sesle söylüyor. "Bir kez bile mi?"

"Hiç," diyorum.

Kallister, "Büyüleyici," diye mırıldanıyor. "Bununla birlikte... üç mü ediyor?" Onay almak için Teriq'e dönünce genç adam başını sallıyor.

"Üç ne ediyor?" diye sorarak anlamaya çalışıyorum.

"Seninle tanışana kadar, damarları yeteneklerine tepki vermeyen yalnızca iki Mod tanıyorduk," diye açıklıyor. "Artık üç oldu."

Dört, diye düzeltmek istiyorum ama Cross'a ihanet etmeyeceğim.

Merakla, "Nedenini çözebildiniz mi?" diye soruyorum. "Yani bazı insanların damarlarının neden, şey, hareketsiz kaldığını?"

Başını sallıyor. "Başka bir gizem. Araştırmaların hiçbirisi şimdiye kadar somut bir yanıt üretemedi."

Fiona klinik bir ses tonuyla, "Zihin okuma konusunda ne kadar beceriklisin?" diye soruyor. Bana büyüdüğüm köydeki doktoru, çocukken ateşle gittiğimde semptomları tek tek sıralayışını hatırlatıyor.

"Zihin korunmasızsa kolay geliyor."

Kallister, "Peki filtreleme?" diye soruyor. "O da mı kolay?"

"Evet."

Bazı Modların hiç filtreleme yapamadığını, bunun da zihin okumayı onlar için neredeyse imkânsız hâle getirdiğini hatırlayınca içimi suçluluk hissi kaplıyor. Ama en azından bu insanlar kendilerini gürültüden koruyabiliyor, oysa zihinleri ayrıışmış Modlar kalkanlarını da koruyamaz, bağlantıları da doğru şe-

kilde koparamaz. Bir kez başka bir zihne girerlerse sel kapısını açmış olurlar. Dış düşünceler sürekli olarak kafalarına doluşup, beyinleri ses kakofonisine dönüşene kadar bütün anlamla düzeni bastırır. Saf, kaotik bir gürültü.

Birini deliliğe sürüklemeye bu kadarı yeter, sonunda gerçekten de delirip akıl sağlıklarını tamamen kaybederler. C Senti'nde gördüğüm kadın gibi.

Hastane yatağında sallanıp inliyor, kulaklarını elleriyle kapatmış hâlde tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu.

Kapa çeneni kapa çeneni kapa çeneni kapa çeneni.

Kendi zihninde asla sessizlik olmamasının nasıl olacağını hayal edemiyorum bile.

Kallister, "Zihin kalkanlıysa, kalkanı aşman ne kadar sürüyor?" diye soruyor.

Biraz düşünüyorum. "Değişir. Her zaman kolay olmuyor."

"Aşamadığın bir kalkanla karşılaştın mı hiç?"

"Hayır."

Şaşkınlıkla alnı kırışıyor. "Kardeşimin kalkanı da dahil mi? Julian'ın kalkanını delmeyi başarabildin mi?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Kaç yaşındayken?"

"Dokuz."

Adrienne hafifçe gülüyor. Kaşlarını çatınca, "Etkileyici," diyor. "Julian'm kalkanını test etmedim hiç ama Kallister'inkine benziyorsa..."

"Yine de saatlerce süren bir eğitimden sonraydı," diye itiraz ediyorum çünkü yeteneklerimle ilgili bu tantana pek hoşuma gitmiyor. Daha kışkırtmaya bile gelmedik. Zihin okumamla hızlı yol açma becerimden bu kadar etkilenecekleri hiç aklıma gelmemişti.

Kallister tabletine bir not düşüyor. "Seninle çalışmak isterim. Kalkanımı delmeyi denemeni de."

"Şimdi mi?"

"Hayır. Ama zorunlu eğitiminin bir parçası olacak."

Fiona, "Sonraki yeteneğine geçelim," diye tersliyor. "İkiden fazla olduğunu mu söylemiştin?"

Mahcup mahcup, "Dört tane," diyorum.

Adrienne gözlerini kısıyor. "Başka neler yapabiliyorsun?"

"İzdüşürebiliyorum."

Teriq tabletine dokunup masanın ortasındaki holoekranda dijital bir görüntü açıyor. Kıta'nın haritası. Adrienne'e izdüşürmemi söylüyor.

İşimi bitirdiğimde Adrienne, "Sadece bu kadarını mı izdüşürebiliyorsun?" diye soruyor.

Soru kafamı karıştırıyor. "Ne demek istediğini anlamadım? Başka bir şeyin görüntüsünü mü izdüşüreyim?"

"Hayır, yalnızca önünde gördüğün şeyleri mi izdüşürebiliyorsun, onu soruyorum."

"Başka neler izdüşürülebilir ki?"

"Daha önce gördüğün bir şey mesela?"

Alnumdaki çizgi daha da derinleşiyor. "Öyle bir şey mümkün mü?"

Geçmişte gördüğü bir şeyi izdüşürebilen biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bana, izdüşüm becerisinin doğrudan optik sinire bağlı olduğu öğretilmişti, yani sadece o anda baktığınız şeyleri aktarabilirdiniz.

Adrienne açıklamak yerine devam ediyor. "Peki dördüncü yeteneğin?"

Masanın karşısındaki Gray'le göz göze geliyoruz. Başı belli belirsiz bir onayla eğiliyor.

Onlara seni geri göndermeleri için hiçbir neden verme.

Zihnimde sesini neredeyse duyabiliyorum, dürüst olmam için beni teşvik ediyor. Ama Jim Amca'ya çok uzun zaman önce bu gücü hiç kimseyle paylaşmayacağıma söz vermiştim.

Yavaşça iç çekiyorum. "İnsanları kışkırtabiliyorum."

Savaş odasına bir şok dalgası yayılıyor.

Adrienne, "Kışkırtıcı mısın?" diyor, ardından Kallister'a kasvetli bir bakış atıyor. "Sikeyim yani, lanet kardeşin, Kal. Kesinlikle böyle bir bilgi paylaşmamıştı."

Cevap verirken sesi sakın. "Julian, Wren'i kızı gibi görüyordu. Onu korumaya çalışıyordu muhtemelen."

"Neyden korumaya çalışıyordu?" diye karşı çıkıyorum. "Sizden mi?"

Kallister omuz silkiyor. "Seni aramıza almak isteyeceğimizi biliyordu herhalde."

Aranıza almaktan çok beni kullanmak isteyeceğinizi, desek daha doğru olur.

Adrienne sesli düşünerek, "Julian'ın idamında kalabalıktaki kışkırtıcı sendin," diyor. "Tanık raporlarında, idam mangasının sekiz üyesinin de kışkırtıcının emrine karşılık verdiği geçiyordu."

Göz ucuyla bakınca, Fiona'nın güvensiz bakışlarının yüzümün yan tarafını delip geçtiğini hissediyorum. Teriq'le Gray etkilenmiş görünüyor, Kallister ise hayretle başını sallıyor.

"Nasıl yaptın?" diye soruyor. "Ne zamandır insanları geniş ölçekte kışkırtabiliyorsun?"

"Şey, n... Kayıtlara geçmesi için şunu söylemem lazım: Kışkırtmayı kullanma konusunda ufacık bir fikrim bile yok." Umarım sesimdeki samimiyeti duyabiliyorlardır. "Jim beni eğitmeye çalıştı ama bu konuda hiçbir deneyimi yoktu. İkimiz de bu yeteneği nasıl kullanacağımızı bilmiyorduk ve pratik yaptığımızda nadiren işe yarıyordu. Genellikle içgüdüsel oluyor."

Teriq kuşkuyla, "Sekiz zihni içgüdüsel şekilde mi kışkırttın?" diyor.

"Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse duygusal bir tepki olduğunu düşünüyorum. Panik, çaresizlik ve dehşet yüzünden perişan hâldeydim, zihnimde onlara bağıryordum, silahlarını indirmeleri için bağıryordum, birdenbire... Bana itaat ettiler."

Teriq ikna olmuş gibi görünmüyor. "İnsanları içgüdüsel şekilde kışkırtmanın başka örneklerini yaşadın mı?"

"Ergenliğimde, yanlışlıkla Jim'i kışkırttım. Araba kullanıyordu. Arkadaşlarımın önünde beni utandırdığı için ona çok

kızmıştım. Kan beynime sıçramıştı. İnsanın gözünü döndüren bir öfkeydi. Kamyoneti geri çevir, diye bağırdım, o da çevirdi." İçimde utanç dolu bir sızı hissediyorum. "Az kalsın ölüyorduk."

Adrienne, "Kullanırken kırmızı görüyor musun?" diye soruyor.

"Efendim?"

"Mecazi anlamda demiyorum. Kırmızı rengi *görüyor* musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

"Başka herhangi bir renk?" diye üsteliyor.

Kallister ona bakıyor. "Bunların hepsini eğitimde konuşabiliriz. Devam edelim."

"Bir dakika," diye araya giriyorum, "insanları kışkırttığımda renk mi görmem gerekiyor?"

Birden Jim Amca'nın idam edildiği sabah zihnimde süzülen o tuhaf altın renkli parçacıklar aklıma geliyor. Aynılarını çocukken kışkırtma çalışmaları yaptığım sıralarda da görmüştüm. Onlara altın pırıltılar diyordum. Jim sorularımı hep geçiştirirdi. Altın renkli tozu sadece hayal ettiğimi düşündüğünden şüpheleniyordum.

Adrienne, "Manipülasyon yetenekleri farklı bir enerji kaynağı kullanır—" diye açıklamaya başlıyor ama Fiona sözünü kesiyor.

Sinirli sinirli, "Detaylarda kayboluyoruz," diyor. "Buraya onu eğitmeye gelmedik. Bu bir beyan toplantısı."

Teriq, "Daha önce hiç kimseyi bilinçli olarak kışkırttın mı?" diye soruyor. "İçgüdüsel olarak değil yani."

"Geçen hafta Gümüş Jübile'de kışkırttım."

Herkesin ifadesi sertleşiyor.

"Jayde Valence patlayıcıları yerleştirmeye çalışırken beni yakaladı. Önseziciydi ve benimle ilgili bir şeyler görmüştü, görevin tam ortasında yüzleşmeye geldi. Yakalanmak her şeyi mahvedip gizli kimliğimi açığa çıkarırdı, bu yüzden onu durdurmam gerektiğini biliyordum." Yutkunuyorum. "Çok fazla enerji ge-

rektirdi. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Yine tamamen duygularımla hareket ettim ama... şey... Onu kendi kafasına kurşun sıkması için kışkırttım."

Savaş odasına sessizlik çöküyor.

Kimse konuşmayınca mırıldanıyorum. "Bu yeteneği istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Bu gücü kullanmaya niyetim yok, hele suistimal etmeye hiç yok. O yüzden beni geri gönderecekseniz, şunu bilin--"

Adrienne, "Seni hiçbir yere göndermiyoruz," diye araya giriyor.

İçimde bir umut kıvılcımı parlıyor. "Burada kalabilir miyim yani?"

Çenesini Kallister'a, ardından diğerlerine doğru eğiyor. "İtiraz eden kimse yoksa, oylama yapmamıza bile gerek olduğunu sanmıyorum."

Kallister, "Benden yok," diyor, diğer adamlar da onaylarını mırıldanıyor.

Yalnızca Fiona direniyor, yüzündeki kuşku bariz.

Kallister, "Fi?" diye sesleniyor.

Sonunda, çenesi sıkılmış hâlde gergin gergin başını sallayarak onay veriyor.

Burada kalabilirim.

Boğazımda büyük bir rahatlama yumrusu oluşuyor ama Adrienne yeniden konuşmaya başlayınca sönüp gidiyor.

"Hançer yeni evin olacak, Darlington. Bir kışkırtıcının semtlerde dolaşmasına izin veremeyiz."

Böyle deyince kulağa hiç de davet gibi gelmiyor.

Tehdit gibi geliyor.

5

Kahvaltı için yemekhane yolunda giderken Gray, “İyi iş çıkardın,” diyor. Büyük ihtimalle bana yapışıp sürekli dibimde gezmesi emredildi.

“Cidden mi? Çünkü bana daha çok tehdit edildim gibi geldi.”

Sırıttıyor. “Peki, anlat bakalım. Nasıl tehdit edildin?”

“Sadece hareketlerimi gözlemleyebilmek için kalmama izin veriyorlar,” diye söyleniyorum. “Bir de semtlere girmemın yasak olduğunu söylemiş oldular. Bu durumda mahkûm oluyorum galiba?”

“Tehdit değildi,” diyerek içimi rahatlatıyor. “Ve burada olduğun için şanslısın. Semtlerde hakkında kırmızı alarm çıkardılar. Ölümüne mahkûm edildin.” Homurdanıyor. “Bu arada, erkek arkadaşının böyle bir şeye izin vermesi de pek hoş.”

“Cross’un bununla ilgisi yoktu. Şu anda son söz Travis’in.”

“Hı hı, eminim Gümüş Blok’un yüzbaşısının, abisinin üstünde hiçbir etkisi yoktur.”

Yemekhaneye girince alçak sırtlı metal sandalyelerle çevrili, parlak aydınlatmaların altında ışıldayan uzun çelik masaların sıralandığını görüyorum. Gray kahvaltının sabah yediyle dokuz arasında servis edildiğini söylemişti. Şu anda neredeyse dokuz, o yüzden salonun büyük kısmı boşalmış durumda ama birkaç kişi yemeklerinin başında oyalanıp sohbet ediyor. Bazıları yüksek sesle konuşuyor fakat çevremde her yerde gerçekleşen telepatik konuşmaların göstergesi olarak parlayan çok sayıda damar fark ediyorum.

Gray, "Sana Hançer'i doğru düzgün gezdirmek istiyorum," diyor. "Ama muhtemelen yarına kalacak. Bugün vadiye gidip birkaç tedarik işi yapmam lazım."

Merakla, "Buradaki iş görevlendirmelerini nasıl hallediyorsunuz?" diye soruyorum.

Üzeri kapalı metal tepsiler ve servis gereçleriyle dolu uzun bir tezgâha yaklaşıyoruz, yemek servis alanlarında tabaklarımızı doldururken Gray bana işlerin nasıl yürütüldüğünü anlatıyor.

Yemek pişirme, çamaşır, onarım gibi görevler, Hançer'e uçurulup vardiyalarının sonunda tekrar vadiye götürülen siviller tarafından yapılıyor. İstihbarat, iletişim, teknoloji, araştırma gibi alanlardaki taktik işleriye üste yaşayan operatörler tarafından yürütülüyor. Saha operatörleri, semtlerde görevde olmadıkları zamanlarda sürekli eğitimde olmaktan ya da başkalarını eğitmekten sorumlu.

Tabağına biraz omlet koyarken, "Seni atış poligonuna yazdırmaya çalışacağım," diyor.

Salata seçeneklerini inceliyorum. Sebzeler öyle taze görünüyor ki. Domatesler, havuçlar, salatalıklar, hatta ıspanak bile var. Aslında bu servis tepsilerindeki her şey tamamen nefis görünüyor.

"Burada resmen lüks içinde yaşıyorsunuz," diye suçluyorum. "Bu kadar çok Mod semtlerde saklanarak yaşamak zorundayken böyle yaşadığın için kendini kötü hissetmiyor musun?"

"Onlar için elimizden geleni yapıyoruz. Ayrıca semtlerde kalmak 'zorunda' değiller. Herkesin seçim şansı var."

"Jim'le bizim seçim şansımız yoktu."

"Tabii ki vardı. Kallister kardeşine burada bir görev teklif etti. Julian Ash Z'ye yerleşmeyi seçti. Kendi hâline bırakılmak istediğini söyledi."

Hepsini *beni* korumak için yaptığını fark ediyorum. Jim Amca beni Hançer'e getirirse neler olacağını biliyordu. Otorite kışkırtıcı olduğumu öğrenirse.

Gray, "Bütün Modlar yer değiştirme talebinde bulunabilir," diyor. "İster Hançer'e ister H'deki Bramble Üssü'ne."

Şaşkınlıkla, "H Senti'nde Mod üssü mü var?" diye soruyorum.

"Nokta'ya nasıl fark edilmeden girip çıkıyoruz sence? Öylece uçup Kumanda pistine mi iniyoruz?"

"Kendi havaalanlarımız olduğunu düşünmüştüm ama koca bir bölge üssü olduğunu bilmiyordum. Hepsi operatör mü, yoksa siviller de var mı?"

"Karışık." Omuz silkiyor. "Uzun süreli operasyon yürüttüğüm zamanlar bazen orada kalıyorum. Daha kolay oluyor."

"Operasyonlar nasıl yürütülüyor? Nasıl atanıyorsun?"

"Hiç kimse görevlere atanmıyor. Tamamen gönüllülük esasına dayalı."

"Gerçekten mi?"

"Aynen. Operasyon olduğu zaman Otorite onu bir görev liderine verir. Görev lideri herkesi bilgilendirir, ne tür bir operasyonla uğraştığımızı söyler: keşif, nakliye, her neyse. Lider yalnızca gerekli bir beceri varsa belirli operatörleri seçer, örneğin keskin nişancıya ya da bombardıman uçaklarından birini uçurabilecek bir pilota ihtiyaç varsa. Ama hiç kimse istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmaz. Hiçbir görevi kabul etmek zorunda değilsin."

"Daha önce hiç kimsenin verilen görevi kabul etmediği oldu mu peki?"

"Pek sık olmuyor," diye kabul ediyor. "Hançer'deki herkes katılmak istiyor. Kumpanya'yı devirmek istiyorlar."

"Sen de görev lideri misin?"

O kendinden emin gülümsemesi geri dönüyor. "Tabii ki."

"Başka kaç kişi var?"

"Şu anda sanırım on beş. Operatörler değerlendirilmek üzere isimlerini sunabiliyor ama son söz Otorite'nin."

İçecek servis alanına varıyoruz, kahvenin yoğun aroması bütün burnumu dolduruyor. *Siktir, evet.* O muhteşem kokuyu direkt ruhuma çekiyorum.

Umutla, "Kallister gerçek kahve çekirdeklerinizin olduğunu söyledi?" diyerek onaylamasını bekliyorum.

“Aynen öyle.”

Kahve makinelerinin yanında hamurişleriyle dolu büyük bir tepsi var; çörekler, muffinler ve muzlu kek gibi görünen bir so-mun duruyor. Tabağıma bir hamurişi bırakıyorum, Tierra Fe ile yaptıkları ticaret anlaşmasını sormak üzereyken bir kadın sesi konuşmamızı bölüyor.

“Buradaymışsın, bebeğim.”

Uzun, kömür siyahı saçları ve imkânsız derecede gür kirpik-lerle çevrili koyu gözleri olan güzel bir kız yanımıza geliyor. Kot pantolonla beyaz bir askılı giymiş, kıvrım eksikliğini üstünden dalgalar hâlinde yayılan saf çekicilikle telafi ediyor.

Parmak uçlarında yükselip Gray’in dudaklarına uzanıyor, bi-raz fazla uzun süren bir öpücük konduruyor. Oldukça kasıtlı ve aynı zamanda tamamen gereksiz bir hareket.

Ağzını geri çekince, “Savaş odasında işiniz ne kadar uzun sürdü,” diyor. Meraklı bakışları bana kayıyor.

Gray bizi hemen tanıştırıyor. “Wren Darlington, Karra Col-fer.”

Karra beni süzmeye devam ederek, “Seninle ilgili çok şey duydum,” diyor.

Hâlâ kendi kıyafetlerim yok, o yüzden yine Luisa’nın taytıyla fazla dar üstünü giyiyorum; bunları da savaş botlarımla tamam-lamış durumdayım. Gray’in kız arkadaşı pek etkilenmemiş gibi görünüyor, sonunda incelemesini bitiriyor.

“İyi şeyler duymuşsundur umarım.” Boş metal bir kupaya uzanırken tepsiyi sol elime kaydırıyorum.

“Gray keskin nişancı olduğunu söylüyor?”

“Pek sayılmaz. Yani, iyi nişancıyım ama çoğunlukla çiftliği-mizdeki beyaz çakalları vurdum.”

Gray başını eğip Karra’nın dudaklarına hızlı bir öpücük kon-duruyor. “Gidip otur istersen, KC? Biz de masaya yanına geliriz. Kahve ister misin?”

“Gerek yok. Teşekkür ederim, bebeğim.”

Karra salına salına uzaklaşıyor. Artık ilişkilerini açıkça ilan

ettiği için bizi baş başa bırakma konusunda rahat galiba. Gözle-
rimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gray kahve doldururken, "Kız arkadaşın çok güzel," diyo-
rum.

"Öyle," diyerek kabul ediyor.

Tepsiler elimizde, uzak duvarın yakınındaki bir masaya doğru
yürüyoruz; orada oturan küçük grup biz yaklaşıncaya susuyor. Her-
kes bana odaklanınca kendimi ister istemez rahatsız hissediyorum.

Gray, Karra'nın yanındaki sandalyeye otururken, "Millet, bu
Wren," diyor.

Tanrım. Tam olarak okulun ilk günü gibi.

Kısa bir tereddüitten sonra, siyah saçlı ve kolları tamamen
dövmelerle kaplı genç bir adamın yanına oturuyorum. Dağ gibi
yapılı; kaslı, iri bir göğsü, geniş omuzlarıyla vahşi bir akbabanın
kanat açıklığını andıran bir duruşu var. Bacakları o kadar uzun
ki boyu rahatlıkla bir seksen beşin üzerindedir.

Temkinli bir ifadeyle gülümsüyorum, o da gevşek bir sırtış-
la karşılık veriyor; bu sırtışla gerginliğimin bir kısmı yatışıyor.
Uyum sağlamak ya da başkalarının onayını kazanmak hiçbir za-
man pek umurumda değildi ama şu anda deli gibi bu insanların
beni sevmesini istediğimi fark ediyorum.

Z Sementi'ndeki köyüm Hamlett'te geniş bir sosyal çevrem
yoktu. Tana tek arkadaşımdaydı ama bu durumun sebebi bendim.
Başka arkadaşlıklar kurup geliştirmek için hiçbir zaman gerçek-
ten çaba göstermedim.

Of. Neden böyle işler benim için bu kadar zor? Neden sade-
ce... daha sıcak olamıyorum?

Galiba Julian Ash'e çekmişim. Kan bağıyla akraba olmasak
da onun o soğuk dış kabuğunu miras aldığım kesin. Büyürken
önümdeki tek örnek oydu ve sıcaklık konusunda da samimiyet
konusunda da pek iyi değildi. Jim Amca katı bir felsefeye bağ-
lıydı: Dışarı asla sevgi, duygu ya da kırılganlık gösterme. Nokta.
Duygularını o kadar derine gömmüştü ki onları gün ışığına çı-
karmak neredeyse imkânsızdı.

Ben onun kadar kötü değilim ama ben de etrafıma duvarlar örüyorum. Farkındayım. Ama böyle olmak *istemiyorum*. Değişmek istiyorum. Yumuşamak. Kurt'la Tana'dan başka insanları da hayatıma almak istiyorum.

Gray beni herkesle tanıştırtırken, elimden geldiğince ayak uydurmaya çalışıyorum. Luisa'nın ulaşım pilotu olduğunu öğreniyorum; bu da yalnızca helikopter, hoverkraft ve kargo uçakları uçurduğu anlamına geliyor.

Karra üste olduğunda iletişimi, semtlerdeyken de keşif görevlerini yürütüyor.

Ten rengi benimkinden birkaç ton daha bronz olan, minyon yapılı Neema güvenlikte çalışıyor ve beni incelerken güvensizliğini gizleme zahmetine bile girmiyor.

Altın sarısı saçlı, mavi gözlü Henley de başka bir pilot. Son derece yakışıklı ve bunun farkında; göz alıcı, bembeyaz bir gülümsemesi var ve adama karşı hiçbir çekim hissetmememe rağmen gülüşü hafiften nefesimi kesmeye yetiyor.

Yanımdaki dağ gibi adam, Mako. "Bir keskin nişancı daha! Atış poligonuna birlikte gitmemiz lazım. Açık hava poligonumuzu çok seveceksin, Wrenny. Sana Wrenny diyebilir miyim?" derken yüzü ıslı ıslı.

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum, Gray kıkırdıyor.

Grubu tamamlayan Evlynne hariç hepsi benim yaşlarımda. O yirmi beş yaşında ve görünüşe göre çok yetenekli, kadın hem savaş pilotu hem de keskin nişancı olarak görev yapıyor. Aynı zamanda son derece ürkütücü; soluk tenli, çene hizasında kesilmiş koyu kahverengi saçları ve beni laboratuvar numunesiymişim gibi inceleyen soğuk, açık mavi gözleri var.

Evlynne lafı hiç dolandırmadan, "Kumanda teğmenlerinden biriyle yatıyormuşsun, öyle duydum," diyor.

Teğmen dediğini, *yüzbaşı* demediğini anlamam zaman alıyor. Xavier. Xavier'i kastediyor. Bir anlığına Cross'u biliyor sandım.

Yumurtamdan bir lokma alıp, "Sadece arkadaşım," diyorum.

Ağır ağır, "Demek artık düşmanla samimiyet kuruyoruz," diyor.

Gelen iç çekme isteğini bastırıyorum. "Artık ona düşman der miyim, bilmiyorum. Teğmen Ford'un kaçmam için hayatını riske atmasına gerek yoktu."

Hem Evlynnne hem de Neema inanamaz bir ifadeyle bana bakıyor. Neyse ki Neema'nın yanındaki sandalyeye çöken, uzun parmakları bir kahve kupasının etrafına kıvrılmış başka bir adamın gelişiyle konuşmamız kesiliyor. Koyu renk saçları kısa kesilmiş, gözleri alacakaranlıktaki ormanları hatırlatan koyu, canlı bir yeşil. Gülümsemiyor. Konuşmuyor. Ama tek kelime etmeden bile varlığıyla dikkatleri üzerine çekebiliyor.

Gray, yeni gelen çekici adamı işaret ederek, "Bu Saint," diyor. "Saint, Wren."

Selamlamak için başımı sallıyorum. Saint'in bakışları üstümde geziniyor. Ne düşündüğünü anlamak imkânsız.

"Hançer'e hoş geldin," diyor. Sesi tahmin ettiğim gibi alçak ve ölçülü.

Mako, Evlynnne'e, "Elindekini bitirecek misin?" diye soruyor, sonra o cevap veremeden kahve kupasını elinden kapıyor.

Evlynnne, "Pislik," diye homurdanıyor.

Mako tam bir yudum almışken aniden donakalıyor. Gözleri kısılıyor. "Vay be. Şuna bakın, pembe saçlarıyla kibirli kibirli kek yiyişine bir bakın."

Şaşkınlıkla öfkeli bakışlarını takip ediyorum, odanın karşı tarafındaki bir masada, iki Mod'la birlikte oturan güzel yüzlü, pembe saçlı bir kadın çatalıyla bir dilim muzlu keki keserek sohbet ediyor.

Yardım istercesine Gray'e dönerek, "Anlamadım," diyorum. "Pembe saçtan mı nefret ediyoruz yoksa kekten mi?"

Bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Boş ver. Bir kere başladı mı--"

Mako, "İzin ver de sana bir tablo çizeyim, yeni kız," diye ilan edince birkaç inleme sesi yükseliyor.

Henley, "Lütfen çizme," diye yalvarıyor.

Sanki dramatik okuma yapıyormuş gibi, "Bir adamın doğum günü," diye başlıyor. "Hayattaki yirmi ikinci yılını kutlamak

üzere olan yakışıklı, iri yapılı bir adam. Ve bu özel bir doğum günü, Wrenny–”

“Hayır,” diye uyarıyorum.

“–çünkü bu doğum günü, o tek iyi nitelikleri dışında hiçbir iyi yanı olmayan lanet Tierralılardan gelen yeni sevkiyatla çıkıyor: altın çikolata.”

“Altın çikolata?” diye tekrarlıyorum. “Gerçekten var mı öyle bir şey?”

Mako, “Aa, hem de fazlasıyla gerçek,” diye onaylıyor.

Luisa, “Nadir bir kakao çekirdeği,” diye açıklıyor. “Yılda sadece bir kez Dey Bölgesi’nde yetişiyor.”

Tierra Fe dört bölgeye bölünmüştü ve coğrafya derslerinden hatırladığım kadarıyla Dey Bölgesi kıtanın en kuzey ucundaydı.

“Çekirdekler gerçekten altın renginde mi?” diye soruyorum.

Luisa başını sallıyor. “*Granos de sol* deniyor. Tierralılar hâlâ eski dillerinden bazı kelimeleri kullanıyorlar. Sanırım ‘güneş taneleri’ anlamına geliyor.”

Karra, “Bir keresinde hasat sürecinin videosunu görmüş-tüm,” diye lafa giriyor. Şu anda çenesi omzuna dayanmış hâlde neredeyse Gray’in kucağına oturmuş durumda. “Kabukları ilk kez kırdığın zaman, çekirdekler küçük altın külçeleri gibi görünüyor. Çok havalı.”

Mako kibarca, “Hikâyemi gaspetmeyi bitirdiniz mi?” diye soruyor.

Gray yine durdurmaya çalışıyor. “Destanını başka bir zamana saklasak–”

Mako, “Hayal et, yeni kız,” diye araya giriyor. “Bir *granos de sol* doğum günü pastası. Hayatımda gördüğüm en görkemli şeydi. Lu benim için yaptı–”

Luisa bana doğru, “Kelimenin tam anlamıyla sadece kekti,” diye fısıldıyor. “Gerçekten, etkileyici filan değildi–”

Mako, “Muhteşemdi,” diye araya giriyor. “Ve tabii ki arkadaşlarımla paylaştım–”

Henley homurdanarak, “Sekizimizin bir dilimi paylaşmasma izin verdi,” diyor.

Mako sanki kendisinden başka kimse konuşmuyormuş gibi, “-çünkü öyle de cömertimdir,” diye devam ediyor. “Her neyse, o gece pastadan sadece bir dilim kalmıştı. Mükemmel tek bir dilim; bu kasvetli, uğursuz dünyada bir yılı daha atlatmamın ödüllü.”

Etrafa bakıyorum. “Her zaman böyle dramatik midir?”

Herkes, “Evet,” diyor.

Kimseyi umursamıyor. Ağzı açık hâlde bana bakarak, “Paketledim, ertesi gün tatlı olarak yemek için buzdolaplarından birine koydum. Ve ertesi gün ne oldu, biliyor musun?” diyor. “Buzdolabını, hayallerin gerçekleştiği o yerin kapısını açtım-”

Saint hafifçe kıkırdıyor.

“-ve dilim yoktu! Sikeyim, birileri onu yemişti. Hangi şeref-siz böyle bir şey yapar?”

“Belki senin olduğunu bilmiyorlardır,” diye araya giriyorum.

“Tabii ki biliyorlardı. Herkes biliyordu.” Mako şimdi deli gibi el kol hareketleri yapıyor ve onun cüssesiyle bu, bütün masanın sallanmasına, herkesin bardaklarının takırdamasına neden oluyor. “O yüzden doğal olarak hemen soruşturma başlattım.”

Henley yardımsever bir tonla, “Yani, bu saçmalığa takılıp harcadığın enerjiyi sevişmeye yönlendirsen çok daha rahatlardın aslında,” diyor.

“Ayrıca bu üssün her yerinde güvenlik kameraları yok mu?” diye ekliyorum. “Kayıtlara bakarak beş saniyede çözülemez miydi?”

Gray’in dudakları belli belirsiz kıvrılıyor. “Keşke.”

Mako tamamen öfke içinde, “O gün Personel katındaki kameralar bakımdaydı,” diyor. “Böyle bir şeyin olma ihtimali nedir, Wrenny?”

“Lütfen bana öyle deme.”

“Ayda bir sistem kontrolü yapıyoruz, planlamak için *onca* gün arasından beni ihanete uğrattıkları günü seçiyorlar. Üstelik bu kontroller sadece *iki dakika* sürüyor. İki dakikada hayatım mahvoldu yani.”

Gray iç çekiyor.

“Sorgulamalarımı bitirdikten sonra–”

Kendimi tutamayıp gülüyorum ama adil olmak gerekirse kendimi hikâyeye tamamen kaptırmış durumdayım. “Gerçekten insanları kekle ilgili sorguladın mı?”

“Başka ne yapacaktım? Bir suç dehası Hançer’de elini kolunu sallaya sallaya gezerken öylece oturup bekleyemezdim herhalde?”

“Şurada oturan kadının suçlu olduğunu mu düşünüyoruz?”

Kararlı şekilde başını sallıyor. “Tek bir şüpheliye indirdim. Sistem bakımı başlamadan hemen önce mutfağa girdiği görülen tek kişi. Adı? Raven Persimmons.”

Tekrar Pembe Saç’a dönüp bakıyorum. Hâlâ kekini yiyor, masamızda anlatılan ihanet ve kaos hikâyesinden habersiz.

Mako abartılı abartılı gözlerini devirerek, “İnkâr etti tabii,” diyor. “Ama ben yalan dedektörüyüm. Yalanları yakalarım. Yaptığını itiraf edene kadar huzur muzur yok.”

“Sana mı yok, ona mı yok?”

Evlynne, “Bize yok,” diye homurdanıyor.

Bu saçma sohbet, tavandaki hoparlörlerden yükselen bir cızırtıyla aniden sona eriyor. Bir saniye sonra anons sistemi gürleyerek devreye giriyor.

“Bütün üs personelinin dikkatine.”

Herkes duyuruyu beklerken ortama gergin bir sessizlik çöküyor.

“General Travis Redden tarafından yapılacak yayına hazır olun lütfen.”

6

Yemekhanede öfke hissedilir biçimde artıyor. İnsanlar az önce holoeckran ışığıyla parlamaya başlayan uzaktaki duvarı görebilmek için yer değiştirirken sandalyeler zeminde sürtünüyor, kıyafetler huşırıyor.

Omuzlarım kaskatı kesiliyor. Cross'un abisinin, yeni atanmış General'in söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Her neyse kesinlikle öfke, misilleme ya da ikisini birden tetikleyecek.

Travis'in görüntüsü alçak bir uğultu ve beyaz-yeşil bir titreşimle holoeckrande beliriyor. Meclis Binası'nın merdivenlerinde tek başına. Bir an irkiliyorum çünkü Cross'a olan benzerliği inanılmaz derecede sarsıcı. Aynı klasik derecede yakışıklı yüz hatları, belirgin bir çene, mavi gözler. Ama Cross nabzımı hızlandırırken, Travis nabzımın ürpertiyle teklemesine neden oluyor.

Travis'i son gördüğümde sivil kıyafetler içindeydi. İstihbarat subayları, teknik olarak Gümüş Blok'ta görev yapıyor olsalar da nadiren Kumanda üniforması giyerler.

Yeni General Redden bugün, babasının eskiden giydiği lacivert üniformayı giymiş. Sol göğsüne tıpkı babasının üniformasını süsleyen yıldız gibi, general yıldızı iliştilmiş.

Kameraya kilitlediği bakışları soğuk ve tereddütsüz.

"Bu yayına kederli bir mesajla başlamak istiyorum. Şimdiye kadar haberi duyduğunuzdan eminim. Babam General Merrick Redden, sarsılmaz onur ve dürüstlüğe sahip bir adam, toplumumuzun refah içinde yaşadığı çeyrek yüzyıl boyunca Kıta'mızın gemisinin dümeninde duran lider--"

Birisi homurdanıyor.

Henley, "Refah içinde miydik gerçekten de?" diye laf atıyor, içimi saran gerginliğe rağmen sırıttıyorum.

"-geçtiğimiz hafta Aykırı Başkaldırısı'nın üyeleri tarafından trajik şekilde hedef alındı. Bu saldırı sırasında düşman, daha önce tarafımızca bilinmeyen bir gücü ortaya çıkardı: zihinleri bozma yeteneği. Zihinlerimizi, canlarının istediği gibi çekip kıvrabilecekleri bir dizi telden ibaretmişçesine yok etme gücü. O gece, daha önce karşılaştığımız hiçbir şeye benzemeyen bir tehlikeyi açığa çıkardı. Aykırıları babamın zihnini yok ettiler, şimdi de geriye kalanlarımızı yok etmeye çalışıyorlar. Bu insanların, bu doğaya aykırı varlıkların... hızlı ve kesin şekilde etkisiz hâle getirilmeleri gerek."

Yemekhanedeki herkesin öfkesinin içeride dalga dalga yayıldığını hissediyorum. Ve kendimi ister istemez, bu yayını izleyen Asal bir vatandaşın yerine koyuyorum: Beynimin kızartılacağı tehdidini duyduğumu düşünüyorum. Şu anda hissettikleri her türlü dehşet tamamen yerinde olurdu. Cross'un abisi bilerek bölücülük yapmaya çalışıyor ve işe yarayacağından şüphem yok. Bir sürü Asal bizden nefret ediyor, korkuyor zaten. Bu yayın, yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramayacak.

Ayrıca Travis'in kendi kardeşi de Mod. Bu kadar nefret ettiği "doğaya aykırı varlıklardan" biri. Travis durumun farkında olsaydı Cross'u öldürür müydü?

Bu düşünceyle midem kasılıyor. Sikeyim. Göğsüme yerleşip kalan bu umutsuz, çaresiz histen nefret ediyorum. Cross bana sürekli tehlikede olmadığını söylüyor ama nasıl olmasın? Bütün dünyası tehlikeli, yanlış tek bir adımda başına yıkılacak kadar kırılgan.

Ama haklı, burada yanımda olsaydı gerçekten daha mı güvende olacaktı? Xavier'i ilk fırsatta hücreye taktılar. Cross'a yapabilecekleri şeyleri düşünmek bile istemiyorum.

Travis, "Mesajım Aykırıılara," diye devam ediyor, "siz, kenarlarda gizlenen, Kumpanya'yla vatandaşlarına karşı küçük saldı-

şılar planlayan gümüşkanlara: Eylemleriniz cezasız kalmayacak. İstedığınız şey savaşsa, savaşacağız.”

Evlynne ekranla alay ederek, “Hodri meydan,” diyor.

“Kıta’daki tüm Asalların dikkatine: şu an ne tereddüt ne de hareketsizlik zamanıdır. Savaşta kararsızlığa yer yok. Savaş seçim yapmayı gerektirir. Bu yüzden kendinize sormanızı istiyorum: Hangi tarafta savaşmayı seçeceksiniz? Tarihin doğru tarafında mı olmak istiyorsunuz, yoksa dönüp baktığınızda ahlaki yolda ilerlemediğiniz için pişmanlık duymayı mı tercih edersiniz? Aykırılar yalnızca tehlikeli değiller, aynı zamanda her türlü ahlaktan da yoksunlar. Onlar düşmanımız.” İfadesi soğuyor. “Ve kesinlikle yanılığya kapılmayın, düşmana yardım ederken yakalanan herhangi bir Asal vatandaş da düşmanın kendisiyle aynı sonucu yaşayacaktır: kamplarımızdan birinde tutukluluk ya da kurşuna dizilerek idam.”

Zeki biri, hakkını vermek lazım. Coşkulu konuşma, net savaş sııurları. Korku yaratıyor çünkü kitleleri kontrol etmenin yolu korku yaratmak. İnsanlara bu savaşta doğru tarafta olup olmadıklarını sorgulatıyor çünkü kimse kendi hikâyesindeki hain olmak istemez.

Annemle babam gibi.

Bu odadaki herkesin annemle babam kötü insanlar olarak göreceklarını fark edince utançla boğazım yanıyor. Marina Serrano’yla Jake Hess bizden nefret eden insanlarla işbirliği yapmıştı. Bir Mod köyünün tamamını katletmek için Kumpanya’yla birlikte çalışmışlardı.

Ama ben onlar *değilim*. Bu hatırlatma, çenemi kararlılıkla sık-mama neden oluyor. Artık Başkaldırı’nın resmi üyesi olduğuma göre, planım Travis Redden gibilerini yenmek için elimden gelen her şeyi yapmak; onlarla çalışmak değil.

“Aykırıların babama, liderimize yaptıkları cezasız kalmayacak. Kıta’nın yeni atanmış Generali olarak size söz veriyorum, toplumumuzun başındaki Aykırı belasını ortadan kaldırmaya kararlıyım. Gerekirse bütün gümüşkanları tek tek yakalayarak

Aykırı Başkaldırı'sını ezeceğim. Ve hem bir Asal hem de vatan-daş olarak, bunu başarmamıza yardımcı olmak da sizin görevi-niz."

Yayın uyarı vermeden kesiliyor, holoe Kran kapanmadan önce kısa bir an titreyip gözden kayboluyor. Yemekhane birkaç saniye boyunca ölüm sessizliğine bürünüyor.

Sonunda Evlynne, "Aşagılık pislik," diye mırıldanıyor, ardından bütün oda aynı anda konuşmaya başlıyor.

Başka bir masadan yükselen şaşkın kahkahalar duyuyorum. Birkaç homurtu. Bir erkek sesi, "Birileri güç zehirlenmesi yaşıyor belli ki," diye yorum yapıyor.

Zihnim, verilen tepkilerin hepsine gerektiği gibi dikkat edemeyecek kadar dönüyor. Travis yayını tek başına yaptı. Cross neredeydi? Roe neredeydi? İkisi de bütün bu işlerde nasıl görev aldılar? Ve Cross neden beni, abisinin bu sabah savaş ilan etmeyi planladığı konusunda uyarmadı?

"İyi misin?" Gray'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Yayın yüzünden sarsıldığımı belli etmemeye çalışarak, "Ah. Evet. İyiyim," diyorum. Travis'in cüretkâr tehditleri benden başka hiç kimseyi pek endişelendirmiş gibi görünmüyor.

"Emin misin, kovboy kız?"

"Kovboy kız mı?" Karra'nın yüzündeki gergin ifade, sesindeki hafif tonu ele veriyor.

Kızı suçlamıyorum ama. Cross başka bir kadından bahsederken takma isim kullansaydı dilini koparırdım.

Kaltağın teki olmadığım için, Gray'e iyilik yapmaya karar verip kız arkadaşına, "Kumanda üssündeki lakabımdı," diyorum. "Z'de çiftlikte büyüdüğüm için herkes bana kovboy kız derdi."

Bu takma ismi sadece Grayson Blake kullanıyordu.

Ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Gray'in bakışlarından hızlıca geçen minnettarlık kıvılcımı gözümünden kaçmıyor. "Pardon, Kumanda takma isimlerinin hepsi hâlâ aklımda. Bu alışkanlıktan vazgeçmem gerek galiba."

Karra, "Ah hayır, bence çok sevimli," diye cıvıldıyor, gerilmiş çenesini görünce aslında kullanmak istediği kelimenin "sevimli" olmadığını anlamak zor değil.

Neyse ki Adrienne'in bağlantı kurmaya çalıştığını hissedince konuşma kesiliyor.

"Hâlâ Gray'le yan yana mısınız?" diye soruyor.

"Evet, neden?"

"Seni benim daireme getirmesini söyle. Konuşmamız lazım."

* * *

Adrienne'in dairesi Gray'in dairesinden daha büyük ama daha lüks değil. İçeride sade eşyalar var, sıfır gösteriş. Bu üste herkesin imkânları dahilinde yaşadığı anlaşıyor.

Adrienne biz oturma alanına girerken, "Teğmen arkadaşın insanı çileden çıkarıyor," diyor. İçecek bir şey ikram etmiyor, laf olsun diye sohbet de etmiyor. Bu kadın her zaman iş odaklı yaşıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum.

Gülmemek için dudaklarımı ısıyorum. "Xavier'e alışmak biraz zaman alıyor."

Kaşını kaldırıyor. "Onun için kefil olmaya devam etmek istediğinden emin misin?"

"Onu idamdan kurtaracaksa, evet."

"Pekâlâ, işbirliği yapmayı reddediyor, o yüzden idam şu anda en olası seçenek gibi. Onu Kumpanya'ya geri verirdik ama onlar da istemiyor. Hakkında kırmızı alarm yayınladılar." Küçük kanepeyi işaret ediyor. "Geç, otur."

"Benim ne zaman kendi dairem olacak?"

"Seni Gray'in bloğunda bir daireye yerleştirdik. Mevcut sakin başka bir yere taşınıyor. Daire şu anda temizleniyor. Yakında yerleşmen için hazır olur."

"Benim için birini dairesinden mi çıkardınız?"

Telaşımı elinin bir hareketiyle geçiştiriyor. "Gray'le konuş. O istedi."

Gray'in beni yakınında tutmak istemesi duygulanmama mı

yoksa sinirlenmeme mi neden olmalı, bilmiyorum. Niyetine bağlı galiba. Eğer muhteşem dostluğumuzu çok özlediği içinse ses çıkarmayabilirim. Ama kendimi koruyamayacağımı düşünüyorsa, beni artık daha iyi tanınması gerekirdi.

Adrienne koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne atıyor. Ellerini dizlerinin üstünde kenetliyor. "Hedeflerini konuşalım, Wren."

"Ne demek istediğini anlamadım?"

"Kumanda'da bizim adımıza gizli çalışırken, General'i devirmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin."

Sesimde alayla, "Evet, sonra sen de gidip bizzat kendin devirdin," diyorum.

"Ben adamı devirdim, sistemi değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Artık zihin bozmandan bahsedecek miyiz, yoksa lafı biraz daha mı dolandıralım?"

Omuz silkince bir tutam kıvılcık saç omzunun üstünden kayıyor. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Ne mi öğrenmek istiyorum? Mesela, bu siktiğimin işi nasıl mümkün olabiliyor?"

"İnan bana, gayet mümkün." Sesinde hiçbir duygu belirtisi yok.

"Zihin bozabilen başka kaç kişi var?"

"Bildiğimiz kadarıyla tek kişi benim."

Şaşkınlıkla, "Bütün Kıta'da mı?" diye soruyorum.

"Bildiğimiz kadarıyla evet."

"Kandamgan var mı?"

Ufacık bile mahcubiyet göstermeden tişörtünü kaldırıp göbek deliğinin biraz üstündeki kırmızı halkayı gösteriyor. Benimkiyle hemen hemen aynı büyüklükte.

"On bir yaşındayken ortaya çıktı," diyor. "Ama zihin bozma gücüne sahip olduğumu birkaç yıl sonrasına kadar öğrenmedim. Hatta, babamla birlikte Başkaldırı'yla bağlantı kurana kadar güçlerimin hiçbirini nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Babam Asal'dı, D'deki Mızrakucu tesisinde kömür madencisi olarak çalışıyordu. Kandamgam ortaya çıktığında, şebekeye ulaşmanın bir yolunu bulup beni onlara teslim etti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Seni şebekeye mi verdi?"

"İnsanlar sürekli böyle şeyler yapıyor. Mod çocukların Asal ebeveynlerinin yalnızca üç seçeneği vardır, Darlington. Çocuklarını Kumpanya'ya ihbar edip Asalların onları piyon ya da köle olarak kullanmasına izin verirler. Ya da çocuklarının yeteneklerini saklayıp durum ortaya çıkarsa vatana ihanet ve bilgi gizleme suçlarından idam edilme riskini göze alırlar. Ya da Başkaldırı'dan onları korumasını isterler. Babam üçüncü seçeneği seçti. Beni seviyordu ve yeteneklerimle nasıl başa çıkacağını bilseydi, sanırım beni yanında tutup güçlerimi Kumpanya'dan gizlerdi. Ama bu, uzmanı olduğu bir alan değildi. Şebekenin bana kendisinden çok daha fazla yardımcı olabileceğini biliyordu."

Annem de aynısını yapmıştı ya da en azından ben eskiden öyle sanıyordum. Jim'in mektubunu okumadan önce, beni yalnızca Kumpanya'dan değil, Başkaldırı'dan da korumak için Julian Ash'e verdiği inaniyordum. İki tarafın da beni kendi amaçları için kullanmak isteyeceğinden korkmuştu. Ama artık motivasyonlarının hiçbiri mantıklı gelmiyor. Kendi halkına karşı çalışıyorsa, neden beni doğrudan Kumpanya'ya ihbar edip onların kullanmasına izin vermedi? Belki de Kumpanya'nın beni fazla büyük bir risk olarak görüp öldüreceğinden korkmuştu? Kışkırtma genellikle idam anlamına gelir ama daha cocuktum. General Redden'in bir çocuğu idam edecek kadar barbarlaşıp barbarlaşmayacağını bilmiyorum.

"Hançer'e gelince eğitime başladım." Adrienne'in sesi beni yeniden şu âna çekiyor. "O zamana kadar zihin bozmayı bırak, telepatiyi nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum. Ve düşünce ipliklerini herkesin göremediğini ancak eğitim sırasında fark ettim."

"Düşünce iplikleri mi?"

"Zihin okuduğun zaman, o kişinin düşüncelerini nasıl algılıyorsun?"

Kafam karışmış bir ifadeyle kaşlarım çatılıyor. "Algılamak derken ne demek istiyorsun? Ben düşünceleri sadece... duyuy-

yorum. Düşünceleri, kendi kafamın içinde duyabildiğim sesler gibi duyuyorum.”

“Onları görmüyor musun?”

“Hayır. Sen görüyor musun?”

Başım sallıyor. “Birinin zihnindeyken, düşünceleri tek tek iplikler hâlinde beliriyor. Yüzlercesi, binlercesi, altın renkli bir kaleydoskop gibi dönüp duruyor. Hem görebiliyorum *hem de* duyabiliyorum.”

Yavaşça, “Jübile gecesi,” diyorum, “General’in zihnini bozduktan sonra yeniden düzenleme gibi bir şeyden bahsetmiştin. Yani o altın iplikler tel gibi bir şey mi?”

“Aynen öyle. İlk seferi kazaydı. Sanırım senin kışkırtmada yaşadığın şeyle aynı şekilde oldu. On iki yaşındaydım. Khem’le zihin okuma eğitimi yapıyorduk, Khem Otorite’deydi. Güçlü bir zihin okuyucuydu.” Yüzünde bir anlık pişmanlık beliriyor. “Birkaç yıl önce onu kaybettik. Yerine Teriq getirildi.”

Bütün bunlar beni büyülüyor. Kumpanya’nın burnunun dibinde, tam anlamıyla işleyen bir Modifiye siyasi sistemi olduğunu fark etmemiştim.

“Khem’in zihninde bütün bu altın ipliklerle çevrili hâldeydim, bir anda parmaklarımı onların üstünde gezdirdiğimi hayal ettim. Niye bilmiyorum. Sanırım rasgele bir içgüdüydü. Ama öyle yapınca, onlara gerçekten *dokunabildiğimi* fark ettim. Bu da iyice meraklanmama sebep oldu.” Derin bir nefes veriyor. “İpliklerden birini çektim.”

Nefesim kesilir gibi oluyor. “Sonra ne oldu?”

“Başta hiçbir şey olmadı. Khem’in eşiyle ilgili bir düşünceyi çekiyordum: Milla. Biraz bücktüm, sonra biraz yaratıcılık geldi ve onu sağlık kontrolü için Fiona’yı görmesi gerektiğine dair başka bir düşüncenin etrafına doladım. Hiçbir şey olmadı, seans bitti, sonra...” Adrienne bakışlarını kaçırıyor. “Birkaç saat sonra herkes akşam yemeği için yemekhanedeydi. Khem içeri girdi, Fiona’nın dudaklarma tam ortasından bir öpücük kondurdu ve her zamanki gibi Milla’yla oturduğu masaya değil, onun yanına

oturdu." Duruyor, gözleri suçluluk dolu. "Fiona'yı eşi sanıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Hikâye daha da kötüleşiyor. Milla'yla evli olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu. Onun kim olduğunu biliyordu; üst okulda tanıştıklarını, yaşadıkları semti, Başkaldırı'ya birlikte katıldıklarını hatırlıyordu ama evlilikleriyle ilgili her şey, *bütün* evlilikleri, yok oldu. Neyse ki Fiona'yla ilgili kafa karışıklığı uzun sürmedi. Onunla ilgili yeterince bağlantısı kalmıştı ve onun eşi değil, Otorite'den bir meslektaşı olduğunu hatırlayabildi. Ama Milla'yı hatırlayamadı." Adrienne iki eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Kafasından eşini sildim."

Ne dediğini anlayamıyorum. Şok içinde anlamlandırmaya çalışarak ona bakıyorum. "Zihin bozma insanların anılarını mı siliyor?"

"Bazen. Bazen de her şeyi birbirine karıştırıyor. Khem eşi olduğunu biliyordu ama o eş bir şekilde Fiona'ya dönüşmüştü. Zihin bozmanın tam olarak nasıl çalıştığını bütünüyle açıklayamıyorum. Anladığımız kadarıyla, o düşünce iplikleri sadece o anda düşünülen parçalar değil, kısa ve uzun vadeli hafıza depolamayla bağlantılılar. Yeterince ipliği çekip bükersen, saf kaos yaratıyorsun. Eninde sonunda bağlantılar tamamen yanıyor. Beyin işlevsiz hâle geliyor."

"Khem senin yaptığını biliyor muydu?"

"Evet. İplikleri çektiğimi itiraf ettim. Beni affettiğini söyledi ama yüzüme bir daha asla aynı şekilde bakmadı. Milla da benimle bir daha tek kelime etmedi. Hançer'den ayrılıp Bramble Üssü'nde yaşamaya gitti. Artık sivil. Operasyonlara çıkmayı reddediyor. Sanırım benden emir almayı kabullenemiyor."

İnanamaz hâlimi gizleyemiyorum. "Sen de bu yeteneği kullanmaya devam mı ettin? Böyle bir olaydan sonra neden bir daha kimsenin zihnini bozasın ki?" Bana bu Kıta'daki Lüks kredilerinin hepsini verseler bile zihin bozma gibi bir gücü kullanmam.

"Birkaç yıl boyunca kullanmadım. Ama on dört yaşına gelin-

ce yeniden denemek istedim. Kallister Otorite'ye yeni katılmıştı. Benden on yaş büyüktü, abi gibiydi. Bir gün konuşuyorduk, tekrar çalışmama yardım etmeyi teklif etti. İkimiz de başka neler yapabileceğimi görmek istiyorduk. Geri alınabilir mi diye." Göz göze geliyoruz. "O yüzden Kallister bana bir denek getirdi. Semtlerden, idam kararı çıkmış bir Asal."

Midem bulanmaya başlıyor. "Birinin zihnini kasten bozmanı mı istedi?"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı. Kendim istedim. Aptal bir ergendim ve bu kadar büyük bir güce sahip olmak, özellikle de bir Asal üzerinde, kendimi harika hissetmemi sağlıyordu. Bütün çocukluğum boyunca, babamın arkadaşlarının Modlardan sanki birer haşereymişiz gibi bahsedişlerini, bize Aykırı diyip durmalarını dinledim."

"Ne yaptın o Asal'a?"

Göz temasını hiç kesmiyor. "Zihnine girdim, sadece tek bir ipliği çekmedim. Hepsini çektim. Büküp düğümledim. Sonra da kopardım."

"Hasiktir, Adrienne." Sanki hasar gören kendi zihnimmiş gibi şakaklarımı ovalayarak bakışlarımı sertçe kaçırıyorum.

Sessizce, "Biliyorum," diyor. "O adamın beynini yok ettim."

"Sonra ne oldu?"

"Bitkisel hayata girdi, o günün ilerleyen saatlerinde de onu vurdular."

"Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

Yerimde duramayıp kanepeden kalkıyorum. Söylediği şeyler büyük bir huzursuzluk yaratıyor. En azından bende. Adrienne'se anlattıklarından hiç etkilenmemiş gibi koltuğunda oturmaya devam ediyor.

"Zaten idam edilecekti. Kallister'la ikimiz, kusursuz bir denengi boşa harcamamaya karar verdik."

"Ona işkence ettin."

"Zihinsel bozulma fiziksel acıya neden olmaz. Sadece kafa karışıklığına sebep olur."

“Sikeyim, zihinsel ıstırap dediğin şey de işkence, Adrienne.”

Öfke ateşiyle yanaklarım kızarıyor. Ya da belki tiksintidendir. Yaptığı şeylerle ilgili böyle kayıtsızca konuştuğuna inanamıyorum. Khem’in başına gelenler konusunda gerçekten pişmanmış gibi görünüyordu. Ama bu Asal söz konusu olunca, sadece denek mi yani?

“C Semti’ndeki o insanların zihinlerini de sen mi bozdun?” Soru kendimi durduramadan ağzımdan çıkıyor. “Hastane-dekileri?”

“Hayır. Yalan söylemiyordum. Sana anlattığım olaylar yirmi yıl önce yaşandı. Zihin bozma konusunu artık hafife almıyorum, özellikle de masum siviller söz konusu olduğunda. Bu, asla kitle-sel ölçekte uygulanmaması gereken bir şey.”

Sesi samimi geliyor ama sonuçta Başkaldırı’dan bahsediyoruz. Bu insanlar gizli operasyonlar yapmak için, insanları aldatmak için eğitilmiş durumdalar. Adrienne bana duymak istediğim şeyleri söylüyor da olabilir.

Ya olağanüstü bir oyuncu ya da devam ederken sesindeki o çatlama gerçekten içten: “Bozduğum her zihin, ruhumdan küçük bir parça koparıyor. İnan bana, bu hiçbir zaman tercih edeceğim bir yetenek değil.”

“General’in eşinin zihnini de sen mi bozdun?”

Sorumla irkilse de ifadesi değişmiyor.

“Kadını gördüm. Vinessa Redden,” diye açıklıyorum. “Yüz-başı Redden’le General’in malikânesine gittiğim zaman. Bana şizofren olduğunu kabul ettirmeye çalıştı ama başka bir şey olduğu belliydi. Başta zihni ayrışmış bir Mod olduğunu düşündüm ama sonra öyleymiş gibi de gelmedi.” Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. “Sen mi yaptın?”

“Evet.”

İnkâr etmeye bile çalışmıyor. Kusmak istiyorum. Cross, anne-siyle ilgilenmek için geride kalmıştı ve şimdi Vinessa’nın bu hâle gelmesinin sebebinin Adrienne olduğunu mu öğreniyorum?

Sert bir kahkahayla, “Öyle bakma bana,” diyor. “Savaştaayız,

Darlington. Bir-iki zihni feda etmek, ödenmesi gereken bir bedel.”

“Masum sivillerin zihinlerini bozmaya karşı olduğunu az önce kendin söyledin.”

Sitemimin hiçbir etkisi olmuyor. “General’in eşi tam da o yüzden hedef alındı: General’in eşi olduğu için. Amacımız mevcut rejimi istikrarsız hâle getirmek. Bu da zor kararlar almayı gerektiriyor. Stratejik hedefler seçmeyi.”

Temkinle, “Yine de zihninin tamamen bozulması yıllar aldı,” diyorum. “Yüzbaşı Redden bana durumun şizofreni belirtileri gibi başlayıp yıllarca sürdüğünü söylemişti.”

“On sekiz yaşındaydım daha. Süreci henüz kusursuz hâle getirmemiştim.” Yüzümdeki ifadeyi fark eden Adrienne gözlerini deviriyor. “Bir kadını kendini öldürmesi için kışkırttın, Wren. Onun ölümüne sebep olman, General’in eşine yaptıklarımın daha mı iyi yani?”

Boğazım düğümleniyor.

“Valence’ı kışkırttığında hayatta kalmak için yapman gereğini yaptın. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Amacımız bu: hayatta kalmak. Burada öylece oturup yaptıklarımız için birbirimizi yargılayabiliriz ya da bizi yok etmek isteyen insanlara karşı birlikte savaşıabiliriz.”

“Hepsi bizi yok etmek istemiyor,” diye itiraz ediyorum ama söylediklerim kendi kulağıma bile zayıf geliyor.

“Büyük kısmı istiyor,” diyor. “Merrick Redden’in amacı buydu. Asalların gözünde bizi insanlıktan çıkarmak. O askerlerin, pilotların, Valterra Bayırı’nı yerle bir eden kara birliklerinin, orada bulunan Modları *insan* olarak görmemelerinin sebebi buydu.”

Haklı olduğunu biliyorum. General’in taktikleri bana her zaman çok bariz gelmişti. Bir grup insanı yok etmek için insanlıktan çıkarmak. Çünkü düşmanınızı insan olarak görmezseniz, ölüp ölmemesi neden umurunuzda olsun ki?

Ama herkes Cross’un babasıyla aynı fikirde değildi.

“Bizi insan olarak gören pek çok kişi var,” diye savunuyo-

rum. "Arkadaşım Tana'nın babası Griff gibi. Ya da şebekenin diğer Asal yandaşları gibi. Onlar hepimizin ölmesini istemiyor."

"Biz de bu insanları koruyabilirsek koruyacağız. Kayıpları ve ikincil hasarı en aza indirmek benim için öncelik. Ama herkesi kurtarmanın mümkün olmayabileceğini de kabul ediyorum. Dünyamız böyle ve hayatta kalmak sözkonusuyken ne doğru ne yanlış, tartışma lüksümüz yok. Burada kalacaksan neleri yapmaya razı olduğunu, ne kadar ileri gidebileceğini düşünmen lazım." Adrienne méydan okurcasına tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. "O yüzden söyle bana Darlington, bu savaşta benimle yan yana savaşmaya hazır mısın?"

7

Gray günün geri kalanında, herkesin durmadan sözünü ettiği şu gizemli vadiye yapılan ulaşım uçuşlarına gidiyor; Hançer'i tek başıma keşfedecek kadar kendime güvenmediğim için daireme çekiliyorum.

Onun dairesinden üç kapı aşağıdaki daire bana verilmiş, içerde komodinin üstünde gümüş renkli bir telf, yatağın üstünde düzgünce katlanmış bir kıyafet yığınıyla küçük, özel banyoda bazı kişisel bakım malzemeleri buluyorum. Hızlıca duş alıp çamaşır deterjanı kokan temiz bir taytla tişört giyiyorum. Sonra tek kişilik yatağa uzanıp yeni telfimi kurarken Adrienne'in sorusu zihnimi kemirmeye devam ediyor.

Bu savaşta onunla yan yana savaşmaya hazır mıyım?

Galiba sadece burada bulunarak hazır olduğumu kabul etmiş oluyorum zaten ama burada olmam yoluma çıkan bütün Asalları vurmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor.

Annemle babam feda edilen hayatlar konusunda hiç tereddüt yaşamamıştı. Kumpanya'nın isteklerini gerçekleştirdikleri sürece kaç sivilin çapraz ateşte kaldığı umurlarında değildi. Bu bedelle yaşayabileceklerine karar vermişlerdi ama... *ben* böyle bir şey yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Kumanda'da geçirdiğim sürede sınırlar bulanıklaştı. Oradaki bazı insanları arkadaş olarak görmeye başlamıştım. Kafam allak bullak oldu, Adrienne'le Başkaldırı'nın yanında savaşmayı ne kadar istesem de yaptıkları şeyleri kaldıramayacağımdan korkuyorum.

Ailemle ilgili gerçekleri öğreneceklerinden ve kendimi kanıtlama şansı bulamayacağımdan korkuyorum.

Şehirde yanında gerçekten güvenebileceği insanlar olmadan yapayalnız kalan Cross adına korkuyorum.

Sadece... korkuyorum. Ve böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Elimdeki cihaz, yüklemenin bittiğini belirtmek için vızıldayınca beni çalkantılı düşüncelerimden kurtarıyor. Yeniden başlatmak için parmak izim gerekiyor, bir saniye sonra neşeli bir karşılama mesajıyla çalışan bir telfim oluyor:

HOŞ GELDİNİZ, WREN DARLINGTON.

Cihazı kurcalayınca mesaj bölümü, dijital kütüphaneye kamera, fener, pusula ve navigasyon ekranları gibi pratik uygulamaları buluyorum. Kıta'nın çevrimiçi ağı olan Nexus'a erişim olmadığını fark ediyorum; şaşırtıcı değil ama Başkaldırı'nın buna karşılık gelen bir versiyonunu buluyorum: uydu sinyaliyle çalışıyor gibi görünen, ÖRÜMCEK adlı bir uygulama.

Okuyacak bir şeyler bulmak için dijital kütüphanede gezinirken Kallister hafifçe zihnime dokunuyor.

"Yarın eğitime başlayacağız," diyor. "Kahvaltıdan sonra gelip seni bulurum."

Eğitim. Neler üzerine çalışacağız, merak ediyorum. Muhtemelen kışkırtma alıştırmaları yapacağız, bu da beni huzursuz ediyor çünkü hiçbir zaman tam olarak kavrayamadığım ve beni en çok korkutan yetenek o. Birinin özgür iradesini elinden alma düşüncesi midemin düğümlenmesine yetiyor.

Yine Travis'in yayını; Asalları bütün Modların kötücül niyetlerle dolu, zihinlerini bozmaya hevesli insanlar olduğuna inandırmak için kullandığı korku taktiklerini düşünüyorum. Oysa ben, kışkırtma gibi bir yeteneğimin olmaması için her şeyimi verirdim.

Yan tarafıma dönüp Cross'a uzanıyorum çünkü sesini duymak zihnimi her zaman sakinleştiriyor.

"İyi misin, Güvercin?"

Tam da beklediğim gibi, içim ânında huzurla doluyor. “İyi-yim. Sadece sesini duymam lazımdı.” Tereddüt ediyorum. “Keşke abinin o büyük konuşmasını önceden haber verseydin.”

“Konuşma mı?”

“Bu sabahki melodramatik yayın? Tarihin doğru tarafında olup, gümüşkanları tek tek yok ederek Başkaldırı’yı ortadan kaldırmak-la ilgili o saçmalıklar? Babanın başına gelenler yüzünden herkesin korkudan altına sıçmasına neden olması?”

“Doğru. Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi.”

“Meclis Binası’nda yanında mıydın?”

“Hayır. Üsteyim.”

Perişan hâlde, “Yanında sana destek olabilecek kimsenin olmaması hiç hoşuma gitmiyor,” diyorum. “Keşke Xavier yanında kalsaydı. Ya Travis Mod olduğunu anlarsa?”

“Bütün hayatımı ailemden kimse hiçbir şey fark etmeden geçirdim,” diye hatırlatıyor. “Gümüş damarlarım olsaydı kimbilir, belki babam kafama kurşun sıkardı. Ama neyse ki yok. Kimse benden şüphelenmedi bile.”

“Orada güvende değilsin,” diye ısrar ediyorum.

“Güvendeyim. Gerçekten.”

Bir an sessiz kalıyor. Sonra küfredince sesinde katıksız, işken-ce çeker gibi bir ton ortaya çıkıyor. Cross’un normal tavrına hiç benzemeyen bir şey.

“Keşke yanımda olsaydın. Sikeyim, günün her saniyesini seni düşünerek geçiriyorum.” Sesi özlemle kalınlaşıyor. “Zamanın geçmesine yardımcı oluyor.”

O göremese de kaşlarımı çatıyorum. “Abin seni meşgul tutuyor sanıyordum.”

Bir duraksama daha. “Tutuyor. Sadece yanımda olmanı istiyorum, o kadar.”

“Peki yanında olsaydım ne yapardın?”

O niyetle söylememiştim ama soru ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar davetkâr geldiğini fark ediyorum.

Zihnimde yankılanan inlemeyle içim titriyor. “Seni dudakla-

rın morarana kadar öperdim. Bacakların tutmaz hâle gelene kadar becerirdim.”

Dudağımı ısıyorum, bir arzu şimşegi doğrudan içime iniyor. “Kulağa tehlikeli geliyor.”

Cross yine inleyince boğuk sesine, kanımda kaynayan isteğin aynısı karışıyor. “Lanet olsun, Papatya, daha önce hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim.”

Neler hissettiğini çok iyi biliyorum.

Usul usul, “Ben de orada olmak isterdim,” diyorum.

Cevap yok.

İçime anlık bir panik hissi saplanırken, “Kurt?” diyorum.

“Gitmem lazım. Roe geldi.”

“Fırsat olunca-”

Gitti bile.

* * *

O gece uyuyamıyorum. Beynim çalışmayı bırakmıyor; Adrienne’le, Cross’la, Gray’le ve arkadaşlarıyla yaptığım konuşmaları tekrar tekrar oynatıyor. Cross’a yeniden ulaşma isteğine direniyorum çünkü geç oldu ve zar zor uyuyor zaten. Çocukluğumuzda kafalarımızın içinde gizlice sohbet eden iki küçük yabancıyken, su altındaki bir mağarada boğulmakla ilgili tekrar tekrar gördüğü bir kâbusu anlatmıştı; her gördüğünde onu korkudan felç eden bir kâbus. Eğer bu gece huzurlu huzurlu uykuya dalmayı başardıysa, onu bundan mahrum bırakmak, isteyeceğim son şey.

Battaniyenin altında kıpırdanıyorum, rahat bir pozisyon bulamıyorum ve annemi düşünmeye başladığımı fark ediyorum; keşke onunla ilgili bir şeyler hatırlayabilseydim. İyi, kötü... *herhangi bir şey*. Ama yüzünü bile hatırlayamıyorum. Hatırlamaya çalıştığım zaman, gözümün önüne sadece bulanık bir şekil, silik bir anı geliyor.

Öylece uzanıp tavana bakarken, aklıma birden Karadiyar geliyor. Altı yaşındaydım, serin bir ilkbahar günüydü. Jim Amca

bize su getirmek ya da avlanmak için sık sık beni küçük açıklığımızda yalnız bırakırdı ama o gün dereden döndüğünde durgunlaştığını, gözlerinin kenarlarının kızardığını hemen fark etmiştim.

Çocukların o dürüst iletişim tarzıyla, "Tuhaf görünüyorsun," diye suçlamıştım. "Gözlerin de şişmiş."

Omuz silkip derede yüzünü yıkadığını söylemişti.

O zaman bunun ne kadar aptalca bir cevap olduğunu fark etmemiştim. Altı yaşındaki bir çocuk olarak sorgulamamıştım. Kızarmış gözleriyle ağlaması arasındaki bağlantıyı ancak yıllar geçtikten sonra kurabildim.

Birkaç gün sonra çimenlerin üstünde otururken yanıma geldi, yüz ifadesi kasvetliydi.

"Minik kuş, sana bir şey söylemem lazım," diye başladı, sesi sertti. "Annenle ilgili bazı haberler aldım."

"Annem?" Yüzüm aydınlanmıştı. "Annemi özledim. Bizi görmeye mi geliyor?"

"Ben de özlüyorum onu. Ama hayır, anneni bir daha göremeyeceğiz."

"Ama onu görmek istiyorum. Niye göremiyorum?"

"Çünkü öldü."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpmıştım. Ölüm kavramını anlıyordum çünkü bir önceki yıl babam ölmüştü ama *annemin de* ölmüş olduğu düşüncesi... Anlayamıyordum. Kimsenin *hem* annesi *hem* babası ölemezdi. Nedense bu fikir çocuk aklıma sığmıyordu.

Jim Amca, "Annen öldü," diye tekrarladı. "Söylediğim şeyi anlıyor musun? Onu bir daha göremezsin çünkü öldü."

Öylece sessiz sessiz oturduğumu hatırlıyorum; ne kadar süre, bilmiyorum. Ağlamadım. Histeriye kapılmadım. Sonunda ayağa kalkıp Jim Amca'ya ateşe odun atma işinde yardım edene kadar sessizce oturdum.

Şimdi o gün daha fazla soru sormadığım için kendime lanet ediyorum. Yıllar sonra Jim, annemin Kumanda tarafından idam edildiğini açıklayacaktı ve gayet bilinçli şekilde, onun

Başkaldırı'ya değil Kumpanya'ya sadık olduğunu söylemeyi atlayacaktı.

Annenin adı Marina Serrano.

Aynen, sağ ol Jim.

Biraz daha ayrıntı veremez miydi? Bir *parça* bilgi?

Kimdi bu Marina Serrano? İyilerden biri olduğunu sandığım bu kadın kimdi?

Sikeyim, iyi denecek kişiler *kim*? Çünkü bugün Adrienne'le oturdum, insanların zihinlerindeki iplikleri çekip kopararak insanları beyin ölümü noktasına nasıl getirdiğini anlatışını dinledim.

Bunlar beni doğru taraf için savaşığımıza nasıl ikna edecek?

Her halükârda siktiğimin doğrusuyla yanlıştı kim belirliyor ki?

Yastığıma doğru inleyerek, yüzüncü kez dönüyorum. Keşke bunlarla ilgili konuşabileceğim biri olsaydı. Kafamdaki kaosu anlamlandırmama yardım edecek biri. Normalde o kişi Kurt olurdu. O olmazsa Tana.

En yakın arkadaşımı düşününce göğsüme bir sızı yerleşiyor. Tana'yla eskiden her gün konuşurduk. Şimdiyse günler, çoğu zaman haftalar geçiyor ve hiç haberleşmiyoruz. Bağlantı kurmak için çaba göstermeseydim, benimle bir daha hiç konuşmamaktan gayet memnun olacağını düşünüyorum.

Tana, Griff'le ikisinin başına gelenler için beni suçluyor. Biliyorum. Ama Cross'la o anlaşmayı yaptığım için, onları kurşuna dizilmek yerine çalışma kamplarına göndermeye ikna ettiğim için pişman değilim. Benden ne kadar nefret etmek isterse istesin, en yakın arkadaşımın ölmesine izin veremezdim.

Yine de bu sessizliği hayatımda kocaman bir boşluk bıraktı. Sekiz yaşımızdan beri arkadaştık. Yokluğunu, üstüne ne zaman düşünürsem ağlamak istememe neden olacak kadar içimi ezip ruhumu parçalayacak şekilde, iliklerime kadar hissediyorum.

Dayanamıyorum, yol açıp hafifçe zihnine dokunuyorum. Yanıt vermesi genellikle şansa bağlı ama bu gece beni şaşırtıp bağlantı kuruyor.

“Merhaba. Geç olduğunun farkındayım ama sadece ne var ne yok, sormak istedim,” diyorum. Sesimdeki tuhaflığı duyuyorum. Eminim o da duyuyordur. “Nasılsın?”

“İyiyim.” Yanıt kısa ve sert.

İyi. Bu kelimedenden o kadar yorulduğum ki. Ona her ulaştığımda iyi olduğunu söylüyor ama ikimiz de iyi filan olmadığını biliyoruz. Genelde onunla bağlantı kurmaya o kadar hevesli oluyorum ki hiç ses çıkarmayıp içten içe, yavaş yavaş öldüğünü inkâr etmeye razı oluyorum ama şu anda numara yapamayacak kadar bitkinim.

Sesimdeki çaresizliği fark edip irkilerek, “Tana,” diyorum. Eskisi gibi olmaya dönmek için sessiz bir yalvarış. “Nasıl düzeltebilirim her şeyi?”

Yanıt yok.

Boğazımdaki paniği yutkunarak bastırıyorum. “Seni kampa göndermelerine izin verdiğim için bana kızgın olduğunu biliyorum.”

Hâlâ cevap yok.

Suçluluk ve pişmanlıkla savaşıyorum, sonunda ikisi de dağılıp yerini göğsümdeki boşluğa bırakıyor. “Başka seçeneğim yoktu, Tan.”

Sonunda cevap veriyor.

“Evet, vardı. Beni idam etmelerine izin verebilirdin.”

Dişlerimi sıkıyorum, parmaklarım battaniyenin kenarında geriliyor. “Hayır. Veremezdin.”

Donuk bir sesle, “Sen hangisini tercih ederdin, Wren?” diyor. “Ölmeyi mi, yoksa böyle yaşamayı mı?”

Hiçbir uyarı olmadan zihnime bir görüntü izdüşürdüğü zaman, gözkapaklarımın arkasındaki acıyı hissediyorum.

Kahverengi bir ten görüyorum. İnce, siyah bir şerit. Bir tane de kırmızı şerit.

Baktığım şeyin Tana’nın bilekleri olduğunu anlamam birkaç saniye alıyor.

Boğazıma kadar safra yükselip soluk borumu yakıyor. Onu işaretlemişler.

General Redden'in Başkan Severn'e karşı gerçekleştirdiği Darbe'den sonra, Kıta'da bilinen bütün Modların bileklerine siyah şerit dövmeleeri yapılmıştı. Ona sadakat yemini edenlere yalnızca siyah şerit yapılmıştı ama direnenler ikinci bir dövmeyle, mahkûm statülerini gösteren kırmızı bir şeritle işaretlenmişti.

Midem bulanıyor, zihnim altüst oluyor. İzdüşüm söndüğünde bile dövmeleerin görüntüsünü aklımdan atamıyorum ve birden, savaş fikriyle ilgili içimde bir süredir taşıdığım bütün belirsizliği yakıp kül eden bir berraklıkla kendime geliyorum.

Doğru taraf için savaştığımı nereden mi biliyorum? İşte buradan. Tana, kendi isteği dışında bir çalışma kampına hapsedilmiş durumda. Kumpanya'nın bize yaptıkları *yanlış*. Sikeyim, yanlış işte. Ve önemsemediğim insanların köle gibi yaşamasına seyirci kalmayacağım.

Kararlılıkla, "Seni oradan çıkaracağım," diyorum. "Söz veriyorum."

"Tutamayacağın, saçma sapan sözler verme, Wren."

Bu açık yanıt, karnıma inen bir yumruk gibi.

"Tana--"

Bağlantımızı aniden koparıp beni yeni, yabancı yatak odamın karanlığında gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken tek başıma bırakıyor.

8

Ertesi sabah huzursuz uykumdan uyanınca yeni telfimde Gray'den bir mesaj buluyorum, *Hançer turumuz için yemekhanede buluşalım*, demiş. Hızlıca duş alıp giyiniyorum, saçlarımı alçak bir atkuyruğu yapıp kapıdan çıkıyorum. Koridordaki başka bir kapı vızıldayarak açılırken benim dairemin kapısı da aynı anda kapanıyor.

Önce çıplak ayaklar görünüyor, ardından bronz renkli bacaklar, sonra da o bacakların sahibi. Dağınık saçlı, kısa bir elbise giymiş, ayakkabılarını ellerinde tutan güzel, esmer bir kadın. Görülmek istemiyormuş gibi koşarak uzaklaşıyor.

Kapı kapanmak üzereyken bir çift yeşil gözle karşılaşıyorum.

O Saint denen adam. Beni fark edince dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Hızla tekrar dairesine giriyor, kapısının önünden geçerken eğlendiğimi belli etmemeye çalışıyorum.

Hançer'de yolumu rehbersiz şekilde ilk kez bulmaya çalışıyorum, o yüzden telfime bakmak zorunda kalmadan ta yemekhaneye kadar varabilince kendimle gurur duyuyorum. Köşeyi döndüğüm anda yükselen seslerle olduğum yerde kalakalıyorum.

Yemekhanenin dışında Gray'le Karra hararetli bir tartışmanın içindeler.

Hızla geri çekilip Karra'nın görüş alanından çıkıyorum. Gray beni gördüyse bile belli etmiyor. Karra'nın söylediği bir şey yüzünden çenesini sıkıyor ve sinirli cevabı Karra'nın kollarını

göğsünde kavuşturmasına neden oluyor. Sesi yükseliyor, profilini bir an yakaladığımda yanaklarının öfkeyle kızardığını fark ediyorum. Sonunda siyah saçlarını omzunun üstünden savurup hışımla diğer yöne doğru uzaklaşıyor.

Birkaç saniye bekledikten sonra ilerliyorum, yaklaşırken yüzüme rahat bir gülümseme yerleştiriyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Geç kalmadm. Koridorun sonunda saklanıp Karra'nın beni azarladığını görmüyormuş gibi yapıyordun."

İster istemez gülüyorum. "Araya girmek istemedim."

"İyi etmişsin. Muhtemelen kafanı koparırdı."

"O neden?" diye itiraz ediyorum. "Ben ona ne yaptım ki?"

"Teknik olarak hiçbir şey yapmadın." Elini sarı saçlarının arasından geçirip uzun bir iç çekiyor. "Ama dün gecedен sonra... sıkıntı çıkabilir."

"Niye ki? Ne oldu dün gece?"

"Gümüş Blok'tayken takıldığımızı öğrendi."

Duraksıyorum. Siktir. Burada gerçekten birkaç arkadaş edinebileceğimi umuyordum.

Kuşkuyla, "Nasıl öğrendi?" diye soruyorum.

Kapıları iterek açarken, "Şey," diyor, "seninle daha önce takılıp takılmadığımızı sordu, ben de evet dedim."

Ağzım açık kalıyor. "Niye evet dedin?"

"Neden yalan söyleyeyim?" Omuz silkiyor. "Açıkçası KC fevridir ama kafana takma. Birkaç gün ateş püskürür, sonra da aslında sikimin sahibi filan olmadığı sonucuna kendi kendine varır. Özellikle de hayatımda kimse yokken."

Yemekhanede çoğunlukla güler yüzlerle karşılanıyoruz ama dün bana hemen gülümseyen birkaç kişide tuhaf bir değişim hissediyorum. Gray'in tanıştırdığı pilotlardan biri olan Lexi göz göze gelmemek için kafasını çeviriyor, adını hatırlayamadığım arkadaşşı yüzüme gayet açık bir düşmanlıkla bakıyor.

Kahve servis alanındaki iki kadının yanından geçerken bakışları bana kayar kaymaz damarları dalgalanmaya başlıyor.

Gray hafif bir tonla, "Şey," diyor, "sana bir şey daha söylemem lazım."

Sesim istemeden alaycı çıkıyor. "Pilot arkadaşının bana yumurtalarını zehirlemişim gibi bakmasıyla mı ilgili?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyor. "Buradakiler insanları kışkırtabildiğini öğrenmişler."

"Ne? Nasıl?"

Odanın arkasında, yanımızda kimsenin olmadığı sakın bir köşede iki koltuk buluyoruz. Çatalımı omletime gerekenden biraz daha sert saplıyorum.

"Bana kalırsa?" diyor. "Fiona."

"Beyan gizli kalacak demiştiniz." Midem bulanmaya başlıyor. "Niye böyle bir şey yapsın ki?"

Pişmanlıkla yüzünde çizgiler oluşuyor. "Fi, Darbe'den önce Başkan Severn'le birlikte görev yapmış. O spesifik yeteneğe pek bayılmıyor."

Hayır, bayılmaz tabii ki. Kıta'nın eski liderinin yeteneklerini özgürce kullandığını herkes biliyor. Severn yoluna çıkan herkesi, Modifiye müttefiklerini bile kışkırtmaktan hiçbir şekilde çekinmezdi.

"Yani insanları benden uzak durmaları için mi uyarıyor? Benden korkmaları için?" Gözkapaklarım yanıyor ama ağlamak istemiyorum. Dikkatimi dağıtmak için parmaklarımı masanın kenarına kıvrıyorum, sıkı sıkı kavradığım için boğumlarım beyazlaşıyor. "Buradaki kimseyi asla kışkırtmam."

"Biliyorum ve sana söz veriyorum, insanların büyük kısmı kışkırtıcı olmanı umursamayacak. En iyi ihtimalle etkilenecekler. En kötü ihtimalle de güçlerini düşmana karşı kullanman için seni darlayacaklar." Sesi yumuşuyor. "Gizli tutmak istemeni anlıyorum ama bana sorarsan bilmeleri daha iyi. Hançer'de pek çok kişi yeteneklerini açıklamayı tercih ediyor, özellikle saha operatörleri."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Güven ortamını güçlendiriyor. Yan yana ça-

lıştığın birinin senden herhangi bir şey saklamasını istemezsin, değil mi?”

Belki de haklıdır. Ama çok açıkta kalmışım gibi hissediyorum. Hayatım boyunca kışkırtma yeteneğimi gizledim, şimdi bütün bu yabancıların bilmesi içimde bir çaresizlik hissi yaratıyor. Ağlamamaya çalışarak hızla göz kırpiyorum. Bana ne oluyor, bu duygu seli nereden geliyor bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Keşke Cross şu anda yanımda olsaydı, beni kollarının arasına alıp herkesin bakışlarından korusaydı. Ve keşke Kurt’un sesi kafamın içinde olsaydı, bana Wren Darlington olduğumu, tanıdığı en güçlü insan olduğumu hatırlatsaydı.

“Wren. Bana bak.” Gray masanın üstünden uzanıp elime dokunuyor, parmaklarımı masanın kenarından nazikçe ayırarak kavrayışımı gevşetiyor. Yatıştırıcı bir hareket, huzursuzluğum yavaş yavaş dağılmaya başlıyor. “Dinle bir, senden çekinebilecek insanlara... biraz zaman tanı,” diye tavsiye veriyor. “Zamanla ısınırlar.”

Etraflarındaki herkese zorbalık yapmaktan keyif alan Gümüş Blok acemilerini kastederek, “Kess’le Anson’dan da beter,” diyorum.

“İnan bana, daha kötü değil. O ikisi taş gibi soğuk psikopatlardı.”

Masamızın uzak ucunda başka bir telepatik konuşmanın gerçekleştiğini fark edip dişlerimi sıkıyorum. “Belki psikopat değil ama sikeyim, çok kabalar. Gözümün önünde benimle ilgili konuşuyorlar.”

“Ya da...” Bir an imalı imalı duraksıyor. “...seninle tamamen alakasız bir şeyden bahsediyorlardır.”

“Zihinlerini okuyup söylesen olmaz mı?” diye meydan okuyorum. Hâlâ yeteneklerini açıklamadı ve beni doyurulmamış meraktan daha fazla çıldırtan hiçbir şey yok.

Göz kırparak, “Zihin okuyucu değilim,” diyor.

Ayrıntıya girmeyince, “Peki ne yapabiliyorsun?” diye sızlanıyorum.

"Bilmek istersin tabii."

"Evet! İstiyorum!"

"Tüh."

"Güven ortamı yaratacaktık hani?"

"Bana güveniyorsun zaten."

"Doğru tahmin edersem söyler misin?"

"Tabii ki. Ama doğru tahmin edemedin."

"Senden nefret ediyorum."

Aksiliğim karşısında hiç oralı olmayan Gray, son pastırma parçasını ağzına atıp sandalyesini geri itiyor. "Bir kahve daha almaya gidiyorum. Sen de bitir de sonra şu Hançer turunu tamamlayalım."

* * *

Hançer'in en üstünden başlayıp aşağı doğru ilerliyoruz. Üçüncü katın büyük kısmına aşınayım zaten ama hızlıca, henüz görmediğim gıda üretim tesislerini gezdiriyor. Mutfak devasa, gerçi buradaki herkesi doyurması gerektiğini düşünürsek normal. Gray, şu anda Hançer'de yaşayan neredeyse bin kişi olduğunu söyledi.

Ortak alanların önünden geçerken başka bir koridoru işaret ediyor. "Bu koridorun sonunda Çıkıntı'ya açılan kapı var. İnsanlar sigara içmeye ya da dinlenmeye filan oraya gidiyor. Dağ manzarası harika. Şimdi gidelim derdim ama yağmur yağıyor."

"Güzel saçların ıslanmasın tabii, değil mi?" diye alay ediyorum.

Ciddi bir ifadeyle, "Tabii ki," diyor. "Bu kadar mükemmel görünmek çok emek istiyor."

"Hı hı. Eminim."

Sırada ikinci kat var. Araştırma ve İstihbarat. Revir bölümüne şöyle bir göz atıyoruz ama içeri girmiyoruz, benim açımdan hiç sorun değil çünkü Fiona zamanının büyük kısmını burada geçiriyormuş. Meğerse muhbir olmasının yanı sıra Hançer üssünün şifacısıymış.

Gray bana dijital kütüphaneyi gösteriyor, içeri girmek için parmak izi gerekiyor. Erişmeye çalışılan metne ya da belgeye bağlı olarak farklı yetki seviyeleri olduğunu ve her çalışma alanının herkes tarafından erişilebilir olmadığını açıklıyor.

Bitmek bilmez başka bir koridora girerken, "Laboratuvarlar bu kanatta," diyor. "Ama dağın kuzey tarafında, tesis dışında bir test laboratuvarımız daha var."

"Neleri test ediyorsunuz? Daha fazla şeker bombası mı?" diye takılıyorum.

Gümüş Elit'teyken Cross, Başkaldırı'nın kullandığı patlayıcı cihaz hakkında baştan sona bilgilendirme toplantısı yapmıştı. Kumanda buna şeker bombası diyordu çünkü Kumpanya'da onu geliştiren bilim insanları, doğal şekerleri çıkarıp arıtarak geçmişin atom bombalarıyla kıyaslanabilecek bir patlama yaratan bir bileşik elde etmenin yolunu bulmuşlardı.

Gray, "Başka şeylerin yanı sıra," diyor.

"Biliyor musun, yakın arkadaşım Kaine Sutler bir şeker bombası saldırısında öldü."

"Of. Yıkılmış olmalısın."

Ciddi ciddi, "Kalbim kırılmıştı," diye onaylıyorum. "Aylarca ağlaya ağlaya uyudum."

Kıkırdayarak beni koridorun sonundaki güvenlik kapısına götürüyor. "Burası İstihbarat," diyor.

Kapı yana kayarak açılınca, kendimi bütün zemini çalışma alanları ve holoe ekranlarla dolu büyük bir salona bakarken buluyorum. Çeşitli masalarda oturan insanlar havada kaydırma hareketleri yapıyor ya da tabletlerine yazı yazıyor. Ayrıca şaşırtıcı sayıda defterle başka kâğıt ürünleri de görüyorum. Kıta genelinde onlarca yıldır süren kereste kıtlığı, kâğıdı nadir bulunan bir kaynak hâline getirmiş durumda.

İçeri adım atmaya çalıştığımda Gray beni geri çekiyor. "Giremezsin. Yetkin yok. Hadi, eğlenceli kısımlara geçelim."

Asansörle Operasyon katına çıkıyoruz, burası faaliyet merkezi.

“Kontrol merkezi şurada.” Asansörlerin ötesini işaret ediyor. “Uyduları, iletişimi, sinyalleri, dron kontrolünü izlediğimiz yer... Kısacası Kumpanya’nın önüne geçmemizi sağlayan her şey.”

O ters yöne doğru uzun adımlarla ilerlerken ben de yetişmek için koşar adımlarla yürüyorum.

“Burası antrenman salonu.”

Sonraki kapı, siyah minderler ve kum torbalarıyla dolu, mağara gibi geniş bir spor salonuna açılıyor. Odanın karşısında Evlynn’e görüyorum, kendisinin iki katı boyutlarında bir adama yumruk atıyor.

Geniş bir kapı aralığını işaret ederek, “Ekipmanla ağırlık salonları,” diyor.

Spor salonunun yanında okçuluk alanı var. Okçuluk hiçbir zaman ilgimi çekmediği için şöyle bir göz atmakla yetiniyorum. Fakat kapalı atış poligonuna ulaştığımızda heyecanlanmaya başlıyorum.

Gray gözlerimin parladığını fark ediyor. “Şu silah merakın yok mu...”

Sırıyorum.

“Bu arada Gümüş Blok’taki Bayan Beceriksiz numaranı da unutmadım,” diye homurdanıyor. “Doğru tutmak için ne yapmam lazım? Duruşumda neyi yanlış yapıyorum?” İç çekiyor. “Seni çalıştırdığım günü hatırlıyor musun? Sonrasında epey gülmüşsündür.”

Koluna hafifçe dokunarak, “Biraz. Ama yardım etmeye çalışman çok tatlıydı,” diyorum.

“Eh, artık o zamanlar yaptığım iyiliğin karşılığını verebilirsin. Hâlâ onay bekliyorum ama çalışma görevin burada, atış alanında olsun diye uğraşıyorum.”

Atış alanlarından birine yaklaşıp raftan bir tabanca alıyor. Şarjörü kontrol ettikten sonra yerine takıyor, ardından silahı tek eliyle kaldırıyor, duruşu gevşek. Kulaklık da koruyucu gözlük de takmıyoruz ama umurunda değil gibi görünüyor. Bir el ateş edince hedefi göğsünden vuruyor. Tam ortasından.

“Güzel,” diyorum.

Göz kırpıp silahı kabzası bana gelecek şekilde uzatıyor.

Sırtarak ileri geçip pozunu taklit ediyorum. Aynı rahat duruş, aynı tek elle tutuş. Benim mermim de tam ortadan isabet ediyor.

İki gözün arasından.

“Gösterişçi,” diyerek beni suçluyor.

Gülüp silahı tekrar rafa koyuyorum.

Atış alanından çıkarken, “Hançer’de birlikte çalışmanızı çok istediğim birkaç acemi var,” diyor.

“O iş nasıl yürüyor peki? Yarı alım süreci. Çok acemi geliyor mu?”

“Bir miktar. Semtlerin her yerinde gözümüz kulağımız var, o yüzden biri Başkaldırı için çalışmak istediğinde mutlaka kulağımıza geliyor. *Sen* de bu şekilde radarımıza girdin. Tana Archer’dan, kendisiyle arkadaşının yardım etmek istediğini söyleyen bir haber aldık.”

Ters ters bakıyorum. “Evet, yaptığınız tek şey bizi küçük çaplı tedarik işlerine göndermek oldu.”

“Hiç öyle bakma, benimle alakası yok. O zamanlar Otorite’de değildim, iki yıl önce katıldım. Suçunu Julian Ash’e yükleyebilirsin. O adam seni bizden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı.”

Nedense hiç şaşırmıyorum.

“Ama çocuklarının Başkaldırı’ya katılmasını isteyen aileler de var. Giriş yaşı on altı, o yüzden eğitim için Hançer’e ya da Bramble Üssü’ne gönderilen çok sayıda genç oluyor. Bazen de semtlerde kullanabileceğimiz becerisi olan biri hakkında haber alıyoruz; teknolojiye yatkın biri, belki bir pilot, patlayıcı uzmanı, her neyse. Her zaman Mod da olmuyor. Aramıza katmak istediğimiz biri hakkında duyum alırsak, ilgilenip ilgilenmediklerini görmek için şebeke üzerinden iletişime geçiyoruz.”

“Hançer’de gerçekten hiç Asal yok mu?”

“Yok. Vadide yaşayan birkaç Asal var, çoğunlukla çocukla-

rından ayrılmak istemeyen anne-babalar ama Hançer tamamen Mod üssü. Semtlerde Asal operatörlerle birlikte çalışmaya karşı değiliz ama burası birlikte çalışmaya uygun değil. Bu üs kaybedilemeyecek kadar önemli.”

“Xavier’i de o yüzden hücrelerden çıkarmıyorsunuz.”

“Devasa bir güvenlik riski. Dışarı çıkacak olursa—”

“Nasıl çıkacak ki?” diye karşılık veriyorum. “Modifiye değil, yani kimseye telepatik olarak ulaşamaz. Burada dünyanın geri kalanından kopuk durumda. Diyelim ki hücrelerden kaçmayı başardı, sonra ne olacak? Dağdan aşağı ateş ederek mi kaçacak? *Bunu* da başardı diyelim, sonra da Karadiyar’a geri dönmenin bir yolunu bulması, oradan sağ çıkıp ardından semtlerde saklanmak için debelenmesi gerekecek çünkü hakkında kırmızı alarm yayınladılar. İnan bana, kaçmak *istediği* filan yok.”

Gray omuz silkiyor. “O zaman sorgulamalar sırasında işbirliği yapmaya başlayabilir. O zamana kadar mahkûm olarak kalacak.”

“Mahkûmlardan söz etmişken...” Bir an tereddüt ediyorum. “Neden çalışma kamplarındaki Modları kurtarmaya çalışmıyoruz?”

“Çünkü kulağa geldiği kadar kolay değil.”

“Dün gece Tana’yla bağlantı kurdum,” diye itiraf ediyorum. “Z’den en yakın arkadaşım. Onları işaretlemişler, Gray.”

Yüzü kararıyor. “Hepsini işaretliyorlar.”

“O zaman niye böyle bir şeye izin veriyoruz?” Öfkelenmediğini görünce iyice tepem atıyor. “Seninle o helikoptere bindim çünkü savaş olacak dedin. *Savaşacağımızı* söyledin. Ama onun yerine hepiniz dağın içinde eğitim yapıp semtlerde ortadan kayboluyorsunuz. Bunun neresi savaşmak?”

Duygusuz bir ifadeyle, “Bu savaş sana göre yeterince hızlı ilerlemiyorsa kusura bakma, kovboy kız,” diyor. Hayal kırıklığını fark edince tonu yumuşuyor. “Sürekli plan yapıyoruz. Şu anda her şey durmuş gibi hissediyor olabilirsin ama eminim, işler kızıştığında bu sessiz günleri özleyeceksin.”

İkna olmamış hâlde, "Belki," diyorum. Bu durgunluk resmen dayanılmaz.

Tur devam ediyor. Bana cephaneliği, güvenlik kulübeleriyle iletişim kanadını gösteriyor. Son durağımız teknoloji oluyor, bu kez kapıda oyalanmıyoruz. Ekipmanlarla dolu devasa bir odaya giriyoruz. Tabletler, telsizler, kulaklıklar ve başka bir sürü cihaz var. Odaun ortasında uzun, beyaz bir masa uzanıyor, üstü rasgele aletlerle kaplı. Gözüm bir cihaza takılıyor. Siyah, ince ve silindirik.

Ne olduğunu hemen anlıyorum.

Sinyal bozucu.

Kumanda'nın kullandığı bozucularla neredeyse birebir aynı ve tüfeğim dışında, cephanelikteki en kullanışlı aletlerden biri bence. Kameraların kayıt almasını engeller, sinyalleri karıştırır, kritik sistemleri felç eder, gücüne bağlı olarak ağları tamamen kapatır...

Başka bir deyişle, sizi görünmez hâle getirir.

Odaun içine doğru ilerleyip çeşitli kulaklıkların bulunduğu cam bir vitrine yaklaşıyorum. "Peki burası nasıl çalışıyor? Ya bir teknoloji aletine ihtiyacım olursa?"

"Her şey giriş-çıkış olarak kayda alınıyor ama buradaki her şeye erişimin olmayacak. Yetkilendirme birkaç faktöre bağlı. Otorite üyelerinin tam yetkisi var, görev liderlerinin yüksek yetkisi var. Daha alt seviyedeki personel genelde özel erişim talep etmedikçe sadece telflerle kısıtlanmış tabletleri teslim alabiliyor."

Sadece telf mi?

Yok. Olmaz.

Vitrini işaret ederek, "Bu ne çeşit bir kulaklık?" diye soruyorum. "Bakabilir miyim?"

"Tabii." Dolabı açmak için yanına gidiyor.

Sırtını döner dönmez masanın kenarına süzülüp avucumla sinyal bozucunun üstünü kapatıyorum, mat yüzeyi soğuk. Akıcı tek bir hareketle arka cebime kaydırıyorum ve Gray döndüğünde, sanki rahatça duruşumu ayarlıyormuşum gibi ayaklarımı oynatıyorum.

İncelemem için kulaklığı uzatıyor. "Bu, Gümüş Blok askerlerinin kullandığına benziyor ama uydu sinyaliyle çalışıyor."

Ağzım açık şekilde, "Kulaklık için uydu sinyali mi?" diyorum.

"Aynen. Sinyali yakalamak ya da araya girmek imkânsız. Bunlardan sadece birkaç tane var, yüksek riskli görevler için saklıyoruz. Uydularımız konusunda dikkatliyiz."

"Vay be. Çok iyi."

Kaşını kaldırıyor.

Yüzümü ifadesiz tutarak, "Ne?" diyorum.

"Ben Kumanda acemisi değilim. Bana bu numaraları yutturamazsın."

"Hangi numaraları?"

"Teknoloji aleti çalma numaralarını."

Siktir.

Gray bana bakıp sırtıyor. "Sorup isteyebileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Gerçekten mi?" diye meydan okuyorum. "Bu odadan sinyal bozucu almama izin verir miydin?"

"Ne için istediğine bağlı..."

Tereddüt ediyorum. Sonra dürüst olmayı seçiyorum çünkü kaybedecek bir şeyim yok ve bu, belki bana gözünde birkaç puan kazandırır.

"Xavier'le rahat rahat konuşabilmek istiyorum."

Çenesi hafifçe geriliyor. "Yüzbaşı'yla mı ilgili?"

Utangaç utangaç başımı sallıyorum.

Sessizleşiyor, birkaç saniye geçiyor. Sonra beni şaşırtarak, "Tamam, sende kalsın," diyor.

"Emin misin?"

"Sorun değil. Kaydını kendi kimliğimle yaparım." Bir vızıl duyuluyor ve cebinden telfini çıkarıp ekrana bakıyor. "Kallister, eğitim zamanının geldiğini söylüyor."

9

Kallister, iniş hangarının yakınındaki asansör bölümünde beni bekliyor. Sıcak bir gülümsemeyle selamlayıp kolumu sıkmak için uzanıyor.

“Alışma süreci nasıl gidiyor?” diye soruyor.

Yalan söyleme zahmetine girmiyorum. “Bu sabah insanlar pek sıcak değildi.”

Bakışları yumuşuyor. “Ah, üzüldüm. Ama Julian’la birlikte büyüdün, o yüzden Modların yabancılara her zaman sıcak yaklaşmadığını herkesten iyi bilmen lazım. Zamanla ısınırlar.”

“Fiona, herkese kışkırtıcı olduğumu söylemeye karar vermeden önce öyle bir şeyin olma ihtimali daha yüksekti.”

Kallister’in gözleri parlıyor. “Böyle bir şey yaptığından habirim yoktu.”

“Net olarak bilmiyorum. Ama Gray öyle düşünüyor.”

Sesi sertleşiyor, “Fiona’yla konuşurum,” diyor.

Panelde bir düğmeye basıyor, asansörde üçten fazla seçenek olduğunu fark edince şaşırıyorum. 1, 2, 3 ve AK. Alt kat olduğunu tahmin ediyorum.

AK düğmesine bastığında, “Hançer’in sadece üç katı olduğunu sanıyordum,” diyorum.

“Sadece üç katı var zaten.”

Ve yine de asansör bir kat daha aşağı iniyor. Kapılar açıldığında, ürkütücü mavi bir ışıkla aydınlatılmış bir geçit ortaya çıkıyor.

Ne burası bir koridor ne de gördüğüm şey yapay ışık ama bunları fark etmem biraz zaman alıyor.

Bir hançertaş mağarasındayız.

Boğazımdan yükselen nefesi yutarak asansörden çıkıp etrafımıza bakıyorum. Önümüzde düzensiz taş duvarlarıyla uzun, dar bir geçit uzanıyor ve başımızın üstündeki tavanın tamamı hançertaşla kaplı.

Mavi hançertaşla.

Bu dağın adının neden böyle olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. *Mavi Hançer* üssü. Şaşkınlığımı güç bela bastırıyorum. Daha önce sadece beyaz hançertaş görmüştüm. *Mavi türünün* var olduğu söylenmişti ama hayal ettiğimden çok daha göz kamaştırıcı. Bükülmüş, düğümlenmiş, mızrak gibi tavandan sarkan değerli taşlar, parlak, göz kırpan sarkıtlar gibi, yolumuzu aydınlatacak kadar parlaklar. Nadir koyu mavi taşlar ışığı yakalıyor, yanından geçtiğimizde mağara duvarlarında dans ediyor; duvarlar sanki uğulduyor, titreşiyormuş gibi görünüyor. Burada akan bir enerji var. Muazzam miktarda. Vücudumdaki bütün tüyleri diken diken ediyor.

Bir anda, *Cross*'un bana semtlerde gösterdiği mağarayı hatırlıyorum. Beyaz hançertaşla dolu, duvarlardaki her çatlakla oyuktan fışkıran, karanlıkta bile serpilip büyüyen sonsuz canlı çiçek deniziyle kaplıydı. O mağaranın her santimi, sanki yerin kendisinin atan, zonklayan bir kalbi varmış gibi enerjiyle titreşiyordu.

Bu anıyı hatırlayınca içimde derin bir sızı hissediyorum. Lanet olsun, burada, yanımda olması gerekirdi. Ve evet, bunu düşünmenin bile ne kadar bencilce olduğunun farkındayım çünkü böyle demek, zihni bozulmuş, kırılğan ve savunmasız annesini terk etmesini istemek anlamına geliyor. *Cross*'un onu korumak için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama yine de elimde değil, yanımda olmasını istiyorum.

"Burası neresi?"

Kallister tepkime gülümsüyor. "Biz buraya Tapınak diyoruz."

Zemin engebeli ama yalnızca ana odaya girene kadar. Orada beni başka bir şok karşılıyor.

“Vay canına,” diye fısıldıyorum.

Pürüzsüz bir zeminin üzerinde, kalın beyaz sütunlarla çevrili kusursuz bir dairenin içindeyiz; zemini, taşa oyulmuş tuhaf işaretler kaplıyor. Sembollerin renkleri bir zamanlar parlaktı muhtemelen ama şu anda solmuş durumdalar. Soluk mavi, kırmızı, mor tonları.

“Mermer mi?” diye sorarken sesim gereğinden yüksek çıkıyor.

Kallister, “Evet,” diye onaylıyor.

Kıta’da bu kadar pahalı bir yapı malzemesini görmek nadir bir durum. Yalnızca elitler mermerle bir şeyler inşa etmeyi maddi olarak karşılayabilir. Kumpanya’yla yakın ilişkideki kapitalistler, bu işbirliğinin sağladığı ödülleri toplar. İnziva Noktası’nda, kilometrelerce mermerden yontulan bir otel olduğu söyleniyor. Ama onu burada, yerin bu kadar derininde bulmak inanılmaz.

Odanın duvarları daha fazla hançertaşla kaplı ve sütunların hepsinin arasında, mavi ışıkla aydınlanan doğal oyuk gibi görünen boşluklar görüyorum. İçlerinden birinde, bağdaş kurup birbirlerine dönük şekilde oturan iki silueti fark edince yalnız olmadığımızı anlıyorum.

Kallister’a, “Burayı Başkaldırı mı inşa etti?” diye soruyorum.

“Hayır, burayı bu hâlde bulduk. Tesis tasarlayanlar kazı yaparken bu hançertaş mağarasını keşfedip dinsel bir mekân olarak kullanmaya karar vermiş muhtemelen.” Öne çıkıp zeminin ortasını işaret ediyor. “Oradaki şu sembolü görüyor musun?”

İşareti inceliyorum, küçük *t* harfine benziyor.

“Bu bir haç,” diye açıklıyor. “Eski dinin sembolü. Zemin etkileyici geldiyse, bir de yukarı bak.”

Başımı geriye atıyorum, nefesim kesiliyor. Tavan, kubbe şeklinde oyulmuş ve açıklamaya gerek bırakmayacak kadar nefes kesici bir duvar resmiyle kaplı. Her yerde melekler görüyorum. Zarif kadınlar, kıvrımlı erkekler, tombul çocuk figürleri. Uza-

tılmış kollarının hepsi kubbenin merkezine, tavanın en yüksek noktasına doğru işaret ediyor.

Melekler Kumpanya'nın yasaklı imgeler listesinde yer aldığı için bu mağaradaki baskın varlıkları başımızdaki zalimlere karşı tatmin edici bir *siktirin gidin* mesajı gibi geliyor.

Kallister, "Bakışını yukarı kaldırman için tasarlanmış," diyor. "Cennete doğru."

Dönüp bakıyorum. "Cennete inanıyor musun?"

"Hayır."

Her ne kadar ressamın dinsel inançlarını paylaşıp paylaşmam bu olağanüstü sanatla zanaatkârlığın başarısından bir şey eksiltmese de, "Ben de," diye itiraf ediyorum. "Burada ibadet eden kimse var mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır, o saçmalıklar ilgimizi çekmiyor. Biz sadece hançertaş için buradayız. Yeteneklerimizi keskinleştirdiğini fark ettik. Tapınak'ta yeteneklerini kullandığında her şey güçleniyor. Kalkanlar daha sağlam, izdüşümler daha canlı, düşünceler daha berrak oluyor."

"Neden?"

"Modlarla ilgili gizemlerin yarısının *nedenini* cevaplayabilseydim, yeryüzündeki en zeki adam ben olurum."

Odanın öbür ucunda bir kıpırtı yakalıyorum. Oyuktaki iki siluet mermer daireye adım atıyor. Yaşlı kadın henüz tanışmadığım biri ama yanındaki sarışın kızı tanıyorum. Poppy. Dün gece yemeğimi getiren genç kız.

Mağaradan çıkarken mırıldanarak selam veriyorlar. Uzaklaşan sırtlarını inceliyorum. "Hançer'deki herkesin buraya inip eğitim alması mı bekleniyor?"

"Hayır, herkes için zorunlu değil. Ama pek çok kişi tercih ediyor. Bazıları hançertaşı yatıştırıcı bulduğu için sadece meditasyon yapmaya geliyor. Ama kandamgası olan herkesin eğitim alması gerekli."

Merakla, "Senin kandamgan var mı?" diye soruyorum.

Kallister sol kolunun manşetini sıvayıp önkolundaki kırmızı daireyi gösteriyor.

“Jim’in yoktu,” diye belirtiyorum.

“Hayır ama olması gerekirdi. Julian zihin okuma konusunda iyiydi. Üstelik zihin şaşırtma konusunda da ustaydı.” Kallister’in sesindeki gurur, içimde ikimizin de Jim’i sevdiğini bilmenin sebep olduğu bir yakınlık duygusu yaratıyor.

Kallister beni küçük oyuklardan birinin içine yönlendiriyor. Tavan alçak ama dik dururken eğilmesine gerek kalmayacak kadar yer var. Yerdeki iki düz minder işaret edip, “Otur,” diyerek teşvik ediyor.

Karşılıklı, bağdaş kurarak oturduğumuzda üstüme ürpertici bir his çöküyor. Karadiyar’da Jim Amca’yla yaptığım eğitimleri hatırlatıyor, kalın sesiyle odaklanmamı, daha çok çaba göstermemi söylerdi. Kallister’m yüzüne bakıp da Jim’i görmemek mümkün değil.

İki avucunu uyluklarına koyup rahat bir duruşla, “Kalkanımı aşmayı denemeni istiyorum,” diyor.

“Tamam.” Ellerimi pantolonuma silip kucağımda birleştiriyorum, sonra gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum.

Zihnine yol açtığım anda baskıyı hissediyorum. Normalde sadece hafif bir yoğunluk olur ama Kallister’in zihnindeki baskı boğucu. Kalkanı inanılmaz derecede güçlü ve beni geri püskürtmeye kararlı. His, kalabalık bir odada sıkışıp kalmak gibi; insanlar her taraftan üstüme abanırken ilerlemeye çalışıyorum.

Sonunda kalkanı görebiliyorum. Etkileyici. Tek bir çatlak bile, minicik bir yarık dahi yok. Kendimi önünde dururken, pürüzsüz yüzeyi boyunca ellerimi gezdirirken hayal ediyorum. Jim bu sürece tarama derdi. Parmak uçlarınızı kalkanın üstünde gezdirip santim santim keşfedersiniz, ta ki sonunda onu bulana kadar: o tek yumuşak noktayı.

Kallister’in kalkanında yumuşak tek bir nokta bile yok.

Hiçbir zayıflık yok.

Sıfır.

Tırnağımı kalkanın üstünde sürüklüyorum. Bazen ufacık bir çizik belirir ve eğer belirirse, parmağınızla onu yavaşça ovabi-

lirsiniz. İçine doğru itersiniz. Daha büyük bir çatlak oluşana kadar tırnağınızı bastırırsınız, sonra da içeri sızarsınız. Ama bu kez olmuyor. Kallister Ash zihinsel disiplin duvarı gibi, zihni bana tamamen kapalı.

Şakaklarım zonklamaya başlıyor, ense rahatsız edici bir ağrıyla sızlıyor. Kalkanına sızmaya çalışmak çok fazla enerji gerektiriyor. Jim Amca'nınkinin bu kadar aşılamaz bir kalkan olmadığını hatırlıyorum.

"Pekâlâ, yeter," diye emrediyor.

Gözlerimi kırıyorum, dudaklarımdan düzensiz nefesler çıkıyor. Terlediğimi fark ediyorum. Şu anda aynaya baksam, yüzümün tamamen renksiz olduğunu görürdüm muhtemelen. Kendimi, idam mangasını kışkırttığım sabah hissettiğim gibi hissediyorum. Güçsüz. Sersemlemiş.

Kallister, "Başka bir zaman tekrar deneriz," diyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Şimdi bir kere daha deneyeyim, lütfen."

"Olmaz. Bir saatten uzun süren zihinsel zorlanmadan sonra mecburi dinlenme süresi gerekiyor."

Bir saatten uzun süredir mi oturuyoruz? Hiç farkında değilim. Tarama yaparken zaman neredeyse durmuş gibiydi.

"Bir saat boyunca burada, böyle sessiz sessiz oturdun mu?"

"Alışığım." Gülümseyerek ayağa kalkıyor. Damarlarının dalgalandığını fark ediyorum, bu da güçlerini kullandığını gösteriyor ve sonra, "Burada bekle. Seni tanıştırmak istediğim biri var," diyor.

Dışarı çıkınca ayağa kalkıp tişörtümün önünü düzeltiyorum. Ana salonda yankılanan ayak seslerini duyuyorum; ardından Kallister, benimle yaşıt görünen uzun, sıska bir gençle birlikte geri dönüyor. Çehresine kuşumsu bir hava veren büzülmüş hatları olmasa muhtemelen sevimli sayılabilirdi. Kaşlarını çatması da bahsettiğim etkiyi pek azaltmıyor.

"Wren, seninle Hawkins Jost'u tanıştırmak istiyorum. Kıta'da bilinen tek diğer kışkırtıcı."

Şok içinde adama bakakalıyorum. Daha önce hiç başka bir kışkırtıcıyla tanışmamıştım ki sadece ikimiz varsak bu mantıklı, sanırım.

Kallister, "Hawkins altını kontrol etmene yardımcı olabilecek," diye ekliyor.

Şokum yerini kafa karışıklığına bırakıyor. "Anlamadım."

Kallister, "Anlamazsın diye düşünmüştüm. Julian her zaman odadaki en zeki kişi olduğunu sanırdı," diyor. "Sana her şeyi tek başına öğretebileceğini düşünmüştür, eminim, değil mi? Ama kardeşim her şeyi bilmiyordu. Altını olmayan insanların altını nasıl kullanacaklarını bilmeleri zordur."

"Hâlâ anlamıyorum. Altın ne?" diye üsteliyorum.

Kallister, "Yalnızca bazı Modların sahip olduğu bir frekans," diye açıklıyor. "Manipülasyon güçleriyle ilişkili."

Artan şaşkınlığımı fark eden Hawkins'in dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bildiğin herhangi bir şey var mı?"

Belli ki bir bok bildiğim yok.

Kallister diğer adama azararcasına bakıyor. "Nazik olalım. Wren daha önce hiç doğru düzgün eğitilmedi."

Tüylerim diken diken oluyor çünkü... saçmalık. Jim beni gayet iyi eğitti. Modların büyük kısmının sahip bile olmadığı aptal, gizemli bir gücü kontrol etmeyi bilmiyorduyorsa ne olmuş?

Kallister bana dönerek sabırlı bir sesle anlatıyor. "Modifiye yetenekler birkaç kategoriye ayrılır. Bunlara üç güç ailesi diyoruz: temel, duygusal ve manipülasyon. Temeller; zihin okuma, telepati, önsezi, izdüşüm ve benzerleri gibi temel yetenekler."

"Duygusal olanlar empati yetenekleri mi?" diye tahmin ediyorum.

"Doğru. Ve manipülasyon güçleri arasında kışkırtma, zihin bozma, ikna etme--"

"İkna etme mi?"

Başını sallıyor. "İkna edici insanlar, başkalarının zihnine fikirler ekebilir. Kışkırtmaya benzer, tek fark hedef zihnin genellikle tohum ekildiğini fark etmemesi. Eğer ikna edici kişi yete-

rince yetenekliyse, diğer zihin bu fikrin tamamen kendiliğinden ortaya çıktığına inanır.”

Kaşlarım havaya fırlıyor. Böyle bir yeteneğin var olduğunu bile bilmiyordum.

“Burada bu bahsettiğim şeyi yapabilen bir Mod vardı. Sig-gie.” Pişmanlıkla iç çekiyor. “Birkaç yıl önce bir semt pususunda kaybettik. Ama konudan sapıyorum. Manipülasyon güçleri nadir bir frekansa bağlanır,” diye devam ediyor. Hawkins kolları göğsünde çaprazlanmış hâlde, sessizce yanında duruyor. “Buna da altın diyoruz çünkü bildiğimiz bütün manipülatörler bunun zihinlerinde altın rengi olarak tezahür ettiğini söylüyor.”

Jim Amca’nın infazında, idam mangasını kışkırttığımda göz-kapaklarımın arkasında dönen altın tozunu düşünerek yanağımın içini ısıyorum.

“Altın frekansı, alıcı zihinde tespit edilemez. Başka bir Mod üzerinde kullanılırsa, hedefte elektrik şoku ortaya çıkmaz. İç alarm sistemi devreye girmez ve çoğu zaman diğer zihin hedef alındığının farkında bile olmaz. Güçlü bir kışkırtıcı –örneğin Başkan Severn– başka bir insanın iradesini zorlayarak motor sistemini ele geçirebilir, hem de kişi böyle bir şeyin gerçekleştiğini bile anlamadan.”

Vay be. İnsanların Tack Severn’den neden bu kadar korktuklarına şaşmamak gerek. Ben insanları her kışkırttığımda, diğer zihin sert bir şekilde direnmişti.

“Ama eğer gerçekten güçlü bir kalkanları varsa–” diye söze başlıyorum.

Hawkins, “İşe yaramaz,” diye sözümü kesiyor.

“Ne işe yaramaz?”

“Kalkanlar.” Tonu sert. “Altını kontrol eden hiçbir yeteneğe karşı kalkan oluşturulamaz.”

Hasiktir.

Kallister bana, “İnsanları kışkırtığında altın rengi gördün mü?” diye soruyor.

“Evet.”

“Peki onu kendine çektiğinde–”

Alnımı buruşturarak, “Kendime çektiğimde derken?” diye soruyorum. “Ben kendime hiçbir şey çekmiyorum. Ben sadece... Emri tekrar tekrar yineliyorum.”

Hawkins huysuz bir kahkaha atıyor. “Ee, işe yarıyor mu bari?”

Alaycılığına kaşlarımı çatıyorum. “Ben–”

Kallister’a dönerek yine sözümü kesiyor. “İnsanları nasıl kıskırtacağını bilmiyor.”

Tenim gücenme hissiyle karıncalanırken, “Herkes bunu anlatmaya çalışıyorum zaten,” diye homurdanıyorum. “Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Kendiliğinden oluyor.”

Hawkins yalnızca Kallister’a odaklanmayı sürdürüyor. “Altına dokunuyor ama kontrol edemiyor.”

Kallister, “O zaman ona kontrol etmeyi öğret,” diye karşılık veriyor, sesi sinirli.

“Karşılığında ben ne alacağım?”

“Ne istiyorsun?”

Cidden mi? Pazarlık mı yapıyorlar?

Hawkins kısa süre düşündükten sonra, “Reed bir dahaki sefere geldiğinde sentetik tütün,” diyor.

“Tamam. Öğret yeter.”

“Bir kobay faresine ihtiyacım olacak.”

“Gray gönüllü oldu.”

Ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalışırken bakışlarım bir adamdan diğerine kayıyor ama bu hızlı tempolu konuşma Hawkins’in aniden oyuktan çıkıp gitmesiyle sona eriyor.

Omzunun üstünden, “Yarın sabah başlayacağız,” diye tersleyip az önce neler olduğunu sorgulamama neden oluyor.

* * *

Hançer’deki hayat Kumanda üssündekine benziyor. Herkesin bir görevi var. Herkes eğitim alıyor. Herkes meşgul. Gray, atış alanında çalışabileceğimi söylemişti ama henüz kimse bir şey de-

medi ve dairemde can sıkıntısından patlamak üzere otururken, günün geri kalanında telfim iç karartıcı biçimde sessizdi.

Bu sabah Tapınak'ta işimiz bittikten sonra, Kallister katılması gereken bir bilgilendirme toplantısı olduğunu söyleyip ortadan kayboldu. Operasyon katırı kendi başıma keşfetmeye çalıştım ama parmak izimle retina taramamın her yerde geçerli olmadığını fark ettim. Alanların büyük kısmı bana hâlâ kapalıydı ve Tapınak'a geri dönmeye çalıştığımda, asansör AK'ye erişim izni vermedi.

Üstüne üstlük bir de Cross'u özlüyorum. Dudaklarının boy-numda gezinen sıcaklığını özlüyorum. Belimi kavrayıp saçlarıma dolanan güçlü, becerikli ellerini özlüyorum.

Kendimi durduramadan sesini duyma ihtiyacı hissederek ona uzanıyorum.

"İyi misin, Güvercin?"

Gülümsüyorum. Artık konuşmaların büyük kısmını böyle başlatıyor.

"İyiyim."

"Ne oldu?" Beni iyi tanıyor.

"Bir şey yok. Yani, var aslında. Ama çok büyük bir mesele değil. Buradakiler insanları kışkırtabildiğimi öğrendi ve şimdi bazıları benden korkuyor."

"Eh, sikeyim, epey korkutucusun."

"Değilim," diye itiraz ediyorum.

"Beni korkutuyorsun." Artık şaka yapmıyor, sesi duygu dolu.

"Seni niye korkutuyorum?"

"Seni güvende tutmak adına yapacağım şeylerin sınırı olmadığı için."

Bir duygu selinin altında kalıveriyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Konuyu değiştirerek, "Bugün neler yaptın?" diye soruyor.

"Kallister'la antrenman yaptım."

"Liderlerden biri mi?"

"Evet." Duraksıyorum. "Daha önce söylemedim çünkü hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum ama o... Jim'in kardeşi. İkiz kardeşi."

"Siktir. Sarsıcı olmuştur."

“Gerçekten öyleydi.”

“Ne tür bir eğitimden bahsediyoruz?”

“Kışkırtma konusunda ustalaşmamı istiyorlar.”

Kafamın içini sessizlik dolduruyor.

“Kurt?”

Sonunda, “İstediğin şey bu mu?” diye soruyor. Azar gibi gelmiyor. Sadece merak. “Ustalaşmak mı istiyorsun? Çünkü bana bunun asla kullanmak istemediğin bir güç olduğunu söylemiştin.”

“İstemiyorum. Ama muhtemelen nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem lazım ki artık istemediğim zamanlarda ortaya çıkmasın. En azından bilinçli olarak kullanabilirsem, kullanıp kullanmama konusunda bir seçimim olur.” Tereddüt ediyorum. “Sen kullanır mıydın? Birini buyruğunu yerine getirmesi için kışkırtabilseydin?”

Benden farklı olarak o hiç tereddüt etmiyor. “Hayatım tehlike-deyse, evet, kışkırtmayı kullanırdım. Jayde’le yaptığın gibi. Öl ya da öldür, değil mi?”

“Ben sadece... İkiyüzlüymüşüm gibi hissediyorum.” İtiraf, kendimi durduramadan ağzımdan çıkıyor. “Her zaman özgür iradenin ne kadar önemli olduğunu, birini kışkırtmanın ne kadar yanlış olduğunu söyledim ama Jayde’i kendini vurması için kışkırtmakta hiç tereddüt etmedim.”

Sertçe, “Hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi,” diyor. “Yaşama tutunmaya dair o doğuştan gelen içgüdü. İnsanların büyük kısmı karşı koyamaz.”

“Biliyorum ama işleri daha da kötü hâle getiren şey de bu. Haklı bir hareketmiş gibi gelmesi. Ama sonrasında yine de kendimi canavar gibi hissettim çünkü konu hayatta kalmak bile olsa, yaptığım şey hâlâ yanlış. Böyle bir şey yapabilecek biri olmak istemiyorum.” Sesimin çatlamasından nefret ediyorum. “O sınırı aşabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Onun seni öldürmesini mi tercih ederdin? Çünkü ben kesinlikle etmezdim. Kaç sınır aşman gerekiyorsa aş. Bu dünyada benimle kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap, umurumda değil, Papatya.”

“Ama seninle değilim,” diye karşılık veriyorum. “Buradayım,

yapayalnızım. Kardeşlerin seni öldürecekler diye endişeleniyorum. Günün her saniyesi keşke yanımda olsaydın diyorum.” Yüksek sesle inliyorum. “Şehir benim için, Başkaldırı da senin için fazla tehlikeli. Ne bok yiyeceğiz?”

“Kaçabiliriz,” diye öneriyor. “Her şeyi arkamızda bırakırız.”

Bu ihtimali düşününce gülüyorum. “Aynen. Öyle bir seçenek var çünkü.”

“Olabilir.”

Ses tonundaki bir şey duraksamama neden oluyor. “Gerçekten. Kaçardın? Anneni bıraktırdın? Birliğini? Kardeşlerinin bu savaşı kazanıp dünyayı yerle bir etmesine izin mi verirdin?”

“Savaşta kazanan kimse yok, Güvercin. Herkes kaybediyor. Ahlaken iflas etmiş cehennem gibi bir dünyada olan bu.”

Onu daha önce hiç bu kadar umutsuzca konuşurken duyduğumu sanmıyorum. İkimiz de bir an sessizliğe gömülürken içimi kemiren endişe sızısını görmezden gelemiyorum.

“Sen iyi misin?” diye soruyorum çünkü gittiğimden beri sesi hiç iyi gelmiyor.

“İyiyim,” diyerek içimi rahatlatmaya çalışıyor.

“Şu an neredesin?”

“Üsteyim. Duvara bakıyorum. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

Göğsümdeki sızı geri dönüyor. Cross’la birbirimizi daha yeni bulmuştuk, Kurt ve Papatya olduğumuzu fark etmiştik ki şehirden kaçıp onu arkamda bırakmak zorunda kaldım.

Hayır. O *kendini* arkada bıraktı.

Yutkunarak boğazımda yükselen yumruyu bastırıyorum çünkü tehlikeli derecede kırgınlığa yakın bir his gibi geliyor. Cross’a kırgın değilim. Kızgın da değilim. Öyle denemez.

Ama... belki içimde bir parça... küçücük, yaralı bir parça... benimle gelme şansı varken kalmayı seçtiğini unutamıyor olabilir.

10

Midemden çıkan gurultular artık görmezden gelinemeyecek hâle gelene kadar dairemde kalıyorum, öğle yemeği için yemekhaneye gitmeye karar veriyorum. İçeri girince, çatal-kaşık şakırtılarıyla yüksek sesli sohbetlerin doldurduğu bir uğultuyla karşılaşıyorum. Bugün yemekte yabani pirinçle kızarmış tavuk var, yanında da taptaze ekmek. Buradaki yemeğin bu kadar iyi olmasına hiçbir zaman alışamayacağım sanırım.

Tepsim elimde tereddüt ediyorum, gözlerimle masaları tarıyorum. Yakınlarda Neema'yla Evlynn'e'i görüyorum. Etraflarında boş yerler var ama ikisi de gel, birlikte oturalım, demiyor. Evlynn'e'le göz göze gelince dudakları geriliyor, yüzünü çeviriyor.

Peki o zaman. Evlynn'e galiba Fiona'nın kışkırtıcı korkularıyla zehirlenen insanlardan biri, gerçi başlangıçta da pek cana yakın değildi. Evlynn'e, sadece varlığıyla bile gözümü korkutmaya devam ediyor.

Sıraların arasından arka duvara doğru ilerlerken bakışlarını üzerinde hissediyorum, sonra arkada boş bir masaya yerleşiyorum.

"Yanına oturabilir miyim?"

Teriq yaklaşıncı içimde utandırıcı bir minnettarlık hissi yükseliyor. "Tabii," diyorum.

Karşımdaki sandalyeye otururken, "Aslında seni yalnız yakaladığıma sevindim," diyor. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Ağzıma bir lokma tavuk atıp yavaşça çiğniyorum. "Peki..."

“Kız kardeşimi tanıyordun.”

“Öyle mi?” Çatalımı indirirken kaşlarım resmen birbirine çarpıyor. Teriq’in bir yerlerden tanıdık geldiğini biliyordum ama hâlâ kim olduğunu çıkaramıyorum.

İfademi fark edince açıklıyor: “Betima.”

Şaşkınlıkla, “Sen Betima’nın abisi misin?” diyorum ama aslında şimdi söyleyince, aralarındaki belirgin benzerliği fark ediyorum. Aynı geniş ağızla siyah saçlar, aynı koyu tenle gamzeler.

Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle, “Küçük kardeşimdi. Üç yaş küçüktü benden,” diyor. “Bazen inanılmaz derecede huy-suzlaşmış.”

“Gerçek adı Betima mıydı, yoksa Grayson’inki gibi takma ad mıydı?”

“Hayır, gerçek adı Betima’ydı. Gizli kimliğe ihtiyacı yoktu. Gray’in vardı çünkü gerçek adı bir yıl önce Kumanda’ya bildirilmişti.” Teriq’in dudakları çizgi hâlini alıyor. “Aramızda bir hain varmış. Köstebek.”

“Siktir. Yakaladınız mı?”

“Evet. O deliği çok hızlı şekilde kapattık.”

Gray’in arkadaşları masamızın yanından geçerken anlık olarak dikkatim dağılıyor. Saint’le Henley, kendinden emin adımlarla ilerliyor; Mako ise tepelerinden bakıyor. Üçü de selamlamak için bize doğru başlarını sallıyor, Mako yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Başka bir masaya doğru yürürlerken, “Yeni kız,” diye cıvıldıyor.

“Acı çekti mi?”

Teriq’in sorusu beni hızlıca konuşmamıza geri çekiyor.

Göğsüm hüznle dolarken, “Hayır,” diyerek içini rahatlatıyorum. “Bir şey hissedecek kadar vakti bile olmadı.” Yutkunuyorum. “Beni vuracak sanmıştım. Yani Roe Dunbar’ın. General’in en küçük oğlunun.”

“Gray, Betima’nın Modifiye olduğunu ortaya çıkarıldığını söylemişti?”

“Evet. O gece kendini ele verecek bir şey yaptı. Aramızdan biri çatıdan düştü ve Betima, o ölürken elini tutuyordu.”

Teriq, bunun ne anlama geldiğini hemen fark ederek derin bir nefes alıyor. Betima empattı, yani başka insanların duygularını hissedebiliyordu. O çocuğun ölümünü *hissetti*. Ne kadar korkunç olabileceğini hayal bile edemiyorum.

“Dayanılmaz derecede acı verici olmuş olmalı,” diye mırıldanıyor.

“Öyleydi. Ve sanırım o çocuk ölürken, Betima’nın damarları gümüş rengiyle parladı, Roe da bunu gördü. Daha sonra ortaya çıkıp bizi köşeye sıkıştırdı, ortalıkta Aykırı orospuların dolaşmalarına izin veremeyeceklerini söyledi. İçten içe panikliyordum. *Benim* hakkımda konuştuğunu sandım. Betima’yı kastettiğini hiç bilmiyordum.” Sesim çatlıyor. “Kafasından vurdu. O kadar hızlı oldu ki deneseydim bile durduramazdım.”

İştahım kaçıyor. Suyuma uzanıp hızla içiyorum.

Teriq iki elini kahve kupasının etrafında kenetlerken, “Onun ölümüyle ilgili kimsenin seni suçladığı yok,” diyor. “Hatta suçlanacak biri varsa benim.”

Ağzım açık şekilde yüzüne bakıyorum. “Ne? Tabii ki senin suçun değildi.”

“Görevlendirmesini ben onayladım.” Bakışlarındaki vicdan azabını görebiliyorum. “Belirleyici oy bendim.”

Terreddüt ediyorum. Acısını kabul etmek, ona ölümünden kendini sorumlu tutup tutmadığını sormak istiyorum ama rahatsız etmek istemiyorum. Belki o da benim gibidir, yabancıların yanında içini açmaktan nefret ediyordur.

Onun yerine pratik sorulara odaklanmaya karar veriyorum. “Oylamanın nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışıyorum hâlâ. Otorite her konuda resmi oylama mı yapıyor?”

“Her konuda değil ama yüksek riskli görevlendirmelerin hepsi oylama gerektirir. Birini doğrudan Kumanda üssüne göndermek neredeyse intihar anlamına geliyor. O uçağı uçuracak başka biri olsaydı Gray’i asla riske atmazdık ama B-8 teknolojisi

çok yeniydi. Kullanabilecek başka hiç kimse yoktu. Yine de tek başına göndermek içimize sinmedi, o yüzden onu arkasını kollayacak biriyle birlikte içeri soktuk.”

Kendi kendime başımı sallıyorum. Demek Betima’yla “Kaine” birlikte geçirdiğimiz bütün zaman boyunca birbirlerini tanıyorlarmış. İlk kez karşılaşan yabancılar değillermiş ama hiç fark etmemiştim. *Acaba ben de bir gün onların yarısı kadar becerikli bir operatör olabilecek miyim*, diye düşünüyorum.

Teriq gözle görülür şekilde yutkunarak, “Adrienne’le Gray onun gitmesini istemedi,” diyor. “Empatların fazla güvenilmez olduğunu düşünüyorlar. Ama ben kız kardeşime güveniyordum. Harika bir nişancıydı, baskı altında hızlıydı. Gray’i destekleyebilecek biri varsa oydu. Ayrıca güçlü bir kalkanı olduğunu düşünüyordum. Empat eğilimlerini her zaman tam anlamıyla kontrol edebiliyordu.”

“Normal koşullarda kontrol edebildiğine eminim. Kollarında birinin öleceğini bilmiyordun sonuçta.”

Teriq kahvesine bakakalıyor. “Karşı oy vermem gerekirdi. Başka birini göndermem gerekirdi. Ben...” Yutkunuyor. “Onun öldürülmesine ben sebep oldum.”

Bu sefer acısını görmezden gelemiyorum. “Anlıyorum. Jim’in, yani Julian’ın,” diye düzeltiyorum, “yakalanması benim suçumdur. Köyümde bir Kumanda askerinin dikkatini üstüme çektim, o yüzden çiftliğimize geldiler. Memurlardan biri onu tanıdı.” Dudağımın içini kemiriyorum. “Tutuklanmasının sebebi benim, yani... evet... sevdiğin birinin ölümüne sebep olmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

İkimiz de bir an sessizliğe gömülüyoruz.

Sonunda boğazını temizliyor. “Her neyse, seni rahat bırakayım artık.”

Neredeyse, *Gitme*, diye yalvaracak oluyorum ama o çoktan sandalyesini geri itmiş, beni öğle yemeğimin geri kalanını tek başıma bitirmek üzere yalnız bırakıyor.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda mesajla karşılaşıyorum, içim endişeyle dolmaya başlıyor. Bugün Hawkins'le antrenman yapmam lazım ve... şey... adam beni korkutuyor.

Hazırlanmayı bitirmek üzereyken kapım çalınıyor. Saçıma başımın tepesinde topuz yapıyorum, sonra kapıyı açmaya gidiyorum; kapıda gri bir uçuş tulumu giymiş, oldukça yakışıklı görünen Gray'i buluyorum.

"Benden nefret etme," diyor.

"Ne oldu, yine ölmüş gibi yapıp ortadan mı kaybolacaksın?"

Gözleri parlıyor. "Hayır. Ama yarına kadar üssün dışında olacağım."

"Bir süreliğine görevlere ara verildiğini sanıyordum."

"Verildi. Ama Adrienne'in şehre gitmesi lazım. Ulaşımım da ben sağlayacağım."

"Lütfen ben de geleyim," diye yalvarıyorum.

Sadece gülüyor. "Hayır."

"Burada tek başıma ne yapacağım? Hâlâ herhangi bir görev de verilmedi."

"Aslında, bu öğleden sonra başlıyorsun. Ayrıntılar yakında telfine gelir."

"Bugün Xavier'i görebilir miyim?" Onun için endişelenmeye başladım. Kimbilir, belki de şu anda işkence odasındadır; derisi yüzülmüş, tırnakları parçalanmış hâlde olabilir.

"O konuyu Kallister'la konuşabilirsin. Ama günlerdir konuşmayı reddediyor, o yüzden ziyaretçiyle görüşmesine izin vererek onu ödüllendireceklerini hiç sanmıyorum."

Sinirle, "Ne hakkında konuşmayı reddediyor?" diyorum. "Eğer umduğunuz oysa, Kumanda'nın bütün sırlarını dökecek hâli yok. Ama en azından bize sadık olabileceğini kanıtlaması için bir şans verin."

Gray, "Sadakatini, eskiden çalıştığı insanları satarak kanıtlayabilir," diye karşılık veriyor, ne demek istediğini anlasam da Xavier'in

Cross'u tehlikeye atabilecek herhangi bir şeyi asla ifşa etmeyeceğini de biliyorum. Ben de etmezdim. "Dediğim gibi, git Kallister'la konuş. Ade'le ikimiz yarın geceye kadar ortalıkta olmayacağız."

Umutla, "Gitmeden önce benimle kahvaltı yapar mısın?" diye soruyorum.

Gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Kusura bakma, kovboy kız. Bugün elini tutup destek olamayacağım."

Gittikten sonra ayakkabılarımı giyip telfimi almak için içeri süzülüyorum, alıp cebime kaydırıyorum. Koridora çıkınca önce beynimin hata verdiğini sanıyorum, ta ki evet, *bu kez farklı bir kızın*, Saint'in dairesinden üst üste ikinci sabah gizlice çıktığını fark edene kadar. Bir kez daha, o imalı yeşil gözleriyle karşılaşıyorum; kapısını kapatmadan önce hafiften sırtıyor.

Yemekhanede bir kâse tarçınlı yulaf lapasıyla kahve alıyorum. Tanıdık hiçbir yüz görmediğim için odanın köşesinde tek başıma bir yer buluyorum.

Daha bir lokma bile almamışken Karra geliveriyor. Kollarını kavuşturmuş hâlde tepemde duruyor. İfadesi tam anlamıyla düşmanca değil ama cana yakın da sayılmaz.

Nazik nazik, "Günaydın," diyorum.

Hemen cevap vermiyor. Sadece yulaf lapamı çiğnerken beni izliyor. Sonunda, neredeyse fazla rahat bir tavırla karşımdaki sandalyeye yerleşiyor.

Gray'in kız arkadaşı, "Sırların eninde sonunda gün yüzüne çıkmak gibi bir huyunun olması ne komik, değil mi?" diye yorum yapıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Kim sır saklıyor, Karra?"

"Sen, şapşal. En yeni operatörümüz." Gülümsüyor. "Ne kadar heyecanlı bir hayatın var, kovboy kız. İnsanları kıskırtmak. İnsanlarla öpüşmek."

"Karıştırıyorsun bence. Kıskırttığım hiç kimseyle öpüşmedim."

Gözleri parlıyor. "Lafı dolandırmaya gerek yok. Gray bana Kumanda'da takıldığınızı söyledi."

“Bir kez,” deyip artık yumruk yumruğa kavga çıkmayacağını-
dan emin olduğum için yemeğime devam ediyorum.

Omuz silkerek, “Kaç kez olduğu umurumda değil,” diyor.
“Ve böyle bir şeyin yaşanmış olması da umurumda değil. Gray’le
bizim çok... karmaşık bir ilişkimiz var. Siz takılırken birlikte de-
ğildik. Ama şimdi birlikteyiz, o yüzden eğer ona göz koyduysan,
o gözünü çekmeni isteyeceğim, hem de hızlıca.”

Ben de omuz silkıyorum. “Gray’le arkadaşım. Arkadaş kal-
maya da devam edeceğim.”

“Edemezsin mi dedim?”

“Desen de umurumda olmazdı.”

Bu lafım onu eğlendiriyor gibi görünüyor. “Kiminle istersen
arkadaş ol, Darlington.” Ayağa kalkıp kuzgun siyahı saçlarını
omzunun üstünden savuruyor. “Ama benimle birlikteyken ona
dokunursan, o boğazını parçalarım.”

Bunun üzerine göz kırpıp ağır adımlarla uzaklaşıyor, postal-
ları zeminde sert sert ses çıkarıyor.

Güzel sohbetti.

Kahvaltıdan sonra Operasyon katına gidiyorum, oraya inen
asansör Tapınak’a erişim sağlayan tek asansör. Birileri yetki sevi-
yemi yükseltmiş olmalı çünkü bu sefer başparmak taraması işe
yarıyor ve asansör kapıları gecikmeden açılıyor.

Daha ikinci sefer olmasına rağmen Tapınak’a adım atmaya, saf
enerjinin içine çekiliyormuş gibi hissettiren bu hayaletimsi duy-
guya alışıp alışamayacağımı bilmiyorum. Tekinsiz mavi ışık beni
mermer daireye ve Eski Çağ insanların Tanrılarına taptıkları
alana doğru yönlendiriyor. O zamanlar hayatta olsaydım, bütün
dünya yanarken liderlerimizin bu dağ sığınağında saklandıklarını
öğrenince çileden çıkardım. Başkanlar, politikacılar, buradan ken-
dilerine bir yer satın alabilecek kadar zengin olanlar. Son Savaş’ta
kendi halkları ölürken onlar fare gibi burada saklandılar.

Ana salona girince yine Poppy’yi görüyorum, beyaz mermer
sütunlardan ikisinin arasında yer alan geniş, taş bir alanda medi-
tasyon yapıyor. Yalnız, bağdaş kurmuş oturuyor, gözleri kapalı.

Adımlarımın sesini duyunca gözleri birden açılıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Korkutmak istememiştim."

"Önemli değil. Sadece kalkanımı güçlendiriyordum." İlk kez bakışlarını kaçırmak yerine gözlerini benimkilere kilitliyor, sakin ve kendinden emin. Cesaret verici.

"İsmin Poppy'ydi, değil mi? Ben de Wren."

"Kim olduğunu biliyorum." Ses tonunda herhangi bir düşmanlık duymuyorum.

Ona yüzlerce soru sormak istiyorum ama birden kaskatı kesiyor. Omzumun üstünden bakıp Hawkins'in bize doğru sinsice yaklaştığını görüyorum. Sarışın kızı fark ettiğini belli etmeden bana kısaca baş selamı veriyor.

"Hazır mısınız?"

Poppy, ben veda bile edemediğimden uzaklaşıp gidiyor. Hawkins'e pek bayılmadığı belli.

Hawkins oyuklardan birine gitmek yerine, az önce Poppy'nin oturduğu yere oturuyor, önkollarını uyluklarına dayıyor. Ben de oturup duruşunu taklit ediyorum.

Hiç vakit kaybetmeden konuya giriyor, şaşırmadım. Hawkins havadan sudan sohbet etmekten pek hoşlanmıyor gibi görünüyor. Genel olarak konuşmaktan da.

"Kallister senin, bir kadını kendini öldürmesi için kışkırttığını söyledi."

Ah.

Peki.

Anlaşılan direkt konuya dalıyoruz.

Boğazımı dolduran utancı yutkunarak bastırıyorum. "Evet, kışkırttım."

"Direndi mi?"

"Evet. Yani, aslında hayır. En başta zihninde olduğumu fark etmedi. Sanırım artık Modların manipülatörleri tespit edememesi mantıklı geliyor çünkü elektrik şoku yok." Yeniden toparlanmaya çalışarak duraksıyorum. "Ne yaptığımı, elinin kendi kendine hareket etmeye başlamasıyla fark etti. İşte zihni o zaman

karşı koymaya başladı. Beni dışarı itmeye, komutun tutunmasını engellemeye çalıştığını hissedebiliyordum."

"Şiddetle karşı koyarlar," diye onaylıyor. "Hayatta kalma içgüdüğü."

"Tahmin edebiliyorum. Üstünde pratik yapmama izin vermene şaşırdım."

"Vermedim. Sana beni kışkırtma izni vermiyorum, altını kontrol etmene yardım ediyorum." Homurdanıyor. "Kusura bakma ama seni henüz tanımıyorum ve kesinlikle zerre kadar güvenmiyorum."

"Peki ama o zaman nasıl alıştırmaya yapacağım?"

"Şanslısın," derken sesinden alaycılık damlıyor. "Bir kobay faresi gönüllü oldu."

Gray'i kastettiğini fark ediyorum. Kallister da dün aynı ifadeyi kullanmış, Gray'den benim "farem" olarak bahsetmişti.

Üzerinde kışkırtma pratiği yapmama izin verdiği için duygulanayım mı yoksa salak mı diyeyim, bilmiyorum. Gray, bu yetenekle ilgili hiçbir konuda kontrolümün olmadığını biliyor.

Hawkins, "Ama kışkırtmayı kontrol edemediğin sürece fare işe yaramaz," diyor. "Altın tozunu gördüğünde neler yaptığını anlat."

Dudaklarımı sıkıyorum. "Amcamın idamında, idam mangasını kışkırtırken altın kafamın içinde dönüp duruyor, dikkatimi dağıtıyordu. Zihinlerindeki kontrolümü devam ettirmeye çalışıyordum ama toz görüşümü sürekli bulandırıyordu. Dağıtmaya çalıştım--"

"İşte sorun da bu. Onu dağıtmaman lazım aslında. Toplamam lazım. Enerji tüketimi nasıldı?"

"Anlamadım."

Hawkins, "Kendi zihninin de onlarınki kadar sert mi direniyordu?" diye açıklıyor. "Yorgun muydun? Güçsüz? Baş ağrıları? Başın dönüyor muydu?"

Alaycı bir tonla, "E şıkkı, hepsi," diyorum.

"Altını doğru düzgün kontrol edemediğin zaman böyle olur. Ya da büyük miktarda enerji gerektiren bir yeteneğe sahip ol-

duğunda. Mesela zihin bozma. Adrienne bu beceriyi mükemmel şekilde kavramış durumda, kontrol konusunda fazlasıyla yetkin ama ne kadar becerikli olursa olsun, zihin bozmak yine de enerjisini tüketiyor.”

Yavaşça başımı sallıyorum. “General’in zihnini bozduğu gece, sonrasında yürüyemeyecek hâle gelmişti. Neredeyse onu taşımam gerekmişti. Yaklaşık yirmi dört saat boyunca telepati bile kullanamamıştı.”

“Çünkü bu, diğer yeteneklerini de tüketti. Her şeyin yeniden enerji depolaması zaman alır.”

“Kışkırtmada neden öyle olmuyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Şu âna kadar tespit edebildiğimiz tek şey, zihin bozmanın manipülasyon güçleri arasında en yorucu olanı olduğu. Her neyse. Anladığım kadarıyla, bilinçli olarak kışkırtmaya her giriştiğinde altını itmeye çalışıyorsun, değil mi?”

“Galiba evet?”

“İşte o yüzden başarılı olamıyorsun. Altına ihtiyacın var. Nasıl kontrol edebileceğini öğrendiğin zaman, canın istediğinde insanları kışkırtabilecek hâle geleceksin.”

“Sen insanları canın istediği zaman kışkırtabiliyor musun?”

“Evet. Basit.” Ses tonu gayet düz, kibirli değil. “Yapması da elde tutması da kolay.”

“Elde tutmak derken ne demek istiyorsun?”

Hawkins koyu renk saçından bir tutamı alnından geri itiyor. Tanıştığımızdan beri onu bu kadar canlı görmemiştim. “Diyelim ki seni Tapınak’tan çıkıp yemekhaneden bana kahve alman için kışkırtmak istedim—”

“Bir dakika, ne? Beni aynı odada değilken bile kışkırtabilir misin?”

Şimdi gerçekten kibirli görünüyor. “Dediğim gibi, kolay. Telepatiye benziyor, ilk kez bağlantı kurduğunda aynı alanı paylaşman gerekir, değil mi? Ama ondan sonra, o bağlantıya her yerden erişebilirsin. Kışkırtmayı da şöyle düşün... tasma gibi. Yol açmak, altını kontrol edip zihinlerini yakalamak için aynı alanda

olman gerekir. Zihin bir kez yakalandığında, senin zihninden onlarınkine uzanan bir tasma yaratmış olursun ve o tasmayı elinde tutabildiğin sürece, görüş alanından çıksalar bile diğer kişiyi kışkırtmaya devam edebilirsin."

"Peki tasmadaki kontrolünü kaybedersen ne olur?"

"O zaman her şey biter. Zihinleri yeniden kendilerine ait olur. Ve uzaktan kışkırtamazsın. Kışkırtmanın her zaman aynı enerji alanını paylaşmanızla başlaması gerek." Omuzlarını kav-gaya hazırlanıyormuş gibi yuvarlıyor. "Bu kadar konuşma yeter. Altınları kontrol edelim. Zihnime gir."

Gözlerimi kapatıp içime dönüyorum, sonra bir yol açıp takip ederek zihnine giriyorum.

Hawkins, "Ne görüyorsun?" diye soruyor.

Gözkapaklarımın ardında kalkanını, zihnini istilaya karşı koruyan negatif frekansı görüyorum. Göz ucuyla, Jim Amca'nın her zaman koridor diye tanımladığı şeyi fark ediyorum: telepa-tik bağlantı kurmak için takip edilen pozitif frekans.

"Etrafındaki enerjiye dikkat et. Hem negatif hem de pozitif dalgaları engelle. Geriye ne kalıyor? Ne görüyorsun?"

İstediğini yapmaya çalışarak zihnimi zorluyorum. Gördüğüm tek şey karanlık. Ama bir uğultu duyuyorum. Orada başka bir şey var. *Hissediyorum*. Ben...

"Görüyorum," diye mırıldanıyorum. "Altın tozu."

O kadar soluk ki çıplak gözle neredeyse fark edilmiyor. Bir görünüp bir kayboluyor. Çok ince, çok narin kıvılcımlar gibiler.

"Topladığını hayal et. Ben altını kontrol ederken, gözümde altını giderek daha sıkı bir top hâline getirip sonunda tutabileceğim bir şeye dönüştürdüğümü canlandırıyorum."

Söylediğini yapıyorum, altını toplamak için uzanıyorum ama çok kaygan. Ne yaparsam yapayım yakalayamıyorum. Parmak-larım altın zerrelere her değdiğinde, görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi süzülüp uzaklaşıyorlar.

Tahammülüm gittikçe azalıyor. "Olmuyor."

"Denemeye devam et."

Tekrar deniyorum ama altına dokunmaya yaklaşılabilmem bile birkaç deneme daha gerektiriyor.

Ve sonra sonunda parmak uçlarım hafifçe değiyor.

Heyecanlanarak parmaklarımı hevesle kapatıyorum, altım yumruğumun içinde hapsetmeye çalışıyorum ama avucumu kapattığım anda kolumdan omurgama doğru rahatsız edici bir ürperti yayılıyor. Yumruğumu açınca altın tozu uçup gidiyor.

“Bir an elimdeydi ama kaçırdım,” diye yakınıyorum.

“Tekrar dene.”

Önümüzdeki bir saat boyunca duyduğum tek şey bu.

Tekrar dene. Tekrar dene. Tekrar dene.

Başarısız her denemede giderek daha da sinirleniyorum. Kaygan altını kavramak üzere oluyorum. Bazen, o tuhaf titreme beni ele geçirip olduğum yerde durdurana kadar, onu birkaç saniye boyunca avuçlarımda tutmayı bile başarıyorum.

Hawkins sertçe, “Çok erken bırakıyorsun,” diyor. “Yarattığı histen korkuyorsun. Korkma. İçinden geçmesine izin ver.”

“Tuhaf geliyor...” İçimdeki hissi tarif edebileceğim tek kelime bu. Enerji vücudumdan akıp geçerken bir şeyler ters gidiyor gibi geliyor.

“Eğer onu kullanmaman gerekseydi, böyle bir güce sahip olmazdın. Tekrar dene.”

Hayal kırıklığımı bastırıp bir kez daha deniyorum.

Bu sefer gerçekten ilerleme kaydediyorum.

Bütün dikkatimi önümdeki işe vererek tozu tutam tutam toplamaya başlıyorum. Altın yavaş yavaş daha büyük ve daha büyük bir kümeye dönüşürken midemde oluşan heyecan hissinin fark ediyorum. Kaçmasına izin vermemeye kararlı şekilde yumruğumu sıkıyorum. Avuçlarım ısınmaya başlıyor. Deli gibi karıncalanıyor.

“Yumruklarını gevşet.”

Hawkins’in sesi dikkatimi dağıtıyor. Göz kapaklarım açılıyor, altını bir kez daha elimden geçiriyorum. Parmaklarımın arasından duman gibi dağılıp yok oluyor.

“Tam kavramaya başlamıştım,” diye söyleniyorum.

“Hayır. Başlamamıştın. Çok fazla geriliyorsun. Altını tek bir noktaya hapsediyorsun. Kontrol edememenin nedenlerinden biri de bu. Bütün vücudundan akmasına izin vermen lazım. Bak böyle. İzle beni.”

Hawkins zihnime bir yol açıyor. Kalkanımı kırmaya çalışmıyor –öyle olsaydı ensemin arkasındaki şoku hissederdim– ama bir şey yapıyor.

Hayranlıkla izliyorum. Alnının hafifçe seğirmesi, gözlerinin arkasında yaşanan zihinsel gerilimi ele veriyor. Damarları dalgalanmaya başlıyor, kollarındaki sıvı gümüş kabarıp yayılıyor. Ama sadece kolları değil. Gümüş, ellerindeki damarlarda kabarıyor, boğazma doğru tırmanıyor, köprücük kemiğinin üstünde titreşiyor. Giysilerinin altında bacaklarıyla göğsünün de parladığından şüpheleniyorum.

Sonunda gümüş çekilmeye başlıyor ve gözlerini açıyor.

“Gördün mü? Bütün vücudunu santim santim sarması lazım. Böylece daha az enerji harcarsın. Altın elindeyken, vücudunun geri kalanına yayılmasına izin ver. Her şey tek bir noktada toplandığında, mesela yumruklarında olduğu gibi, onu orada tutmak için yalnızca mücadele edersin. Altını olabilecek en iyi şekilde kullanmıyorsun.” Artık nefret ettiğim o kelimeleri söylerken koyu renkli gözleri yüzümü delip geçiyor. “Tekrar dene.”

11

Tapınak'tan ayrıldıktan sonra kapalı atış poligonuna gidiyorum ve içeri girer girmez kendimi evimde gibi hissediyorum. Metalle barutun tanıdık kokusunu içime çekince elimde olmadan gü-lümsüyorum.

Girişteki kafesli büyük silah bölmesine yaklaşıyorum, burada siyah pantolonla gri kolsuz bir tişört giymiş yaşlı bir adam beni karşılıyor. Karmaşık siyah dövmele bileklerinden boynunun başladığı yere kadar uzanıyor.

"Sen Darlington'sın galiba." Sıcak bir gülümsemeye bana bakıyor. "Ben Zak. Burayı ben işletiyorum denebilir."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

"Gel. Sana etrafı göstereyim." Beni kafesin içine götürüyor, silah protokollerini hızlıca açıklamaya başlıyor. "Poligon silahlarının tamamını burada saklıyoruz. Bir silahla işin bittiğinde, başka biri tekrar alana kadar dolaba geri koyulur. Ve burası her zaman kilitli kalır. Burada olmayan bir silah istenirse telfle cep-haneliğe ulaşabilirsin, getirirler."

Gayet basit. Birlikte dışarı çıkıyoruz, bana kulak koruyucuların, koruyucu gözlüklerle diğer ekipmanların nerede olduğunu gösteriyor. Zak cana yakın ve konuşması kolay biri, onun yanında hemen rahatladığımı fark ediyorum. Uzun menzilli atışı tercih ettiğimi söylediğimde, bana cephanelikte tuttukları Eski Çağ'dan kalma bir tüfekten bahsediyor, ardından dramatik el hareketleri ve bolca coşkuyla genel olarak keskin nişancı tüfeğinin bütün tarihini anlatmaya başlıyor.

Bir süre sonra, Hançer'deki yeni bir operatör olduğunu söylediği koyu saçlı bir adamla antrenman yapmak üzere uzaklaşıyor. Bana da üst okuldan yeni çıkmış ergen bir çocuğu eğitme görevi veriliyor. Adı Wells ve Başkaldırı'ya kısa süre önce katılmış. Atış alanına giriyor, üstünde bol bir gömlekle yıpranmış kot pantolon var, bakışları gergin gergin etrafı tarıyor.

"İlk kez mi ateş ediyorsun?" diye soruyorum.

Wells utangaç bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet. Daha önce hiç silah bile tutmadım."

"Merak etme. Adım adım göstereceğim."

Kafesten bir tabanca alıyorum. Dokuz milimetre, normalde kendim için seçeceğimden daha hafif. Ekipmanlarımızı takıp ilk atış bölmesine geçiyoruz, burada silahın nasıl tutulacağını ve doğru duruşu gösteriyorum.

Duruşunu düzelterek, "Kollarını hafifçe bükerek tut," diye tavsiye veriyorum. "Ve duruşumu taklit et. Bacaklarını biraz daha açman lazım."

Biraz beceriksizce de olsa taklit ediyor.

"Tamam, şimdi hedefe nişan alalım." Bir gözünü kapatınca kıkırdıyorum. "Hayır, iki gözün de açık kalsın. Ve ateş etmeye hazır olana kadar parmağını tetikten uzak tut."

Nasıl nişan alacağını öğretiyorum, sonra on sekiz yaşındaki çocuğun hayatındaki ilk atışına hazırlanmasına izin vermek için bir adım geri çekiliyorum. Ben ilk atışımı beş yaşındayken yapmıştım. Jim Amca silah eğitimi konusunda hiç vakit kaybetmemişti.

Güvence istercesine yüzüme bakınca, "Derin bir nefes al," diyorum. "Sonra nefesini verip ateş et."

Yavaş bir nefes verişle tetiği sıkıyor, geri tepmeyle arkaya doğru sarsılıyor. Atış sesi yankılanıyor, hedefi vurduğunu görünce gururla gülümsüyorum. Tam kenarından, zar zor sıyırılmış ama yine de vurdu sayılır. O da bana gülümsüyor, yüzü ıslıl ıslıl. "Vurdum!"

"Harikaydı," diyerek övüyorum. "Şimdi bir kere daha."

Önümüzdeki birkaç saati atış alanında geçiriyorum, sadece öğle yemeği için ayrılıp sonra kendi antrenmanımı yapmak üzere geri dönüyorum. Zak'le doğaçlama bir atış yarışına giriyoruz ve onu yendiğimde, kızmaktan çok eğlenmiş gibi görünüyor. Bu alışık olduklarımdan farklı bir tepki. Daha küçükken, köyümdeki çocukları her geçtiğimde incinmiş küçük egolarıyla sızlanıp yakınırlardı.

Daireme döndüğümde ruh hâlim o kadar iyi ki günümün nasıl geçtiğini anlatmak için Cross'la bağlantı kuruyorum. Buraya geldiğimden beri ilk kez, Başkaldırı'ya gerçekten sunabileceğim bir şey varmış gibi hissediyorum. Onlara faydalı olabilirmişim gibi.

Yatağımın karşısındaki minderli koltuğa kıvrılıyorum, Cross'un sesini duymak için sabırsızlanıyorum ama cevap verdiği anda bir şeylerin ters gittiğini hemen hissediyorum.

"Sesin dalgın geliyor," diyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

"Yalan söylüyorsun. Ne oldu?"

Uzun bir duraksama oluyor. Ama bağlantıyı kesmiyor. Varlığını kafamın içinde hâlâ hissedebiliyorum. Direncini de hissediyorum. Bir şey olmuş ve bilmemi istemiyor.

"Cross. Beni oraya gelmek zorunda bırakma," diye uyarıyorum.

"Ne yapacaksın? Kıcı mı şaplaklayacaksın?"

O boğuk sesli alayı, baldırlarımın birbirine kenetlenmesine neden oluyor. Pislik. Böyle söylediğinde neler olacağımı gayet iyi biliyordu. Şu anda fazlasıyla tahrik olmuş durumdayım.

"Edepsiz laflarla dikkatimi dağıtmaya çalışma."

"Sadece... kızma, olur mu?"

"Kızmayacağıma söz veremem."

Sırtışını neredeyse hissedebiliyorum. "Söylemedim çünkü seni endişelendirmek istemedim ama şey... geçen haftayı kelepçeli hâlde nezarethanede geçirdim."

Sözleri kafamda yerli yerine otururken şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum.

“Anlamadım, ne?”

İsteksizce söylediklerini tekrarlıyor. “Hücredeydim. Kardeşlerimin marifeti.”

“Hücrede miydin?” Kafasının içinde bağıyorum ama umurumda bile değil. “Elini kolunu mu bağladılar? Sikeyim, bu ne şimdi, Cross!”

“Gördün mü? İşte bu yüzden söylemek istemedim. Böyle tepki vereceğini biliyordum.”

Öfke içimde dalga dalga yayılmaya devam ediyor. Hançer’e geldiğimden beri Cross’la sürekli bağlantı hâlindeydik ve benimle bir hücreden konuştuğunu söylemeye gerek bile duymadımı yani? Böyle bir şeye nasıl “olur, sorun değil” diyebilirim ki? Ben günümle ilgili sıradan bilgiler paylaşıırken, benden başka neleri sakladı acaba?

Soğuk bir tonla, “Bana yalan söyledin,” diyorum.

“Yalan söylemedim. Sadece bazı detayları atladım.”

Yumruklarımı sıkıp bacaklarıma bastırıyorum. “Ama eksik bilgi paylaştım, gibi saçma sapan laflar etme, Kurt. Birbirimize hiçbir zaman yalan söylemeyeceğimize söz vermiştik.”

“Siktir.” Şimdi sesindeki pişmanlığı duyabiliyorum. “Haklısın. Özür dilerim. Söylemem gerekirdi.”

“Benim yüzümden miydi?”

“Evet,” dediğinde suçluluk göğsümde koca bir delik açıyor. “Roe, Travis’i kaçmana yardım ettiğime ikna etmeye çalışıyordu, o yüzden itiraf ederim umuduyla beni gözaltına aldılar.”

Öfkeyle, “Onları geberteceğim,” diyorum.

Yumuşak kıkırtısı kulağımı gıdıklıyor. “O kadar da kötü değildi. Gerçekten. Sadece kollarımdan tavana astılar ve Roe’yu günde birkaç kez içeri gönderdiler, beni biraz hırpalayıp sinirimi bozmasına izin verdiler.”

“Harika. Önce Roe’yu gebertirim o zaman.”

“Enerjini harcama. İkisine de harcama. Travis bana ders vermeye çalışıyordu sadece.”

“Ne dersi?”

“Galiba yenilmez olmadığımı ve yüce Cross’un bile hata yapabileceğini kabul etmemi istiyordu.”

Eğlenerek, **“Peki kabul ettin mi?”** diye soruyorum.

“Sikerler, etmedim tabii ki.”

“Tabii ki etmedin çünkü yüce Cross asla hata yapmaz.”

“Ne söyleyeyim istiyorsun? Kaçmana yardım ettiğim için pişman olduğumu mu? Değilim. Hayatını kurtarmak hata değildi ve kesinlikle olmayacak.”

Sinirimin bir kısmı dağılıyor. **“İşkence gördüğünü söylemen gerekirdi.”**

“İşkence görmüyordum.”

“Her gün Roe’nun sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmışsın. O da işkence.”

“Zaten uğraşman gereken fazlasıyla çok şey vardı. Endişelendirmek istemedim.”

“Ben, beni endişelendirmeni istiyorum. Bunları bilmem lazım, Cross.” Hayal kırıklığım iyice kabarıyor. **“Bizim ekip olmamız lazım.”**

“Ekibiz zaten.”

“Öyleyse artık her şeyi tek başına halletmene gerek yok. Destek için bana gelebilirsin. Benimle konuşabilirsin. Ve bir yerlerde bir hücrede tavandan asılıysan bana söylemen lazım. Söz ver.”

“Güvercin-”

“Söz ver.”

Boğuk bir sesle, **“Söz veriyorum,”** diyor.

Ama bana yine yalan söylediği hissini içimden atamıyorum.

* * *

Cross güvence vermesine rağmen, konuşmamızdan sonra kanım hâlâ öfkeyle fokur fokur kaynıyor. En son yapmak istediğim şey tek başıma akşam yemeğine gitmek ama Gray yok ve midem besin talep ediyor, o yüzden ayaklarımı kapıdan dışarı çıkmaya zorluyorum. Bir düğmeye basıp yemeklerimin getirilmesini isteyebilsem güzel olurdu ama sonuçta bu insanlar benim hizmetkârlarım değil. Rahatsızlığımı sineye çekmem gerekecek.

Kot pantolon ve dolabımda bulduğum renkli tek parça olan bol, leylak rengi bir gömlekle olabildiğince zararsız görünmeye çalışıyorum. Ben koyu renk insanıyım, o yüzden mor giymek tuhaf geliyor ama Tana her zaman canlı renklerin diğer insanları rahatlattığını söylerdi. O hâlde rahatlatalım bari şu götleri.

Yemekhaneye doğru köşeyi dönerken Evlynn'e çarpıyorum. Sertçe çarpıştığımız için gözlerinde oluşan hoşnutsuzluğu görebiliyorum.

"Önüne bak," diye tersliyor, ben özür dileyemeden uzaklaşıp gidiyor.

Üstümdeki renkli gömlek içini hiç de rahatlatmış gibi görünmüyor.

Yürümeye devam ediyorum. Bu akşam yemekte biftekle patates püresi var ve kokusu inanılmaz. Tabağımı doldurduktan sonra sıranın sonunda duraksayıp etrafa bakınıyorum. Daha önce atış alanında gördüğüm bir grup adamla birlikte Mako'yu fark ediyorum. Evlynn'in onların yanına gittiğini görünce yanlarına gitmekten vazgeçiyorum. Öf. Hiç almayayım.

Teriğ odanın karşı tarafında ama yanında sürekli kaşları çatık Fiona var, o da olmaz.

Sonunda, köşede tek başına yemek yiyen Hawkins'i buluyorum.

Biraz tereddüitten sonra yanına yürüyorum. Tepsimi masasına koyduğumda, yemekhanedeki herkesin topluca nefeslerini tuttuklarına yemin edebilirim.

Hawkins başını tabağından yukarı kaldırıyor, kaşları hafif çatık. "Buraya oturmak istemezsin."

"Neden?"

"Çünkü ben buraya oturmanı istemiyorum."

"Ah." Utançla boğazım yanıyor. "Özür dilerim. Sormam gerekirdi."

Artık *ben* hiç rahat değilim.

Kırmızı yanaklarla tepsimi alıyorum, odayı tararken Saint'in beni, Henley ve tanımadığım iki genç kadınla birlikte yakında-

ki bir masadan izlediğini fark ediyorum. Davet eder gibi başını salladığında içim rahatlıyor. Gruplarına katılıp hevesle bir sandalyeye oturuyorum.

“Hawkins’ın yanına mı oturmaya çalışıyordun?” Henley beni gözlerinde büyük bir eğlenceyle süzüyor.

“Evet.” İç çekiyorum. “Ve bana resmen defolup gitmemi söyledi.”

İki kız da gülüyor. Koyu saçlı olan, “İnan bana,” diyor, “böylesi daha iyi. Tam bir psikopat.”

Kendilerini Vikka ve Darlie olarak tanıtip bana Hançer’deki hayatlarını anlatmaya başlıyorlar. Cana yakın tavırlarına rağmen kendimi buraya ait değilmişim gibi hissediyorum, böyle olunca da her zaman daha temkinli, daha mesafeli hâle geliyorum. Sohbetlerine katılamayacak kadar tedirgin olduğum için yemeğimi sessizce ve hızla yiyorum, sonra vedalaşıp alelacele uzaklaşıyorum. Bazen gerçekten keşke Jim Amca beni atlarla sığırlar yerine insanlarla sosyalleşmeye teşvik etseydi, diyorum. Ama adam da benim kadar asosyaldi.

Yemekhaneden çıkarken telepatimle Kallister’a ulaşıyorum.

“Xavier’le görüşmek istiyorum. Gray seninle konuşmamı söyledi.”

Kısa bir duraklama oluyor. “Pekâlâ. Nöbetçiye haber vereceğim.”

“Harika. Teşekkür ederim.” Çok daha fazla dirençle karşılaşmayı beklemiştim.

“Belki oradayken arkadaşını daha işbirlikçi olmaya ikna edebilirsin. İstersen iyi niyet göstergesi de diyebiliriz.”

“Elimden geleni yaparım.”

Kallister’ın güvenine ihanet ediyor olmanın yarattığı hafif vicdan azabını görmezden gelerek, Gray’in çalmama izin verecek kadar nazik davrandığı sinyal bozucuyu almak için daireme uğruyorum, sonra asansörle Operasyon katına çıkıyorum.

Gözetli alanına girdiğimde masanın arkasında Neema’yı görüyorum. Evlyenne’in en yakın arkadaşı.

İç çekmemek için kendimi tutmam gerekiyor. "Selam. Teğmen Ford'u görmeye geldim. Kallister yetki verdi."

Kibirli bir sırtışla karşılık veriyor. "Bu üste teğmen yok."

Sabırsızlığımınla mücadele ederek, "Kimden bahsettiğimi biliyorsun, Neema," diyorum. "Görüşebilir miyim, lütfen?"

Bir an birbirimizi süzüyoruz. Çenesi kasılmış. Sabrımın geri kalanı da tükeniyor. Sonra tek kelime etmeden, masasındaki holoekranı kaydırıyor ve arkasındaki kapı yana doğru kayarak açılıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Hücreesine vardığımda, Xavier'i yatağa uzanmış, tavana bakarken buluyorum. Beni fark ettiği anda inliyor.

"Fikrimi değiştirdim, Darlington. Bana bir tablet filan ayarlamaya çalışman lazım. Çok sıkıldım."

Parmaklıklara yaklaşıyorum. "Bulabilir miyim, bakarım." Bakışlarım tuş takımında gezinirken hızla Kallister'la bağlantı kuruyorum. "Hücreye girebilir miyim?"

Muhtemelen Neema'yla iletişime geçiyor çünkü bir saniye sonra kilit vızıldayarak açılıyor.

Kallister, "Dikkatli ol," diye uyarıyor.

"Bana zarar vermez, merak etme."

Hücreye adım atıyorum, kapı arkamdan kilitleniyor. Xavier'e, "Biraz kay," diyorum.

Oturur pozisyona geçerken, "Yapacak daha iyi işlerin yok mu?" diye takılıyor. Elini koyu renkli saçlarının arasından geçiriyor, sonra boynunun yanını kaşıyor.

"Aslına bakarsan yok. Arkadaş edinme konusunda berbatım."

Gülüyor. "Neden şaşırmadım acaba?"

Elimi arka cebime sokup sinyal bozucuyu etkinleştiriyorum. Sadece ses sinyalini kesiyorum. Umarım Neema'nın holoekranında bizi görmesi yeterli olur ve ses akışına erişmeye çalışmaz.

Xavier'in yanına oturuyorum, başımı soğuk taş duvara yaslayıp dizlerimi karnıma çekiyorum. O da pozumu taklit edip dizlerini yukarı çekiyor.

Bir an sonra, kendimi şaşırtarak başımı omzuna yaslıyorum. Gözünden kaçmıyor.

Talepkâr bir tonla, "Bana mı yaslanıyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Ve hiç memnun değilim, o yüzden lütfen çeneni kapat."

"Vay be, demek yukarısı gerçekten fena."

"O kadar da berbat değil. İnsanların büyük kısmı cana yakın."

Doğrulurken Xavier birden çenemi kavrayıp yüzümü kendine doğru çekiyor.

Öfke dolu bir an boyunca beni öpeceğini sanıyorum ama yaptığı tek şey dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldamak oluyor: "Onunla konuştun mu?"

Elini itiyorum, gülümseyerek geriye yaslanıyorum. "Evet, ayrıca kulağıma seksi seksi fısıldamana gerek yok. Ses sinyallerini bozuyorum."

Etkilenmiş gibi görünüyor. "Nasıl başardın?"

"Bir yolunu buldum. Gizli yeteneklerimi sorgulamayı bırakman lazım artık." Kaşlarımı çatıyorum. "Duydum ki işbirliği yapmıyormuşsun."

"Şu defolu götlerle mi? Neden yapayım ki?"

Elimi uzatıp yanağına bir tokat atıyorum. Hafifçe ama ciddiyetimi anlatacak kadar sert.

"Ne oldu be," diye itiraz ediyor. "Bu da neydi şimdi?"

"Bana 'defolu' dediğin için."

"Sana demedim. Arkadaşlarına dedim."

"Hepimiz aynı yeteneklere sahibiz. Yani *benim* defolu olduğumu düşünmüyorsan, onlara da öyle dememen lazım."

O alaycı sesiyle, "Bu ihtimali değerlendirmeye alacağım," diyor.

"Seni burada mı sorguluyorlar yoksa başka bir yere mi götürüyorlar?"

"Beni bir yönetim odasına götürüyorlar." Xavier yüzünü buruşturuyor. "Genelde o huysuz kızıl saçlı sorguluyor."

Kıkırdayarak, "Adrienne," diyorum.

"Evet, o. Bazen de Julian Ash'in kardeşi oluyor, bir de öylece oturup surat asan, sızlanıp durarak vakitlerini boşa harcadıklarını ve beni idam etmek için oy vermeleri gerektiğini söyleyen başka bir göt var."

"O da Teriq." Tereddüt ediyorum. "Dinle bak, hoşuna gitmeyecek ama... bence artık konuşmaya başlamanın vakti geldi. Bir şekilde anlaşma yapmayı dene."

Çenesi bir anda açılıyor. "Sikerler öyle işi."

"Buradaki hedefin ne, Ford? Cross'un seni kurtarması mı? Çünkü kurtarmayacak. Kurtaramaz." Öfkem yeniden tepeme çıkıyor. "Geçen haftayı bir hücrede zincirlenmiş hâlde geçirmiş ve bunu bana bugüne kadar söylemeyi gerekli görmemiş."

Xavier sessizce homurdanıyor. "Sen de şaşırıyor musun gerçekten?"

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Günlerdir bir şeyleri anlatmayarak yalan söylüyor. Nezarethanedeyken üsteymiş gibi davranıyor."

"Teknik olarak nezarethane *gerçekten de* üssün içinde."

"Onu savunma bana."

Sadece kıkırdıyor. "Ne bekliyordun, Darlington? Adam Cross Redden. Aşılmaz bir kale. Kendisini önemseyen insanları uzaklaştırmak pahasına bile olsa her şeyi içinde kilitli tutmayı tercih eder. Hep öyleydi. Kabullenmen lazım."

Cross Redden aşılmaz bir kale olabilir ama ben onu, onunla gerçekten tanışmadan çok önce tanıyordum. Onu *Kurt* olarak tanıyordum ve Kurt benimle konuşurken kırılgan yanlarını paylaşmaktan çekinmiyordu. Kurt bana kâbuslarından bahsetti. Umutlarından. En karanlık korkularından. Bazen Cross, o yönlerini bildiğimi unutuyor gibi hissediyorum.

Yeniden Xavier'e yaslanıp omzuna doğru hafifçe inerken, "'Sadece hırpaladılar' dedi," diye mırıldanıyorum. "Umarım küçümsemediyordur. İyi olsun istiyorum."

Cross'un en iyi arkadaşı saçlarını karıştırarak, "Küçümsemek bu herifin ikinci adı," diyor. "Biz çocukken –on iki, on üç

yaşlarındaydık galiba– bir yaz E Senti’nde, Nokta’nın hemen dışında yürüyüşe çıkmıştık. Ama önce General’in içki dolabına girip biraz harman yürüttük–”

“Daha neler. Beni General Redden’in harman içtiğine kesinlikle inandıramazsın.”

Harman çoğunlukla daha az varlıklı semtlerde bulunur. D’deki madencilerin, B’deki fabrika işçilerinin, K’deki işçilerin tercih ettiği içkidir. Ben sadece bir kez içmiştim –Jim Amca nefret ederdi– ve yanık karamelle ekşi çam karışımı gibi bir tadı olduğunu hatırlıyorum. Sentetik bir viski-cin türevi olduğu düşünülürse mantıklı; çok daha lezzetli iki içkinin korkunç tatlı bir birleşimi.

Ama üretmesi ucuz ve satın almak neredeyse hiç Lüks kredi-si gerektirmiyor, o yüzden neden popüler olduğunu anlıyorum. Fakat General Redden’in konumundaki bir adam çok daha iyi içkileri karşılayabilirdi.

Xavier, “Ciddiyim. General evde her zaman bir şişe bulundururdu,” diye ısrar ediyor. “Neyse, ormanda tamamen sarhoş hâlde, bir anda dümdüz bir kayaya tırmanmaya karar verdik. Karanlıkta.”

“Neden?”

“Aptaldık da o yüzden.” Hatırladıkça eğlenerek kıkırdıyor. “Cross duvarın yarısına kadar çıktı, basacak yer bulamayıp kaydı. Bu salak herif dört-beş metre aşağı çakılınca sol kolunun üstüne düşmüş. Ama ona sorarsan gayet iyi durumda. *Hadi bir daha deneyelim*, diyince bu sefer duvarı tırmanıp tepeye kadar çıktık. Ve ancak Nokta’ya geri döndüğümüzde, *Ha bu arada, galiba hastaneye uğramamız lazım*, dedi.”

İç çekiyorum. “Ne kadar kötüydü?”

“Kolu dört yerinden kırılmıştı. Kırık koluyla uçuşuma tırmandı ve sonrasında tek bir acı iniltisi bile çıkarmadan iki saat yürüdü. Rejen’ odasında bir saatten fazla kalması gerekti. Normalde kırık yenilemek en fazla on dakika sürer.”

* Yenileme, yenilenme, diriltme anlamlarındaki “rejenerasyon” kelimesinin kısaltması. –çn

“Tek kelime etmediğine inanamıyorum.”

“Ben inanıyorum. Cross öyledir. Kimsenin kendisini zayıf hâlde görmesini istemez. Asla yardım istemez, kimsenin kendisi için endişelenmesine de asla izin vermez.”

Kalbim sıkışıyor. Herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlıyorum. Ben de kimsenin benim için endişelenmesini istemiyorum.

Karşılık veremedim, Kallister’ın zihnimin arkasına dokunduğunu hissediyorum. “Süre doldu,” diyor, hücre kapısı vızıldayarak açılıyor. “Koridorda seni bekliyorum. Göstermem gereken bir şey var.”

“Gitmem lazım.” Ayağa kalkarken cebime uzanıp sinyal bozucuyu devredışı bırakıyorum. “İzin verirlerse yarın yine görmeye gelirim.”

Xavier surat asıyor. “Getirebilirsen tablet getir. İçine biraz kitap yükle.”

“Okumayı ne zaman öğrendin?”

“Siktir git.”

Gözetim alanına geri dönüyorum, Neema’dan bir tane daha ters bakış geliyor. Veda etme zahmetine girmiyorum.

Koridorda, Kallister’ı telfine bir şeyler yazarken buluyorum. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıyor.

Soğuk bir sesle, “Mahkûmumuz nasıllar?” diye soruyor.

“Sıkılmış durumda ve okuyacak bir şeyler istiyor.”

“Şu kibirli Kumanda piçleri hiç değişmiyor. Hadi. Gidelim.”

Yürümeye koyuluyor. Nereye gittiğimizi merak ederek ona ayak uyduruyorum. Hava kilidine ulaştığımızda ve üstten çıktığımızı fark ettiğimde, boğazım temkin hissiyle sıkışıyor.

Hançer’in dışında güneş çoktan batmış ama ay tepemizde yüksek bir yerde durup yolumuzu aydınlatıyor. Bu dağ üssünün topografyası gerçekten bambaşka. Kallister’ı, doğrudan taş a oyulmuş ve yukarı doğru kıvrılarak ilerleyen bir merdivenden takip ediyorum.

“Nereye gidiyoruz?”

Cevap vermiyor, bu da huzursuzluğumu daha da artırıyor. Bir şeyler yolunda değil gibi. Ve silahsız olduğum için kendimi savunmasız hissediyorum.

Patika daha da dikleşirken, "Buradan," diyor.

Tek kelime etmeden peşinden gidiyorum. Jim Amca gibi hareket ediyor. O kendinden emin adımlar. Omuzlarının sabırsız duruşu. İster koltuğundan kalkıp mutfak dolabından viski almaya gidiyor olsun ister başka bir şey, Jim ne zaman hareket etse hep hızlı ve kararlı olurdu. Amaçlı şekilde hareket ederdi. Kallister da aynı.

Yol, aşağıda karanlık ağaç tepeleriyle uzakta sivri zirveleri gören bir çıkıntıda sona eriyor. Kallister, kayadaki gölgeli bir oyuğa doğru ilerliyor.

"Bu taraftan."

Tereddüt ediyorum ama doğuştan gelen merakım ilerleme sebep oluyor ve kendimi küçük bir mağaranın içinde buluyorum; dijital kütüphanedeki o eski bilimkurgu romanlarından fırlamış gibi duran bir şeye bakıyorum. Zifiri karanlığın ortasındaki kayada kenarları sivri, parlayan bir yarık göze çarpıyor; soluk beyaz bir ışık yayıyor.

Yaklaşık iki metre boyunda olmasına rağmen, neredeyse sadece otuz santimetre genişliğinde. Aralık, birinin içinden yürüyebileceği kadar büyük görünmüyor; o yüzden Kallister aniden bedenini çevirip yanlamasına o yanardöner kaya yarığının içinden geçince irkiliyorum.

Portallar. Kitaplarda onlara böyle deniyordu.

Omzunun üstünden, "Hadi," diye sesleniyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tamam. İyi haber. Bir kan ve molekül bulutu içinde buharlaşıp yok olmadı, o yüzden galiba başka bir boyuta açılan doğaüstü bir portal değil. Yine de açıklığa yaklaşıırken tedirginlik hissiyle geriliyorum. Parmaklarımı o pırıltılı ışığın içinden geçiriyorum, sonra kendimi hazırlıyorum.

Hiçbir şey olmayınca kendimi aptal gibi hissederek gülüyorum.

Yanlamasına içeri süzülüyorum, kendimi başka bir mağarada bulduğumda soluk soluğa kalmış hâldeyim. Mağara küçük ve dairese, duvarları beyaz hançertaşla kaplı ve ortasında fokurdayan, doğal bir çeşme var. Su, kayadaki bir çatlaktan içeri dökülüyor, nazikçe dönüp dalgalanan sığ, kristalimsi bir havuz oluşturuyor. Büyülü, küçük bir sığınak gibi; insana dinginlik hissi veriyor.

Kallister, çeşmenin kenarındaki yıpranmış taş bir sıraya yürüyüp oturuyor, yanına gelmemi işaret ediyor. Parlak beyaz duvarlar yolumu aydınlatıyor, oturunca etrafımızdaki güzelliğe hayran kalıyorum.

Heyecanla, "Bu dağın tamamı hançertaş mağaralarıyla mı dolu?" diyorum.

"İnanılmaz, değil mi? Doğa beni sürekli hayrete düşürüyor. Son Savaş'tan önce, havaya salınan bütün o bombalar, radyasyonla toksinlerden önce bunların hiçbiri yoktu. Öldürmeye çalıştık ama kadın izin vermedi."

"Kadın mı?"

"Eski kitaplar ondan Doğa Ana olarak bahsediyor." Gülümüyor. "Bence çok yerinde bir isim. Bak neler doğurdu." Son yüzyıla kadar var olmayan o nadir değerli taşta doğru elini sallıyor. "Hançertaş. Boynuzlu ayılar. Dağlardan yükselen siyah sis. Sanki bize bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi."

"Ne anlatmaya çalışıyordu?"

"Bombalarınız ve toksinlerinizle yarattığı şeyleri yok etmeye kalkışırsanız, o da karşılığında daha da güzel ve gizemli şeyler yaratır."

Bu mağara gerçekten de güzel ve gizemli.

Hançertaşın güçleri artırdığını söylediğini hatırlayarak, "Beni buraya eğitim için mi getirdin?" diye soruyorum.

"Hayır. Burada eğitim yapamayız. Beyaz hançertaş yeteneklerini bastırır."

Duraksıyorum. "Ama şey demiştin..."

"Mavi hançertaş güçlendirir. Besler. Beyazsa tamamen çalışmaz hâle getirir."

Bu teoriyi denemek için merak içinde onunla bağlantı kurmaya çalışıyorum.

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı sıkıyorum. "Yol açamıyorum."

Kıkırdıyor. "Söylemiştim. Beyaz hançertaşın yapısal özellikleri enerji akışını engelliyor."

"O zaman beni buraya neden getirdin?" Sıradan kalkıyorum, artık telepatik olarak kelepçelendiğimi bildiğim için kaygım geri dönüyor. "Beni öldürecek misin?"

Kallister, derin ve gırtlaktan gelen bir kahkahayla karşılık veriyor. "Tabii ki hayır. Sadece özel olarak konuşmak istemiştin." Mizahı solarken başını eğip beni inceliyor. "Tuhaf," diyor.

Beni buraya öldürmek için getirmediğini söylemesine rağmen, kalbim boğazıma takılmış gibi. Roe'nun gözlerimin önünde Betima'yı kafasından vurmasından sonra bir daha asla hazırlıksız yakalanmamaya yemin etmişim ama şu anda tuzağa çekilmiş olabileceğimden korkuyorum. Zihnim çıkış yolu aramak için çırpınıyor, ayaklarım çeşmeden yavaşça uzaklaşıyor.

"Tuhaf olan ne?" Bir adım daha geri çekiliyorum.

"Annene olan benzerliğin. Gözlerin onunkilerin aynısı."

Şokla olduğum yerde donakalıyorum. Ama kayıtsız bir ton takınmadan önce boğazımı temizleyerek hızlıca toparlanıyorum. "Annemi gerçekten tanıma fırsatım olmadı."

"Ben tanıyordum. Marina'yı çok iyi tanıyordum."

Vücudum zayıflamaya başlıyor. Adını biliyor.

Siktir, gerçekten *biliyor*.

Kallister'ın bakışları gözlerimden hiç ayrılmıyor. "Julian bana, seni yol kenarında yetim olarak bulduğuna dair bir hikâye yutturmaya çalıştı ama kardeşimin yanıldığını bilmesi gerekirdi. Fotoğrafın Kumpanya veritabanına yüklendiği anda gerçeği anladım. Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Wren." Kaşını kaldırıyor. "Yoksa Stella'yı mı tercih edersin?"

12

Annemle babama dair hiç anım yoktu, o yüzden daha küçükken kendi anılarımı uydururdum. Kim olduklarını düşünüp, hiç yaşanmamış sıcak ve yumuşak sahnelerin hayalini kurardım. En sevdiğim sahte anım, babamın mutfak masasının başında derslerimde bana yardım etmesi. Dikkatim dağıldığında, özlem dolu bakışlarım pencereye takılıp kaldığında bana karşı o kadar sabırlı ki. Gülümseyip matematik çalışma kâğıdımı bitirirsem akşam yemeğinden önce beni salıncakta sallayacağını söylüyor.

Sahte anımda, Z'deki çiftlikte yaşıyoruz ve ön taraftaki yaşlı meşe ağacından sarkan lastik bir salıncak var. Annem bizi daha sonra orada bulup yürüyerek yaklaşıyor, kollarını arkadan babamın etrafına dolayarak yüzünü boynuna sürtüyor. Güneş batıyor, çiftliğin üstüne altın rengi bir ışık yayılıyor ve ben de annemle babamın birbirlerine bakışlarının tadını çıkarıyorum. Aralarında gidip gelen yumuşak gülümsemeler, babamın yüzündeki hayranlık. Sevgileri beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor ve o tek, kusursuz anda her şey olması gerektiği gibiymiş gibi geliyor.

Oysa bunların hiçbiri gerçek değil. Hiçbiri yaşanmadı.

Babam bana hiçbir zaman ödevlerimde yardım etmedi çünkü ölmüştü.

Annem lastik salıncakta hiç yanımıza gelmedi çünkü yüzlerce Mod'un ölümüne yol açan bir bombalamayı planlamakla meşguldü.

Onlara dair hiç anım yok, sadece sırlar var.

Ve görünüşe bakılırsa Kallister bu sırların hepsini biliyor.

Yüzümdeki dehşeti görünce, "Sorun yok," diyor. Sesi yumuşak, yatıştırıcı.

Bir adım daha geriye süzülerek, "Öyle mi?" diye karşılık veriyorum. Siktir. Keşke tüfeğim yanımda olsaydı.

"Hançer'de başka hiç kimse anneni tanıımıyordu, o yüzden benzerliği fark edemezler. Ama ben o gözleri asla unutamam."

Gözlerim. Tabii ki. Bu siktiğimin gözleri her zaman başıma bela oldu. Gözbebeğimin etrafında altın benekler bulunan, koyu bal rengi bir kahverengi. Bazı ışıklarda sarı gibi görünüyorlar.

"Anlayamıyorum. Bunca zamandır kim olduğumu biliyor muydun? Bu üsse ilk girdiğim andan itibaren?"

"Evet."

"Yani benimle oyun mu oynuyordun?" Acı bir his boğazımın her yerini kaplıyor. "Bana güveniyormuş gibi mi yapıyordun?"

"Hayır. Konuşmak için doğru zamanı bekliyordum."

Sıranın üstünde yer değiştiriyor, vücudunu beni daha iyi görebilecek şekilde çeviriyor. Geri geri çekildiğimi fark etmediğini sanmıyorum. Gizlediğim filan yok.

"Önce seni biraz tanımak istedim. Annenle babarı işin içine katmadan kim olduğunu görmek istedim. Gerçek geçmişini bildiğimi anlarsan tetikte olacağını, birbirimizi tanıma şansımız olmadan beni kendinden uzaklaştıracağını düşünerek endişelendim."

Haklı. Aynen öyle olurdu.

"Ama biliyordun. Bunca yıldır Jim'in, Marina'nın kızını büyüttüğünü biliyordun."

"Kumanda'dan firar edip ortadan kaybolduktan sonra yeniden ortaya çıktığında, birdenbire bir çocuğun velayetine sahip olduğunu gördüğüm anda şüphelendim. Marina'nın yangında trajik şekilde kaybettiğiyle yaşıt bir çocuktü."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir de yangın mı vardı?"

Soruyu görmezden geliyor. "Fotoğrafını görünce şüphelerim doğrulandı."

"Madem Jim'in bir hainin çocuğunu sakladığını biliyordun, neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü o benim kardeşimdi. Kanım, canımdı. Ve seni korumak için neler yaptığına bakılırsa, onun için ne kadar önemli olduğun açıktı." Kallister duraksıyor. "Anneni seviyordu. Söylemiş miydi?"

Bu açık sözlü ifade, bir anda dilimin ucuna üşüşen bir dizi soruyu tetikliyor. Ama kendimi durduramadan yalnızca biri ağızımdan çıkıyor.

"Babam Jim miydi?"

Kallister, "Hayır," diye yanıtlıyor. "Baban Jake Hess'ti. Eminim."

"Nasıl?"

"Kumpanya'daki DNA örneğini Julian'ınkiyle karşılaştırdım. Eşleşmedi."

Ağızım açık kalıyor. "Ona söylemeden babalık testi mi yaptın?"

"Emin olmam gerekiyordu." Hiç pişmanlık hissediyor gibi görünmüyor.

"Kim olduğumu başkasına söyledin mi?"

"Söylemiş olsaydım, Hançer'e girmenize izin verilmezdi."

"Çünkü annemle babam haindi."

Dudakları hafifçe kıvrılıyor, tiksintisini hissediyorum. "Evet."

Kaygım yükselirken küçük alanda volta atmaya başlıyorum, sonra yeterince alan olmadığını fark ediyorum. Onun yerine duvara yaslanıp aşağı doğru kayıyorum, toprak zemine yığılıveriyorum. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı etrafıma doluyorum.

Başımı ona doğru eğerek, "Ben de daha yeni öğrendim," diyorum. "Jim bana kim olduklarını hiç söylemedi."

"Onlara dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Pek hatırlamıyorum. Babam dört yaşındayken öldü, annem de beş yaşındayken beni Jim'e verdi. Hatırladığım şeylerin büyük kısmı bulanık görüntülerden ibaret." Acı hissi içimi bıçak gibi kesiyor. "Neye benzediklerini bile bilmiyorum.

Kumpanya'nın herkese açık veritabanında da Nexus'ta da onlara ait tek bir fotoğraf bile yok."

"Güvenlik gerekçesiyle İstihbarat tarafından silinmiş olmalı."

"Jim'in anlattığına göre annem, beni kendisini kışkırttığım için göndermiş. Şehirde kalmamın ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmiş, o yüzden beni korumasını istemiş."

Kallister bakışlarını kaçırmadan önce alaycı bir ses çıkarıyor.

"Ne var?" diye üsteliyorum.

"Hiçbir şey yok. Konuşarak haddimi aşmayacağım."

"Hayır, lütfen söyle."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Annenin, hayatı boyunca kendisi dışında kimseyi koruduğunu hiç sanmıyorum," diyor.

Bu sert sözleri kalbime resmen saplanıyor. Bir şekilde metanetime korumayı başarıyorum ama Kallister az önce, Jim Amca'nın mektubunu okuduğumdan beri mücadele ettiğim korkuyu dile getirdi. Annemin yaptıklarının güvenliğimle hiçbir ilgisi olmadığı, her şeyin bilinmeyen, kötü niyetli bir amaçla bağlantılı olduğu korkusunu.

Artık her şeyi sorguluyorum. Tek tek, *her şeyi*. Ve bundan nefret ediyorum. Sanki kendi zihnim bana tuzak kurmuş, ben de aptal aptal gidip içine düşmüşüm gibi hissediyorum. Jim Amca'nın yıllar içinde anlattığı kısıtlı ayrıntılara dayanarak, kendime annemle babam için kahramanca bir geçmiş hikâyesi uydurma izni verdim.

Annemin cesur olduğunu söyledi; zihnim onu yiğit bir savaşçı rolüne soktu.

Annemle babamın birbirlerini derinden sevdiklerini söyledi; ben de baskıya karşı birlikte savaşmalarına yardımcı olan, yüce bir aşkla birbirine bağlı bir çift hayal ettim.

Kallister'm annemden bencil olarak bahsedişini duymak, ayaklarımın altındaki halının çekilmesi gibi bir his yaratıyor. Zihnimde annem fedakâr, korkusuz, zeki biriydi. Sarsılmaz bir güce sahipti ve tek bir zayıflığı bile yoktu. Mükemmeldi.

Galiba birini kafanızda hata yapamayacağı bir noktaya koy-

duğunuzda böyle oluyor. Kusurları, çelişkileri, derinlere kök salmış güvensizlikleri olabileceğini kabul etmediğinizde. Şimdi bütün bu yeni ayrıntıları öğrenirken, yarattığım kusursuz imge geçen her saniye biraz daha soluyor.

Aslında onu idealleştirdiğim anda başarısızlığa mahkûm etmiş oldum.

Burnumun kemerini ovuşturarak perişan hâlde, "Gerçeği bana bir mektupta söyledi," diyorum. "Hani şu, 'ölürsem açın' dedikleri mektuplardan biriydi. Gerçek isimlerini, benim gerçek ismimi mektupta açıkladı. Valterra Bayırı'nın bombalanmasından sorumlu olduklarını söyledi."

"Evet. Sorumlulardı."

"Ama neden? Annem Mod'du."

"Marina... karmaşık bir kadındı. Ama muhtemelen şimdi her şeyi kurcalamanın vakti değil."

Yanağımın içini dişlerimin arasına alıp kemiriyorum. "Kim olduğumu başka kimseye söyleyecek misin?"

"Hayır."

Daha sert kemiriyorum. "Gerçeği bilseler benden nefret ederler diye mi?"

Sert bir sesle, "Hançer'deki insanların büyük kısmı Bayır'da olanlardan kişisel olarak etkilenmedi ama vadide hatırlayanlar var. Acı çekenler var. Bir çocuğu anne-babasının günahları yüzünden suçlamayacak kadar düzgün insanlar olduklarını düşünmek istiyorum ama tarihimizdeki karanlık bir gündü ve... evet, bazılarının bunu sana karşı kullanabileceğinden endişe ediyorum," diyor.

Gerçekten de tarihimizde karanlık bir günmüş. Hatırladığım kadarıyla, o saldırı sırasında bin dört yüzden fazla insan ölmüş, yüzlercesi çocukmuş. Ailemin böyle bir şeyden sorumlu olması midemi bulandırıyor.

Bütün kimliğim altüst olmuş gibi hissediyorum. Adımlarını takip edebilmek için Başkaldırı'ya katılmaya can atıyordum, meğer çocukça bir hayalmiş.

Boğazımdaki yumruyu bastırıp, "Neden?" diyorum. "Kendi halklarına neden ihanet ettiler?"

"Başkan Severn'in hükmüne karşı çıkan pek çok Mod vardı. Annen de onlardan biriydi."

"General'in tarafını mı tuttu yani?" Boğazımdan yukarı tik-sinti hissi tırmanıyor. "General'in Darbesi'nde mi yer aldı? Gü-müşkan Katliamı'nda mı yer aldı?"

"Onun gözünde, Merrick Redden ikisinin arasındaki daha az kötü olan taraftı sanırım."

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak dişlerimi sıkıyorum. "Ben asla böyle bir şey yapmazdım."

Kallister ayağa kalkıyor, pantolonunun önünü silkeliyor, sonra vücudunu yanımda yere indirip bacaklarını uzatıyor. Bu biraz sarsıcı bir hareket çünkü hiç yerde oturacak birine benzemiyor. Jim Amca toprağın içinde, çiftlikte ağır iş yaparken, ahırları temizlerken son derece doğal dururdu ama Kallister üstünü başını kirletemeyecek kadar derli toplu biri gibi görünüyor.

"Severn'in tarafını mı tutardın?" diye üsteliyor.

Hemen cevap vermiyorum, midemde bir düğüm oluşuyor. Her açıdan bakıldığında Başkan Severn çok insana acı çek-tirmişti. Pişmanlık duymadan can yakmıştı. Asalları aşağı görmüş, aşağı kanlarıyla alay etmişti. Ama yine de... *Bizim tarihimizde Asal Katliamı* diye bir bölüm yok. General Redden kendi katliamında on binlerce Mod'u öldürdü. Severn bütün kusurlarına rağmen asla o kadar ileri gitmedi.

Sonunda, "Evet," diyorum. "En iyi lider olmayabilir, belki çok ahlaklı da değildi ama yine de Mod'du. Kendi halkımıza karşı savaşmazdım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü yine savaştayız ve annenle babanın aksine senin doğru taraf için savaşacağını bilmem gerek."

Dişlerimin arasından, "Ben onlar gibi biri değilim," diye cevap veriyorum. "Bana güvenen insanlara asla ihanet etmem."

Kallister dizime hafifçe vurup kısa, güven verici şekilde sıkı-

yor. "Etmeyeceğini biliyorum. Kardeşim de biliyordu. Eğer mücadeleye sadık olmadığına inansaydı seni bunca yıldır koruyup güvende tutmak için kendini riske atmazdı."

"Peki mücadele tam olarak ne?"

Kısaca, "Özgür yaşayabileceğimiz bir dünya yaratmak," diyor.

"Asalları kurban ederek mi?"

"Yalnızca kendileri kurban olmak isterlerse. Olmak zorunda değiller." Omuz silkerek ekliyor. "Birlikte yaşayabileceğimiz bir senaryo *var* ama onların yönetiminde olduğu bir senaryo olmayacak. Ne zaman iktidarda olsalar ikinci sınıf vatandaş hâline geliyoruz ve artık böyle yaşamayacağız."

"Başkan Severn iktidardayken de *onlar* ikinci sınıf vatandaştı."

"Severn'in Otorite'si yoktu. Önemli meselelerde oy kullanan bir meclisi yoktu. Halk desteklese de desteklemese de bütün kararları kendi başına aldı. Biz burada işleri öyle yürütmüyoruz. Görüşlerinizi önemsiyoruz, çoğunluğu memnun etmek istiyoruz. Karşılığında istediğimiz tek şey güven ve sadakat."

"Sadakatimi sorgulamana gerek yok."

"Sorgulamıyorum." Kallister bir sıçrayışla ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Julian sana güvendiye, ben de güveniyorum."

13

Günler geçiyor. Gray beni arkadaşlarıyla birlikte sosyalleşmeye teşvik etti ama yine de zamanımın büyük kısmını atış alanında ya da dairemde geçiriyorum. Bu arada kendisi de sık sık ortaklıktan kayboluyor. Meğer Grayson Blake tam bir işkolikmiş. Sürekli hangarlarda yeni pilotları eğitiyor, ulaşım uçuşları yapıyor, hatta gerektiğinde tamir işi bile yapıyor. Dün akşam yemekten tabletinde bir uçuş kılavuzunu didik didik inceleyip herkesi görmezden geliyordu, bu da görmezden gelineen kişilerden biri olduğu için Karra'yı kızdırdı. Sonrasında kavga ettiklerini duydum. Gray'in kız arkadaşı kesinlikle fevri biri.

Cross'tan da pek ses çıkmıyor. Galiba artık hücrede zincirli olmadığı için o kadar da boş vakti kalmadı ama yine de keşke daha sık haberleşseydik; semtlerde neler olup bittiğini, abisinin neler planladığını anlatsaydı.

İçgüdülerim doğruysa, Başkaldırı da kendi planlarını oluşturuyor. Arka plana çekildiklerini iddia edebilirler ama Hançer'de, en azından Otorite içinde, bir şeyler döndüğüne ikna olmuş durumdayım. Gray her sabah savaş odasına girip ortadan kayboluyor, ne konuştuklarını sorduğumda da hep muğlak cevaplar veriyor.

Bu öğleden sonra, Zak'in anlata anlata bitiremediği Eski Çağ'dan kalma tüfeği denemek için açık hava atış alanına gidiyorum. Cephanelikten aldığım tüfek çantasının ağırlığı beni şaşırttı, dağın aşağısına doğru on dakikalık yürüyüşü resmen zahmetli hâle getirdi.

Atış alanına vardığımda; Mako, Evlynne ve herkesin nişancılık becerilerini durmadan övdüğü Orin adlı yaşlı bir adam da dahil olmak üzere orada çalışan birkaç nişancıyla daha karşılaşıyorum.

Atış alanı, çeşitli mesafelere yerleştirilmiş metal plakaların hedef olarak kullanıldığı, çimenlik alana kurulmuş birden fazla atış bölümünün bulunduğu, düz ve açık bir alan. Sahanın karşı tarafında Evlynne, kapalı atış alanında yardım ettiğim Wells'le çalışıyor. Wells yüzüstü uzanmış, gözü dürbününde; Evlynne de ona koçluk yapıyor. Bakışı bana kayıyor ama selam ya da başka bir karşılık vermiyor. Ne bir gülümseme ne de bir baş selamı.

Her neyse. Bugün atış alanına Evlynne'in gönlünü kazanmak için gelmedim. Tüfekler için geldim. *Bu* tüfek için. Eski Çağ'dan kalan TAC-50. Zak'e göre bu sürgülü keskin nişancı tüfeği neredeyse dünyadaki bütün ordular tarafından kullanılmış, isabetiyle uzun menzil kabiliyetleri konusunda çok iddialı. Ama inanmadan önce kendim görmem lazım.

Boş bir bölme bulup yerleşiyorum, hafif bir esinti dolaşıp barutun hafif kokusunu burnuma taşıyor. Tüfeği çantasından çıkarırken ağır tip namlusuna hayran kalıyorum. Zak bunun özellikle .50 kalibrelik merminin geri tepişini karşılamak için tasarlandığını söylemişti.

Elime alınca ağırlığı yüzünden bir kez daha şaşıyorum. En az altı-yedi kilo olmalı.

Gözümün ucuyla Mako'nun bana doğru ağır ağır yürüdüğünü görüyorum.

"Beklediğinden daha ağır, değil mi?" diye kıkırdıyor.

"Kesinlikle. Hiç beklemiyordum."

"Ağırlık, ateş ederken dengelemeye yardımcı olarak geri tepmeyi kontrol ediyor. Tahmin edeyim, Zak bunu *mutlaka* denemen gerektiğini söyledi."

"Aynen. Takmış durumda."

Mako birkaç metre ötemde çimlerin üstüne çöküp TAC-50'yi kuruşumu izliyor. O kadar iri ki gerçeküstü boyutları kişiliğini

de yansıtıyor. Onu her gördüğümde ya bir şeye kahkaha atıyor ya da suratında o komik sırıtışı var.

Bir kaşımı kaldırarak, "Arkadaşın Evlynne'in önünde benimle konuşurken görülmek istediğine emin misin?" diye takılıyorum. Evlynne'in bakışını üstümüzde hissedebiliyorum.

"Ev zamanla atlatır. Neema'yla ikisinin kışkırtıcılarla ilgili bazı takıntıları var sadece. Bir keresinde kötü bir deneyim yaşamışlar."

"Öfkeleriyle karşılaşmayı gerçekten istiyor musun? Kin tutacak tiplere benziyorlar. Gidersen hiç alınmam."

"Beni kışkırtacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden gideyim ki?" Dirseklerine yaslanarak geriye doğru uzanıyor. Gömleği geniş göğsüyle omuzlarının üstünde iyice gerilmiş durumda, kasları sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Dudağımı ısırıp gülümsememi bastırıyorum, sonra tüfeği daha yakındaki hedef grubuna doğrultacak şekilde yerleştiriyorum. Daha en baştan büyük oynamaya hazır mıyım, emin değilim.

Mako'ya, "Daha önce hiç bu tüfekle ateş ettin mi?" diye soruyorum.

"Hepsiyle ateş ettim. Eski Çağ tüfekleri arasında TAC en sevdiğilerimden biri. Sağlam, güçlü. Sanki sonsuza kadar dayansın diye yapılmış gibi."

"Yani, bir bakıma gerçekten de öyle."

"Ama asıl favorim? M82. Onu her ateşlediğimde evren benimle iletişim kuruyormuş gibi hissediyorum."

Kıkırdıyorum. "Hımm. Öyle mi?"

"Kesinlikle, Wrenny. O geri tepme var ya, *acayip*. Ama omuzda bırakacağı bütün morluklara değiyor."

İlk atışım, bugün morlukların muhtemel bir yan etki olacağını doğruluyor. Geri tepme çok sert, dişlerimi zangırdatıp omzumdan koluma doğru titreşiyor.

Mako'yla bir sonraki saati ateş edip sohbet ederek geçiriyoruz. Sonrasında atış alanından çıkarken bu akşam bir parti olduğunu söyleyip gelmem için ısrar ediyor.

Kararsızca, "Belki," diyorum ama Hançer'e geri yürüyüş boyunca beni darlamaya devam ediyor, sonunda gitmeyi kabul ediyorum.

* * *

Akşam yemeğinden birkaç saat sonra Gray beni partiye götürmek için kapımı çalıyor.

Dairelerimizin dışındaki koridora adım atıyorum ve uzun bacaklarını saran soluk mavi bir kot pantolon, kahverengi yürüyüş botlarıyla gözlerini ortaya çıkaran koyu yeşil bir gömlek giydiğini, yakışıklı ve rahat görüldüğünü fark ediyorum.

Kapımı kapatırken ince, siyah kazağımın geniş yakası bir omzumdan düşüp sutyenimin askısını ortaya çıkarıyor, bu da Gray'in dikkatini çekiyor.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, diliyle *cık cık* sesi çıkarıyor. "Yüzbaşıyla vakit geçirerek potansiyelini boşa harcıyorsun, kovboy kız."

"Kız arkadaşının böyle bir şey söylemenden hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Sana asıldığım yok, sadece bir gerçeği dile getiriyorum. Tam anlamıyla yakıyorsun. Redden gibi soğuk bir herif için fazla ateşlisin. O adam eğlenmeyi bilmiyor."

"İnan bana, eğlenmeyi gayet iyi biliyor." Yutkunarak kahkahamı bastırıyorum. "Gerçi belki senin kadar değildir."

"Kimse benim kadar eğlenemez." Kolunu omzuma atıyor. "Hadi, gidip kafayı çekelim."

Koridorda beş adım ilerliyoruz ki bir şey unuttuğunu söyleyerek duruyor. Dairesine doğru koşup bir saniye sonra elinde tüfekte geri dönüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Partide neden tüfeğe ihtiyacımız var?"

“Bu tepelerde bir sürü beyaz çakal var,” diye açıklıyor. “Bir de bayırçığırtkanları. Tedbirli olmakta fayda var.”

“Benim senden çok daha iyi bir nişancı olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Haklısın.” Askıyı çıkarıp silahı bana uzatıyor.

“Bana tüfek mi veriyorsun?” Elimde olmadan coşkuyla gülümsüyorum. Atış alanındaki silahlar dışında –ki işim bitince onları geri verip kilitliyorum– Hançer’e geldiğimden beri ilk kez silah taşıyorum. “Kimse bana güvenmezken hem de?”

“Ah, siktir et artık. Herkes sana bayılıyor. Mako senden o kadar çok bahsediyor ki bence senden hoşlanmaya başladı, Lu da seninle arkadaş olmak için can atıyor, eğer bu kadar asosyal olmasaydın haberin olurdu. Ama her neyse, başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?” Göz kırıyor. “Lafı geçen tek kişi benim ve *ben* sana güveniyorum.”

Ben sana güveniyorum.

Bu basit iki kelime, üstümde hayal edebileceğinden çok daha fazla etki yaratıyor.

Kallister’dan başka hiç kimse annemle babamın kim olduğunu bilmiyor ama yine de sürekli onların yaptığı şeylerin gölgesinde yürüyormuşum gibi, hiç işlemediğim günahların kefareti-ni ödemeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Gray’in bana güvendiğini bilmek, göğsümdeki o utançla korkunun bir kısmını yerinden oynatıp ağırlığı hafifletiyor.

Hava kilidinden çıkarak üssü terk ediyoruz, Kallister’ın beni uçurumdaki beyaz hançertaş mağarasına götürdüğünde kullandığı yoldan gidiyoruz. Hatırlayınca içimde gerginliğin yükseldiğini hissediyorum. Tanımadığım insanlara güvenmekten nefret ediyorum ve eğer Kallister, Jim Amca’nın ikizi olmasaydı, sırrımı biliyor olması beni çok daha fazla dehşete düşürürdü.

Daha öncesinde, Kallister’ın mağara baskınını Cross’a anlattığımda, Kallister’a *kendisinin* ne kadar güvendiğini açıkça belli etmişti. Yani hiç. Cross tetikte olup mesafemi korumam konusunda beni uyarmıştı. Ama gerçekte yapabileceğim tek şey, Kallister’ın sessiz kalma sözünü tutacağını ummak.

Cross demişken bir anda ensemin arkasında hafif bir karınca-
lanma hissediyorum.

Onu görmezden gelmekten nefret ettiğim için bağlantıyı hız-
la kabul ediyorum ama sadece şunu söylüyorum: “Merhaba. Şu
anda konuşabilecek durumda değilim.”

Kuşkuyla, “Neden?” diye soruyor.

“Kaine’le birlikteyim. Biz-”

“O adamı geberttirme bana, Güvercin.”

Gülmemek için dişlerimi dudağıma bastırıyorum. “Lütfen
ama. Arkadaşım o benim.”

“Evet ama bir şey denemeye kalkarsa ölü arkadaşın olacak.”

“Sonra bağlantı kurabilir miyiz?” diye soruyorum. “Yoksa
önemli bir konu mu var?”

Kısa bir duraksama oluyor. “Bekleyebilir.”

“Emin misin?”

“Evet. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Konuşmayı bitiriyorum ama bir yanım Gray’e önden gitmesi-
ni söyleyip Cross’la konuşmak için تنها bir yer bulmam gerekip
gerekmediğini sorguluyor. Ama nasıl açıklayacağım ki? Gray,
Cross’un Mod olduğunu bilmiyor ve bu, paylaşmaya hiç niyetli
olduğum bir bilgi değil.

Patika dağın içine doğru yükseldikçe daralıyor ve sırtın öte-
sindeki manzarayı fark ettiğim zaman nefesim kesiliyor. Ay, iki
zirvenin tam ortasında asılı duruyor; solgun, gerçeküstü ışığı en-
gebeli araziye yayılıyor. Çok güzel görünüyor.

Daha iyi görebilmek için bakmaya çalışarak, “Vadi orası mı?”
diye soruyorum. Karanlıkta hiçbir şey seçemiyorum.

“Hayır. Vadi buranın doğusunda, üç tarafından dağlarla çev-
rili. Tam tepesine gelmeden göremezsin.”

“Gizli bir kamp için harika bir yer gibi.”

“Öyle.”

Bir anda ileriden gelen sesleri fark ediyorum, patikanın so-
nundan bize doğru süzülüyorlar.

Başıyla ileriye işaret ederek, "Neredeyse vardık," diyor.

Ağaçların arasında ateşböcekleri gibi titreyen ışıkları görüyorum, karanlık ormanın üstüne turuncu bir parıltı yayıyorlar. Artık müziği de duyuyorum; elektronik bir şey, keskin kamp ateşi kokusuyla birlikte bir kahkaha dalgası da bize doğru geliyor.

Gray açıklığa yaklaştıkça rahatlıyor, bense giderek daha da geriliyorum. Onun omuzları gevşiyor. Benimkiler kasılıyor. Patikadan çıkar çıkmaz kamp ateşinden gelen sıcaklık yüzüme çarpıyor. Birisi uzun bir çubukla ateşi karıştırınca alevler daha da yükselerek çıtırdıyor, sıçrayarak sarı-turuncu kıvılcımları gökyüzüne savuruyor.

Gray sanki kaygımı sezmiş gibi yürümeyi bırakıp sert bir bakışla bana bakıyor. "Pısrıklığı bırak artık. Sen Wren Darlington'sın. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü umursamazsın."

Haklı. Normalde yargıyla eleştiriye karşı duyarsızımdır. Ama...

Dudağımı ısıyorum. "Ya umursuyorsam?"

Uzanıp nazikçe elimi kavıyor. "Senin için önemli olan görüşler, sadece *senin* önemsedığın insanlara ait görüşler. Anlaştık mı?"

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Sinirlerimin yavaş yavaş dağıldığını hissediyorum. "Anlaştık."

"Güzel. Hadi bakalım, bu gece ne tür parti ikramlarımız var, görelim."

Parti ikramlarının harman ve stim* olduğunu kısa sürede anlıyoruz. İkisinin de hayranı değilim, özellikle de stimlerin. Eğlence amaçlı uyuşturucu kullanmayı tercih edenlere kızmıyorum ama bana göre değiller. Onun yerine Gray'in bana uzattığı küçük kahverengi şişeyi kabul edip bir şekilde hem tatlı hem de acı olmayı başaran tadına yüzümü buruşturarak küçük bir yudum alıyorum.

* İngilizce *stimulant* (uyarıcı) kelimesinin kısaltması. -çn

Açıklık insanlarla dolu, bazıları gruplar hâlinde kümelenmiş, diğerleri ateş ışığında dans ediyor. Henley'yi kısa elbiseli esmer bir kıza sarılmış hâlde görüyorum, elleri kızın eteğinin altına kayarken epeyce ileri gidiyor. Gray'in her zamanki ekibinin geri kalanı yakında, bir şeye gülerek duruyorlar. Gruba katlıyoruz; Gray, Karra'yı kendine doğru çekip dudaklarına bir öpücük konduruyor. Karra kollarını boynuna atıp ateşli bir şekilde karşılık veriyor.

Diğerlerine gülümsüyorum, Luisa'yla Mako'dan karşılık olarak gülümsemeler alıyorum. Saint, harman şişesinin üstünden bana bakarak başını sallıyor. Evlyenne'le Neema her zamanki ters bakışlarını atıyor, ardından ben yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyorlar.

Evlyenne, "En sevdiğim kısım Luisa'nın tepkisi. 'Aa, merhaba,'" diyor, tiz sesi taklit ederken Luisa'nın yüzü kızarıyor.

Gray dudaklarını Karra'dan ayırıp bizim tarafa doğru kıkırıyor. "Lu'nun ilk solo uçuşundan mı bahsediyoruz?"

Mako sırita sırita, "Evet," diyerek doğruluyor.

Luisa, "Kazaydı," diye itiraz ediyor. "Aletlere fazla odaklandığım için dikkat etmiyordum. Gray o sabah beni hava hızı göstergesinin sapıtmasıyla ilgili korkutmuştu."

Gray kafamdaki boşlukları dolduruyor. "Farkına varmadan doğruca Tierra Fe hava sahasına girdi. Radyodan kendisiyle konuşmaya başlayana kadar peşinde iki düşman uçağı olduğunu bile fark etmedi."

Mako kahkahalara boğuluyor. "O kaydı duyman lazım, Wrenny. Hâlâ telf kütüphanesinde kayıtlıdır bence."

Gray, "Tierralı pilotlardan biri dönmesini yoksa onu vuracaklarını söylüyor," diye devam ediyor. "O da 'Aa, merhaba. Orada olduğunuzu fark etmemişim,' diyor."

"Lu'nun Tierra Fe macerası mı?" Henley de o sırada dans ettiği kızın elini tutarak yanımıza geliyor. "Siktir, efsaneydi."

"Onlarla ticaret yapıyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum. "Kallister'in bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Gray, "Anlaşmamız var," diye açıklıyor. "Birkaç ayda bir sevkیاتlar geliyor."

"Tamam, biz onların mallarını neden istiyoruz, anlıyorum," diyorum. Jim Amca bana Tierra Fe kıtasının tamamının kaynak bakımından zengin olduğunu söylemişti. "Peki biz onlara neler sunuyoruz?"

Gray omuz silkiyor. "Tıbbi malzemeler. Teknoloji."

Karra şişesini kaldırıp sallıyor. "Ve kasa kasa harman. Orada üretemiyorlar."

Henley, "Karşılığında da vadikarası içkilerini alıyoruz," deyip keyifle sırtıyor.

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum. "Bize vadikarası mı veriyorlar?"

"Evet," diye onaylıyor. "Hem de saf olanından. Laboratuvar-da üretilmemiş."

Çok içki içen biri değilim ama biri teklif ederse vadikarasını asla geri çevirmem. Harman gibi o da bir viski türevi ama bu versiyonunun tadı inanılmaz ve tereyağı gibi kayıp gidiyor.

Henley yüz ifademi görünce göz kırıyor. Elindeki metal şeyi uzatıyor. "Dene, kendin gör."

Büyük bir yudum alıyorum. Kehribar renkli sıvı dilime değer değmez memnuniyetten hafif bir ses çıkarıyorum. Müthiş. Bu gerçekten de vadikarası.

"İyi, değil mi?" diye soruyor.

"Çok iyi," deyip şişeyi geri uzatıyorum.

Mako'nun devasa omuzları bir anda geriliyor, ifadesi kararıyor, ateşin karşı tarafındaki birine sesleniyor. "Hey, Raven! Eğleniyor musun bari?"

Pembe saçlı kadının boğuk yanıtı bize doğru süzülüyor. "Ke-kini yemedim, Mako!"

Gruba, "Sizce yalan söylemekten yorulduğu oluyor mudur hiç?" diye soruyor.

Gülümsememi gizleyerek harmanımdan bir yudum alıyorum; vadikarasından sonra ılık, berbat, acı bir tattan ibaret. Boğazımı yakıyor ama iyi şekilde değil.

Birileri ateşe birkaç odun daha atıyor, turuncu kıvılcımlar havaya savrulup gece esintisiyle dağılıyor. Ateş çıtırtısını dinleyerek gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar bu gece inanılmaz parlak.

Henley'nin yanındaki kız uzaklaşırken, Henley omuz hizasındaki sarı saçlarının arasından elini geçirip meraklı bakışlarını bana çeviriyor. Ağır ağır, "Hayatında kimse var mı, Darlington?" diye soruyor.

Soru beni hazırlıksız yakalıyor. Ama dürüst olmaya karar veriyorum. "Sayılır."

"Nerede peki? Nokta'da mı?"

Omuz silkiyorum, bu hareketimle dudaklarında hafif bir gülümseme oluşuyor. Gray'in konuşmamızı dikkatle dinlediğini fark ediyorum ve sanırım dinleyen tek kişi o değil. Gözümün ucuyla Evlynne'in damarlarının dalgalanmaya başladığını görüyorum, güçlerini kullanıyor belli ki. Neema'nın kolları da parlamaya başlıyor.

Henley, "Lütfen ama, hanımlar," diye azarlıyor. "Kabalık etmeyelim."

İki kadının yüzünde de ufacık bir pişmanlık bile yok. Hatta Neema bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. Evet. Kesinlikle benim hakkımda konuşuyorlardı.

Bakışımı başka yöne çevirince ateşin kenarında bir hareketlenme fark ediyorum. Fiona, Poppy'yi götürmeye çalışıyor ama genç kız hiç yanaşmıyor.

"Daha saat on bile olmadı." Poppy'nin şikâyeti, yanımızdan geçerlerken bize doğru süzülüyor. "Sen yoruldun diye benim neden gitmem gerekiyor?"

Fiona'nın, "Yeter," diyerek azarladığını duyuyorum.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında Luisa başını sallıyor. "Fiona aşırı korumacı. Annem bana öyle davransaydı kafayı yerdim."

Donuk bir ifadeyle, "Hayatıma hoş geldin," diyorum. "Amcam çiftlikten her çıktığımda kurdeşen dökerdi."

Gülüyor. "En büyük kâbusum."

“Hiç eğlenceli değildi,” diye katılıyorum, Henley de kıkırdıyor.

Dikkatim, çalılıklardan yankılanan yüksek bir hışırtı sesiyle bir kez daha dağılıyor. İçgüdüsel olarak tüfeğimi kaldırıyorum, Saint de aynı anda kendi silahını kaldırıyor.

Üç genç adam sendeleyerek açıklığa çıkıyor, rahatlayıp silahı indiriyorum.

Evlynne alay ederek, “Dikkat et,” diyor. “Hava karanlık. Kazara içimizden birini vurmam istemeyiz.”

Eğlenerek bakıyorum. “Hayatımda kazara hiçbir şey vurdum, karanlıkta da başka zamanda da. Ateş ettiğimde hedefimi önüme alıp ateş ederim.”

Alaycı bir kahkaha atıyor, gözleri ateş ışığında parlıyor. “Öyle mi? O zaman bize de göstermeye ne dersin?”

“Tam olarak neyi göstereyim? Atış alanında nasıl ateş ettiğimi gördün.”

Diliyle *cık cık* sesi çıkararak, “Haklısın. Gece atışı herkesin güçlü olduğu bir konu değil,” diyor.

Sinirimi bastırıyorum. “Beni kışkırtmaya çalışıyorsan—”

“Kışkırtan kim?” diye araya giriyor, tonu aşırı tatlı. “Bize de göstermeni istedim. Reddettin. Utanmaya gerek yok.”

Hay sikeyim.

Ölümcül kusurum tetiklendi.

Asla sırtımı dönüp gidemediğim tek şey böyle meydan okumalar.

Aynı derecede tatlı bir sesle, “Peki,” diyorum. “Göstermeyi *çok isterim* ama bunu şöyle eski usul, güzel bir yarışmaya dönüşürsek nasıl olur? Ne dersin, Evlynne?”

Çenesindeki kaslar geriliyor. Adını o keskin tonla söyleyişim hoşuna gitmedi.

Eh, benimle konuşma şekli de benim hoşuma gitmemiştir.

Karra, “Oo, gece atışı,” diye cıvıldıyor, koyu renkli gözlerindeki muzipliği görebiliyorum. “Çok eğlenceli olacak.”

14

Ateşten uzaklaşıp açıklığın ıssız bir bölümüne doğru ilerlerken havada bir beklenti hissi var ama bu heyecan daha keskin bir şeyle, düşmanca bir ısırıkla çevrelenmiş durumda. Evlynn'e den hoşlanmıyorum, o da benden hoşlanmıyor. Muhtemelen atış yapması yapacak en iyi ikili değiliz. Partide. Gecenin bir vakti. Harman etkisi altındayken.

Mako, "Peki," diye ilan ediyor, "buraya kadar ilerlememiz yeterli, hanımlar beyler. Hedeflerimizi seçelim." Kalın kollarını göğsünde kavuşturup uygun hedefler için alanı incelerken kendini hakem ya da idareci ya da her neyse o olarak belirlemiş durumda.

Karanlıkta ateş etmekten korktuğum yok ama silahımı bir parti sırasında ateşlemek konusunda endişeliyim. Şu anda herhangi biri şenlik ateşine doğru giderken ormanda yürüyor olabilir.

"Yok, sabit hedefler sıkıcı," diyorum. "Havada vuralım."

Evlynn'e bir an duraksıyor, sonra ifadesi sertleşiyor. "Mükemmel fikir."

Mako düşünceli düşünceli dudaklarını sıkıyor. "Eh, etrafta kil güvercinlerimiz yok, o yüzden..." Gözleriyle alanı tarıyor. "Eski usul kayalarla idare etmemiz gerekecek galiba."

Çömelip çocuk yumruğu büyüklüğünde, pürüzsüz, yuvarlak taşlardan bir avuç topluyor. Sırtışı iyice genişliyor.

Evlynn'e sıkılmış bir sesle, "Ciddi misin? Kocaman bunlar," diyor. "Çok kolay olacak."

Henley, "İlk kim ateş etmek ister?" diye soruyor, ellerini ceplerine sokarken duruşu rahat.

"Ben başlarım." Evlynne atkuyruğunu küçümseyici bir hareketle savurup elini beklentiyle Saint'e doğru uzatıyor, Saint de tüfeğini uzatıyor.

Mako taşı kışkırtıcı şekilde havaya kaldırıyor. "Hazır mısınız?"

"Elinden geleni ardına koyma," diyor.

Uyarı vermeden taşı havaya fırlatıyor. Taş yükselirken dönüp kusursuz bir hedef oluşturuyor.

Evlynne ateş ediyor ve *güm*.

Atış sesi gecede yankılanıyor, taş birkaç parçaya ayrılıp her tarafa savruluyor. Parçalar yere çarparken küçük kırıntılar üstümüze yağıyor.

Evlynne hâlimden memnun bir sırıtışla bana dönüyor.

Omuz silkiyorum, ardından Mako başka bir hedefi gökyüzüne savurunca hızla kendi tüfeğimi kaldırıyorum. Nişan alıp tetiği çekiyorum.

Taş havada patlıyor.

Hedefi tam ortasından vurduğumu gösteren daha küçük, daha ince parçaların aşağı süzüldüğünü görünce seviniyorum. Evlynne de fark ediyor çünkü ağzının kenarları geriliyor.

Mako, "Güzel," diyor, Evlynne de sanki, *Onu övmeye nasıl cüret edersin*, der gibi dik dik Mako'ya bakıyor.

"Bir tane daha," diye mırıldanıyor.

Bir saniye sonra, açıklıkta bir silah sesi daha gümlüyor. Bu sefer mermiyi taşa alttan isabet ettiriyor, kusursuzluktan uzak açının midesini yaktığını anlayabiliyorum.

Sıra bana geldiğinde, hedefi bir kez daha yerle bir ediyorum. Beyaz parçalar ay ışığında kısa süreliğine görünür oluyor, sonra gece yeniden kararıyor.

Saint etkilenmiş görünüyor, bana doğru başını sallıyor.

Neema ise tabii ki sanki onu şahsen aşağılamışım gibi kaşlarını çatıyor, ardından adımı bile söylemeden taşı havaya fırlatarak beni hazırlıksız yakalamaya çalışıyor. Hiç aldırmadan tüfeği omzuma kaldırıp hedefi yok ediyorum.

Evlynn'e bir sonraki atışını tam isabetle vurunca yine ukalalıklara başlıyor.

Sonra ben de benimkini vuruyorum.

O da kendininkini vuruyor.

Ve böyle böyle sürüp gidiyor; ta ki Gray sonunda sırtarak araya girene kadar. "Bence berabere deyip tekrar içmeye dönelim. Çünkü bizzat yaşayarak öğrendim, Darlington bütün gece devam edebilir."

Karra'nın gözleri alev alev yanıyor, Gray söylediği şeyin kulağa ne kadar kötü geldiğini son anda fark ediyor.

"Yani atışa," diyerek içini rahatlatıyor. "Program'da bir sürü atış talimi yaptık. Bizi çöle götürüp saatlerce ateş ettirirlerdi."

Kız arkadaşının yüzü asılıyor, "Yalnız konuşabilir miyiz?" deyince Mako şarkı söyler gibi bir sesle, "A-aa, birilerinin başı belada galiba," diyor.

Karra, "Kapa çeneni, Mako," diye tersliyor ama erkek arkadaşını gruptan sürükleyip götürmeye çalışırken Gray kaşlarını çatıp olduğu yerde duruyor.

Tüfeği Saint'e uzatan Evlynn'e, kollarını göğsünde kavuşturup dikkatini bana veriyor. "Hepimiz senin iyi bir nişancı olduğunu biliyoruz, Darlington. Bu hiçbir zaman tartışma konusu değildi."

Hı hı, aynen. Yani bu küçük sidik yarışı sadece eğlence olsun diye miydi? Evlynn'e'in kendini Hançer'deki en iyi keskin nişancılardan biri olarak gördüğünü herkes biliyor. Bu gece önüne geçmeye çalışıyordu. Ama işler umduğu gibi gitmedi.

"O zaman sorun ne?" diye soruyorum, ses tonum sakın.

"Sorun şu, siktiğimin üssünde güvenemediğimiz bir tane kışkırtıcı olması zaten yeterince kötü. Şimdi iki tanesiyle uğraşmak zorundayız." Parmağını havada, önümde sertçe sallıyor. "Kafamdan uzak dur."

"Kafana girmeye niyetim yok." O kadar sinirliyim ki bağırarak istiyorum. Yalvaran gözlerle diğerlerine bakıyorum. "Aynısı geri kalanınız için de geçerli. Anlıyorum, tamam mı? Ken-

dinizi benden koruyamazsınız. Ama söz veriyorum, hiçbirinizi kışkırtmayacağım. Asla. Ve eğer kışkırtırsam, beni öldürmenize izin veriyorum.”

Evlynne alaycı alaycı sırıtıyor. “İnanamazsam affet beni lütfen.”

İç çekme isteğini bastırıyorum. Çabalarım anlamsız, özellikle de artık kalkanların kışkırtmaya karşı koruma sağlamadığını bildiğim için. Tabii ki bana güvenmiyorlar.

Neema, “Bazıları güçlerinden etkilenmiş olabilir ama biz etkilenmedik,” diye araya giriyor, tabii ki giriyor.

“Sizi etkilemeye çalışmıyorum, Neema,” deyip yüzümü diğer tarafa çeviriyorum.

Evlynne kolumu yakalayınca geriye doğru sarsılıyorum.

“Hey, buradaki işimiz henüz bitmedi.”

Benim için öyle bir bitti ki. Elini üzerimden iterek, “Dokunma bana,” diye uyarıyorum.

Tepem attığı için yumruklarım istemsizce sıkılıyor. Evlynne’le Neema’yı yere sermeme saniyeler kaldı.

Saint sanki durumu sezmiş gibi yaklaşarak, gerekirse araya girmeye hazır şekilde duruyor. Bakışlarımız bir an için kilitleniyor. Gray’in de beni izlediğini hissediyorum. İki adamın da öfkeden titrediğini görebildiklerine eminim.

Uzaklaş.

Bu düşünceye kulak veriyorum, güvenlerini kazanmaya çalışırken bu kızlarla kavga etmenin ne kadar korkunç bir fikir olduğunu fark ediyorum.

Yavaşça nefes vererek yumruklarımı gevşetip gruptan geri çekiliyorum.

“Geceyi burada bitireceğim galiba.”

Evlynne, “Ne oldu? Artık konuşmak istemiyor musun?” diye alay ediyor.

“Öf, kapa çeneni, Evlynne.” Luisa’nın iç çekişini duyuyorum.

Yamacın yarısına kadar inmişken arkamdan ayak sesleri geliyor, Gray sonunda bana yetişirken çakıl taşları zeminden aşağı yuvarlanıyor.

“Wren, bekle. İyi misin?”

Omuz silkiyorum. “İyiyim.”

Benimle aynı adımda yürümeye başlıyor. “Uzaklaşmana şaşırımdım. Pek Darlington hamlesi değil.”

İsteksiz bir gülümseme dudaklarımdan sıyrılıveriyor. “Darlington hamlesi nasıl olurdu peki?”

“Gümüş Blok’tan Kess, amcanla dalga geçtiğinde onu güzelce patakladığın zamanı hatırlıyor musun?” Sırtarak yüzüme bakıyor. “İşte mesela o bir Darlington hamlesi.”

“Belki de olgunlaşıyorumdur.”

“Eh, sıkıcı.”

Ayıışığının rehberliğinde patikadan aşağı iniyoruz. Omuzlarımdaki ağırlığı, burada herkesin gönlünü asla kazanamayabileceğim gerçeğinin iç karartıcı farkındalığını bir türlü üstümden atamıyorum.

Gözlerinden kaçınarak, “Bu arada, yukarıdayken yalan söylemiyordum,” diyorum. “Elimden geldiği sürece kimseyi kışkırtmayı planlamıyorum.”

“O yüzden kontrol edebilmen gerek. Aksi hâlde fazla tehlikeli.”

Farkındayım, hem de fazlasıyla. Kışkırtma yeteneğim her zaman yüzeyin hemen altında, sessiz bir tehdit gibi pusuda bekliyor. En ufak provokasyonda zincirlerini kırabilecek vahşi bir hayvan gibi. Neden başka *herhangi bir* güç ortaya çıkmadı ki? Empat olmayı bile tercih ederdim, oysa başkalarının duygularıyla boğuluyormuş gibi hissetmekten *nefret ederim*.

Ama bu... bundan çok daha fazla nefret ediyorum. Kışkırtma yeteneği kendimi dışlanmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Gray, “Kallister söyledi mi bilmiyorum,” diyor, “ama kışkırtma eğitimi için kobay faren olmaya gönüllü oldum.”

“Duydum. Böyle bir riski almak istediğinden emin misin?”

“Yoksa teklif etmezdim.”

“Eğitime ne zaman başlamak istiyorsun?”

Bana bakıp omuz silkiyor. “Şimdi nasıl?”

* * *

Daha fazla alanı olduğu için onun dairesine gidip kanepenin karşılıklı uçlarına yerleşiyoruz. Bağdaş kurup oturuyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına toplamak için iki elimle geriye doğru tarıyorum.

Dikkatli dikkatli, "Neden böyle bir şeyi yapmama izin veriyorsun?" diye soruyorum.

Kollarını sıvayıp rahatça yerleşiyor. "Çünkü eğitime ihtiyacın var ve biriyle çalışmadan alıştırmayı yapamazsın."

"Hawkins kimsenin onunla çalışmak istemediğini söyledi." İçimden kasvetli bir nefes çıkıveriyor. "Herkesin ona nasıl baktığını da görüyorum. Yemekhanede yanına yaklaşan bile yok."

"Eh, Hawkins farklı bir durum. Birkaç yıl önce birini kışkırttı ve o yüzden birçok insanın güvenini kaybetti."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. "Kimi kışkırttı?"

Gray, "Kız arkadaşını..." Devam edip etmemeye karar veriyormuş gibi bir an duraksıyor. "Kız arkadaşını uçurumdan atlayıp ölmesi için kışkırttı."

Hava ciğerlerimden dışarı keskin bir solukla çıkıyor. Şaka yaptığına dair ufacık bir belirti arıyorum ama son derece ciddi.

Hâlâ sarsılmış hâldeyken, "Kasten mi?" diye soruyorum.

"Hawkins'e göre kazaydı ama inanan pek kimse yok. Özellikle de Ev'le Neema. Anlattıklarına asla inanmıyorlar. Ama Zoe onların en yakın arkadaşıydı, o yüzden sözkonusu Zoe olunca objektif kalmaları zorlaşmış olabilir."

"Hawkins olayı nasıl anlattı?"

"Dediğine göre tartışıyorlarmış, Zoe'yle ikisi. Zoe artık onu görmeye bile dayanamadığını filan söylemiş, anlaşılan o da sınırlarına hâkim olamayıp, *peki o zaman, beni bir daha görmek istemiyorsan siktir git uçurumdan atla, demiş ve...*" Gray'ın sesi sönükleşiyor. "On metreden düştü. Kurtarılamadı." Bir duraklama daha oluyor. "Onu 'kazara' uçurumdan atlamaya zorlamış olmasını hayal etmek zor."

"Kışkırtma kazayla da gerçekleşebilir," diye araya giriyorum ama Gray hiç ikna olmuş gibi görünmüyor.

Bir anda Hawkins'e karşı içimde tuhaf bir yakınlık hissediyorum çünkü eğer kız arkadaşının ölümü *gerçekten de* kendiliğinden gerçekleşen bir kışkırtmanın sonucuysa, onunla empati kurabilirim.

Konuyu değiştirerek, "Her neyse," diyorum, "başlayalım mı?"

Şakacı bir laf eder, belki göz kırpar diye bekliyorum ama yüzü daha da ciddileşiyor. "Başlamadan önce bana bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Ne için?"

"Seninle çalışıyorum çünkü sana güveniyorum ama senden, rızam olmadan beni hiçbir zaman kışkırtmayacağına söz vermeni istiyorum. Tek şartım bu."

Ağzım açık kalıyor. "Tabii ki söz veriyorum. Asla öyle bir şey yapmam."

"Güzel. O zaman başlayalım. Bana vereceğin bir komut seçmemiz lazım. Mesela..." Kendinden emin bir sırtışla yüzüme bakıyor. "Beni pantolonumu çıkarmam için kışkırtabilirsin."

"Hayır, seni böyle bir şey için kışkırtmayacağım."

"Haklısın. Onu kendi irademle yaparım."

Kıkırdıyorum. "Karra'nın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Karra demişken, Gray'in telfi bir saniye sonra öttüğünde mesaj atan kişinin o olduğundan hiç şüphem yok. Gray ekrana bakmak için öne eğiliyor, ardından hızla yanıt gönderiyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Peki mesela..." Masaya bakıyorum. "Şu su bardağını almanı söyleyeyim."

"Sıkıcı."

"Ve başından aşağı dökmeni."

"Şimdi ilgimi çektin işte."

Sırıtiyorum. Onunla vakit geçirmek çok kolay. Eğlenceli biri.

"Tamam." Ellerimi kucağıma koyup uzun, yatıştırıcı bir nefes alıyorum. "Zihnimi temizleyip altını kontrol etmeye çalışayım. Biraz vakit alabilir."

Zihinler o kadar sinir bozucu, o kadar karmaşık şeyler ki... Çünkü karmakarışık bir düşünce yığınından ibaret değiller. Geçmişin yankılarıyla geleceğe dair durmaksızın akan korkular da var. Zihin asla ama *asla* sessiz olmaz. Meditasyon yaparken bile beyin çalışır, sinapslar ileri-geri ateşlenir, siz de gözleriniz kapalı otururken zihninizi tamamen durdurduğunuz yanılgısına kapılırsınız.

Hawkins'ın Tapınak'ta her zaman öğrettiği şeyi yapmaya çalışarak yavaşça nefes alıyorum. Hepsini silip süpürmeye çalışıyorum. Altın tozu dışında her şeyi. Doğal gelmiyor. Negatif frekansın beni itmeye çalıştığı sırada siyah boşluğa ulaşmak için zorla ilerlemeye alışığım. Ve eğer pozitif frekansa dokunuyorsam, daha da pürüzsüz bir yolculuk oluyor. Kapılar ardına kadar açılıyor, bağlantı kurmam için davet ediliyorum.

Bu yeni frekanstaysa kolay hiçbir yol yok. Tamamen odaklanıp varlığından bile haberdar olmadığım bir enerjiyi kontrol etmekle ilgili.

Gray, "Acele etme," diye mırıldanıyor.

Geçen seferki gibi, o altın zerrecikleri uzun süre tutamıyorum. Yeni bir yaklaşıma ihtiyacım var. Görselleştirmeyi değiştirip bir top hayal ediyorum.

"Yapışkan bir top," diye mırıldanıyorum.

"Neyden bahsettiğini sormak istiyor muyum, emin değilim."

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, bakışlarındaki keyfi görüyorum.

"Şşşt. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Ellerimde, yapışkan bir maddeyle kaplı bir top hayal ediyorum. Altın tozunu ona doğru çekiyorum, yapıştığını hissedince içime zafer hissinin sıcaklığı yayılıyor.

Evet.

Yavaşça, o tül gibi ipliklerden giderek daha fazlasını toplamaya başlıyorum, topun etrafına sarıyorum. Top büyüyor. Çok daha fazla büyüyor.

Şimdi yapmam gereken tek şey, enerjiyi altın topumdan çekip bedenimde akmasına nasıl izin vereceğimi çözmek.

Bir nefes daha alıp kendimi bu hisse bırakıyorum ama ortaya çıkan titreme o kadar güçlü ki tutamıyorum, top patlıyor, toz her tarafa dağılıyor.

“Lanet olsun!”

Yeniden dengemi bulmaya çalışıyorum. Oda etrafımda dönüyor.

Gray, “Önemli değil,” diyerek beni cesaretlendiriyor. “Tekrar dene.”

Avuçlarımı uyluklarıma koyup gözlerimi kapatıyorum, gerçi görselleştirme için böyle oturmama gerek yok. Yine de altını kontrol edemiyor gibiyim. Ya fazla sıkı kavrayıp enerjiyi boğuyorum ya da baştan toplamayı beceremiyorum, parmak uçlarımdan yanından sıyrılıp geçiyor.

“Nefes al,” dediğini duyuyorum.

“Ne?”

“Nefes almıyorsun. Nefesini tutuyorsun, görebiliyorum.”

“Nefes almanın işe yaradığını nereden biliyorsun?”

“Nefes almak her zaman işe yarar. Akciğerlerin ihtiyaç duyduklarını almıyorsa gerçekten odaklanamazsın.”

Haklı. Gözlerimi kapatıp yavaş, meditatif nefesler kendiliğinden gelmeye başlayana kadar nefesime odaklanıyorum. Gözkapaklarımdan ardında altın zerrecikleri süzülüyor, bu sefer onları kontrol ettiğimi biliyorum.

Avuçlarım ısınıyor. Karıncalanıyor. Kollarımda da aynı his var, Hawkins gibi gümüş damarlarım olmasa da enerjinin titreşerek içlerinden geçtiğini hissediyorum. Ellerimin farkındayım, sıkılamaya çalışıyorum. Altına yayılacak alan tanımam lazım. Ve tanıyorum. Yayılıyor. *Hissediyorum.*

Gözlerimi açınca Gray’in bana baktığını görüyorum.

Bardağı al.

Zihnine bu komutu gönderiyorum ama kıpırdamıyor.

Bardağı al.

Bardağı al.

Hadi ama göt herif.

Bardağı al.

Vücudumdaki bütün kaslar gerilmeye başlıyor ve sonra enerji uyarı olmaksızın dalgalanıp sönüyor. Aşağı baktığımda, ellerimi yumruk hâlinde sıkıştığımı fark ediyorum.

“Siktir. Niye sürekli böyle yapıyorum?” diye mırıldanıyorum.

“Ne yapıyorsun?”

“Yumruklarımı sıkıyorum. Hawkins gevşemem gerektiğini söyledi ama farkında olmadan geriliyorum.”

“Çünkü bu yeteneğinle daha önce hiç alıştırmaya yapmadın.” Onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyor. “Julian’ın gerçekten bildirilmesi gerekirdi. Bunları çok daha önce çözmene yardımcı olabilirdik.”

Hayır, Jim Amca’yı hiçbir şey söylemediği için suçlamıyorum. Beni koruyordu ve koruduğu için çok memnunum.

Gray’in telfi yine ötüyor.

Eğlenerek, “Kız arkadaşın kızdı,” diyorum.

Ekrana bakıp sırtıyor. “Hayır. Sadece sevişmek istiyor.”

Sözümü geri alıyorum.

Kanepeden kayarak kalkarken, “İşimizin bittiğini söyleyebilirsin,” diyorum. “Geç oldu, galiba artık doğru düzgün odaklanamayacak kadar yorgunum.”

Neredeyse kapıya varmışken Gray, “Yani o, hayatındaki adam, öyle mi?” diyor.

Bakıyorum. “Kim?”

“Yüzbaşı. Henley’ye hayatında birinin olduğunu söylemiştin.”

Ondan bahsederken hiç Cross demiyor ama normal galiba. Kumanda üssünde hepimiz ondan *yüzbaşı* ya da *efendim* diye bahsederdik.

Nasıl cevap vereceğimden –onun benden nasıl bir cevap beklediğinden– emin değilim, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Ama Cross’un lafı geçtiği için özlem ağır ağır içime yayılıyor. Şu anda onu görmek için her şeyi verirdim. Gerçekten iyi olup ol-

madığından, kardeşlerinin ona yaptıklarıyla ilgili bana bir yığın saçmalık anlatıp anlatmadığından emin olmak için. *Hâlâ* ona neler yapıyor olabileceklerini düşünmeden edemiyorum. Ama ben dağlardayken ve o şehirdeyken yapabileceğim hiçbir şey yok.

Derken aniden aklıma bir fikir geliyor.

“Bu hafta Adrienne’i uçarak şehre götürdün.”

Gray konu değişikliğine gözlerini kırıştırarak tepki veriyor.

“Otorite işi içindi. Refakat edecek biri gerekiyordu.”

Yavaş, tereddütlü bir nefes alıyorum. “Peki *bana* da refakat edecek biri gerekirse?”

“Benden tam olarak ne istiyorsun, kovboy kız?”

Bir anda tuttuğum nefesi veriyorum. “Beni Cross’u görmeye götürür müsün?”

15

Gökyüzünde tek bir yıldız bile yok.

Böyle olması normal mi? En azından *bir* tane olması gerekirmiş gibi geliyor. Onun yerine resmen kapkara bir deliğin içindeyiz. Sonsuzca her tarafa uzanan, bulanık, boş bir hiçlik.

Gray'i beni şehre götürmesi için ikna etmek üç günümü aldı ve şimdi gidiyoruz ama içimden bir ses Hançer'e geri dönmek istiyor. Gray'e, İnziva Noktası'ndaki bir tanıdık –Kumanda askerlerinden biriyle ilişkisi olan bir Mod– aracılığıyla Cross'a mesaj gönderebildiğimi söyledim. Galiba inandı çünkü ayağa fırlayıp suçlayıcı bir şekilde Cross Redden'in Modifiye olup olmadığını sormadı. Yine de isteğimden memnun olmadığının farkındayım.

Pilot koltuğuna doğru bakıyorum. "Beni şehre götürdüğün için başının derde girmeyeceğinden emin misin?"

"Daha önce de söyledim, şehirde halletmem gereken birkaç iş vardı zaten. Diğerlerine, şehirde acilen görmen gereken bir arkadaşın olduğu için bana eşlik ettiğini söyledim." Tedirginliğimi fark edince gözlerini devriyor. "Merak etme, hangi arkadaş olduğunu söylemedim." Duraksıyor. "Düşmanla yatıp kalktığını duyarlarsa hoşlarına gitmez."

"O—"

Duruyorum. *Düşman değil*, diyecektim az kalsın. Ama Başkaldın'ın gözünde *Redden* soyadını taşıyan birinden daha kötü bir karakter yok. Garip bir tonla, "Yani... o kadar kötü değil," diye tamamlıyorum. "Bu yüzden beni yargıladığınızı biliyorum—"

“Yargılamıyorum,” diye araya giriyor, şaşkınlıkla döndüğümde gözüme samimi görünüyor. “Semtlerde yeterince gizli görev yaptım, insanın kafasını nasıl allak bullak ettiğini biliyorum.”

“Ne demeye çalıştığını anlamadım.”

“Asallar. Yönetimci Modlar. İnsan onların kötü, kurtarılamaz olduklarını düşünmek istiyor. Ama bazen insana kendilerinin öyle yönlerini gösteriyorlar ki böyle bir bakış açısını korumak zorlaşıyor.”

Eğilip kolunu sıkıyorum. “Beni şehre götürdüğün için teşekkür ederim.”

“Asıl *sen* gitmek istediğine emin misin?” diye karşılık veriyor. “Çünkü bu herif için epey zahmete giriyorsun.”

“Eminim.” Muğlak bırakıyorum. “Aramızda yarım kalmış meseleler var.”

Bakışları önümüzdeki karanlığa sabitlenmiş hâlde, “Peki ama bana borçlusun,” demekle yetiniyor.

Riskli görevlerde genelde gerilmem ama uçurumun tam merkezine doğru uçuyormuşuz gibi hissediyorum. Mekânsal farkındalığım sıfır, nerede olduğumuzu anlamamı sağlayacak tek bir odak noktası bile yok. Lanet olsun, içinde bulunduğumuz hava aracını bile zar zor anlıyorum.

Hangardayken Gray buna “hibrit” demişti çünkü tasarımı savaş uçağıyla taarruz helikopterinin karışımıymış. Aerodinamik gövdenin geriye ok açılı kanatlarla birleşmesinin, hem yüksek hem düşük hızlarda performansı optimize ettiğini; böylece hem üstün hava desteği *hem de* hassas bir kara saldırısı yapabildiğini açıklamıştı. Sonra havada asılı kalma modu, dikey itiş yönlendirmesi ve kulağa şimdiye kadarki en karmaşık silah sistemi gibi gelen şeyler hakkında konuşmaya devam edince ben de dinlemeyi bırakmıştım.

Meğer Grayson Blake’in havacılığa karşı ciddi bir zaafı varmış.

Bir kez daha karanlığı tarayıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum ama yine sonuç yok.

Yardımcı pilot koltuğunda huzursuz huzursuz kıpırdanarak, "Cidden, ışıkları neden kullanmıyoruz?" diye soruyorum.

"Hava sahası izleniyor," diyor. "Kumpanya uçakları tarafından fark edilme riskini alamayız. Işıkların olmaması en küçük derdimiz. Yapmamız gereken tek şey, radar bozucumuzun inişe kadar dayanması için dua etmek."

Dehşetle, "Işıksız mı ineceğiz?" diye bağıyorum. "Hiç mi işaret yok? Pisti nasıl göreceksin?"

"Sakin ol, kovboy kız. Aynı şeyi daha önce yüzlerce kez yaptım."

"Karanlıkta mı?"

"Evet."

"Işıklar olmadan mı?"

"'Karanlıkta' demek ışıklar olmadan demek zaten."

"Dalga geçme benimle."

"Elimde değil. Normalde bu kadar korkak olmuyorsun."

Bu kadar sakin olması beni rahatsız ediyor. Kokpitte çok az ışık var, yalnızca birkaç gösterge aydınlatılmış durumda ve ifadesini her yakaladığımda yüzünden özgüven fışkırıyor. Bir anahtarı çevirince o göstergelerden biri daha kararıyor.

"Böyle bir durumdan hiç etkilenmemen nasıl mümkün olabilir? Görememek umrunda değil mi?"

Sesimde ikimizin de duyduğu panik eğlenmesine neden oluyor gibi görünüyor. "Etkilenmiyorum çünkü alışık olduğum bir şey, beni yönlendiren duyularımla cihazlarım varken gözlerime ihtiyacım yok. İçgüdülerime, uçağıma güveniyorum. Kızım bana bilmem gereken her şeyi söyler."

"'Kızım' mı? Daha neler, kafayı yemişsin sen."

Kıkırdayıp kumandayı oynatınca uçak biraz alçalıyor. Her hareketi kontrollü ve bilinçli. En ufak bir tereddüt yok. Bir anda mekanik bir sürtünme sesi duyuyorum, iniş takımını serbest bıraktığını fark ediyorum.

"Uçmayı nerede öğrendin?"

Bakışlarını dümdüz ileriye sabitlemiş hâlde, "Babamdan,"

diyor. Sesi duygusuz ama neden, anlayamıyorum. "Pilottu. Küçükken beni yanında uçuşlara götürürdü, bağımlısı oldum."

Karanlık üstümüze üstümüze bastırıp yalıtılmışlık hissini artırıyor. Sanki gökyüzünde amaçsızca süzülüyormuşuz gibi.

"Gevşe." Gaz kolunu ayarlıyor, uçak daha da alçalıyor.

Yeri göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Yerden on metre mi yüksekteyiz yoksa binlerce mi, bilmiyorum. Ama Gray hiç gergin değil. Dudağının kenarını yalayıp kumandaları yeniden ayarlıyor.

"Aynen böyle, bebeğim."

Bir an benimle konuştuğunu sanıyorum ama tonu neredeyse saygı dolu ve bakışları tamamen uçağına odaklanmış durumda.

"Az kaldı," diye mırıldanıyor.

Geriliyorum, tekerleklerin göremediğim piste değmesini bekliyorum. Motorlar kayıtsızca uğulduyor, sonra hafif bir vınlama duyup bekliyorum. Bir sarsıntı. Bir yalpalama. Fakat lastiklerin yere değışı, yumuşacık bir öpücük gibi oluyor. Okşayış gibi. Bunu ne kadar zahmetsizce yaptığına hayret ediyorum.

Gray yavaşlattığı için uçak hafifçe zıplıyor.

"İnanılmazdı," diyorum.

Göz kırıyor. "Biliyorum. Bir de bu kadar rahatlamışsın gibi görünmene gerek yok."

"Rahatlamamanın da ötesindeyim. Kelimenin tam anlamıyla ışıkları kapalı bir uçağı, ışıkları kapalı bir piste indirdin. Az kal-sın altıma işiyordum."

Kıkırdayarak motorları kapatıyor, hibritten inip piste çıkıyoruz. Çamla nemli toprak kokusunu içime çekip etrafımıza bakmak için dönüyorum. Ortada havaalanı filan yok. Hangar yok, başka ek binalar da yok. Gölgeler içindeki pistin ötesinde küçük bir ormanlık alan uzanıyor. Gray oraya doğru yürüyor.

Omzunun üstünden, "Bu taraftan," diyor.

Çok yürümeyip ormana yalnızca birkaç metre giriyoruz; orada küçük, yanları açık bir garaj görünce irkiliyorum. O kadar iyi gizlenmiş ki neredeyse gözden kaçırıyorum. Gray doğrudan ona

doğru yürümeseydi, karşımdakinin aşırı büyümüş bir bitki örtüsüyle yaşlı ağaçların kalın gövdeleri olduğunu sanırdım. Dallarla yosun, yapıyı örtüp onu arka planla kusursuz bir biçimde bütünleştirmiş.

Çalılıkları aralayınca avcı yeşili bir branda ortaya çıkıyor. Gray onu da kenara itiyor, şimdi motor yağıyla egzozun hafif kokusunu içime çekiyorum. İçeride, bu döküntü garajda tuhaf görünen siyah bir araç var. Parlak. Neredeyse yepyeni.

“Blok’a kayıtlı bir araç,” diyor.

Bunu duymak içimi rahatlatıyor. Bir aracın Blok’a kayıtlı olması, onun genellikle Kumanda’nın dört bloğundan birinde görev yapan, çoğu zaman üst rütbeli bir subaya ait olduğu anlamına geliyor. Durdurulmamız pek olası değil.

Havaalanı E Semti’nde, İnziva Noktası’na yalnızca kısa bir araba yolculuğu mesafesinde. Yolcu koltuğuna yerleşirken Cross’la bağlantı kuruyorum, hemen yanıt veriyor. Belli ki beni bekliyor.

“Az önce indik,” diyorum. “Şimdi buluşma noktasına doğru yoldayız.”

“Anlaştık. Ben geldim bile.”

Onu yakında göreceğiz olmanın bilinciyle nabzım hızlanıyor. Razi olduğu için hâlâ şaşkınım, gerçi adil olmak gerekirse bu, epeyce kol bükmeyle zorlama gerektirdi. Cross buluşmanın fazla riskli olduğunu düşünüyor ama ben bir şeyi kafama koyduğum zaman beni vazgeçirmek mümkün değil.

Gray direksiyonun başına geçip arabayı Nokta yönünde dar, ışıksız bir yola sokuyor. Arabanın camları neredeyse tamamen karartılmış. Dışarıyı görebiliyorum ama kimse içeriyi göremiyor. Eğer durdurulursak tam anlamıyla mahvoluruz ya da kimliğimdeki kırmızı alarm ibaresi düşünülürse en azından *ben* mahvolurum.

Bütün vatandaşlar, Kumpanya veritabanına benzersiz bir kimlik numarasıyla kayıtlı oluyor ama Gray bana Kumpanya İstihbaratı’nda çalışan Başkaldırı yandaşlarının sistemdeki parmak izlerimi değiştirdiğini söyledi. Nokta’ya son gizlice girişimde, altı saat süren bir sistem arızası bahanesiyle kimliğimdeki “aranıyor” işaretini geçici olarak kaldırabilmişlerdi.

Bu sefer bana sadece iki saatım olduğunu söylüyor.

Tereddütle, "İki saat mi?" diye tekrar ediyorum. Yeterli bir süre değil gibi.

"Bu kadarını bulduğun için bile çok şanslısın. Önümüzdeki iki saat boyunca parmak izlerinle retina taraman Mary Bowers adına bağlı olacak. Ve eğer sen, sevgili Mary'm, tam iki saat sonra buluşma noktasında olmazsan, seni burada bırakıp gideceğim."

"Bu esnada sen nerede olacaksın?"

Sinir bozucu derecede muğlak. "Halletmem gereken birkaç iş var."

Şehrin çevre kontrol noktasından geçiyoruz; burada araba, giriş kameraları tarafından otomatik olarak taranıyor.

"Ha bu arada," diye ekliyor, "Nokta'da güvenliği artırdılar. Artık her bölgede kontrol noktaları var."

"Siktir. Ne zamandan beri?" Şehir beş bölgeye ayrılmış durumda ve bunların bazıları halka kapalı. Örneğin, Meclis Binası'yla resmi Kumpanya binalarının bulunduğu 1. Bölge yalnızca yetkili sivillerin erişimine açık. Ama Cross'la eğlence bölgesinde, yani 5. Bölge'de buluşacağız. 5. Bölge'de kontrol noktası olduğunu hiç duymadım.

Gray alayla, "Erkek arkadaşının abisi başa geçtiğinden beri," diyor.

Birkaç dakika sonra toprak bir ara sokağa giriyoruz, çakıllar lastiklerin altında çıtırdıyor. Arabayı durduruyor ama motoru çalışır hâlde bırakıyor, sert bir bakışla bana dönüyor.

"Seni buradan ilerisine götüremem. Kontrol noktasına yayan gitmen gerekecek. Seni yine buradan alacağım. Dediğim gibi iki saatin var. Buraya geri dönmek için kendine yeterince zaman bırak."

"Sahte kimliğin işe yarayacağından emin misin?"

"Yaraması lazım. Ama biyometrik veriyi telfinle eşleştirmeye vaktimiz olmadı, o yüzden durdurulursan sorgulatma kendini. Siktir edip koş sadece."

"Harika."

“Hiç öyle bakma, riske girmek isteyen sendin.” Sesi hafifçe sertleşiyor. “Sanırım yüzbaşının bunlara değip değmediğini göreceğiz.”

Cross her zaman riske değer.

Arabadan kayarak iniyorum, botlarım asfaltla buluşuyor. Dar kesim deri ceketimin cebini kontrol ediyorum; telfim orada mı diye bakıyorum çünkü bütün vatandaşların telflerini üstünde taşıması zorunlu. Bileğimdeyse Gray’in teknoloji odasından aldığı saat var. Sinyal bozma özelliği bulunuyor, yani yaklaştığım anda önünden geçtiğim bütün kameralar arıza yapacak.

Ara sokaktan çıktığım anda izlendiğim hissine kapılıyorum. İnziva Noktası bir denetim bölgesi; bu da bütün binalarla sokak lambasında yanıp sönen kameralar, havada vızıldayıp metal gözleriyle kaldırımları şüpheli faaliyetlere karşı tarayan küçük gri dronlar olduğu anlamına geliyor. Dikkat çekmeyecek hızda ama yine de tempolu adımlarla yürüyorum.

Sokağın sonunda kontrol noktasını görüyorum. Kapılardaki Bakır Blok askerleri insanları parmak izlerini taramak için öne yönlendirirken, içeri girmek isteyen sabırsız vatandaşlardan oluşan bir kuyruk insan bekliyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür, nefesimi sakın tutmaya çalışıyorum. Siktir. Avuç içlerim nemleniyor ama pantolonuma silmek istemiyorum. Dışarıdan gergin görünemem.

Kuyruğa girdiğimde, sürtünen botların düzenli sesi, akbaba gibi vızıldayan o ürkütücü metalik kanatlarıyla gözetim dronlarının baskıcı uğultusuna karışıyor. Birkaç kişi önümde birbiriyle konuşuyor ama çoğunlukla herkes sessiz. Prosedürü biliyorlar. Dronlara bakma. Ayaklarının ucuna bakma. Dikkat çekme. Dümdüz ileri bakıp askerlerin görüş alanından çıkana kadar on-ara küfretmemeye çalış.

Sıra ağır ağır ilerledikçe sinirlerim iyice geriliyor. Ya Gray ya-ılıyorsa, ya kimliğim sistemde değiştirilmediyse?

Arkamdaki kadın, “Ne baş belası iş,” diye söyleniyor.

Yanındaki homurdanarak, “Hiç sorma,” diye karşılık veriyor.

“Geçen sefer bir saat beklemek zorunda kaldım. Görevime geç kaldım, elli kredi ceza kestiler.”

İlk kadın sabırsızlıkla yerinde kıpırdanarak, “Bu siktiğimin yeni protokolü resmen şaka gibi,” diyerek onaylıyor. “İstediğim tek şey işe gitmek. Herkesin illa saklayacak bir şeyi varmış gibi davranıyorlar.”

Bazılarımızın var.

Bakışlarım sıranın önüne kayıyor, Bakır askerlerinden biri gözleriyle kalabalığı tarıyor.

Kaygı içime kamçı gibi çarpınca boğazım kupkuru oluyor. Bana doğru mu bakıyor?

Olabildiğince umursamaz görünmeye çalışıyorum ama yemin ederim o soğuk gözleri üstüme kilitlenmiş gibi.

Sıra yeniden ilerliyor, kapıya biraz daha yaklaşıyorum. Lanet olsun. Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi. Cross’u görmek için can atıyorum ama bu süreç insanın sinirlerini altüst ediyor. Travis Redden’in güvenlik ağı gittikçe daralıyor, en son ihtiyacım olan şey ona yakalanmak.

Bir adım daha öne geliyorum. Önümde sadece beş kişi kaldı. Siktir. Siktir.

Evet.

Bu kötü bir fikirdi.

Ama artık çok geç. Sıradan aniden çıkarsam kısa saçlı ve buz gibi gözleri olan o muhafız fark edecek.

Dışarıdan umursamaz bir hava takınıyorum, içine biraz da sabırsızlık katıyorum ama hissettiğim endişe asit gibi; resmen içimi kemiriyor.

Üç kişi kaldı.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Öyle. Kötü. Bir. Fikir. Ki.

İki kişi kaldı.

Asker, “Sıradaki,” diye bağırıyor.

Önümdeki adam tarama bölmesine doğru ilerliyor. Biraz sonra bir *bip* sesi duyuluyor, geçmesine izin veriliyor.

"Sıradaki."

Derin bir nefes alıp ilerliyorum. Asker bana şöyle üstünkörü bir bakış atıyor. Soğuk ve ilerlememi bekliyor.

Hafif titreyişini hiç kimsenin fark etmemesini umarak elimi tarayıcıya bastırıyorum. *Lütfen çalış. Sikeyim, lütfen çalış.*

O sesi duyana kadar sonsuz bir zaman geçmiş gibi geliyor.

Bip.

Tarayıcı yeşil yanıp sönüyor. Kapı açılıyor.

Oh, şükürler olsun. Vücudumu kaplayan rahatlama hissi o kadar keskin ki neredeyse yere yığılacağım. Koşmaya başlamak için kendimi zorluyorum, kapıdan geçerken umursamaz davranıyorum. Kapı arkamdan kapandığında, bütün vücudum hafiflemiş gibi hissediyorum. Sokağa girip yönümü bulmak için etrafa hızlıca göz gezdiriyorum.

Haven buradan iki sokak ötede. İki sokak sonra şehre karışıp kalabalıkta kaybolacağım.

"Dur."

Sert komutla olduğum yerde donakalıyorum.

Hasiktir.

Yüreğim ağzıma geliyor. Kaygıdan güçsüz düşmüş hâlde, dönmek için kendimi zorluyorum.

Sadece askerlerden birinin arkamdaki kadına doğru elini uzattığını görüyorum. Elinde siyah, yün bir eldiven var, onu sallıyor.

"Bunu düşürdünüz, hanımefendi," diye sesleniyor, kadın eldiveni almaya giderken kuş gibi hafifliyorum.

Bir saniye bile kaybetmiyorum. Başım önde, gözlerimi kameralarla dronlardan kaçırarak kaldırım boyunca aceleyle ilerliyorum. Siktir, ucuz atlattım. Yani, aslında pek de öyle sayılmaz ama kesinlikle öyleymiş gibi geldi. Daha Haven'a bile ulaşamadım. Burası hoşuma gitmiyor. Bu şehir fazla tehlikeli, her şey bir tuzak gibi geliyor.

Adımlarımı hızlandırıp aynı anda Cross'la bağlantı kuruyorum.

"Az sonra oradayım."

16

İçki mekânı kılığında bir genelev olan Haven'a en son gittiğimde, Kumanda'nın yaptığı bir eğitim operasyonundaydım. Cross kindar götün teki olduğu için beni hevesli bir fahişe kılığında gizli göreve göndermişti. Mahallelerde fuhuş, İnsani Hizmetler aracılığıyla doğru kanallar üzerinden yürütüldüğü sürece yasadışı değil ama Haven'ın faaliyetlerinin doğru düzgün filan olmadığı ortada.

Burada buluşmayı isteyen bendim çünkü zaten aşına olduğum bir yer ama Gray düzenlemeleri şebeke üzerinden yaptı ve barmenin aslında bizden biri olduğunu söyleyerek beni şaşırttı. Adı Pasha. Beni Haven'ın arkasındaki ara sokaktan içeri alması gerek ama tuğla binaya vardığımda tereddüt edip kulaklığıma dokunuyorum.

Telften, "Grayson," diye mırıldanıyorum. "Onun güvenilir olduğundan emin misin?"

"Evet. Pasha sağlamdır."

Duvara yakın durarak arka kapıya doğru yavaş yavaş ilerliyorum. Kapıyı gören kameranın farkındalığı beni rahatsız ediyor. Birkaç adım kala kapı açılıyor, gölgeli kapı aralığından bir el beni içeri çağırıyor.

İçeri süzülünce gizli görevdeyken tanıştığım barmenle yüz yüze geliyorum. Kısa kollu giymiş, kolları parıldıyor, zihnime bağlanmaya çalıştığını hissediyorum.

Telepatiyle, "Eğer biri seni durdurursa," diyor, "kız kardeşim Mary'sin."

“Anlaşıldı.”

Pasha tek kelime etmeden –en azından duyulabilir tek kelime etmeden– beni loş bir koridordan arka merdivene doğru götürüyor, sonra aniden durup beni süzüyor.

Suçlarcasına, “Seni tanıyorum,” diyor.

“Birkaç ay önce buradaydım. Doğum günüm olduğu için bana saf viski servis etmiştin.” Utangaç utangaç gülümsüyorum. “Gerçi doğum günüm değildi ama.”

Yüzünde beni tanıdığını belli eden o ifadeyi görüyorum, gülümseyerek karşılık veriyor. **“Görevinin ne olduğunu sormayacağım bile ama beni kandırmıştın.”** Pasha dönüp merdivenleri çıkıyor. **“Gel.”**

İlk adımı atıyorum, metal merdivenin botlarımın altında gıcırdamasıyla yüzümü buruşturuyorum. Bir kapıdan geçip ikinci kattaki bir koridora çıkıyoruz. Burası parlak ışıklarla aydınlatılmış durumda, ani ışık hücumuyla gözlerimi kırptırıyorum. Açıkta kalmışım gibi hissediyorum.

Pasha elime bir anahtar kart sıkıştırıyor. **“Soldaki son kapı. Misafirin seni bekliyor. Eğer onu öldürmeye geldiyse, temiz çalış lütfen. Sonra parkeden kan kazımak istemiyorum.”**

Onu öldürmek yapmayı planladığım son şey.

Yani, tepemi attırmazsa tabii.

Koridorun sonuna yaklaşırken beklentiyle kalp atışlarım hızlanıyor. Anahtarı kapıya dokunduruyorum, kilit yumuşak bir *bip* sesiyle açılıyor. Eşiği geçerken kendimi hazırlıyorum çünkü ya bu bir tuzaksa–

Gözümü bile kırpamadan duvara bastırılıyorum.

Sert eller beni ileri itiyor, bir anda sert, sıcak bir vücut benimkine yaslanıyor. Bu hareket bana Hamlett’teki handa onunla ilk karşılaştığım zamanı anımsatıyor, başka birinden kaçmaya çalışırken davetsizce odasına daldığım ânı.

Çenesi omzuma değiyor, dudakları kulağımın yanında duruyor.

“Tanıdık geldi mi?”

O kalın, seksi sesi.

Tanrım, ne kadar özlemişim.

Cross vücudunun alt kısmını kalçama sürüyor, her santimini hissetmeme izin veriyor ve boğazımdan yumuşak, çaresiz bir ses kaçıyor. Kıkırdıyor, nefesi boynumu gıdıklıyor.

Sonra beni döndürüyor, bakışlarım güzel yüzüyle çarpışıyor.

Cross Redden, hayatımda gördüğüm en çarpıcı adam. Gözleri, başka hiçbir insanda görmediğim, yoğun ve koyu mavinin canlı bir tonu. Yüz hatları kusursuz, sanki taştan yontulmuş gibi. Gülümsemesi gerçeküstü. Beni gördüğünde o kusursuz dudaklar kıvrılıyor ve işte orada, çok nadir ortaya çıkan, ele avuca sığmayan o gamze.

Gözümü kırpınca kendimi kollarında buluyorum, beni vücuduna sıkıca bastırırken ona sarılıyorum. Bir anda üzerime çullanan duygu selini hiç beklemiyordum. Onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kaslı göğsünün hissini, baş döndürücü kokusunu, dudaklarının çenemde gezinişini. Ayı geçen haftalar eriyip gidiyor.

"Siktir." Cross yüzünü saçlarıma gömüyor. "Buraya gelmen çok aptalcaydı."

"Yanımdasın, değil mi?" diye takılıyorum.

"Tabii ki yanımdayım. Tek başına gelmene izin vermediler, değil mi?" Bu düşünceden pek hoşnut gibi görünmüyor.

"Hayır. Gra—" Hızla kendimi düzeltiyorum. "Kaine bana eşlik etti. Birkaç işini hallediyor."

Cross'un ağzının kenarları geriliyor.

"Ne var?" diyorum.

"Sutler seninle mi geldi?"

"Bir bakıma. Çok gizli bir görevde. İki saat sonra beni almaya gelecek."

"Ah, almaya gelecek, öyle mi?"

Burun delikleri hafiften genişleyince gülümsememeye çalışıyorum.

Duyduğum keyfi gizleyemedim, "Kıskanıyorsun," diye suçluyorum.

"Evet." Bakışları üzerimde geziniyor, gözleri öyle sıcak bir yoğunlukla dolu ki kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

"İçini rahatlatacaksa, üste kız arkadaşı var."

"Ee? Bir sürü adam kız arkadaşlarını aldatıyor."

Kaşımı kaldırıyorum. "Sen beni aldatır mıydın?"

"Asla." Sesindeki sarsılmaz kesinliği duyabiliyorum. "Anlamıyor musun?"

"Neyi?" Boğazımdaki ani düğümü yutarak soruyorum.

"Tamamen seninim, Güvercin. Kalbim, ruhum, bedenim. Hepsi senin. Hiçbir zaman, başka kimse olmayacak. Sikeyim, bir milyon ömür boyunca bile."

Nefes kesen bir saniye boyunca zaman durmuş gibi geliyor. Bütün dünya bizim için duraklıyor. Cross genelde romantik değildir ama şu anda bana bakışı...

Yüzümü avuçlarının içine alıyor, başparmakları çenemin üstünde geziniyor. Mavi gözleri uçsuz bucaksız, beni başka hiçbir yere bakamaz hâle gelene kadar içine çekiyor.

"Bununla birlikte..." Sesi bir oktav düşüyor. Seksi, sahiplenici bir hırıltı. "Sen de benimsin ve seni kimseyle paylaşmıyorum. Ne şimdi. Ne başka bir zaman."

İşte tanıdığım, sevdiğim Cross.

Gömleğinin kumaşıyla oynuyorum, sesimdeki yaramazlık çok bariz. "Ne yapacaksın? Herkese sana ait olduğumu mu ilan edeceksin?"

Güçlü ellerinden biri belime dolanıp beni kendine çekiyor. "Sen benimsin."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Eğer hâlâ öğrenememiş birileri varsa, öğretmekten fazlasıyla memnun olurum."

"Kıskançken çok tatlı oluyorsun."

"Beni sınama, Güvercin."

Buyurgan tonuyla ürperiyorum. Bu hâline takıntılıyım. Yoğunluğu, bana bakarken yüzünde oluşan saf ihtiyaç, belimdeki sahiplenici kavrayışı. Uyandırdığı o keskin arzu fazlasıyla hoş-

ma gidiyor. Haftalarca ayrı kalmak, varlığının bir odayı nasıl ele geçirdiğini, onu seks ve cazibeyle nasıl doldurduğunu neredeyse unutturacaktı. Başımı nasıl döndürdüğünü unutmuştum.

Üniformayla gelmemiş, kolunda yüzbaşı yıldızları yok ve baştan ayağa siyah kıyafeti buyurgan havasını daha da güçlendiriyor.

Cross alnımdan bir tutam saç kenara iterek kısık sesle, "Seni özledim," diyor. Dokunuşu sonsuz derecede nazik ama gözlerindeki dizginlenmemiş ateş, kontrolünü zar zor tuttuğunu gösteriyor. "Ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsin."

Dudakları kalp atışlarımı hızlandıran bir saniye boyunca dudaklarımda kalıyor, ardından öyle vahşi bir öpücükle üzerime çöküyor ki gücüyle bütün vücudum gevşiyor. Eve dönmek gibi. O tanıdık sıcaklık, tadı, dilinin açgözlü hareketleri.

Dudaklarına, "Unutmuşum," diye inliyorum.

Sersemleten, aç öpücüklerin arasından, "Neyi?" diye mırıldanıyor.

"Seni ne kadar istediğimi."

"Ben hiç unutmadım."

Elleri aşağı kayarak kalçalarımı kavrayıp sıkıyor, sonra ağzı dudaklarımı yiyip yutarken beni yukarı kaldırıyor. Bu, sadece öpüşmekten çok daha fazlası. Her şeyi içine alan bir şey. Ne kadar bütünüyle ve tamamen ona ait olduğumun, onun da ne kadar şiddetle bana ait olduğunun bir hatırlatıcısı.

Konuşmamız gereken çok şey olduğunun farkındayım ama şu anda onu öpmek daha hayati bir konuymuş gibi geliyor. San ki durursak ölecekmişim gibi. Kokusu çok güzel. Üstümde yarattığı his çok güzel.

Hemen sonra yatağa indirildiğimi fark ediyorum. Başını başka bir öpücük için aşağı çekiyorum, yüzünü buruşturup verdiği tepkiyi gizliyor.

Ama yeterince hızlı değil, bunu fark ediyorum.

Hemen, "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bir şey yok. Sadece biraz ağrıyor." Ama başını çevirip dar

siyah tişörtünün yakasını düzeltirken cildindeki renkleri görüyorum.

Yakayı aşağı çekince moraran yeri görüyorum. Soluk bir mor. Köprücük kemiğinin hemen altındaki deriye dokunarak parmaklarımı nazikçe cildinde gezdiriyorum.

İçimde alarmlar çalmaya başlıyor. "Bu ne böyle, Cross?"

"İyiyim," diye ısrar ediyor ama çoktan tişörtünü çıkarmaya başladım. Acıyla yüzünü buruşturmasını görmezden geliyorum çünkü kendim bakmazsam, altında bulabileceğim her şeyi hafife alacağımı biliyorum.

Ve altında bulduğum şey morluklar.

Her yerinde.

Dövülmüş.

Parmaklarımı sıcak teninde gezdiriyorum, farklı iyileşme evrelerindeki başka morlukları buluyorum. Kaburgalarında morluklar. Karnında kenarları sararmaya başlamış olanlar. Omzunda mavimsi yeşil bir tane.

"Sadece seni biraz hırpaladığım söylemiştin," diye suçluyorum. "Bebeğim. Bu kadarı çok kötü."

Sırıttıyor.

"Ne var?"

"Sen bana az önce 'bebeğim' mi dedin?"

"Hasiktir. Dedim gerçekten de."

Bu sözüm onu gülmekten sarsılacak hâle getiriyor, sonra duruluyor, sesi sertleşiyor. "Hoşuma gitti." Boynumun yanını avuçlayıp beni kendine çekiyor, başparmağı çenemde geziniyor. "İyiyim, Papatya. Büyüdüm ben artık. Birkaç morlukla birkaç kırık kaburga yüzünden ölecek değilim."

"O göt herif kaburgalarını mı kırdı? Geberteceğim onu."

"Boş ver. Roe'nun kendini iyi hissetmesini sağladı. Bırak, sevin."

"Umurumda değil kendini iyi hissetmesi. Acı çeksin istiyorum." Ellerimi üzerinde gezdirip yaralarını kontrol etmeye devam ediyorum. "Başka herhangi bir yerine vurdu mu?"

Cross muzip muzip sırtıyor. Ağır ağır, "Ee, *oraya* vurmadı," diyor, ellerimin pantolonunun düğmesinde olduğunu fark ediyorum. "Ama lütfen, devam et. Çıkar."

Ne kadar sert olduğunu görünce içim arzuyla kabarıyor, kalın kabarıklık fermuarına dayanmış durumda. Açlık bütün gücüyle geri dönüyor, morluklarını hemen unutuyorum; madem onu rahatsız etmiyorlar, ben de onun adına dert etmeyeceğim. Yeniden öpüşüyoruz, yalnızca gömleğimi üstümden sıyrabilsin diye ayrılıyoruz. Arkama uzanıp sutyenimin kopçasını açıyor, göğüslerim ortaya çıkınca mavi gözleri onayla yanmaya başlıyor. Cross beni, arayan ağzına doğru çekiyor. Dili meme ucunun tadına bakıyor, dudaklarımdan bir inleme kopuveriyor.

"Bu sesi özlemişim," diyor, meme ucumu emerken memnuniyetle mırıldanıyor.

Diğer göğsüme de ilgi gösterdikten sonra büzülmüş tomurcuğu bırakıp beni sırtüstü yatırıyor. Pantolonumu, iç çamaşırlarımı hızla çıkarıyor. Botlarımı tekmeliyorum. Sırada onun pantolonu var, penisi hevesli elime fırlıyor. Sıcak, kalın ve benim için hazır. Elimle tek bir okşamaya, tek bir sıkışa izin veriyor, sonra beni kenara itiyor, dudakları bir anda bedenimin her santiminde dolaşmaya başlıyor. Emerek, tadarak, kışkırtarak... ta ki sonunda bacaklarımdan arasına kadar öpücüklerle inene dek.

"Beni özledin mi?" Sesi alçak, içinde hafif bir alay var.

"Mmmm." Bu yumuşak, yalvarır ifade, çıkarabildiğim tek ses.

"En çok neyi özledin?"

Aman Tanrım. Bana işkence etmeye karar vermiş.

"Her şeyi," diye mırıldanıyorum.

"Ağzımı özledin mi?"

Dudaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirince beklentiyle ürperiyorum.

"Cevap ver bana." Cross başını kaldırıyor, yüzünde şeytani bir gülümseme var.

Boğuk bir sesle, "Evet," diyorum. "Ağzını özledim."

“Başka?” Onu en çok arzuladığım yere tehlikeli derecede yakın bir öpücük konduruyor. “Peki dilimi? Özledin mi?”

Sessizce başımı salladığımda, iç uyluğumu ateşli bir şerit hâlinde yalıyor ve kalçalarım istekle yataktan sıçırıyor. Kıkırdayarak yanağını çevirip diğer uyluğumu öpmeye başlıyor.

Bu hareketleri dayanılmaz. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki Cross’un sert sesiyle fısıldadığı seksi sözleri bile bastırıyor.

Dili zonklayan merkezimi bulduğunda, “Evet,” diye inliyor, lanet olsun ki *onu* duyuyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip kaçmaya kalkışmadan onu orada tutuyorum. Verdiği karşılık olan kahkaha bütün vücudumda titreşiyor.

“Merak etme, hiçbir yere gitmiyorum,” diye söz verip beni yalayarak saf bir yok oluşa sürüklüyor.

Dilinin her darbesi beni uçuruma biraz daha yaklaştırıyor, üstüme çıkıp penisini içime ittiğinde ikimiz de kendimizi bırakarak inliyoruz. Bacağımı kalçasına sabitliyor, daha derine giriyor, nefesimi kesecek kadar sert beceriyor beni. Buraya bunun için gelmemiştim ama şikâyet etmiyorum–

Kimi kandırıyorum? Tabii ki bunun için geldim.

Onu özledim.

Ona deli gibi açım.

İçime girip çıkıyor. Hızlı, derin, amansız. Hayatımda yaşadığım en ateşli öpücükte dudaklarımız birleşmişken, kalçalarının bilinçli itişlerini karşılamak için yukarı doğru sallanıyorum. Bu açı harika, bedeni şişmiş klitorisime sürtünüyor, her aşağı inişte üstüne baskı uyguluyor. Haz merkezimde toplanıyor; parmak uçlarımda, ayak parmaklarımda karıncalanıyor ama onu bastırıyorum, hisleri mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

Zirveyi bastırmaya çalışırken dişlerim Cross’un altdudağına neredeyse kanatacak kadar kenetleniyor.

Sesi zihnimde yankılanıyor. “Bırak kendini, Güvercin. Boşal benim için.”

Parçalanıyorum, bedenimden geçen mutluluk dalgalarıyla nefes nefese kalıyorum.

Yüksek sesle, "Siktir. Geliyorum," diye inliyor, Cross Redden'in kendi zevkinin peşine düşüşünü izlemekten daha seksi bir şey yok. Titreyerek kendi orgazmını bulurken hâlâ içimde, derinlere gömülmüş hâlde.

İkimiz de toparlanırken ağır ağır nefes alıyoruz. Sırtüstü dönüp beni sıcak, titreyen vücudunun üstüne çekiyor, kolları etrafımı sıkıca sarıyor, dudakları omzuma dayanmış durumda.

"Asla yetmeyecek," diyor.

Ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Varlığıyla, sesiyle, gülüşüyle mahvoluyorum. Ve onunlayken sürekli kontrolü kaybediyordum gibi hissediyorum. Aramızdaki bu bağ fazla güçlü. Fazla tehlikeli.

Kimse hiç kimseyi, benim Cross'u istediğim kadar istememeli.

* * *

Tekrar sevişiyoruz.

Sonra tekrar sevişiyoruz.

Komik tarafı şu; son seferden bu yana sadece birkaç hafta geçti –ondan önceyse hayatımızın büyük kısmını hiç sevişmeden geçirmiştik– ama şimdi birbirimizi çıplak gördükten sonra, sanki cinsel bir baraj yıkılmış gibi hissediyorum.

Üçüncü seferden sonra sırtüstü çöküp inliyor. "Of, siktir."

Dirseğime dayanıp ona bakıyorum, kusursuz göğsüyle karın kaslarındaki ter parıltısına sırtıyorum. Tanrım, çok seksi.

Saatimdeki telf biple yince hâlimden memnun gülümsemem yok oluyor. Gitme vakti yaklaşıncı beni uyarması için alarm kurmuştum.

Siktir. Otuz dakika sonra Gray'le buluşmam lazım ve Cross'la hiçbir şey konuşmadık.

Cross uzanıp nefesini toparlarken kıyafetlerimi toplayıp giyinmeye başlıyorum.

Eğlenerek, "Bu kadar mı yani?" diyor. "İşimiz bitti mi?"

"Onunla işimiz bitti," diye cevaplıyorum. "Konuşma zamanı geldi."

“Muhtemelen haklısın. Bu gece buraya gelmek için peşimdeki üç kuyruğu atlatmak zorunda kaldım. Yüz yüze tekrar ne zaman konuşabileceğimizi bilmiyorum.”

Şüpheyle, “Hangi kuyruklar?” diye soruyorum.

Cross burnundan soluyarak güler gibi yapıyor. “Travis beni gözetim altında tuttuğunu fark etmediğimi sanıyor ama amatör değilim.”

“İzleniyor musun?” Bir anda tedirgin oluyorum. “Ya buraya kadar takip edildiyse?”

“Bebeğim,” diye taklit ediyor, “gerçekten bu gece birinin beni takip ettiğini mi düşünüyorsun? Bu lafına alınmalı mıyım, bilmiyorum.”

“Nasıl kurtuldun onlardan?”

“İş hallolduğu sürece önemi var mı?”

Yutkunarak inleme isteğini bastırmaya çalışıyorum. “Tanrım, bu sözün neden beni bu kadar tahrik etti?”

Sırıttıyor. “Tekrar sevişmiyoruz. Konuşmak istiyordun.”

Şifonyerdeki küçük aynaya gidip saçımı düzeltiyorum, Cross parmaklarını arasından geçirdiği için darmadağın olmuş. O da yataktan atlayıp iç çamaşırını giyiyor, siyah kumaşı sıkı kıcının üstünden çekip pantolonuna uzanıyor.

Göğsü çıplak hâlde karşımda dururken, dikkatim yine cilt rengini bozan morluklara kayıyor.

“Seni dövdüklerine inanamıyorum. Niye karşılık vermedin?”

Yere atılmış gömleğini alırken bicepsleri kasılıyor. “Beni cezalandırdıklarını hissetmelerine izin vermem gerekiyordu.”

“O kadar yetti mi yani? Bir hafta zincire vurulduktan sonra şimdi tekrar güven çemberine mi alındın?”

“Pek sayılmaz.”

Gözlerimi kısıyorum. “O ne demek?”

“Artık Elit’i ben yönetmiyorum demek.”

İtiraf, ağzım bir karış açık hâlde öylece dururken aramızda asılı kalıyor. Bu arada Cross, sanki birliğinin elinden alındığını yeni açıklamamış gibi, hiç sarsılmamış hâlde gömleğini başından geçiriyor.

“Peki o zaman kim yönetiyor?” diye soruyorum.

Gümüş Blok’un idari yüzbaşısından bahsederek, “Radek,” diyor.

“Neden daha önce söylemedin?”

“Söylemeye çalıştım.” İmalı bir bakış atıyor. “Son birkaç gündür seninle her bağlantı kurmaya çalıştığım da konuşamayacak durumdaydın.”

Suçluluk mideme iğne gibi batıyor. Haklı. Bana ulaşmaya çalıştı. Ama ben Hançer’deki hayata öylesine gömüldüm ki eskisi gibi yanında olamadım. Sikeyim, kendimi göt gibi hissediyorum.

Hafifçe, “Özür dilerim,” diyorum. “Ne kadar önemli olduğunu bilseydim, yanında olurdum—”

“Önemli değil,” diye araya giriyor.

“Cross.” Ona bakıyorum. “Gümüş Elit *senin* birliğin. Kaybettiğin zaman kendini iyi hissetmen mümkün değil.”

“Dünyanın şu anki hâline dair hiçbir şey kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor,” diye homurdanıyor.

Aradaki mesafeyi kapatıp kollarımı omuzlarına doluyorum, parmaklarımı kısıp kesilmiş saçlarının arasından geçiriyorum. “Konuş benimle. Kardeşlerin seni serbest bıraktıktan sonra ne oldu, anlat. Ne planlıyorlar?”

“Travis, yeni General rolünü fazlasıyla ciddiye alıyor. Güç yüzünden tam anlamıyla gözü döndü. Roe da teğmen rütbesini sonuna kadar kullanıyor. Travis, Gümüş Blok’ta kendi birliğini kurmasına izin verdi. Roe onlara av grubu diyor.”

Sırtım geriliyor. “Ne avı?”

“Başka ne olacak? Modlarla Vefalıların avı.”

Umursamaz tonu yüzünden rahatsız oluyorum. “Sen de sadece... tamam mı diyorsun?”

“Tabii ki hayır. Ama hiçbir yere varacağını sanmıyorum. Roe lider değil. Kimse peşinden gitmez.”

“O zaman neden Travis ona kendi birliğini veriyor?”

“Bence Travis sadece çocuğu başından savmak istiyor, o yüzden dikkatini dağıtacak bir şeyler verdi. Yürümeye başlayan bir

çocuğun dikkatini asıl istediği şeyden uzaklaştırmak için eline oyuncak tutuşturmak gibi. Roe'nun durumunda bu, semtler üzerinde tam kontrol ve Kumpanya'ya karşı çıkan herkesin sistematik biçimde öldürülmesi anlamına geliyor."

"Peki Travis ne istiyor?"

"Şu anda Aykırı Başkaldırısı'nı ezmek istiyor."

Kaşlarımı çatarak, "Aykırı mı?" diye tekrar ediyorum.

"Modlar. Gümüşkanlar. Ne demek istediğimi biliyorsun, Wren." Artık yorgun geliyor sesi. "Travis, Modlar sözkonusu olduğunda henüz Roe'nun kana susamışlık seviyesinde değil ama sonunda oraya varmasından korkuyorum. Durmadan onlara işgücü için ihtiyacımız olduğunu vurguluyorum."

Acı acı başımı sallıyorum. "Köle işgücü."

"Köle olabilirler ya da ölebilirler. Hangisini tercih edersin?"

"Peki biz ne yapacağız? Kardeşlerini nasıl durduracağız?"

"Kimseyi durdurabilecek konumda değilim. Sadece Elit'i kaybetmedim. Her şeyi denge altında tutmamı sağlayan bütün gücü de kaybettim. Rütbem hâlâ var ama sadece kâğıt üstünde. Travis, İstihbarat toplantılarına katılmama bile izin vermiyor. Bana söylemeye razı oldukları kadarını biliyorum, o da pek bir şey değil."

"Sen Gümüş Elit'in yüzbaşısıydın," diye hatırlatıyorum. "Nasıl istihbarat toplanacağını biliyorsun. Travis'in, hele ki sıkıştığım Roe'sunun sana bilgi kırıntıları atmalarını beklemene gerek yok."

Cevap vermiyor, bu da ifadesini incelememe neden oluyor. Anlaşılmaz. Çözülmesi imkânsız. Bir anda birbirimizi gerçekten anlayıp anlamadığımızı sorguluyorum çünkü şu an hiç öyle gelmiyor.

Yavaşça, "Senin amacın ne?" diye soruyorum. "Bu işin nasıl biteceğini düşünüyorsun?"

Mavi gözleri koyulaşıyor. "Bizim mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Savaşı kastediyorum. Çünkü eninde sonunda bitecek. Ve savaş bitince, genellikle bir taraf kaybeder."

"Bütün hayatım askeriyede geçti. Savaşın nasıl yürüdüğünü biliyorum." Omuzları sertleşiyor, sarılışımdan kurtuluyor.

"O zaman sonu geldiğinde hangi tarafta olmak istiyorsun?" diye üsteliyorum.

"Sen hangi tarafta olmak istiyorsun?"

"Tarafımı seçtim. Modifiyeler. Şebeke. Olmam gereken yer orası. *Senin* de olman gereken yer orası." Elimizi uzatıp parmaklarımızı zorla birbirine geçiriyorum. "Babanın yaptıklarını –Gümüşkan Katliamı, Modları köle olarak almak, öldürmek– kabullenmen mümkün değil. Şimdi abin de aynısını yapıyor."

"Kabullenmiş değilim." Sesi sert. "Ama dürüstçe söyleyebilir misin, Başkaldırı düşmanlarına karşı daha mı iyi olacak? Çünkü birlikte çalıştığın kişilerden biri, bir adamın zihnini gözünü bile kırpmadan yok etti." Elini geri çekince kalbim sıkışıyor çünkü bu bana bir ret gibi geliyor. "Sikeyim, bu bilgiyle ne yapabilirim? O benim *babam*. Ve artık beyni ölü durumda. Yeni arkadaşın Adrienne yüzünden."

"Babandan nefret ediyordun."

"Meseleyi fazla basitleştiriyorsun. Ona dair hislerimin, Başkaldırı'nın zihnini bozmuş olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Yaptıkları şeyin ne kadar yanlış olduğunun farkında mısın?"

Öfkeyle, "Asalların Modlara yaptıkları bundan daha mı az yanlış yani? En yakın arkadaşımın bileklerinin etrafında köle dövmeleleri var," diyorum. "Siktiğimin tuz madeninde kilitli tutuluyor. Adrienne yaptığı şeyi, Tana gibi insanları babandan kurtarmak için yaptı."

"Anlıyorum, tamam mı? Ve seni temin ederim ki arkadaşını o duruma sokan kişinin ben olduğum gerçeği de gözümünden kaçmıyor," diyor. İki elini de koyu renkli saçlarının arasından geçiriyor, gözle görülür biçimde sarsılmış hâlde. "Onu idam mangasından kurtardım, evet ama daha fazlasını yapabilmeyi istemediğimi mi sanıyorsun? Şimdi o kadarını bile yapamıyorum. Travis'i bana yeniden güvenmeye ikna etmem ne kadar sürer bilmiyorum. Bildiğim tek şeyse..." Sesi kesiliyor, inliyor.

"Bildiğin tek şey ne?"

Bana doğru bir adım atıyor; bu kez güçlü elleri belimde durup, itmek yerine beni kendine çekiyor. Saçımı yüzümden nazikçe sıyırıp kulağımın arkasına atıyor. Dokunuşu yumuşak.

"Seni korumak istediğimi biliyorum. Ve ben burada, sen oradayken bunu yapamam."

Nefesim kesiliyor. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Eğer istiyorsa, kalmaya istekli olup olmadığını bilmiyorum.

"Hayır. Vatana ihanetle gerçeği gizleme suçlarından aranıyorsun. Yakalanırsan, emir görüldüğün yerde öldürülmen yönünde olacak ve engelleyemeyeceğim." Pürüzlü bir nefes bırakıyor. "Ama birlikte olduğun insanlara da güvenmiyorum."

"Ben güveniyorum. Beni aralarına aldılar; yaşayacak bir alan, eğitim alacak bir yer verdiler. Yakında onlarla birlikte görevlere çıkacağım. Tana'yı, babasını ve Kumpanya'nın kamplarda tuttuğu herkesi kurtarabileceğim."

Soğuk bir sesle, "Peki annenle babanı öğrenirlerse?" diyor. "O zaman başına neler gelecek?"

Duraksıyorum. "Ben... umarım o noktaya gelindiğinde, onlara sadakatimi kanıtlamış olacağım."

"Bu ihtimal için hayatını riske atmaya hazır mısınız?"

"Semtlerde daha mı güvendedeyim? Hayır. Onu az önce netleştirdik. O yüzden yapabileceğim tek şey, güvenlerini kazanmayı ummak." Boğazımda bir yumru büyümeye başlıyor. "Benimle gel. Lütfen."

"Gelemem."

"Ama--"

Başını yana eğerek, "Lütfen ama, Wren. Beni öldürmezlerse de Xavier'in yanındaki hücreye tıkarlar," diyor. "Yoksa ona merhamet göstermeye mi karar verdiler?"

"Hayır. Henüz değil." Dudağımı ısııyorum. "O hücrede tutulmasının sebebi benim."

Cross parmaklarını çenemde gezdiriyor, başparmağı dudaklarımı okşayıp dişlerimin arasından kurtarıyor. "Hey. Saçmala-

ma. Senin suçun değil. Bize yardım etmeyi kendisi tercih etti. Kimse zorlamadı. Ford fazlasıyla sadık biri. Ve şimdi Nokta'ya adım atarsa tamamen mahvolur. Onun adına da kırmızı alarm var," deyip iç çekiyor. "Buraya geri gelemez. Mutlaka söyle."

Bir sessizlik daha çöküyor. Uzlaşmaya varamadık, plan oluşturmamadık ve zaman yavaş yavaş akıp gidiyor. Ona yeniden veda etmek zorunda kalacağım âna doğru geri sayıyoruz.

"Gitmem lazım," diyorum. "Beni alacak kişiyi kaçırırsam burada mahsur kalırım."

Cross beni kendine çekiyor, dudaklarımız kısa bir öpücükte buluşuyor, ardından elimi tutup doğrudan kalbinin üstüne bastırıyor. Düzenli atışı avucumda titreşiyor.

"Hissediyor musun?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Birkaç darbeyle morluğun hiçbir anlamı yok, Güvercin. Bu şey atmaya devam ettiği sürece hayattayım. İyiyim. Buraya gelmek için hayatını riske atmana gerek yoktu—"

İtiraz etmek üzereyken cümlesini tamamlıyor.

"Ama iyi ki geldin."

Düzenleme

Ny.ozlem

Sabah ilk iş Xavier'i ziyarete gidiyorum; boş midemin *yemek* diye haykırmasına rağmen kahvaltıyı ikinci plana atıyorum. Onu en son gördüğümde nihayet bir tableti vardı ama içine yalnızca *Yaşayan Tarih: Modifiye İnsanlar* isimli bir metin yüklendiği için o tabletin bir beyin yıkama aracı olarak kullanıldığını ikna olmuştu. İlginç bir şey öğrenip öğrenmediğini sorduğumda, "Evet," demişti. "İnsanlığın sıçtığını öğrendim."

Parmaklıklara yaklaşırken onu hızlıca süzüyorum. Burada geçirdiği iki haftanın ardından, keskin hatlı yüzünü sakal bürümüş ve koyu renkli saçları birazcık uzamış. Ama en azından zarar görmemiş, esaret altında Cross'tan çok daha iyi durumda; Cross'un bütün vücudu morluklarla kaplıydı.

Bu da hangi tarafta olmak istediğimi açıkça gösteriyor. Xavier, düşmanımız olan Kumanda'da görev yaptı. Başkaldırı istese onu öldürebilirdi. Onun yerine, onu bir hücreye yerleştirip okuyacak şeyler verdiler; o sırada Cross kendi kardeşleri tarafından zincirlenip dövülüyordu.

Bugün hücreye girmek istemiyorum; lafı dolandırmadan, "Şehirde vatana ihanetten aranıyorsun. İkimizin hakkında da görüldüğümüz yerde öldürülme emri çıkarılmış," diyorum.

"Aa, sonunda ortak bir yanımız oldu."

İç çekiyorum. "Bak. Senin için riske girmeye hazırım. Otorite'yle görüşme talep edip seni serbest bırakmaları için onları ikna etmeye çalışacağım. Ama senin de bizimle işbirliği yapman gerekecek."

Xavier kaşlarını çatıyor. "Ne amaçla? Kendi halkımı mı öldüreceğim?"

"Onlar artık senin halkın değil, seni bulurlarsa öldürecekler. Ve seni kurtarmaya gelen kimse yok. Yeni hayatın *bu*." Parmaklıkların ardından gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer öyle olmasını istiyorsan."

Yüz hatları sertleşiyor. "Beni hoş geldin diyerek aralarına kabul etmeyecekler."

"Sadakatini kanıtlarsan edebilirler."

Xavier burnundan soluyor. "Harika, o zaman buradan asla çıkamayacağım. Çünkü onlara asla sadık olmayacağım. Ben sadece iki kişiye sadığım—" Cross'un bu kişilerden biri olduğunu varsayıyorum ama beni şaşırtarak cümleyi, "Sana ve kendime," diye tamamlıyor.

Bir an düşünüyorum. "Ya sadakatini kanıtlamak, sadece burada kimseyi öldürmemek anlamına geliyorsa? Benim yanımda durup sorun çıkarmamak?"

"Değerlendirebilirim."

Sırtıyorum. "Tamam. Beklemede kal. Ne yapabilirim, bir bakayım."

Hücre bloğundan çıkarken Kallister'la bağlantı kuruyorum, sesi zihnimi doldurduğunda ürkütücü biçimde Jim Amca'nın kine benziyor.

"Otorite'yle görüşme talebinde bulunmak için ne yapmam lazım?" diye soruyorum.

"Az önce bunu yapmış oldun. Öğle yemeğinden sonra savaş odasına gel."

"Bu kadar mı?"

"Neden bu kadar şaşırdın? Bizim buradaki rolümüz halkımızı temsil etmek, onlardan uzak durmak değil."

Hımm. General'in çalışma biçimine kıyasla güzel bir değişiklik bu. General kendisiyle yurttaşların arasına bariyer kurup, altındaki albaylarla yüzbaşılar küçük insanlarla ilgilenirken yönetimi ofisinden yürütürdü.

Doğrudan yemekhaneye gidiyorum çünkü açlıktan ölmek üzereyim. Gray'i arayınca, bugün Karra'yla birlikte tek başlarına oturduklarını görüyorum. Vücutları birbirine dönük, Gray'in sarı saçları dağınık. Karra öne eğilip saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyor, ardından onu öpüyor, Gray geri çekilmeden önce dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bu, dün gece uçağa bindiğimizden beri yüzünde gördüğüm ilk gülümseme. Cross'la buluşmamdan sonra dönüş uçuşunda gülümsemek bir yana, bana doğru dürüst bakmadı bile. Acaba ondan bu iyiliği isteyerek dostluğumuzdan faydalandığımı mı düşünüyor? Umarım düşünmüyordur. Ben de onun için aynısını yapardım ve kesinlikle yük olarak görmezdim.

Mako, "Wrenny," diye seslenip elini sallayarak beni yanına çağırıyor. Henley, Saint ve benden hoşlanmadığını asla gizlemeyen Evlynn'e birlikte oturuyor.

Yine de kızın sivri dilli konuşmasıyla kahvaltı etmek, tek başıma yemek yemekten iyidir; o yüzden tepsimi alıp yanlarına gidiyorum, Saint'in yanına oturuyorum.

"Günaydın." Gray'le Karra'nın masasına doğru başımı sallıyorum. "Bu çifte kumrular niye tek başlarına oturuyorlar?"

Mako homurdanıyor. "Karra, ilişkilerini güçlendirmek için haftada bir kez çift kahvaltısı yapmaları gerektiğine karar vermiş."

Saint, "Yani birkaç ay sonra bitireceği ilişki mi?" diye soruyor.

Henley, "Hemen ardından sürüne sürüne geri döneceği?" diye ekliyor.

Evlynn'e, Henley'nin koluna yumruk indiriyor. "Bana bak. Götlük yapma. Belki devam eder. Bu sefer," diye düzeltiyor, bu da Mako'yla Henley'den gür kahkahalar, Saint'tense alçak bir kırdama koparıyor.

Birkaç dakika sonra Luisa ve Neema tepsileriyle yanımıza katılıyor. Luisa'nın bakışları Saint'e kilitlenince yüzünde sevinç dolu bir gülümseme belirliyor.

"Boynundaki morluk mu?" diye soruyor.

Saint yalnızca sırtarak karşılık veriyor. Tek kelime bile etmesine gerek kalmadan cinsel çekicilik yayan bir hâli var.

Neema, "Boynunu kimlere emdiriyorsun, Sainty?" diye takılıyor.

Henley sırtıyor. "Emmeyen kaldı mı ki?"

Evlynne, "Ciddi misin?" diye karşılık veriyor. "Sen daha da betersin, Hen."

"Sanki sen çok mu masumsun? Yıllar boyunca Saint'te hakkını verecek kadar morluk bıraktığına neredeyse eminim."

Hiç pişmanlık duymuyor. "Eh, baksana bir şuna." Evlynne, ilgiden hiç etkilenmeden kahvesini yudumlayan Saint'i işaret ediyor. "Sen böyle bir şeyi dişlemek istemez misin?"

Mako sahte sahte kaş çatarak, "Bizi objeleştirmeyi bitirdiniz mi?" diye soruyor.

Luisa uzanıp kolunu okşayarak, "Ah, tatlım, bence sen bu sohbetin bir parçası değildin," diyor.

Mako öfkeyle homurdanınca masanın etrafına bir kahkaha dalgası daha yayılıyor.

* * *

Sabahın geri kalanını atış alanında geçiriyorum, Wells'le ve Uma adında bir acemiyle çalışıyorum, ardından Zak'le öğle yemeği yiyorum. Sonrasında toplantım için savaş odasına doğru ilerliyorum, Gray'den bir gülücük alınca rahatlıyorum. Belki de dün gece konusunda kızgın *değildir*.

Beni, "Kovboy kız," diye selamlıyor.

Bugün Adrienne masanın başında oturuyor, sağında Kallister'la Fiona, solunda da Gray'le Teriq var. Sandalye çekmek yerine, hepsinin karşısında ayakta duruyorum; kendimi okulda sunum yapmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Adrienne, "Konu neydi, Darlington?" diye soruyor.

Gerginliğimi yutarak boğazımı temizliyorum. "Teğmen Ford'la ilgili."

Teriq yüz hatlarına işlemiş bir rahatsızlıkla söze giriyor. "İki haftadır işe yarar tek bir istihbarat parçası bile sağlamadı."

"Sağlamayacak da," diye omuz silkiyorum. "En azından henüz."

Kallister kıkırdıyor. "Onun lehine pek ikna edici bir tablo çizmiyorsun."

"Bakın, şehre geri dönemez. Şehre geri dönmek *istemiyor*—"

Gray, "Burada kalmak da istemiyor," diyor. "Onu serbest bıraktığımız anda kaçmaya çalışacak."

"İşte orada yanılıyorsun. Hançer'de olduğum sürece kaçmayacak." Kendimle dalga geçerek gülümsüyorum. "Nedense kendini korumam ilan etti."

Bu sözüm Gray'den bir kahkaha koparıyor. "Korumaya filan ihtiyacın olmadığını biliyor mu?"

"Farkında ama..." Masanın etrafına bakıyorum. "Ford'la üste arkadaş olduk. Ona bir şans vererseniz, iyi bir müttefik olabilir."

Adrienne, "Hiçbir zaman bize sadık olmayacak," diyor.

"Bana sadık. Ve *ben* size sadıksam, o da eninde sonunda aynı yolu izler. Xavier meselesinde olan şu aslında: Sadece hayatta kalmak istiyor. Semtlere gönderilirse başına neler geleceğini biliyor."

"Böyle bir seçenek olduğunu kim söyledi?" Teriq gözlerini devriyor. "Çünkü bana kalsa, oyum onu öldürüp bu işi bitirmek yönünde."

Korkuyla tenim karıncalanıyor. "Böyle bir şey yaparsanız ben de giderim."

Teriq, "Git o zaman," diyor.

Bu soğuk, kayıtsız sözleri Betima'nın abisinden duymak sarımsı; oysa yemekhanede benimle oturup kız kardeşini kaybetmenin acısını paylaşmıştı.

Gray, "Ter," diye uyarıyor.

"Ne var? Bırakalım gitsin. O da kendini bize kanıtlamış değil henüz."

Dikkatimi, bu masada en fazla gücü elinde tutuyor gibi görünen Adrienne'le Kallister'a çeviriyorum. Fiona pek konuşmaz,

her şeyi içine alıp özümser. Tabii benim kışkırtıcı olmamla ilgili ağzını açmadığı sürece.

"Ona güçlü bir pozisyon vermenizi istemiyorum," diyorum. "Görevlere göndermenizi de istemiyorum. Sadece hücrede kalmasını istemiyorum. Belki vadiye gidebilir?"

Fiona, "Kesinlikle hayır," diye tersliyor. "Oradaki çok fazla insanın Kumanda'yla travmatik karşılaşmaları oldu. Böyle bir şeye izin vermeyeceğim."

"O zaman burada kalsın. Benim gözetimime bırakın," diye yalvarıyorum. "Onun için kefil olurum. Hançer'de yapabileceği her şeyin bütün sorumluluğunu üstlenirim. Ama size garanti ediyorum, o kullanabileceğimiz biri. Silah eğitimi konusunda çok iyi. Bir sürü teknik becerisi var. Hatta iyi sayılabilecek bir tamirci. Kumanda üssünden hatırlıyorum."

Gray, "Ona uçaklarımızdan herhangi birini emanet etmeyeceğim," diyor.

"O zaman gıda üretimi--"

Teriq, "Bizi zehirleyebilsin diye mi?" diye karşı çıkıyor.

Bıkkın bıkkın iç çekmemek için kendimi tutuyorum. "O bir Asal, evet ama Modlardan nefret etmiyor. Ölmemizi istemiyor. Eğer isteseydi, ben burada olamazdım. Hayatımı kurtarmazdı. Sadece ona bir şans verin."

Adrienne'in kolları parlamaya başlıyor. Kallister'ınkiler de. İletişim kurup kurmadıklarını bilmiyorum ama bir saniye sonra Adrienne, "Bize bir dakika ver, Darlington," deyip başıyla kapıları işaret ediyor.

Çıkıyorum, kapılar arkamdan keskin bir vızıltıyla kapanıyor. Tartışmalarını duyabilmek istiyorum ama o kapılar saf çelikten yapılmış ve birkaç santim kalınlığında, o yüzden ellerim ceplerimde koridorda durup sabırsızlığımınla mücadele ediyorum.

Yaklaşık on dakika sonra, koridorda ayak sesleri yankılanıyor. Sese doğru kafamı çeviriyorum, Xavier ortaya çıkınca irkiliyorum. Yanında iki adam var, birini tanımıyorum. Diğeriyse Henley, duvara yaslanmış hâlde durduğunu fark edince kaşını kaldırıyor.

Xavier, "Ne oluyor?" diye homurdanıyor.

"Senin için kendimi tehlikeye atıyorum," diyorum. "O yüzden biraz minnet göster, göt herif."

Henley sessiz sessiz kıkırdıyor.

Kapılar kayarak açılınca Adrienne savaş odasından bize sesleniyor. "Darlington, Ford. İçeri gelin."

Odaya giriyoruz, masanın başında yan yana duruyoruz. Xavier, Otorite'nin çelik gibi bakışlarına meydan okurcasına karşılık veriyor. Onu dirseğimle dürtüp uslu durması gerektiğini söylemeye çalışıyorum.

Sessizlik uzadıkça uzuyor, gerilimle ağırlaşıyor. Bakışlarının ağırlığı altında ben bile huzursuzlanmaya başlıyorum.

Xavier, "Bugün yarın başlarınız herhalde," diye laf atıyor.

Bir an Adrienne'in gözlerinde öfkenin parladığını fark ediyorum. "Kes sesini, Ford. Yanındaki kadına teşekkür edebilirsin belki. Bunu ciddiye almamızın tek sebebi o."

"Neyi ciddiye almanızın? Neye razı oldun, Darlington?"

Adrienne, "Wren, kendisine olan bağlılığının Kumpanya'yla olan eski bağlarından daha ağır bastığına inanıyor," diyor. "Biz de bu bağlılığı geri kalanımıza da yayman için sana bir şans vermeye razı olduk."

Xavier bağlı ellerini yüzünün yanına kaldırıp sakalını kaşıyor. "Yoldaşlarımı satmam."

Teriq soğuk bir sesle, "Müzakere edecek durumda değilsin," diyor.

"Kumanda'da arkadaşlarım var. Satmayacağım insanlar." Duraklıyor. "Sunmaya razı olduğum istihbaratın bir sınırı var."

Bakışlarım ona kayıyor. Bu... iyi haber. Sabah konuştuğumuzda böyle bir seçenek bile yoktu.

"Sizle hiçbir zaman her şeyi paylaşmayacağım," diyor. "Ama bazı şeyleri paylaşabilirim. İster kabul edin ister etmeyin."

Fiona huzursuzca başım sallıyor. "Neden bu adamla zaman harcıyoruz?"

"Çünkü ona hayatımı borçluyum," diyorum.

Xavier, "Ya biraz istihbarat ya da hiçbir şey," diye yineliyor. "Seçim sizin."

Kallister'la Adrienne bakışıyor ama onu buraya çağırmadan önce ne yapacaklarına zaten karar vermiş gibiler çünkü kimse tartışmak için odadan çıkmamızı istemiyor.

Kallister gözlerinde buz gibi bir parıltıyla, "Şu andan itibaren Wren'in gözetimine bırakılacaksın," diyor. "Tek bir hata yaparsan asılırsın."

Adrienne bana dönüyor. "Şu andan itibaren Ford sana bağlı, Darlington."

Duraksıyorum. "O ne demek?"

"O sıçıp batırırsa ikiniz de cezalandırılacaksınız demek. Hayatını kaybetmesini gerektiren bir şey yaparsa, sen de hayatını kaybedersin."

Xavier alayla, "Öf, harika," diyor. "Gizli dağ üssünüzü havaya uçurma planım da böylece çöpe gitti."

"Xavier," diye uyanyorum. Diğerlerine dönüp, "Onu yola getireceğim. Söz veriyorum," diyorum.

"Bir dene bakalım," diye dalga geçiyor.

Elimde olmadan iç çekiyorum.

Ben kendimi ne biçim bir işe soktum böyle?

18

Xavier'e bir takip cihazı takılıyor, Teriq'in büyük bir keyifle ve gerekenden fazla güç uygulayarak bileğine geçirdiği ince, metal bir bant. Yalnızca Otorite'nin bildiği güvenlik koduyla çıkarılabiliyor. Galiba yeni arkadaşımı serbest bırakmayacağım konusunda bana yeterince güvenmiyorlar. Aslında arkadaşıma değil, yeni *oda arkadaşına* demem lazım çünkü –çok yüksek sesle ettiğim itirazlara rağmen– artık Xavier Ford'la aynı odayı paylaşıyoruz.

İsrarla, yan odada olsa bile onu dikkatle gözetleyebileceğimi söyledim ama bu kararın, Xavier'i savunduğum için Otorite'nin beni cezalandırma yöntemi olduğunu düşünüyorum. Bir Kumanda teğmeninin sadakatimi hak etmediğini düşünüyorlar ve bunu kafama sokmak için yatağımın karşısındaki küçük iki kişilik koltuğu kaldırıp yerine Xavier için bir yatak koydular.

Xavier bileğini kaldırarak, "Bu kadarına gerek var mı gerçekten?" diye şikâyet ediyor.

"İnan bana, ben de seninle aynı lavaboyu paylaşacağım için pek heyecanlı değilim."

"Ben şu siktiğimin takip cihazından bahsediyordum ama haklısın. Lavabo meselesi de en az onun kadar saçma. Duşta mastürbasyon yapmak istersem ne olacak?"

Yardımsever bir tavırla, "Kenarda durup izleyebilirim," diyorum. "Tezahürat edip desteklerim."

Xavier iki büklüm oluyor. "Of, hasiktir, bu harika olurdu."

Kendi kendime kıkırdayarak çarşafı yatağına geçirip düzgünce yerleştiriyorum. Xavier beni yatağını yaparken izliyor, kahkahası hırıltılı bir nefese dönüşüyor.

Bana, "Sen salaksın," diyor. "Benim için araya girmemen gerekirdi."

"Hücrede olmayı mı tercih ederdin?"

"Ne farkı var?" Bileğini sallıyor. "Hâlâ mahkûmum."

"Evet ama artık sürekli benimle takılma ayrıcalığı olan bir mahkûmsun."

"Vay be, sabırsızlanıyorum."

Yastığını kabarttıktan sonra kendi yatağıma gidip üstüne uzanarak, "Hazır," diyorum.

"Açık açık konuşabileceğimize emin misin?" Her an duvarların içinden biri çıkacakmış gibi odaya bakınıyor.

"Sorun yok. Buradayken sinyali bozuyorum."

Göz göze geliyoruz. "Cross'la konuştun mu?"

"Dün gecedен beri konuşmadık. Şehirde buluştuk." Duraksıyorum. "Haven'da."

"Bak sen. Ben her gece hücrede ağlaya ağlaya uyurken sen genelevlerde en iyi arkadaşımla yatıyorsun, öyle mi?"

"Ağladığın filan yoktu."

"Yatma kısmını inkâr etmiyorsun bakıyorum."

Yanaklarım ısınıyor. "Yalan söylediği kısım dışında her şeyi atlayabiliriz. Bütün vücudu morluklarla kaplıydı. Söylediğinden çok daha kötü dövmüşler."

"Travis mi?"

"Roe. Aptallığı yüzünden cezalandınıyorlarmış. Hani şu Elit'e bilmeden sızmasına izin verdiği kötü, Aykırı kadın yüzünden."

"Ama onun... şey olduğunu bilmiyorlar, değil mi?" Xavier sözünü yarım bırakıyor.

Asla yüksek sesle söylemeyeceğim, o yüzden sadece hayır anlamında başımı sallıyorum. "Birliğini elinden aldılar," diye açıklıyorum.

"Hasiktir. Alamazlar."

"Maalesef. Şimdi Gümüş Elit'i Radek yönetiyormuş. En azından Cross, Travis'in güvenini yeniden kazanana kadar."

"Cross sinirden küplere binmiştir."

Huzursuzluk içime dalga dalga yayılıyor. "İşin tuhaf tarafı da o, hiç öfkeli değil. Sanki... kabullenmiş gibi."

"Neyi kabullenmiş gibi?"

"Bilmiyorum. Ama hiçbir şeyle ilgili umudu kalmamış gibi konuşuyor. Toplum mahvolmuş da düzeltmeye çalışmak boşunaymış gibi."

Xavier kasvetle, "Belki de öyledir," diyor. Bir kez daha etrafına bakıyor. Gri duvarlarla sade döşenmiş eşyalara. "Ee? Artık hayatımız bu mu?"

"Şimdilik," diyorum.

"Bu insanlara güvenmiyorum."

"Peki Kumanda'ya güveniyor musun, hakkında kırmızı alarm emri çıkaran insanlara? Travis'e güveniyor musun?"

"Hayır. Onlara da güvenmiyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Hiçbir zaman güvenmedim. Hayatımda gerçekten güvendiğim tek kişi Cross'tu, kendi ailemden bile çok. Dürüst olmak gerekirse, Travis'e ya da diğer üstlerime dair içimde ne kadar güven varsa Jübile'den sonra hepsi uçup gitti; Travis bizden bütün gümüşkanları toplamamızı istediğinde, onlarca yıldır Kumpanya'ya sadık olanlar da dahil. Masum insanları öldürmeye hiç istekli değilim."

"Peki suçlu olanları?"

Bir saniye düşünüyor. "Kim olduğu fark etmez, insan öldürmek hoşlandığım bir şey değil."

"O zaman neden Kumanda'ya katıldın?"

Gülerek, "Çünkü Cross katıldı. Başka ne yapacaktım? Başka hiçbir konuda iyi değilim, Darlington," diyor. "Kavga etmek hoşuma gidiyor. Üstümü başımı kirletmek hoşuma gidiyor. Silah kullanmak ve bir şeyleri havaya uçurmak da öyle. Bunları başka nerede yapacaktım?"

“Burada da yapabilirsin,” diye belirtiyorum. “Sadakatini kanıtlarsan.”

“Söylediğim gibi; onlara sadık filan değilim. Sana sadığım. Kendime sadığım. Ve ona sadığım.”

Bu coşkulu cevabı beni bir an duraksatıyor. Bir anlığına Cross’a karşı hisleri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ve Mod olmamasına rağmen aklımı okuma konusunda epey iyi.

Xavier gözlerini devirerek, “Öyle bir şey değil,” diyor.

“Değil mi?” Kaşımı kaldırıyorum.

“Değil. Alt okuldan beri birbirimizi tanıyoruz. Onu becermek istediğim filan yok.”

“Ben istiyorum,” deyince kıkırdıyor.

“Tamam, harika. Sen git onu yap, ben de burada senin kendini öldürtmemeni sağlayayım. Ama ciddi. Planımız ne? Onlarla çalışacak mısın?”

“Evet. Çalışacağım. Kumpanya’nın devrilmesi lazım. Bu Kıta’da yeni bir liderlik olmazsa hiçbir zaman güvende olamam. Benim gibilerin Başkaldırı’ya ihtiyacı var.”

“Evet, peki onların benim gibiler için planları ne?” diye karşılık veriyor.

“Adrienne’le Kallister’a göre herkesin toplumda eşit olarak yaşamasını istiyorlar ama liderlik pozisyonlarında Modlar olacak.”

“Hadi oradan. Kimse eşitlik istemez. Herkes kendine ast ister.”

Şakaklarımı ovuşturuyorum, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Politikadan nefret ediyorum. Bu saçmalıklardan nefret ediyorum. İstediğim tek şey, psişik olduğum için birinin beni öldürmeye çalışacağından korkmadan yaşamak. Çok bir şey istediğimi gerçekten hiç sanmıyorum.

Birden üst hoparlör sisteminden bir ses yankılanıyor. “Yemekhane akşam servisi için açılmıştır.”

Xavier'e bakıyorum. "Sahneye çıkmaya hazır mısınız?"

* * *

Akşam yemeğinden önce Xavier'i Hançer'de hızlıca gezdirmek istiyorum ama kısa sürede bir şey fark ediyoruz: Parmak izleri ona yalnızca Personel katına erişim sağlıyor. Ben tarama yapmadıkça hiçbir asansör onun için açılmıyor ve onu hava kilidinin ötesine götürmeye çalıştığımda bileğindeki takip cihazı kırmızı ışıkla yanıp sönüyor, muhtemelen güvenlik kulübesini uyarıyor.

Artık hücrede değil belki ama hâlâ mahkûm. O kadarı gayet açık.

Yemekhaneye girdiğimizde üstümüze çevrilen bakışları hemen fark ediyoruz. Yemek sırasında ilerlerken gerilim tavan yapmış durumda. Xavier başını öne eğdi ama etrafındaki her şeyin farkında olduğunu biliyorum.

Koluna dokunuyorum. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten mi?"

"Belki?"

Kıkırdıyor.

Kimse bizi yanına çağırmıyor. Mako bile gülümsemiyor, el sallamıyor ve elde ettiğim bütün ilerlemenin kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gittiğini görüyorum. Ama Xavier adına savaştığım için pişman değilim. O benim için bütün hayatını geride bıraktı. Cross için. Bu iyiliğe en azından dostlukla karşılık vermek yapabileceğim en küçük şey.

Boş bir masa bulup oturuyoruz. Yakınlarda Hawkins'in tek başına yemek yediğini görüyorum ama onu yanımıza çağırmıyorum. Onu arkadaş sanma hatamın travmasını hâlâ üstümden atabilmiş değilim.

Yemeğimizi sessiz sessiz yiyoruz. Odadaki sohbet yeniden yükseliyor ama insanların büyük kısmının *bizden* bahsettiğine eminim. Kışkırtıcı'yla Gümüş Blok teğmeni. Bu akşamın açılış gösterisi biziz.

Gray yanımıza gelip yanımdaki sandalyeye oturunca şaşkın-

lığımı gizleyemiyorum. "Merhaba." Bakışları Xavier'e kayıyor. Temkinli şekilde, "Ford," diyor.

"Siktir git."

"Xavier:" İç çekme isteğini bastırıyorum.

Xavier ters ters bana bakıyor. "Tyler'ı o öldürdü."

Gray, "Peki sen?" diye karşılık veriyor. "Benim halkımdan kaç kişiyi öldürdün?"

Bu söz Xavier'i susturuyor. Bu sırada etrafımızdaki fısıltılar dinmiyor. Telepatiyle ölümümüzü planlamayı tercih eden bazı insanlarda gümüş damarlar da görüyorum.

Arkadaşlarının hoşnutsuz bakışlarla kendisini süzdüğü masaya başımla işaret ederek Gray'i, "Muhtemelen diğerleriyle otursan daha iyi olur," diyerek uyanyorum. "Şu an bu tavrın sana bir şey kazandırmıyor."

"Yok, bugün burada oturmam herkes için daha güvenli gibi."

"Otorite mi istedi?"

"Hayır, sağduyu."

Sert bir ses, "Gray," diye yükseliyor ve ardından Karra, Gray'in üstünde dikiliyor, siyah saçları omzundan aşağı sarkmış, gözleri hançer fırlatır gibi bakıyor. "Aptallık etme."

Gray kaşım kaldırıyor ama kendisine aptal denmesine alınmaktan çok eğlenmiş gibi görünüyor. "Bunu bir mesele hâline getirme, KC."

Karra'nın öfkeli bakışı bir anlığına bana kayıp sonra yine ona odaklanıyor. "Ne oldu, yine mi kışkırttı seni?"

Omuzlarım dimdik kesiliyor. Ne demeye çalıştığını sormak üzereyim ama çoktan uzaklaşmaya başladı bile. Xavier, Karra'nın kıcına baktığını saklama gereği duymuyor.

Gray'e, "O kızla mı yatıyorsun, Sutler?" diye soruyor.

Dalgın dalgın, "Blake," diye düzeltiyorum. Tedirgin bakışlarım Gray'i buluyor. "Neyi kastediyordu?"

Gözlerinde bir an... bir şey parlıyor. Belki pişmanlık.

"Evlyenne, Ford'u serbest bırakmamız için Otorite'yi kışkırttığım düşünüyör."

Mutsuzluk hissiyle göğsüm sıkışıyor. "Öyle bir şey yapmadım."

"Biliyorum. Oylama yapılırken odada bile değildin. Ama..."

Omuz silkiyor. "Dedikodular nasıl yayılır, bilirsin."

Yaşlar yüzünden gözlerim yanıyor, ne kadar üzüldüğümü belli etmemek için bakışlarımı tabağıma indiriyorum.

Xavier, "Eh," diyor. "Eğlenceliymiş."

* * *

İlerleyen saatlerde, Xavier yumuşak ve düzenli bir uğultuyla yatağında horluyor, ben de kendi yatağımda tavana bakarak uzanıyorum.

Beni uyanık tutan şey horlama değil. Cross'u ve yanımda olmasını ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Ama bugün, bu üste Xavier'den ne kadar nefret edildiğini gördüm. Varlığına ne kadar içerlediklerini. General Merrick Redden'in oğlunun nasıl karşılanacağını hayal bile edemiyorum. Ona âşık olduğumu öğrenirlerse *bana* nasıl davranacaklarını da.

Cross'un Mod olduğunu bilseler bile mi?

Bu düşüncüyü kafamdan atmak istiyorum ama gitmiyor. Bilselerdi... Güvenlerini kazanıp Başkaldırı'yla aramda bir miktar iyi niyet oluşturma konusunda epey işe yarardı. Onu yönetimci bir Mod olmakla suçlayabilirlerdi ama yine de Kumpanya Asal'ı olmaktan iyidir. Cross, Gümüş Blok'ta görev yaptığı süre boyunca Modları korumak için nasıl çabaladığını, babası hayatlarını söndürmek isterken kaç kişiyi kurtarmayı başardığını anlatabilirdi.

Ama bu ihtimal şehri terk etmesini gerektirirdi. Annesini geride bırakmasını. Gerçek bir seçim yapmasını. Ve Cross buna yanaşmıyor.

Boğazımdaki hissi, büyüyen yumruyu görmezden geliyorum çünkü bu duygu biraz kırgınlığa benziyor ve Cross'a karşı kırgınlık hissetmek istemiyorum. Onu seviyorum. Başkaldırı tarafını seçmek istemediği için onu suçlayamam; Mod olması durumuna yardımcı *olabilecek* olsa bile Cross kimsenin bilmesini istemiyor, güvenini kesinlikle boşa çıkaramam.

Sonunda uyumaktan vazgeçiyorum. Bir taytla kalm, yün bir hırka giyiyorum; muhtemelen Gray'indi çünkü üstünde hâlâ hafif bir narenciye kokusu var.

Üsteki ışıklar zamanlayıcıyla kontrol ediliyor, o yüzden yalnızca zemindeki soluk beyaz bir şerit yolumu aydınlatıyor. Hâlâ Çıkıntı'ya çıkmadım –tamamen unutmuştum– ve geç olmasına rağmen gidip bir bakmaya karar veriyorum. Gray'in tur sırasında işaret ettiği koridoru takip edip çelik kapılara ulaşıyorum.

Tam yetkim olmadığı için hangi kapıların açılacağını, hangilerinin kapalı kalacağını hiçbir zaman bilemiyorum. Şanslıyım. Bu kapı açılıyor. Kendimi başka bir hava kilidinde buluyorum, kapılar tıslayarak arkamdan kapanıyor, hava basıncı dengeleniyor.

Burnumu temiz hava dolduruyor. Kış mevsimindeyiz ama tarih kitaplarına göre Kıta, bir asırdan uzun süredir gerçek kış yaşamamış. Kitaplarda okuduğum o dondurucu soğukları hiç kendim deneyimlemedim, fotoğraflar dışında kar bile görmedim.

Bir zamanlar Kayıp Kıtalar'daki ünlü bir dağ hakkında bir kitap okumuştum, eski dünyanın en yüksek zirvelerinden biriymiş. Ama yıllar sonra tekrar aramaya çalıştığımda kitap ortadan kaybolmuştu. İletişim Kurulu sürekli böyle şeyler yapar, hiçbir mantıklı nedeni olmadan kitapları yasaklar. Başlıklar Kumpanya'nın dijital kataloğundan durup dururken kaybolur, özellikle de Eski Çağ'la ilgili olanlar; Cross'un babası Eski Çağ'dan nefret ederdi.

Ama o görkemli, karlı dağdan ve o ünlü zirveye ulaşmak için pek çok insanın çıktığı çetin yolculuktan bahseden o kitabın var olduğuna yemin edebilirim. O zirveyi görmek isterdim.

Bu gece ayaz var, hırkamı üstüme daha sıkı sarmama neden oluyor. Çıkıntı'da korkuluk yok; Gray'in, Hawkins'in kız arkadaşının düşerek öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Acaba düştüğü yer burası mı?

Çıkıntı boyunca yürüyorum; daralıp kıvrılıyor; sonra geniş, doğal bir açıklığa çıkıyor. Kenara yaklaşıp aşağı bakıyorum, yaklaşık on metre yüksekteyim ve aşağıda bir patika olduğu görülmüyor.

Bu dağı, bu patikaları keşfetmek isterdim. Artık Xavier serbest olduğuna göre, belki benimle gelmesine izin verilir. Başkaldırı bizi daha işe yarar görmeye başlayana kadar yapacak bir şeyimiz olur.

Yere oturuyorum, ayaklarımı çıkıntı'dan sarkıtıp ağaş tepelerine, karanlık gökyüzüne bakıyorum. Serpiştirilmiş yıldızlar bana Kumanda ssnn etrafındaki enerji duvarlarını hatırlatıyor.

Manzarayı seyrederken Kallister'ın benimle zihinsel bağlantı kurmaya çalıştığını hissediyorum.

"Seni ürkütmek istemem ama dışarı geliyorum."

Hava kilidinin açıldığını, ardından emme sesine benzer bir sesle kapandığını duyuyorum. Kşeden ayak sesleri yankılanıyor, Kallister yüzünde kederli bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor.

Yüksek sesle, "ıkıntı'da insanlar rkekleşir," diyor. "Haber vereyim dedim. Yanına oturmamın sakıncası var mı?"

"Yok tabii ki."

Oturmak yerine elleri siyah pantolonunun ceplerinde birkaç adım ötede duruyor.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye soruyorum.

"Güvenlik kulübesi uyarısı. Bu saatte hava kilidini açan pek olmaz."

"Burada başka biri olsa da seni uyarırlar mıydı, yoksa sadece ben olduğum için mi?"

"Herkes için geçerli." Kıkırdıyor. "Maalesef zel değilsin, Wren. Bir zamanlar burada bir olay yaşandı, o yüzden kulübe yakından takip ediyor."

Verdiği cevap şphelerimi güçlendiriyor. Hawkins'in kız arkadaşı muhtemelen burada ölmüştü.

"Uyuyamıyor musun?" diyor.

"Hayır."

"Buraya alışmanın zor olduğunu biliyorum. Güvensizlik üreten bir dünyada yaşıyoruz ama buradakilerin... büyük kısmı iyi insanlar. Evlynne ya da Fiona gibi, yeteneklerinden korkacak

kişilerle her zaman karşılaşacaksın. Ama herkesin istediği şey –o ikisinin bile– kendilerinin, ailelerinin, arkadaşlarının huzur içinde yaşayabilmesi. Onlara tehdit olmadığını gösterdiğinde, güven zamanla oluşacaktır.”

Bakışlarımı yeniden karanlık manzaraya çeviriyorum. “Jim’i özlüyorum. Sahip olduğum tek aile oydu.”

Seni öz evladımmışsın gibi seviyorum.

Mektubu hatırlayınca kalbim sızlıyor. Yazdığı o beklenmedik sözler.

Babamı hatırlamıyorum. Daha dört yaşımı bile doldurmamışken öldü. Jim Darlington tanıdığım tek babaydı. Ona Jim Amca derdim ama şimdi bu lafla ona ne kadar haksızlık ettiğimi fark ediyorum. O *amcam* değildi. Olabilecek her anlamda babamdı.

Kallister’ın sesi sertleşiyor. “Julian’la ben de küçük yaşta yetim kaldık, anne babamızdan başka akrabamız da yoktu, o yüzden onlar öldükten sonra tamamen yalnız kaldık. O benim de tek ailemdi.”

Merakla, “Eşin var mı? Kız arkadaşın?” diye soruyorum.

“Hayır. Uzun zamandır yok.”

“Ama *evliydin*?”

“Evlenmeme ramak kalmıştı. Mod olduğumu öğrendikten sonra beni terk etti.”

Göğsüm sıkışıyor. “Sen mi söyledin, yoksa kendi mi öğrendi?”

“Kendi öğrendi. O sırada Nokta’da, İletişim biriminde çalışıyordum. İlişkimizin büyük kısmında ayrı lojmanlarda yaşıyorduk ama birlikte yaşamak için başvuru yapmamız konusunda ısrar etti. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Aslında baştan Asal biriyle birlikte olmak bile kötü bir fikirdi. Ama onu seviyordum. Birlikte yaşama izni aldık ve neredeyse bir yıl boyunca her şey mükemmeldi. Sonra bir gece o uyurken, Başkaldırı’daki irtibatımla telepati yoluyla bağlantı kurdum.”

“Ama meğer uyumuyormuş.”

“Uyumuyormuş. Damarlarımı görünce her şey bitti. Canavar olduğumu düşünüp gitti.”

“Seni ihbar etti mi?”

“Fırsat vermedim. Kimliğim açığa çıkmıştı, o yüzden şebeke beni şehirden çıkardı ve Hançer’e taşındım. Yirmi beş yaşındaydım.”

“Ona ne oldu?”

“Başka biriyle evlendi.” İmalı imalı gülümsüyor. “Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, onu takip ettim ve evet, muhtemelen sağlıklı bir davranış değil.”

“Bir şey demiyorum. Ben de aynısını yapardım. Özellikle de o kişiyi gerçekten sevseydim.”

“Çok sevdim.” Sesine pişmanlık sinmiş.

Kısa bir sessizliğin ardından yorgun argın ayağa kalkıyorum. “Biraz uyumaya çalışmam lazım galiba. Yarın atış poligonunda görevliyim.”

Hava kilidine ulaşmadan Kallister koluma dokunarak beni durduruyor.

“Sabah daireme gel. Görmek isteyebileceğin bir şey var.”

Huzursuz bir uykuya dalıyorum. Uyandığımda çarşaflar karmakarışık, azıcık bile dinlenmişim gibi hissetmiyorum. Aksine daha da bitkinim.

“Atış alanına gidiyor muyuz?” Xavier uykulu bir sesle soruyor. Üstü çıplak, otururken esneyip geriniyor.

“Evet ama önce Kallister’a uğramam lazım.”

“Ah, yeni efendimiz.”

İç çekiyorum.

Kallister’ın dairesi Adrienne’inkiyle aynı blokta. Beni içeri davet edip kahve ikram ediyor, minnetle kabul ediyorum, sıcak sıvı boğazımı ısıtıp beynimi harekete geçiriyor.

Doğrudan konuya giriyor. “Sana göstereceğim şey bu odadan asla çıkamaz.”

Dairesi birkaç bölümden oluşuyor, beni ofise götürürken meraklanmaya başlıyorum. Küçük bir oda; içinde yalnızca bir masa, rahat bir koltuk ve bir holoe ekranla duvara gömülü kilitli bir kasa var.

Kallister dolaba yaklaşıp retinasını taratıyor, yeşil bir ışık parlıyor ve kilidin açılmasını sağlayan mekanik bir uğultu duyuluyor. Metal kapak açılıyor, elini içeri uzatırken tablet yığınları gibi görünen şeyleri fark ediyorum. Bir tane alıp sandalyesini işaret ediyor.

“Otur.”

Oturuyorum, Kallister tabletin kilidini açarken izliyorum. Ekranı henüz göremiyorum ama sonunda yanıma gelip tableti uzatınca şoktan başka bir şey hissedemiyorum.

Dijital bir dosya.

Konu: *Marina Serrano*

Ve içindekiler sayfasına bakılırsa, dosya tam anlamıyla bilgi hazinesi. Çeşitli başlıkları tararken heyecandan midemde kelekler uçuşuyor.

Biyografiler. Görev kayıtları. Sorgu tutanakları. Serrano ve Hess soyağaçları var. Evlilik belgeleri. Ölüm belgeleri. Hatta Valtterra Bayırı ve Güneş Mevzisi bombalaması için ayrı bir dizin bile var, konuyla ilgili kitaplarla belgelere bağlantılar içeriyor.

Kallister, “İstihbaratımızın büyük kısmı Hançer’de serbestçe paylaşılır,” diye açıklıyor. “Operatörlerimizden genelde sır saklamayız. Ama bazı veriler halka açık dolaşıma açılmayacak kadar hassas ve genel veritabanında bulunmaz.”

Bakışlarımı ekrandan kaldırıyorum. “Bu dosyaya kimlerin erişimi var?”

“Sadece Otorite’nin. Ve artık senin. Ama yalnızca burada okumana izin verebilirim. Tablet dairemnden dışarı çıkmayacak.”

Nabzım hızlanıyor. “Neden böyle bir şey yapıyorsun?”

“Ailen olmadığını söyledin ama... iyisiyle kötüsüyle... aslında var.” Bakışları yumuşuyor. “Onları tanımak istersin diye düşündüm.”

ÖLÜM BELGESİ

SERTİFİKA NUMARASI: 289BL44

KATEGORİ: 12 yaş altı çocuk

VEFAT EDENİN

Adı Soyadı: Stella Hess

Doğum Yılı: YÇ 5

Cinsiyeti: K

Semti: İnziva Noktası

EBEVEYN/VASI

Annenin Adı Soyadı: Marina Serrano

Doğum Yılı: EÇ 2130

Babanın Adı Soyadı: Jakob Hess

Doğum Yılı: EÇ 2129

ÖLÜM TARİHİ VE SAATİ: YÇ 22/04/10 04.45

ÖLÜM YERİ: Ev adresi, İnziva Noktası

ÖLÜM NEDENİ

Doğrudan Neden: Duman soluma, binadaki yangına bağlı yanıklar

Katkıda Bulunan Faktörler: Mevcut değil

Ölüm Şekli: Kaza

ADLI TIP UZMANI NOTLARI

Vefat eden kişi olay yerinde ölü bulundu.

İlk müdahale ekipleri, yangın kontrol altına alınana kadar cesedi çıkaramadı. DNA testiyle kimlik tespiti yapıldı. Herhangi bir suçla dair belirti ya da önceden var olan tıbbi bir durum saptanmadı. Toksikoloji raporları yasadışı madde kullanımı göstermemektedir. Yangının, elektrik arızasından kaynaklanan bir kaza olduğu anlaşılmaktadır.

ONAYLAYAN DOKTOR

Doktorun Adı: Dr. Macon Driscoll

İmza: Dr. Macon Driscoll

Tarih: YÇ 23/04/10

Aslında bütün gün annemin dosyasını didik didik incelemek isterdim ama burada kalmama izin verilen süre doluyor gibi hissediyorum. Kallister'ın ofisinde bir saat geçirdim ve beni dairesinde yalnız bırakmak istemediği çok belli ama dışarı atamayacak kadar da kibar. Üçüncü kez kapı aralığından bariz şekilde geçip gidince kendimi dosyayı kapatmaya zorluyorum. Henüz doğru dürüst başlayamadım bile ama umarım daha sonra okumaya devam edecek zaman olur. Gerçi dürüst konuşmak gerekirse, okuduklarımı sindirmek için biraz zamanımın olması da hiç fena olmaz.

İnsan her gün kendi ölüm belgesini bulmuyor sonuçta.

"Düzenli bir görüşme ayarlayalım," diye öneriyor. "Belki haftada bir akşam yemeğini burada, benim dairemde yeriz? Böylece hem sen dosyaya bakarak vakit geçirebilirsin hem ben de seni aceleyle dışarı çıkarmak zorunda kalmam."

"Harika olur. Teşekkür ederim." Kapı eşiğinde duruyorum, sonra garip bir şekilde eline uzanıp kısa süreliğine sıkıyorum. "Gerçekten çok teşekkür ederim, Kallister. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin."

"Sanırım tahmin edebiliyorum."

Xavier'i atış alanına götürmem lazım ama şu an ateşli silahlarla ilgilenebilecek kadar kafamı toparlayamıyorum, bu yüzden onun yerine yemekhaneye gidiyorum. Bir fincan kahve alıp köşede tek başıma oturuyorum, işaretparmağımı dalgın dalgın fincanın kenarında gezdiriyorum. Jim'le annemin beni şehirden

kaçırmak için bu kadar ileri gittiklerinden haberim yoktu. Sahte ölüm belgesi mi?

Peki yangın yerindeki ceset? O da mı sahteydi?

Huzursuzca Cross'a uzanıyorum. Bence asıl süper gücüm, güçlerimi fark edilmeden kullanabilmem. Damarlarım beni asla ele vermiyor.

Benimle gerçekten bağlantı kuruyor olmasına şaşırarak, "Yine hücreye kapatılmadın, değil mi?" diye soruyorum. Son zamanlarda ona ulaşmak zordu.

Cevap verdiğinde sesi yorgun geliyor. "Hayır. Az önce bir Istihbarat toplantısını bitirdim."

"Travis seni toplantılara kabul etmiyor sanıyordum."

"Etmiyordu. Haftalardır katıldığım ilk bilgilendirme toplantısı buydu. Sadakatimi kanıtlamam için beni sürekli semtlerde saçma sapan görevlere gönderiyor. Siktiğimin güvenlik işi yani. Dün gece Nokta'da kapitalist yalakalarından birinin peşine takılmamı istedi."

"Bilgilendirme toplantısı neyle ilgiliydi?"

"Jübile'den sonra saklanmaya geçen yönetimci Modları nasıl ortaya çıkaracaklarıyla ilgiliydi. Hâlâ yüzlercesinin nerede olduğu bilinmiyor." Cross duraksıyor. "Lyddie de toplantıdaydı."

Lyddie'nin düşüncesi dişlerimi sıkmama neden oluyor. O hain kaltakla Cross'un aynı odayı bırak, aynı gezegende olmasını bile istemiyorum.

Gergin gergin, "Eski arkadaşımın söyleyecek nesi varmış?" diye soruyorum.

"Hiçbir şeyi yoktu. Abimin ağzından çıkan bütün kelimeleri dikkatli dikkatli dinlemekle meşguldü. Sanırım Travis'e karşı bir şeyler hissediyor."

Dişlerimi daha da sert sıkıyorum. Lyddie'nin, Cross'un ne kadar yakışıklı olduğuna dair yaptığı yorumları, ondan hoşlandığını ima ettiğimde kızarışını hatırlıyorum.

Eh, maalesef, Lydia. Onun tipi değilsin ve sikik şansına küs çünkü Cross kapıldı.

Of. Tamam. Saçmaydı. Kabul ediyorum.

Cross beni göremese de ruh hâlimdeki değişimi hissediyor.

“Sinirlendin.”

“Yok canım, bizim gibileri öldürmek isteyen insanlarla ve beni ölüme mahkûm ettiren kızla aynı odada oturup hiçbir şey yapmaktan gayet memnun olman neden sinirlendirsin ki beni?” Her kelimemden alay akıyor.

Sessizce, “Onun yerine ne yapmamı isterdin?” diye soruyor. “Hepsini öldürüp üstten silah sık sık kaçayım mı? Karadiyar’ı yürüyerek geçtikten sonra onların üssüne varıp kafama sıkılacak bir kurşunla mı karşılanayım?”

“Lyddie’yle vakit geçirmemek nasıl olur? Sikeyim, en azından başlangıç olurdu.”

Sessizlik zihnimi dolduruyor ama hâlâ orada olduğunu biliyorum. Sakinleşmemi bekliyor. Nefes almamı. Alıyorum, öfkenin içimden akıp geçmesine ve dağılmasına izin veriyorum. Huzursuzluk hissi yine de kalıyor. İmkânsız bir durumda olduğunu anlıyorum ama... Lyddie? *Lyddie’yle* mi iyi geçiniyor?

Sertçe, “Papatya?” diyor. “Her şey yolunda mı?”

Yavaşça iç çekiyorum. “Yolunda.” Bir an duraksıyorum. “Kallister bu sabah annemin dosyasına erişim izni verdi. Kendi ölüm belgeme rastladım.”

“Ciddi misin?”

“Evet. Meğer annemle Jim bir yangında öldüğümü söylemişler. Ama olay yerinde gerçek bir ceset de bulunmuş. Sence bir çocuğu öldürmüş olabilirler mi?”

“Sanmam. Bütün çocuklar sisteme kaydediliyor. Biri kaybolursa, eninde sonunda kayıtlara düşerdi.”

“Peki insan kemiklerini nasıl buldular o zaman? Adli doktor test etmiş, DNA benimkiyle eşleşmiş. O kayıtlar kurcalanmıştır muhtemelen ama cesedi nasıl açıklayacağız?”

“İlla tahmin etmem gerekirse, Nokta’daki morga erişim sağlamışlardır. Muhtemelen yakılmayı bekleyen bir cesedi almışlardır.”

Ürperiyorum. Ürkütücü bir fikir ama Jim Amca’dan böyle bir şey beklemesdim diyemem. Hele Kallister’ın söylediği gibi

annemi seviyorsa, gayet rahat şekilde yapabileceğini gözümde canlandırabiliyorum.

Hayır, aslında Jim'in söylediği gibi.

Mektubunda ne yazmıştı?

Olduğu şeye rağmen, onu tüm kalbimle severdim.

Arkadaş olarak mı seviyordu, yoksa ona âşık mıydı? İki durumda da iç karartıcı. Marina'yı öyle derinden sevmiş ki ondan uzaklaşıp onun tek çocuğunun velayetini almaya razı olmuş. Ve kendi anlattığına göre, hain olduğu ortaya çıktıktan sonra bile onu sevmeye devam etmiş.

Ben böyle bir şey yapabilir miydim? Cross bana ihanet etse bile onu hâlâ sevebilir miydim?

Ve fark ederek altdudağımı kemiriyorum...

Evet.

Severdim.

Galiba Jim Amca'yla ortak bir noktamız bu.

* * *

Xavier banyodan çıktığı sırada daireme giriyorum, bir havluyu beline sarmış ve ıslak saçlarından düşen damlalar çıplak göğsünde parlıyor. Bakışlarım sol kaburgasının üstündeki dövmele-
re takılıyor. Dikenli sarmaşıklarla iç içe geçmiş siyah güller.

Kapıyı kapatırken, "Özür dilerim," diyorum. "Yarı çıplak olmanı beklemiyordum."

"Sorun değil. Gözlerin bayram etsin, Darlington. Önemi yok."

Kıkırdıyorum, dolaba yürüyüp gri fermuarlı bir *sweatshirt* alıyorum. "Güzel dövme. Korkutucu bir bahçe gibi."

"Kadınların hoşuna gidiyor. Erkeklerin de." Duraklıyor. "Şimdi fark ettim de... Ben kelimenin tam anlamıyla hiç kimse-
nin dayanamadığı biriyim."

*Sweatshirt*ü üstüme geçirirken, "Merak etme, ben sana dayanabiliyorum," diyorum. "Hawkins'le buluşmadan önce biraz yürüyüş yapıp kafamı dağıtacağım. Antrenmandan sonra atış alanına gidebiliriz."

“Yürüyüşte eşlik edeyim mi?”

“Yok. Bir süre yalnız kalsan sorun olur mu?”

“Başka seçeneğim mi var?” Yanımdan ağır adımlarla geçip kendini havluyla birlikte yatağına bırakıyor.

Komodinin üst çekmecesini açıp Gray’in geçen gün verdiği kişisel tableti çıkarıyorum.

Xavier’e fırlatarak, “Al,” diyorum. “İçinde koca bir film arşivi var. Az sonra dönerim.”

Mecbur olmasam da Hançer’den çıktığımı Adrienne’e bildiriyorum. Yanıma silah almamı söylüyor, o yüzden önce cephaneliğe uğrayıp bir silahı adıma kaydediyorum. Gray’in buradaki beyaz çakal sürüleri konusunda şaka yapmadığını anlıyorum. Adrienne’in söyledikleri, onların semtlerin dışındaki sürülerden daha vahşi olduğunu doğruluyor.

Dışarı çıktığımda sabah güneşi gökyüzünde daha da yükselmiş hâlde. Çok geçmeden güneş başımın tepesine vurmaya başlıyor ve o kadar ısınyorum ki *sweatshirt*ün fermuarını açıp belime bağlıyorum.

Henüz keşfetmediğim bir yöne doğru, dağın yanından dola-
nan bir patikayı takip ediyorum. Patika boyunca morla mavinin canlı şeritleri hâlinde açmış çiçekleri görünce irkiliyorum. Mavi kantaron mevsiminin sonlarına gelmiş durumdayız, ya hayal görüyorum ya da bunlar mor çan çiçeği. Karadiyar dışında hiç görmemiştim ve şu anda geçici felç yaşama havasında olmadığım için aramızda geniş bir mesafe bırakıyorum.

Buralar sessiz. Ne kuş cıvıltısı var ne de böcek uğultusu. Uzun otların sardığı küçük bir korulukla uçsuz bucaksız bir kırmızı çiçeği denizine ulaştığımda huzurla doluyorum ama otların arasından bir hışırtı duyunca o dinginlik yerini temkinli bir dikkat hâline bırakıyor. Otların arasına çömelmiş kız doğrulup ayağa kalkınca sarı saçlı başı beliriyor. Poppy.

Beni görünce dönüyor, irkilmiş.

Yavaş yavaş, “Özür dilerim,” diyorum. “Seni korkutmak istemedim.”

“Korkmadım.” Elinde bir demet mavi kantaron tutarak otların arasından çıkıyor.

“Çiçek mi topluyorsun?” diyorum, sonra çok bariz bir şey söylediğim için kendi kendime yüzümü buruşturuyorum.

“Annem için buket yapıyorum.” Poppy omuz silkiyor. “Çiçekleri çok sever.”

“Adını da o yüzden mi Poppy koymuş?”

“Evet. Gelincik en sevdiği çiçek. Artık yetiştirmeyi bıraktıkları zaman onları asla unutmamak için bana Poppy adını verdiğini söyledi.”

Anladığımı belli ederek başımı sallıyorum. Son Savaş’tan sonra birçok bitki türü tamamen yok oldu; bazıları radyasyondan, bazılarıysa hiçbir gerçek neden olmadan yavaş yavaş yok olup gitti. Gelincikler de aynı şekilde; savaştan sonra uzun süre varlıklarını sürdürdüler, sonra birdenbire ortadan kayboldular.

Genç kız yere yakın bir çalılığa yaklaşıp diz çöküyor, soluk mor yapraklı uzun bir çiçeğe uzanıyor.

“Bence ona dokunma,” diye uyarıyorum.

Gerilip kaşlarını çatıyor. “Neden?”

“Bu, mor çan çiçeği bitkisi.” Yanına yaklaşıp çalıya bakmadan önce çekingen çekingen gülümsüyorum. “Evet, kesinlikle çan çiçeği.”

“Bunları burada daha önce hiç görmemiştim.”

“Mor çan çiçeği bir mutasyon. Yalnızca üç yılda bir çiçek açar. Bitki dünyasındaki en yakın akrabası muhtemelen...” Bir an düşünüyorum. “Belki baldıran olabilir. Çan çiçekleri genellikle ölüm yol açmaz ama özsuyu felce neden olabilir. Üstüne ufacık bir miktar bile bulaşsa, birkaç saat boyunca felçli şekilde yatmak zorunda kalırsın. Üstelik etkisi hızlıdır, dokunduktan dakikalar sonra başlar.”

Poppy’nin mavi gözleri panikle parlıyor. Mor yapraklar çalıdan fırlayıp saldıracakmış gibi geriye doğru bir adım atıyor.

* (İng.) *Poppy*: Gelincik çiçeği. –çn

"Bunların hepsini nereden biliyorsun?" Başını bana doğru eğiyor, meraklı ve biraz da etkilenmiş gibi görünüyor.

"Amcam bitkiler hakkında bilinecek her şeyi bilirdi, özellikle de Son Savaş'tan sonra radyasyonun ortaya çıkardığı mutasyonlarla melezler hakkında. Hangilerinden uzak durmam gerektiğini o öğretti."

"Ah, iyiymiş. Teşekkür ederim." Çiçeklere yeni bir saygıyla bakıyor. "Neden güzel olanlar hep en tehlikelileri oluyor?"

Sırıyorum. Aynısı erkekler için de geçerli.

Altdudağını çıkararak, "Bukete biraz da kabarık yaprak lazım," diyor. Etrafına bakıyor, artık bütün bitkilere ölümcül sırlar saklıyorlarmış gibi şüpheyle yaklaşıyor. "Başka herhangi bir şey beni felç eder mi?"

"Felç etmez, hayır. Ama şu kırmızı olanı görüyor musun?" Başka bir çalıya yaklaşıp koyu kırmızı bir çiçek koparıyorum. "Bu kızılkaplan. Kökünü söküp kaynatarak içersen hayatının en kötü mide ağrısını yaşarsın." Yapraklarını yere silkeleyip çiçekli diğer çalılara göz gezdiriyorum. "Sanırım geri kalanlar güvenli."

Utangaç utangaç, "O zaman belki her ihtimale karşı yakınlar da durursun," diyor.

"Tabii ki. Memnuniyetle."

"İstersen kuşhaneye de uğrayacaktım."

"Burada kuşhane mi var?"

Poppy'nin yüzü aydınlanıyor. "Evet! Bütün dağda en sevdiğim yer."

Yolda birkaç adım ilerliyoruz, sonra kalın yeşil yapraklar koparmak için duruyor.

"Artık tamam gibi." Buketi kahverengi kanvastan yapılmış omuz çantasına yerleştiriyor. Yürürken çanta yanında sallanıyor.

"Ee, hadi anlat bütün dedikoduları," diye yalvarıyorum. "Hançer'de olan biten her şeyi biliyorsundur. Mesela... mesela, Mako'nun altın çikolatasını kim çaldı? Sence Raven mıydı?"

Gülüştü pürüzlü çıkıyor, sanki çıkarmaya alışık olmadığı bir

ses gibi. "Hiçbir fikrim yok ama onun bu gizeme olan bağlılığına hayranım."

"Ben de. Tamam... başka..." Beynimi yokluyorum. "Evlynne hep böyle kaltaklık mı yapar?"

Poppy yine boğazından öksürür gibi bir kahkaha çıkarıyor. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum galiba. Evlynne serttir. Ama sanırım o kadar genç yaşta hamile kalınca sert olmak zorunda kalıyorsun."

Çenem aşağı düşüyor. "Evlynne'in çocuğu mu var?" Bunu ilk kez duyuyorum.

"Evet. Vadide yaşıyorlar. Adı Fisher, on dokuz yaşındayken doğurmuş. Galiba bebeğin babası onu terk etti. Ya da Evlynne onu bıraktı? Hakkında konuşmasam daha iyi olur. Neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum."

"Yani baba burada değil mi?"

Poppy başını sallıyor. "Galiba semtlerde."

Bu bilgi kırıntısını aklımın bir köşesine yazıyorum.

"Gray'i Kumanda üssünden mi tanıyordun?" diye soruyor. "Birinin öyle bir şey söylediğini duydum."

"Evet. Orada arkadaş olduk ama buraya gelene kadar Mod olduğunu bilmiyordum. Hatta hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyordum çünkü o göt, ölmüş gibi yapıp ortadan kayboldu. Onun için cenaze töreni düzenledik."

Poppy bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor ama sonra yanakları pembeleşiyor, bakışlarını yolun ilerisine çeviriyor.

"Ne oldu?" diye üsteliyorum.

"Hiçbir şey. Sadece..." Hafifçe omuzlarını silkiyor. "Eğer ondan hoşlanıyorsan, biraz bekleyebilirsin."

"Neyi bekleyeceğim?"

"Boş ver. Bir şey söylemesem daha iyi olur."

"Hayır, söyle."

"Karra onu sürekli aldatıyor."

Vay be. Peki. Böyle bir şey beklemiyordum.

Kaşlarını çatarak, "Gray biliyor mu?" diye soruyorum.

“Bence biliyor. Yıllardır ayrılıp barışıyorlar. Karra’ya o kadar da bağlı değil galiba. O da Saint de pek ilişki insanı gibi görünmüyorlar.”

Her sabah Saint’in dairesinden gizlice çıkan bütün o kadınları düşününce kulağa mantıklı geliyor.

“Saint bu sohbete nasıl girdi?” diye takılıyorum, Poppy başını eğip kızardığını gizlemeye çalışıyor. Görmemek imkânsız. Bütün yüzü kızılkapandan bile daha kırmızı. “Ah. Birilerinin Saint’te gözü mü var?”

“Gözüm filan yok. Sadece tatlı olduğunu düşünüyorum, o kadar.” diye inliyor. “Her neyse. Hadi. Kuşhane şurada.”

Konuyu kapatıyorum çünkü bu kızla arkadaş olmak istiyorum ve hoşlandığı kişilerle ilgili durmadan dalga geçen bir salak olduğumu düşünmesini istemem.

Poppy kapıyı açınca gözlerim faltaşı gibi açılıyor çünkü dağda bulmayı en son beklediğim şey bu. Kuşhane, sık ağaçlı bir koruluğa yaslanmış büyük, kapalı bir alan; tel örgüsü sarmaşıklarla yapraklar tarafından neredeyse kamufle edilmiş durumda. Ağaç kümeleri kuşlara gölge sağlıyor, kuşlar daldan dala süzülüyor; kapalı alanın ortasından kayalıklarla çevrili küçük bir gölet bile geçiyor. Kristal berraklığında su ve pürüzsüz taş.

Hayranlıkla, “Vay be,” diyorum. “Biliyor musun, daha önce hiç kuşhane görmemiştim.”

“Daha çok sığınak gibi. Yaralı kuşlara bakıyoruz... Şey, ‘biz’ değil,” diye yeniden kızarak düzeltiyor. “Bütün işi Scarlett yapıyor ama bazen yardım etmeme izin veriyor.”

İçeri girince yaprak hışırtılarıyla hafif esintinin fısıltısı arasında içimi bir huzur hissi kaplıyor. Hafif kuş sesleri, cıvıltılar, ötüşler duyuyorum; yüzümü gülümseten çeşitli melodiler. Karadiyar’da üç yıl geçirdiğimiz açıklığı hatırlatıyor. Kuşlar oraya üşüşürdü çünkü bütün ormanda güneş alan nadir noktalardan biriydi. Dallara tüner, kalm siyah sisin arasından sızan zayıf güneş ışığında ısınmaya çalışırlardı.

Kuşhanenin ortasında ahşap bir yapı duruyor, daha doğrusu

kulübe. Ahşap eskiyip griye dönmüş, yıllarca doğa koşullarına maruz kalmaktan yıpranmış durumda ve yarısı sarmaşıklarla kaplı.

“İçeride ne var?”

Poppy aralanmış kapıya yöneliyor. “Gel de gör.”

İçeride hava en az yirmi derece daha sıcak ve yüz kat daha nemli. Tahtayla saman kokusunu, o topraksı kuş kokusuyla birlikte içime çekiyorum. Kulübede neredeyse ondan fazla kuş var.

Poppy, “Bu barınak, uçmak istemeyen kuşlar için. Genelde buraya gelip saklanıyorlar,” diye açıklıyor.

Serçelerle alakargalar görüyorum, hatta çalıkuşu bile var. Küçük, kahverengi kuş, duvarın yanındaki bir çıkıntıya tünemiş.

Bakışlarımı kirişlere kaydırıp kaşımı kaldırıyorum. “Şu bir baykuş mu?”

Başını sallıyor. “Scarlett onu geçen ay kanadı kırık hâlde buldu.”

Hayatımda, hem Karadiyar’da hem de on yıllık çiftlik hayatım boyunca pek çok vahşi yaratıkla karşılaştım ama bütün bu kuşları tek bir alanda görmek ürkütücü. Hepsi içeride olmaktan gayet memnun.

Mavi bir ispinoz kanatlarını çırparak başımızın üzerinden uçup odanın karşısındaki çıkıntıya konuyor.

“İyileştikten sonra doğaya geri salıyor musunuz?”

“Büyük kısmını, evet. Scarlett dışarıda hayatta kalamayacaklarını düşünmediği sürece. Ama bazıları da uzak duramayacak kadar inatçı. Mesela Buttercup.” Poppy tombul, sarı muhabbet kuşuna gülümsüyor. “Her salmaya çalıştığımızda geri geliyor. Çok inatçı. Hepsinin kendine özgü kişilikleri var.” Genç kızın yanakları yeniden kızarıyor, bu kez heyecandan. “Kapının üstündeki kuzgunu görüyor musun? İsmi Didi. Tam bir baş belası. Sürekli diğerlerine sataşıyor.”

Alayla gülüyorum.

“Pencerenin yanındaki serçe de Marvin. Buranın sahibi olduğunu sanıyor. Aşırı buyurgan.”

Hiç beklenmedik bir anda, sessiz çalıkuşu durduğu çıkıntı-

dan havalanıp doğruca avucuma konuyor. Parmağımın ucuna tünediğinde ağzım hayretle açık kalıyor.

Şaşkınlıkla Poppy'ye dönüyorum. "Sence adımın Wren' olduğunu biliyor olabilir mi?"

Genç kız bir an bana bakakalıyor.

Sonra iki büklüm olup gülmeye başlıyor.

"Tabii ki bilmiyor," diye kıkırdıyor. "Kuş sonuçta."

Bir anda ben de kahkahaya boğuluyorum çünkü... yani... evet. Aptalca bir soruydu. Kendimi yeterince rahat hissedip gardımı indirerek böyle kıkır kıkır güldüğüm son seferin üstünden uzun zaman geçmişti, kahkahalarımız dinene kadar ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Ciddi bir tavırla, "Soruyu geri alıyorum," diyorum. "Ne kadar saf olabildiğimi ortaya çıkarmadığımı varsayalım."

Huysuz kuzgun -Didi- şimdi de serçe Marvin'e bağırıp kanat çırpıyor. Bir kuşa göre fazlasıyla tavırlı. Etkileyici.

Elimi uzatıyorum. "Tutmak ister misin?"

Poppy'nin gülümsemesi soluyor. Başını sallıyor. "Onlara dokunmak yasak. Scarlett'ın kuralı."

"Siktir, o zaman bana niye izin verdin?" Parmak ucumu hafifçe hareket ettiriyorum, küçük çalığışu kanat çırparak uzaklaşıp yeniden pencere pervazına konuyor.

Bir an orada durup yumuşak cıvıltılarla yatıştırıcı kanat çırpışlarını dinliyoruz. Bu yaralı kuşlar bir tünekten diğerine süzülürken, baykuş tavandaki ahşap kiriş boyunca ağır ağır ilerlerken... burada bile özgür görünüyorlar. Yüklerinden arınmış gibi. En son ne zaman kendimi üstümdeki yüklerden kurtulmuş gibi hissettiğimi hatırlayamıyorum.

"Buraya her gün geliyor musun?" diye soruyorum.

"Her gün değil ama sık sık geliyorum." Dönüyor, ben de bakışlarını takip ederek pencereden dışarı bakıyorum; uzakta dağ zirveleri açık mavi gökyüzüne karşı koyu kahverengi bir silüet

* (İng.) Wren: Çalığışu. -çn

gibi yükseliyor. "Burası huzurlu. Burada bir şeyler üzerine düşünebiliyorum. Ya da çiçek toplarken. Sessizlik kafamı toplama yardımcı oluyor."

Duraksayınca devam etmek istediğini anlıyorum, o yüzden gülümseyerek ona cesaret veriyorum.

Sonunda, "Annem aşırı korumacı," diyor.

"Fark ettim."

"Bazen gerçekten fazla geliyor." Poppy'nin yüzü geriliyor. "Bir saatliğine bile üstten ayrılısam bağlantı kuruyor, iyi olup olmadığımı kontrol ediyor."

Evet, bunu da fark etmiştim. Açıklıktan ayrıldığımızdan beri damarları arada sırada dalgalanıyordu. Telepati kullandığını tahmin etmiştim ama şimdi söyledikleri de bunu doğruluyor.

"Bir de sürekli sarılmalar ve *seni seviyorumlar*," diye inliyor. "Çok boğucu—" Duruyor, yüzüne bir suçluluk ifadesi yerleşiyor. "Böyle söylediğimi kimseye anlatma."

"Anlatmam. Ve anlıyorum. Nasıl sinir bozucu olabileceğini anlayabiliyorum." Farkında olmadan eline uzanıp hafifçe sıkıyorum. "Ve şey, duygularını yok saymaya çalışmıyorum, tamamen haklısın... Belki pek bir şey ifade etmez ama şunu söyleyeyim... bana bu kadar değer veren bir anneye ya da herhangi bir ebeveyne sahip olmak için her şeyimi verirdim."

Poppy kaşlarını çatıyor. "Anne baban yok mu?"

"Beni amcam büyüüttü. Ve inan bana, hiç sarılmazdık. Beni sevdiğini söylerdi ama çok nadiren." Omuz silkiyorum. "Neyse, bazen olaya başka bir açıdan bakmak işe yarıyor. Bir gün yanında olmayabilir, o zaman seni rahatsız edişini özleyeceğine eminim." Küçük kuş kulübesine tekrar göz gezdirip derin bir nefes alıyorum. "Burayı neden bu kadar sevdiğini anlıyorum. Gerçekten huzurlu bir yer. Ve bir bakıma bir hatırlatma da."

"Neyin hatırlatması?"

Şimdi gerçekten sohbet ediyorlarmış gibi mutlu mutlu cıvıldaşan ispinozları işaret ediyorum. "Yani, bu küçükler kırık kanatlarıyla diğer yaralarına rağmen mutlu olabiliyorsa, şarkı

söylemeye devam edebiliyorsa, biz de edebiliriz. Dünyanın neşemizi elimizden almasma izin vermememiz gerektiğini hatırlatıyor.”

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. “Bu hoşuma gitti.”

Kuşhane gezimizin verdiği neşe, Hançer’e dönüş yolculuğu boyunca içimde kalmaya devam ediyor. Ama hava kilidine yaklaştığımız anda, sert bir kadın sesi havayı yarıp geçiyor.

“Poppy.”

İyi ruh hâlim puf diye yok oluyor. Fiona.

Kızını sert bir el hareketiyle yanına çağırarak, “Buraya gel,” diye emrediyor.

Poppy’nin duruşu değişiyor, omuzları hafifçe düşüyor. Çıplak kollarının güneş ışığında parlaması gözümünden kaçmadı. Telepatik olarak iletişim kuruyorlar. Fiona’nın, ikimizi birlikte görmesiyle ilgili söyleyecek çok şeyi olduğuna eminim.

Aynen beklediğim gibi Poppy bana dönerken gözleri donuklaşıyor. “Bitki dersi için teşekkür ederim.”

Ben ona veda bile edemedim gidiyor.

* * *

Hawkins beni Tapınak’ta bekliyor, orada yaklaşık bir saati altın toplamaya çalışarak geçiriyorum. İlerleme kaydediyorum, her antrenman seansından sonra özgüvenim artıyor. Hançertaş oyununun gerçeküstü mavi parıltısının içinde otururken, enerjinin içimde kopardığını hissediyorum: tenimin altında ilerleyen sessiz bir akım. Zorlamamayı, altın tozunu yavaşça toplamayı öğreniyorum.

Ellerinin etrafına sar...

İplik iplik biriksin...

Bırak sadece büyüsün...

Bugün, yalnızca ellerimle kollarımda kalmak yerine gövdemde de uğuldadığını hissediyorum. Yavaş ve düzenli şekilde nefes almaya devam ediyorum, enerjinin damarlarımda nabız gibi atmasına izin veriyorum. Bir an için Hawkins’i kışkırtmayı

düşünüyorum. Denesem yapabileceğime eminim. Enerji şu anda o kadar güçlü ki. Ama kışkırtılmayı kabul etmedi, o yüzden o sınırı zorlamaya yönelik dürtüme direniyorum.

Sonrasında, seansın bittiğini ilan edince hemen kalkmıyorum. Dizlerimde duran ellerimi hareket ettirip huzursuzca dudaklarımı ısırıyorum.

Gitmeden önce, "Bu durum seni hiç etkiliyor mu?" diye soruyorum.

"Ne durumu?"

"Kışkırtma yeteneği yüzünden herkesin senden korkması."

Omuz silkiyor. "Alışsın."

"Seninle buluşmadan önce Poppy'yle yürüyüş yaptık. Geri döndüğümüzde Fiona onu neredeyse Eski Çağ'dan kalma veba taşıyormuşum gibi yanımdan çekip götürdü. Fiona'nın kışkırtıcılardan neden nefret ettiğini anlıyorum. Ama... bilmiyorum. Bazı insanların bana güvenmemesi ağırıma gidiyor."

"Güvenmeyecekler tabii ki. Kendilerini senden korumalarının hiçbir yolu yok."

"Korumalarına gerek yok," diye itiraz ediyorum.

"Tavsiyemi ister misin? Herkesin seni sevmesini sağlamaya çalışmayı bırak. Git bir hobi edin ya da ne bileyim... Öyle bir şey."

"Sen de mi öyle yapıyorsun? Hobiyle kendini mi oyalıyorsun?"

Kallister'ın yemekhanede olduğu nadir zamanlar dışında neredeyse her öğünü yalnız yediği gözünden kaçmadı. Galiba Kallister adama acıyor çünkü Hawkins'i her zaman birlikte yemek yemeye davet ediyor. Damarlarının telepatik konuşma sırasında titreyişini her gördüğümde ne konuştuklarını merak ediyorum. Hawkins tanıdığım en az cana yakın insan.

"Galiba," diye cevaplıyor. "Yürüyüş yapıyorum. Uçuyorum."

"Yani uçakla mı?"

Bana attığı bakışla âdeta, *Aptal mısın?* diyor gibi.

"Pardon, aptalca bir soru oldu." Tanrım, bu adam beni geriyor. "Pilot olduğunu bilmiyordum."

“Resmi olarak değilim,” diye mırıldanıyor. “Görev liderlerinden hiçbiri benimle çalışmaz.”

“Ah.” Bir anlığına ona karşı içimde bir sempati sızısı hissediyorum.

“Ama hoşuma gidiyor. Bazen Kallister’dan bir uçağı dışarı çıkarmak için özel izin alıyorum. Kullanımda falan değilse.”

Bir an tereddüt yüzünden susuyorum, ta ki merakıma karşı koyamayınca kadar. “Yanlışlıkla birini kışkırttığına dair bir söylenti duydum.”

Yüz ifadesi taş kesiliyor ama artık bu yola girdik. Madem öyle, devam edeyim.

“Kız arkadaşın... Zoe’ydi, değil mi?”

Bakışlarını üstümde tutmaya devam ediyor.

“Çıkıntı’dan mı düştü?”

Bu sorum hızlıca başını sallamasına neden oluyor.

“Yaşandığında tartışıyor muydunuz? Bir seferinde benim de başıma geldi,” diye itiraf ediyorum. “Amcamla. Beni arkadaşlarımla bir partiden sürükleyerek çıkardığı için çok kızmıştım, kamyonu geri çevirmesi için bağırdım ve onu yanlışlıkla kışkırttım. Neredeyse ezilerek ölecektik.” Boğazımdan titrek bir nefes kaçıyor. “Beni korkutuyor.”

“Ne korkutuyor?” Sesi sert.

“Kontrol edemediğim, böyle bir güce sahip olmak. Duygularımın beni tetikleyeceğini, birini tehlikeli bir şey yapmak için kışkırtabileceğimi bilmek. Herhangi birine zarar veren ya da daha kötüsü, öldüren bir şey yapabilecek olmak.”

“O zaman kontrol etmeyi öğren.”

“Mümkün mü? Tamamen kontrol etmek?”

O cevap veremeden cihazım bipliyor. Çıkarınca Gray’den gelen mesajı görüyorum.

Uçmak ister misin?

20

Gray'i kalkış hangarında, her zaman sevgiyle *kuşum* diyerek an-
dığı gri helikopterin yanında dururken buluyorum. Haki panto-
lon ve beyaz bir tişörtle kahverengi bot giymiş; üstündekiler ona
yakışıyor.

Yanına doğru yürürken yeşil gözleri parlıyor. "Merhaba. Bir-
kaç saatim boş, o yüzden kuşu havalandırıyorum. Belki katılmak
istersin diye düşündüm."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece gökyüzüne çıkacağım."

Gülmemek elde değil. "Xavier'i atış alanına götürüp Zak'le
tanıştıracaktım."

"Atış alanı geri döndüğünde de orada olacak. Ama güneş ışığı
olmayacak."

"İyi bir noktaya parmak bastın." Xavier'i yine ortada bırakı-
yormuşum gibi hissetsem de teklif kaçınılmayacak kadar cazip.

Bir dakika sonra kokpitteyiz. Uçuş kontrollerinden bazılarını
açmadan önce bana bir kulaklık uzatıyor, rotorlar geniş hanga-
rın içinde tıslamaya başlıyor. Daha önce de buna şahit oldum
ama dağın çıkmamız için açılıyor gibi görünmesi hâlâ sarsıcı. Pi-
lot koltuğunda tamamen rahat görünen Gray, uzun parmakları
kumanda çubuğunda, yakışıklı profili yoğun bir dikkatle belir-
ginleşmiş hâlde bizi hangardan çıkarıyor.

Kokpitte her şeyin sesi çok daha yüksek geliyor. Rotorların
uğultusu, yanımızda vızıldayan rüzgâr, motorun titreşiminin

bedenimde yankılanması. Birbirimizle konuşabilmek için kulaklık takıyoruz, bu da yine bana Gray'in telepatik iletişim kuramadığını hatırlatıyor. Bir Mod'un böyle temel bir yeteneğe sahip olmaması nadir görülen bir durum. Modların büyük kısmı telepati kullanabilir ve başka hiçbir şey yapamaz – Cross gibi.

Ön camdan aşağıdaki vadiye bakıyorum; çimenler, ağaçlar ve havadan seçilemeyecek kadar küçük görünen çeşitli yapıların çatıları parça parça uzanıyor.

"İyi misin?" Sesi, rotor kanatlarının mırıltıları arasında kulağımı dolduruyor.

"İyiyim."

Geniş manzaraya bakarken gözüme parlak bir şey çarpıyor, göz kırptırıyor sanki. Daha iyi görmek için boynumu uzatıyorum.

"Şurası güneş enerjisi alanı mı?" diye soruyorum.

"Evet."

"Bu üssü bulduğunuzda zaten var mıydı yoksa şebeke mi kurdu?"

"İkisinden de biraz. Buraya geldiğimizde çok daha küçüktü ama güçlendirdik, daha fazla panel kurduk."

Helikopter hafifçe aşağı dalıyor, midem de onunla birlikte aşağı iniyor. Gray'se hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Bu helikoptere aitmiş gibi duruyor. Sanki onun bir parçasıymış gibi.

Dönüp gülümsüyorum. "Uçmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Dalgın dalgın başını sallıyor. "Seviyorum. Hayat burada çok daha basit."

"Anlayabiliyorum. Aşağıda o kadar çok gürültü var ki."

"Sikeyim, hem de *çok fazla* gürültü var. Uçmak ondan bir kaçış gibi. Başka nasıl anlatırım bilmiyorum ama..." Bir an duraksıyor. "Zaman burada daha yavaş akıyor. Gökyüzü net düşünebildiğim tek yer."

"Ben de atış yaparken öyle hissediyorum. Nişan alırken rüzgâr, dürbün ve hedef dışında her şeyi kafamdan silmem gerekiyor. O anlarda hayat çok sessizleşiyor."

“En iyi anlar onlar.”

“Vadiye biraz daha yaklaşabilir miyiz?”

Yukarıdan görebildiğim tek şey o dağınık çatılarla yerleşimin içinden kıvrıla kıvrıla geçen, toprak yol gibi görünen şeyler. Herkes durmadan buradan bahsediyor ama ben hâlâ hiç gitmedim. Tanışmadığım koca bir topluluk olduğu için iyice meraklanıyorum.

O kendine has, rahat hâliyle gülümsüyor. “Daha da iyisini yapayım. Hadi gidip ziyaret edelim.”

Midemde gerginlikle heyecan birbirine giriyor. Hançer’de gördüğüm karşılamaya bakılırsa vadiye bana daha sıcak bir hoş geldin sunulacağı konusunda şüpheliyim. Ama teklifi geri çeviremeyecek kadar meraklandım.

Kontrolleri ayarlayınca helikopter karşılık vererek sağa doğru yumuşak bir dönüş yapıyor. Şimdi vadinin kenarında daire çiziyoruz, bu da yerleşimi daha iyi görmemi sağlıyor. Engebeli araziye yaslanmış küçük evler görüyorum, manzaranın içinde yemyeşil alanlar dalga dalga uzanıyor. Evlerin büyük kısmı ahşaptan yapılmış gibi görünüyor fakat taş cephele birkaç tane de fark ediyorum.

Geniş bir yay çizerek uçuyoruz, sonra alçalmaya başlıyoruz; alçak taş duvarlarla çevrili yuvarlak, avluya benzeyen bir yerin üstünden geçiyoruz. Gray helikopteri, etrafı geniş bir çimenlik alanla çevrili, düz beton bir zemine ustalıkla indiriyor; rotorların yarattığı rüzgâr toprağı havalandırıyor. Pervaneler dönmeyi bıraktığında hava yeniden duruluyor.

Emniyet kemerimi çözüp aşağı atlıyorum, botlarım toprağa değdiğinde içim rahatlıyor. Uçmaktan korkmuyorum, havadayken de endişelenmiyorum ama ayaklarımın altında sağlam bir zemin olduğunda kendimi daha rahat hissediyorum.

Gray de inip yanıma geliyor. “Buradan biraz yürümek gerekiyor. Vadinin diğer tarafında daha yakın bir iniş pisti var ama yerleşim alanını olabildiğince çok görmek isteyeceğini düşündüm.”

Çok doğru düşünmüş.

Çevreyi hayranlıkla izlerken çimenlerin üstünden çakıllı bir patikaya doğru yürüyoruz. Vadiyi çevreleyen devasa dağlar göğe doğru yükseliyor, sivri zirveleriyle keskin sırtları gökyüzüne karşı belirgin bir silüet oluşturuyor.

“Beklediğimden daha sessiz,” diyorum.

“Evet, burası herkesin dip dibe yaşadığı Vefalı kampları gibi değil. Okulda okuduğunuz o eski topluluklar gibi... ne deniyordu onlara?”

“Komünler?” diyerek yardımcı oluyorum.

“Evet. Komünler. Vadide yaşayanların büyük kısmı İnziva Noktası’ndan geldi, o yüzden birçoğu şehirde saklanarak yaşamaya, yeteneklerini gizlemeye alışkın. Sanırım o zihniyeti buraya da taşıdılar. Sessiz hayatlar yaşıyorlar, evlerinde kalmayı tercih ediyorlar.” Sırtarak ekliyor: “Yanlışı anlama, partileri inanılmaz oluyor ama çoğunlukla kendi hâllerinde takılıyorlar.”

Buranın kokusu dağın tepesinden farklı. Hançer’deki hava filtrelendiği için her zaman hafif bayat bir koku oluyor. Ya da yakıtla egzoz kokuyor. Buradaysa hava daha ferah; çamla çiçek kokusunu, uzaktaki bacalardan yükselen duman kokusunu taşıyor.

Büyük, etrafı çevrili bir meraya yaklaşıyoruz ve atları görünce kalbim sevinçle pır pır atıyor. Bölmeli bir çitin yakınında otlayan üç tanesini görüyorum. Rüzgârla gelen yumuşak bir kışneme, dudaklarıma bir gülümseme konduruyor; tatlı kısırağım Kelley’yi özlüyorum. Çiftliğim başkasma tahsis edildi, şu anda orada kimin yaşadığını bilmiyorum. Kim yaşıyorsa, umarım ona iyi davranıyordur.

Gray’e, “Bu atlar iş için mi kullanılıyor, yoksa insanlar da biniyor mu?” diye soruyorum.

“İkisi de. Çiftçiler tarla sürmek, odun taşımak ve diğer tarla işleri için kullanıyor. Ama insanlar patika gezintilerine de çıkarıyor. Atların egzersize ihtiyacı var.”

“Sen biniyor musun?”

Neşeyle, "Hayır," diyor. "Beni ezip öldürebilecek dev bir hayvanın sırtından düşüp ölmek gibi bir niyetim yok."

"Savaş uçakları uçuran adam mı söylüyor bunu?"

"Uçaklar atlardan çok daha güvenli."

"Emin değilim."

Yürümeye devam ederken çeşitli ekin tarlalarıyla uzaktaki bağları gösteriyor. "Meyve bahçeleri şurada." Köyün kenarındaki uzak bir yükseltiyi işaret ediyor. "Ve şurada da az önce gördüğün güneş enerjisi alanı var, bütün vadiye güç sağlıyor. Yedek jeneratörler de var ama mümkün olduğunca güneş enerjisinden faydalanmaya çalışıyoruz."

Burada inşa ettikleri şeylerden etkilenmiş hâlde başımı sallıyorum. Topluluk tamamen kendi kendine yetiyor.

Ahşap bir tavuk kümesiyle bir keçi ağulının yanından geçiyoruz, sonra bir köşeyi dönünce birbirinden oldukça uzak birkaç kulübeyle karşılaşıyoruz. Gray'in adımlarını hızlandırdığını fark ediyorum ama rahat tavrı değişmiyor, en azından kulübe-lerden birinin ön kapısı açılana kadar.

Kapıda orta yaşlı, sarı saçlı bir kadın beliriyor; bize el sallıyor. "Grayson!" diye sesleniyor.

Gray'in bütün vücudu kasılıyor. Bakışları kadına değdiği anda havadaki değişimi hissediyorum. Gerilimi. Sanki bir düğmeye basılmış gibi neşesi bir anda buharlaşıp yok oluyor.

"Kim o?" diye mırıldanıyorum.

"Teyzem."

Kadın alelacele evden patıkaya doğru iniyor. Yanımıza ulaştığında Gray'e sarılmak ister gibi görünüyor, kolları hafifçe kalıyor ama Gray'in yüzünde gördüğü şey her neyse, elleri iki yanına düşüyor.

"Bugün buraya geleceğini bilmiyordum," derken sesinde tuhaf bir tedirginlik var.

Gray, "Wren'i gezdiriyorum sadece," diyor; sesi soğuk ve mesafeli. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. "Wren, Hançer'e yeni geldi. Vadiyi gösteriyorum."

Bir adım öne çıkıp elimi uzatıyorum. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bileğimi kısa ve sert bir şekilde sıkıyor. Elleri hem soğuk hem de nasırlarla pütürlü. "Ben de. Ben Jenni, Grayson'ın teyzesiyim."

Gray aniden, "Gitmemiz lazım," diyor. "Wren'e gösterecek çok yer var daha."

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyor. Jenni'nin gözlerinde anlık bir çaresizlik parıltısı yakalıyorum; sanki karşı çıkmak, kalması için yalvarmak istiyor gibi. Ama Gray'in duruşu katı, bütün kasları kilitlenmiş durumda neredeyse. Bu kadınla konuşmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı tercih edeceği çok açık. Aralarında neler olup bittiyse, belli ki hoş bir geçmişleri yok.

Jenni, "Peki. O zaman tutmayayım sizi," diyor, yüzüne yenilmişlik ifadesi yerleşiyor. Bir adım geri çekiliyor. "Ara sıra uğra."

Gray vedalaşma zahmetine bile girmeden kolumu tutup beni tozlu yoldan aşağı yönlendiriyor.

Teyzesi gözden kaybolur kaybolmaz nefesi titremeye başlıyor, yumruk yapmamak için parmaklarını açıp kapatıyor.

"Hey..." Burnumu sokmak istemiyorum ama elimde değil. "Ne oldu? İyi misin?"

"İyiym. Yakın değiliz, o kadar."

O kadarı belli zaten.

Cevap almak için üstelemek yerine sadece başımı sallayıp yürümeye devam ediyorum.

Yine de bu karşılaşmayı aklımın bir kenarına not ediyorum çünkü onun o oyunbaz, kaygısız dış kabuğunda ilk kez gerçek bir çatlak gördüğüm an bu.

Yolda ilerlemeye devam ediyoruz, Gray vadi hayatıyla ilgili daha fazla şey anlatıyor. "Ana çamaşırhane tesisleri Hançer'de. Ama bazıları kılık kıyafetlerini burada yıkamayı tercih ediyor." Ağaçların oluşturduğu kümeyi işaret ediyor. "Şu ağaçların ötesinde güzel, tertemiz bir dere var."

Birkaç ahırın, erzak depolarının, bir okul binasının önünden geçiyoruz. Dışarıda çok az insan var ama gördüklerimiz hızlıca

gölümüyor ya da selam vermek için el sallıyor. Burada her şey daha yavaş bir ritimde akıyor, askeri üslerin hızlı temposuyla gerginliğinden eser yok.

Okulun ilerisinde çim bir spor sahası var, bir grup çocuğun top oynadığını görüyorum. Beş ya da altı yaşlarında bir erkek çocuğu bizi fark edince gruptan ayrılıyor.

Bize doğru koşarak, "Grayson!" diye bağıyor.

Gray'in yüzünde bir gülümseme beliriyor, gerginlik bedeninden akıp gidiyor. Çömeliyor, çocuğu kucığına alıp küçük vücudunu etrafında döndürüyor, çocuk da neşeyle çığlık atıyor.

"Ne zaman geldin? Uçmaya gidebilir miyiz? Lütfen?" Kelimeler ağzından heyecanla dökülüyor.

"Ah, özür dilerim, ufaklık. Bugün maalesef olmaz. Wren'e etrafı gösteriyorum."

"Ama buraya bir dahaki gelişinde götüreceğine söz vermiştin!"

Gray çocuğun koyu saçlarını karıştırıyor. "Biliyorum, söz vermiştim ama bugün vaktim yok."

Aralarındaki doğal samimiyeti fark ediyorum. Aslında çocuklarla pek aram yoktur ama Gray'in onlarla iyi anlaşmasına şaşırmiyorum. Çoğu zaman kendisi de koca bir çocuk gibi görünüyor zaten.

Çocuk bana bakıyor. "Sen de pilot musun? Grayson'dan daha mı iyi uçuyorsun? Çünkü o kuşlardan bile daha iyi uçuyor."

Gülümseyerek, "Öyle duydum," diyorum. "Ama hayır, maalesef pilot değilim."

Gray çocuğa, "Bu Wren," diyor. "Buraya yeni geldi. Wren, bu müstakbel pilot da Fisher."

Fisher... Poppy, Evlynn'e'nin oğlunun adının Fisher olduğunu söylememiş miydi?

Fisher iri ve ciddi gözlerini üstüme dikerek, "Biliyor musun," diyor, "gerçekten, gerçekten iyi pilotlara as pilot deniyor." Ellerini iki yana açıp havada süzölen bir uçağı taklit ediyor. "Aslar dünyadaki en iyi pilotlar. Havada takla atıp baş aşağı uçuyorlar."

Hayret ediyormuş gibi yaparak, "Baş aşağı mı?" diye tekrar ediyorum. "Yok artık."

"Gerçekten!" diyerek ciddi ciddi başını sallıyor. "Annem pilot, o söyledi. O da bir as çünkü aralarındaki en iyi pilot o."

Gray, "En iyi pilot benim sanıyordum," diye suçluyor.

"Hayır. Annem."

"Vay be. Galiba kanatlarımı emekliye ayırıp çiftçiliğe başlamam gerekecek."

Gray'in koluna hafifçe vuruyorum. "Sorun değil, bir numara. Pilotların arasındaki ikinci en iyi pilot olmak da utanılacak bir şey değil."

Sahadaki çocuklardan biri sızlanarak, "Fisher!" diye bağıırıyor. "Oyun oynuyorduk, geri gel!"

Fisher, "Ah, unuttum," diyerek en sevimli ve mahcup gülümsemesiyle haykırıyor. "Gitmem lazım!"

Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluyor, koşarak futbol oyununa geri dönüyor.

Gray'e dönüyorum. "Evlynn'e'in oğlu mu?"

"Evet. Harika bir çocuk."

"Evlynn'e böyle tatlı bir çocuk yetiştirmeyi nasıl başardı?"

Alayla gülüyor. "Ev o kadar da kötü değil. Sadece güven sorunları var." İmalî bir bakışla ekliyor: "Tanıdığım bazı insanlar gibi."

"Beni Evlynn'e'le mi kıyaslıyorsun? Olmaz. Lafını geri al."

"Ölmaz," diyerek taklit ediyor. "Senin sandığından daha çok ortak noktanız var."

Sonunda havadan gördüğüm kapalı avluya ulaşıyoruz. Toplanma yeri olduğunu fark ediyorum. Dağınık masalarla oturma alanları olan yuvarlak, üstü kapalı alan, odunla çalışan pişirme sobaları, hatta küçük bir sahne bile var.

Gray, "Burası meydan*," diyor.

"Ama burası yuvarlak."

"Biz meydan diyoruz. Neden bilmiyorum, o yüzden siktir et."

* *Square* kelimesi İngilizcede hem kare hem de meydan anlamına gelir. —çn

Peşinden giderken kahkahamı zor tutuyorum, hareketliliğin merkezine doğru ilerliyoruz. Bugün meydanda neredeyse yirmiden fazla insan var. Bazıları ayakta durup tütün sigaraları içerek sohbet ediyor. Diğerleri oturmuş, harika kokan, tutsülenmiş bir çeşit et yiyor.

Yakınlarda, tanımadığım bir zar oyunu oynayan üç adam var, üstü kapalı alanın karşı tarafındaysa birkaç iskambil oyununun oynandığını görüyorum. Bir de satranç. *Iyy*. Satrançtan nefret ederim. Jim Amca öğretmeye çalışmıştı ama o kadar çok hamleyi önceden düşünme konusunda ber battım. Hep fevri bir şey yapıp her oynadığımızda fena hâlde yenilirdim.

Okulda satrancın var olan en eski oyunlardan biri olduğunu, tarihinin bin beş yüz yıldan daha eskiye dayandığını öğrenmiştim ama dürüst olmak gerekirse... keşke Eski Çağ'da kalsaydı.

Aslında daire olan meydana girdiğimizde şüpheli pek çok bakışla karşılaşıyorum, Gray kulağıma yakın bir yerden yumuşak sesle konuşuyor. "Üstüne alınma. Modların yabancılara karşı temkinli olduğunu herkesten daha iyi bilirsin."

"Önemli değil. Ne Asallarla ne de Modlarla kaynaşma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım zaten."

Bu kadar çok sır saklarsanız olacağı bu tabii. Fazlasıyla çok ipliği olan bir yalan ağı ördüğünüzde takip etmesi zor oluyor. Jim'den sır sakladım. Kurt'tan. Tana'dan.

Birilerinden sürekli bir şey sakladığınızda, kimseye gerçekten açılmıyorsunuz.

Kurt aslında Cross olduğunu açıkladığında bu durumun değişeceğini sanmıştım. Sonunda bütün parçalarımı paylaşabileceğim birine sahip olduğumu düşünmüştüm ama şimdi bile hâlâ Cross'tan bir şeyler saklıyorum.

"Gray!"

Kestane rengi saçlı bir kadın yanımıza doğru ağır adımlarla gelirken düşüncelerimden sıyrılıyorum, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme var. Kahverengi sandaletlerle soluk mavi tonunda sade, keten bir elbise giymiş. Kıta'da elitlerden biri değilseniz parlak renkleri de desenleri de bulmak çok zordur.

Gray'e sıcak bir şekilde sarılırken, "Ne hoş bir sürpriz! Geleceğini söylememiştin," diyor.

"Selam, Bea." Ayrılırken bizi tanıştırıyor. "Bu Wren Darlington. Hançer'in en yeni üyesi."

Gülümsemesi bana dönüyor, bileğimi sıkmak için öne eğiliyor. "Hoş geldin, Wren."

Gray bana, "Beatriz, Luisa'nın annesi," diyor.

Kadın, "Yemek yediniz mi?" diye soruyor. "Seth öğle yemeğinin hazır olduğunu az önce söyledi."

Gray, "Ah, bilmiyorum, eğer—" diye başlıyor.

Beatriz kararlı bir şekilde, "O zaman birlikte yemek yiyoruz," diye araya giriyor. "Özellikle sen, Gray. Şehirdeyken kaçırdığın bütün öğünleri telafi etmen lazım."

Gray bana bakıyor. "Aç mısın?"

* * *

Beatriz'i köyün kenarındaki küçük, sevimli bir kulübeye kadar takip ediyoruz. Önünde düzenli bir çim alanıyla patikanın kenarına dizilmiş saksı çiçekleri var. Kapıdan içeri girdiğimizde bizi pişen yemeğin kokusu karşılıyor. Taze pişmiş ekmekle sarımsaklı bir şey gibi kokuyor.

Ana odada, kızıl kahverengi saçlı bir adam, içinde odunların yandığı şöminenin önünde oturuyor. Bizi karşılamak için ayağa kalkıyor, bir eli ahşap bir bastona dayanmış. Gray'e sarılmak için yürürken hareketleri sert ve tutuk.

"Uğramanın vakti gelmişti artık. Lu, her zaman çok meşgul olduğunu söylüyor."

Luisa'nın babası Seth'le tanıştırılıyorum. Eşi kadar sıcak değil ama sadece mizacının öyle olduğunu düşünüyorum. Yüz hatlarında yorgunluk çizgileri var, görüp geçirmiş birine benziyor ve yürüyüşünden kronik bir ağrıyla baş ettiğini hissediyorum. Başını çevirdiğinde yanıkları görünce bu düşüncem doğrulanıyor.

Bakmamaya çalışıyorum ama zor. Pembe, kabarık doku sol yanağı boyunca uzanıyor; boynunun yanından aşağı inerek gri

gömleğinin yakasının altında kayboluyor. Kıyafetlerinin altında yanıkların nereye kadar yayıldığını merak ediyorum. Ve hayatı boyunca yanıklarla uğraşmış biri olarak, ne kadar acı verici olabileceklerini biliyorum.

Seth, "Öğle yemeğinde tavşan var," diyor. "Bea'nın kapanları sonunda işe yaradı."

Beatriz yemeği kontrol etmek için ocağa giderken, "Nihayet!" diyor. "Genelde o lanet beyaz çakallar, avımı alamadan kapanlara benden önce ulaşıyor."

"Ah, doğru. Adrienne bu dağda sorun yarattıklarını söylemişti," diyorum.

Beatriz, "Son birkaç yıldır buralarda dolaşan büyük bir sürü var," diye cevaplıyor. "Herhalde birkaç kere iyi doğum yaptılar çünkü bir ara dağdan aşağı inip vadinin kenarlarında avlanmaya bile başladılar. Hatta bazıları yerleşimin içine kadar girecek kadar cesurdu."

Merakla, "Evcilleştirmeyi denediniz mi hiç?" diye soruyorum.

Seth, "Çok emek gerektiriyor ama az karşılık alıyorsun," diyor. "Beyaz çakallar eğitilmesi zor hayvanlar. Fazla inatçılar."

Öğle yemeği için masaya oturduğumuzda, Gray'in Program'daki zamanımıza dair anlattığı hikâyeler sayesinde Luisa'nın babasının bana karşı yumuşadığını hissediyorum.

"Wren'i şebekeye almadan önce," diye açıklıyor, "üslerinden kaçmayı o kadar çok istiyordu ki bir antrenman maçında birine bileğini kırdırdı."

Luisa'nın annesi azarlayıcı bir ifadeyle başını sallıyor. "Ah, tatlım. Çok acıdır."

"Dayanılmazdı," diye itiraf ediyorum.

"Hiçbir işe de yaramadı." Gray homurdanarak gülüyor. "İyi-leştirmesi için bir şifacı uçurdular. Ellis."

Seth kalın kaşlarından birini kaldırıyor. "Demek ki onlar için önemliymişsin."

Kimsenin Kumpanya'nın beni değerli gördüğünü düşünmesini istemiyorum, o yüzden buruk bir gülümsemeyle, "Galiba komutanım bana yanıktı," diyorum.

Gray yine homurdanarak gülüyor.

Öğle yemeğinden sonra yardım etmek için mutfağı toplama-yı teklif ediyorum ama Beatriz benim yerine Gray'i işe koşuyor. Onlar lavaboda bulaşıkları yıkarken ben de ana odada, şömine-nin başında duran Seth'in yanına geçiyorum; sandalyesini harlı ateşe biraz daha yaklaştırmışını izliyorum.

Beni bakarken yakalayınca, "Çabuk üşüyorum," diyor. Sonra gülüyor. "Ve evet, yüzümün yarısı erimişken ironik olduğunun farkındayım. Sürekli sıcaklıyor olmam gerekirdi, değil mi?"

Lafı kendisi açtığı için onlara daha yakından bakarken kendi-mi o kadar da tuhaf hissetmiyorum. Onun yaraları, benim eski yaralarımından çok daha kötü. Benimkiler çocukken üstüme dö-külen kaynar su dolu bir tencereden olmuştu, büyüdükçe derim yavaş yavaş gerilip beyazlaşmıştı. Seth'in yanıkları yeni görün-müyor ama benimkinden çok daha büyük çapta hasar gördüğü belli. Eti öfkeli bir kırmızı tonunda. Derin ve pürüzlü.

"Ne oldu?" diye soruyorum çünkü lanet merakım yüzünden kendimi tutamıyorum.

Gözlerinden karanlık bir bulut geçiyor.

Siktir. Ağzımı hiç açmamam lazımdı.

Beni şaşırtacak şekilde cevap veriyor. "Valterra Bayırı'ndan başka bir kayıp işte."

Bu itiraf kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Ah. Üzgünüm. Hiç bil-miyordum."

Seth boynuna dokunuyor, parmak uçlarını pürüzlü etin üstün-de gezdiriyor. Yüz hatları öfkeyle geriliyor. "Bombalar yağmaya başlayıp her yer alev aldığı anda Lu'yu korumaya çalışırken oldu bunlar. Onu dışarı çıkarmayı başardım ama birkaç iz kaldı."

Sert bakışlarını şömineye çevirdiğinde, az önce yediğim tav-şan yahnisi neredeyse dışarı çıkmak üzere. Mide bulantısını yu-tup yediklerimi dışarı çıkarmamaya odaklanıyorum.

"Okulda bombardımanı anlatmışlardı," diyorum.

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Tahmin edeyim, Kumpanya'nın anlatısında zafer olarak bahsediliyordu, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Valterra Bayırı'nın sonucu Kıta'daki Asalları çok sevindirmişti. Köylerine yağın bombalarla yüzlerce Mod küle dönüp yok olmuştu. Konumu açığa çıkmadan önce bu topluluk daha çok şehir efsanesi gibiydi. General'le adamları, koğuşlarda bir yerlerde gizli bir Aykırı topluluğunun varlığından şüpheleniyordu ama kesinlikle bulamıyordu. Bir nedeni de Valterra Bayırı'nın tehlikeli bir fay hattı üstünde bulunması ve onun ötesinde hiç kimsenin hayatta kalamayacağına inanılmasıydı. Meğer pek çok kişi kalabiliyormuş.

Seth bana, "Oradan ayrılman iyi olmuş," diyor. "Kumanda'dan yani. Orada insanların zihinlerini eğip büküyorlar. Saçmalıklarla besleyip insanı kendi halkına düşman ediyorlar."

"Kalay Blok Hainleri gibi mi?" diye ağzımdan kaçırıyorum.

Homurdanıyor. "Evet. Onlar gibi. Şeytan görsün yüzlerini. Cehennemde cayır cayır yanıyorlardır umarım."

Boğazım, içine sıkışmış suçluluk yumrusu yüzünden neredeyse tamamen tıkanıyor. Annemle babam adına özür dilemek istiyorum ama bu, muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en aptalca dürtü ve asla yapamayacağım bir şey. Gerçeği söylemek burada oluşturmaya çalıştığım her şeyi yerle bir eder.

Yine de bu adama bir şeyler borçluymuşum gibi geliyor. Kefaret ödemem gerekiyormuş gibi. Annemle babamın hayal edebileceğimden çok daha fazla ölümle yıkıma sebep olduğunu biliyorum. Burada, onlar yüzünden acı çekmiş bir adamın karşısında oturuyorum; bu his beni, bir deliğe saklanıp bir daha asla çıkmamayı isteme noktasına getiriyor.

Midem, artık tanıdık gelen utanç girdabıyla altüst oluyor. Bunun yükünü ben taşımamalıyım, biliyorum ama annemle babamın Başkaldırı'ya ihanet ettiklerini öğrenseler herkesin bana farklı bakacağını da biliyorum.

Seth omuz silkerek, "Bizi sattılar ama sonunda hak ettiklerini buldular," diyor. "Tanrı kullarının hesabını mutlaka sorar."

Tanrı hakkında böyle konuşan birini duymak nadir karşılaşılan bir durum. Eski dinler Kıta'da yasak, General Redden'in

onlara hiç ilgisi yoktu. İnançlı kimseyle tanışmamıştım ama Seth dindar belli ki. Belki de annemle babamın ona yaptıklarından sonra buna hakkı vardır.

Vadide Valterra Bayırı'ndan sağ kurtulan başka kaç kişi olduğunu merak ediyorum, ellerim titremeye başlıyor. Cross haklı. Bundan sonra son derece dikkatli olmam lazım.

Gray mutfaktan, "Wren," diyor, sesi sertleşmiş. "Geri dönmemiz lazım."

Ciddi hâli kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Her şey yolunda mı?"

"Bir ziyaretçimiz var."

21

Gray gizemli misafirimizin kimliğini ancak havalandıktan sonra açıklıyor.

Kaşlarım fırlarcasına yukarı kalkıyor, "Jasper Reed mi?" diye tekrar ediyorum. "Ciddi misin?"

Reed, Kıta'daki en nam salmış kaçakçı ve Hançer'de hoş karşılanacağını bekleyeceğim en son kişi. İlk Gümüş Elit toplantısında ana tartışma konusu Reed ve onun suç imparatorluğuydu. Kumanda yıllardır operasyonunu dağıtmaya çalışıyor. Cross'un söylediklerini hatırlıyorum; Reed'in işinin büyük kısmı Tierra Fe'den Kıta'ya kaçak mal sokmak ama aynı zamanda Vefalılarla da yakın çalışıyor, Nokta'dan mal kaçırıp onlarla takas yapıyor.

Hakkındaki dosyanın tamamını okuduktan sonra aklımda kalan tek şey şuydu: Jasper Reed en tehlikeli insan türünden biri; sadakati, o an kendisine en çok krediyi veren kişiye ait olanlardan.

Gray'e inanamaz gözlerle bakıyorum. "Şehrin en aranan suçlusunun Hançer'e uçmasına öylece izin mi verdiniz?"

"Tek başına değil. Evlynne onu almaya gitti." Gray'in sesi rahatsız. "Anlaşmasını yeniden müzakere etmek istiyor."

"Ne zamandan beri anlaşmanız var? Başkaldırı'nın onu aralarına katmak istediği ama onun ilgilenmediği söylenmişti bana."

"İlgilenmiyor. Jas asla başkası için çalışmaz. Ama aynı zamanda açgözlü herifin teki, yani kendisine avantaj sağlayacağına inanıyorsa *bizimle* çalışmaya da karşı değil. Özellikle şimdi, opiyat kaynağı kurumuşken ve sadece tütünle alkol işi yaparken."

Hançer'e döndüğümüzde Reed'in bizi hangarda beklememesi biraz hayal kırıklığı yaratıyor ama beklemesi için de hiçbir sebep yok sanırım.

Gray kulağına dokunuyor, benim erişimim olmayan bir kalandan mesaj alıyor. "Gitmem lazım," diyor.

Beş dakika sonra daireme girdiğimde Xavier'i yatağında surat asmış hâlde buluyorum.

"Atış alanına gidecektik güya, ne oldu? Bütün gün yoktun! Burada sıkıntıdan öleceğim, Darlington. Ben heyecan için yaratıldım, sıkıntı için değil." Yüksek, sinirli bir inilti bırakıyor. "Cross'la arkadaş olduğuma pişmanım."

"Hayır, değilsin." Sırıtmama engel olamıyorum. "Ama aradığın şey heyecansa... Tahmin et bakalım üste kim var."

Gözlerini kısıyor. "Kim?"

"Jasper Reed."

"Siktir, dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Reed'le Başkaldırı'nın arasında bir tür ticaret anlaşması varmış." Kendimi yatağıma bırakıyorum. "Gümüş Elit uzun zamandır peşindeydi, değil mi?"

"Evet. Piçi yakalamak zor."

"Hiç tanıştın mı?"

"Hayır. Şehirde çok iyi saklanıyor. Ayrıca hep Semtlerde bir yerde, belki Vefalılarla birlikte başka bir saklanma yeri olduğunu düşünüyorduk çünkü üstüne fazla baskı binince dünyadan silinmişçesine ortadan kaybolmak gibi sinir bozucu bir huyu var."

Artık atış alanına gitmek için çok geç, o yüzden Xavier'e acıyıp ortak alanlardan birinden bir deste iskambil kâğıdı araklıyorum, sonra da bir saat boyunca poker oynuyoruz; neredeyse bütün oyun boyunca kazanan eli tutmama rağmen beni yenmesine izin veriyorum. Şu an özgüven takviyesine onun benden daha çok ihtiyacı var.

Akşam yemeğinde yine köşeye itilmiş, etrafımızdakiler tarafından görmezden gelinmiş durumdayız. Suyumu tazelemek için kalktığımda sırada Evlynne'i görüp bir sohbet başlatmaya çalışıyorum.

"Gray bugün beni vadiye götürdü," diyorum. "Oğlunla tanıştım. Tatlı bir çocuğa benziyor."

Nezaket girişimim ters tepiyor. "Çocuğumdan uzak dur."

"Bize doğru koştu--"

"Çocuğumdan uzak dur dedim, siktir git."

Tek kelime etmeden çekip gidiyor.

Masaya dönüp sırttan Xavier'in yanına oturuyorum.

"Burada pek sevilmiyorsun galiba, ha?" diyor.

"Hiç laf etme, sen gelip her şeyi mahvetmeden önce çok daha popülerdim. Şimdi herkesi senin kötü biri olmadığına ikna etmem gerekiyor ki beni tekrar sevsinler."

Odadaki mırıltı bakışlarımı kapıya çeviriyor: Adrienne içeri girmiş, yanında yirmili yaşlarının sonlarında, koyu saçlı bir adam var.

Jasper Reed. Dosyasındaki fotoğraftan onu hemen tanıyorum. Bronz ten, şeytani kahverengi gözler, çenesinde sevimli bir gamze. Böyle çekici bir yüzü unutmak zor.

Birkaç kişiyle selamlaşmalarını izliyorum; özgüvenli tavrı, kendini taşıyışından belli. O ağır, rahat adımlar, omuzlarının kendinden emin duruşu. Uzun ama iri yapılı değil; hantal bir aslandan çok, ince ve kaslı bir çitaya benziyor, Adrienne'in koluna dokunup ona doğru eğilerek bir şeyler fısıldarken kendinden fazlasıyla emin. Adrienne gözlerini deviriyor ama eğlendiği belli.

Xavier, "Reed bu insanlarla epey samimi," diyor. "Bu da... ilginç."

"Kumanda'yı terk ettin," diye hatırlatıyorum, belki de uyarıyorum. "Onlar için bilgi toplamıyorsun artık."

"Kendim için bilgi topluyorum. Hâlâ anlamadın mı, Darlington? Benim dahil olduğum tek ekip kendi ekibim."

* * *

Xavier yüzünden kafayı yememe az kaldı.

Akşam yemeğiyle yatma vakti arasında, bu belirsiz boşlukta asılı kalmış durumdayız; birbirimizi oyalamak zorundayız.

Cross'un en yakın arkadaşını eğlendirme görevinin nasıl üstüme kaldığını bilmiyorum ama keşke Karadiyar'da kızıl pumalar tarafından yenseydi diye düşünüyorum. Xavier son bir saattir en sevdiği cinsel deneyimlerini anlatıp duruyor. Hem de en ince ayrıntısına kadar.

Bu adam hakkında gereğinden çok şey biliyorum.

"Ama gerçekten röntgencilik hakkmda konuşmak istiyorsan--"

"İstemiyorum."

"--üst okulda bir kız vardı, okuldaki laboratuvarlarda kame-
raların olduğunu bilmesine rağmen ona orada--"

Parmağımı havaya doğru savurup inleyerek, "Hayır," diye araya giriyorum. "Bir tane daha seks hikâyesi anlatırsan, gerçekten seni uykunda öldüreceğim."

Xavier, "Tamam, o zaman sen anlat bir tane," diye yalvarıyor. Yatağına uzanmış durumda, çıplak göğüslü ve yalınayak; yüzünün bütün çizgilerinde can sıkıntısı yazıyor.

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyorum.

Ters ters bana bakıyor. "Burası berbat. Seks yok. İçki yok. Seksle içki hakkında *konusmak* da yok--"

Tam o sırada telfim ötüyor. Hemen komodinin üstünden onu kapıyorum, Gray'den bir mesaj var.

Giyin. Mağarada parti var.

İşaretparmağımla ekrana bir cevap karalıyorum.

Mağara ne?

Görürsün. Yarım saate gelip seni alacağım.

Ay, şükürler olsun. Belki bu parti sonunda Xavier'i susturmaya yeter.

Olur ama bu gece kavga ayırmayacağım. Kışının tekmelenmesine neden olacak bir şey söyler ya da yaparsa tamamen kendi hâline bırakırım.

Anlaştık.

Yataktan kayıp iniyorum, kaşımı kaldırarak oda arkadaşına bakıyorum. "Biraz sonra beni çok seveceksin."

"Öyle bir şeyin olacağını hiç sanmıyorum, tatlım."

"Bu gece parti varmış. Ve şunu da bilmeni isterim: Burada bol bol vadikarası var..."

Ağzı açık kalıyor. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Sen hücredeyken biraz içtim."

Xavier göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırlıyor. "Sence serafis de var mıdır?"

Kahkahayı basıyorum. "Ciddi misin?"

"Ne var? *Seninle* kullanacak hâlim yok."

"Kusura bakma, *tatlım* ama bu dağdaki tek bir kişinin bile seninle yatacağını sanmıyorum, afrodisyaklı ya da afrodisyaksız."

"Yok, ben hepsini ayartırım. Bir kişiyle başlasam yeter sonuçta, değil mi?"

* * *

Mağara beklediğim gibi açık havada değil. Aksine Operasyon katına iniyoruz, sonra Hançer'in en uzak köşesindeki bir asansöre giriyoruz. Tapınak'a erişim sağlayan asansör gibi bunda da daha alt bir seviye için düğme var. Bizi almaya Gray'le birlikte gelen Karra, mağaraya kadarki yolculuk boyunca Xavier'e ters ters bakışlar atıyor.

Bana, "Bunu bırak gitsin," diye tavsiye veriyor. "Prestijine zarar veriyor."

Xavier kibar kibar, "Tam burada, yanında durduğumun farkındasın, değil mi?" diyor.

Karra kaşını kaldırıyor. "Ee, ne olmuş?"

Az önce arkadaşşıma hakaret etmiş olmasına rağmen kahkahamı tutamıyorum, bu da Karra'dan bir sırtış kazanmama neden oluyor. Yakın arkadaş sayılmayız ama Gray'den uzak durmam için beni uyardığından beri aramızda bir düşmanlık olmadı. Hatta hoşuma gidiyor. Özellikle de özgüveni. Karra kim olduğunu çok iyi biliyor ve insanların bundan rahatsız olup olmaması umurunda değil.

Asansör kapıları başka bir mağaraya açılıyor. Burada Tapınak'taki hançertaşı, dini imgelerle mermer zemin yok ama o gerçeküstü atmosfer aynı. Metal duvar şamdanları zayıf bir ışık sağlıyor, gölgelerin arasından kesik kesik süzülüyor ve duvarlar bir yankı odası oluşturuyor; elektronik müzik dalgaları mağaranın içinde sekip yankılanıyor, yüksek seslerle ve kahkaha patlamalarıyla birleşiyor. Öyle gürültülü ki kendi kafamın içini bile zor duyuyorum.

Etrafımızda, alçak tavanlı mekânda insanlar birbirine sokulmuş durumda. Kimi sohbet ediyor, kimi dans ediyor, kimi de danstan çok daha fazlasını yapıyor. Hava ter ve beden ısıyla ağırlaşmış, askılı giymeme rağmen bara vardığımızda terliyorum.

Gördüğüm manzara beni hayrete düşürüyor. Tırtıklı taş duvarların içine bir bar inşa etmeyi başarmışlar, kalın bir çıkıntıyı doğal tezgâh olarak kullanmışlar ve arkasındaki kayaya raflar oymuşlar. Raflarda kayda değer bir cam şişe seçkisi duruyor. Göz alabildiğine vadikarası.

Gray birkaç şişe kapıp birini Xavier'e uzatıyor, Xavier bir yudum alınca orgazmın eşiğindeymiş gibi inliyor.

Gray'e, "Lanet olsun, çok iyi," diyor. Sonra kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi ters ters bakıyor. "Ama hâlâ götün teki olduğunu düşünüyorum."

Gray kıkırdayarak, "Biliyorum, umurumda değil," diyor.

Kız arkadaşı için bir şişe daha alıyor, itiraf etmem lazım: Bu gece Karra muhteşem görünüyor. Dar, koyu kot pantolon ve

göğüs dekoltesi taşan deri bir büstiyerle vücudu açıkça gözler önüne seriliyor. Siyah saçları gevşek dalgalar hâlinde sırtına dökülüyor.

Gray'in müziğin üstünden duyabilmesi için, "Bu parti Reed'in şerefine mi?" derken sesimi yükseltiyorum.

"Şerefine değil ama kesinlikle onun yüzünden. Her geldiğinde ortam bir şekilde çılgın, sarhoş bir curcunaya dönüşüyor. Gittiği her yere Vefalı zihniyetini taşıyor."

Xavier, "Vay be," diyor. "Meğer yanlış insanlarla arkadaşlık etmeye çalışıyormuşum."

"Kimseyle arkadaşlık etmeye çalıştığın filan yok," diye belirtiyorum.

Karra, "Curcuna demişken," deyip Gray'i dans eden kalabalığın içine sürüklüyor.

Xavier'le ikimiz bardan uzaklaşıp duvara yaslanıyoruz, bas sesi ayaklarımızın altında gümbürdüyor. Kalabalığı izliyorum; Mako, Saint ve Neema'nın, Mako'nun söylediği bir şeye kıkırdadığını görüyorum. Yakınlarda Henley esmer bir kızla dans ediyor, kızın vücudu eriyip onun vücuduna karışıyor. Gray'le Karra da birbirlerine sarılmış durumdalar, dudakları kilitlenmiş hâlde müziğin ritmiyle birlikte hareket ediyorlar.

Xavier kolumu dürtüyor. "Seni dansa kaldırmam gerekiyor-muş gibi hissediyorum ama istemiyorum."

Kahkahaya boğuluyorum. "Kaldırma o zaman."

"Ama kaldırmam lazım." Suratını asıyor, ardından vadikarasından bir yudum alıyor. "Partinin dışlanan adamı ben olmayacağım, Darlington. Kenara itilmiş bir def-" Cümlesini yarıda kesiyor.

Masum masum gülümseyerek, "'Defolu' mu?" diye ben tamamliyorum.

"Öyle demeyecektim," diye homurdanıyor ama yüzü mahcup. "Siktir. Özür dilerim. Onu da kötü alışkanlıklar listeme eklerim artık, seks bağımlılığıyla kana susamışlığın altına."

Biri, "Darlington," diye sesleniyor.

Dönüyorum, Adrienne kalabalığın arasından kıvrılarak ilerliyor. Parlak kızıl saçlarını karanlıkta bile gözden kaçırmak imkânsız. Arkasındaki adamıysa neredeyse fark etmeyecektim. Simsiyah giyinmiş, gölgelere karışıyor.

Yanımıza geldiklerinde havadaki gerilim yoğunlaşıyor. Jasper merakla bana bakıyor, dudaklarının kenarında tekinsiz bir sırıtış var. Ben de ona aynı şekilde bakıyorum çünkü merak ediyorum. Kumanda'nın bir türlü yakalayamadığı o meşhur kaçakçı.

Adrienne, "Jasper Reed, Wren Darlington," diye tanıtıyor. "Wren, Hançer'e yeni katıldı. Buraya gelmeden önce Gümüş Elit'te gizli görevdeydi."

Jasper beni incelemeyi sürdürürken etkilenmiş gibi görünüyor. "Elit'e girmeyi başardın yani? O piçler çetin olur."

Xavier kaçakçının dikkatini üstüne çekerek, "Aynen öyle," diye homurdanıyor.

Adrienne sınırlı bir tonla, "Ve bu da," diyor, "Teğmen Ford. Gümüş Elit'ten."

Xavier, "Mahkûmum," diye araya giriyor, ardından vadikarasından bir yudum daha alıyor.

Jasper'ın sırıtışı genişliyor. "Kardeşim, hapishanenin iyi içki ve güzel kadınlardan ibaretse, şükretmen lazım."

Reed hakkında daha fazlasını öğrenmeye hevesliyim. Mesela bu adam nasıl oluyor da hava ulaşımıyla Başkaldırı'nın çok gizli üssüne doğrudan erişim gibi bir hakka sahip oluyor?

Ama Adrienne'le ikisi pek oyalanmıyorlar. Uzaklaşıp gidişlerini izlerken göğsüme bir hayal kırıklığı yerleşiyor.

Xavier de izleyip dudaklarını sıkıyor, sonra bana dönüp kaşlarını çatıyor. "İkisiyle de yataardım."

Alayla gülüyorum. "Niye bu kadar bozulmuş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü kadın sürtüğün teki, herif de kendini beğenmiş bir göt."

"Ee? Bence öyle olmaları seksi daha da iyi hâle getirir gibi."

"Orası da doğru."

Biraz daha vadikarası içip şişeyi bana uzatıyor. Uzun bir yudum alıp geri veriyorum, bir süre böyle devam ediyoruz, şişeyi yavaş yavaş boşaltıyoruz, ikimiz de iyice çakırkeyf oluyoruz. Etrafımızdaki insanların da giderek çekingenliklerini üstlerinden daha fazla attıklarını fark ediyorum, yalnız değiliz.

Uzak köşede Adrienne'le Jasper'ı gölgelerin arasında görüyorum, Jasper'ın elleri onun kışında, dudakları da boynunda dolaşıyor.

Gray geri dönünce yan tarafını dürtüyorum. Kulağına, "Birlikte mi bu ikisi?" diye soruyorum.

Bakışımı takip ediyor, beyaz dişleri karanlıkta parlıyor. "Yok. Jas tek eşli tiplerden değil. Ade de. Sanırım buraya geldiğinde birbirleriyle vakit geçirmekten keyif alıyorlar."

Keyif aldıkları kesin. Jasper şimdi Adrienne'i duvara yaslamış. Bacaklarından biri adamın kalçasına kalkmışken Jasper boynunun kıvrımını öpüyor.

Gözlerim Jasper'ın elinin hareketini izliyor. Adrienne'in çenesini takip ediyor. Diğer eli kızıl saçlarında. Başım kendine çekiyor, dudakları dudaklarıyla buluşuyor.

Hemen başka bir tarafa bakıyorum, özel bir âna izinsiz girmişim gibi hissediyorum.

Kendimi durduramadan Cross'un zihnine uzanıyorum, bir anda deli gibi sesini duymak istiyorum. Ama bağlandığında sesi dalgın geliyor.

"Selam. Şu anda konuşamıyorum, Güvercin."

"Her şey yolunda mı?"

"Abimi Kıta'nın kapitalistleriyle ortaklık kurmanın boktan bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Yarın sana aktarırım."

"Bana aktarırsın, öyle mi?"

Güldüğünü hissediyorum. "Flört etmeye çalışıyorsan, bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Penisini özledim. Daha iyi oldu mu?"

Boğuk bir ses çıkarıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Ben cevap veremedi bağlantıyı kesiyor; ben de yeniden insanları izlemeye, kalıp kalmamaya karar vermeye dönüyorum.

Tana burada olsaydı bir duvara yaslanmış, başkalarının eğlenişini izliyor olmazdık. Beni kalabalığa, terin, sıcağın, titreşen elektriğin içine çekerdi.

Onun yerine her şeye tanıklık ediyorum. Hançer'deki bütün bu kontrolsüz, korunmasız anlara. Bakışlarım mağaranın köşesine kayıyor, nefesim boğazımda takılıyor. Jasper, Adrienne'i gölgelerin daha derinine çekiyor, vücutları birbirine yapışık. Parmakları yine saçlarında. Adrienne'i aşağı yönlendiriyor ama zorlamıyor.

Adrienne dizlerinin üstüne çökünce sertçe yutkunup gözlerimi kaçınıyorum.

* * *

Xavier'le sarhoş sarhoş sendeleyerek dairemize dönüyoruz. Nedense göğsü çıplak ama gömleğine ne olduğu konusunda anlamıyoruz. Gray'in çaldığını iddia ediyor ama kulağa pek doğruymuş gibi gelmiyor.

Kapıya vardığımızda kolumu tutuyor, gözleri perişanlıkla dolu. "Hayır, içeri girmeyelim henüz. Bütün zamanımı orada geçiriyorum. Bunu başka bir yerde bitirelim."

Elimde tuttuğum yarı boş vadikarası şişesine bakıyorum. "Haklısın. Yatmadan önce bunu bitirmemiz lazım."

"İşte bu yüzden en yakın arkadaşız."

"En yakın arkadaş filan değiliz." İleri atılıyorum. "Hadi, sana havalı bir şey göstermek istiyorum."

Elini tutup onu Çıkıntı'daki hava kilidine doğru giden koridora sürüklüyorum.

Xavier manzarayı hayranlıkla izleyerek, "Güzel," diyor.

Yıldızlar bu gece o kadar parlak ki geniş çıkıntı boyunca yürüyüp oturacak bir yer bulabileceğimiz kadar ışık sağlıyorlar. Hafifçe sendelediğinde kolunu tutup dengeliyorum, kenardan aşağı yuvarlanmadan önce onu zorla oturtuyorum.

Tam rahatımıza bakmak üzereyiz ki hava kilidi gürültüyle açılıyor; dışarı çıkan kişi ağzında sarılı sigarasıyla Jasper Reed'den başkası değil. Üzerinde gömlek yok, dağınık görünüyor ve Xavier'in gözlerinin bir anlığına Jasper'ın düğmeleri açık pantolonunda durduğunu fark ediyorum.

Jasper bizi görünce irkiliyor. "Parti hâlâ devam ediyor, biliyorsunuz değil mi?"

"Biz partiyi buraya taşıdık." Xavier şişeyi kaldırıp biraz daha vadikarasını kafaya dikeyor.

Bir çakmak sesi çıkıyor, turuncu alev Jasper'ın gözlerine yanıyor. Bir an sonra nanemsi okalıptüs kokusu bize doğru geliyor. Her zamankinden daha güçlü kokuyor.

Xavier de fark ediyor. "Sentetik mi?"

"Saf." Jasper derin bir nefes çekiyor, sonra sigarayı uzatarak bize doğru bir adım atıyor.

Hemen sonra Xavier onu alıp dudaklarına götürüyor. Nefes verirken öksürüyor.

Jasper kıkırdıyor. "Çarpıyor, değil mi?"

Xavier sigarayı bana uzatınca başımı sallıyorum. Uyuşturucuya hiçbir zaman düşkün olmadım, ne bitkisel ne kimyasal.

"Bu saf boku nasıl buldun?" Xavier diğer adama soruyor.

"Ben Jasper Reed'im."

"Gayet farkındayım. Hakkında koca bir dosya hazırladık."

Jasper, "'Gayet farkındayım,'" diye taklit ediyor. "Aslında bütün gece Adrienne'e neden boğazını kesmemem gerektiğini sorup durdum. Kumanda'nızda yıllardır işletmemle uğraşıyorsunuz."

Xavier başını yana eğip sırtıyor. "Adrienne'le ikiniz pek konuşuyormuş gibi görünmüyordunuz."

"Önce başka şeyler yaptık –birçok kez– sonra da neden boğazını kesmemem gerektiğini konuştuk. Senin işe yarayabileceğini düşünüyor ama Heyet bu konuda henüz kararını vermiş değil." Jasper'ın meraklı bakışları bana kayıyor. "Senin hikâyen ne, Wren?"

Adımı söyleyiş biçiminde beni huzursuz eden bir şey var. "Bir hikâyem yok."

"Pek ihtimal vermiyorum. Herkesin bir hikâyesi vardır. Seninkinin de epey olaylı olduğuna dair bir his var içimde." Sigarayı çekiyor, sonra Xavier'e geri veriyor. "Hançer'i beğendiniz mi?"

"Harika," diyorum; aynı anda Xavier inleyerek, "Aşırı sıkıcı," diyor.

Jasper'a gülümsüyorum. "Teğmen heyecana alışık. Hareketi özlüyor."

"Kim özlemez ki?" Jasper ağır ağır konuşuyor. "Hareket insanın kanını kaynatıyor. Bir de seks."

"Onu da özlüyor," diye takılıyorum.

Xavier bana dirsek atıyor. "Sana söyledim, bir kişi yeter. Bir kişi bana ısınacak. Garanti ediyorum."

"Sen Kumanda askerisin. Buradaki hiç kimse penisine dokunmayacak."

Jasper yüksek sesle gülüyor.

Nanemsi okaliptüs kokusunun zihnimi bulandırmaya başladığını hissediyorum, o yüzden titrek bacaklarımı zorlayıp ayağa kalkıyorum. Xavier'e, "Tamam," diyorum. "Parti şimdi bitti."

Şaşırtıcı biçimde yerinden kıpırdamıyor. Dirseklerine yaslanmış, uzun bacakları kenardan sarkıyor. "Birazdan gelirim."

"Hava kilidi parmak izinle çalışmayabilir," diye hatırlatıyorum.

Jasper umursamaz umursamaz omuz silkiyor. "Sorun değil. Ben onu geri getiririm."

Gözlerimi kısıyorum.

"Ne?" diyor.

"Lütfen öldürme onu."

Bu sözüm ondan bir gülüş daha koparıyor.

"Ciddiyim," diyorum. "Az önce boğazını kesmekten bahsettin. Yarın uyanıp uçurumdan aşağı yuvarlandığını öğrenmek istemiyorum."

"Söz veriyorum, Wren Darlington. Teğmen sen yarın uyandığında hayatta olacak."

Xavier sırtıp bana bakıyor. "Merak etme, bu herif beni Çıkıntı'dan aşağı itmeye kalkarsa, ikimiz birlikte gideriz."

Aman, bana ne. Tartışamayacak kadar yorgunum. Hem Jasper, Xavier'le uğraşmak istiyor gibi görünmüyor, o yüzden onları baş başa bırakıp içeri dönüyorum.

Köşeyi dönmek üzereyken bir kıkırdama sesi duyuyorum.

Karra.

Gray'le kapısının önündeler, Karra üstüne abanmış durumda. Dudakları Gray'in boynunda dolaşüyor, parmakları pantolonunu açmaya çalışıyor.

Gray'in, "Hayır," diye mırıldandığını duyuyorum. "Çok sarhoşum... Bu gece mümkün değil."

Karra onu öpmeye devam ediyor ama sarhoşluğuna rağmen Gray elini uzaklaştırmayı başarıyor.

"İyi geceler, KC."

"Peki. Sabah görüşürüz." Parmak uçlarında yükselip dudaklarına son bir öpücük konduruyor, ardından salına salına kendi dairesine doğru uzaklaşıyor.

Koridorun sonunda durup Gray'i izliyorum: Kapısını açabilmek için tam bir dakika boyunca başparmağını okutmaya çalışıyor.

Sonunda, "İyi misin?" diye sesleniyorum.

Beni fark edince, "Kovboy kız," diye inliyor. "Kapıda kaldım."

"Kapıda kalmadın."

Sırtıp yanına yürüyorum. Elini tuttuğumda parmaklarımızı birbirine geçirmeye çalışıyor.

"Yapma," diye azarlıyorum.

Başparmağını yumruğundan ayırıp tuş takımına sıkıca bastırıyorum. Kapı vızıldayarak açılıyor, yeşil gözleri parlıyor.

"Ah, seni seviyorum. Teşekkür ederim." Sendeleyle sendeleyle içeri giriyor, benim de peşinden içeri girdiğimi fark edince irkiliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yatağını bulmana yardım ediyorum. Ne kadar vadikarası içtin?"

"Galiba... epey içtim gibi."

Yatak odasına doğru bir adım atıp kendi ayağına takılıyor.

"Berbat durumdasın," diyorum, hemen kolumu beline dölörarak destek oluyorum ve onu ileri doğru yönlendiriyorum.

"Sen berbat durumdasın," diye karşılık veriyor.

"Olabilir ama en azından ben ayakta durabiliyorum."

Gülümsemesi biraz yamuk. "Ayaktaduranlık abartılıyor. Ayaktaduranlık demek istedim. Ayakta. A-yak-ta."

Sarhoş Grayson eğlenceli biri.

Onu odasına doğru yönlendiriyorum, ağırlığını verince vücudum sola doğru kayıyor. "Göründüğünden çok daha ağırsın," diyorum.

"Bana şişman mı diyorsun?"

"Hayır, ağır diyorum. Pilotların bu kadar kasının olmaması lazım."

"Pilotların *bütün* kasları olmalı."

Gülerek onu yarı taşıır hâlde yatağa götürüyorum. Yine ayaklarının üzerinde sallanıyor, hafifçe itiyorum, geriye doğru yatağa düşüyor.

Bana bakarak göz kırpmıyor, bakışları biraz boş. Gözleri yüzümde oyalanıyor, sanki bir şeyi ezberlemeye çalışıyor gibi.

"Sikeyim, çok güzelsin."

Nefesim boğazımda takılıyor.

"Ah. Teşekkür ederim," diyorum. "Biraz uyuman lazım."

Yatağın kenarına oturuyorum, botlarının bağcıklarını çözüp çıkarıyorum. Pantolonuna uzanmıyorum. Onun yerine altındaki battaniyeyi çekebilmek için kalçasını kaldırmasını sağlıyorum. Battaniyeyi üstüne örtüyorum, öne eğilip saçlarını alından geriye itiyorum.

"Biraz uyu. Sabah kendini bok gibi hissedeceksin."

Doğruluyorum ki eli birden fırlayıp yanağımı kavırıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, sarhoşluğun verdiği pusun içinden bakmasına rağmen bakışları kusursuz bir netlikte.

"Güzelsin," diye mırıldanıyor. "Ama sebep o değil."

"Neyin sebebi değil?" Lanet olsun, neden devam ettiriyorum ki? Fazla sarhoş ve sabah söylediği her kelimeye pişman olacak.

Sanki derin bir bilgelik kırıntısı aktaracakmış gibi öne eğiliyor.

“Seni isteme sebebim o değil...” Kelimeleri yine peltekleşiyor. “...seni sen olduğun için istiyorum...”

Sarhoş itirafı havada asılı kalıyor. Göğsümdeki çırpınmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Buna bir huzursuzluk sızısıyla hızlanan bir kalp eşlik ediyor çünkü kalkıp gitmem gerektiğini biliyorum.

“Kız arkadaşın var, bir numara. Ve şu anda söylediklerinden hoşlanmayacağına eminim. O yüzden...” Battaniyeyi etrafına sıkıştırıyorum. “Duymamış gibi yapacağım.”

Eli yüzümden düşüp yastıklara yaslanıyor.

“Tamam,” diye mırıldanıyor. “Ben de duymamış gibi yapabilirim.”

VALTERRA BAYIRI

(Yaşayan Tarih: Modifiye İnsanlar'dan alıntı)

Valterra Bayırı'nın bombalanması kayıtlarda hâlâ, 2050 EÇ'deki Gümüşkan Katliamı'ndan bu yana Modifiye insanlara yönelik, en yüksek can kaybına yol açan saldırı olarak kalmaya devam etmektedir. Bu katliam, Başkan Tack Severn'e karşı generali Merrick Redden tarafından gerçekleştirilen askeri Darbe'ydi.

Valterra fay hattının batısında yer alan küçük köy, hiçbir uyarı olmaksızın gerçekleşen hava saldırısıyla yerle bir edildi ve bin dört yüzden fazla Mod'un ölümüne, beş yüzden fazlasının da yaralanmasına yol açtı.

Saldırıdan önce Bayır'ın nüfusu iki binin biraz üstündeydi, her ne kadar bazı sakinlerin şebekeyle bağları bulunsa da büyük kısmı Modifiye Başkaldırısı'yla bağlantısı olmayan sivillerden oluşuyordu.

İlk hava saldırısı şafaktan kısa süre sonra başlayıp otuz dakikadan az sürdü, iki Gümüş Blok filosu Valtterra Bayırı'na yangına sebebiyet veren yüksek patlayıcı bombalar bıraktı; evleri moloza çevirip bütün yerleşime yayılan yangınları ateşledi.

İkinci saldırı köyün çevresini hedef aldı, stratejik olarak manzarayı hedef alıp bütün çiftlikleri toprakla enkaz altında bırakacak heyelanlara sebep olan yangın çıkarıcı düzenekler yerleştirildi. Sağ kalan beş yüz insandan sadece yüzden azı tahliye edilebildi; saldırıların yol açtığı deprem, ilk bombalamalardan sağ kurtulan insanların birçoğunun ölümüne sebep oldu.

Valterra Bayırı'na yönelik saldırının izi, o dönemde Başkaldırı için gizli görevde çalıştığına inanılan Kumanda albayı Marina Serrano'ya kadar uzanmaktadır. General Redden ve Kumpanya için casusluk yapan Serrano, köyün daha önce açıklanmamış konumunu ifşa edip hava saldırısının planlanmasıyla icrasında Kumanda'ya yardım etmiştir.

Valterra Bayırı ve yaşanan ağır can kaybı; masum sivil nüfuslara karşı insanlıkdışı, ayırım gözetmeden savaş uygulayan bir rejimin yönetimi altında yaşadığımız sürece, Modifiye insanların yaşamı tehdit eden risklerle karşı karşıya kalmaya devam edeceğini hatırlatmaktadır. Kumpanya'nın insan hayatını hiçe sayması, Modifiye insanların baskıcı Asal yönetiminden kurtulup Kıta'da yeni bir yaşam biçimi yaratma gayesini sadece daha da güçlendirmektedir.

Sonraki hafta sorunsuz geçiyor. Göreve giderken Xavier'ı da yanına almaya başlıyorum, Zak'le ikisinin iyi anlaşmış olduğunu görmek hoş bir sürpriz oluyor. İlk girdiğimizde, pasaklı silah eğitmeni pek hevesli değildi. Xavier'e gözlerini kısarak bakmış ve, "Seni severim, Wren ama bir mahkûma ateşli silahlara erişim hakkı vermek iyi bir fikir mi emin değilim," demişti.

Xavier, "Muhtemelen değildir," diye kabul etmişti. "Ama Darlington'm yeni korumasıyım, yani... bana katlanman gerekecek galiba."

Zak eğlenerek, "Koruma mı?" diye yinelemişti.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum ama *sadece* koruma durumu. Sevişmiyoruz. Tipim değil."

Zak, "Hiç öyle düşünmüyordum," diye cevap vermiş, bunun üzerine iç çekip Xavier adına özür dilemiştim.

İşin komik tarafı, Xavier benden çok daha iyi bir eğitmen. Doğuştan yetenekli, oysa insanlarla bağ kurmak bana bazen tuhaf geliyor. Haftanın sonunda yalnızca Zak'i etkilemekle kalmıyor, bazı acemilerin de gönlünü kazanıyor. Uma artık yalnızca Xavier'le çalışmayı tercih ediyor.

Bu akşam, yemekten önce annemin dosyasını biraz daha okumak için Kallister'm dairesine gidiyorum. Dosyayı sırayla okumuyorum. Bu muhtemelen en verimli yöntem değil ama bazı bölümlere dalmaktan biraz korkuyorum.

Mesela idam edilmeden günler önce yapılan Kumpanya sor-

gularının tutanakları. O sayfada kendi sözlerini görmek, onları kafamın içinde kendi sesiyle duyduğumu hayal etmek bana neler hissettirecek bilmiyorum, o yüzden erteleyip duruyorum.

Sonraki bir saati, Kallister diğer odada bir görev notunu incelerken Valterra Bayırı hakkındaki yazıları okuyarak geçiriyorum. Ardından akşam yemeği için Xavier'le yemekhanede buluşup sırada ilerlerken her zamanki absürt bilinç akışı tiradına katlanıyorum.

Kafasının içinde sürdürdüğü gizemli bir konuşmayı, sanki ben ne hakkında konuştuğunu biliyormuşum gibi yüksek sesle devam ettirerek sinir bozucu şekilde, "Evet, anlıyorum," diyor.

"Neyi anlıyorsun?" Tepsime bir kahve bardağı koyup içecek almasını bekliyorum.

"Bu insanların büyük kısmının defolu olduğunu biliyorum--"

"Hey." Koluna yumruk atıyorum, neredeyse doldurduğu lager bardağını düşürüyor.

Usulca, azarlanmış şekilde, "Özür dilerim. Modlar. Bu insanların büyük kısmının *Mod* olduğunu biliyorum," diye düzeltiyor. "Ama kanunuzun zehir olduğunu düşünen o aptallardan değilim. Sadece şunu söylüyorum, buradaki insanların benimle sevişmemesi için hiçbir sebep yok."

"Neden senleyken konu hep sekse dönüyor? Kumanda üsündeyken böyle değildin sen."

"Hayır, sadece *sana* karşı böyle değildim." Gözlerini deviriyor. "Eğitmenler, acemilerle seks hayatları hakkında konuşmaz."

Yardımsever bir tavırla, "Arkadaşların da konuşmasma gerek yok," diyorum.

"Sen de bu işin içindesin artık. Direnme."

"Peki. Kanımızın zehir olduğunu düşünmüyorsun. Ama daha önce hiç *Mod* biriyle takıldın mı?" diye meydan okuyorum.

Ciddi bir ifadeyle, "İstatistiksel olarak konuşursak, kesin takılmışımdır. Yani, sahip olduğum astronomik sayıdaki sevgili sayısı göz önüne alındığında," diyor ve neredeyse gülmekten devriliyorum. "Yatağımdaki kişinin psişik olup olmaması umu-

rumda değil, Darlington, yeter ki zihninden uzak durup vücuduma odaklansın." Göz kırıyor.

"Tamam, o zaman şimdi yapman gereken tek şey onları kötü bir Asal olmadığına ve diğer bütün erkekler gibi orgazmı hak ettiğine ikna etmek."

"Aynen." Odayı tarıyor, bizim yönümüze doğru salınarak gelen iki çok güzel kadını görünce onaylar şekilde başını sallıyor. Kendinden emin bir edayla onlara bakıp sırtıyor. "Hanımlar."

Yürümeye devam ediyorlar.

"Etkileyici," diye yorum yapıyorum. "Hiç vakit kaybetmeden yatağına atırlar eminim."

Boş masa pek kalmamış; *Siktir et*, deyip Gray'le ekibine doğru yürüyorum. Xavier yanımdayken genelde pek yanlarına gitmiyorum ama Otorite'nin bütün hafta boyunca savaş odasına kapanmasının nedenini öğrenmek için Gray'i yoklamanın sakıncası olmaz. Kallister'a sorduğumda, semtlerde huzursuzluk olduğuna dair muğlak bir cevap verip ayrıntı paylaşmayı reddetti.

Oturduğumuzda birkaç temkinli bakışla karşılanıyoruz, çoğunlukla Evlynn'e Neema'dan. Diğerleri, böldüğümüz sohbe fazlasıyla dalmış görünüyor.

Henley "Neden direkt gidip onları çıkarmak için harekete geçemiyoruz, anlamıyorum," diyor. Nadir şekilde, gözlerinde muziplik yok. İfadesi taş gibi sert.

"Nereye harekete geçeceğiz?" diye soruyorum.

Gray bana bakıyor. "Travis Redden'in bütün Asalların zihinlerinin bozulmasından korkmaları gerektiğine dair yaptığı büyük konuşmadan bu yana işçi kamplarında işler kızışmaya başladı. Buz Kanyonu tesisindeki Modlardan gelen son mesajlar insanı endişelendiriyor."

Omuzlarım geriliyor. Buz Kanyonu, A Senti'ndeki tuz madeni. Tana orada tutuluyor.

Gray, "Şuna da bayılacaksın," diyor. "Küçük general terfi etmiş ve artık Gümüş Blok'ta kendi birimini yönetiyormuş."

Şaşırmış gibi yaparak, "Roe mu?" diyorum. Roe'nun terfi ettiğini Cross zaten söylemişti ama güvenini boşa çıkarmayacağım.

"Dün gece tuz madenindeymiş. Bir Mod'u döverek öldürmüş, bir diğerini de neredeyse ölecek noktaya getirmiş çünkü bir grup Asal üzerlerine yürüdüğünde kendilerini savunmaya cüret etmişler."

Saint nadir görülen öfkesiyle hoşnutsuzca homurdanıyor. "Bu kamplara baskın yapıp bütün insanları serbest bırakalım."

Gray'e, "Haftalardır aynı şeyi söylüyorum," diye hatırlatıyorum. "Tana Buz Kanyonu'nda. Kurtarma görevi yapmayı en azından değerlendirmeye alamaz mıyız?" Geçmişte bu konuyu Kallister'a ya da Gray'e her açtığımda, bunun *o kadar kolay olmadığına* dair aynı tanıdık nakaratla karşılık vermişlerdi.

Gray, "O kadar kolay değil," deyince dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum. Ama bu kez gerçekten ayrıntı veriyor. "Mızrakucu'ndaki kömür madeni enerji duvarlarıyla çevrili. Güneydeki kamplar fazla ücra ve yoğun şekilde korunuyor, bu da içeri sızmayı zorlaştırıyor. Buz Kanyonu'ndaysa doğuda uçurumlar var, deniz yoluyla ulaşamıyoruz. Hava sahasının izlendiğini söylememe gerek bile yok, o yüzden madene çok yakın iniş yapamıyoruz. Bu da yaya olarak yaklaşmamız gerektiği anlamına geliyor."

Evlyenne, "Yani bizden olan insanların öldürülmesine, dayakla pestile çevrilmesine göz mü yumuyoruz?" diye çıkışıyor.

Gray, "Risk değerlendirmesi yapıyoruz," diyor. Kahvesini dudaklarına götürüp bir yudum alıyor, düşünceli. "Muhtemelen yakında oylamaya gideriz."

"Şimdi oylamaya sun," diye karşılık veriyor. "Madem hemen ardından bir darbe daha indirmeyecektik, üslerini havaya uçurmanın ne anlamı vardı?"

Hayatımda ilk kez Evlyenne'le aynı fikirdeyim. Neden onlara bir saldırı daha düzenlemediğimizi ben de anlamıyorum.

Gray ona, "Koca bir orduyla karşı karşıyayız," diyor. "Sayıca yeterli değiliz. Hızla yapılan bir gir-çık hava saldırısı başka bir

şey. Herkesin ölmeden çıkacağı başarılı bir tahliyeyi gerçekleştirmek çok daha zor."

"Ama değerlendiriyorsunuz, değil mi?" diye üsteliyorum.

"Tabii ki. Modifiye insanların bu kamplarda ölmesine izin veremeyiz. Onları çıkarmamız lazım. Otorite bunun farkında. Bu hafta bazı keşif görevleri yürütüp neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceğiz."

Umut dolu bir bakış atıyorum. "Keşif görevine seçilmek için ne yapmam lazım?"

"Sen seçilmiyorsun." Evlynne alaycı bir homurtu çıkarırken Neema içkisine doğru kıkırdıyor. "Hiç kimse seni keşif ekibine almayacak, Darlington."

Herkes dağıldıktan sonra Gray'i kenara çekiyorum. "Ne demek istedi?" diyerek öğrenmeye çalışıyorum.

Yumuşatarak söylemeye bile çalışmıyor. "'Görev liderlerinin hiçbiri seni ekibinde istemiyor,' demek istedi."

Midem acıyla kasılıyor. Vay be. Bu acıttı. Buradaki herkesten daha iyi silah kullanabiliyorum, yine de hiçbiri kendini bana emanet etmek istemiyor mu?

Yüz ifademi fark edince, "*Henüz*," diye açıklıyor.

"Yani mesele kışkırtma yeteneğim, değil mi?"

"Bazıları için öyle olabilir ama işin özü şu: *Henüz* sahada test edilmedin. Daha önce semtlerde operasyon yürütmedin, liderlerin büyük kısmı kendini kanıtlayana kadar bir çaylakla risk almak istemez."

"Kimse bana şans vermezse kendimi nasıl kanıtlayacağım?" Ne kadar üzgün olduğumu belli etmemeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. "Peki sen? Benimle çalışmaya karşı mısın?"

"Hayır tabii ki." Yüz hatları yumuşuyor. "Seni bir an bile düşünmeden yanıma alırım. Ama bana bağlı değil. İki kişilik bir görev olsa ve lider ben olsam, tamam. Ama diğer liderler çekincelerini dile getirdi, Otorite çoğunluğun isteklerini dikkate alıyor."

Cevabı içimde bir mutsuzluk yumrusu hissetmeme neden oluyor. Daha sonra, yatağında uyumaya çalışırken elimde ol-

madan sürekli bunu düşünüyorum. Üzülüyorum, kahretsin. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Sanki insanları kıskırtabiliyor olduğum için sürekli özür dilemem gerekiyormuş gibi.

Sanki... kefaret arıyorum, oysa kendimi affettirmem için hiçbir sebep yok. *Ben* hain değilim.

Ben annem değilim.

Ben babam değilim.

Valterra Bayırı'nda o Modların ölümüne ben sebep olmadım.

Ama bana bu utanç mirasını bıraktılar ve ondan kurtulamıyorum, kendim daha iyi bir miras yaratana kadar da kurtulamayacağım.

Ama buradaki hiç kimse bana bir şans vermeye bile razı değilken bu nasıl olacak?

* * *

Ertesi sabah hâlâ bunun yüzünden surat asıyorum, atış alanında yapacak hiçbir şey olmadığından Xavier beni odadan sürükleyip çıkarıyor, dağda yürüyüşe çıkmam için ikna ediyor. Patikada yaklaşık on dakika ilerlemişken Cross uzanarak beni şaşırtıyor. Son zamanlarda pek ortalıkta yoktu, bu sessizlik beni yıpratıyor.

"İyi misin, Güvercin?"

"Pek değilim. Beni görmezden geliyorsun."

"Özür dilerim." Ses tonundaki pişmanlığı duyuyorum. "Bile-rek yapmadım. Annemle evdeyim."

"Annen nasıl?" Xavier yürümeye devam ederken ben geride kalıp biraz mahremiyet istediğim için yakındaki bir kayaya oturuyorum.

"Aynı." Kısa bir duraklama oluyor, gerilimin yükseldiğini hissediyorum. "Babam da burada. Dün gece onu zaptetmek zorunda kaldık." Bir sonraki duraklamasına hüznün siniyor. "Her şey çok boktan, Papatya. Ailem yok. İkisi de hâlâ hayatta ama ölü gibiler. Bazen annemi alıp ormana kaçmak istiyorum. Ya da bir uçağa, bir tekneye binmek, Tierra Fe'ye gitmek. Carora'ya uçup orada ne

halt olduğunu görmek. Onu bu şehirden çıkarmak istiyorum. Ama sonra düşünüyorum, ne anlamı var? O burada bile değil ki. Bedeni burada ama zihni kayıp. Babam daha da kötü.”

Ve ikisinin de zihni Adrienne tarafından bozuldu.

Az kalsın ağzımdan kaçırıyordum, Adrienne’in, annesinin zihninin bozulmasından da sorumlu olduğunu söylemek üzerdim ama kendimi tutuyorum. Şu anda yeterince acı çekiyor zaten. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Onun yerine, “Kaçmak hiçbir şeyi çözmez,” diyorum. “Kumpanya iktidarda kalamaz, Cross. Onlar olduğu sürece Modlar hiçbir zaman güvende olamayacak.”

“Peki Başkaldırı iktidara gelirse? O zaman Asallar güvende olacak mı? Çünkü bu şehirde ve semtlerde bir milyondan fazla Asal var. Modlar Kıta nüfusunun küçük bir kısmını oluşturuyor.”

“O kimin suçu peki?” diye çıkışıyorum. “Darbe’yi ve Gümüşkan Katliamı’nı planlayan babandı. En azından Severn hayattayken iki taraf birlikte yaşıyordu.”

“Gerçekten Severnizm’i savunuyor olamazsın.”

“Savunmuyorum,” diyorum, içimdeki öfke iyice kabarıyor. Hangi baskıcı rejimin daha az baskıcı olduğu üzerine siyaset tartışması yapmak istemiyorum. “Hayat boktan, tamam mı? Sadece küçük kardeşinin çalışma kampında bir Mod’u döverek öldürdüğünü duymak hoşuma gitmiyor.”

Cross’un keskin küfrü zihnimde yankılanıyor. “Ne zaman?”

“Dün gece. Tuz madeninde birini öldürmüş.” Suçlayıcı tonun ağzımdan çıkmasını engelleyemiyorum. “Roe’yu kontrol etmeye çalışacağını söylemiştin.”

“Ben dışarıda bıraktılar, artık onu eskisi gibi kontrol edemiyorum. Haberim yoktu.” Yine küfrediyor. “Travis’le konuşacağım.”

Öfkem sönüyor. “Özür dilerim. Biliyorsun sanıyordum.”

“Bilmiyordum.” Sesindeki keskinlik dikkatimden kaçmıyor. “Roe’yu kontrol altına almak için neler yapabileceğime bakacağım.”

Sonra gidiyor.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıp Xavier'i buluyorum, yüzümdeki fırtınayı andıran ifadeye kıkırdıyor.

"Konuşmak için durduğun kişi Cross'tu diye tahmin ediyorum?"

"Evet ve onu hiç anlamıyorum. Psikozlu ailesini bırakıp neden Başkaldırı'ya katılmıyor, bilmiyorum."

Xavier'in yüzü yumuşuyor. "Bak, dinle beni, Cross acımasızdır. Sevdiği insanları savunmak için tereddüt etmeden insan öldürür. Ama aynı zamanda çıldırtıcı bir doğru-yanlış algısı da var. Savaşta onur falan. Başkaldırı'ya güvenilemeyeceğine inanıyorsa, içgüdüsüne güvenirim."

"Sorun şu ki şehirdeki Asallara da güvenemiyoruz."

"O zaman mesele iki kötü seçenekten daha az kötüsünü seçmek." Xavier sırtıyor. "Hangi taraf daha az kötü?"

"Bilmiyorum ki." Başımı gökyüzüne kaldırıyorum. "Güneş batmadan dönmemiz la--"

Ormanın huzurunu paramparça eden tiz bir çığlık sözümü kesiyor.

Çığlık havayı yeniden yarıyor, bu kez daha da yakın. Acı ve korkuyla ortalığı inletiyor.

Xavier çoktan ileri atılmış bile. "Buradan."

Peşinden acele ediyorum, botlarım patikada hızla ilerliyor, tüfeğimin kayışını şimdiden kendime çekip silahı kaldırıyorum.

Ağaçlar seyrekleşiyor, açıklığa çıkıyoruz. Burası, Poppy'yi çiçek toplarken bulduğum, onunla bir bağ kurmak istediğim ama sonra Fiona'nın onu uzaklaştırdığı yer. O günden beri genç kızla neredeyse hiç konuşmadık. Üste başını öne eğip yemekhanede yanımdan geçerken yüzüme bakmıyor.

Korkunç bir manzarayla karşılaşıyoruz: Poppy bir kayanın önünde geri çekilmiş, kolları açık, avuçları düz, önündeki devasa hayvanı savuşturmaya çalışıyor.

Ya halüsinasyon görüyorum ya da bu gerçek bir bayırçıgırtkanı.

Bu yaratığı hayatımda yalnızca bir kez gördüm. Bayırçıgırtkanları dağların yükseklerinde yaşayan devasa kurtlar; yiyecekleri tükenmedikçe daha alçak rakımlara nadiren inerler. Asla tek başlarına avlanmazlar. Sadece aç ve çaresiz olduklarında.

Bunun tüyleri dökülmüş gibi, rengi de gri. Görünüşe bakılırsa dişi. Dişiler her zaman daha büyük olur. Korkmuş genç kızın etrafında dolaşırken boğazına alçak bir hırıltı yerleşiyor.

Xavier, "Vur," diye emrediyor.

Tereddüt etmiyorum. Bayırçıgırtkanına nişan alıyorum, onu

kafasından vurmayı hedefliyorum ama hayvan son anda dönünce mermim omzuna isabet ediyor. Havada tiz bir uluma yankılanıyor, bayırçığırtkanlarına adını veren o ürkütücü feryat. Ama bu uluma acı dolu. Kurt inleyerek bir an geri sendeliyor, ön patileri merminin etkisiyle bükülüyor, bütün tüylerini kan kaplıyor ama ıskaladığım için daha da öfkeleniyor. Bayırçığırtkanı yeniden avına dönüyor.

Poppy çığlık atıyor ama Xavier çoktan yanına ulaşmış durumda. Kurt tam atılmak üzereyken kendini kızla hayvanın arasına atıyor. Bayırçığırtkanı bu kez Xavier'in üstüne atlıyor, çenesi kapanıyor. Dişleri önkoluna geçiyor ama Xavier güçlü. Botunu kurdun göğsüne indirip üstünden atmaya çalışıyor. Bayırçığırtkanı başını, dolayısıyla Xavier'in kolunu da sertçe savururken Xavier'in koyu gözlerinde acı parıltısı görüyorum.

"Darlington!" diye bağıyor.

Nabzım hızlanmış hâlde tüfeği yeniden kaldırıyorum. Kolundan aşağı süzülen kanı, etine geçmiş keskin dişleri görüyorum. Bu kez daha büyük hedefi seçiyorum. Göğsü. Bayırçığırtkanının en sonunda Xavier'i bırakması için üç mermi gerekiyor.

Kurt çimenlere yığılırken ileri koşuyorum. Hayvanın vücudunun çöktüğünü, sonunda hareketsiz kalmadan önce hâlâ biraz seğirdiğini görüyorum. Tüyleri kana bulanmış hâlde. Xavier'in kolu da öyle.

Poppy kayanın dibine çömelmiş, yüzü bembeyaz. Donup kalmış, korkudan felç olmuş gibi.

Tüfeği kenara itip Xavier'in yanına koşuyorum. "İyi misin?"

Yarım yamalak gülümseyebilmeyi beceriyor. "İyiyim."

"Kolun iyi değil," diye karşı çıkıyorum, manzara yüzünden midem bulanıyor.

Askılımin üstüne giydiğim uzun kollu gömleği çıkarıp hızla koluna sarıyorum, geçici bir bandaj hâline getiriyorum. Kanamayı durdurmak için sıkıca bağlıyorum, bu da Xavier'den acı dolu bir küfür koparıyor.

"Seni revire götürmemiz lazım."

Gerçekten iyi *olamayabileceğine* dair her türlü imayı savuşturarak tipik asker tavrıyla, "İyiyim," diye ısrar ediyor.

Poppy'ye doğru bir adım atıp elimi uzatıyorum. "Sorun yok. Bayırçığırtkanı öldü. Artık güvendesin."

Ağzı, konuşamayacak kadar sarsılmış gibi önce açılıyor, sonra kapanıyor. Sonunda elimi tutup ayağa kalkmasına yardım etmeme izin veriyor.

Endişeli bakışları Xavier'e kayıyor. "Kolun..." Sesi titriyor.

"Kolum hâlâ vücuduma bağlı," diyerek Poppy'nin içini rahatlatmaya çalışıyor.

Bu da Poppy'den titrek bir kahkaha koparıyor.

Xavier'e saldırdığı sırada hayvanın Poppy'yi yaralamadığından emin olmak için onu baştan aşağı süzerek, "Ne oldu?" diye soruyorum. "Nereden çıktı hayvan?"

"Bilmiyorum. Çalıların arasından üstüme atladı." Yakındaki sık çalılıklara doğru işaret ediyor. Mavi kantaronlar yere dağılmış durumda. Bayırçığırtkanı onu korkuttuğunda düşürmüş olmalı.

Xavier'e, "Hadi gidelim," diyorum. "O kolu temizlememiz lazım."

"Annem iyileştirebilir." Poppy'nin bakışları Xavier'in koluna sarılı, kana bulanmış gömleğe kilitleniyor. "Geldiğimizi haber veririm."

Sessizleşince, olanları Fiona'ya bildirirken damarlarının kollarının altında parladığını varsayıyorum.

Ölü bayırçığırtkanından uzaklaşmaya başlıyoruz ki birden hafif bir hırıltı duyuyoruz.

Bir an, az önce öldürdüğüm hayvandan olduğunu sanıyorum ama sonra sesin çalılardan geldiğini fark ediyorum. Tüfeğimle, yapraklarla çalıları kenara itiyorum, bana bakan bir çift sarı-altın renkli gözü görünce irkiliyorum.

Xavier arkamdan, "Ne var?" diye sesleniyor.

Ona bakmadan, "Bayırçığırtkanı yavrusu," diye cevap veriyorum. Gözlerim hayvanın kilere kilitlenip kalıyor. Saldırmaya hazırlandığını sanmıyorum ama arkamı dönmek konusunda ra-

hat da değilim. "Muhtemelen o yüzden saldırdı. Poppy, yavrusuna fazla yaklaşmış olmalısın."

Kurt geri çekiliyor, boğazının derinliklerinden tıslayıp alçak bir hırıltı çıkıyor. Sol gözünün etrafındaki kırmızı leke dışında neredeyse tamamen beyaz.

"Bebek mi var?" Poppy yanıma atılıyor, beni itip geçmeye çalışıyor.

Kolumla önünü keserek, "Tam olarak bebek sayılmaz," diyorum. "Boyutuna bakılırsa bir yaşına yaklaşmış."

"O zaman niye hâlâ annesiyleydi?"

"Pek çok yavru tamamen bağımsız olana kadar sürüye yakın kalıyor. Özellikle yiyeceğin kıt olduğu bölgelerde."

Ölü anneye, sonra da öksüz kalmış bayırçığırtkanına bakıyorum. Bu dağ tehlikeli yırtıcılarla dolu. Bu küçük kurt büyük ihtimalle biz buradan ayrıldığımız anda daha büyük ve daha vahşi bir şey tarafından parçalanacak.

Ellerim bayırçığırtkanını kendime yaklaştırp onunla arkadaş olmaya çalışma dürtüsüyle kaşınıyor. Ama sonra ne olacak? Kimsenin bayırçığırtkanı gibi bir hayvanı Hançer'e sokmama izin vermeyeceği kesin.

"Ona yardım etmemiz lazım." Poppy'nin sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyor.

Xavier yüzümüzü görüp küfrediyor. "Olmaz. Gidiyoruz."

"Ama burada bırakırsak ölür."

Xavier, "Yaşam döngüsü. Gidiyoruz," diye tekrarlıyor.

Poppy'ye yarım yamalak bir teselli bakışı atıyorum. "Muhtemelen kendi başına hayatta kalabilir. Bak, dişleri var. Hem de büyük. Annesinin sütüne bağımlı değil. Başma bir şey gelmez."

"Ama--"

Xavier sözünü kesiyor. "Dinle, ufaklık, bu vahşi bir hayvan. Evcilleştirmeye çalışmak adil olmaz."

Yumuşak yumuşak, "Xavier haklı," diyorum. "Evcilleştirirsek, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu içgüdülerini elinden almış oluruz. Onun ait olduğu yer doğa."

Tartışmaya devam etmek istiyor gibi görünüyor ama sonunda yenilmiş bir ifadeyle nefesini bırakıyor. Donup kalmış, hurlayan kurdu kendi hâline bırakarak Poppy'yi çalılardan uzaklaştırıyorum. Bizi giderken izliyor mu bilmiyorum ama açıklıktan aceleyle çıkarken kendimi arkama bakmamaya zorluyorum. Ölü bayırçığırtkanıyla öksüz yavrusunu arkamızda bırakıyoruz.

* * *

Hançer'e geldiğimden beri reviri doğru düzgün ziyaret etmemiştim; ilk ziyaretimin, bir bayırçığırtkanının Xavier'in paramparça ettiği koluyla ilgili olmasını hiç beklemiyordum.

Hastane alanı beklediğimden daha küçük, sadece birkaç odayla tek bir ameliyathane var, Fiona onun da nadiren kullanıldığını söylüyor. Üste şifacı olduğu için genellikle ameliyata gerek kalmıyormuş, şifacının zamanını boşa harcayacak küçük rahatsızlıklar için de rejen merhemlerle pomatlar bulunduruyorlarmış.

Fiona'yı iki yanında hastane yatakları dizili bir odaya kadar takip ederken, "Nereden alıyorsunuz?" diye soruyorum. İki tarafta üçer tane olan yatakların aralarında gri perdeler var. "Yani rejeni."

Yanıt olarak, "Jasper," diye mırıldanıyor. Tıbbi kanatta bizimle buluştuğundan beri Xavier'e neredeyse hiç bakmadı. Hastanın Xavier Ford olduğunu öğrendiğinde Poppy'nin acil durum mesajına cevap vermesine bile şaşırdım.

Xavier, "En sevdiğimiz kaçakçı," diye espri yapıyor.

"Senin en sevdiğin kaçakçı," diye düzeltiyorum. "Onunla bütün gece partileyen sendin."

"Eğlenceli biri." Xavier taş kesilmiş yüzlü şifacıya bakıyor. "Buradaki herkesten çok daha eğlenceli."

Fiona bir yatağa doğru yürüyüp sertçe Xavier'in oturmasını işaret ediyor. Bayırçığırtkanı dişlerini geçirdiği için üstündekinin kol kısmı yırtılmış, kumaş parçaları sarkıyor. Fiona tek kelime etmeden tıbbi makası alıyor, kıyafetin kolunu omuzdan kesip çıkarıyor.

Tırtıklı et parçaları ortaya çıkınca yüzümü buruşturuyorum. Yara hâlâ kan sızdırıyor ama çok fazla değil. Ölümcül olacak kadar derin değil fakat tedavi edilmezse enfeksiyonlar kötüleşebilir.

“Kolun o hâldeyken nasıl ayakta durup şaka yapabiliyorsun?” diye çıkışıyorum.

Sırtıtmakla yetiniyor. “Dürüst olmak gerekirse çok daha kötüsünü yaşadım.”

Fiona ellerini birbirine sürtüp Xavier’in yanına oturuyor. “Poppy kolunu doğrudan bayırçığırtkanının çenesine soktuğunu söylüyor?”

Omuz silkiyor. “O çeneyi kızına geçirmesine ramak kalmıştı.”

Fiona burada olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdi besbelli ama davranışlarını bir onur duygusu yönlendiriyor gibi. Xavier’i hücrelerden çıkarmaya karşı oy kullanmıştı. Gray söylemişti. Şimdi kızının hayatını ona borçlu. İçindeki ahlaki ikilem onu yiyip bitiriyordur muhtemelen.

“Uzun sürmeyecek,” diyor.

Kandan hiç çekinmeden iki elini yaranın üstüne iyice bastırıyor.

Bir Mod tarafından ilk kez Kumanda üssünde iyileştirilmiştim. Orada gizli görevde çalışan Ellis, kırık bileğimi iyileştirmişti. Kemiklerimin kelimenin tam anlamıyla yeniden kaynaştığını hissetmek gerçeküstü bir deneyimdi. Aynı şeyi başka birine yapılırken izlemek de en az o kadar büyüleyici. Fiona, kendini toparlamaya çalışır gibi derin bir nefes alıp enerjiyi kendi bedeninin içinden çekiyor. Avuçlarını Xavier’in kaslı önkoluna kapatırken parmakları titremeye başlıyor.

Kısa kollu giydiği için kolları tamamen görünüyor, damarlarının dalgalanmaya başlayışını izliyorum. Ama dalgalanmalar sadece kollarıyla sınırlı, Hawkins’in bana altın frekansına nasıl erişeceğini gösterdiği zaman bütün bedeninin parlaması gibi değil.

Xavier keskin bir nefes alıyor, çenesi kilitleniyor. Fiona daha sert bastırıldığında yüzünü buruşturuyor ama Fiona özür dilemiyor.

Yarığın iyileşmeye başlayışını hayretle izliyorum: Açık et kapanıyor, yırtılmış dokular birbirine kaynaşıyor fakat asıl etkiyi Fiona kolunu steril bir jelle temizledikten sonra görüyorum. Kan siliniyor, geriye sadece Xavier'in önkolu kalıyor. Yepyeni. Yaranın nerede olduğunu bile ayırt edemiyorum. Kolu tek parça, altından bir yüzey gibi.

Fiona ayağa kalkarken Xavier kolunu inceleyip kasıyor.

"Acı var mı?" diye soruyorum.

"Yok. Yeni gibi."

Fiona'ya bakıp teşekkür etmek için ağzını açıyor ama Fiona eliyle havayı keserek onu susturuyor.

Fiona düz bir sesle, "Sana güvendiğimi iddia etmeyeceğim," diyor. "Çünkü güvenmiyorum."

Xavier'in gözlerinde bir keyif parıltısı beliriyor. "Peki."

"Ama bugün kızımın hayatını kurtardın ve bunun için minnettarım." Sonraki sözleri söylerken zorlandığı belli, çenesi kasılıyor. "Teşekkür ederim, Teğmen."

Xavier'in kahramanca hareketinin haberi Hançer'in her yerine yayıldı fakat ne yazık ki ona Poppy dışında kimsenin gözünde puan kazandırmadı.

Ama sonuçta bir yerden başlamak gerek, değil mi?

Ertesi sabah kahvaltı için yemekhaneye girdiğimizde, genelde ona yönelen soğuk bakışların biraz yumuşadığını fark ediyorum. Oturmamızın üstünden çok geçmeden Poppy çekingen çekingen yanımıza gelip Xavier'e kolunu soruyor.

Önkolunu kaldırarak, "Sanki hiç olmamış gibi," diye içini rahatlatıyor.

Poppy belli ki daha fazlasını söylemek istiyor ama tereddüt ediyor, kolunun ucuyla oynuyor.

"Başka bir şey var mı?" Xavier'in dudakları mizahla kıpırdıyor.

Pat diye, "Oyunları sever misin?" diye soruyor, gülmemek için yanağını ısııyorum.

Xavier ciddi bir sesle, "Ben oyunları sadece sevmekle kalmıyorum," diyor, "kaybettiğimde çok yoğun krizler de geçiriyorum."

Poppy gülümsüyor. "Poker oynamayı yeni öğrendim. Oynayabiliriz."

"Varım." Kahvesinden hızlı bir yudum alıyor, fincanın kenarının üstünden ona bakıyor, sonra ağır bir iç çekişle fincanı indiriyor. "Siktir. Kaç yaşındaydın sen? Hayatını kurtardım diye bana mı tutuluyorsun acaba? Şu anda olan bu mu?"

Poppy'nin çenesi aşağı düşüyor. "Ne? Hayır."

Kahkahaya boğulunca yan masalardan birkaç meraklı bakışı üstüme çekiyorum.

Poppy, "Ben sadece *nazik* davranıyordum," diye kekeliyor, yanakları pembeleşiyor.

Xavier, "Öyleyse, seninle kâğıt oyunu oynamayı çok isterim," diyor.

Poppy gittikten sonra Xavier'i dürtüyorum. "Niye utandırdın kızı?"

Savunmaya geçiyor. "Sadece bana takılıp kalmadığından emin olmam gerekiyordu. Kaç yaşında, on altı mı? O korkunç annesinin peşime düşüp ergen kızma yürüdüğümü iddia etmesini istemem."

Telfimi dairede unutmuşum, o yüzden kahvaltıdan sonra almak için geri dönüyorum ve tam kapıdan girerken Cross benimle bağlantı kurmaya çalışıyor. İyi olup olmadığını sormuyor, doğrudan konuya giriyor.

"Travis, Buz Kanyonu'ndaki Modifiye mahkûmların hepsini başka bir yere taşıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Çok fazla kaos var. Madendeki Asallar Modlarla çalışmayı reddediyor, o yüzden Travis orayı Asal tesisi ilan edecek. Modların K Semtindeki kömür madenine nakledilmesini emretti."

Bir anda geriliyorum. K güney semtlerinden biri. Program'da güney tesisleri hakkındaki her şeyi öğrenmiştik. Küçük yerler. Buz Kanyonu'ndaki tuz madeni Kıta'daki açık ara en büyük tesis, iki yüz elli mahkûm barındırıyor, bunların yaklaşık ellisi Modifiye. Güneydeki madenlerin büyük kısmı ancak toplamda elli işçi barındırıyor.

"K'deki maden elli Mod'a yetecek kadar büyük değil," diye belirtiyorum, içime bir huzursuzluk çöküyor.

"Hepsi gitmeyecek."

Damarlarımda biriken öfkeyi hissedebiliyorum. "Bazıları öldürülecek mi?"

“Travis’in işe yaramaz buldukları, evet.”

“Böyle bir şeyin olmasına izin veremeyiz, Cross.”

“Hallededeğim.”

“Nasıl?” diye çıkışıyorum. “Bütün yetkini kaybettin.”

“Hâlâ devreye sokabileceğim bazı bağlantılar var. Hallededeğim.”

Bağlantıyı kesince içime bir öfke dalgası çarpıyor. Cidden mi? Beni böyle ortada mı bırakıyor?

Siktir.

Gray’i aramak için aceleyle Operasyon katına iniyorum. Onu tabii ki hangarda buluyorum; şık, gri savaş jetlerinden birinin altında uzanmış, elinde anahtarla bir şeyler kurcalıyor.

Görünen alt bedenine, “Çık oradan, bir numara,” diyorum. “Konuşmamız gerek.”

Kıkırdarak uçak gövdesinin altından yuvarlanıp çıkıyor. Üstünde zeytin yeşili bir uçuş tulumu var, üst kısmı çıkarılıp beline dolanmış, göğsü çıplak.

“Üstün başın yağ olmuş,” diyorum.

Gray elini göğüs kaslarının üstünden geçiriyor, avucunun siyaha bulandığını görünce sırtarak kaldırıyor. “Ne oldu?”

Tereddüt ediyorum. Cross bilgiyi *paylaşmamamı* istemedi. Sadece hallededeğini söyledi. Ve belki de Gümüş Blok’un devasa kaynaklarına sahip olmamasına rağmen, gerçekten bir yolunu bulur.

Ama büyük ihtimalle bulamayacağı senaryoda, o tuz madenindeki hiç kimsenin öldürülmesine izin verecek değilim. Özellikle de en yakın arkadaşımın.

“Bir istihbaratım var,” diye itiraf ediyorum. “Sanırım Otorite’ye iletilmesi lazım.”

“Nasıl bir istihbarat?”

“Buz Kanyonu tesisiyle ilgili. Bütün Modifiye mahkûmları K’deki kömür madenine naklediyorlar.”

Yüz hatları keskinleşiyor. “Durgunsu madenine mi? O tesis o kadar insanı barındıramaz.”

“Biliyorum. Buz Kanyonu’ndaki herkes sağ kalmayacak.”

“Siktir.” Kollarını tulumun içine sokup fermuarını çekiyor.

“Nereden duydun?”

Yalanım hazır. “Kumanda’dan biriyle çıkan Mod bir tanıdığım var. Şebeke için çalışmıyor ve katılmak gibi bir niyeti de yok, o yüzden bundan fazlasını söyleyemem.”

Beni bir anlığına süzse de üstelemiyor, hikâyede gedik aramıyor.

“Tamam. Diğerlerine bilgi vereceğim. Ama istihbarat kendi kaynaklarımızdan biri tarafından doğrulanmadıkça harekete geçmezler.”

Mesajı alıyorum. Ben güvenilir bir kaynak değilim.

* * *

Birkaç saat sonra, atış alanındayken zihnimin arkasında bir dokunuş hissediyorum.

Adrienne kısa ve net konuşuyor. “İstihbaratımız söylediklerini doğruluyor. Mahkûmları yarın sabah naklediyorlar.”

“Ne yapacağız?”

Cevap vermeden zihnimden çıkıyor.

Güzel sohbetti.

Savaş odasında olmak için can atarak Xavier’le akşam yemeği yiyorum. Gray’le Teriq yemekhanede yoklar, Adrienne’le Kallister’ı burada zaten nadiren gördüğüm için onların yokluğu alarm zillerini çalmıyor olsa da hiçbir görev liderinin ortalıkta olmaması gayet anlamlı. Saint. Evlynne. Raven Persimmons; bugün onun da lider olduğunu öğreniyorum. Bu durumun Mako’yu çileden çıkardığını hayal edebiliyorum.

Akşam yemeğinden sonra ortak alanda Poppy’yle kart oynarken Hançer’in ses sisteminden cızırtılı bir ses yankılanıyor.

“Bütün saha operatörlerine; yemekhanede bekleniyorsunuz.”

Xavier kartlarından başını kaldırıp, “Bu duyuru seni de kapsıyor mu?” diye soruyor.

“Galiba?” General’in zihnini bozma görevinde Adrienne için

kritik bir rol oynamıştım, bu da bana saha operatörü statüsü kazandırır diye düşünüyorum. İki durumda da beni uzak tutmaya kalksınlar da görelim. Kaçıramayacak kadar merak ediyorum.

Xavier somurtarak çenesini uzatıyor. "Beni hiç partilere çağırmıyorlar."

Poppy destek olmaya çalışır gibi, "Beni de," diyor, elimdeki kartları bırakıp odadan çıkıyorum.

Onlarca kişiyle birlikte yemekhaneye doluşuyoruz, içeri girdiğimde sandalyeler dolmuş bile. Selam verir gibi homurdanan Hawkins'in yanında duruyorum. Kimsenin onunla çalışmak istemediğini söylediği düşünülürse onu burada görmek beni şaşırtıyor. Gerçi kimse benimle de çalışmak istemiyor ama *ben* de buradayım.

Bütün Otorite'yi bekliyorum ama içeri yalnızca Gray'le Teriq giriyor. Teriq söze başladığında oda sessizliğe gömülüyor.

"Otorite, yapılan oylamada kurtarma operasyonuna yetki verilmesini onayladı."

Kalbim heyecandan pır pır atmaya başlıyor. *Nihayet*. Onları kurtaracaklar.

Heyecanlanan tek kişi ben değilim. Duyuruyla birlikte odayı beklentiyle karışık bir uğultulu dolduruyor.

Gray kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu yüksek riskli, yüksek öncelikli bir görev," diyor. "Tek hedefimiz var: Buz Kanyonu'ndaki tuz madeninden Modları çıkarmak."

Başıyla duvara yaslanmış Saint'e işaret ediyor, Saint duvardan ayrılıp yanımıza doğru yürüyor.

Teriq, "İki ekip kuruyoruz," diyor. "Saint'le ikimiz sahada görev liderleri olacağız. Gray hava liderimiz. Luisa'yla ikisi taşımayı üstlenecekler."

Nabzım hızlanıyor. Bu göreve seçilmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Teriq öne çıkıp soruyor, "Kim katılmak istiyor?"

Gray bütün operasyonların gönüllülük esasına dayandığını söylemişti, sürecin ilerleyişini izlemek büyüleyici. Yemekhanedeki herkesin elini kaldırmasına şaşırmıyorum. Ben de kaldırıyorum.

"Ekibim için dört kişi lazım." Teriq kalabalığı süzüyor, ardından birkaç isim sayıyor. Benim adım aralarında yok.

Sırada Saint var, o orman yeşili gözleriyle grubu tanıyor. "Beş kişi lazım. Henley, Neema..."

Benim adım olmayan her isim, midemdeki hayal kırıklığı düğümünü biraz daha sıkıyor. Kendime onların benden daha deneyimli olduklarını hatırlatmaya çalışıyorum. Yıllardır, hatta bazıları onlarca yıldır şebekenin parçası olarak hareket etmiş insanlar; oysa Jim Amca beni Başkaldırı'dan mümkün olduğunca uzak tutmuştu. Buradaki herkes pek çok görevde birlikte çalışmış, benim henüz kazanmadığım bir güven oluşturmuşlar.

"Orin..."

Ama ben de çaylak değilim. İyi bir nişancıym. Koruma, destek sağlayabilirim. Kendi görevime liderlik etmeye henüz hazır olmayabilirim ama herhangi bir görevi kesinlikle destekleyebilirim.

"Cillian." Dördüncü yeri, adını hiç duymadığım bir adama veriyor.

Kendimi kanıtlamak için en son ne zaman bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlayamıyorum. İhtiyacım olan tek şey bir insanın bana bir şans vermesi-

"Ve Darlington."

Donakalıyorum, bakışlarım Saint'i buluyor. Yanlış duyduğumdan korkuyorum ama göz göze geldiğimizde kaşını kaldırıyor.

"Gönüllü müsün, Darlington?"

"E-evet."

Aptal gibi kekeliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Evet, efendim."

Oda sessizleşiyor.

Evlyenne, "Saint," diye uyarıyor.

Bana karşı hep oldukça tarafsız olan Teriq bile ona dönüyor. "Emin misin? Henüz çok tecrübesiz."

Saint, "Silah kullanacak birine ihtiyacım var," diyor. "O, buradaki en iyilerden biri."

Göğsüm hazla doluyor. En azından *birileri* işe yarayabileceğimi fark etmiş.

Teriq omuz silkip seçilen operatörlere sesleniyor. “Tahliye ekibi. Bir saat içinde savaş odasında olun. Bilgilendirme toplantısı o zaman yapacağız.”

Grup dağılırken sohbet sesleri tekrar yemekhaneyi dolduruyor ama ben hâlâ ayakta dikiliyorum. Saint’in bana bir şans verdiğine hâlâ inanamıyorum. Hançer’e geldiğimden beri ilk kez, Gray ya da Xavier dışında birinden bir onay, bir takdir aldım.

Kendimi tutamadan Saint’i kapıda yakalıyorum. Ama cesaretimi kaybediyorum, sonunda karşısında durup dudağımı ısıtıyorum.

“Evet?” diye bekliyor.

“Şey. Siktir.”

Gülümsemiyor ama ağzının kenarlarının kıpırdadığını gördüğüme yemin edebilirim. “Peki.”

“Özür dilerim. Yani, teşekkür ederim. Bana bu şansı verdiğin için minnettarım.”

Saint başını sallayıp kapıdan çıkıyor.

Gray yanıma sokulup göz kırptığında kulağına, “Sen mi söyledin?” diye soruyorum.

“Hayır.” Omuz silkiyor. “Saint ekiplerini kendisi seçer.”

* * *

Teriq’le Saint toplantıyı başlatınca savaş odasındaki uğultu kesiliyor. Neema’nın yanında oturuyorum, beden dili zar zor gizlenen bir husumet saçıyor. Bu görevdeki yerimi hak etmediğimi düşündüğü çok açık.

“İstihbaratımıza göre General Redden, Buz Kanyonu’ndaki tuz madeninde çalışma cezası çeken Mod mahkûmların naklini onayladı. İki gün içinde bazılan K Senti’ndeki madene taşınacak ama hepsi değil. Geriye kalanların muhtemelen kurşuna dizileceğine inanıyoruz.” Teriq’in sesi ciddileşiyor. “Buz Kanyonu’nda şu anda kırk iki tane Mod var. Hepsini bu gece çıkaracağız.”

Bu gece mi?

Şaşırın birkaç suratı fark ediyorum, sadece benim irkilmediğimi görmek içimi rahatlatıyor. Kusursuz bir kurtarma planı yapmak için bu kadar süre yeterli değil gibi.

Teriq arkasındaki bütün duvan kaplayan holoekrana dönüp Buz Kanyonu'yla maden tesislerinin haritasını yansıtıyor. Planı adım adım anlatıyor. Kırmızı noktalar gözetleme kuleleri. Kırmızı çizgiler çevreyi devriye gezen muhafızların izlediği yolu gösteriyor. Tesisin doğu tarafındaki tünele yakın sarı bölümü işaret edip bunun enerji duvarını temsil ettiğini açıklıyor.

"İstihbaratımıza göre bir süredir faal değil," diyor. "Aktif tutmak için çok fazla güç gerekiyor. Bu tünel tedarik konvoyları için kullanılıyor. Geri kalan zamanlarda boş."

Saint öne çıkıyor. "İki ekibe ayrılıyoruz: tahliye ve tuzak. Tahliye ekibi, Teriq'le birliktesiniz. Kısa süre içinde bilgilendirme yapılacaktır. Tuzak ekibi, benimlesiniz." Masanın bizim olduğumuz tarafına, ekibi için seçtiği beş kişiye bakıyor. "Tuzak ekibi doğu kayalıklarından kanyona sızacak. Paraşütle atlıyoruz. Luisa bizi bırakma noktasına uçuracak, orada Bramble Üssü'nden Declan'la buluşacağız. Karadaki ulaşımı o ayarlayacak."

İnziva Noktası'nda Jim Amca'yı idamdan kurtarmaya çalışmak için geldiğimde şebekedeki ilk bağlantım Declan'dı. Ondan hoşlanmıştım. Yaptığı işte yetkin görünüyordu.

"Tuzak ekibi iki gruba ayrılıyor: saldırı ve oyalama." Saint'in bakışları Neema'yla ikimize kayıyor. "Darlington ve Sharma, oyalama grubunda Declan'la birliktesiniz. Geri kalanınız benimle."

Harika. Neema'yla birlikteyim.

Yüzündeki asık ifadeden, benimle eşleştirilmiş olmaktan dolayı onun da memnun olmadığını anlıyorum.

Saint holoekranda parmağını gezdiriyor, yeşilimsi beyaz parçacıklar havada dans ediyormuş gibi görünüyor. "Oyalama ekibi, göreviniz tünelin ağzına patlayıcı yerleştirmek –" Haritada bir X çiziyor. "Darlington, sen de Declan'la Neema patlayıcıları yerleştirirken onları koruyacaksın."

Sessizce başımı sallayarak, *Evet efendim*, diyorum.

Saint, "Saldırı ekibi daha büyük çaplı dikkat dağıtmayı yaratacak," diyor. "Bırakma noktasında bizi bekleyen, tedarik konvoyu gibi görünecek şekilde donatılmış bir kamyon olacak. Çevresine yeterince yaklaşp sonra ateşlememiz gerek. Amaç, bütün muhafızları madenin kendisine çekmek, böylece koğuşların güvenliğinde boşluk yaratmak. Madenin havaya uçurulacağına inanmaları lazım."

Orin, gür kaşlarını kaldırarak araya giriyor. "Neden madeni gerçekten havaya uçurmuyoruz?"

Teriq, "Çünkü Kıta'daki faal iki tuz madeninden biri," diye yanıtlıyor. "Başka bir deyişle, kaybetmeyi göze alamayacağımız bir kaynak."

"Nasıl bir güvenlikle karşı karşıyayız?" Bu soru sandalyesine yaslanmış, arkadaşlarıyla kâğıt oynuyormuş gibi rahat ve kayıtsız görünen Henley'den geliyor.

"Saldırı ekibi için çevreyi üç saatlik vardiyalarla devriye gzen altı asker var. Vardiya değişiminden hemen sonra gireceğiz. Bu da bize biraz zaman kazandıracak." Saint haritada tünele yakın bir çizgi çiziyor. "Oyalama ekibi: İstihbaratımıza göre, tedarik tünelinin girişinde genellikle en fazla iki muhafız bulunuyor, çıkışta hiç yok çünkü hep enerji duvarına güvenmişler. Duvarı devredışı bıraktıktan sonra güvenliği artırma zahmetine de girmemişler. Tünel muhafızları saat başı değişiyor ama kaynağımız rehavete kapılma eğiliminde olduklarını söyledi."

Henley, "Saldırı ekibinin ne kadar sert gitmesini istiyorsun?" diye soruyor.

Saint, "Yeterince sert," diyor. "Muhafızların odağını üstümüzde tutmak istiyoruz. Ne kadar çok gürültü çıkarırsak, tahliye ekibine o kadar zaman kazandırırız. Luisa bize havadan destek sağlayacak."

Toplantıyı Teriq devralıyor. "Saint'in ekibi dikkat dağıtırken, tahliye ekibi harekete geçecek. Yıllardır kamptaki mahkûmlardan istihbarat alıyoruz, o yüzden Kumpanya'nın burayı nasıl yönet-

tiğini biliyoruz. Güvenliği Bakır Blok sağlıyor, bu da bizim için iyi haber. Eğitimimiz her açıdan onlardan daha üstün. Onların avantajıysa sürekli değişen rutinleri.”

Bu konuda haksız değil. Kumanda insanları tetikte tutma konusunda iyi. Gümüş Blok’ta bizzat görmüştüm.

“Oyalama ekibi işini yaparken, tahliye ekibi koğuşlara batıdan girecek.” Ekranı kaydınıyor, harita değişip mahkûmların yaşam alanlarının yakın planına dönüşüyor. “Kadın koğuşu burada. Erkekler burada.” İkisine de birer X çiziyor, sonra haritadaki başka bir noktaya doğru bir çizgi çekiyor. “Koğuşlardan teslimat kapısına beş yüz metre var. Oradan buluşma noktasına da üç kilometreden biraz fazla.”

Biri kaşlarını çatarak, “Pist yok mu?” diye soruyor.

Gray, “Ulaşım hoverkraftını kullanacağım,” diyor. “O yükü taşıyabilecek kapasitede ve piste ihtiyacı yok.”

Teriq, “İçeride mahkûmların hazırlanmasını sağlayacak bağlantılarımız var,” diyor. “Koğuşlar gece kilitli, o yüzden kilitleri devredışı bırakıp onları serbest bırakmamız gerekecek. Ryker bunu uzaktan yapabilir.”

Teriq’in ekibi için seçtiği teknoloji uzmanı, “Tamamen uzaktan değil,” diye düzeltiyor. “İki yüz metre menzilde olmam gerekecek.”

Teriq başını sallıyor. “Şifreli telferle haberleşeceğiz. Ryker herkesin cihazlarını ayarlayacak. Ben mahkûm bağlantılarımız Bowe ve Morlee ile telepati üzerinden koordinasyon sağlayacağım.”

Başım hızla havaya kalkıyor. “Morlee Hadley mi?”

Teriq yüzüme bakıyor. “Tanıyor musun?”

“Aynı semtte yaşıyorduk. Oğlu Program’daki eğitmenlerden biriydi.” Gray’in bakışlarıyla buluşmaya çalışıyorum. “Matt Hadley.”

Biri, “Hain,” diye mırıldanıyor. Hadley’nin, Modifiye olduğunu öğrendiğinde kendi annesini Kumanda’ya ihbar ettiği herkesçe bilinen bir gerçek.

Teriq, “Morlee ve Bowe, işareti verdiğimiz anda herkesin hazırlanmasını sağlayacak,” diyor.

Saint, "Oyalama ekibi başladığında Bakırlar paniğe kapılacak. Tepki sürelerine bağlı olarak bu bize ya bolca zaman kazandıracak ya da dar bir pencere bırakacak, o yüzden ilk dalga kritik," diyor. "Ryker kanallarını bozacak, böylece takviye çağıramayacaklar ama sadece buna bel bağlayamayız. Saldırı ekibi bastırma ateşiyle üzerlerine gidecek, tam kapsamlı bir saldırı gibi gösterip sonra geri çekilecek. Oyalama ekibi tünele patlayıcıları yerleştirecek, sonra defolup gidecek."

Aşamaları zihnimde tekrar ediyorum. Sert vur, dikkatlerini dağıt, geri çekil, çık.

Gayet basit görünüyor.

Neema, "İşler ters giderse yedek planımız ne?" diye soruyor.

Bu soruyu Gray yanıtlıyor. "Oyalama başarısız olursa görevi iptal ediyoruz. Çekilip geri dönüyoruz."

Kaşlarımı çatarak, "Peki mahkûmlar?" diyorum.

Cevabı beklediğimden daha duyarsız. "Herkesi kurtaramayız, Darlington."

Teriq, "Tahliye ekibi," diyor, "nöbetçi devriye programlarını telflerinize gönderiyorum. Çalışın."

Saint, "Oyalama için de aynı şey geçerli," diyor. "Patlayıcıların nereye yerleştirileceğini öğrenmek için tünel haritasını mutlaka ezberleyin."

Utana utana elimi kaldırıyorum. "Telfteki her şeye erişim yetkim yok."

Saint bana bir bakış atıyor. "Sana erişim sağlayacağım. O tüneli girişinden çıkışına kadar bilmen lazım. Bu operasyonun tamamı huz ve şaşkınlık üzerine kurulu. Patlayıcılar yerleştirildiği anda oyalama ekibinin buluşma noktasına doğru yola çıkmış olmasını istiyorum."

Teriq toplantının bittiğini belirtmek için ellerini çırpıyor. "Gece yarısı hareket ediyoruz."

Dağıtıldığımızda havadaki heyecanı hissediyorum. Sonraki birkaç saati Saint'in telfime ilettiği bütün istihbaratı inceleyerek geçiriyorum. Ortak salonda oturuyorum çünkü odaya geçersen

Xavier sorularıyla başımı şişirmekten başka bir şey yapmayacak. Yine de söylemem lazım, Başkaldırı Xavier'i daha iyi kullanmayarak gerçekten büyük bir fırsatı kaçırıyor. Böyle bir göreve çok katkısı olurdu. Onun yerine, ona refakat etmediğim sürece Personel katından dışarı bile çıkamıyor.

Hareket saatimiz yaklaşırken, baştan aşağı siyah kıyafetimin altına zırh takmak için teçhizat odasına gidiyorum. Sırada cep hanelik var; belime bıçaklarımla silahımın kılıfını takıyorum. Gece görüşüne sahip, dürbünlü şık bir tüfeği adıma kaydedip alıyorum, parmaklarımı namluda gezdirirken ürperiyorum.

Saint neredeyse hazla mırladığımı görünce kaşını kaldırıyor.

Gray ona, "Uyarmıştım," diyor. "Silahlara gerçekten düşkün."

Dürbünden bakarak, "Bu gördüğüm en seksi tüfek," diye mırıldanıyorum.

Silahlanıp görev detaylarını birkaç kez daha gözden geçirdikten sonra hangarda toplanıyoruz. Gray'in söylediği şekilde söylersek, "tekerlerin yükselmesine" dakikalar var. Eski Çağ'dan kalma askeri bir terim olduğunu, hava kuvvetlerinin kullandığını iddia ediyor.

Küçük kargo jetine binerken damarlarımda küçük bir adrenalin patlaması hissediyorum. Luisa kokpitte, kendinden emin şekilde düğmeleri çevirip kontrolleri ayarlıyor. Gray ve Teriq'le birlikte hoverkraftta olmayı isterdim ama bir görev lideri beni ilk kez bir operasyona seçti, şikâyet etmeye niyetim yok.

Henley'nin yanına oturuyorum, bana doğru eğilip göz kırpmıyor. "Bunun daha sıkı olması lazım," diyor ve ustalıkla emniyet kemerimi sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Birkaç saniye sonra Hançer'den havalanıyoruz.

Midem düğümlenmiş hâlde, olanları haber vermek için Tana'yla bağlantı kurmaya çalışıyorum. Daha önce de denedim ama bağlantı kurmama izin vermedi. Şimdi de kabul etmiyor, bu da içimde bir hayal kırıklığı dalgası yaratıyor. Geldiğimizi

bildiğinden eminim –diğerlerini hazırlamak Morlee’nin sorumluluğundaydı– o hâlde neden iletişime geçmeme izin vermiyor?

Uçuş başlayalı yalnızca birkaç dakika geçmişken Teriq’in sesi kulaklıklarımıza doluyor.

“Yeni bir gelişme var. Cross Redden’in alanda olduğuna dair rapor aldık.”

Cross tuz madeninde.

Teriq'in sözleri zihnimde sonsuz bir döngü gibi dönüp duruyor. Bütün uçuş boyunca Cross'a ne zaman ulaşacağım konusunda arada kalmış durumdayım. Yaklaşan saldırımız konusunda onu uyarmaya niyetliyim –ona bir şey olursa kendimi asla affetmem– ama bu görev tamamen sürpriz unsuruna dayanıyor.

Ve sen ona güvenmiyorsun.

Bu suçlamayı zihnimden atmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Kök saldı bile.

Ama doğru değil.

Ona güveniyorum. Tabii ki güveniyorum.

O zaman neden şu anda onunla iletişime geçmiyorsun?

Kaygım beni kısıkvrak yakalamış durumda, başımı döndürüyor. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Sevdiğim adam tehlikede olabilir ve ben bilerek susuyorum.

Luisa'nın kulaklıklarımızdaki sesi, "İniş bölgesine iki kilometre," diyor.

Hepimiz kemerlerimizi çözüp paraşütlerimizi ayarlıyoruz, her şeyin sapasağlam olmasına dikkat ediyoruz. Saint doğrulup kargo kapısına ilerlerken hafifçe eğiliyor. Kapıyı açtığında küçük uçağın içine serin hava doluyor. İpi çektiğimde çalışması için dua ederek gergin gergin paraşütümün kayışlarını çekiştiriyorum.

Uçaktan ilk atlayışımı Kumanda'daki bir eğitim tatbikatında yapmıştım. Hayatımda hissettiğim en heyecan verici duyguy-

du, o yenilik hissi zerre azalmadı. Havaya çıktığım anda içim heyecanla dolup taşıyor. Bir insanın uçmaya en çok yaklaşıacağı an bu; korkutucu ama özgürleştirici bir his. Kalp durduran bir an boyunca ne yere ne de göğe bağlı oluyorsunuz. Sadece... var oluyorsunuz. Havada asılı kalıyorsunuz.

Gökyüzü bu gece siyahtan çok mora çalıyor, çürük patlıcan rengi gibi. Neden aklıma bu görüntünün geldiğini bilmiyorum ama uçaktan düşerken, soğuk rüzgâr yüzümü ısıtırken gözümün önünde sadece bu var. İniş bölgesi çok, çok aşağıda. Saint'in paraşütünün şişip açıldığını gördükten sonra kendi ipimi çekiyorum ve paraşüt keskin bir şaklamayla devreye giriyor.

Yere odaklanıyorum, birkaç dakika sonra yumuşak bir patırtıyla yere temas ediyorum. Birkaç metre ötede Neema iniyor, yuvarlanıyor ve tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor. Bunu bu kadar ustalıkla yapması sinirimi bozuyor.

Botlarım yere değer değmez kaygım geri dönüyor. Cross'un burada olduğunu öğrendiğimden beri midem bir girdap gibi dönüp duruyor. Onu *uyaracağım*. Yakında. Önce şu çevredeki nöbetçileri etkisiz hâle getirmemiz lazım.

Saint ağaç hattına doğru ilerleyerek, "Bu taraftan," diyor. Göğsünü saran dar, siyah tişörtü ve vücudunun her yerine asılmış silahlarıyla ölümcül görünüyor.

Çalılıkların içinde, Gray'in bana şehrin dışında gösterdiği ne benzeyen gizli bir garajın altında araçların saklandığı yeri buluyoruz. Saint, Henley ve saldırı ekibinin geri kalanı tedarik kamyonuna yönelirken Neema'yla ikimiz geride kalıp talimat bekliyoruz. Talimat çok geçmeden gölgelerin içinden çıkan uzun boylu bir silüetle geliyor.

Declan. Onu en son gördüğümde beni Nokta'daki güvenli bir eve götürüyordu, Jim Amca'yı kurtarmaya çalışmak için kaçtığım zaman.

Beni tanıdığını biliyorum çünkü koyu kahverengi gözleri üzerimde gezinirken kısılıyor. Varlığım hakkında tek bir yorum yapmıyor, onun yerine Saint'e rapor veriyor. Sessizce. İkisinin de

uzun kollu giysileri var ama Saint'inkiler bileklerindeki damarların parladığını görebileceğim kadar sıyrılmış durumda. Tam şeffaflık lafı da böylece çöpe gidiyor. Telepatik konuşma uzun sürmüyor, ardından Declan Neema'yla ikimize dönüyor.

"Benimle geliyorsunuz. Motorları alıyoruz."

Declan'ın garajın köşesindeki o şık yarış motorlarından birine doğru ilerleyişini izlerken nabzım hızlanıyor.

Neema yanımdan geçerken dişlerinin arasından fısıldıyor. "Sıçıp batırma sakın."

Sırtına bakarak yürürken gözlerimi deviriyorum.

Saldırı ekibi siyah tedarik kamyonuna doluşuyor, direksiyona Henley geçiyor. Altın sarısı saçları ensesinde toplanmış; keskin yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor. Henley kamyonu çalıştırırken motor neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Farlar kapalı şekilde garajdan çıkıyor, araç karanlığın içine süzülürken lastikler dallarla çalılarının üstünde ses çıkıyor.

Declan çantasını omuzlarına sabitleyor, Neema da aynı şekilde. Patlayıcıları onlar taşıyorlar. Tüfeğimi çevirip sırtıma asıyorum.

"Yakınmda kalın." Declan bir bacağına motosikletin üstünden atıyor.

Neema'yla ikimiz de onu takip ediyoruz, bir süre sonra motorlarımızın yumuşak homurtusu sessizliği bozuyor. Başımı eğik tutuyorum, parmaklarım gidonları kavramış hâlde, karanlık yolda maden yönüne doğru hızlanıyoruz.

Çok geçmeden geniş tesisin silueti görünmeye başlıyor. Uzaktan yükseliyor, gölgesi çorak arazinin üstünde uzanıyor. Az önce dosyalarda okuduğuma göre Buz Kanyonu'ndaki tuz madeni yeraltında on iki kilometreden daha uzun. B Sementi'nden başlayıp kuzeyde A Sementi'nin eski adı olan New Ontario'ya kadar uzanan dev bir tuz yatağına ulaşıyor.

Diğer ekipler yerlerine geçerken kulaklıkta konuşmalar yankılanıyor. Sinyal bozucularımız Luisa'nın, Kumpanya'nın radar kulesi tarafından fark edilmesini engellerken o çoktan tekrar

havaya kalkmış durumda, hava saldırısını başlatmaya hazır. Bu gece şeker bombası yok –amaç bütün tesisi yerle bir etmek değil– ama Luisa kuzeydoğu köşesindeki gözetleme kulesine zarar vermekle görevlendirildi.

Çevre hattının hemen dışında motorları yavaşlatıyoruz, buradan tedarik tünelinin girişini net şekilde görebiliyoruz. Gece karanlık, yalnızca gözetleme kulelerinin sis farları araziye tanyor ama biz çalılıkların arasında iyi gizlenmiş durumdayız. Beklediğimiz iki muhafızı tespit ediyorum. Biri tünelin girişinde sabit duruyor, diğeryse çevrede ilerliyor, yaklaşık yüz metre uzakta.

Declan telepatik olarak sesleniyor. “Sinyalimi bekle.”

Yürüyen askeri tüfeğimin dürbününden takip ediyorum. Nefesim dengeli, pozisyonumu korurken ellerim sabit. Birkaç saniye geçiyor, sonra Declan’ı tekrar duyuyorum.

“Şimdi.”

İçgüdülerini kusursuz. Çevre devriyesi neredeyse üstümüze gelmiş durumda. Tereddüt etmeden ateş ediyorum ve adam tok bir sesle yere düşüyor. Tüneldeki askerse, mermim iki kaşının arasını bulmadan önce başını ancak bir santim kadar çevirebiliyor.

Neema gönülsüzce, “İyi atıştı,” diyor.

Üçümüz de motorlarımızda sabit kalıyoruz, düşen arkadaşlarını kontrol etmek için tünelden biri fırlayacak mı diye izliyoruz. Ama gölgeli giriş sessiz ve hareketsiz kalıyor.

Cross’u uyarman lazım.

Kafamın içindeki o acil ses giderek yükseliyor, bağırıp çağırıyor ama henüz zamanı değil. Zamanlama çok önemli.

Saint’in alçak sesi kulaklıklarımın bir anda keskin bir şekilde yankılanıyor. “Şimdi, Lu.”

Uzakta bir patlamanın kükreyişi yankılanıyor, gökyüzü bir anlığına turuncu bir patlamayla aydınlanıyor, ardından her şey tekrar kararıyor. Rüzgârla birlikte hafif bir duman kokusu gelip burun deliklerimi dolduruyor, sonra bir patlama daha duyuyorum ve kısa bir an için havaya yükselen duman bulutlarını görüyorum.

Saint, “İlerleyin,” diye emrediyor, onların tedarik kamyonunun şimdi o çevre hattına doğru hızla ilerlediğini biliyorum. Bir saniye sonra bize de emir veriyor. “Oyalama ekibi, ilerleyin.”

Üçümüz motorlarımızla ileri atılırken, sonunda kendime Cross’la bağlantı kurma izni veriyorum. Öfkeli homurtusunun ânında kafamda yankılanmasına şaşırıyorum.

“Bu siz miydiniz?”

Gaz kolunu daha sert sıkarak, “Evet,” diye onaylıyorum. “Köleleri çıkarıyoruz.”

“Lanet olsun, Güvercin.”

“Ölmelerine izin veremezdik.”

“Halledeceğimi söylemiştim.”

“Biz hallediyoruz, o yüzden ne kadar destek olabilersen hepsine açığım.”

Bir anlık sessizlik oluyor.

Sonra, “Yanımdayım. Her zaman. Bunu biliyorsun.”

Onu o kadar çok seviyorum ki.

Uzakta silah sesleri patlarken doğrudan tedarik tüneline giriyoruz. Daha önce incelediğim şemalar karmaşık bir tünelle şaft ağını gösteriyordu ama madenin en dibine inmiyoruz. İçinde bulunduğumuz tünel, maden şaftının bir seviye üstünden geçiyor.

Zayıf floresanların parıltısı geniş geçitte yolumuzu aydınlatıyor, hava nemli toprakla beton gibi kokuyor.

Declan omzunun üstünden, “Buradan,” diyor.

Ezberlediğim haritaya göre tünelin kilit yapısal noktalarından biri olan ilk bölüme ulaşıyoruz. Declan’la Neema motorlarından kayarak inip hızla sırt çantalarını boşaltıyorlar. Ben tetikte kalıyorum, tüfeğim gölgeleri tanyor; beklenmedik bir ziyaretçimizin olmaması için etrafı kolluyorum.

İkisi de hızlı çalışıyor, patlayıcıları ustalıkla betona sabitliyorlar, her patlayıcı etkinleştirildiğinde yeşil ışık yanıyor. Sonra tekrar motorlarına atlıyorlar, sırada belirlenen bölüme doğru hızlanıyoruz.

Neema son patlayıcıyı taş sütuna sabitler sabitlemez Declan,

Saint'e, "Patlayıcılar yerleştirildi," diye rapor veriyor. "Patlamaya on dakika var."

Saint, "Buluşma noktasına geçin," diye cevaplıyor. Sesi hafif telaşlı geliyor, şu anda saldırı ekibinin nasıl bir kaostan içinde olduğunu ancak tahmin edebiliyorum.

Declan, "Hadi," diyor.

Neema ileri fırlamış bile. Ben de onu takip etmek üzereyim ki yerleştirdiği son patlayıcının yeşil ışığının yanmadığını fark ediyorum.

Telepatiyle, "Declan," diyorum. "Neema'nın patlayıcısı çalışmadı."

Motorundan atlayıp halletmek için koşuyor. Yeşil ışık yanıp sönüyor, bir saniye sonra ikimiz de Neema'nın peşinden hızla ilerliyoruz, Neema bizden birkaç metre öne geçmiş durumda.

Tünelden hızla ilerlerken içimdeki heyecanın uğultusunu duyabiliyorum. Bizim için bütün görev on dakikadan az sürdü ama adrenalinim hâlâ tavan yapmış durumda; kalbim göğsümde hızla, kesik kesik çarpıyor. Yapmamız gereken tek şey tünelin batı ucundan çıkıp ikinci buluşma noktaya ulaşmak. Luisa'yla saldırı ekibi çoktan yola çıkmış olmalı. Ekibimizin Bakırları yeterince oyalamış olmasını, Teriq'in ekibinin herkesi tahliye etmiş olmasını diliyorum ama henüz rapor vermedi.

"Tahliye tamamlandı."

Çok erken konuşmuşum. Teriq'in onayıyla içim rahatlamaya başlıyor.

"Kuş havalandı. Kargo güvende." Şimdi Gray konuşuyor, sesindeki memnuniyeti kaçırmak imkânsız.

Saint kulaklıktan, "Oyalama ekibi," diyor. "Buluşma noktasına varış süreniz nedir?"

Declan, "İki dakika," diyor.

İki dakika ve çıkıyoruz. Başardık. Kusursuz bir görev gerçekleştirdik.

Gidonları daha sıkı kavrayıp rahatlatarak bir nefes daha bırakıyorum.

Neredeyse çıktık. Haritalarımız tünelin, tesisin güney çevresinin ötesinde bir açıklıkta sona erdiğini gösteriyordu, o yüzden başıboş muhafızlarla karşılaşmamamız lazım. Tünel ileride kıvrılıyor, dönüşe yaklaşıpna kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmiyorum.

Onu duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Kapalı alanda titreşen enerji duvarının uğultusu.

Ses büyüyor, duvarlardan yankılanıyor, köşeyi döndüğümüzde görüyorum: tünelin sonunda titreşen mavi duvar. Doğal olmayan bir yoğunlukla parlıyor.

Kapalı olması gereken enerji duvarı... kapalı değil.

Açıklık yaklaşırken korku göğsüme yumruk gibi iniyor. Neema'nın son sürat ona doğru ilerleyişini izliyorum.

"Neema!" diye bağıyorum. "Dur!"

Çok geç.

Enerji duvarına çarpınca havada kıvılcımlar patlıyor, Neema motordan savruluyor. Lastiklerin metal jantları, araç havada dönüp savrulurken yeni bir kıvılcım yağmuru yaratıyor, araç geri fırlayıp Declan'ın neredeyse kafasını uçuruyor.

Reflekslerim bedenimin kontrolünü ele geçiriyor. Frenlere asılmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Kayarak doğrudan güç alanına çarpacağım. O yüzden koltuğumdan atlayıp havaya fırlıyorum, yuvarlanırken dünya dönüyor, sertçe betona çarpıyorum.

"Declan!" diye bağıyorum.

Ama ilerlemeye devam ediyor.

Neden hâlâ ilerlemeye devam ediyor?

"Declan!"

Panik boğazımı sıkarken, bir kez daha saf içgüdüyle hareket ediyorum. Öyle doğal gerçekleşiyor ki sorgulamıyorum bile. Bir yol açıp altını kullanıyorum, Declan'ın zihnini ele geçirirken enerjileri zerre zerre topluyorum.

"Atla!" diye emrediyorum.

Son anda motosikletten atladığında içimi ezici bir rahatlama hissi kaplıyor.

Motosiklet enerji duvarına çarparken elektrik yay gibi dışarı sığıyor. Declan'ın vücudu ortaya çıkan kıvılcımların yanından kayıp geçiyor, kolunun kopmasına ramak kalıyor. Motosikleti canlı akım yüzünden sarsılıyor. Doğal olmayan bir çılgılık duyuyorum, elektriğin makinenin içinden geçerken çıkardığı ses olduğunu fark ediyorum. Enerji duvarı yeniden kıvılcım çıkarmaya başladığında mavi-beyaz bir parıltı tüneli aydınlatıyor.

"Declan!"

Yanına koşuyorum. Sendeleyerek dizlerinin üstüne düşüyor, bütün vücudu titriyor.

Onu ayağa kaldırırken, "İyi misin?" diye soruyorum.

Soruyu görmezden geliyor, vahşi bakışları gölgeleri tarıyor. Dişlerinin arasından, "Neema," diyor.

"Şu tarafta."

Neema'nın hareketsiz bedenine doğru sendeleyerek ilerliyoruz. Vücudundan duman yükseliyor, yanmış saçla etin keskin kokusu burun deliklerimi yakıyor. Elektriğin hâlâ bedeninde dolaşıyor olabileceğinden korktuğum için dokunmaktan çekiniyorum ama buna gerek yok. Gözleri sonuna kadar açık.

Onları kırpıyor.

Cansız.

Declan'ın kolları gümüşle dalgalanmaya başlıyor. Bir an elektrik çarpıyor sanıyorum ama sonra ne yaptığını anlıyorum.

Düz bir sesle, "Öldü," diyor. "Enerji imzası yok." Kulaklığındaki parçaya dokunuyor. "Saint. Enerji duvarı aktif. Neema öldü ve buradan çıkamıyoruz."

Saint, "Siktir," diyor. "Tamam. Geldiğiniz yoldan geri dönüp ilk iniş noktasma gidin. Lu'yu yönlendiriyorum."

"Anlaşıldı." Declan konuşmayı kapatırken nefesi kesik kesik geliyor.

İkimiz de tekrar Neema'ya bakıyoruz. Elektrikle ölümüne kızartılmış hâlde yerde yatıyor. Ne korkunç bir son. Neema'yı pek sevmezdim ama ölmesini de kesinlikle hiç istemedim.

Declan sonunda, "Gidelim," diyor.

Haşatı çıkmayan tek araç benim motosikletim. Declan ona benden önce ulaşıyor ama makineyi doğrultmaya çalışırken bir anda sendeleyip neredeyse düşüyor, kesik kesik nefes alıyor.

“Ne oldu?” Elini sallayarak endişemi geçiştiriyor ama bu kez izin vermiyorum. “Vücudunun herhangi bir yeri duvara temas etti mi?”

“Sadece kıyafetimin ucu,” diye mırıldanıyor. “Bana değmedi.”

O kadar emin değilim. Akciğerleri zorlanıyormuş gibi nefes alıyor, kalbinin de zorlanıyor olabileceğinden endişeleniyorum. Enerji duvarından gelen en küçük elektrik akımının bile vücudun doğal ritmini bozabileceğinin farkındayım.

Motosiklete binmeden önce önünü kesiyorum.

Kararlı bir şekilde, “Bu hâldeyken süremezsın,” diyorum. Kendi bacağımı seleye atıyorum. “Bin.”

Başka bir şey demeden arkamda yerini alıyor, kollarını belime doluyor. Ellerinin titrediğini, göğsünün hızla inip kalktığını hissediyorum. Evet, bir şeyler çok ters gidiyor. Gazı çevirip ters yönde hızla ilerliyorum. Neyse ki Kumanda pususuyla karşılaşmıyoruz, nihayet tünelden çıktığımızda gökyüzünü görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemiştir.

Ama sevincim kısa sürüyor.

Teriq telf üzerinden, “Küçük bir aksilik oldu,” diye bildiriyor. “Görünüşe göre birini geride bıraktık. Bu sabah muhafızlardan birine saldırdığı için Modlardan biri kamp hapisanesinde tutuluyor.”

İçimdeki huzursuzluğu görmezden gelemeyerek, “Kim?” diye soruyorum.

“Önemi yok. Havadayız artık.” Teriq’in tonu hem kabullenmiş hem kararlı. “Kırk iki kişiden kırk birini çıkardık. Ben buna başarı derim.”

“Kim?” diye tekrar ediyorum. Sesimdeki düşmanlığı duyuyorum ama engelleyemiyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor ama Teriq’in ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyorum.

“Tana Archer.”

"Oyalama ekibi, ilerlemeniz gerek. Buluşma noktasma ulaşmak üzeresiniz."

Saint'in sesi kulağımda ama söylediklerine odaklanamıyorum. Motosikleti aniden durdurunca Declan'dan öfkeli bir küfür çıkıyor.

"Ne bok yiyorsun? Sür," diye emrediyor.

Titrek titrek nefes alıyorum. Ellerim zayıflamış gibi hissediyorum, gidonun etrafında titriyorlar. Alelacele nefes alarak Declan'ı görmezden gelip Saint'e sesleniyorum.

Görev liderimize, "Tana olmadan hiçbir yere gitmiyorum," diyorum. "Onu almaya gidiyorum."

"Hayır. Buluşma noktasına git."

"Onsuz gitmiyorum."

"Darlington. Buluşma noktasına git."

İleride başka herhangi bir göreve seçilme ihtimalimin ellerimden kayıp gittiğini görüyorum ama inatla, "Hayır," diyorum. "Tana'yı bırakmıyorum. Onu öldürürler. Özellikle bu geceden sonra. Bu kurtarma görevi için Başkaldırı'ya yardım ettiğini düşünecekler. Sikeyim, onu öldürürler."

"Wren." Bu kez konuşan Gray. "İkinci kuş beş dakika içinde kalkıyor. Zaman yok."

"Kimseden beni beklemesini istemiyorum," diyorum. Çoktan motosikletten indim, Declan'dan boğuk bir itiraz yükseliyor. "Bizden birini geride bırakmak istiyorsanız o sizin kararınız.

Ama ben onu ölüme mahkûm etmeyeceğim. Onu çıkarmayı başarırısam, Tana'yla ikimiz kendi başımızın çaresine bakarız. Luisa, Declan buluşma noktasına tek başına gidiyor. Birazdan orada olur."

Hatta sessizlik oluyor.

Şaşırtıcı şekilde, sırada konuşan kişi Luisa.

"Gray, eğer Wren mahkûmu serbest bırakabilirse, geri dönüp onları alırım." Aceleyle ekliyor: "Görev liderleri onaylarsa tabii."

Teklifi içimi minnetle dolduruyor. "Teşekkür ederim, Lu."

Kısa ve net bir şekilde, "On dakika," diyor. "Size verebileceğim maksimum süre bu. İkinci buluşma noktasının koordinatlarını bilek telfine gönderiyorum. Saint?"

Kısa bir duraksamanın ardından, Saint sinirli sinirli cevap veriyor. "On dakika ama fazlası yok. Orada olmazsan, Lu sensiz gider."

"Beklemede kalın," deyip hattı kapatıyorum. Yüzü gittikçe daha da solan Declan'a bakıyorum. "İlk buluşma noktasma git."

Başını sallıyor. "Desteğe ihtiyacın var."

"Kimseye destek olabilecek durumda değilsin. Baştan kabul etmediğin yan bir görev için hayatını riske atacak hâlim yok. Git."

"Hayır. Motosiklete bin." Declan'ın sesi zayıf çıkıyor.

"Böyle bir işi yapabilecek durumda değilsin!" Bileğini tutup nabzını yokluyorum. Zayıf. Korkutucu derecede zayıf. "Şifacıya ihtiyacın var. Benim için kendini tehlikeye atmanı istemiyorum--"

"Bir Mod'u arkada bırakma konusunda huzursuz olan tek kişinin kendin olduğunu mu sanıyorsun?" diyerek çıkışıyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

"Ben de bizden hiç kimseyi geride bırakmayacağım. O yüzden siktiğimin motosikletine bin." Çenesi taş gibi geriliyor. Anlaşılan inat konusunda dengimi bulmuşum.

Tartışmanın faydası yok, o yüzden motosiklete binip sürmeye başlıyorum. Daha önce verilen haritaların hepsini ezberledim,

madendeki hapishane tesisinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Son birkaç dakikadır ısrarla bağlantı kurmaya çalışan Cross'u sessizce kontrol ederken, Declan damarlarımı göremediği için şükrediyorum.

"Tana hapishanede tutuluyor. Onu almaya gidiyorum."

"Yalnız mısın?" Kulaklarımda küfrediyor.

"Yanımda başka bir şebeke operatörü daha var ama kötü durumda. Hapishanede kaç muhafız var?"

Soruyu görmezden geliyor. "Git, Wren. Bu gece şansını yeterince zorladın."

Haklı olabilir ama Tana'yı terk etmeyi reddediyorum. Konu kapanmıştır.

Koğuşlar, maden kompleksinin batı kenarında yer alan, yer üstündeki bir dizi binadan oluşuyor. Karşılaştığımız güvenlik eksikliği karşısında içimde bir rahatlama hissediyorum. Bütün personellerini doğu çevresine yönlendirme planımız başarılı olmuş, Teriq'in ekibi batı tarafında verimli çalışmış. Gözetleme kulesi boş, bir erkek cesedi kenardan sarkmış durumda; tüfeği, kayışıyla aşağı doğru sallanıyor. İkinci muhafız da benzer bir durumda olmalı.

Erkek koğuşunun arkasına yanaştığımda Declan, "Siktir. Duyuyor musun?" diyor.

Dinliyorum ve gerçekten de... uzaktan savaş jetlerinin sesi geliyor. Kumanda takviye gönderiyor.

"Cross," diyorum. "Hava desteği mi çağırdın?"

"Evet. Tahmini varış süresi dört dakika."

Declan'a, "Burada kal," diyorum çünkü kaç kere itiraz ederse etsin gerçekten beni destekleyebilecek durumda değil. "Tana'yı serbest bıraktıktan sonra onu dışarı göndereceğim. Onu buluşma noktasına senin götürmen gerekecek."

"Peki sen?"

"Başımın çaresine bakarım. O motora üç kişi sığmaz ve önceliğim o."

Gözlerinde bir saygı parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.
"Dikkatli ol, Darlington."

Tüfeğimi omzumdan indirip kaldırıyorum, gri beton binanın yanından yavaş yavaş ilerliyorum. Bütün alan ürkütücü derecede sessiz ve gölgelerle kaplı. Teriq'in ekibi tahliye için projektörlerin hepsini patlatmış.

Cross, "Güvercin," diyor. "Genelde biri içeride, biri de dışarıda olmak üzere iki muhafız oluyor ama ikisini de çektim."

Boğazımı tıkayan duyguyla, "Teşekkür ederim," diyorum.

Raporuna rağmen köşeyi dönerken temkinliyim. Dışarıda kimse yok. Bir nefes veriyorum, sonra içeri girip normalde diğer muhafızın duracağı ama şu anda boş olan küçük hapisane alanını buluyorum.

Hapishanede dört hücre var, hepsinde de içeri bakmamı sağlayan dar bir pencere açıklığı. İlk ikisi boş. Üçüncüye göz attığımda, pencerenin önünde volta atan birinin koyu teniyle saçından anlık bir görüntü yakalıyorum.

Bağlantı kurmaya çalışırken kapıya yumruğumu vuruyorum. Bütün gece beni görmezden geldiği için hemen karşılık vermemesine şaşırıyorum. Ancak adını bağırdığımda aniden bağlantıyı kabul ediyor.

"Wren?" Sesi şaşkın çıkıyor.

"Hücrenin dışındayım. Seni çıkaracağım buradan."

"Dışarıda neler oluyor? Çok fazla silah sesi vardı."

"Şebeke, yarın nakledilecek Modların hepsini kurtardı."

"Nakledilecek Modlar mı?"

"Sonra anlatırım."

Hücre kapısında bir tuş takımı buluyorum. Siktir. Ateş edersem kilidin açılacağına hiçbir garantisi yok. Hızla yeniden Cross'a uzanıyorum.

"Hücre kapısında parmak izi tarayıcısı var. Menteşelere ateş etmeye başlamadan önce girebileceğim bir devredışı bırakma kodu var mı?"

"Var. Hava desteği tahmini varış süresi üç dakika."

Cross bir dizi numara sayıyor. Numaraları tuş takımına giriyorum, kapı vızıldayarak açılınca rahatlıyorum ve Tana'nın kah-verengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Gayet iyi görünüyor, üstünde Buz Kanyonu'ndaki mahkûm üniforması olduğunu varsaydığım gri, keten bir takım var.

Aceleyle, "Hadi," diyorum. "Fazla zamanımız yok."

Tam hücreden çıkarken Cross yeniden bağlantı kuruyor.

"Arka girişteyim. İçeri girdiğimde bana ateş etme."

Kalbim hızlanıyor. Cross burada mı?

Ona, "Bekle. Hemen gelme," diyorum. "Önce Tana dışarı çıksın. Seni görmesini istemiyorum."

Arkadaşımı hapisane alanına doğru itiyorum. "Git. Declan köşenin arkasında bir yarış motoruyla bekliyor. Seni buluşma noktasına götürecekt."

Tana tereddüt ediyor, gözleri benimle çıkış arasında gidip geliyor. "Sen?"

"Hemen arkadayım. Bir patlayıcı yerleştirmem lazım sadece," diye yalan söylüyorum.

Neyse ki sorgulamadan koşarak uzaklaşıyor. Tana'nın kapıdan çıktığından emin olduktan sonra Cross'a gelebileceğini söylüyorum.

Ayak seslerini bile duymuyorum, bu da onun ne kadar yetenekli bir operatör olduğunun kanıtı. Gölge gibi hareket ediyor. Gözümü kırpyorum, bir anda uzun silueti başının üstündeki ampul tarafından çerçevelenmiş hâlde, karşıdaki kapının eşiğinde beliriyor. Gizli operasyonlar için kullanılan siyah Kumanda üniformasını giymiş.

Çelik mavisi gözleri yüzüme odaklanıp beni inceliyor. Yüzündeki ifadeyi saklaması imkânsız çünkü birbirimize karşı hissettiklerimiz gizlenemeyecek kadar bariz.

Kalbim resmen göğüs kafesine çarpıyor. O yanımdayken dünyam daralıyor. Beni içine çeken bir merkez gibi, geri kalan her şey arka planda silinip gidiyor. Ona doğru koşup kollarımı boynuna doluyorum.

Sarıyor, sonra homurdanarak, "Halledeceğimi söylemiştim," diyor.

"Risk alamazdım. Sen de söyledin, artık eskisi kadar yetki gücün yok."

Çenesi, dişlerini sıkar gibi geriliyor. Gözle görülür öfkesine rağmen onu görmek çok iyi geldi. Elim, çenesini gölgeleyen sakallardan geçiriyorum; dokunuşuma doğru eğiliyor, alnını benimkine yaslıyor.

"Sana fena hâlde kızgıyım."

"Biliyorum."

Gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Seni gerçekten çok özledim."

"Biliyorum."

Parmak uçları yanağıma değiyor.

Bakışlarım dudaklarına kayıyor.

Onu bir daha ne zaman öpebileceğimi bilmiyorum, o yüzden dudaklarını âdeta yutarcasına öpüyorum. Eriyip vücuduna karışıyorum ve uzun, güzel bir an boyunca dünyanın geri kalanı yok oluyor. Sadece biz varız. Dili benimkine kayınca inliyorum. Bu ses, onu geri çekilmeye zorlayan o muhtaç, acı dolu ses.

Vücuduma yaslanmış hâlde titrediğini hissediyorum. O da benim onu istediğim gibi, delicesine beni istiyor; elimden gelse kıyafetlerini yırtar, onu yere itip aklını başından alana kadar onunla sevişirdim.

"Benimle gel," diye yalvarıyorum. "Sana merhamet gösterirler. Ne gerekirse yapacağım."

Kasvetle, "Göstermezler ve gösterecekler bile onlara güvenemem. Sonra konuşmamız gerek," diyor. "Keşfettiğim bazı şeyler var--"

Birden elini kulaklığına götürüyor. "Takviye birlikler geldi. Gitmen lazım."

"Yayayım. Araç var mı--"

"Motosikletim arkada." Yumuşak, işkence dolu bir nefes veriyor. "Git."

Son bir öpücük çalmaya karşı koyamıyorum. Dudaklarımı dudaklarının üstünde gezdiriyorum, hissini de tadını da ruhu-
ma kazımaya çalışıyorum.

Sonra arka taraftan çıkıp gölgelerin arasında gözden kaybo-
luyorum.

* * *

Luisa kulağında, "Neredesin?" diyor. "Declan'la Archer'ı uçağa
aldım."

"Otuz saniye," diyorum.

İkinci buluşma noktasına ulaşıyorum, Luisa'nın bizim için
geri dönmeyi kabul etmesine içimde sonsuz bir minnet duyuy-
yorum. Uçak görüş alanıma girdiğinde, bekleyen hava aracının
güvenliğine doğru hızlanıyorum.

"Buradayım," diye bildiriyorum, ardından kargo rampası be-
nim için aşağı inerken Kumanda motosikletini bırakıyorum.

Koşarak içeri giriyorum, hemen sonra rampa yükseliyor, kapı
kapanıyor. Öyle rahatlıyorum ki başım dönüyor. Tana çoktan
emniyet kemerleriyle koltuğuna bağlanmış durumda. Declan da
öyle. Solgun ve ter içinde, nefesi öncekinden bile daha kötü.

Endişeli bakışlarım Declan'a odaklanmış hâlde Tana'nın ya-
nına oturup kemerimi bağlıyorum.

Tana, "Nesi var?" diye soruyor.

"Galiba kalbi iflas ediyor. İnkâr etti ama vücudunun bir kıs-
mının enerji duvarına temas ettiğinden neredeyse eminim. Lu-
isa," diye sesleniyorum kokpite doğru. "İner inmez Fiona'nın
Declan için hazır olmasını sağlayabilir misin?"

"Konuştuk zaten. Hazır bekliyor."

Havada olduğumu söylemek için Cross'la bağlantı kurdu-
ğumda, hissettiği rahatlama çok belirgin. "Bir süre semtlerden
uzak dur," diye uyarıyor. "Travis bu olay yüzünden kan dökmek
isteyecek."

İçimde bir endişe sızısı hissediyorum ama Tana'nın bakışları-
nı üstümde hissettiğim için tepkimi gizlemeye çalışıyorum. "Bu-
nun için seni suçlamayacak, değil mi?"

Kısa ve sert bir şekilde, “Suçlamaya başladı bile,” diye yanıt veriyor. “Nakil meselesini duyduktan sonra bu görevi ben istedim, transferi kolaylaştırıp sorunsuz ilerlediğinden emin olmayı teklif ettim ve sadece birkaç saat sonra bir Başkaldırı birimi gelip hepsini kaçırdı. Travis tesadüflere inanmaz.”

Siktir. *Siktir*. İstihbaratı Otorite’ye ileterek Cross’u tehlikeye atıyor olabileceğim aklıma bile gelmemişti.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Olamazsın, Güvercin. Güvenli bir yere ulaş yeter.”

Uçuş, hayatımın en uzun otuz dakikası oluyor. Yol boyunca diken üstündeyim, Kumanda’nın hava filosunun gelip bizi gökyüzünden vurmasını bekliyorum ama Karadiyar’ın üstünden sorunsuz geçiyoruz. Tana uçuşun büyük bölümünde sessiz kalıyor. Ancak dağa yaklaşırken benimle bağlantı kurmaya çalıştığını hissediyorum.

“Kiminle konuşuyordun?”

Şüpheli tonu içime bir ağırlık çökmesine neden oluyor. Yalan söylemek için ağzımı açıyorum ama onu kandırmayı kendime yediremiyorum. Tana’ya daha önce bazı şeyleri söyleyerek yalan söylemiş oldum ama yüzüne karşı, doğrudan sorulmuş bir soruya yalan söyleyerek cevap vermedim hiç.

İçimdeki karmaşayı hissettiğini fark ediyorum, gözlerine küçümseme gölgesi düşüyor. “Biri sana yardım etti.” Bakışları üstümde sabit kalıyor. “O hücre kapısını nasıl açacağını biliyordun çünkü sana kod verildi. Onlardan biri tarafından.”

Sonunda cevap verecek cesareti buluyorum. “Öyle olduysa bile gerçekten önemi var mı? Artık özgürsün.”

Başını çevirip dümdüz karşıya bakıyor, yeniden sessizliğe gömülüyor.

Dağ bizim için açıldığında piste doğru alçalırken elini tutmak için uzanıyorum. Geriliyor.

Sessizce, “Benden nefret ettiğini biliyorum,” diyorum. “Ama güvende olduğun için çok mutluyum.”

Tana’nın ifadesi yumuşuyor, sesi zihnimin içinde kayıyor.

“Senden nefret etmiyorum.” Duraksıyor, sonra kahverengi gözlerinin yeniden onaylamaz bir ifadeye bürünüşünü yılgınlıkla izliyorum. “Ama onlardan biriyle çalışıyorsan... onlardan birine güveniyorsan... senden asla nefret edemem Wren ama sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.”

* * *

İndiğimizde hangarda bizi bir karşılama ekibi bekliyor ama hepsi hoşça karşılamıyor. Fiona’yla Teriq, Declan’ı hızla revire taşıırken gözümün ucunda bir hareket bulanıklığı yakalıyorum, döndüğüm anda Evlynne’in üstüme atladığını görüyorum.

Kamyon çarpmış gibi bir etkisi oluyor, darbenin gücü dişlerimi zangırdatıp beni kışımın üstüne savuruyor. Yumruğu neredeyse yüzüme isabet ediyor ama tam zamanında altından yuvarlanarak kurtulup geriye doğru sürünerek uzaklaşıyorum.

Evlynne yeniden atılarak, “Neema’ya ne yaptın?” diye çığlık atıyor.

Biri onu yakalayıp benden uzaklaştırıyor. Saint. Kolunu gövdesine doluyor ama Evelynne artık çırpınmıyor, sadece nefes nefese duruyor. Gri gözlerinde vahşi bir parıltı var ama aynı zamanda bakışlarındaki acıyı da görüyorum. Kederi.

Başını Saint’e kaldırıyor, yüzü çöküyor. “Onu ekibine almanızı söylemiştim. Siktiğimin kaltağı Neema’nın ölümüne sebep oldu.”

“Neema motorla bir enerji duvarına girdi.” Samimiyetimi duyabileceğini umarak görev lideriyle göz göze geliyorum. “İstihbaratınız yanlış. Enerji duvarı tamamen aktifti.”

Kasvetli bir sesle, “Biliyorum,” diyor. “Declan bildirdi.”

Evlynne’e dönerken içimde yükselen öfkeyi hissedebiliyorum. “Gördün mü? Böyle bir şey nasıl benim suçum olabilir?”

“Belki de enerji duvarını *senin* orada olacağını bildikleri için devreye sokmuşlardır.”

Suçlayacak birini arıyor, yüzündeki ıstırapı görmesem daha çok gücenebilirdim.

Onun yerine sesimi sakın ve dengeli tutuyorum. "Neema önümüzdeydi. Duvarın açık olduğunu fark ettiğimizde duracak zamanı yoktu. Declan da son anda manevra yapamasaıydı ölecekti. Hiç kimsenin suçu değildi."

Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum ama tekrar saldır-maya çalışmıyor. Saint'in kolunu omzundan silkip atıyor, sert adımlarla hava kilidine doğru uzaklaşıyor.

Yanımda, Tana hangarın etrafına belirsizlikle göz gezdiriyor. Bu gece kurtardığımız diğer mahkûmlar vadiye taşındı ama Tana son dakikada dahil oldu. Bu gece Hançer'den vadiye bir uçuş daha yapılacağını sanmıyorum.

Omzunu sıkıyorum. "Geceyi benim odamda geçirebilirsin, yarın--"

Gray, "Hayır," diye araya giriyor. Uçaktan indiğimden beri bana söylediği ilk kelime bu. "Geceyi revirde geçirecek. Sağlık kontrolünden geçmesi lazım." Saint'e başıyla işaret ediyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Saint, Tana'yı çoktan götürmeye başladı bile. Tana omzunun üstünden bana bakıyor ama, "Sorun değil. Sabah seni bulurum," diyorum.

Beni görmek isterse tabii. Uçaktaki konuşmamızdan sonra aramızın ne durumda olduğunu bilmiyorum. En eski dostumun bana *güvenip güvenemeyeceğini* sorguluyor olması, içimi yavaş yavaş yakan bir asit gibi kemiriyor.

Onlar gittikten sonra Gray beklemediğim kadar sert bir bakışla beni olduğum yere sabitliyor. "Hadi."

Soğuk tavrı yüzünden huzursuz oluyorum. "Nereye?"

"Otorite'yle durum değerlendirmesine."

"Şimdi mi? Gecenin bir yarısı. Sabahı bekleyemez mi?"

"Hayır, bekleyemez."

"Neden sadece ben?"

"Çünkü en yakın arkadaşını kurtarmak için hem bütün görevi hem de ekip arkadaşlarının hayatını riske atan tek kişi sensin."

Yaptıklarım için ufacık bir pişmanlık bile hissetmememe rağmen başımı hızlıca sallıyorum. Tana'nın Kumanda tarafından bir

kez yakalanmasına izin verdim zaten. Başına bir şey daha gelmesine izin veremezdim. Bundan sonra hiçbir görev lideri benimle çalışmak istemezse de öyle olsun, ne yapalım.

Savaş odasında Fiona dışında herkesin bizi beklediğini görüyorum.

Adrienne, Gray'e bakıyor. "Oylama gerekirse Fiona'nın vekiliyim."

"Ne hakkında oylama?" diye sorup kaşlarımı çatıyorum.

Teriq, "Hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleşip yüzleşmeyeceğin hakkında," diye karşılık veriyor.

Kallister olduğu yerden bana, az sonra azar işiteceğimi biliyormuş gibi anlayışlı bir bakış atıyor. Teriq'in yüzü buz gibi. Gray'in yüzündeki bütün kaslar tanıştığımızdan beri ilk kez öfkeyle gerilmiş durumda.

Evet.

Sıçtım.

Adrienne, "Dikkat dağıtma ekibindeydin," diyor. Kolları göğsünde sıkıca kenetlenmiş ve kızıl saçları sert bir topuzla toplanmış, ona her zamankinden daha ürkütücü bir hava katıyor.

Gergin gergin, "Evet," diyorum.

"Görevin doğudaki tedarik tüneline dikkat dağıtıcı patlayıcılar yerleştirip sonra geri çekilmekti, doğru mu?"

"Evet."

"Öyleyse sikeyim, nasıl oluyor da madenin batı bölgesinde yan görev yönetir hâle geliyorsun?"

Üstten bakan tonu içimde bir öfke patlamasını tetikliyor. "Cevabını zaten biliyorsunuz. Eminim bu geceki kayıtların hepsini çoktan dinlemiştinizdir. Ama olan biteni baştan sona tekrar etmemi istiyorsanız--"

"Detaylara ihtiyacımız yok," diye sözümü kesiyor, gözleri alev alev. "Sadece neden kişisel çıkarların için diğer Modifiyelerin hayatını riske atabileceğini düşündüğünü bilmek istiyoruz."

"Kişisel değil, ortak bir çıkardı," diye karşılık veriyorum. "Oraya mahkûmları kurtarmaya gitmedik mi? Tana da mahkûmdu. Hücrede tutuluyordu."

“Hücre için devredışı bırakma kodunu nasıl aldın?”

Adrienne sorusunu beni şaşırtmak için sordu ama uçakta Tana’nın suçlaması sayesinde bunu zaten düşünmüştüm, o yüzden hiç tereddüt etmiyorum. “Gümüş Eli’teyken bize bütün güvenlik kodları verildi. Her hafta rotasyonla değişiyorlar ama birkaçını denedim ve şansım yaver gitti.”

“Evet, çok ama çok şanslıydın, Darlington.” Başını onaylamaz şekilde sallıyor. “Bir daha asla emirlere karşı gelmeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Teknik olarak izin istedim, zamanında orada olmazsam uçağın bensiz gitmesine tamamen razıydım.”

Teriq isteksizce konuşuyor. “Saint, zamanında orada olmazsa uçağın onsuz kalkacağını söyledi.”

“Ve başka kimsenin hayatını da riske atmadım,” diye belirtiyorum.

Kallister, “Declan’ı riske attın,” diyor.

Dişlerimi sıkarak, “Ona gitmesini söyledim. İsterseniz kendisine sorabilirsiniz. Ama reddetti,” diyorum. “Benim gibi, o da bir Mod’u arkada bırakmanın doğru olmadığını düşündü.”

Adrienne’in çenesi bir an için geriliyor. Sonra, “Çıkabilirsin,” diyor.

Asansörle Personel katına çıkıp daireme doğru ilerlerken artık bittiğini düşünüyorum ama taş gibi yüzüyle Gray peşimden ayrılmıyor. Kapımın önünde içeri girmeme izin vermiyor. Başını kendi dairesine doğru sallıyor, isteksizce onu içeriye kadar takip ediyorum.

“Devredışı bırakma kodunu nasıl aldın?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum. Üstüne gideceği şeyin bu olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Söyledim ya. Tahmin ettim.” Bahane ikinci kez dile getirildiğinde kulağa çok daha zayıf geliyor.

“Aptal değilim, Darlington. Ben de Gümüş Blok’ta eğitim alıp Eli’te görev yaptım. O kodlar asla tekrarlanmaz. Her hafta yenisi gelir. Birkaç dakika içinde o kodu tahmin etmiş olman istatistiksel olarak imkânsız, o yüzden sikeyim, zekâmla dalga geçme.”

Duraksıyorum, vicdan azabı içimi hafif hafif doldurmaya başlıyor. "Neden diğerlerine söylemedin?"

"Çünkü işbirliği suçlamasını--"

"İşbirliği mi?" diye haykırıyorum. "Sence bu gece ne oldu, Grayson?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Çünkü benim olduğum yerden bakınca, bizi yıkıma sürüklemek isteyenlerle işbirliği yapıyormuşsun gibi görünüyor."

"Sikeyim--"

"Oradaydı, değil mi?"

Anlamamış gibi yapıyorum. "Kim?"

Yeşil gözleri erimiş metal gibi yanıyor. "Yüzbaşı. Cross Redden. Kimin hakkında konuştuğumu gayet iyi biliyorsun, Wren."

Bana nadiren Wren diye hitap eder ve nedenini bilmiyorum ama kulağa tuhaf geliyor. Fazla resmi.

Bununla yetineceğini umarak, "Cross'un Buz Kanyonu'nda olduğunu biliyordun zaten," diye hatırlatıyorum.

"Hapishanede olmasından bahsediyorum, biliyorsun. Oyun oynamayı bırak."

Başını öfkeyle sallıyor. "Neden sana yardım etsin ki? Seni Nokta'ya uçurdum çünkü bitmemiş meselelerin olduğunu söylemiştin. Bu yarım kalmış meselenin, baştan beri aranızdaki her neyse onu bitirmek anlamına geldiğini varsaymıştım."

"Tamam. Bak, diyelim ki bana yardım etti --ki ettiğini söylemiyorum-- bunu bir kazanç olarak kabul edemez miyiz? Herkes düşmanımız olmak zorunda değil. Tesisteki kırk iki Mod'un hepsini kurtardık. Bu sonuç yeterince iyi değil mi?"

"Sikeyim, dalga mı geçiyorsun benimle? Adam eski General'in oğlu, yeni General'in de kardeşi. Cross Redden düşmanın *ta kendisi*."

"İşlerin hiçbir zaman o kadar basit olmadığını biliyorsun."

Gray üzerime yürüyor. Bakışları yoğun, sarsılmaz bir şekilde benimkine kilitleniyor. Aramızdaki gerilim yükselirken yutkunuyorum.

"Onun için bahaneler üretiyorsun ama o bunu hak etmiyor. Bu kadar basit. İhtiyacın varken senin için savaşmadı."

Nefes almakta zorlanıyorum. "Senin... ağzından çıkanlarla ilgili hiçbir fikrin yok."

"Ölmeye mahkûm edildiğinde neredeydi? Arkadaşı öne çıktı. Ama kendisi neredeydi?"

Cevap vermiyorum çünkü *veremem*.

Cross'un Mod olduğunu söyleyemem.

Xavier'den beni korumasını istediğini söyleyemem.

Annesi için geride kaldığını söyleyemem.

"Kendince haklı nedenleri vardı." Sesimde hiç inanç yok ve bundan nefret ediyorum.

Gray'in çenesi kasılıyor, bastıramadığı bir hayal kırıklığıyla seçiriyor. Bir adım daha atıyor. "Burada, karşılığını vermeye yetecek kadar bile umursamayan bir adamı savunuyorsun."

Meydan okurcasına yüzüne bakıyorum. "Yeter."

"Ne yeter? Gerçeği söylemem mi?"

Aramızdaki son mesafeyi kapatıyor. Gözümü kırpmama fırsat kalmadan beni duvara doğru itiyor, omuzlarım çarpmanın etkisiyle sarsılıyor. Bir anda çenemi kavrayan sert elini hissediyorum. Yanağımı okşayan sıcak nefesi. O kadar yakın ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum, temiz narenciye kokusunu içime çekiyorum.

Kulağıma, "Bundan daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldıyor, bacaklarımın arasında bir kıpırtı hissedince şaşırıyorum. Böyle erkeklerden hoşlandığımı fark ediyorum. Buyurgan ve baskın. Güçlü. Bana meydan okuyan.

Ama şu anda Grayson Blake'in bana ne kadar çekici geldiğini fark etmem, bu konuda bir şey yapacağım anlamına gelmiyor. Hem vücudum hem kalbim başka birine ait.

Yine de... aramızdan geçen çıplak ve filtresiz bir şey bakışlarımızı birbirine kilitlemeye devam ediyor.

"Gray," diye uyarıyorum. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularla ilgili konuşmayı bırak. Unuttuysan hatırlatayım, kız

arkadaşın var." Göğsünü itip yanından geçiyorum. "O yüzden belki de kendi ilişkinle ilgilenip benim aşk hayatımı yargılamayı bıraksan daha iyi olur."

"Odana dön," diye mırıldanıyor.

İnanamaz gözlerle yüzüne bakıyorum. "Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. *Senin* tarafındayım. Hançer'deyim. Kumanda'yla çalışmıyorum--"

"Odana dön dedim."

İnatlaşmaya başlıyoruz.

Boyun eğip gitmek istemiyorum çünkü o zaman o kazanmış olacak gibi geliyor. Ama gecenin bir yarısı azarlanarak burada kalmak da istemiyorum.

Göz temasını bozan ilk taraf ben oluyorum. Teslim oluyorum.

Uzaklaşıyorum ama gitmeden önce dudaklarımdan soğuk bir veda cümlesi dökülüyor.

"İstediğin kadar nutuk çekebilirsin, Gray. Ama bu gece Tana'yı kurtardığım için pişman *değilim*; aynı şeyi yine ve yeniden yapmam gerekse, ne pahasına olursa olsun her seferinde yaparım."

Ona son bir kez, sert ve kararlı bir bakış atıyorum, sonra kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum.

Kahvaltıda herkes gergin. Saint ve Gray benimle neredeyse hiç konuşmuyor, hatta Mako bile sessiz ki bu, görülümüş şey değil. Evlynne tekrar üstüme gelmedi ama Neema'nın ölümü yüzünden hâlâ gözle görülür biçimde üzgün. Onu suçlamıyorum. Ben de üzülürdüm.

Xavier ve Tana'yla oturuyorum, pek de ideal olmayan bir kombinasyon çünkü Tana'nın Xavier'i en son gördüğü zaman, Anson tarafından saldırıya uğradıktan hemen sonrasıydı. Anson, tanıştığımız saniyeler içinde psikopat olduğunu anladığım Gümüş Elit askeriydi. Tana şimdiye kadar o gün hakkında konuşmayı reddetti ama ben yine de o günün anısını zihnimden silemedim.

Ben idam edilmek yerine çalışma cezası almasını sağlayan anlaşmayı yaptıktan sonra Tana'yı gözaltına alanlar Xavier'le Cross'tu. Bu sabah Xavier'in kim olduğunu fark edince Tana tamamen içine kapandı, o zamandan beri bakışlarını tabağına indirdi, yemeğiyle oynayıp duruyor.

Kahvaltıdan önce görev liderleri, dün geceki kurtarma hakkında Otorite'yle değerlendirme toplantısı yaptı. Tartışma konularından biri, çalışmıyor olması gerekirken o enerji duvarının neden aktif olduğuydu. Şimdi Gray'le Saint'in yan masada bu konuyu tartıştıklarını duyuyorum.

Saint kaşlarını çatarak, "Bilginin hatalı olduğu açık ama sence kasıtlı mıydı?" diye soruyor. "Operasyonu sabote etmeye çalışan biri mi vardı?"

“Güvenlik istihbaratı doğrudan mahkûmlardan geliyor. Kendi kurtarılmalarını neden sabote etsinler ki?”

Benim kadar meraklı olduğu için Xavier de konuşmalarına burnunu sokmaktan memnuniyet duyuyor. Masalarına, “Biraz sakın olun artık,” diye sesleniyor. “İstihbaratınız gayet iyiydi. Enerji duvarı açıldı çünkü Gümüş Blok’un yüzbaşısı sahadaydı.”

Gray başını çevirip bakıyor, gözleri kısılmış durumda.

Xavier sıkılmış bir tonla, “Eski general kaynak israf etmeyi hiç sevmezdi,” diye açıklıyor. “O duvarları açık tutmak aşırı güç gerektiriyor, o yüzden kampların büyük kısmında sadece göstermelik. Caydını olsun diye. Ama sahada bir birlik komutanı varsa, hele de soyadı Redden’s e o duvarlar kesinlikle açılır.”

Gray, Xavier’in açıklamasına güvenmeyerek, “Çevreye daha fazla nöbetçi koymamışlardı,” diye belirtiyor.

“Neden koysunlar ki? Tuz madeni iki taraf için de fazla önemli. Kumanda, Aykırıların Kıta’daki kalan tuz kaynaklarından birini havaya uçuracak kadar aptal olmadığını düşünüyor.”

Evlynne, “Bana bir kez daha Aykırı dersin boğazını keserim,” diye uyarıyor.

Gray, Xavier’in yüzünü inceliyor. “Bu güvenlik protokollerini neden daha önce paylaşmadın?”

Xavier, “Çünkü sonuçta bu görev hakkında bana pek danışılmadı, haksız mıyım?” diyor.

Kahvemini arkasına gizlenerek gülümsüyorum. Yanımda Tana hâlâ çatalıyla yumurtaları tabağın içinde ittiriyor.

Evlynne suçlayarak, “Danışsaydık da bize yanlış bilgi verirdin zaten,” diye çıkışıyor.

“Galiba artık asla öğrenemeyeceksin, değil mi, Elaine?”

“Evlynne.”

Xavier, “Adının ne olduğu umurunda değil,” deyip tostundan kocaman bir ısırık alıyor.

Kaşımı kaldırıp *Xavier’in işe yarayabileceğini* söylediğimi hatırlatır gibi Gray’e bakıyorum. Ama başını çeviriyor, yeniden mesafeli hâline dönüyor. Tartışmamızdan beri varlığımı neredeyse hiç fark etmedi.

Evlynne sinirle, "Her neyse," diyor. "Eğer enerji duvarı Redden'i korumak için açıksa, o zaman Neema'nın ölümünden o sorumlu demektir, bu da o piçi gönül rahatlığıyla öldürebileceğim anlamına geliyor."

Önce benim cesedimi çiğnemesi gerekecek.

Bizimkinin karşısındaki masada Teriq'in damarlarının parladığını görüyorum, ardından omuzları doğruluyor.

"Kesin sesinizi," diye gürlüyor. "Kumpanya'dan bir yayın geliyor."

Ben de geriliyorum. Gümüş Jübile'nin ertesinde Travis Redden'in savaş ilan ettiği açıklamadan bu yana yeni yayın olmamıştı.

Arka duvardaki holoe ekran titreyerek açılırken yemekhaneye sessizlik çöküyor. İyiye işaret olmadığını hemen anlıyorum. Neredeyse bütün yayınlar Meclis Binası'nda ya da Meclis Binası'nın dışında yapılır.

Bu yayın Güney Plaza'dan yapılıyor.

İdam alanına bakınca yüreğim sıkışıyor.

Yeni generalimiz ve arkasında birkaç kişi daha platforma çıkıyorlar. Gümüş Blok'un geçici yüzbaşı Deron Radek'i tanıyorum ama Cross'u hiçbir yerde göremiyorum. Radek'in ardından Bakır Blok'tan bir subay geliyor, lacivert kolunda dört albay yıldızı var. Ardından Roe çıkıyor, yanında tanımadığım bir askerle tanıdığım biri daha: Ivy Eversea.

Cross'un eski sevgilisi.

Ivy'nin narin yüz hatları gerilmiş ama ifadesiz; Cross'un küçük kardeşinin yanında duruyor. Kaşlarını çatıyorum, bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Gördüğüm kadarıyla Ivy'nin hiçbir zaman Roe'dan hoşlanır gibi bir hâli yoktu.

Tozlu avluda kalabalık toplanmaya başlıyor, insanlar generallerini dinlemek için bir araya geliyorlar. Ama o sivillere hitap etmiyor. Kameraya hitap ediyor.

Travis lafa, "Dün gece geç saatlerde," diyerek giriyor, "bir grup Aykırı asi Buz Kanyonu'ndaki maden tesisine sızıp yıkıcı bir saldırı başlattı: Bu saldırı sırasında kırk iki gümüş kan

yasadışı şekilde tesisten çıkarıldı. Şunu sakın unutmayın: İster Aykırı ister Asal olsun, bütün mahkûmlar Heyet tarafından Kumpanya'nın çalışma kampında hizmet etmek üzere cezalandırılmıştır. Dolayısıyla bütün mahkûmlar Kumpanya'ya aittir."

Birinin, "Siktir oradan," diye homurdandığını duyuyorum. Odadaki öfke seviyesi gittikçe yükseliyor.

Cross'un yokluğu çarpıcı. Nokta'nın eğlence bölgesindeki neon bir tabela gibi. *Nerede o?* Artık Elit'i yönetmediğini biliyorum ama rütbesi elinden alınmadı. Orada olması gerekirdi.

Kaygı mideme iğne gibi batıyor. Dün geceki tahliyeden dolayı Travis'in kendisini suçladığım söylemişti. Ya kardeşleri onu yeniden hücreye attıysa? Zihnine hafifçe dokunduğumda sessizlikle karşılaşınca endişem iyice artıyor.

Kendimi Tana'nın eline uzanırken buluyorum. O da karşılık verip elimi sıkınca beni şaşırtıyor.

"Bu acımasız saldırının sonucunda on altı Asal hayatını kaybetti. Kıta'yı yok etmek isteyenlerden korumak için Bakır Blok'ta görev yapan on altı cesur ruh. Babam, zihni düşman tarafından bozulmadan önce her zaman, suçun ağırlığının cezanın şiddetini belirlediğini savunurdu." Travis dramatik etki için duraksıyor. "Dün gece on altı hayat kaybedildi." Bir duraklama daha. "Bu sabah on altı hayat alınacak."

Dehşet üstüme beton gibi çarpıyor. Travis geri çekilip subaylarının yanına katılıyor, Cross'la bağlantı kurmayı bir kez daha umutsuzca deniyorum. Bu kez cevap veriyor.

"Ne boklar dönüyor?" diye soruyorum. "İyi misin? Yayını görüyor musun?"

Sert cevabı korkularımı doğruluyor. "Gözaltındayım."

"Siktir. Abin şu anda canlı yayında. On altı masum sivil idam etmek üzere, Cross! Nasıl durduracağız?"

Kanımı donduran tek bir kelimeyle cevap veriyor.

Dişlerinin arasından, "Durduramayız," diyor.

Holoekranda bir hareketlenme oluyor. Tam ortaya çıktıkları anda dikkatimi tekrar ona çeviriyorum.

İdam mangası.

Üniformalı askerler sabah ışığında parlayan tüfekleriyle platformda sıraya dizilirken boğazım nefretle yanıyor. Aylar önce aynı kalabalığın içinde durup aynı askerlerin Jim Amca'yı öldürüşünü izlemiştim. Şimdi yine aynı şeyi yapmaya hazırlanışlarını izliyorum.

Platformun arkasındaki siyah kapılar yana kayarak açılıyor. Meydanı Kumanda üssüne bağlayan tünel bu. İki silahlı asker tünelden bir grup insanı dışarı çıkarırken Tana'nın elini daha çok sıkıyorum.

Elleri arkalarından bağlanmış, sivil kıyafetli kadınlarla erkekler.

Yüzleri çökmüş, solgun ama gözleri sert. Öfkeli. Askerlerin Mod mahkûmları itip kaktığını, bazılarının sendeleyerek öne çıktığını görünce boğazım düğümleniyor.

İlk mahkûm ahşap platforma sürükleniyor. Genç, belki yirmili yaşlarının ortalarında. Omuzlarını dik, çenesini yukarıda tutuyor; bakışlarını idam mangasına değil, kendisini yıldırma ya çalışsınlar diye meydan okurcasına Travis'le diğer subaylara diyor. Nafile. Kumpanya onu pes ettiremeyeceğini biliyor. O yüzden buradalar. Ruhunu değil, vücudunu pes ettirecekler.

Albay öne çıkıyor, gözleri ifadesiz, ağzı ince bir çizgi hâlinde. Mangasına hitap ediyor, konuşurken sesi sıkılmış gibi çıkıyor.

"Tüfekler yukarı."

Sekiz tüfek bir anda havaya kalkıyor.

Albay, "Ateş," diye emrediyor.

Silah sesi yankılanıyor.

Mahkûm kurşun yağmuruna tutuluyor; ardından korkunç, sağır edici bir sessizlik geliyor. Genç adamın cesedi yere yığılırken çevremde şok çığlıklarıyla öfkeli bağırışlar yankılanıyor.

Ben ses çıkaramayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Derin bir nefes alıyorum ama oksijen ciğerlerimi doldurmayı reddediyor. Nefesim zayıflıyor, soğuk bir dehşet dalgası üstüme çarpıyor.

Bu savaş değil.

Bu düpedüz... cinayet.

Sonraki mahkûm platforma itilirken titriyorum.

Albay, "Ateş," diye gürlüyor.

Bir tur kurşun daha; bir ceset daha yere düşüyor.

"Ateş."

Sıradaki mahkûm öne itiliyor.

"Ateş."

Yeni bir dizi kurşun; bir ölü daha.

Bütün mahkûmlar mangayla yüzleşirken midemin dibinde öfke birikiyor, her seferinde daha sıcak kaynayıp daha parlak yanıyor. Ne kadar gözlerimi kaçırmak, olanı inkâr etmek istesem de yapamıyorum. Bütün platform ceset ve kan denizine dönene kadar birer birer yere düşüyorlar. Koyu, yapışkan madde ahşap kenardan uzun, kırmızı buz sarkıtları gibi damlıyor.

Travis idamların hepsini yüzünde hiçbir ifade olmadan izliyor. Roe ise aldığı hazzı gizleyemiyor. Memnuniyetini de. Bizden nefret ediyor. O kadarını hiçbir zaman saklamadı.

Şiddetli bir öfkeyle patlamadan önce metanetimın son ipliğine tutunmaya çalışarak bir nefes daha alıyorum.

Etrafımda yaşlı yüzler var. Öfke dolu yüzler. Travis'le subayları, sivil kalabalığın vahşi tezahüratları eşliğinde on altı cinayeti denetlerken, gözler nefretle yanıyor. Ölümle vahşet adına tezahtarat yapan bu insanlar da liderleri kadar kötüler.

Sonunda idam mangası tüfeklerini indiriyor ve arkalarında on altı ceset bırakarak yürüyüp gidiyorlar.

* * *

Cross'un zihni bütün sabah kapalı.

Öğle saatlerinde midem bulanmaya başlıyor. Gözaltında olduğunu söylemişti. Bu, yine hücrede zincirli olduğu anlamına mı geliyor? Sorgu odasına mı kapatıldı?

Delireceğim, neden benimle bağlantı kurmuyor?

Xavier'le birlikte öğle yemeği için kapalı atış alanından çıkarırken –nihayet– Cross'un zihnimin kenarına dokunduğunu hissediyorum. Bağlantıyı açarken rahatlama hissiyle titriyorum.

Aceleyle, "Canını yaktılar mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Çıktım. Şimdilik."

Nihayet tekrar nefes alabiliyorum. "Tamam, iyi- Bir dakika, 'şimdilik' ne demek?"

"Yarın sabah abimle görüşmeye çağrıldım. Baş başa. Travis toplantıdan sonra aramızdaki durumun açıklığa kavuşacağını söyledi."

"O ne demek?"

"Bilmiyorum. Ama hoşuma gitmedi."

"Benim de. Az önce canlı yayında on altı kişiyi öldürdü. Bir kişiyi daha öldürmek onun için hiçbir şeyi değiştirmez." Yeni bir korku dalgası boğazımı kaplıyor. "Cross, oradan çıkman lazım-"

"Hayır, şu anda beni dinlemen lazım," diye araya giriyor. "Bu gece buluşmamızın bir yolunu bulabilir misin? Konuşmamız lazım."

"Şimdi konuşalım."

"Hayır. Şu anda bir şeyle uğraşıyorum. Gümüş Blok eğitimin-den havaalanlarını hatırlıyor musun? E Semti'ndeki pist -hizmet-dışı bırakılan- orada buluşalım. Gece yarısı."

"Ulaşım ayarlayabilir miyim bilmiyorum-"

"Dene."

Xavier'le birlikte yemekhaneye yaklaşıyoruz, kapıya doğru ilerleyen Teriq'le Gray'i görüyorum.

İki adama doğru acele ediyorum, Gray kapıdan sıyrılıp çıkmadan onu yakalamayı başarıyorum. Kolunu tutuyorum. "Bir saniye yalnız konuşabilir miyiz?"

Kaşlarını çatıyor, kapı girişini kapatmayacak şekilde kenara geçiyoruz. "Ne oldu?"

"Bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

İfadesi ânında kararıyor. "Yeter ama."

"Lütfen." Altdudağımı ısıyorum. "Bu gece E Semti'ne ulaşım lazım."

"Bu sefer geneleve gitmiyorsun herhalde?" Sesi artık daha keskin, daha önce olmayan, kötücül bir tınısı var.

"Lütfen, beni oraya uçurabilir misin? Gece yarısı? Önemli olmasa istemezdim. Hatta hayati derecede ciddi."

Bir an sessiz kalıyor. Gergin beden dili rica ettiğim şeyi yapmak istemediğini söylüyor. Ama sonra başım hafifçe sallayarak beni şaşırtıyor.

“Şanslısın. Bu gece Declan’ı Bramble Üssü’ne geri götürüyorum.”

İçimde umut kıvılcımları çakıyor. Üssün H Senti’nde olduğunu söylediğini hatırlıyorum. E’nin hemen güneyi.

“Daha erken çıkacaktık ama gece yarısına kadar erteleyebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Minnetle kolunu sıkıyorum ama hiç orali olmayıp uzaklaşıyor.

* * *

Hibrit aracı alıyoruz. Declan kokpitte Gray’le oturuyor, ben arkalarındaki katlanır koltuktayım. Declan’ı zayıf ve nefes nefese bir hâlde revire götürüldüğünden beri görmemiştim. Şimdi tamamen sağlıklı görünüyor.

“Kalbinde kalıcı hasar var mı?” diye soruyorum.

“Yok. Fiona birkaç tarama yaptı. Yeni gibi.”

“Sevindim.”

Declan koltuğunda dönüyor. “Darlington, Neema’nın başına gelenler... Evlynn’e sinirini senden çıkardığını duydum ama senin suçun değildi. Sadece bizim tarafımızdan hatalı istihbarat.”

Boğazıma bir yumru oturuyor. “Böyle söylediğin için teşekkür ederim.”

Declan’ı indirmek için iniş bile yapmıyoruz; Gray, Bramble Üssü’ne yaklaştığımızı anons ettikten sonra Declan’ın uçaktan paraşütle atlayışını izlerken sırtışıma engelleyemiyorum.

Yalnız kaldığımızda Gray’in bana yan yan baktığını hissediyorum. Bu gizli buluşmam hakkında soracak soruları olduğunu biliyorum ama dillendirmiyor, her seferinde yeşil gözlerini yeniden ön cama çeviriyor.

Yolumuzu ay aydınlatıyor çünkü yine karanlık uçuyoruz. Ufuk çizgisi olmamasına rağmen asla yönünü şaşırmayan, her zaman cihazlarına güvenen o keskin farkındalığına hâlâ hayret ediyorum.

Geçen seferkine benzer şekilde, inişimiz tereyağı gibi yumuşacık; üç tarafı ormanla çevrili bir piste iniyoruz. Camdan dışarı bakarken hiçbir yaşam belirtisi görmüyorum. Cross vardığımda talimat vereceğini söylemişti.

“Şimdi indik,” diye haber veriyorum. “Neredesin?”

“Olduğun yerin bir kilometre batısındayım. Yayan gel.”

Gray’e, “Ne kadar vaktim var?” diye soruyorum.

“En fazla bir saat. Uçağın sinyalinin bozuyorum ama gereken-den fazla süre yerde kalamam.”

“Anlaşıldı. Hızlı olacağım. Hattını açık tut.”

Uçaktan atlıyorum, botlarım karanlık piste çarpıyor.

“Yoldayım. Ne bulmam lazım? Bir işaret ver.”

“Görünce anlarsın.”

Pek açıklayıcı olmadı.

Bir kilometreye yaklaştığımda ağaçlar açılıyor, engebeli bir araziye çıkıyorum ve kendimi küçük bir taşocağında buluyorum. Uzun zamandır kullanılmadığı belli; eski, kırık ekipman kalıntılarının her yanını saran yabani otlarla sarmaşıklar durumu belli ediyor.

Savunmasız kalmışım gibi hissediyorum, bir anlığına tuzağa düşürülmüş olabileceğimi düşünürken boğazımda bir korku yumrusu oluşuyor. Sonra bu düşüncüyü kafamdan kovuyorum çünkü Cross bana asla ihanet etmez. Ufacık bir şüphem bile yok.

“Neredesin?”

Kalın, boğuk sesiyle, “Tam buradayım,” diyor.

Dönünce bir zamanlar ofis olduğunu tahmin ettiğim ama şimdi çökmüş, ahşap kirişlerden oluşan sarkık bir yığının yanından ortaya çıktığını fark ediyorum.

Havadaki belirsizliğe ve bu sabahki yayından kalan öfkeye rağmen ona doğru koşuyorum. Beni yakalıyor, kaslı kolu belime dolanıp beni sıkıca tutarken diğer eli enseme kavlıyor. Dudaklarını saçlarımda hissediyorum. Derin derin nefes alışını duyuyorum.

“Siktir,” diyor sadece.

Bu duyguyu bütün kalbimle paylaşıyorum.

Geri çekildiğinde mavi gözleri işkence görmüş gibi mutsuz-

lukla dolup taşıyor. Yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum, başparmaklarımı çenesinin keskin hatlarıyla sert sakallarının üstünde gezdiriyorum.

"Artık burada kalamazsın, Cross. Abin Modları gayet soğukkanlı bir şekilde öldürürken olmaz."

"Biliyorum."

İçimde bir rahatlama hissediyorum. Onu firar etmeye ikna etmek için çok daha fazla zorlamam gerekecek sanmıştım.

"Ama önce bir şeyle ilgili konuşmamız lazım. Haven'da buluştuktan sonra abimin işlerine dair araştırma yapmaya başladım. Bana üç tane kuyruk takmıştı ya?" Cross alaycı bir ses çıkarıyor. "Ben de aynı şekilde onu takibe aldım."

Zayıf zayıf gülümsemeyi başarıyorum. "Tabii ki aldın."

"Haftalardır Travis'i izliyorum, arka planda bilmen gereken şeyler oluyor. Babamızın onayladığı projeler. Bizden sakladığı sırlar."

Temkinle, "Ne tür sırlar?" diye soruyorum.

"Hepsini ortaya çıkarmaya çalışıyorum hâlâ ama şu anda? En acil mesele sizin Başkaldırı'nız. Şu görev sırasında bulduğun hastane odasını hatırlıyor musun, ayrıışmış Modlarla dolu olanı?"

"Kumpanya'nın üzerinde deney yaptığı Modları mı kastediyorsun? Çünkü o odada kan tüpleriyle dolu dondurucular olmasının başka hiçbir açıklaması yok."

"Belki. Deneyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Babam Biyotek'teki çalışanlarından araştırma yapmalarını istediye de bu, henüz ortaya çıkaramadığım bir sır. Ama şu anki endişem o değil."

Sabırsızlığımı bastırmaya çalışıyorum. "Ayrıışmış Modların durumumuzla ne ilgisi var?"

Sessizce, "Hiç," diyor. "Bahsettiğim insanların zihinleri ayrıışmamış, bozulmuş."

Zihinleri bozulmuş.

Midemin bulantısı boğazıma kadar tırmanıyor.

Cross, "O hastaneyi ziyaret ettim," diye devam ediyor, gözleri bir an bile yüzümden ayrılmıyor. "Oradaki bütün hastaların Mod olduğunu sanmıştın."

Hastanedeki o geceyi hatırlayarak, "Büyük kısmının kollarında işaret vardı," diyorum. O odada en az yirmi kişi vardı ve büyük kısmının iki bileğinde de dövme vardı. Bu da onların Kumpanya kölesi olduğunu –ya da en azından bir zamanlar öyle olduğunu– gösteriyordu. "Ve bir sürü gümüş renkli damar gördüm. Beyinlerindeki sinapslar yanlış çalışıyormuş gibi yanıp sönüyorlardı."

Jim Amca bana Modların zihinleri ayrıştığında öyle olduğunu söylemişti. Doğru düzgün filtreleyemiyorlar, o yüzden zihinleri durmaksızın başkalarının düşünceleri ve izdüşümleriyle dolup taşıyor. İnsanı delirtecek kadar sarsıcı bir uyarım miktarı.

Cross gayet soğuk ifadeyle, "O koğuştaki insanların en az yarısı Asa'dı," diyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Hayır. İmkânsız."

"Eski yönetimci olan iki farklı Mod zihinlerine girdi ve doğrulattım. Boyunlarında elektrik şoku yoktu. Asallar. Ve Catherine de sorgulamaya gittiğimde teyit etti–"

"Catherine?" diye araya giriyorum. Bu ismi, kim olduğunu biliyormuşum gibi söylüyor.

"Catherine De Velde," diye açıklıyor. "Lyddie'nin annesi. Biyotek'in başında."

Beni bilgi gizleme suçlamasıyla ihbar eden Lyddie'nin adının bu kadar rahat anılması öfkemi yeniden alevlendiriyor. Lyddie'nin bakış açısından bakmaya o kadar çok çalıştım ki. Onu, kendisi gibi Asalların küçük yaştan itibaren maruz kaldığı propagandanın bir kurbanı olarak görmeye çalıştım. Bizden nefret etmeleri öğretilerek *yetiştiriliyorlar*.

Ama artık kafamı kuma gömmüyorum.

Lyddie beni ihbar ettiğinde ne yaptığının gayet farkındaydı. Özellikle kandamgam varken idam mangasının önüne gönderileceğimi biliyordu. Artık eylemlerini haklı çıkaracak bir açıklama bulamıyorum.

Düpedüz lanet kötülükten başka.

Cross, "Semtlerde zihin bozulması vakalarıyla karşılaştık," diyor. "Zihinleri bozulmuş Asallar yıllardır Kıta'nın dört bir yanında ortaya çıkıyor."

"İnanmıyorum."

"Catherine bana semptomlarını anlattı ve annemin başına gelenle birebir aynı. Zihin bozulması her zaman ânında gerçekleşmiyormuş. Yeniden düzenlemenin ne kadar ağır olduğuna bağlı. Ama sonunda o hasarlı bağlantılar yüzünden bedelini ödüyorlar. Kafa karışıklığı, yönünü kaybetme, öfkeli anlar, hepsi netlik anlarıyla iç içe geçiyor. Sonunda düşünceleri tutarsızlaşıyor, anıları delik deşik oluyor. Bazen kafalarının içinde sesler varmış gibi geliyor, o yüzden durum yanlış şekilde şizofreni olarak teşhis ediliyor ama bir noktada zihinleri tamamen sessizleşiyor ve kişi katatonik hâle geliyor. Annemde de aynısı oldu."

"Peki baban?"

"Adrienne ona her ne yaptıysa çok daha etkiliymiş ki sonuçlar hemen ortaya çıktı. Yirmi dört saatten kısa sürede kafa karışıklığından anlamsız konuşmaya, oradan da tepkisizliğe geçti. Artık Merrick Redden diye biri yok. Sadece dış kabuğu kaldı."

Buruk bir sesle, "Ona karşı pek sempati hissedemiyorsam kusura bakma," diyorum.

"Senden ona sempati beslemeni istemiyorum. Ben de ona sempati duymuyorum. Acımasız piçin tekiydi ve berbat bir babaydı. Ama annem masumdu. O diğer Asallar masumdu." Cross'un çenesi sıkılıyor. "Başka hastane koşulları da buldum, Wren. Catherine beni birkaç tanesine götürdü. Çocuk koşullarını gösterdi."

Sert bir nefes alıyorum. "Saçmalama."

"Kendi gözlerimle gördüm. Zihinleri bozulmuş çocuklarla ergen yaştaki insanlar. Beş, altı, yedi yaşındaki çocuklar. Hepsinin zihni bozulmuş."

Yavaşça, "Hayır," diyorum. "İmkânsız. Adrienne'le konuştum ve kitlesel ölçekte zihin bozmadığına yemin etti. Kıta'daki tek zihin bozucu o ve güven bana, Otorite çocuklar üzerinde ya da genel olarak siviller üzerinde deney içeren *hiçbir* göreve asla onay vermez. Özellikle Valterra Bayırı'nda olanlardan sonra."

"Peki ama birileri onay vermiş ve birileri bunu yapmış, ister Adrienne olsun ister—" Cross durup gözlerini kısıyor. Bu adam gereğinden fazla zeki. "Annemin zihnini bozan da Adrienne miydi?"

Duraksıyorum, bakışlarımı kaçırma isteğiyle mücadele ediyorum ama saklanamıyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Hakkını teslim etmek gerekirse, patlamak istediğini biliyorum ama patlamıyor. Yumruklarını yanlarına bastırarak tutuyor, yüzündeki bütün kaslar gerilse de tekrar konuştuğunda sesi sakin.

"Biliyor muydun?"

"Üslerine vardığımda öğrendim. Adrienne'le bunun hakkında yüzleştim. Zihin bozma yeteneğini sadece stratejik hedefler üzerinde kullandıklarını söyledi. Sık kullanmıyorlarmış."

"Bana neden söylemedin?"

"Ben... Galiba bir işe yarayacağını düşünmedim."

Başını gökyüzüne doğru kaldırıncaya ayışığı güzel yüzüne yansıyor, bütün kusursuz hatları belirginleşiyor. Düz burnu, güçlü çenesi, dudaklarının kıvrımı. Bana döndüğü zaman canlı mavi gözleri artık öfkeli değil, sadece bir kabulleniş var.

“Hayır. Bana söylemedin çünkü tam olarak ne diyeceğimi biliyordun: Siktir olup bu insanların yanından uzaklaşman gerek. Güvenilecek insanlar değiller.”

“Bu sözde zihin bozulmalarını Başkaldırı’nın yaptığına dair kanıtın bile yok,” diye belirtiyorum. “Semtlerde başına buyruk, zihin bozma gücü olan biri olabilir. Ya da sizinkilerden biri üzerlerinde deney yapıyor olabilir. Belki abinin maaşlı kadrosunda zihin bozucu biri vardır.”

“Travis pek çok şey olabilir ama bütün Asalların hayatına değer verir.”

“Ya seni buna inandırarak kandırıyorsa?”

Cross sabrını kaybetmeye başlayarak, “Anlamıyorsun,” diyor. “Ben iki taraftan yana da değilim. Kıta’da yaşananlara güvenmiyorum. Çok geç olmadan gitmen lazım. Gitmemiz lazım.”

“Bizim... kaçmamızı mı istiyorsun? Onu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Aynen onu söylüyorum. Ortadan kaybolalım, Papatya. Kaçalım –bu gece– ve her şeyi arkamızda bırakalım.”

“Peki annen?”

Sertçe, “Artık annemi kaybettim gibi geliyor,” diyor. “Ve kardeşlerim... Bilmiyorum. Belki kurtarılabilirler, belki kurtarılmazlar. Benim şu an kurtarmayı önemseydiğim tek kişi sensin.”

İçim sıkışıyor gibi hissediyorum. Bir ay önce böyle bir teklife atıldım. Karadiyar’ın kenarında durduğumuz o gece, benimle gelmeyeceğini söyleyerek kalbimi kırdığında. O zaman birlikte kaçmayı teklif etse, tereddüt etmeden evet derdim.

Evet.

Kelime şimdi dilimin ucunda bekliyor ama ağzımdan çıkmayı reddediyor. Kararsızlıkla arada kalıyorum. Nasıl kaçabilirim ki? Hançer’deki, vadideki insanlar...

Hepsi benim için önemli.

Evlynne gibi bazıları bana hâlâ ısınmadı ve belki de asla ısınmayacaklar ama diğerleri arkadaşım oldu. Desteğim oldular. Artık onları terk edemem. Orada nihayet aralarındaki yerimi bulmaya başladım. Kırk iki Mod'u kurtarmış olmak kesinlikle bir başarı olsa da Buz Kanyonu, köle tesislerinden sadece bir tanesi. Daha yapılacak çok iş var.

"Cross..." Yutkunuyorum. "Gidip kardeşlerinin benim tarafındaki insanları öldürmesine izin veremem."

"Senin tarafındaki insanlar," diye tekrarlıyor.

"Evet," diyorum. "Ve sen istersen *senin* tarafındaki de. Lütfen, bu gece benimle geri dön. Orada zaten bir arkadaşım var, Xavier." Xavier'i hatırlayınca boğazım yine düğümleniyor. "Onu da mı geride bırakacaksın? En iyi arkadaşını."

"Ona haber göndermeyi deneyebiliriz. O da yanımıza gelebilir."

Hayal kırıklığıyla, "Nasıl? Üstünde takip cihazı var," diyorum. "Mahkûm olarak tutuluyor."

Cross inanamaz bir kahkaha atıyor. "Benim de mi mahkûm olmamı istiyorsun? Wren. Kendine gel artık. Başkaldırı'yla işbirliği yapamam."

"Ben de Kumpanya Modlar üzerinde deney yapmıyormuş gibi, kardeşlerin bizi öldürmüyormuş gibi her şeyi görmezden gelemem. Adrienne'in zihinleri bozduğuna inandığını biliyorum ama sana söz veriyorum, benimle geri dönersen ne var ne yoksa birlikte öğreniriz. Gerçekten böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Donuk bir sesle, "Yapıyor," diyor.

Göğsüme hüznün doluyor, ağızından çıkan her kelimeyle kalbimde oluşan küçük çatlakların hepsini dolduruyor. Çünkü bu konuşmanın nereye gittiğini bilmiyorum ve korkuyorum.

"Gerçekten bu gece benimle kaçarmıydın?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Evet."

"Peki sonra ne yapacağız? Nereye gitmeyi öneriyorsun, Cross? Bir Vefalı kampına mı katılacağız?"

"Ne yaptığımızın önemi yok, yeter ki birlikte olalım. İkimiz. Kurt ve Papatya." Sesi kısılıyor. "Seni seviyorum. Hayatım boyunca seni sevdim."

Gözkapaklarımm arkası yanıyor. "Ben de seni seviyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Benden çok daha uzun ve ona bakabilmek için başımı kaldırmam gerekiyor. Eğilip alnını alnıma bastırıyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Hiçbir şey beni buna hazırlamadı. Kendimi hem yenilmez hem de son derece kırılgan hissetmeme neden olan bu aşka.

"O zaman gidelim," diyor, sıcak nefesi burnumun ucunu gıcıkıyor.

"Bu konuştuklarımız plan falan değil, Cross. Nereye gideceğimizi, nasıl yaşayacağımızı bile bilmiyorsun."

"Önemi yok."

Gözlerine bakıyorum. "Ya insanların zihinleri gerçekten bozuluyorsa? Çocukların zihinleri? Dönüp gitmeye, böyle bir şeyin yaşanmasına izin vermeye hazır mısın?"

"Evet. Çünkü belki de Kıta kurtarılamaz durumdadır. Belki de buradaki insanlar hiçbir durumda kurtarılamazlar." Başparmağıyla yanağını okşuyor. "Sadece *tamam* de ve gidelim. Yeni bir başlangıç yapalım. Yeni bir yer bulalım. Sadece ikimiz."

Gözyaşlarımı tutmak için altdudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Bedenlerimizin arasında bir karıştan az boşluk var ama aramızdaki mesafeyi hissediyorum.

Uçsuz bucaksız. Aşılamaz bir mesafe.

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

Çenesi sıkılıyor, mavi gözleri incinmişlikle gölgeleniyor.

"Bu savaşta savaşmayı kabul ettim. Bu savaşta savaşmam gerekiyor. Abin bu sabah on altı Mod'u idam etti. Kendi annemle babam yüzlerce Mod'u öldürdü--"

"Mesele bu mu?" diye araya giriyor. "Kendini Başkaldırı'ya adamanı kefarete olarak mı görüyorsun? Annemle babanın verdiği zararı telafi etmenin bir yolu olarak mı? Çünkü bunu yapmak senin sorumluluğunda değil."

“Belki değil ama Asal yönetimini devirmeye yardım ederek onların ihanetinin küçük bir kısmını bile geri alma şansım varsa bunu denemek zorundayım. Benim tarafımdaki insanları terk edemem.”

Cross siyah ceketinin kenarlarını sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi kavıyor. Parmak eklemleri beyazlıyor, omuzları bir darbeye hazırlanıyormuş gibi geriliyor. “Yani beni terk etmeyi mi tercih ediyorsun?”

“Öyle demedim–”

“Tamam. Git o zaman.”

Nefesim kesiliyor, sert ve acı verici bir duyguyla dizlerimin güçsüzleştiğini hissediyorum. Öne doğru sendeleyip içgüdüsel olarak Cross’a uzanıyorum ama ona dokunmadan önce kendimi durduruyorum. Dokunursam ağlamaya başlayacağımı biliyorum.

Güçlkle, “Ne yani, aramızdaki şey bitti mi?” diye soruyorum. Sesim titriyor.

Başını çeviriyor, çenesi gergin; elini yüzünde gezdiriyor. Te reddüt etmesi kalbimin tam ortasında bir delik açıyor.

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun,” diye tekrar ediyorum, kelimeler boğazımda parçalanıyor.

Ayaklarımın altındaki zeminin yarıldığını, boşluğa düştüğümü hissediyorum.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Boğucu. Çıplak. Ona çaresizce, geri dönülmez bir şekilde âşığım ve o bana, aramızdaki şeyin bitip bitmediğini *bilmediğini* söylüyor.

“Denedim,” diyor, yüz hatları geriliyor, yavaşça başını sallıyor, sanki o basit hareket bile enerjisini tüketiyor gibi. “Sistemi içeriden düzeltebileceğimi sandım. Parça parça yıkabilirim, mümkün olduğunca çok Mod’u korurum sandım. Ama yapabildiğim tek şey insanların yok oluşunu izlemek oldu.”

Kalbim acıyla sıkışıyor ve artık gözyaşlarını tutamıyorum. Taşıyorlar, yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar.

Cross ellerine sanki onları tanıımıyormuş gibi bakıyor. "Yorgunum. Bu dünya kurtarılabilir bir yermiş gibi yapmaktan bıktım usandım. Burada bir saniye daha kalırsam, kendimden geriye ne kaldıysa onu da kaybedeceğim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Onlara bir şans ver."

Kısaca, "Oraya ait değilim," diyor. "Asla da olmayacağım."

Gözyaşı perdesinin arkasından onu zar zor görüyorum ama acısını, yorgunluğunu hissediyorum.

"Wren..." Sesi titriyor. "Benimle gel," diye yalvarıyor. "Lütfen."

En son bu durumda kaldığımızda, yalvaran taraf *bendim*. Benimle gelmesi için ona yakarmıştım. O da arkasını dönüp beni tek başıma bırakmıştı.

"Yapamam."

Bir hıçkırık boğazıma takılıyor. Sonra, sanki gökyüzü bile acımı hissediyormuş gibi aniden yağmur yağmaya başlıyor. Çi-seleme de değil. Yağmur düzenli bir ritimle üstümüze yağıyor, saçlarımı sırlıslam ediyor, ayaklarımızın altındaki kayaları kayganlaştırıyor.

Yüzündeki ifade beni korkutuyor. İçinde bir şeyler... yıkılmış gibi.

Nem, yüzünün belirgin hatlarına tutunup boğazından aşağı süzülürken sonunda bakışlarını gözlerimden ayırıyor.

"O zaman, buraya kadarmış galiba," diye mırıldanıyor.

Kalbim paramparça olurken, "Evet," diye fısıldıyorum. "Öyle galiba."

Dönüş uçuşunda tek kelime etmiyorum. Her şey boş ve anlamsız geliyor. Kokpitte oturup boşluğa bakıyorum. Arada bir özgürlüğünü ilan eden bir gözyaşını siliyorum. Gray hiç yorum yapmıyor. En azından Hançer'e dönene kadar. Hava kilidinden içeri süzülmeden önce kolumu çekip beni durduruyor.

"İyi misin?"

Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Boğazım tıkanmış durumda.

"Hayır," diye hırıldıyorum, sonra gözyaşları bütün gücüyle boşalıyor.

Utanç verici bir durum. Ben başkalarının önünde ağlamam. Jim Amca asla yüksek sesle böyle bir şey demedi ama gözyaşlarını zayıflık işareti olarak gördüğünü biliyordum ve sanırım beni zayıf biri olarak görmesini hiç istemiyordum.

Ama şimdi o gözyaşlarını durduramıyorum. Bir duygu barajı yıkılıyor, hıçkırıklar bütün vücudumu sarsıyor. Sanki hayati bir parça içimden sökülüp alınmış gibi hissediyorum. İşte *bu* yüzden daha önce ilişkilere hiç önem vermemiştim. Bu yüzden kendimi sevme ya da sevilme ihtimaline açmamıştım. Aşk, kırılganlık ve çaresizlikle bir arada oluyor, ne kadar kırılgan olduğunuza dair o dehşet verici farkındalıkla birlikte.

Gray beni kollarının arasına çekiyor, sıkıca tutuyor. Bu bana Program'daki adaylardan Bryce'ı öldürdüğüm sabahı hatırlatıyor. O zaman da aynısını yapmıştı; sarılıp her şeyin yoluna gi-

receğini söylemişti. Ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi, gözyaşları yavaş yavaş diniyor. Omuzlarım titremeyi kesiyor. Acının yerini bir uyuşmuşluk hissi alıyor.

Yukarıdan bana bakıyor. "Bitirdiniz mi?"

Titrek bir nefes alıyorum, başımı sertçe sallayarak onaylıyorum.

Atkuyruğumdan kurtulmuş bir tutam saç çekiyor, ıslak yanağımdan geriye doğru alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Şu anda üzülüyorsun, biliyorum ama senin için en iyisi bu."

Hayır, sikeyim, bu hiçbir şeyin *en iyisi* falan değil.

Cross'u daha yeni bulmuştum, *Kurt'u* bulmuştum ve şimdi ondan... vazgeçmem mi lazımdı?

Ama alternatif ne ki? İmkânsız bir çıkmazdayız. Seçimimi yapıp katılmam gerektiğini düşündüğüm insanların arasına katıldım, eğer o benimle birlikte, yanımda olmak istemiyorsa... işte, aynen dediği gibi, buraya kadarmış galiba.

Hava kilidinden çıkarken, "Geç oldu," diye mırıldanıyorum. "Biraz uyumam lazım."

Direkt daireme gitmek yerine önce mutfığa uğrayıp erzak dolabını açıyorum. Burada hiçbir şey için kredi gerekmiyor ama bu, her şeyin serbest olduğu anlamına da gelmiyor. Günlük servis edilen özel ürünleri karıştırıp küçük bir vadikarası şişesi çıkarıyorum. Parmaklarımı etrafına dolayıp odama götürüyorum.

Xavier uyuyor, o yüzden ışığı açmıyorum. Yatağıma çöküp şişeyi açıyorum. Alkolü kafama dikerken ateşiyle boğazım yanıyor.

Eğitilmiş bir asker olduğu için Xavier hemen uyanıp yatağında doğruluyor. "Ne oldu?"

Donuk bir sesle, "Cross'la bitirdik," diyorum.

Gözlerindeki uyku siliniyor, karanlıkta beni arıyor. Sesi uykulu olsa da içinde hiçbir tereddüt yok. "Hayır. Cross seni seviyor."

"Aşkın birlikte olup olmamakla hiçbir ilgisi yok." Bir yudum daha alıyorum. "Birlikte kaçmayı teklif etti." Bir yudum daha. "Hayır dedim."

“Neden öyle bir bok yedin?”

“Çünkü savaşa hazırlanıyoruz ve insanın sorumlulukları bazen duygularının önüne geçiyor.”

“Yani öylece vaz mı geçeceksin?” Kulağa suçlama gibi geliyor.

“Başlatma beni, Xavier. Vazgeçtiğim filan yok. Kendimi, Cross’a karşı hissettiklerimden daha büyük bir şeye adamayı seçiyorum. Onunla kaçmak kolay olurdu. Ama buradaki insanları terk edemem.”

Elim o kadar şiddetle titriyor ki neredeyse içkimi döküyorum. Çeneme doğru akan vadikarasını hırsıyla siliyorum.

Xavier masaya bıraktığım telfi alıp saate bakıyor. “Neredeyse iki olmuş. İçmeye başlamak için doğru zaman olduğuna emin misin?”

“Keyif yapmak istiyorsam ne olmuş, böyle şeyler ne zamandır umurunda?”

“Haklısın, umurumda değil.”

Öne eğilip elini uzatıyor.

Vadikarası şişesini uzatıyorum, uzun bir yudum alıyor.

“Peki ne kadar sarhoş olalım?” diye soruyor. “Seni uyutacak kadar mı yoksa birkaç günlüğüne bayıltacak kadar mı?”

“Bir ay nasıl olur?”

ASKERİ PERSONEL DOSYASI:

JAKOB HESS

Doğum Tarihi: EÇ 2129

Ölüm Tarihi: YÇ 9

Ölüm Yaşı: 29

Blok: Kalay

Ölüm Ânındaki Rütbe: Yüzbaşı

**Ölüm Nedeni: Çatışmada hayatını kaybetti. Güneş
Mevzisi bombalaması**

Hizmet Kaydı: Örnek teşkil etmektedir.

ÖLÜM SONRASI TAKDİR:

**Yüzbaşı Hess, çatışmada aldığı yaralar nedeniyle
ölümünden sonra Kumanda Cesaret Madalyası ile
onurlandırılmıştır; son anlarına kadar olağanüstü
cesaret ve liderlik örneği sergileyen, kahraman bir
subay olarak anılmaktadır.**

EVLİLİK GEÇMİŞİ

o Evlilik Yaşı: 20

o Eş: Cecilia Carpenter

o Çocuk: Yok

**o Durum: Evliliğin ikinci yılından sonra Carpenter
kaybolmuştur.**

**o Koşullar: Carpenter YÇ 2'de kayıp olarak bildirilmiştir.
Kapsamlı arama çalışmalarına rağmen nerede olduğu
bilinmemektedir. YÇ 3'te gıyabında ölü ilan edilmiştir.**

o Evlilik Yaşı: 24

o Eş: Marina Serrano

o Çocuk: Bir kız (Stella)

[sonraki sayfa: Askeri Geçmiş]

Güya zamanın bütün yaraları iyileştirmesi lazımdı. Yani, sikeyim böyle zamanı çünkü bana zerre faydası yok. Sabahları uyanıp acının biraz daha hafiflemiş olacağını umuyorum ama her sabah aynı, asla hafiflemiyor. Onu her düşündüğümde, sanki biri açık yarama tırtıklı bir cam parçasını sürtüyor, yarayı yeniden açıp bütün o acı verici duyguların fışkırmasına izin veriyor gibi hissediyorum.

Zamanın hiçbir boku iyileştirdiği yok. Bu sadece kendimize söylediğimiz, teselli edici bir yalan.

Cross'la iki aydır konuşmadım. Taşocağındaki buluşmamızdan sonra tüm iletişim yollarını kapattı. Zayıflığa yenik düşüp ona uzandığım nadir gecelerde asla bağlantımı kabul etmiyor. Zihnini bana karşı sımsıkı kilitlemiş durumda.

Nereye gitti acaba? Merak ediyorum. Uçağa binip Carora'yı bulmaya mı çalıştı? Tekne çalıp Tierra Fe'ye doğru yola mı çıktı?

Nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmediğim için korkuyorum ama en azından hayatta olduğunu biliyorum. Enerji imzası hâlâ zihnimde, peşimi bırakmıyor.

Canımı yakıyor.

Zamanın, Cross'u kaybetmenin acısını hafifletmesini beklerken kendimi oyalamaya, meşgul tutmaya çalışıp durdum. Artık üssün gayriresmi uzun menzil eğitmeniyim. Kafamdaki ideal iş bu değil. Operasyonlara katılmayı tercih ederim ama özellikle de Neema öldüğünde benim ekibimde olduğu için görev liderleri-

nin büyük kısmı benimle çalışmıyor, son zamanlarda ne Gray ne de Saint benden herhangi bir şey talep ettiler.

Bir şeyler planladıklarını biliyorum. Son kurcaladığımda Kallister, *parçaları devreye soktuklarını* söylemişti. O parçaların ne olduğunu bilmek güzel olurdu ama yetki seviyem neredeyse Xavier'inkine eşit. Yani yok denebilir.

Xavier'le kendimizi atış alanında talimlerle ya da dağdaki patikalarda yürüyüş yaparak oyalıyoruz. Orman gerçekten hoşuma gitmeye başladı. Botlanımm orman tabanındaki çam iğneleriyle çalılıkların üstünde çıkardığı çıtırtının, rüzgârın ağaçların arasında huşirdamasının sakinleştirici bir etkisi var. Xavier'in heyecan eksikliğinin yaşam enerjisini yavaş yavaş tükettiğine dair bitmek bilmeyen şikâyetlerini de aşırı gevezeliğini de umursamıyorum.

Cross'a beni kollayacağını söylediği için içten içe pişman olduğuna eminim ama arkadaşlığından hoşlandığımı inkâr edemem. Tana'yla yeniden bağlantı kurmaya çalışıyorum ama bana karşı hâlâ mesafeli.

Şu anda vadide yaşıyor olması aramızdaki fiziksel mesafeyi de artırdı. Üste görev almak isteyen çalışma kampı Modlarının belirli bir süre vadide kalmaları, Otorite onları operatör olarak kullanmayı onaylamadan önce ruh sağlığı değerlendirmelerinden geçmeleri gerekiyormuş. Gray bana özgürlüğüne kavuşmuş kölelerin çoğu zaman fazla öfkeli ya da öngörülemez olduğunu söyledi.

Tana'nın şebeke için çalışmayı düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. Babasıyla ikisi eskiden çalışıyorlardı. Yine bunu yapacağını düşünüyorum ama planları hakkında bir şeyler anlatmayı bırak, buraya geldiğinden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Onu da anlıyorum ama keşke eskisi gibi olabilseydik.

Bugün yağmur yağıyor, o yüzden sabahı tatlılığı her zamanki gibi üstünde olan Hawkins'le alıştırma yaparak geçiriyorum.

Yüzlerimize ürkütücü bir ışık yayan mavi hançertaşın aydınlattığı oyuklardan birinde bağdaş kurarak oturuyoruz. Avuç içle-

rimi dizlerimin üstüne, yukarı bakacak şekilde koyuyorum. Ellerimi yumruk yapmamak için en iyi yolun bu olduğunu fark ettim.

Gray son zamanlarda bana yardım edemeyecek kadar meşgul olduğundan Hawkins, sonunda onu kışkırtmayı denememe izin vermeyi kabul etti.

“Odaklanmıyorsun.”

Sesi beni sarsarak şu âna geri çekiyor. Haklı. Aklımın dağılmasına izin verdim. “Özür dilerim.”

Tekrar deniyorum, gözlerimin arkasında dans eden altın tozunu yönlendirmeye odaklanıyorum. Bu kısım artık bana kolay geliyor; kontrol altına alma kısmı. Altını toplayıp fazla çaba harcamadan içimden akmasına izin veriyorum ama her zamanki gibi asıl zorlayan kısım kışkırtma oluyor.

Hawkins’e, “Bıçağı al,” diyorum. Komutu sesli söylemem konusunda ısrar etti. Galiba sessizce söylersem komutumu değiştirip onu anlaştığımız bir şeyi yapması için kışkırtmaya çalışacağımdan korkuyor.

Dakikalar geçiyor, hiçbir şekilde başarı elde edemiyorum.

“Bu konuda neden bu kadar kötüyüm, anlamıyorum,” diye homurdanıyorum, sesime hayal kırıklığı sızıyor. “Artık altın tozunu kontrol altına almak çok kolay. Ama ortada bir aciliyet yoksa kışkırtma kısmını beceremiyorum.”

“Declan’ı kurtardığında olduğu gibi.”

“Onu kurtardığımı *sanıyorum*,” diye düzeltiyorum çünkü enerji duvarı çarpışmasından önce Declan’ı motosikletten atlaması için gerçekten ben mi kışkırttım yoksa kendi hayatta kalma içgüdüleri mi sonunda devreye girdi, hâlâ tam emin değilim. “Ama belki de ben kurtarmadım.”

Hawkins’in yüzünde hafif bir eğlence ifadesi var; ağır bir şeyi kaldırmaya çalışan bir çocuğu izliyormuş gibi. “Senin sorunun şu, her zaman zorlamaya çalışıyorsun. Altını balyoz gibi kullanmaya çalışıyorsun. Ama altın dediğimiz şey bundan daha narin. Daha çok bir akımı yönlendirmeye benziyor. Ona karşı hafif ve nazik olman lazım, zorlayıcı değil.”

Dişlerimi sıkıyorum. "Deniyorum. Bu konuda berbat olmak benim suçum değil."

"Yüzde yüz senin suçun." Sözleri hafif de değil, şakacı da değil. Tonu sert ve kaba çünkü Hawkins böyle biri. "Tekrar dene."

Kendimi sakinleştirip yeniden altın tozlarını kontrol altına alıyorum, o puslu enerji ipliklerini, beni tamamen sardıklarını hissedene kadar topluyorum.

"Bıçağı al."

Kendime, *Nazik ol*, diye hatırlatıyorum.

"Bıçağı al."

Akımı yönlendir, zorlama.

"Bıçağı al." Komutu Hawkins'in zihnine nazikçe itiyorum.

Eli kıpırdıyor.

Hasiktir. İşe yarıyor.

"Bıçağı al."

Bir kıpırtı daha. Parmakları hafifçe kasılıyor.

Hawkins, "Fazla yumuşaksın," diye azarlıyor. "Hafif dedim, zayıf değil. Sikeyim, zayıf olma."

İçimdeki kızgınlığı yutuyorum. Tanrım, nasıl bir göt bu adam.

Bu kez daha sert bir tonla, "Bıçağı al," diye emrediyorum.

Hawkins'in eli hareket ediyor. Zihinsel zorlanmadan dolayı şakaklarım zonklamaya başlıyor ama beni caydırmasına izin vermiyorum çünkü böyle olması işe yaradığını gösteriyor. Savunmalarını aşarak iradesini ele geçirmeye daha da yaklaşıyorum.

"Bıçağı al."

Eli hareket ediyor, yerden sadece bir santim kadar yükseliyor, sonra aniden düşüyor. Başım daha da şiddetli zonklamaya başlıyor.

"Yine zorlamaya dönüyorsun, Darlington," diye azarlıyor. "Bu bir denge meselesi. Baskı kurmamalısın. Teşvik etmen lazım."

Sinirli sinirli iç çekip bağlantıyı kesiyorum. "Benden bu kadar. Yapamıyorum."

"Hayır, yapabilirsin. Declan'ı kışkırtabiliyorsan beni de kışkırtabilirsin."

“Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum. Emir zihnine giriyor ama kontrolü neden bu kadar hızlı kaybediyorum?”

Gözlerini deviriyor.

Savunmacı bir ifadeyle, “Ne var?” diyorum.

“Kışkırtma emirle ilgili bir konu değil. Bağlantıyı sürdürmekle ilgili. Şu anda sinyali gönderip yanıt vermesini bekliyorsun. Onu açık tutmayı öğrenmen gerek; akımla birlikte hareket edebilmen lazım. Beni sadece kışkırtma. Emri sonuna kadar götür.”

“Peki.” Nefes verip gözlerimi kapatıyorum. “Bir kez daha deneyeyim.”

Altını kontrol altına aldıktan sonra Hawkins’in tavsiyesini uygulamaya çalışıyorum. Komutu *–bıçağı al–* bir akarsu gibi süzölmeye bırakıyorum, sadece göndermek yerine ona eşlik ederek yönlendiriyorum. Kelimeleri tekrar ederken gözkapaklarım aralanıyor ve Hawkins’in parmaklarını fildişi sapın etrafında kapattığını görüyorum. Heyecandan karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor.

“Bıçağı al.”

Yavaşça bıçağı kaldırıyor. Bu kez kıpırtı yok. Küçük hareketler yok. Hareketleri bilinçli, eli görünmez iplerle çekilen bir kukla gibi havada asılı duruyor.

“Bırakmama izin verme,” diye mırıldanınca yüzünde oluşan zorlanmayı görebiliyorum. Zihni bana direnmeye çalışıyor.

“Yukarıda tutmaya devam et.”

Bıçak havada asılı kalıyor, zihinlerimizin arasındaki bağlantı nabız gibi atmaya devam ediyor, akımı canlı tutmaya çalışırken gözlerimin önünde altın tozu dönüp duruyor.

Eli aşağı inmeye başlayınca, “Yukarıda tutmaya devam et,” diye tekrarlıyorum.

Çok geç kaldım. Kontrolümü kaybediyorum, bıçak elinden düşüp şangırdıyor.

Hawkins, “Bravo,” diyor, bu cılız iltifatın benim için bu kadar önemli olması neredeyse acıklı bir durum.

* * *

Yağmurun dineceği yok, o yüzden Xavier'le yürüyüşümüzü iptal edip onun yerine spor salonuna gidiyoruz. Yeni rutinime eklediğim başka bir etkinlik daha. Bir şeyi canı çıkana kadar dövmek, Cross'la konuşamamaktan kaynaklanan hayal kırıklığını içimden atmamı sağlıyor.

Xavier'e atılırken antrenman ayakkabılarım spor salonunun zemininde gıcırıyor; kendini beğenmiş, sinir bozucu yüzüne yumruğumu savuruyorum. Son bir saattir minderde beni alt ediyor, Gümüş Blok'un acemilerini eğitmesi için Cross'un neden onu seçtiğini kanıtlıyor. Xavier gerçekten *dövüşebiliyor*.

Aparkatımdan kaçarken sırtıyor, hafif adımlarla, dans eder gibi geri çekiliyor. "Program'dayken bu kadar yavaş değildin diye hatırlıyorum. Ne oldu, Darlington? Hareket etmeyi mi unuttun?"

Alnımdan akan teri silip tekrar vuruyorum, bu kez gövdesini hedef alıyorum ama yana sıyrılıyor, bileğimi yakalayıp küfretmeme yetecek bir güçle büküyor. Kolumu kurtarmayı zar zor başarıyorum.

"Dikkat et," diye alay ediyor. "Bir yerini incitebilirsin."

Başka bir ses ağır ağır, "Neden kendi boyunda biriyle uğraşmıyorsun?" diyor.

Dövüşmeyi bırakıyoruz, bakışlarımız salonun öbür ucuna kayıyor; Henley, Saint ve Mako spor salonuna giriyorlar.

Xavier alaycı bir sırıtışla yeni gelenlere bakıyor. "Bu bir teklif mi yoksa?"

Henley onu bir saniye süzüyor, sonra omuz silkerek, "Olur. Neden olmasın," diyor. Üstünü çıkarıyor, sadece siyah antrenman pantolonuyla kalıyor.

Mako keyifle bağırıyor. "Of, harika."

Xavier koluma zarif bir şekilde, hafifçe vuruyor. "Seni dinlenmeye alabiliriz, tatlım."

"Siktir git," diyorum ama minderlerden inip alüminyum su şişemi bıraktığım banklara doğru yürürken sırtıyorum.

Şişemin kapağını çevirip açıyorum, Xavier'le Henley birbirle-

rinin etrafında dönmeye başlarken büyük bir yudum alıyorum. İkisi de uzun ve geniş yapılı. Her tarafları sağlam kaslarla kaplı.

Mako yanıma sokuluyor. "On krediye bahse girerim ki Henley kazanacak."

"Hançer'de kredi kullanmıyoruz," diye hatırlatıyorum. Buradaki her şey ücretsiz.

Saint kum torbalarından birine gidip ellerini bantlamaya başlıyor. Her zamanki gibi sessiz ama sözde düşmanla kapışmaya hazırlanan arkadaşını dikkatle izliyor.

İlk hamleyi hızlı bir vuruşla Xavier yapıyor. Hareketleri temiz ve kontrollü. Henley daha esnek. Aldatıcı derecede rahat görünüyor, sanki hiç ciddiye almıyormuş gibi; sonra Xavier'i savunmaya geçmeye zorlayan bir dizi kısa yumruk savuruyor.

Kasları derilerinin altında hareket ederken güçle parlıyor. Hem yetenek hem de ağızlarından çıkan laf sokmalar bakımından birbirlerine denkler.

Henley geri çekilip iki önkolunu kaldırıyor, Xavier'i yeniden kışkırtıyor. Neredeyse dans eder gibiler.

Xavier, "Yumruk atacak mısın yoksa orada durup güzel görünmeye devam mı edeceksin?" diye soruyor. Sesinden keyfi anlaşılıyor.

Henley kıkırdıyor. "Sanki sen benim kadar güzel görünmeyi istemezdin."

Sahte bir hamle yapıyor, sonra sol kroşeyle Xavier'e saldırıyor ve darbe diğer adamın başını geriye savuruyor.

"Piç." Xavier ofluyor ama gülmemek için zorlandığı belli.

Eğleniyor gibi görünüyorlar, o yüzden Evlynne tabii ki spor salonuna tam o anda girmeyi tercih ediyor. Üstünde dar, siyah bir şortla gri sporcu sutyeni var, karnı dümdüz ve beni biraz kışkırtan belirgin karın kasları hareket ediyor.

Kimlerin antrenman yaptığını fark edince attığı adımda tökezliyor. "Sikeyim, dalga mı geçiyorsun, Hen?"

Dövüş duruyor, Henley'nin altın rengi başı onun yönüne dönüyor. Evlynne'in gözlerindeki öfke parıltısını herkes fark ediyor.

"Abartma, Ev," diye cevap veriyor Henley.

Evlynn'e bakışlarını ondan Mako'ya, ardından artan gerilimden etkilenmeden kum torbasını dövmeye devam eden Saint'e kaydırıyor.

İnanamaz bakışlarını herkesin üstünden geçirerek öfkeyle, "Adam bir Asal! Ve Gümüş Blok'tan," diyor. "Böyle bir şeyi nasıl unutursunuz?"

"Firar ettiği zaman Gümüş Blok'u da arkasında bıraktı," diye hatırlatıyorum ama bu lafım onu daha da öfkeliendiriyor.

"Siktir git, Darlington. *Senin* buraya ait olup olmadığı konusunu açtırma bana." Öfkeli bakışları yeniden arkadaşlarına dönüyor. "Bir Asal'a, üssümüze açık erişim verme konusunda nasıl bu kadar sakın kalabiliyorsunuz?"

Henley beni şaşırtarak, "Hayatında bir kez olsun sakinleşir misin?" diye karşılık veriyor. "Her şey 'Mod mu Asal mı' meselesine indirgenmek zorunda değil."

Ağzı açık ona bakıyor. "Evet, her şey buna indirgenmek zorunda. Bu Kıtada hak ettiğimiz yeri güvence altına almaktan daha önemli hiçbir şey yok." Parmağını Xavier'e doğru uzatıyor. "Gümüşkan Katliamı'nın nedeni o."

Xavier, "Hey, Elaine?" diyor. "Katliam sırasında ben daha doğmamıştım bile."

"*Senin gibilerden* bahsediyorum, sen de gayet iyi biliyorsun." Henley'ye dönerek, "Her neyse, Hen. Asallarla antrenman yapmak mı istiyorsun? Onlarla çalışmak mı? Buyur. Sonunda kazığı yiyecek olan sensin."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüyor, spor salonundan çıkıp gidiyor.

Evlynn'e patlaması eğlencenin havasını kaçırdı. Dövüşü bırakıyorlar. Xavier tişörtüyle göğsünde parlayan teri siliyor. Mako kum torbalarında çalışan Saint'in yanına gidiyor, Henley ise ağır adımlarla duvardaki rafa gidip bir havlu alıyor. Kendi göğsünü silerek yeniden Xavier'e doğru yürüyor.

Sarışın adam başını yana eğiyor ama tam anlamıyla mey-

dan okur gibi görünmüyor. "Evlynne'in gönlünü kazanman imkânsız," diyor.

Xavier kıkırdıyor. "Hiç öyle bir niyetim yoktu."

Henley, "Asallardan nefret ediyor," diye devam ediyor. "Vadedekilere karşı nazik ama kimse Ev'in, bir Mod'un hayatının önüne Asallarınkini koyacağını düşünecek kadar saf değil. Ev iliklerine kadar Severnist."

Nedense Hançer'de Severnistlerin olabileceği aklıma bile gelmemişti ama olmalı galiba. Başkan Severn ölünce felsefesi de ortadan kaybolmadı; hâlâ ona bağlı kalan, Modların üstün ırk olduğuna ve bu yüzden toplumda daha yüksek bir yeri hak ettiğine inanan pek çok Mod olduğuna eminim.

Xavier düşüncelerimi dile getirerek, "Eminim yalnız değildir," diyor. Henley'ye bakarak gözlerini deviriyor. "Severnist olmadığını mı iddia edeceksin?"

Henley'nin sesi nadir görülen bir içtenlik ânında kayıtsız gevşekliğini kaybediyor. "Değilim. Annem de babam da Asal. Ve inan bana, ikisi de benden aşağı falan değil. Psişik güçleri yok diye daha aşağı bir muamele görmeyi hak etmiyorlar. Bu tamamen saçmalık."

Xavier gösterişli meydan okuyuşunu bir miktar kesiyor. "Ha. Peki."

"Bizim seninle derdimiz Asal olman değil. General Redden'in emrinde hizmet etmiş olman. Kumanda'ya sadıktın. İnsan öyle bir gecede taraf değiştirmez."

Başparmağımla Xavier'i işaret ederek, "Bu adam değiştiriyor," diyorum. "Ama sadece kendine sadık olduğu için."

Xavier sırtıyor. "Haklı. Ben Hayatta Kal Takımı'nın gururlu bir üyesiyim." Duraksıyor. "Gerçi bugünlerde Darlington'ın da hayatta kalmasını istiyorum galiba."

Ona ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Yaa, teşekkür ederim."

Henley omuz silkerek, "Her neyse," diyor. "Antrenman için teşekkürler, Teğmen."

Henley salonun öbür ucundaki arkadaşlarının yanına geçer-

ken kolumu Xavier'in koluna doluyorum, parmak uçlarımda yükselerek kulağına fısıldıyorum.

"Aman Tanrım. Az kalsın bir arkadaşın olacaktı!"

"Sikeyim, çok kötüsün," diye homurdanıyor ve kolumu iterek uzaklaştırıyor.

* * *

Ertesi sabah pencerelerimizde güneşle uyanıyoruz ama bu bile Hançer'de dolaşan bezginliği gideriyor gibi görünmüyor. Tuz madeni tahliyesinden beri büyük bir gelişme olmadı. Görev yok. Yayın yok. Büyük plan yok. Görünüşe göre iki taraf da geri çekilip yeniden değerlendirmeye strateji üzerine çalışıyor ve dağdaki Modlar kapalı kalmaktan yoruldu. Özellikle de ben. O kadar huzursuzum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Karra kahvaltıda herkesin aklındakini söyleyerek, "Durgunluktan nefret ediyorum," diyor.

Mako kelimeyi abartılı abartılı telaffuz ederek, "Duurgunluuk," diye tekrarlıyor. "Bu kelime çok hoşuma gidiyor."

Herkes ona bakıyor.

"Ne?" diyerek kocaman omuzlarını silkiyor. "Söylemesi eğlenceli bir kelime. *Durgunluk*."

Henley sandalyesine yaslanıyor. "Bu boş zamanlar benim canımı o kadar sıkıyor."

Karra, "Sıkılmaz tabii. Vaktini o yataktan bu yatağa geze geze geçiriyorsun," diye suçluyor.

"Tabii canım, Gray'le ikiniz elinize geçen her fırsatta sevişmiyorsunuz sanki," diyor Henley.

Karra kendi kendine, "Nerede o günler," diye mırıldanıyor.

Galiba başka kimse duymadı ama yanımda oturduğu için ben duyuyorum. Yoksa işler görüldüğü gibi iyi gitmiyor mu? Gray'in aşk hayatını hiç kurcalamadım ama kötü gidiyor gibi görünmüyor. Birkaç gün önce mağarada yine bir parti vardı ve Gray'in dili bütün gece Karra'nın ağzından çıkmadı.

Göz ucuyla pembe bir parıltı yakalıyorum. Bir saniye sonra

Raven Persimmons yemek tepsisini taşıyarak yanımızdan geçiyor.

Mako arkasından, "Raven, bekle," diye sesleniyor.

Raven'ın narin omuzları geriliyor. Yavaşça masamıza dönüyor. "Ne var?"

"Galiba artık aramızdaki meseleyi kapatmanın vakti geldi, sen ne dersin?"

Mako'nun nazik tonu Raven'ın gözlerinde bir şüphe kıvılcığının yanmasına sebep oluyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Karşılığında ne istiyorsun peki?"

Kocaman kollarını kocaman göğsünün üstünde kavuşturuyor. "Her dostluğun dürüstlikle başladığına inanan biriyim. Yani eğer altın çikolatamı çalan kişi sensen--"

"Aaaaa!" Raven yüksek perdeli bir hayal kırıklığı çığlığıyla uzaklaşıyor, pembe saçları arkasında savruluyor.

Henley gevşek gevşek, "Bu işin peşini bırakman lazım artık, kardeşim," diyor.

Mako, "Asla," diye yemin ediyor.

Luisa'yla Evlynn'e masaya gelip tepsilerini bırakıyorlar. Evlynn'e'in gözleri bana doğru kayıyor ama bu kez düşmanlıkla dolu değiller. Belki de bu sabah Xavier yanımızda oturmamış içindir. Poppy'yle ikisi kendi başlarına, kahvelerini yudumlayarak Poppy'nin dün gece öğrettiği yeni bir kart oyununu oynuyorlar. Fiona ortalarda görünmüyor, yoksa muhtemelen kızını o şeytani teğmenden tekme tokat sürükleyerek uzaklaştırmıştı.

Karra elini uzun siyah saçlarının arasından geçirerek, "Aslında ne yapmamız lazım, biliyor musunuz?" diye öneriyor. "Üsten gizlice kaçıp Fundalık Sonu'na gidelim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu mümkün mü ki?" Fundalık Sonu güneybatıda, V Semti'ne çok uzak olmayan küçük bir ada. Vatanışların büyük kısmı sadece oraya gidebilmek için yıllarca Lüks kredisi biriktirip boş zaman izinlerini kullanıyor. Ben hiç gitmedim ama tropik bir cennet olduğunu duymuştum.

"Pilotlarımızdan birini bizi götürmeye ikna edebilirsek mümkün..." Karra, Evlynn'e bakarak kirpiklerini kırıştırıyor.

Evlynn, "Kesinlikle hayır," diyor.

Karra, "Hen?" diye yalvarıyor.

Henley sırtıyor. "Yok. Adrienne'in gazabını üstüme çekemem."

"Geriye sen kalıyorsun, Lu..." Kaşlarını davetkâr bir şekilde oynatıyor.

Luisa homurdanarak, "Erkek arkadaşın da pilot," diyor. "Git Gray'i darla biraz."

Karra, "Sürekli toplantıda," diye şikâyet ediyor, bu da Gray'in kahvaltıda olmayışına daha da dikkat çekiyor. Haklı olduğunu fark ediyorum. Son zamanlarda ortalarda pek yok.

Parmaklarımla fincanımı kavrayarak, "Şu an çok fena üsten çıkmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kapalı kalmaktan kafayı yemek üzereyim."

Luisa, "Çiftlikte büyümüştün, değil mi?" diyor. "Muhtemelen sürekli dışarıda vakit geçirmeye alışkınsındır."

"Evet, nadiren içeri girerdik. Sadece geceleri, uyku vakti geldiğinde. Geri kalan zamanda sürüyle dışarıda olurduk ya da ata binerdik, çitleri onarırdık, ahırları temizlerdik." İç çekiyorum. "Özledim."

Mako şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Vay be, sen gerçekten de kovboy kızmışsın."

Sırtıyorum. "Çiftlikte insanlar ne yapar sanıyordun?"

"Bilmiyorum ama nedense bütün *bunları* yapmış olacağın hiç aklıma gelmemişti."

Diğerleriyle birlikte gülüyoruz ama Evlynn'in beni izlediğini fark edince keyfim kaçıyor. Üstelik gözlerinde düşmanlık olmadan izliyor.

"Ne var?" diye sorarken surat ifademini somurtuya dönüşmesi için kendimi zorluyorum.

"Bir şey yok. Sadece bu kadar bunaldıysan dağda keşfedebileceğin muhteşem yerler olduğunu düşünüyordum. Son Savaş'tan sonra ortaya çıkan pek çok doğal anomali var."

“Hançertaş mağaraları gibi mi?”

Başını sallıyor. “Ve lagün.”

Karra, “Ah, lagün muhteşemdir,” diye araya giriyor. “Kesinlikle görmem lazım.”

“Dağda lagün mü var?” Şüphemi gizleyemiyorum. Üst okulda harika bir öğrenci değildim ama temel coğrafya biliyorum ve genelde ormanın içinde lagün filan olmaz.

“Evet ve Karra haklı, inanılmaz bir yer.” Evlynne duraksıyor, sonra isteksiz isteksiz devam ediyor. “İstersen seni oraya uçurabilirim.”

Şüphe seviyem şimdi tavan yapıyor. Neden birdenbire bana iyi davranmaya başladı?

“Bugün öğle yemeğinden sonra gidebiliriz,” diye teklif ediyor.

“Evet, olabilir.” Ses tonum çekimser.

Zihnimin arkasında bir dokunuş hissediyorum. Evlynne bağlantı kurmaya çalışıyor. Daha önce hiç telepatik iletişim kurmamıştık ama o olduğunu biliyorum çünkü damarları dalgalanıyor. Biraz gönülsüzce içeri girmesine izin veriyorum.

“Gitmek istersen hangara gelip beni bul.”

Gitmemem lazım.

Cidden gitmemeliyim.

Ama son birkaç gündür o kadar sıkıldım ki... Ve merak benim ölümcül kusurlarımdan biri. Gitmemem gerektiğini bilmeme rağmen öğle yemeğinden sonra Evlynne’in zihnine uzanıyorum.

“Teklifini kabul ediyorum.”

“Harika. Ben de tam işlerimi bitiriyordum.”

Atış alanındaki silah kafesini kilitleyip ana hangara gidiyorum, Evlynne beni helikopterlerden birinin yanında bekliyor.

“Gitmeye hazır mısın?”

İçimden, *Umarım bu kararımdan pişman olmam*, diye geçirerek, “Evet. Götürdüğün için teşekkür ederim,” diyorum.

On dakika sonra havadayız, dağın üstünde yükseklerle doğru süzülüyoruz. Ne kadar yükselirsek manzara o kadar güzelleşir.

yor. Sıradağın sivri zirveleri göz alabildiğine uzanıyor ve gökyüzü mavinin kusursuz, berrak bir tonunda; tek bir bulut bile yok.

Sağa yatıyoruz, bir anlığına neredeyse yan uçar gibi oluyoruz ve midem ağzıma geliyor. Sürekli havada olmaya alışkın değilim. Gray başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğini söylüyor ama böyle hızlıca döndükleri zaman midem bulanıyor.

Evlyenne sırtıyor. "İnan bana, midende hissettiğin her şeye değer."

Yüzüne bakıyorum. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şeyin peşinde filan değilim. Dün sana kaltak gibi davrandım, bu da özür dileme şeklim."

"Gerçekten mi?" Alayımı durduramıyorum.

"Evet."

"Yani birdenbire Xavier'in Hançer'de kalmasını kabullendin."

Afallıyor. "Siktir, hayır." Yandan bana bakarken yüzü onaylamaz bir tavırla sertleşiyor. "Onu buraya getirmemen gerekirdi. Mücadelemize tehdit oluşturuyor."

Yumuşak bir sesle, "Hayatımı kurtardı," diyorum. "Böyle bir şeyi hafife alamam. Ve söylediklerimin bir önemi var mı bilmiyorum ama Kumanda'ya olan bütün sadakatini kestiğine gerçekten inanıyorum."

Onu ikna edemiyorum ki alaycı bir homurtuyla bunu doğruluyor. "O zaman anlaşılmadığımız konusunda uzlaşalım. Ford'a asla güvenmeyeceğim."

"Peki bana?" diye sormadan edemiyorum.

Evlyenne beni rahatsız edecek kadar uzun bir süre düşünüyor. Sonunda, "Kararsızım," diyor. "Ama Gray senden ve burada olmandan memnun; ben de onun görüşüne güveniyorum."

Doğru sözleri söylüyor ama bütün bu buluşmanın bir tür tuzak olduğu hissini üstümden atamıyorum. Sadece sonunda ne olacak, onu anlayamıyorum. Beni bu helikopterden aşağı atacak hâli yok herhalde. Ya da belki de atar. Belki de cinayet, gözünü bile kırpmadan yapabileceği bir şeydir. Kafamı koltuk başlığına yaslayıp yaklaşan felaket hissini üstümden silkeleyerek atmaya çalışıyorum.

“Şuraya ineceğiz.”

Bir tepeyi daha aşıyoruz, keskin kayalıklarla yeşil vadilerin genişliğine bakıyorum. Dikkatimi çeken şey iniş alanı değil. Nefesim kesiliyor. “Bu da ne?”

Evlynne aşağı bakıyor, kendinden emin. “Demiştım.”

Lagün, yarım daire oluşturan kayalık uçurumların koruyucu kucağında yuvalanmış durumda. Suları mor tonlarında parlıyor, renkler rüzgârla birlikte dalgalanıp değiştikçe neredeyse canlıymış gibi görünüyor. Çok tuhaf bir manzara bu. Tamamen doğadışı ama aynı zamanda doğanın ta kendisiyle çevrili. Güneşin mor sudaki yansıması bu gerçeküstü etkiyi daha da artırıyor.

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok. Doğal bir fenomen. Suyu test ettiğimizde içeriğinin dağdaki diğer tatlı sularla aynı olduğunu gördük. Biliminsanlarımızdan bazıları mineraller yüzünden olabileceğini öne sürüyor ama testlerimiz hiçbir şeyin olağandışı bir seviyede olduğunu göstermedi.” Omuz silkiliyor. “Sadece sihir galiba.”

“Ben sihre inanmıyorum.”

“O zaman mucize. Doğanın bir mucizesi.”

“Ona da inanmıyorum. Arkasında bilimsel bir neden olmalı.”

Cevabım onu meraklandırıyor gibi görünüyor. “O zaman yeteneklerimizin de bilime dayandığına inanıyorsun, öyle mi?”

“Tabii ki. Genetik bir mutasyon.”

“Ama bahsettiğimiz gen hiçbir zaman izole edilemedi,” diye belirtince buna karşı sunabileceğim bir argümanım kalmıyor.

Birkaç dakika sonra helikopteri indiriyor; düz, çimenlik bir alana iniş yapıyoruz. Manzara çok tuhaf geliyor. Bu kadar yüksekte bile bu kadar çok yeşillik görmek.

Bir an zirvede duruyorum. Sırt hattı sessiz, havayı ciğerlerime çekerken yetmiyormuş gibi geliyor. Engebeli uçurumlarla kahverengi zirvelere bakıyorum. Tepelerinde kar yok ama uçları sisle örtülü. Evlynne’in helikopterden bir sırt çantası alıp omzuna attığını fark ediyorum.

Kuşkuyla, “Lagün ne kadar uzakta?” diye soruyorum.

“Uzak değil. Sadece ben her zaman hazırlıklı geziyorum.” Önümde ilerliyor. “Bu taraftan.” Sarp bir yükseltiye çıkıyoruz, tepeye çıktığımızda kusursuz bir manzarayla lagün önümüze çıkıyor. Mor suyun karşısında bir kez daha afallıyorum. Bazı yerlerde daha koyu bir mor, güneşin değdiği yerlerde parlak leylak rengi. Ben lagüne bakarken aynı güneş yüzümü ısıtıyor. Eski Çağ’dan bir masalın içinden fırlamış gibi.

“Hadi, gidelim,” diyor. “Su resmen sıcak banyo suyu gibi. Elini içine sokman lazım.”

Tereddüt ediyorum çünkü en az yüzde altmışım hâlâ bu hareketlerine güvenmiyor.

Evlynne, “Oğlum için her zaman küçük bir şişe dolduruyorum,” diye açıklıyor. “O da sihirli olduğuna inanıyor.” Önce benim gitmem için işaret ediyor. “Hemen arkadayım. Patikada iki kişiye yetecek kadar yer yok.”

Haksız değil. Aşağı inerken zar zor sığıyorum. Suyun yarısına geldiğimde duyduğum tek ayak seslerinin kendi adımlarım olduğunu fark ediyorum.

Evlynne arkamda değil.

Arkamı dönüp boş patikaya bakıyorum. “Evlynne?” diye sesleniyorum.

Cevap yok.

Siktir.

Koşmaya başlıyorum, tepenin zirvesine geri tırmanırken çakıl taşlarını etrafa savuruyorum. Helikopter pervanelerinin uğultusunu duyuyorum, başımı kaldırdığım anda Evlynne’in uzaklaştığını görüyorum. O kaçarken pervaneler toprak ve çimen bulutlarını havalandırıyor, beni sırt hattında tek başıma bırakıyor.

Öfkeden titreyerek gökyüzüne, “Evlynne!” diye bağıyorum.

O kaltak beni burada tek başıma bıraktı.

Oyuna geldim.

“Evlynne!”

Adını bir kez daha bağıyorum ama motorun gürültüsü sesimi bastırıyor. Telepatiye geçtiğimde bağlantı kurmama izin verince neredeyse şaşıyorum.

Zihnine, “Sikeyim! Çabuk geri dön!” diye haykırıyorum.

“Kusura bakma, üsse geri çağıldım.”

“Çabuk buraya gel, seni sürtük.”

“Bu kadar kabalaşmaya gerek yok,” diye alay ediyor.

“Ne bu şimdi? Arkadaşların Xavier’le ikimize ısınmaya başladı diye karşı hamle mi yapıyorsun? Bu hareketin çocukça olmanın da ötesinde, Evlynne.”

“Merak etme, aşağı iniş yolu o kadar da kötü değil. Muhtemelen yarım günde inip hava kararmadan üsse dönersin. Ha, bir de yolculuğunda işine yarar diye sana küçük bir hediye bıraktım. Rica ederim.”

Sikeyim, neşesi çok sinir bozucu. Boğazına yumruk atmak istiyorum.

“Çabuk. Geri. Dön.” O kadar öfkeliyim ki kelimeleri güç bela çıkarabiliyorum.

Helikopter uzaklaştıkça küçülüyor, bir an için keşke tüfeğim yanımda olsaydı da gökyüzünde helikopteri vurmaya çalışsaydım diye düşünüyorum—

Ama *hayır*, o anda fark ediyorum. Onu vuramam ama yapabileceğim bir şey *var*.

Umutsuz bir zihinsel çabayla altını olabildiğince hızlı şekilde kontrol altına alıyorum. Artık alışkanlık oldu. Asıl zorlandığım kısım bir sonraki adım, özellikle de şimdi duygularım karmaşık ve kanım damarlarımda yakarcasına akarken. Akımı yönlendirmiyorum. Hawkins'in beni yapmamam için hep uyardığı şekilde, onu yine balyoz gibi kullanıyorum.

Dişlerimin arasından, "Dön," diye emrediyorum ama tam Evlynn'e'in zihnine sızdığımı hissederken aramızda oluşturmaya çalıştığım bağlantı lastik gibi kopuyor.

Helikopter gözden kaybolup bulutların arasında yok olurken sınırlarım tepeme çıkıyor. Hawkins insanları uzaktan kışkırtmanın imkânsız olduğunu söylemişti, aynı enerji alanını paylaşmadıkça bağlantıyı yeniden kuramayacağım.

Çok geç. Evlynn'e de, helikopter de gitti.

Kalbim küt küt atarken iniş alanına doğru koşuyorum. Bir hediye bıraktığını söylemişti; çimlerin üstünde beni bekleyen bir sırt çantası görüyorum. İçinde gerçekten kullanabileceğim bir şeyler mi var yoksa Evlynn'e denen götün doldurduğunu varsaydığım bir sürü taş mı diye kontrol etmek için alıyorum.

Hızlı bir kontrolle kurutulmuş erzak, bir matara, bir tabanca ve bir telsiz olduğunu görüyorum. Telfim ve telepati gücüm de var ama kimseye ulaşip ne olduğunu anlatabilecek hâlim yok.

Şimdilik telf cebimde, telsiz çantada duruyor ve kimseyle bağlantı kurmaya çalışmıyorum. Evlynn'e'in beni kandırdığını kabul etmek istemiyorum. Fazla küçük düşürücü bir durum. Umarım kimse yokluğumu fark etmeden üsse geri dönebilirim.

Lanet olsun, içgüdülerime güvenmem gerekirdi. Şimdi bu aptal dağda mahsur kaldım; bu yürüyüş ne kadar sürecektir, kim bilir. Günün geri kalanı boyunca yürüyeceğim kesin. Neyse ki yön duygum iyi ve telfimde nereye gitmem gerektiğini gösteren bir navigasyon sistemi var. Evlynn'e beni öldürmeye çalışmadı –görünüştüğüne göre sadece günümün içine sıçmak istedi– ama vahşi doğanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bizzat deneyimlerimden biliyorum.

İçimdeki öfke keskin ve durmak bilmiyor. Bastırmaya bile çalışmıyorum. Sırt hattından inişe başladığımda attığım her adıma yakıt oluyor. Çantayı düzeltiyorum, kolumu ikinci askıdan geçirip sırtıma sağlam sağlam oturtuyorum ve acele etmemeye dikkat ederek dik yamaçtan aşağı iniyorum. Tek bir yanlış adımda aşağı yuvarlanacağım.

Odaklanmaya devam ediyorum, kendimi hareket etmeye zorluyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Sadece yürümeye devam ediyorum. Zaman geçsin diye Evlyenne'in korkunç ölümünü hayal ediyorum.

Saatler geçiyor.

Saatler.

Yavaş tempomun fazla temkinli olduğunu çok geç fark ediyorum. Nerede olduğumu görmek için telfe baktığımda programın çok gerisinde kaldığımı fark ediyorum. Üstünde yürüdüğüm patikanın tehlikeli ve kayalık olması da pek faydalı olmuyor. Birkaç kez kayıyorum, rasgele eğilmiş dallara tutunarak dengemi sağlıyorum, sonra patika beklenmedik şekilde eğimli hâle geliyor ve birden aşağı inmek yerine yukarı tırmanıyorum. Durup yanlış yöne gitmediğimi kontrol etmek için tekrar ekrana bakıyorum. Ama hayır, sırt hattı da aynen Evlyenne gibi götün teki. Anlaşılır hiçbir sebep yokken neredeyse bir kilometre boyunca tırmanmaya karar veriyor, sonra tekrar aşağı inmeye başlıyor.

Yoğun bitki örtüsünün arasındaki kıvrımlı patikadan geçiyorum. Başka bir virajı dönerken, azalan gün ışığında gözüme bir şey çarpıyor. Kırmızı yaprakların, köklerden birinin açıkta olduğunu fark edene kadar kızılkapalı çiçeklerine ait olduğuna sanıyorum. Kızılkapalının kökleri kahverengi olur. Toprakta çıkan o kıvrımlı kök koyu kırmızı; açık renkli toprakla kontrast oluşturuyor.

Hasiktir.

Yürekkökü mü o?

İnce çıkıntılarının üstünden parmak uçlarımı geçirerek kökü incelemek için çömeliyorum. Yürekköküne özgü o tuhaf, baygın

ama tatlı kokuyu hemen alıyorum ve zihnimde bir anı parlıyor. Karadiyar'daki küçük kulübemizdeyim, Jim Amca'nın karanlıkta çıktığı yürüyüşlerde kazıp çıkardığı çeşitli bitkilerle kökleri ayrışını izliyorum.

Kan kırmızısı bir kök parçasını elime alarak, "Bu çok güzel!" diye haykırıyorum. "Şeker gibi kokuyor!"

"Dikkatli ol, minik kuş." Şimdi bile o hırıltılı sesini neredeyse duyabiliyorum, göğsümde derin bir sızı yaratıyor. "Bu bir yürekkökü."

Merakla, "Ne işe yarıyor?" diye sormuştum.

"Bu hâlde mi? Hiçbir işe yaramıyor. Ama yutarsan hiç hoş olmaz." Bana ciddi bir bakış atmıştı. "Kalbini durdurur."

Nefesim kesilmişti. "Sonra da ölür müsün?"

"Sonra da ölürsün."

Yürekkökü şimdi de burada, bu patikanın ortasında rasgele büyümüş.

Telfim titreyince beni kökten uzaklaştırıyor. Gray'den bir mesaj.

Hangi cehennemdesin, kovboy kız?

Mesajı görmezden gelip yürümeye devam ediyorum. Sadece birkaç dakika sonra biri benimle bağlantı kurmaya çalışıyor. Adrienne'in enerjisi. Onu da görmezden gelip çalılıklarla dikenli bitkilerin arasından geçiyorum.

Güneş gökyüzünde giderek alçalıyor, kısa süre sonra manzaranın üstüne gölgeler düşmeye başlıyor. Yoruluyorum. Ayaklarım ağrıyor. Rasgele eğimlerden dolayı bacaklarım da öyle. Ama hava kararmadan aşağı inmeme lazım. Geceyi bu lanet dağda geçirmek, isteyeceğim son şey.

Sonunda düz bir patika buluyorum ve ağrıyan vücudum şükrediyor. Ne bayır çıkacağım ne de yokuş ineceğim. Şükürler olsun, önüm dümdüz.

Tam gevşemeye başlıyorum ki arkamda bir hışırtı duyuyorum.

Zayıf bir ses; yaprakların arasından esen rüzgârla karıştırmak kolay ama her durduğumda sesin de durduğuna neredeyse eminim. Teorimi test etmeye karar verip tempomu artırıyorum.

Hışır hışır.

Yürümeyi bırakıyorum.

Sessizlik.

Yürümeye başlıyorum.

Hışır hışır.

Duruyorum.

Sessizlik.

Harika. Bir şey beni takip ediyor.

Buradaki çalılık çok yoğun ve hiçbir şey göremiyorum ama beni avlamaya niyetlenen şey her neyse, kendisi oldukça gürültülü. Ya berbat bir avcı ya da beni diri diri yiyeceğinden o kadar emin ki gizlenmeye bile çalışmıyor.

Hışır hışır.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor, omurgam karıncalanmaya başladı. Etrafımdaki her şeyin tamamen farkındayım. Her sesin, her kayanın, her yaprağın. Muhtemelen bir zamanlar kendimizin av olduğu, kabile günlerinden kalma, ilkel bir içgüdü.

Birkaç adım daha atıyorum, elim kalçamdaki bıçağa kayıyor. Tüfeğimi tercih ederdim ama bıçak da iş görür. Tabancam var fakat durup sırt çantasını açmak istemiyorum. Beni takip eden şeyin dikkatimin dağıldığı anda saldırmasından korkuyorum.

Gözlerimle etrafı tarıyorum ama gördüğüm tek şey ağaçlar, yapraklar ve kayalar. Yemin ederim, eğer boynuzlu ayıysa...

Ürperiyorum.

Hayır, ayılar bundan çok daha gürültülü olur. Çocukken Karadiyar'da yaşayan boynuzlu ayı, ormanda bir şeye saldırdığı zaman fil sürüsü kadar ses çıkarırdı.

Hışırtyı tekrar duyunca herhangi bir hareket belirtisi arayarak arkamı dönüyorum. Hiçbir şey yok.

Hava artık daha da karanlık; güneş, ağaçların arasından neredeyse hiç süzülüyor.

Hemen sonra görüyorum: Çalılıkların içinde hareket eden bir şey. Her neyse gizlenmeye çalışmıyor. Hafif bir hırıltı ve pençelerin taşa sürtünme sesini duyuyorum. Sonra çalılıkların arasından fırlayıp çıkıyor.

Bir bayırçığırtkanı.

Donakalıyorum, kurtla göz göze geliyoruz.

Bir yırtıcının soğuk bakışını bekliyorum ama gözlerinde tetikte olmakla ilgi karışımı bir ifade var. Yine de hurlıyor, patileri yavaş yavaş ilerliyor.

Görünce onu hemen tanıyorum. Ya da en azından tanıdığımı düşünüyorum. Dağda dolaşan başka genç bayırçığırtkanları da olabilir ama bu belirgin bir şekilde, annesini öldürdükten sonra geride bıraktığımız yavruya benziyor. Bir gözünün etrafındaki kırmızı leke dışında tamamen bembeyaz. Başka herhangi bir kurdun tam olarak aynı yerinde, aynı işaretin olacağını sanmıyorum.

Temkinli bir şekilde, "Selam," diyorum.

Kulakları geriye yatıyor, kuyruğu aşağı iniyor. İfadesi artık meraktan çok korku dolu.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Yavaş ve bilinçli hareketlerle diz çöküyorum.

"Gel de bana bir selam ver," diye teşvik ediyorum. Başkası bana deli diyebilir ama hayvanlarla aram iyidir. Tehdit olup olmadıklarını hissedebiliyorum ve bu, değil. Fazla korkmuş durumda.

Elimi uzatıyorum, bakışlarım onunkine kilitleniyor. Uzattığım parmaklara bakarken merakı geri dönüyor.

"Hadi, sadece hızlı bir koklaşma selamı."

Her konuştuğumda kulakları dikiliyor. Yine hurluyor ama bu kez inandırıcı değil. Patileri yer değiştiriyor, sonunda bana doğru temkinli bir adım attığında gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

"Aferin sana."

Birkaç dikkatli adım daha atıyor ve neredeyse tam önümde

duruyor. Yine birbirimize bakıyoruz, sanki bütün dağ sessizleşiyor; kurt beni öldürmeye mi yoksa selam vermeye mi karar verecek, görmek için bütün bitkilerle yaratıklar nefeslerini tutuyor gibi. Elimin etrafındaki havayı kokluyor, sonra küçük bir inilti çıkarıyor, kuyruğunun hafifçe sallandığına yemin edebilirim. Elimi koklamasına birkaç santim kala geri çekiliyor. Bu kadarı yeterli.

“Gördün mü, o kadar da kötü değilim.” Dizlerimdeki toprağı silkeleyip ayağa kalkıyorum. “Tamam. Gitmem lazım, dostum. Yoksa bütün gece bu dağda mahsur kalacağım.”

Kurdun çalılıkların arasına doğru hızla uzaklaşmasını bekliyorum. Fakat keyifle fark ettiğim üzere peşimden geliyor. Vahşi bir hayvanın normalde yaklaşacağından çok daha yakın duruyor; tüyleri neredeyse bileğime değiyor.

“Annen için gerçekten üzgünüm,” diyorum. “Kişisel bir şey değildi. Bir insanı öldürmeye çalışıyordu.”

Yanımda ağır ağır yürümeye devam ediyor, varlığıyla içimde tuhaf bir teselli hissediyorum. Ağaçların arasından daha büyük ve daha korkutucu bir şey fırlayıp boğazımı parçalamaya çalışsa beni zerre savunamaz ama en azından yalnız ölmemiş olurum.

“Bana Jim’in eski çoban köpeğini hatırlatıyorsun. Adı Prens’ti. Gittiği hiçbir yerde peşinden ayrılmazdı.”

Kurt başını yana eğip bana bakıyor. Söylediğim her kelimeyi dinlediğine yemin edebilirim.

Kederli bir sesle, “Ah, başına neler geldiğini hiç bilmek istemezsin,” diyorum. “İnan bana.”

Kulaklarından biri dikiliyor.

“Peki. Sen istedin. Beyaz bir çakal tarafından parçalandı. Çok üzücü bir gündü.” Budaklı bir ağaç kökünün üstünden athıyorum. “Sana onun adını vermem lazım aslında. Prens nasıl? Prens olmak ister misin?”

Küçük bir havlama sesi çıkarınca ağzım açık alıyor.

“Aman Tanrım, beni gerçekten anlıyorsun, değil mi?”

Şimdi kuyruğunu sallıyor. Keşke Jim Amca burada olsaydı.

Her zaman hayvanlarla aramın iyi olduğunu söylerdi. Onun da öyleydi. Galiba onları insanlardan daha çok seviyordu.

Keyfim uzun sürmüyor çünkü artık on adım ötemi bile zor görebilir hâle geldim.

Dudağımı ısırarak, "Güneş kaçıyor," diyorum.

Durup haritaya bakıyorum. Hançer'e hâlâ birkaç saatlik mesafe var. Siktir.

Tempomu artırırken kurt yanımda koşuyor ama bir saat daha geçtikten sonra hiç ışık kalmıyor. Telfimin fenerini açıyorum ama zayıf bir parlaklıktan fazlasını sağlamıyor. Karanlıkta yürümeye devam edersem takılıp bileğimi burkabilirim. Ya da düşüp başımı bir kayaya çarpabilirim. Bu dağ böyle hiçbir şey görmezken geçemem.

On dakika daha, diye karar veriyorum. On dakika daha yürüyeceğim, sonra geceyi burada geçirece-

Ayağım bir anda çalılıkların arasındaki gizli bir köke takılıncaya öne doğru savruluyorum. Neredeyse dengemi topluyordum ama başka bir köke takılıp yüzüstü düşüyorum ve tepeden aşağı yuvarlanıyorum. Ellerimle düşüşümü yavaşlatıyorum, keskin kayalara sürtünüyorlar; ardından kotumun dizleri paramparça oluyor.

Yokuş aşağı kaydığım sırada derim soyulmuş; avuçlarım kan içindeyken bezginlikle bağıryorum. Dizlerim de kanıyor. Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Nefes nefese Prens'e bakıyorum, o da onaylamaz bir ifadeyle bana bakıyor.

"Evet," diye homurdanıyorum. "Düştüm. Sikeyim, insanlar bazen düşer, Prens."

Bir saniye sonra ağır ağır yanıma gelip elimi burnuyla dürtüyor. Yürümeye devam etmem için mi yoksa yerimde kalmam için mi beni teşvik ediyor, bilmiyorum ama devam etmek artık söz konusu bile değil.

"Kusura bakma, dostum. Galiba burada bırakmamız lazım."

Yenilgiyi kabul etmekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ama Adrienne’i saatlerce görmezden geldikten sonra sonunda zihnine uzanıyorum.

“Neredesin sen?” diye azarlıyor. “Ford, sana kötü bir şey yaptığımızı düşündüğü için bizi Hançer’i ateşe vermekle tehdit ediyor. Gray de arama ekibi göndermek üzere.”

“Ben, şey, bu gece kamp yapmaya karar verdim.”

Zayıf bir yalan ama Evlynne’in beni dağda mahsur bıraktığını itiraf etmekten daha iyi. Durumun aslı benim açımdan pek iyi görünmüyor ve Adrienne’le diğerlerine kendimi kanıtlamak istiyorum.

“Kamp yapmak ne demek?”

“Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı, o yüzden yürüyüşe çıktım ama hava hızlıca karardı. Burnumun ucunu göremediğim bir karanlıkta geri dönme riskini göze almak istemedim. Kamp kurup gün doğarken dönmeyi planlıyorum.”

“Geceyi dağda geçiriyorsun. Yalnız.” Adrienne’in sesi şaşkın geliyor.

“Bir şey olmaz. Çiftlikteyken sürekli kamp yapardım ve silahım var.”

Ses tonuna şüphe sızıyor. “Lagündeyken ne oldu? Evlynne oraya daha önce gittiğinizi ama Hançer’e döndükten sonra seni görmediğini söylüyor.”

“Hiçbir şey olmadı. Hançer’e döndükten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdim.” Umursamaz umursamaz konuşuyorum. “Ateş malzemem, yiyeceğim, suyum var. Zor koşullarda nasıl yaşanır, biliyorum. O yüzden arama ekibini geri çekip Xavier’e sabah kendisiyle görüşeceğimi söyleyebilirsin.”

İtiraz etmesine fırsat vermiyorum. Bağlantıyı kesip yeni arkadaşşıma dönüyorum.

“Tamam, Prens. Eğer bu geceyi burada geçireceksek barınak bulmamız lazım. Ama bak, eğer gece arkadaşlarından biri beni öldürmeye çalışır da sen beni uyandırıp uyarmazsan, derini yüzüp postundan şapka yaparım.”

Ters ters yüzüme bakıyor. Ya da en azından ben öyle sanıyorum. Belki de yüzü hep öyledir.

Arkamı koruyan, bir şeyin sinsice yaklaşmasından endişe etmeme gerek bırakmayan kuytu bir çalılık buluyorum. Sırt çantasını açıyorum ama içinde ilk yardım çantası yok. Galiba Evlynne ellerimle dizlerimi lanet bir çocuk gibi yüzebileceğimi hesaba katmamış. Yaralarımı temizlemek için mataradan biraz su döküyorum ama bundan başka bir şey yapamıyorum.

Ateş malzemelerinin olduğu küçük kutuyu çıkarıyorum: kibritler, bir çakmak ve hatta biraz çıra. Sadece birkaç dal odun toplamam lazım. Umanm ateş, meraklı başka yırtıcıları uzak tutar da şafak sökene kadar başıma bir şey gelmez.

On dakika sonra küçük bir ateş yakıyorum, kurutulmuş domuz eti yiyip mataradan su içiyorum. Domuz etinin geri kalanını bayırçığırtkanına veriyorum, bir çırpıda yutuyor. Küçük sığınağımdan sadece yakındaki çalılıklarda ihtiyacımı gidermek için çıkıyorum.

Başımı yıldızlarla bezenmiş gökyüzüne kaldırıyorum, içime ince bir acı saplanıyor. Cross şu anda nerede acaba? Taşocağındaki gece söylediği gibi Kumanda'dan gerçekten firar etti mi? Yoksa kalbi kırık, benim gibi uyuşmuş hâlde, başka seçeneğimiz olmadığını bilerek geri mi döndü?

Ona uzanma dürtüsü o kadar güçlü ki. Başta direniyorum fakat sonunda zayıflık beni ele geçiriyor.

Bir yol açıp Cross'un enerji imzasını takip ediyorum. Onu dürtüyorum, konuşmaya davet ediyorum.

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Yaşlar yüzünden gözlerim yanıyor. Kendi kendime, "Pislik," diye mırıldanıyorum.

Prens başını, *Kim*, diye sorarcasına yana eğiyor.

"Diğer Kurt'um," diyorum. "Onunla birlikte kaçmadığım için ayrıldık, artık benimle konuşmak istemiyor."

Prens yüzüme bakmaya devam ediyor.

“Tamam. Haklısın. Şu anda bağlantı kurmak onun için muhtemelen fazla zor. Sikeyim, haklısın, tamam mı? Hadi uyu.”

Artık kime kızdığımı bile bilmiyorum. İç çekiyorum, kuytu yere sokulup top gibi kıvrılıyorum. Prens bana biraz daha yaklaşıncaya şaşırıyorum. Kısa süre sonra yanıma kıvrılıp yan tarafıma yaslanıyor.

Bütün gece beni sıcak tutuyor ki bu çok iyi bir şey çünkü uykuya dalarken ateş sönüyor. Şaşırtıcı bir şekilde deliksiz uyuyorum.

* * *

Işığın gözkapaklarımı dürtmesiyle uyanıyorum. Bayırçıgırtkanı yanımda kıpırdıyor, sanki eski dostlarmışız gibi bana iyice sokulmuş. Hareket ettiğimde başını kaldırıyor; o ürkütücü, sarı gözleriyle bana baktığını fark ediyorum.

Yüzümdeki uykuyu silerek, “Günaydın,” diye mırıldanıyorum.

Sesimi duyunca kulakları kıpırdıyor. Sonra ayağa kalkıp arka bacaklarını esnetmek için öne doğru uzanıyor. Çok sevimli, gülümsememek elde değil.

Ben de ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum. “İşte. Başardık.”

Prens karşılık olarak gidip bir çalıya işiyor.

“Harika,” diyorum. “Çok asil bir hareket oldu.”

Kendi tutulmuş uzuvlarımı esnetiyorum, sonra sırt çantamı takıp bıçağı kalçama yerleştiriyorum, yürümeye başlıyorum. İki saat sonra gerçekten tanıdığım bir açıklığa ulaşıyorum. Neredeyse vardık.

Küçük kurt patikanın kenarına kadar peşimden geliyor, sonra olduğu yerde duruyor.

Kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bir an bir yırtıcının varlığını hissettiğini düşünüyorum ama sonra havayı kokladığını görüyorum; *insan* kokusu aldığını anlıyorum. Hançer’e fazla yaklaştık, geri geri çekilmeye başlarken artık rahat değil.

Anlayışla başımı sallıyorum. “Merak etme, anlıyorum. Gitmen lazım. Ama eşlik ettiğin için teşekkür ederim.”

Bir an bana bakıyor, sonra dönüp çalılıkların arasına atılıyor.

Hava kilidine ulaşınca omuzlarımı savaşa hazırmışım gibi dikleştiriyorum. Üstüm başım toprak içinde, kot pantolonum düştüğüm için parçalanmış durumda ve ellerimin her yerinde kesikler var ama hemen odama dönmüyorum. Onun yerine yemekhaneye gidiyorum. İnsanların büyük kısmı için çok erken bir saat ama pilotlar çalışma yapmak için her zaman şafak vaktinde kalkıyorlar, o yüzden Evlynn'e in orada olacağını biliyorum.

Ağrıyan kaslarımı görmezden gelerek Fundalık Sonu'nda yapılan bir tatilden dönüyormuşum gibi salına salına içeri giriyorum. Öfkemi gömüp masalarına yaklaşırken yüzüme masum bir gülümseme takınıyorum.

Gray, Evlynn'e, Luisa ve Henley başlarını bana çeviriyor. Şaşkınlık.

"Herkes günaydın," diye cıvıldıyorum, bu hâlim Gray'in kaslarını çatmasına neden oluyor çünkü genelde cıvıdamam.

Evlynn'e kahve fincanının kenarından beni izleyerek, "Zor bir gece miydi?" diye soruyor.

"Tam tersine, tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Bazen insanın düşünceleriyle baş başa kalması güzel oluyor."

Sırt çantasını kabaca kahvaltılık tepsisinin üstüne bırakıyorum. Masa sarsılıyor, kahveleri her tarafa dökülüyor. Luisa kahveyi hızla silip dizlerine akmasını engelliyor.

Evlynn'e, "Çantanı ödünç verdiğin için sağ ol," diyorum. "Çok işime yaradı."

Gray'in dudakları seğirmeye başlıyor.

Yüzümde büyük, sahte bir gülümsemeyle, "Her neyse," diyorum. "Bir kahve alıp duşa gireceğim. Kahvaltının geri kalanında size afiyet olsun."

THETA-3

(Yaşayan Tarih: Modifiye İnsanlar'dan alıntı)

Son Savaş'ın ilk aylarında salınan Theta-3 biyotoksini (laboratuvar adı MNT-ΔG, bkz: Pan-Avrasya Birliği, xii), Kayıp Kıtalar tarafından olası nükleer saldırıları caydırmak amacıyla tasarlanmıştı. Bu kumar işe yaramamıştı çünkü Kıta'da, bilinen dünyanın büyük bölümünü yok eden bir nükleer soykırım ortaya çıkmıştı. Salındığı sırada hiç kimse Theta-3'ün sonuçlarının ölçeğini ya da yapısını öngörememişti.

Şaşırtıcı can kaybının ötesinde, ilk etkiler ihmal edilebilir düzeydeydi. Biyolojik saldırıdan sağ kurtulan insanlar, madde bünyelerine girdikten hemen sonra bir belirti ya da fark edilir bir değişim göstermemişlerdi. Mutasyonların ortaya çıkması birkaç yıl almıştı.

Daha sonra "Aykırı" olarak adlandırılan bu insanlar, tıp ve bilim camiasını onlarca yıl boyunca şaşkına çeviren genetik bir olgunun ürünüydü: Soy yoluyla aktarılmayan fakat görünüşe göre biyotoksine maruz kalmayla tetiklenen mutasyonlar.

Her üç kişiden biri, sözkonusu bireylerde daha önce görülmemiş psişik yetenekler sergilemeye başlamıştı. Hayatta kalan hükümetler buna karşılık, etkilenen insanları eğitim merkezlerinde izole etti. Gerçekte bu eğitim merkezleri, nörobilişsel laboratuvarlarla donatılmış hapishanelerden pek de farklı değildi. Güçlerini kontrol etmeyi öğrenen, başarılı her telepat ya da zihin okuyucuya karşılık, aynı şeyi başaramayan onlarcası vardı.

Kapsamlı genom analizlerine rağmen sözde Mod geni hâlâ keşfedilememiştir. Biliminsanları herhangi bir örüntü, belirti ya da kromozomal anomali izine rastlayamamıştır. Kısaca Theta-3, arkasında hiç parmak izi bırakmamıştır. Bu, savaş sonrası biyolojinin en gelişmiş muammasıdır: mekanizması olmayan bir mutajen.

Buz Kanyonu'ndan kurtardığımız Modlar vadiye götürülmüş-
tü; bazıları aynı evlere yerleştirildi, bazılarıysa mevcut sakinlerle
kalmaya başladı. Tana'nın Seth ve Beatriz'le kalacağını öğrenince
rahatladım. İkisi de bana karşı çok naziklerdi.

Luisa bu sabah vadiye uçacağını söyleyince ben de Tana'yı
görmek istediğim için kendi kendimi davet ettim. Yardımcı pilot
koltuğuna oturup hayranlıkla manzarayı izliyorum.

Luisa'ya, "Annenle baban harika insanlar," diyorum. "Tana'yla
her konuştuğumda onlar hakkında sadece güzel şeyler söylüyor."

"Evet, gerçekten öyleler." Sesindeki derin sevgi açıkça hisse-
diliyor.

"Onlarla kalmak Tana'ya iyi geliyor." Duraksıyorum. "Tana
çok şey yaşadı. Vadide birine açılıp açılmadığını bilmiyorum ama
madene gönderilmeden önce travmatik şeyler yaşadı. Daha fazla-
sını benim anlatmam doğru olmaz ama Tana bazen depresif ya da
içine kapanık görünürse diye annenle baban bilsin istedim."

Luisa üzgün üzgün, "Annemle babam travmatik deneyimle-
rin ne olduğunu çok iyi bilir," diyor. "Bayır'daki bombalamadan
sağ çıktık."

"Biliyorum. Baban anlatmıştı."

Elini uzatıp omzumu sıkıyor. "Tana için endişelenmene ge-
rek yok. Onunla ilgilenirler."

Yirmi dakika sonra Luisa'yla anne-babasını kulübelerinde
hasret gidermeleri için bırakıp Tana'yla birlikte vadide yürüyüşe

çıkıyoruz. Daha iyi, daha sağlıklı görüneceğini umuyordum ama son gördüğüm zamanki kadar içine kapanık. Cildi kuru ve lekelili. Siyah bukleleri dağınık bir atkuyruğuyla toplanmış.

Yürürken pek konuşmuyor ama ben de sessizliği doldurmaya çalışmıyorum. Tana'yla hiçbir zaman sessizlikten kaçınmadık.

Gray'in teyzesinin evine yaklaşıırken Jenni'yi küçük veranda da, kucağında bir tabletle otururken görüyorum; sarı saçlarını toplamamış. Bizi fark edince elini tuhaf bir selamla kaldırıyor. Ben de kendimi aynı ölçüde rahatsız hissederek karşılık veriyorum.

Tana, "Jenni'yi tanıyor musun?" diyor.

"Pek sayılmaz. Bir kez, yaklaşık beş dakika kadar görüştük. Gray'in teyzesi." Kadının duyamayacağından emin olana kadar bekleyip ekliyorum, "Aralarında ciddi bir gerginlik var. Yakın değiller galiba."

Tana omuz silkiyor. "Kadın sürekli ondan bahsediyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen onu tanıyor musun?"

"Pek değil ama meydanda birkaç kez konuştuk. Sürekli Gray'in ne kadar iyi bir pilot olduğundan, onunla ne kadar gurur duyduğundan bahsediyor."

Çayıra ulaşıyoruz ve atlara selam vermek için duruyoruz.

Tana'ya, "Bu atlardan herhangi birine bindin mi hiç?" diye soruyorum.

"Birkaç kez. Bea'yla biniyoruz. At sürme konusunda iyi."

Yemyeşil çayırda etrafa dağılmış saman balyalarına bakıyorum. Gözlerimi dümdüz karşıya dikerek, "Seni madenden kurtardığımızda," diyorum. "Haklıydın. Biri bana yardım etti."

"Oydu, değil mi? Gümüş Blok'un yüzbaşısı."

Şimdi ona dönüyorum ama yüzü ifadesiz. Okunması imkânsız. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Cross."

Yavaşça başını sallıyor. "O gece handa ortaya çıktığında ona bakışını gördüm. Birbirinizle konuşma şeklinizi." Gözlerinden kasvetli, kırgın bir parıltı geçiyor. "Onlardan biriyle nasıl ilişki kurabildin?"

Kalbim sıkışıyor. "Kendi kendine... oldu. Ama artık bitti."

“Öyle mi?”

Soğuk ses tonu içimi parçalıyor. “Biteli aylar oldu aslında. Ben onun dünyasında yaşayamam. O da benimkinde yaşayamaz.” Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. “Bitmesi gerekiyordu.”

Tana, buzlarının bir kısmı çözülerek, “Evet,” diyor. “Gerekliyordu.”

Göz temasını kesip tekrar çayıra dönüyorum, zarif başını eğip uzun bir çimen sapını çiğneyen kısıraklardan birini izliyorum. Z’deki atımı kastederek, “Kelley’yi özlüyorum,” diyorum.

Tana atkuyruğunu omzunun üstünden iterek, “Çok iyi bir attı,” diye katılıyor. Bu hareketiyle kazağının kolu yukarı sıyrılıyor, bileğini açığa çıkarıyor.

Ağzımdan pat diye, “Dövmelerin,” lafı çıkıyor.

“Ne? Ah, evet.” Diğer kolunu da sıvıyor, iki bileğini birden gösteriyor. “Vadideki şifacı Brion sildi.” Sesine alay sızıyor. “Bir zamanlar Kumpanya kölesi olduğuma dair kanıtların hepsini ortadan kaldırdı.”

“Ben... Ben gerçekten Cross’u, Griff’le ikinizi çalışma cezasına çarptırmaya ikna ederken doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. İdam cezası almıştınız, Tan.”

Omuz silkiyor. “Babamı idamdan kurtardığın için minnettarım.”

Bu sözü beni duraksatıyor. “Sadece babanı mı?”

“Ne dememi istiyorsun, beni öldürmelerine izin vermeliydin mi? Çünkü... evet. Vermeliydin.”

“Öyle deme.”

Beni savuşturuyor, tekrar patikada yürümeye başlıyor. Peşinden acele ediyorum ama o da huzlanıyor, neredeyse koşmaya başlıyoruz.

“Dur. Tana, dur, lütfen.”

İstemeye istemeye durup bana dönüyor. “Ne var?”

Nasıl devam edeceğimi bilemeden yanağımın içini ısıtıyorum. “Gerçekten ölmek mi istiyorsun?”

"Anlamıyorsun. Ben zaten öldüm." Başını sallıyor, sonra sol göğsüne, tam kalbinin üstüne dokunuyor. "İçim ölü, Wren. Hiçbir şey hissetmiyorum. Tek bir şey bile. O gecedan beri hiçbir şey hissetmiyorum."

Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama sormaya korkuyorum. Cevapları duymaya korkuyorum. Ama Tana'yla çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz. Gerçekten zihnimi okuması bile neler düşündüğümü anlayabiliyor.

"Evet," diyor. Donuk. Duygusuz. "Cevap evet."

Öfkeyle boğazım yanıyor. Keşke Anson hâlâ yaşıyor olsaydı da o kurşunu kendi ellerimle iki gözünün ortasına sıkabilseydim.

"Daha önce hiçbir erkekle birlikte olmadığımı öğrenince güldü, biliyor musun?" diye devam ediyor, sesi uzaklara dalmış gibi.

"Ona *komik* gelmişti. İlk seferin kendisi olmasına sevinmişti."

Elimi uzatıyorum ama yanmış gibi silkip atıyor.

"Tana..." Daha fazla kelime çıkaramıyorum. Soluk borum taşla tıkanmış gibi hissediyorum. Yutkunup sesimi bulmaya çalışıyorum. "Acı çektiğini biliyorum. Ama buradayım. Benimle konuşabilirsin. Lütfen."

"Konuşacak bir şey yok. Eskiden tanıdığın insan değilim artık. Alakamız yok."

Yumuşak bir sesle, "Eskiden olduğun insan olmana gerek yok," diyorum. "Sadece sen ol. Yaşa. Bana her zaman güvenebileceğini bil."

Sert bir kahkaha atıyor. "Böyle bir ben olmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Ne kadar zayıf olduğumu bilmekten nefret ediyorum."

"Zayıf değilsin."

"Hiç öyle düşünmezdim. Sonra o gece... Onunla savaşamayacak kadar zayıf olduğumu fark ettim."

"Onu öldürdün," diye hatırlatıyorum.

"Yeterince hızlı değildim," diye mırıldanıyor. "Dikkati dağılana kadar beklemek zorunda kaldım. O..."

Midem bulanmaya başlıyor. "Çok üzgünüm."

"Artık... nasıl bir şeyler hissedeceğimi bilmiyorum."

Yüzü kederle yıkanmış gibi. Yorgunlukla. Acıyla.

En yakın arkadaşımın boğuluşunu izliyorum sanki. Suyun altına çekiliyor ve ben kıyıda duruyorum, ona ulaşamıyorum.

"Bu durumu senin için düzeltmeyeceğimi biliyorum," diyorum. "Ama söz veriyorum, hiçbir yere gitmiyorum. Sekiz yaşımızdan beri birbirimizi tanıyoruz. Bu boktan, lanetli Kıta'da sahip olduğum en yakın arkadaşım sensin. İstersen sen kendinden vazgeçebilirsin ama ben senden vazgeçmeyeceğim."

Altdudağı titriyor, kirpikleri nemli. "Ya tamir edilemeyecek kadar kırıldıysam?"

"Kırılmadın. Belki birkaç çatlağın var ama kırılmadın. Hâlâ tek parçasın. O psikopatın kafasına kurşunu sen sıktın. Sen bir savaşçısın, Tana."

Bakışlarını yeniden bana çeviriyor, dudaklarının kenarında zayıf bir gülümseme belirliyor.

"Aynen öyle," diyorum. "Buna gülümseyebilirsin çünkü gerçek. Sandığından çok daha güçlüsün ve ben senden asla vazgeçmeyeceğim. Asla."

* * *

Akşam yemeğinden sonra annemin dosyasını biraz daha okumak için Kallister'ın dairesine uğruyorum. Cross'la her şeyi bitirdikten sonra ara vermiştim çünkü kırık bir kalple okumaya odaklanmak çok zordu ve kalbim hâlâ iyileşmeye yaklaşmamış olsa da bu günlerde kendimi sadece... hayatıma devam etmeye zorluyorum. Tana'yla konuşmamız, ne kadar acı verici olursa olsun, beni tazelemişti. Kendi verdiğim tavsiyeyi uygulamaya kararlıyım. Artık Cross yok belki ama ben de kırılmadım. Hançer'de olmamın bir sebebi var ve bunu hatırlamanın vakti geldi.

Bugün hafif başlıyorum. Dosyada annemin üst okuldaki kayıtlarının hepsi var: sınav sonuçları, kişisel denemeler, Kayıp Kıtalar hakkında yazdığı kapsamlı bir tarih ödevi. Daha ağır dosyalara dalmak yerine önce bunlara göz gezdiriyorum.

Koltuğunda oturmuş, tabletinden kitap okuyan Kallister'a, "Annemle aynı okula gittiğini söylemiştin, değil mi?" diye soruyorum. Bugün oturma odasında birlikte oturuyoruz.

"Evet."

"Okulda nasıldı?"

Arkasına yaslanıp düşünüyor. "İnatçıydı. Fikirlerini taviz vermeden savunurdu. Tartışmayı severdi."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Marina bir şeye inandığında çok tutkulu olurdu. Şimdi geriye dönüp bakınca, muhtemelen Kumpanya için çalışmaya başlayacağı belliydi."

"Neden?"

"Başkan Severn'e karşı çok eleştireldi."

"Babasıyla hiç tanıştın mı? Büyükbabamla yani? Biyografisinde Severn'le birlikte görev yaptığı yazıyordu."

"Hayır. Açık konuşmak gerekirse kardeşim, Marina'yla Jake'e benden daha yakındı. Ben boş zamanlarımın tamamını kız arkadaşım ile geçiriyordum."

Babamın adı geçince duraksayıp dudağımı ısıırıyorum. Serrano dosyasında Jake Hess hakkında çok fazla bilgi yok; var olanlar da zihnimde daha fazla sorunun doğmasına neden oluyor.

"Jake'in askeri kayıtlarında evlilik geçmişiyle ilgili bir bölüm vardı," diyorum sonunda. "İlk eşinden bahsediyordu?"

Kallister başını sallıyor. "Cecilia. Ve sormadan söyleyeyim, nerede olduğu ya da başına ne geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Denetim devletinde yaşıyoruz. Kimse durduk yere... ortadan kaybolamaz."

"Cecilia Carpenter kayboldu işte." Hafifçe gülüyor. "Fikirlerini taviz vermeden savunan başka bir kadındı. Görünen o ki baban belli bir tipteki kadınlardan hoşlanıyormuş."

"Onu tanıyor muydun?"

"Pek değil. Okulda bizden birkaç yaş küçüktü. Gördüğüm kadıyla girişken biriydi."

Okumaya devam ediyorum ama anlamsız okul ödevlerine odaklanmak zorlaşıyor. Sorgu dosyalarını okumaktan kaçınıyordum ama annemi ve yaptıklarını neden yaptığını gerçekten anlamak istiyorsam belki de daha önemli belgelere geçme zamanı gelmiştir.

Şimdi başlamayı düşünüyorum ama sorgu neredeyse iki yüz sayfa. Kallister'ın bütün gece burada kalmama ses çıkarmayacağını sanmıyorum.

Tableti bir kenara bırakıp kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Anlayamıyorum."

"Neyi anlayamıyorsun?"

"Beni umursayıp umursamadığını. Annemin."

Kaşlarını çatınca yüzüne bir gölge düşüyor. "Bunu sorgulama ne sebep oluyor?"

"Beni korumak için büyük çaba sarf ettiğini biliyorum. Hatta muhtemelen beni saklamak için başka bir çocuğun kemiklerini çalıp yangın çıkardı. Ama bunu gerçekten beni korumak istediği için mi yaptı? Yoksa kendi çıkarları için mi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

"Belki. Jim'in bana anlattığı olayı hatırlamıyorum, beni ona vermesinin sebebini. Onu kışkırttığım zaman korkmuştur muhtemelen. Kendimi sürekli onun yerine koymaya çalışıyorum. Beş yaşındaki çocuğunun ikisini de öldürebilecek bir güç sergilemesi... Beni Kumpanya'ya ihbar edebilirdi ama etmedi. Bu da onun bir tarafının beni sevdiğini göstermez mi?"

"Annen elbette seni seviyordu."

Göğsüm duyguyla dolup taşıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Kallister, "Marina'nın kalpsiz olduğuna inanmıyorum," diyor. "İnsanları sevebilen biriydi. Babanı derinden seviyordu. Julian'ı seviyordu. Bunun taklit edilebilecek bir şey olduğuna inanmıyorum. Ama söylediğim gibi, güçlü fikirleri vardı. Hepimizin kendi ahlaki kodları var ve anneninki Merrick Redden'e hizmet etmesine neden oldu."

Başımı sallıyorum. "Jim'in öyle bir olaydan sonra onu hâlâ nasıl sevebildiğini anlamıyorum."

"İnsan kimi sevdiğini kontrol edemiyor."

"Hayır, edemiyor galiba."

Kısa bir sessizlik oluyor. Kallister'in öne eğilip tabletini masaya bırakışını izliyorum. Doğruluyor, bir bacağı diğerinin üstüne atıp düşünceli düşünceli bana bakıyor.

"Lydia hakkında bana neler anlatabilirsin?"

Konunun ani değişimiyle gözlerimi kırpyorum. "Lyddie'den mi bahsediyorsun? De Velde?"

"Lyddie mi diyorlar?" Başımı salladığım zaman, "Peki. Lyddie hakkında neler anlatabilirsin?" diyor.

Sert bir tonla, "Bana ihanet ettiğini söyleyebilirim," diyorum.

Kallister hiç oralı olmuyor. "Evet. Bu dünyada böyle şeyler oluyor. Başka?"

"Şehirden kaçmadan önce Travis'in altında çalışıyordu. Galiba babasının da Kumanda İstihbaratı'nda çalıştığını söylemişti?"

"Alexander De Velde. Albay. Annesi de Catherine De Velde, Biyotek'in yöneticisi. Lyddie annesinden bahseder miydi?"

"Pek değil, annesiyle de babasıyla da tanışmadım. Jübile gecesi tanışacaktık. İkisi de oradaydı. Ama ben Adrienne için patlayıcı yerleştirip General'in zihnini bozduktan sonra kaçmasına yardım etmekle meşguldüm..."

Sözüm yarıda kesiliyor; Cross'un, Adrienne'in semtlerdeki insanların zihinlerini bozduğu yönündeki iddialarını hatırlıyorum. Xavier dışında kimseye söylemedim ama bu rahatsız edici düşünce zihnimde ağır bir yük gibi duruyor.

Kendimi, "Bunu geniş çapta yapıyor mu?" diye sorarken buluyorum.

Alnunda bir çizgi beliriyor. "Adrienne mi?"

"Evet. Geçen gün düşünüyordum," diye yalan söylüyorum. "Buraya ilk geldiğimde bahsettiğim hastane koğuşunu. Orada sadece zihinleri aynışmış Modlar yoktu gibi gelmişti. Bazılarının zihni bozulmuş olabilir."

İfadesi sertleşiyor.

“Adrienne’e sordum. Zihin bozma yeteneğini yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullandığını söyledi, General gibi. Israrla, asla kitlesel ölçekte kullanılmayacağını belirtti. Doğru mu?”

“Otorite, General’in zihninin bozulması için oylama yaptı. Oybirliğiyle sonuçlandı. Şunu temin ederim ki masumların zihinlerinin kitlesel olarak bozulması gibi bir şey oylamaya sunulsa, kesinlikle oybirliğiyle sonuçlanmazdı. Buna hiçbir şekilde izin vermezdim ve diğerlerinin de vermeyeceğinden eminim.”

Bir anda rahatlıyorum. “Yani böyle bir şey yapmıyorsunuz.”

“Otorite böyle bir görevi asla onaylamadı, hayır.” Bir an duruyor, huzursuz görünüyor. “Adrienne’in bizim onayımız olmadan bir şey yapacağını düşünmek istemem ama...” Yine duruyor, sonra başını kararlı şekilde sallıyor. “Hayır, yapmaz.”

Ben de onunla aynı fikirdeyim. Adrienne’in böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum. Ama yine de... içimdeki şüpheyi tamamen atamıyorum.

“Neyse, kusura bakma, konuyu dağıttım. De Veldeler hakkındaki soruların neden?”

Kallister omuz silkiyor. “Henüz emin değilim. Belki hiçbir şey yoktur ama bazı fısıltılar duyuyoruz.”

Fısıltılar. Otorite hep *fısıltılar* duyuyor ve paylaşmaya da hiç hevesli değiller. Hatta burada bilgiyi özgürce paylaştıklarını iddia etseler de çoğu şeyi kendilerine saklamayı tercih ediyorlar gibi bir hâlleri var.

Tam üstüne gidecekken zihnime tanımadığım bir ses saplanıyor.

“Onlar masum değil, kardeşim.”

Şaşkınlıkla irkiliyorum.

Bu... Travis Redden miydi?

“Her şey yolunda mı?”

Gözlerimi kırpyorum. “Özür dilerim. Dalıp duruyorum. Yorgunum galiba.”

Kallister, “Bir kahve daha ister misin?” diye teklif ediyor.

“Olur. Teşekkür ederim.”

O daha odadan çıkamadan tekrar duyuyorum.

Bu kez halüsinasyon filan olmadığını farkındayım.

“Babamız bile onların işe yarayabileceğini biliyordu.”

Bu Cross.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyor. Güvende.

Ve Travis’in yanında.

Sonuç olarak bırakıp gitmemiş.

Bunu fark edince karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum. Bu beni, belki de etkilemesi gerekenden daha fazla etkiliyor. Ama bana yorgun olduğunu söylerken yüzünde gördüğüm harap ifadeyi unutamıyorum. Dünyanın kurtarılamayacak durumda olduğunu, sistemi içeriden düzeltmeye çalışmaktan vazgeçtiğini söylediği ânu.

Madem gerçekten böyle hissediyordu, neden geri dönmüş?

Cross, **“Üsse yapılan bombalama ya da Buz Kanyonu saldırısının, sağlıklı düşünmeni engellemesine izin verme,”** diyor.

Bu his telepati gibi değil.

Birinin zihnime bir görüntü izdüşürmesi gibi. Gözlerimin arkasında o aynı rahatsız edici his var. Ama zihnimde hiçbir görüntü yok ve bildiğim kadıyla Cross’un izdüşürme yeteneği de yok zaten.

Yine kendi kendine kurulan bir bağlantı olabilir mi? Çocukken telepatik olarak bağlandığımız gibi?

Bütün konuşma zihnimde akarken nabzım kontrolden çıkıyor.

Cross öfkeli. Öfkesinin titreşimini kendi vücudumda hissedebiliyorum. Travis ise çoğunlukla sinirli.

“Burası artık babamızın Kumpanya’sı değil. General fazla rehavete kapılmıştı. Onları işgücü olarak kullanmak istiyordu, evet ama bana kalırsa ona bile değmezler. Sikeyim, fazla tehlikeliler. Gümüş Blok’u geri almış olabilirsin ama onu yine elinden almam parmağımı şıklatmama bakar. Gerçekten yeniden aramıza dönmek istiyorsan, önce kafanı toparlaman lazım.”

Yeniden aramıza dönmek mi?

Şokla sarsılıyorum.

Sikeyim, Cross. Ne boklar yiyorsun?

Sadece geri gitmekle kalmamış. Tam anlamıyla aralarına dönmüş.

“Deniyorum, abi. Ama sen insanları öldürürken kenarda durup izleyecek hâlim yok. Roe’nun yaptıkları düpedüz cinayet. O insanlar yanlış bir şey yapmadı.”

“Yapmamış olabilirler ama diğerlerine bir ders vermek gerekiyordu. Bazen o dersi vermenin tek yolu, semtlerde ortalığı karıştırdıkları zaman neler olacağını göstermek. İbret alacakları örnekler vermemiz lazım.”

“Planın bu mu yani? Bulduğun bütün Aykırıları idam mı edeceksin?”

“Evet, kardeşim. Çünkü ancak kontrol edilebildiklerinde işe yarıyorlar ve şu anda başımıza fazla dert açıyorlar. Bu yeni rejimin bir parçası olacaksan o hâlde-”

Sessizlik.

Sesler bir anda kesiliyor, çaresizce onları nasıl geri getireceğimi merak ediyorum.

“İyi misin gerçekten?” Kallister geri dönüyor; ellerinde buharı tüten, iki tane metal kupa var.

Duraksıyorum. Otorite, beyan sırasında yeni güçleri bildirmemiz gerektiğini açıkça söylemişti ama *bunun* ne olduğunu anlamadan hiçbir şeyi açıklayamam.

Kahveyi alarak, “Evet,” diyorum. “Teşekkür ederim.”

Yeniden annemin dosyasına odaklanmaya çalışıyorum ama aklım artık kilometrelerce uzakta. Cross’la bağlantı kurup cevaplarımı almak için sabırsızlanıyorum ama bu konuşmayı Kallister’ın önünde yapamam, o yüzden kendimi daha sonrasına kadar beklemeye zorluyorum.

Ama o zaman da sorularıma hiçbir cevap alamıyorum.

Cross benimle bağlantı kurmayı hâlâ reddediyor.

33

Ertesi sabah Gray kapıma geliyor. Kışkırtma eğitimi için Tapınak'a gitmemiz gerekiyordu, o yüzden bana bir tablet uzatınca kaşımı sorgulayıcı şekilde havaya kaldırıyorum.

"Bu ne?"

"Bu sabah Lyddie'nin annesiyle babası hakkında bir toplantı yaptık," diyor.

"Evet, Kallister dün gece bana onlarla ilgili sorular soruyordu. Bir şey mi oldu?"

"Travis son zamanlarda Biyotek'le sık sık toplantı yapmaya başladı. Bu da endişe yaratıyor."

"Modlarla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmaması düşük ihtimal. Neyse, De Veldeler hakkındaki bazı istihbaratları buraya yükledik. İncelemeni istiyoruz."

"Neden ben?"

"Program'da Lyddie'yle yakındın. O zaman önemsiz gibi görünen ama aslında değerli olabilecek şeyler konuşmuş olabilirsiniz. Arka planı biliyorsan, belki bir şeyler dikkatini çeker."

"Tamam, evet. Bu akşam okurum."

Tableti dairede bırakıp Tapınak'a iniyoruz, gördüğümüz ilk kişi Hawkins oluyor. Oyuklardan birinde tek başına meditasyon yapıyor. Yanından sessiz sessiz geçerken içimde adama karşı bir sempati hissediyorum. Zamanının büyük kısmını burada geçiriyor ama onu suçlamıyorum. Yerin üstünde neredeyse hiç arkadaşı, dostu yok. Hawkins'le konuştuğunu gördüğüm tek insan Kallister.

Gray, "Bu çalışmayı kendi dairelerimizde yapamaz mıyız?" diye soruyor.

"Burada yapacağız çünkü hançertaş, altın frekansını güçlendiriyor. Bu hafta katettiğim ilerlemeyi sana göstermek istiyorum."

"Sakın bana Hawkins'i kışkırtmayı başardığını söyleme."

"Evet!" Yüzümdeki kocaman, aptalca gülümsemeyi silemiyorum. "Geçen gün."

"Etkilendim."

"Yani, kontrolümü kaybetmeden önce sadece birkaç saniye sürdü ama yine de kışkırttım."

Mavi ışığın altında karşılıklı oturuyoruz.

Hevesle, "Hangi komutu istiyorsun?" diye soruyorum.

Cebine uzanıp bir çakı çıkarıyor. Açıyor. "Elimi bıçakla kesmemi söyle."

İçimden tanıdık bir his geçiyor. Çocukken Jim Amca'nın ben-den istediği şeyin aynısı bu. Saf öfke ve hayal kırıklığıyla kışkırtmayı ilk kez kullandığımda, ona cildine çizik atmasını emretmiştim.

Yutkunup gözlerimi kapatıyorum. "Tamam."

Yavaşça zihnimdeki altın tozunu toplamaya başlıyorum. Parça parça, ellerimde o kadar birikiyor ki neredeyse taşacakmış gibi hissediyorum. Güçten yapılmış bir top tutmak gibi. Onu gevşekçe kavrayıp enerjinin ellerimden kollarıma, boynuma, göğsüme akmasına izin veriyorum. Altın iplikler gibi bedenimi sarıyor, her yerimde dolanıyor.

Gözlerimi açıyorum. Gray beni izliyor. Komutları yüksek sesle söylemenin gerçekten daha etkili olduğunu öğrendim, bu da kışkırtmanın hedef zihne işitsel şekilde bağlı olup olmadığını merak etmeme neden oldu; tıpkı izdüşürmenin optik sinire dayanması gibi. Ses dalgaları sürece faydalı oluyor gibi görünüyor ama bunu kanıtlayamıyorum çünkü bazen komutları sesli söylemek hiçbir işe yaramıyor.

"Bir numara," diyorum.

Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hımm?"
"Bıçağı alıp avucuna bir çizik at."
Kıpırdamıyor. Göz göze kalıyoruz.
Kararlı bir şekilde, "Bıçağı alıp avucuna bir çizik at," diyorum.

Uyuluğunun üstünde düz duran eli kıpırdanmaya başlıyor.
Gray, "Hasiktir," diye mırıldanınca sırtıyorum.

Altın üzerindeki kontrolümü korumaya çalışıyorum, tek bir ipliğin bile kaçmasına izin vermemeye kararlıyım. İpliklerin gevşediğini hissettiğim zaman nefes alıp dikkatimi topluyorum.

"Bıçağı alıp avucuna bir çizik at."

Eli bıçağa doğru hareket ediyor.

"Al bıçağı."

Gray'in uzun parmakları daha da sert kıpırdamaya başlıyor. Çenesi de seğiriyor. Mutlu görünmüyor. Onu suçlamıyorum. Kendi vücudunun kontrolü onda değil ve bunun ne kadar korkutucu geldiğini hayal bile edemiyorum. Kendisine böyle bir şey yapmama izin vererek gösterdiği güven seviyesi hayranlık uyandırıcı. Galiba ben kimseye bu kadar güvenmezdim.

"Al bıçağı."

Parmakları sapı kavlıyor.

"Diğer avucunu çevir." Diğer eline bakıyorum. O parmaklar da spazm geçiriyor, sonra avucunu çeviriyor. "Elini kes. Derin olmasına gerek yok."

Yüz hatları gerilmiş durumda. Bütün kasları gergin. Kontrol kesinlikle onda değil.

"Elini kes. Hadi."

Gerilimi ben de hissediyorum. Bu hissi tanıyorum. İdam mangası bana direnç gösterdiğinde, iradeleriyle benim iradem arasında savaş yaşandığında da olmuştu. Altın enerjisini tüketen şeyin *bu* olduğunu fark ediyorum. Hedefin direnci. Şakaklarımdan ter damlalarının süzüldüğü an bu. Kendimi güçsüz hissetmeye başladığım an.

Hawkins bir süredir bana bu süreci nefes alarak geçirmeyi

öğretiyor. Önceden altını itmeye çalışıyordum. Şimdi onu daha da yakınıma çekiyorum. Onu kendimin bir parçası hâline getiriyorum.

Gray bıçağın ucuyla avucuna bir çizik atıyor.

İnce, deriyi zar zor yaralayan bir çizik ama devam edecek enerjim yok. Zihninin üstündeki kontrolü serbest bırakıyorum, bıçak takırdayarak yere düşüyor.

Bütün vücudu ürpertiyle sarsılıyor, yeşil gözleri dehşetle açılmış durumda. "Hasiktir," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum. "Özür dilerim, ben--"

"Hayır, hayır." Alnını ovuşturuyor, sonra ellerini sallayarak gevşetmeye çalışıyor. "Bu... tarif bile edemiyorum. Sanki vücudunun bütün parçaları birbiriyle savaşıyor gibi. Yapmak istemiyorsun ama kendini yaparken *izliyorsun* ve..."

Yine ürperiyor, o anda anladığını biliyorum. Kışkırtıcılardan neden bu kadar korkulduğunu.

Ama göz göze geldiğimizde benden korkuyor gibi görünmüyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

"Dileme. Kontrol edebilmen lazım. Yardım etmeyi ben kabul ettim sonuçta." Omuz silkiyor. "Bu güce sahip olduğun için suçluluk hissetme. Yeteneklerimizi kendimiz seçmiyoruz."

"Haklısın. Kışkırtmayı ben seçmedim. Tıpkı senin... önseziyi seçmediğin gibi."

Kahkaha atarak itiraz ediyor. "Söyledim ya, önsezici değilim."

Suçlayıcı bir tonla, "Doğru tahmin edersem söyleyeceğine de söz vermiştin," diyorum.

"Henüz doğru tahmin etmedin."

"Hepsini tahmin ettim! Tahmin edecek başka yetenek kalmadı ki!"

"Sana başka ne diyeyim bilmiyorum, kovboy kız." Göz kırıyor. "Daha iyi düşün."

"Senden nefret ediyorum."

* * *

De Velde dosyasında içimde şüphe uyandıran hiçbir şey yok ama bu ilgi çekici olmadığı anlamına gelmiyor. Bütün akşamı ona gömülmüş hâlde geçiriyorum. Görünüşe göre Lyddie'nin annesi süper dâhi; babası da Valterra Bayırı kara saldırısını planlamakla anılan, usta bir strateji uzmanı.

Lyddie'nin zihnini ilk okuduğumda aklımdan durmaksızın geçen düşüncenin nedenini şimdi çok daha iyi anlıyorum: *Yeterince becerikli değilsin.*

İki istisnai, zeki insanın çocuğu olmak ürkütücüdür herhalde. Lyddie akıllı biri ama dâhi de denemez. Yine de İstihbarat'ta çalışmayı hak ediyor. Onu ne kadar boğmak istesem de hakkını vermem lazım.

Birkaç gün sonra Otorite bir toplantı daha yapıyor ama saha operatörlerinin hepsi yemekhaneye çağrılana kadar neredeyse akşam oluyor.

Xavier'le birlikte atış alanından çıkıp Personel katına gidiyoruz. Xavier teknik olarak saha operatörü değil ama o devasa odaya girdiğimizde kimse onu durdurmuyor. Bu da bir ilerleme, sanırım.

İçeri süzülüyoruz, yakın zamanda bütün değerlendirmelerini geçip sonunda Hançer'de yaşamaya başlayan Tana'nın yanına gidiyoruz.

Sözü Teriq alıyor; koyu renkli gözleri odayı tararken ciddi. Onu son zamanlarda pek görmüyordum. Gray, Bramble Üssü'nde vakit geçirdiğini, semtlerde şebekeye yeni insanları dahil etme görevlerini yürüttüğünü söylemişti.

Teriq, "Geçen kış Kumanda üssünü bombaladığımızda bu sadece Kumpanya'ya yapılmış bir uyarı değildi," diyor. "Aynı zamanda bir ekibe dahil olma çağrısıydı. Kesinlikle sonuç verdi. Declan ve diğer Bramble Modları pek çok yeni acemiye eğitiyor. Biz de burada aynısını yapıyoruz; tuz madeninden gelen Modların büyük kısmı artık saflarımıza katıldı."

Henley odanın karşısındaki yerinden, "Ama?" diye soruyor.

Sözü Adrienne devralıyor. "Ama daha fazla müttefike ihtiyacımız var. Kıta'da Kumpanya'ya karşı kazanılabilir bir savaş yürüt-

mek için yeterli sayıda Mod yok. Bu sabah oylama yaptık ve iletişimi yeniden açma zamanının geldiği konusunda hemfikir olduk.”

Evlynne sertçe, “Kiminle?” diye soruyor.

“Öncelikle Vefalılarla.”

Odanın içinden hoşnutsuz bir uğultu yükseliyor. Buraya geldiğimden beri öğrendiğim şeylerden biri, Başkaldırı’yla Vefalıların toplumun nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda oldukça farklı görüşlere sahip olduğu ve bu çatışmada en isteksiz müttetikler oldukları. Vefalılar eski düzenin geri gelmesini istiyor. Başkaldırı pek oralı değil.

Adrienne, “Bu da Jasper’la anlaşmamızı yeniden müzakere etmemiz gerektiği anlamına geliyor,” diyor. “Kıta’daki bütün kamplarının yerini bilen birkaç kişiden biri o.”

Kaşımı kaldırıyorum. Bu durum Jasper Reed’e muazzam bir güç sağlıyor. Ama mantıklı. Şehirden mal kaçırıp Vefalılarla takas eden o. Kamplarının nerede olduğunu bilmesi lazım tabii.

Kallister, “Kendisiyle anlaşma yapabileceğimizi umuyoruz,” diyor. “Bizi farklı Vefalı liderlerle görüştürebilir.”

Biri, “Karşılığında ne vereceğiz peki?” diye soruyor.

“Bilmiyoruz. Şartlarının ne olacağını göreceğiz.”

Evlynne yine söze giriyor. ““Öncelikle Vefalılarla’ dedin. Başka kimlerle görüşmeyi planlıyorsunuz?”

Bir duraksama oluyor. Kallister, Adrienne’e bakıyor. Bu soruyu yanıtlamaya gönülsüz olduğu çok belli ve bu da cevabın pek popüler olmayacağını gösteriyor.

Adrienne omuz silkerek, “Tierra Fe’yle,” diyor.

Karşılık olarak yüksek itirazlarla sinirli küfürler geliyor.

Başka biri, “O insanlar kafayı yemiş,” diyor. “Bizimle ittifak kurmazlar. Bizim resmen cehennemden çıkmış iblisler olduğumuzu sanıyorlar.”

Adrienne, “Ama yine de bizimle ticaret yapıyorlar,” diye belirtiyor. “Birinin iblis olduğuna inansaydınız gerçekten onunla vadikarası ve tıbbi malzeme ticareti yapar mıydınız?”

Haklı.

Gözlerini devirerek, "Dindar insanları bilirsiniz," diyor. "Tarihi okuduysanız, dinle ilgili her zaman ortaya çıkan tek bir tema olduğunu görürsünüz: ikiyüzlülük."

Birkaç kıkırdama yükseliyor.

"Henüz onlara yaklaştırmaya hazır değiliz," diyerek odadaki herkesi temin ediyor. "Sadece ileride Tierra Fe'ye yapılacak bir görevin gerekli olacağına inandığımız için bunu dile getiriyoruz. Ama bu başka bir günün sorunu. Şu anda şehirde Jasper'la bir buluşma ayarlıyoruz."

Gray öne çıkıyor. "Bu görevin lideri benim. Jas iki gün sonra buluşmayı kabul etti. Nokta'da buluşmakta ısrar ediyor."

Evlynne, "Neden kendisi buraya gelemiyor?" diye homurdayıyor.

"Çünkü zor bir herif. Hassas bir iş anlaşmasının ortasında olduğunu ve şu an ayrılamayacağını iddia etti, o yüzden bizim onun ayağına gitmemiz lazım. Dört kişilik bir güvenlik ekibi oluşturuyorum. Keskin nişancılara ihtiyacım var."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başlıyor.

"Kimler gönüllü olmak ister?"

Bu kez, Buz Kanyonu görevinin aksine, bütün eller havaya kalkmıyor. Galiba bazıları Jasper Reed için hayatlarını riske atmaya pek istekli değil.

Benim elim tabii ki havaya kalkıyor.

Gray'in bakışları kalabalığın üstünde dolaşıyor. Mako'yla Orin'i seçiyor, bir de yirmili yaşlarının sonlarındaki, Shonee adında bir kadını. Onu atış yaparken gördüm ve iyi gerçekten.

"Ve Darlington," diye bitirince bu, içimde bir sevinç patlaması yaratıyor.

Xavier'in sert sesi, "Ve ben," diye araya giriyor.

Kalabalıkta kahkahalar kopuyor.

Evlynne, "Siktir git," diyor. "Göreve falan gitmiyorsun."

"O nereye, ben oraya." Xavier başıyla beni işaret ediyor. Ona uyarı dolu bir bakış attığım zaman bana bakarak kafasını iki yana sallıyor. "Tuz madenindeki operasyona ses çıkarmadım

ama burası Nokta. Bensiz Nokta'ya falan gitmiyorsun. Fazla tehlikeli," derken tonu itiraza yer bırakmıyor.

Göz göze gelince söylenmeyen kısmı da duyuyorum.

Cross başına bir şey gelmesine izin vermememi söylemişti.

Artık Cross'un ne istediğinin bir önemi yok gerçi. Xavier'i o sözünden sorumlu tutacağını sanmıyorum. Benimle konuşmuyor bile artık.

Ama anlıyorum. İnziva Noktası'na gidilen bir görev riskli olacak. Şehir denetim dronlarıyla dolup taşıyor, artık her bölgede kontrol noktaları var.

Evlynne, "Kesinlikle gitmiyor," diye öfkeleniyor. Odadakilere bakıyor. "Böyle bir şeyi nasıl ciddiye alabiliyorsunuz?"

Xavier, "Şehri biliyorum," diyor, bakışları Gray'e odaklı. "Kör noktaları biliyorum. Sizi fark edilmeden içeri sokup çıkarabilirim. Size avantaj sağlayacağım, Blake. Biliyorsun."

Evlynne daha Gray cevap veremeden, "Sen Asal'sın," diyor. "Bir Kumanda teğmenisin. Sana hiç kimse güvenmiyor ve güvenmemeli de."

Gray, "Ev," diyor. "Seni daha iyi hissettirecekse Shonee'nin yerine geçebilirsin."

Açık mavi gözleri öfkeyle yanıyor. "Bunun beni daha iyi hissettirecek hiçbir tarafı yok. Ama evet. Geliyorum."

Toplantı henüz bitmemiş olsa da kapıya doğru ilerliyor. Gray yolunu kesip koluna dokunuyor.

Sesi zar zor duyuluyor, o yüzden ne söylediğini bilmiyorum ama Gray'in elinin Evlynne'in kolunda yukarı kayıp onu nazikçe sıktığını fark ediyorum.

Evlynne onu itiyor. "Hayır. Siktir git. Beni sakinleştirmeye çalışma."

Hışımınla yanından geçip kapıdan çıkıyor.

Xavier, "Toplantıları hep bu kadar heyecanlı mı geçiyor? Kumanda'da hiç bu kadar ani çıkışlar olmazdı," diye kulağıma fısıldayınca kahkahamı yutmak zorunda kalıyorum.

* * *

İlerleyen saatlerde kendimi Xavier ve Poppy'yle birlikte ortak alanda buluyorum. Onlar kart oynarken ben Jasper'la yapılacak buluşmanın görev bilgilendirmesini okuyorum. İki gün beklemek istemiyorum. Sabırsızım ve hemen yola çıkmaya hazırım.

Yanımda Xavier, Poppy peş peşe kazandığı için şikâyet ediyor, genç kızsı sırtta sırtta kartları topluyor; skoru tuttukları tablete kendi adına bir galibiyet daha ekliyor.

Atışmalarını izlerken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Xavier sonunda istediğini elde etti, bu üste en azından *bir* kişiyi kendisinden hoşlanmaya ikna etti. Onun açısından ne yazık ki bu kişi birlikte yatağa atlayacağı türden biri değil ama... hayat boyu yetecek kadar fetih yaşadı zaten, hem kadınlarla hem erkeklerle. Ergen bir kızla kurduğu zararsız bir arkadaşlık ona iyi gelebilir.

"Hile yapıyorsun," diye suçluyor Xavier.

Kız, "Hile filan yapmıyorum," diye itiraz ediyor, ardından kazanan bir el daha açıyor.

"Sikeyim, yalancı."

"Şansım yaver gidiyor sadece! Kartlar konusunda şanslıyım."

Xavier ona ortaparmağını gösterirken kızın bakışları, hâlâ kimsenin çıkarmayı önermediği takip cihazının durduğu bileğine kayıyor.

Poppy merakla, "Bu kolundaki şeyi çıkaracaklar mı?" diye soruyor.

Alayla gülüyor. "Bilmiyorum. Git annene sor."

"Annem beni dinlemiyor."

Masaya bir gölge düşüyor, ardından Saint beliriyor. "Bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Poppy'nin yüzü ânında beş ton kızarıyor, Saint'ten hoşlandığını hararetle inkâr ettiği günü hatırlıyorum. Hoşlanıyorsa da onu suçlayamam. Koyu yeşil gözleri ve keskin hatlı yüzüyle Saint yakışıklı biri. Cross kadar değil ama—

"Ne yapıyorsun burada?"

Gözlerimi kırıyorum. Bir an Cross'un sesini duyduğumu sandım. Aklım sürekli onda galiba.

“Geç oldu.”

Hayır. Yine aynı şey.

Az önceye kadar tamamen unuttuğum o yeni, kafa karıştırıcı yetenek.

Çünkü konuşan kişi gerçekten Cross.

“Umarım sakıncası yoktur. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim.”

Her yerim buz kesiyor.

Bu da... Lyddie’ydi.

Neler döndüğünü bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor.

Bir anda ortaya çıkan güçlerini anlayamayan, kararsız ve korkmuş bir çocuk gibi hissediyorum. Eğer Jim Amca beni yönlendirip eğitmeseydi, insanların düşüncelerimi okumasına karşı kendimi koruyamazdım. Birinin zihnine yol açıp *onların* düşüncelerini de okuyamazdım. Filtrelemeyi beceremezdim. Önemli düşünceleri dinleyip, önemli olmayan gevezeliği ayıklayamazdım.

Ama bu güç farklı. Filtrelemeye gerek yok. Yol açmayı da içermiyor gibi ve kalkanım da onu engellemiyor kesinlikle.

Ne peki bu? Bir radyo yayınına kulak misafiri oluyormuşum gibi.

“Jübile’den beri konuşmamıştık.”

Sesi bütün omurgama cam kırıkları gibi sürtünüyor. Lyddie’yle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Benim hatam. Sizden nefret eden biriyle arkadaş olamazsınız.

Safmışım.

Ve aptalmışım.

Ve pervasızmışım.

Ama artık hatalarımdan ders çıkarmaya çalışıyorum. Değişmeye, daha akıllı davranmaya çaba gösteriyorum. Duygularımın aklımı karıştırmasına izin veremem, Lyddie’nin sesi çıplak ellerimle boğazımı parçalamak istememe neden olsa da kendimi zorlayarak nefes alıp dinliyorum.

“Onun hakkında yani.” Lyddie duraksıyor. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, beni de kandırdı.”

Yayın mı kesiliyor yoksa Cross cevap mı vermiyor bilmiyorum ama Lyddie yeniden konuşmadan önce birkaç saniye geçiyor.

“Bak, birlikte miydiniz değil miydiniz, söylemene gerek yok. Roe birlikte olduğunuzu düşünüyor. Ama her hâlükârda, ondan hoşlandığını biliyorum. Onu Elit için listeye aldın. Onda en azından bir asker olarak potansiyel görmüşsün demek ki. Böyle bir şey için kendini aptal gibi hissetmene gerek yok.”

“Sen öyle hissediyor musun?”

Cross’un sesi; o kalm, boğuk ses tonu, kalbime bıçak gibi saplanıyor.

O sesin onunla kaçıp gitmem için yalvarışını hâlâ duyuyorum. Her gün *hayır* demekle hata edip etmediğimi merak ediyorum.

Lyddie, “Nasıl hissediyor muyum?” diye soruyor.

“Seni kandırdığı için aptal gibi.”

“Hissettim ama artık hissetmiyorum. İnsanı nasıl oyuna getirebildiklerini, ne kadar acımasız olduklarını fark ettim. Travis haklı-”

Travis mi? Yeni General’e adıyla hitap edecek kadar yakın mı?

“Onları toplumdan temizlememiz lazım.”

Siktir git, seni kaltak.

Sakinleştirici bir nefes daha alıp kendimi yine dinlemeye zorluyorum.

“Konuşmaya ihtiyacın olursa buradayım, Yüzbaşı. Sadece onu söylemeye geldim.”

Nerede olduklarını merak ediyorum. Cross’un ofisinde mi?

Yoksa dairesinde mi?

İçime kıpkırmızı, kaynar bir öfke doluyor. Dairesinde olmasa iyi olur.

“Teşekkür ederim, Lyddie.”

Bak sen.

“Travis sana Bay Jones’un başka bir-”

Sesi kesiliyor.

Sessizlik.

Konuşsanıza!

Zihnimi zorluyorum, daha dikkatli dinlemeye çalışıyorum ama nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Daha başından nasıl olduğunu bilmiyorum ki. Nasıl kontrol edeceğimi de bilmiyorum.

“İyi misin, Darlington?”

Panik içindeki düşüncelerimden sıçrayarak çıkınca Xavier’in bana baktığını görüyorum. Koyu renkli gözlerinde kurnaz bir parıltı var. Bir şeylerin ters gittiğinin farkında.

“Evet. Galiba dairemize dönsem daha iyi olacak. Işıklar sönmeyen önce görev notlarının kalanını da okuyayım.”

“Birazdan ben de gelirim,” diyor.

Sandalyemi geriye itip bakışlarımı Saint’e çeviriyorum. Xavier’i Poppy’yle yalnız bırakmak sorun değil ama Saint’le ikisi nadiren iletişim kuruyorlar ve o dinamiğe tam anlamıyla güvendiğim söylenemez.

Görev liderine, “Onu öldürmeye kalkışmayacaksın, değil mi?” diye soruyorum.

“Kalkışmamaya çalışırım.” Saint bana bakıp göz kırpmıyor. Buraya geldiğimden beri gördüğüm en muzip hâli.

Yalnız kalınca Lyddie’yle Cross’un arasındaki konuşmanın zihnimde yeniden akmasına izin veriyorum. Lyddie neden Cross’la konuşuyor? Cross neden Lyddie’yle konuşuyor? Üstelik benim hakkımda.

Ve bu sikik yetenek ne?

Bunu sorabilecek kadar güvendiğim hiç kimse yok. Kallister? Hawkins? Hayır, Hawkins olmaz. Beni fazla geriyor. Kallister’a söylemeye de hazır değilim çünkü Otorite’nin geri kalanına açıklamak zorunda kalır.

Kendime karşı dürüst olursam, şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var ve ona ulaşma isteği ben sonunda dayanamayıp pes edene kadar içimi kemirip duruyor.

Cross’la bağlantı kurmaya çalışıyorum.

Ve... hiçbir tepki yok.

Her zamanki gibi, hiçbir şey olmuyor.

Gözlerime dolan yaşlarla savaşıyorum. Utançla. Yine ona ulaştığım ve yine bağlantı kurmak istemediği için kendimi zavallı gibi hissediyorum.

Belki Lyddie'yle meşguldür.

Tatsızlığımı yutup yatmadan önce duş alıyorum. Sıcak su başımdan aşağı dökülürken düşünüp duruyor, kurcalıyor, bunu takıntı hâline getiriyorum ve dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydiğimde bu gece olanları anlamaya bir adım bile yaklaşmış değilim.

Banyodan çıktığımda Xavier yatağına oturmuş, beni bekliyor.

“O mu ulaştı?”

Saç fırçasını saçlarımdan geçirirken, “Kim?” diyorum.

“Cross. Az önce yüzünün hâlini gördüm. Suratında o bakış vardı; sanki kafanın içinde biri varmış gibi.”

“Vardı.”

“Ulaştı yani.”

“Hayır. Ayrıldığımızdan beri haber almadım ondan.”

“Aylar oldu.”

“Biliyorum.”

Xavier yılgın bir şekilde inliyor. “O ne demek şimdi ya? Neden bu siktiğimin dağındaki herkes bilmece gibi konuşuyor? Buradan nefret ediyorum.”

Gülüyorum. “Şanslısın. Konuşa konuşa iki gün içinde kendine bir izin kartı ayarladın sayılır.”

“Aman, ne büyük izin,” diyor. “Reed’le adamlarının kafamı uçurma riski için izin.”

“Kafanı buradakilerin uçurmasından iyidir.”

“Doğru. Neyse, konuyu saptırıyorsun. Cross’la ilgili neler oluyor?”

Yatağıma oturuyorum. “Galiba yeni bir yeteneğim olabilir.”

“Tamam...”

“Bu akşam bir şey oldu. Aslında bu akşam *ikinci* kez oldu.” Yavaş yavaş iç çekiyorum. “Onu duyabiliyorum.”

“‘Duyabiliyorum’ da ne demek?”

“İlkinde Travis’leydi. Tartışıyorlardı. Bu akşam da ortak alanda, Lyddie’yle konuştuğunu duydum.”

“De Velde mi?”

“Evet. Nasıl ya da neden olduğunu anlamıyorum. Telepati olduğunu sanmıyorum çünkü yol açmadım, izdüşüm de değil çünkü gördüğü şeyleri görmüyorum. Galiba... duyduğu şeyleri duyuyorum.” Şaşkın şaşkın duruyorum. “Ama böyle bir yetenek yok. Ya da en azından benim duyduğum kadarıyla yok.”

“Neden buradaki küçük dostlarından birine sormuyorsun?”

Tereddüt ediyorum.

Zafer kazanmış gibi, “İşte bak,” diyor. “Onlara güvenemeyiz, hep söylediğim gibi.”

“Sessiz kalmamın sebebi o değil. Bütün yetenekleri Otorite’ye bildirmek gerekiyor ama ne olduğunu çözmeden bir şey söylemek istemiyorum. Belki yarın dijital kütüphaneye gidip biraz araştırma yaparım. Başka kimsede böyle bir gücün kaydı var mı diye bakarım.”

Bir an susuyorum, Cross’la Lyddie’nin konuşması kafamda yeniden oynamaya başlıyor. Lyddie’yi Cross’un ofisinde, onu “kandırdım” diye Cross’u teselli ederken hayal edince dişlerimi sıkıyorum.

Dişlerimin arasından, “Onunla konuşması hoşuma gitmedi,” diyorum.

Xavier sırtıyor. “Kıskandın mı?”

“Hayır,” diye yalan söylüyorum.

“İçini rahatlatıcaksa, Cross’un Lyddie De Velde gibi birinden hoşlanmasının imkânı yok.”

Bu bilgi gerçekten de içimi rahatlatıyor.

“Uysal kadınlardan hoşlanmaz,” diye ekliyor.

Cross’un eski sevgilisini hatırlatarak, “Roe’ya göre Ivy de uysaldı,” diyorum.

“Hayır, Ivy dik duruşlu bir kadındı. De Velde’de o yok. Eğitimde beni hiç etkilemedi. İstihbarat’a yetecek puanları aldı ama yanımda göreve gelmesini istemezdim.”

“Pratik bölümlerin hepsini geçti,” diye belirtiyorum.

“Zar zor.” Omuz silkiyor. “Onunla ilgili konuştuk. Yani eğitmenler olarak. Hepinizle ilgili konuştuk. Yüksek riskli bir operasyonda arkamızı kollamasını isteyeceğimiz kişiler kim olurdu diye. Daha ilk günden İstihbarat’a atanacağı belli olan bazı adaylar vardı. Lyddie de onlardan biriydi. Saha görevi için fazla çekingen.”

Evet, Lyddie çekingendi. Özgüvensizlikten kaynaklandığını düşünüyorum gerçi. Artık ailesinin ne kadar güçlü olduğunu bildiğim için onu çok daha iyi anlıyorum. Ama onu anlamam artık ona sempati duyduğum anlamına gelmiyor.

Cross bir keresinde bana şefkatin zayıflık olduğunu söylemişti. Onunla tartışıp güçle şefkatin bir arada bulunabileceğini savunmuştum.

Ama Cross haklıydı. Yanılmışım.

Ve düşmanuma şefkat göstererek aynı hatayı tekrar yapmayacağım.*

Düzenleme
Ny.ozlem

Şehrin bu kısmını tanıyorum. Gümüş Blok eğitimindeyken birkaç sahte görev yaptığımız sanayi bölgesi burası; devasa fabrikalarla, geniş depolarla ve gece gökyüzüne ince buharlar salan uzun bacalarla dolu. Normalde burası insan kaynıyor olurdu ama gecenin bir yarısı her yer ıssız.

Bu gece hava sisli; bahar nemi. Sonbaharla kış, onlarca yıldır Kıta'da ortaya çıkmadığı hâlde herkesin hâlâ dört mevsimi yaşıyormuşuz gibi davranması bana komik geliyor. İklimimiz artık ya ılıman bahar sıcaklıkları ya da kavurucu yazlardan ibaret.

Jasper Reed'le buluşmaya iki araçla gidiyoruz. Gray telften arayıp aracımızı iki deponun arasından sola kırmamızı söylüyor. Başkaldırı istihbaratı daha önce keskin nişancıları konumlandırmak için en uygun yerleri keşif amacıyla bir dron gönderdi. Bu da ben, Mako ve Orin oluyoruz. Gray'in kişisel koruması Evlyenne olacak.

Benim kişisel korumamsa tutkal gibi üstüme yapışmakta ısrar eden Xavier; derinize bulaştığında çıkarması çok zor olan, sinir bozucu bir tutkal.

Gray'le Evlyenne diğer araçla ayrılırken Mako, Xavier'le benim için arabayı durduruyor.

"Siz burada ineceksiniz, Wrenny."

Omzuma tüfek çantamı asıp araçtan inerken ona gülümsüyorum. Xavier'le birlikte, bize tahsis edilen iki katlı deponun tepesine açılan paslı, metal bir merdivenden çıkıyoruz. Gece

yarısı olmasına rağmen makineler hâlâ çalışıyor çünkü uzaktaki binalardan yankılanan sürtünme seslerini duyuyorum. Derin bir nefes aldığımda havanın yağ ve pas koktuğunu fark ediyorum.

Çatıya çıkıp yerleşiyoruz. Yakınlarda çatlak bir boru var, içinden tıslaya tıslaya buhar çıkıyor. Bir an görüşümü kapatıyor, o yüzden yolundan çekilmek için yeniden yerimi değiştiriyorum. Tüfeğimi çantadan çıkarmak üzereyim ki hattan sert bir şekilde Gray'in sesi geliyor.

"Plan değişti. Darlington, Ford; benimlesiniz. Ev'le yer değiştiriyorsunuz."

Hemen ardından Evlynn'e'in öfkeli itirazı geliyor. "Ne bok yiyorsun, Gray?"

"Reed istedi."

"Neden?" Ben de konuşmaya katılıyorum, gerçekten şaşkıyım. Neden böyle bir şey istesin ki? Adamı tanımıyorum bile.

"Teğmene *merhaba* demek istiyormuş." Gray'in sesi dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi geliyor.

Başımı Xavier'e çeviriyorum, kulaklığını açıyor. Kibirle, ağır ağır, "Ne diyeyim?" diyor. "Herkes bana bayılıyor."

Üç farklı ses, "Kes sesini," diye mırıldanıyor.

Gray, "Aşağı inin," diye emrediyor. "Hemen."

Evlynn'e keskin nişancı görevine indirgenmekten hiç memnun değil. Merdivenden inerken onu aşağıda, yüzünde katil gibi bir ifadeyle beklerken buluyoruz.

"Gray'in başına bir şey gelirse—" diye uyarıyor.

"Gelmeyecek," diye söz veriyorum.

Tüfeğiyle merdivenden çıkıyor, biz de bekleyen araca ilerliyoruz. Diğer depoya vardığımızda uzun menzilli tüfeğimi arka koltukta bırakıp Gray'in uzattığı saldırı tüfeğini alıyorum.

Xavier bize bakarak kaşlarını çatıyor. "Bir kaçakçının inine silahsız gireceğimi sanıyorsanız, kafayı yemişsiniz demektir."

Gray belindeki kılıftan tabancasını çıkarıp Xavier'e uzatıyor. "Oldu mu?"

"Harika."

Dışarıda Gray önden gidiyor. Botlarımızın altındaki zemin nemli ve kirli; beton, iki deponun arasındaki sokağa süzülürken çakıla dönüşüyor. Gördüğüm kapıların büyük kısmı paslı ve kapanmış durumda. Hepsinin yanından sessiz sessiz geçiyoruz, sonunda işaretsiz bir kapının önünde duruyoruz. Arduvaz grisi, kalın çelikten. Üstündeki pasa rağmen menteşeler yepyeni görünüyor.

Gray parmak eklemleriyle kapıya vuruyor; yavaş bir tıklatmanın ardından iki hızlı vuruş.

Kapı alçak bir gıcırtyla açılmadan önce birkaç saniye geçiyor, sonra bir adam ortaya çıkıyor. Kısa boylu ve tıknaz; sert yüzü koyu bir sakalla gür saçlar tarafından neredeyse tamamen yutulmuş durumda. Nokta'nın tekinsiz yeraltı dünyasında hayatta kalmak için gereken türden kuşkucu gözleri var ve hayatında bir gün bile gülmediğine neredeyse eminim.

Gray başını sallıyor. "Shamus."

"Blake."

Bizi içeri alıyor, kapı arkamızdan gıcırdayarak kapanıyor. Koyu paltosuna sinmiş nanemsi okalıptüs ve tütün kokusu bütün burnumu dolduruyor. Shamus'un peşinden deponun derinliklerine ilerlerken alabildiğim tek koku bu, yürürken başımızın üstündeki solgun ampuller titreyerek yanıyor. Tavana kadar istiflenmiş ahşap sandıkların üstünde gölgeler dans ediyor.

Xavier'e, "Kaçakçı cenneti," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor. "Gümüş Elit yıllarca depolarını bulmaya çalıştı. Ama kurduğu sistem mükemmel. Malları o kadar hızlı taşıyordu ki her seferinde geç kalıyorduk."

"Jas arkada." Shamus'un sesi kalm bir bariton ve boğazına taş dizilmiş gibi hırıltılı.

Sandık sıralarının arasından geçip deponun arka tarafındaki tozlu alana yürüyoruz. Bir holoeckranla tabletin durduğu bir masa ve gölgelerin arasında fazlasıyla rahat görünen Jasper'ın oturduğu büyük, deri bir koltuk görüyorum.

Bizi görünce sırtıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel, Teğmen."

"Aynı şekilde." Xavier etrafına bakınca gözleri parlıyor. "Tabii ki kaçak bir şeyleriniz var mı? Tercihen güzel bir kadeh vadikarası?"

"Maalesef, ilginç hiçbir şey yok. Hepsi konserve mallar. Ama bir sonraki sevkiyat geldiğinde sana haber veririm."

"Ciddi misin?" Gray bakışlarını ikisinin arasında gezdiriyor. "Ford'u bu yüzden mi istedin? Kaçak mallar hakkında konuşmak için mi? Onun, senin düşmanın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Jasper omuz silkerek, "Herkes benim düşmanım," diye cevap veriyor. "Peki. Neden geldin, Gray?"

Gray lafı dolandırmıyor. "Senden bir iyilik istiyoruz."

"Ben iyilik yapmam. Anlaşma yaparım. Hem de *sadece* kazançlı çıktığım anlaşmalar."

"İnan bana, sana çok faydası olacak. Vefalı kamplarının liderleriyle görüşmek istiyoruz ve o görüşmeleri senin ayarlayabileceğini biliyoruz."

"Neden öyle bir şey yapayım ki? Onlar en iyi müşterilerimden." Jasper gözlerini deviriyor. "Hayatlarını tehlikeye atıp yerlerini ifşa edersem ben ne kazanacağım?"

"Öncelikle Kumpanya'yı devirmeye yardım etmiş olacaksın. Ve başarısak, Otorite sana mecliste bir koltuk teklif ediyor."

"Olmaz. Mücadelenizin parçası falan olmak istemediğimi biliyorsun. Meşgulüm."

Xavier alayla gülüyor, bu da Gray'den soğuk bir bakış almasına neden oluyor.

"Devasa bir güçten bahsediyoruz, Jas. Sadece Nokta'da değil, bütün Kıta'da en tepede olma şansından bahsediyoruz. Kumpanya iktidardan düştüğünde yeni bir dünya yaratmamız gerekecek. Bunun bir parçası olmak istemiyor musun?"

"Zafer garantiymiş gibi konuşuyorsun. Ben bekleyip taşların yerlerine nasıl oturacağını görmeyi tercih ederim."

"Sadece kendi çıkarlarını düşünen bir göt olmaktan yorulmadın mı?"

“Pazarlık taktiği mi bu? Karşı tarafı aşağılamak?” Jasper kıkırdarak metal bir kutuya uzanıyor, bir sigara çıkarıp ağzının kenarına sıkıştırıyor. Çakmak ararken sigara dudaklarının kenarında sallanıyor. “Söyle bakalım, bu yeni dünyanı nasıl kurmayı planlıyorsun, Gray? Kumpanya’yı nasıl ‘devireceksin’?”

“Birleştirebildiğimiz herkesi birleştirerek. Şebeke bütün semtlere ve Kumpanya’nın tüm seviyelerine yayılmış durumda ama yeterince kalabalık değiliz. Müttefiklere ihtiyacımız var. Vefalılara ihtiyacımız var. Saklanarak yaşayan on binlercesi var. İstersen mücadelemizi onlara anlatabilirsin.”

Jasper sigarasından uzun ve yavaş bir nefes çekip bizi izliyor.

“Biliyor musunuz,” diyor, “çocukken annemle babam bana masallar okurdu. Ya da en azından annem okurdu. Babam öyle saçmalıklara inanmazdı.” Tütün dumanından bir bulutu bizden tarafa doğru üflüyor. “Sizce ben kime çekmişim, tahmin edin.”

Gray sinirle iç çekiyor, bu da Jasper’dan boğuk bir kahkaha koparıyor.

“Bakın, ihtişam hayalleri kuran bir avuç Mod için bütün imparatorluğumu riske atacak hâlim yok. Bu yeni düzende bana yer olduğuna da zerre kadar inanmıyorum. Adrienne taş gibi soğuk kaltağın teki. Üssüne her geldiğimde sikimi yalıyor olabilir ama onu bir an bile tereddüt etmeden kesip atabileceğini de gayet iyi biliyorum.”

Gülümsememi saklıyorum, Xavier’s e kıkırdıyor.

Gray, “Senin adına tam dokunulmazlık konusunda anlaştı,” diye temin ediyor. “Nokta’da yaptıkların ya da yeni liderlik altında yapacakların yüzünden hiçbir misillemeye karşılaşmayacaksın. Bir düşün, Jas... Koruma, masada bir koltuk. Artık suçlular gibi saklanmana gerek kalmayacak.”

“Ya suçlu olmak hoşuma gidiyorsa?”

“O zaman Kumpanya düştüğü anda karaborsayı sen kontrol edersin,” diye araya giriyorum. Gray kaşlarını çatarak bana dönünce hafiften omuzlarımı silkiyorum. “Ne var? Ben de kendimi kandırmaya çalışmıyorum. Başa kim geçerse geçsin karaborsa

hep var olacak. Silahlar, malzemeler. İnsanlar her zaman kaçak mal ister." Keyifli bir ifadeyle bana bakan Jasper'ın bakışlarına karşılık veriyorum. "Yani sen istediğini yapmaya devam edersin, biz de görmezden geliriz."

Işıl ışıl bir gülümsemeyle bana, "Hoşuma gittiğini biliyordum," diyor.

"Yani Vefalıları bizim tarafımıza çekmeye yardım edecek misin?" diye soruyorum.

Kahkaha atıyor. "Hayır."

Gray iç çekiyor.

Jasper ayağa kalkarken botları zeminde sürtünüyor, sonra yanımıza geliyor. "Hâlâ beni ikna edecek bir argüman sunmadınız. Sadece bekleyebilecekken neden küçük devriminize katılayım ki?"

Gray, "Neyi bekleyeceksin?" diye karşılık veriyor. "Senin kararın ne olursa olsun bu savaş patlayacak. Çok yakında sen bile saklanamayacaksın. En azından bizimle bir geleceğin olur."

Yine omuz silkerek, "Kendi geleceğime ben karar veririm," diyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Kimse cevap veremedi kulaklıklarımızda Evlynn'e'nin sesi yankılanıyor.

"Gray, hemen çıkmanız lazım. Olduğunuz yere bir Kumanda konvoyu geliyor."

Xavier'le birlikte tetikte duruyoruz, Gray diğer keskin nişancılara sesleniyor. "Mako, Orin; görüş alanınıza girdi mi?"

İki adam hızla cevap veriyor. "Hayır, efendim."

Evlynn'e, "Beş dakikalık mesafedeler," diyor. "Kumanda İstihbaratı'ndaki bağlantım Nichole az önce bağlantı kurdu. İki kamyon geliyor. Altın Blok'tan."

Ekip liderimiz bir an tereddüt ediyor.

"Gray," diye bastırıyor, tonu sert, "istihbarat sağlam. Hemen çıkın oradan."

Kararını bir saniyede verdiğini görüyorum. Bize bakıyor. "Çıkmanız lazım. Altın Blok depoya geliyor."

Jasper öfkeyle, "Siktir, ne?" diyor, gözleri alev alev. "Konumu kim sızdırdı?"

"Bizim taraftan biri olmadığı kesin. Bu deponun varlığını bile bugün uçağa binene kadar bilmiyorduk, hatırlıyor musun?"

Jasper'ın öfkesinin, karaya vurmak üzere olan bir kasırga gibi kabardığını görüyorum. Tabletini kapıp siyah bir çantaya sokuyor, ardından dolaba dönüp başparmağını okutarak kilidi açıyor. Bir saniye sonra eşyaları çantaya tıkmaya başlıyor. Telfler, silahlar, kredi çubukları. Masanın yanından geçerken holoeckranın altındaki veri çubuğunu çıkarıyor, ardından holoeckranı yere savuruyor. Cihaz ayaklarımın dibine çarpıyor, yeşilimsi parıltısı çatırdayarak sönüyor.

Orin, "Görüş alanıma girdiler," diye bildiriyor. "Ev haklı."

Gray keskin nişancılara, "Görev iptal," diyor. "Kamyonete binip Bramble'a gidin."

Evlyenne, "Peki siz?" diye soruyor.

"Hemen arkanızdan geleceğiz."

Jasper, "Hayır, siz benimle geliyorsunuz," diye emrediyor. "Böyle zamanlar için acil durum planlarımız var. Hadi."

Biz cevap veremedik gidiyor. Hemen sonra Gray başını sallıyor, biz de peşinden fırlıyoruz, sıra sıra kaçak malların arasından koşarak işaretsiz başka bir kapıya yöneliyoruz. Jasper kapıyı iterek açıyor ve kendimizi nemli, dar bir ara sokakta buluyoruz.

Gray, "Ev, çıktın mı?" diye soruyor.

"Bramble'a doğru yoldayız."

"Reed'le birlikteyiz. Güvenli bir yere varınca haber vereceğiz."

Motorların uzaktan gelen uğultusunu duyuyorum artık. Tüfeğimi kaldırıyorum, Xavier de tabancasını kaldırıyor. Uyum içinde hareket ederek gölgeleri herhangi bir tehlike emaresine karşı tarıyoruz.

Jasper omzunun üstünden bakarak, "Bu taraftan," diyor.

Deponun yanından dolanıp arka taraftaki küçük bir alana çıkıyoruz, burada ağır zırhlı, siyah bir minibüs duruyor. Jasper

elindeki cihaza dokununca minibüsün yan kapısı kayarak açılıyor. Yanında bir motosiklet var, Shamus'la gür sakalı hiç vakit kaybetmeden üstüne atlıyor.

Jasper adamına sesleniyor. "Onlar içeri girene kadar ateşleme."

Sonra bize dönüp bağıyor: "Binin."

Tereddüt etmiyoruz. Xavier'le birlikte arka tarafa atlıyoruz. Gray yolcu koltuğuna geçiyor. Jasper direksiyona geçtiği sırada aniden gözlerini kısarak Xavier'e bakıyor.

Gray'e, "Takip cihazını yok edin," diyor.

"Şifreli bir sinyal--"

Jasper itiraza yer bırakmayan bir tonla, "Yok edin," diye tekrar ediyor. "Gittiğimiz yerde risk alamayız."

Gray bu durumdan hoşlanmış gibi görünmese de koltuğunda dönüp parmağının ucunu Xavier'in bileğine bastırıyor. Siyah bant çıt sesiyle açılıyor, Xavier bileğiyle önkolunu esnetirken rahatlamış bir inilti çıkarıyor.

Jasper camı indirmek için bir düğmeye basarak, "Shamus'a at," diyor. "Bütün teknolojik aletlerinizle birlikte. O halleder."

Jasper izlenemeyeceğimizden emin olduktan sonra motoru homurdanarak çalıştırıyor, minibüs öne atılıyor. Bir saniye sonra ara sokakta son sürat ilerliyoruz. Lastikler çığlık atıyor, burnumu yanmış kauçuk kokusu dolduruyor. Jasper dar bir sanayi yoluna hızla dönerken araç iki tekerinin üstüne kalkıyor ve... Ya ben yanıliyorum ya da geldiğimiz yöne geri gidiyoruz.

"Konvoy o tarafta değil miydi?" diye çıkışıyorum.

Jasper kayıtsız bir cevap veriyor. "Yollarımız kesişebilir."

"Yollarımız kesişebilir" mi? Böyle bir ihtimal karşısında nasıl bu kadar sakin kalabiliyor? Yolda son sürat ilerliyoruz ve bir köşeyi daha dönüyoruz, tam o anda solumuzda konvoyun farlarını görüyoruz.

Jasper, "Sıkı tutunun," diyor. Eğleniyormuş gibi görünüyor.

Arkada koltuk yok. Minibüs konvoyun tam önüne savrulurken yapabileceğim tek şey yan duvarla bir metal parçasını kavramak oluyor. Kaçışımız bu kadar bariz olmasa belki fark

edilmeden yanlarından geçip gidebilirdik. Bir anlığına gerçekten başardığımızı düşünüyorum. Ta ki kamyonlardan birinin aniden yön değiştirip hızlıca döndüğünü görene kadar. Hemen sonra da peşimize düşüyorlar.

Jasper arkasma dönüp sırtarak kusursuz, beyaz dişlerini gösteriyor. "Tamam. Şimdi gerçekten sıkı tutunun."

Öyle bir manevra yapıyor ki arka lastikler savruluyor, ardından gaza yükleniyor ve minibüs, silahtan çıkan mermi gibi ileri fırlıyor, beni savurup doğrudan Xavier'in kucağına fırlatıyor. Xavier beni kapılara çarpmadan önce yakalayıp yerimde tutuyor.

"İyi misin?"

Nefes nefese, "İyiyim," diyorum.

Jasper kendi kendine kıkırdarak, "Sıkı tutunun demiştim," diyor.

Yine savrulup başka bir ara sokağa dalarken yanmış kauçuk kokusu burnumu yakmaya devam ediyor. Jasper'ın kahkahasında kontrolsüz bir ton var.

Gray, "Sikeyim, şöyle dönme artık, manyak herif," diye homurdanıyor.

"Neden ki? Çok eğlenceli."

Başka lastik çığlıkları duyuyorum, bizimkiler değil. Peşimizdeki Kumanda kamyonu. Gray'in omuzlarının üstünden ön cama bakıyorum, iki fabrikanın arasında uzaktaki dar boşluğu görünce kalbim duracak gibi oluyor. Araçlar için yapılmış gibi durmuyor ama Jasper direkt oraya sürüyor.

Gray, "Sığmayız," diye uyarıyor.

"Sığarız."

Kendimi Jasper'ın koltuğunun arkasına sabitliyorum. Xavier de aynısını yapıyor. İkimiz de duvara çarpmayı ya da –eğer boşluktan geçmeyi başarırsak– arada sıkışıp kurbanlık koyun gibi kalmayı bekliyoruz.

Jasper gaza daha da sert basıyor. Lastikler bir an asfaltta kayıyor ama rotamızdan sapmıyoruz. Aynadan Kumanda kamyonunun farlarını görüyorum ve birden, gürleyen kalp atışlarımın

üstünde silah seslerinin patlaması yükseliyor. Ağır silahlarla üstümüze ateş ediyorlar.

Jasper, "Aşağı eğilin," diye emrediyor.

Xavier'le birlikte minibüsün zeminine yapışıyoruz.

Gray, "Oradan geçemeyeceğiz!" diye bağıyor.

Jasper arabayı boşluğun içinde kahkahalar atarak sürerken, "Bu kadar korkak olma ya," diyor.

Gümbürtüyü bekleyerek nefesimi tutuyorum. Sarsıntıyı, benzin depomuz alev aldığı anda gerçekleşecek patlamayı. Ama olan tek şey, minibüs dar geçitten sıyrılırken metalin iki yanda sürünmesinden kaynaklanan sağır edici çıgık.

Gerçekten geçtik.

Gece karanlığında bir patlama sesi yankılanıyor.

Jasper onaylarcasına başını sallayarak, "Shamus depoyu patlattı," diyor. "Kumanda az önce içeri girdi muhtemelen."

"Peki arkamızdaki kamyon?" diye soruyorum.

"Rota değiştirecekler, bizi başka bir yerde yakalamaya çalışacaklar. Ama çok geç olacak," diyor, hızla karanlık gecenin içine doğru süzülüyoruz.

Neredeyse otuz dakikadır devam ediyoruz ki Jasper birden E Senti'nde asfalt yoldan sapıp ormana doğru uzanan dar, toprak bir patıkaya giriyor. Ay neredeyse ânında kayboluyor. Farlarımız kapalıyken yolumuzu aydınlatan şey aydı. Şimdi zifiri karanlık, Gray'le o siyah boşlukta uçup ben çarpmamak için dua ederken iniş yaptığımız ânu anımsatıyor. Ağaçlar o kadar sık ki orman üstümüze kapanıyormuş gibi hissediyorum. Tek ışık kaynağı gösterge panelinin parıltısı; tek ses motorun uğultusuyla lastiklerin altında ezilen toprağın hışırtısı.

Jasper'a, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Bakışları ön camda kalıyor. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak çevreyi taramıyor; bu yolda daha önce defalarca araba sürdüğünü anlıyorum.

"Güvenli bir yere," diye cevap veriyor. "Merak etmeyin, geleceğimizi biliyorlar."

Bu söz tüylerimi diken diken ediyor. *Onlar* kim ve geleceğimizi nasıl biliyorlar?

Jasper daha da derinlere, vahşı doğanın içine doğru sürüyor. Benim gibi Xavier de gözlerini kısıarak camdan dışarı bakıp karanlıkta bir şeyler seçmeye alışıyor. Görebildiğim tek şey gece-
nin karanlığında sonsuzluğa uzanan ağaç siluetleri.

Gray yolcu koltuğunda arkasına dönüyor. "İyi misin?"

Bana bakıyor ama ben cevap veremedenden Xavier konuşuyor. "İyiyim, sorduğun için sağ ol."

Birden bir ışık kaynağı bütün arabayı aydınlatıyor. Jasper farları açıyor. Başta yine ağaçlarla gölgelerden başka bir şey göremiyorum ama sonra solgun ışıklar bir şekli aydınlatınca nefesimi tutuyorum.

Önümüzde devasa bir kaya yükseliyor, ormanın tam ortasında taştan bir duvar gibi duran bir şey.

Yine sadece dar bir açıklık görüyorum. Ve Jasper yine doğrudan oraya sürerken ufacık bir tereddüt bile göstermiyor.

Küçük bir dağa çarpmak üzere olduğumuzdan gerçekten korkarak kendimi hazırlıyorum ama sonra açıklık genişliyor; gizli bir tünele girdiğimizi fark ediyorum.

Gray, "Daha neler. Burası Kitty'nin kampı mı?" diye soruyor. Jasper cevap vermiyor.

Camdan dışarı bakıyorum. "Kitty kim?"

Gray, "Vefalı kamplarından birinin lideri," diyor. "Oraya giden bir tünel sistemi olduğuna dair söylentiler duymuştuk ama ilk kez görüyorum."

Farların ışığında duvarın taş ve paslanmış metal karışımı gibi göründüğünü fark ediyorum. Bu tünel uzun zamandır burada muhtemelen. Altyapının asıl amacı neydi bilmiyorum ama artık bambaşka bir şey için kullanıldığı açık. Yol uzun; sonuna ulaşmamız birkaç dakika sürüyor.

Sonunda yine karanlığa, yine ağaçlara ıkıyoruz. Kalın gövdelerin ve uzun, kıvrımlı dalların siluetlerini seçiyorum.

Minibüs duruyor. Jasper motoru kapatıp hızla kapıyı açıyor. "Hadi."

Botlarımın toprağa ve yabancı otlara çarpmasını bekliyorum ama zemin çakıl. Jasper'ın hızlı adımlarına ayak uydurarak başka bir patikada peşinden gidiyoruz. Küçük bir kayanın yanından dönüyoruz; gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

İleride, ağaç yapraklarının ardına gizlenmiş, koca bir yerleşim alanı gibi görünen bir yer var.

Patikanın sonunda geniş, ahşap bir kulübe duruyor; içerideki yumuşak ışıklarla pencereleri parlıyor, tuğla bacasından ince bir buhar yükseliyor. Ana kulübenin ötesinde, ağaçların arasına dağılmış daha küçük kulübeler var. Büyük kısmı ahşap ya da taştan; zayıf fener ışıklarıyla aydınlanan küçük verandaları var. Uzakta sesler, kahkahalar ve... *müzik* duyuyorum. Birileri yakınlarda müzik çalıyor. Gözlerimi kısarak o yöne bakıyorum, ateşin yansımalarını seçiyorum. Derin bir nefes aldığımda dumanla çam kokusu burnumu dolduruyor.

Xavier benim de hissettiğim gibi şaşkınlıkla, "Burası da neresi?" diyor. "İstihbaratlarımızın hiçbiri şehre bu kadar yakın, kalıcı bir yerleşim yeri raporlayamamıştı. Kanunsuz topraklarda olsa anlarım ama semtlerin içinde olamaz. Burası ne böyle?"

Jasper sırtıtarak bize bakıyor. "Oyuk'a hoş geldiniz."

36

Biz onu soru yağmuruna tutmaya fırsat bulamadan ana kulübenin gıcırdayan verandasından sert bir ses yankılanıyor. "Hemen buraya gel, Jas."

Ayak sesleri veranda basamaklarından gümbür gümbür aşağı iniyor. Bize doğru yürüyen beş-altı insan görüyorum, grubun önünde uzun boylu bir kadın var.

Jasper bize, "Burada bekleyin," diye mırıldanıyor, sonra grubun yanına gidiyor.

Kadınla ikisinin kısaca birbirlerine sarılışlarını izliyorum. Kadının koyu saçları düzinelerce ince örgü hâlinde ve ensesinde gevşek bir topuzla toplanmış; Jasper'ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğilirken bile gözlerinde şüphe var.

Gray'e, "Bunlar Vefalılar mı?" diye soruyorum.

"Öyle görünüyor."

Gerçekten de öyle davranıyorlar; kadın, Jasper'la alçak sesle konuşurken üzerlerinden dalga dalga şüphe yayılıyor. Birkaç sert bakışla karşılandıktan sonra kadın yanımıza geliyor.

Gray'e, "Pilot sen misin?" diye soruyor. "Blake?"

"Ta kendisi."

Dikkatle Gray'i süzüyor. "Bir Kumanda hangarının tamamını havaya uçurdun."

"Aynen öyle."

Kadının dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Oyuk'a hoş geldiniz. Ziyaretçilere, özellikle yabancılara pek sı-

cak bakmayız ama Jas size güvenebileceğimizi söylüyor.” Bize doğru başını sallıyor. “Bunlar kim?”

“Wren Darlington ve Xavier Ford. Güvenliğim.”

Xavier’in eski bir Kumanda askeri olduğunu söylemiyor, bu muhtemelen akıllıca. Bu insanlar kimliğini öğrenmeden önce Xavier biraz canlarını sıksın. O zamana kadar onun bir tehdit değil de susmak bilmeyen, sekse aç bir götün teki olduğunu anlarlar.

Kitty, “Gelin,” diyor. “Size etrafı göstereyim.”

Başkente bir saatten az mesafede, tamamen gizli bir topluluk nasıl var olabiliyor, hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Nasıl fark edilmemişler?

Hava doğru düzgün tur yapamayacak kadar karanlık ama Kitty önemli yerleri gösteriyor. Oyuk tamamen kendi kendine yeten bir yer ve şaşırtıcı derecede fazla insanı barındırıyor. Kitty son sayıma göre nüfusun dört yüzden fazla olduğunu söylüyor. Düzinelerce kulübe, bir su kuyusu, güneş enerjisiyle çalışan bir jeneratör, hatta kanalizasyon sistemi bile var.

Ne kadar zamandır burada olduklarını sorduğumda yine beni şaşırtıyor: neredeyse iki yıl. Vefalıların kalıcı kamplar kurması alışıldık bir durum değil. Bazen kendi tercihleriyle ama çoğu zaman da Kumanda’dan iki adım önde kalmaya çalıştıkları için ve gerekirse kampı bir anda terk edebilmek adına göçebeler.

Kimsenin buranın varlığını bilmemesinde Jasper’ın büyük payı olduğunu anlıyorum. Buraya şimdiye kadar dışarıdan gelen tek kişi o.

Bir de artık biziz.

Yaklaştıkça uzaktaki sesler yükseliyor, havaya kamp ateşinin kokusu yayılıyor.

Kitty, “İyi bir geceye denk geldiniz,” diye itiraf ederken hafifçe sırtıyor. “Kutlama hâlâ devam ediyor.”

Jasper kolunu kadının omzuna atıyor. “Neyi kutluyoruz?”

“Yeni bir bebeğimiz oldu,” diye cevaplıyor, bu da Jasper’ın gözünü kırpmasına neden oluyor.

“Bak bak. Öyle mi? Nasıl olmuş o?”

"Piper'la Omar'ın bebeği. Ama buraya son gelişindeki şeylerin tekrarını istiyorsan, Jas, sorman yeterli." Kitty gözlerini devirip yürümeye devam ediyor, biz de hızlı adımlarına yetişmek için acele ediyoruz. Patikadan çıkıp tam ortasında bir eğlencenin devam ettiği alana vardığımız zaman, "Burası bizim toplanma alanımız," diyor.

Alçak taş duvarlarla çevrili, büyük bir ateş çukuru var; bazı insanlar etrafında dolaşırken diğerleri doğal olmaktan çok insan eliyle hazırlanmış gibi görünen geniş, düz açıklıklılar. Ağaçlar kesilip temizlenmiş, kütükleri artık geçici oturma yerleri hâline getirilmiş. Ateşin etrafında sandalyeler dizili, yere battaniyeler serilmiş. Küçük bir grubun çaldığı canlı müziğin eşliğinde kahkahalarla yüksek sesli konuşmalar yükseliyor; bir gitarist, elle-riyle davul çalan bir adam ve mızıkla çalan bir genç var.

Semtlerde pek canlı müzik duyamazsınız. Hamlett'te bazen çalan bir grubumuz vardı ama hep Kumpanya onaylı şarkılar söylüyorlardı ve aynı melodiler bir süre sonra bayıyor. Ama bu şarkıyı daha önce hiç duymadım.

Ortada üniforma yok. Askeri düzen yok. Sadece ânu yaşayan, içki içip gülen ve... şey... başka şeyler yapan insanlar var. Gölge-lerde yaşanan çeşitli samimi anları fark etmemek zor.

Jasper, "Aurora'ya selam vermek istiyorum," deyip ağır ağır uzaklaşıyor.

Burada tamamen evindeymiş gibi görünüyor; yürürken insanlar onu selamlıyor, koluyla omzuna vuruyorlar. Küçük bir grubun yanında durup sohbet ediyor; kıvrıkcık, koyu renk saçlı bir kadın gelip ona sarılıyor. Xavier'in gözlerinin, kadının dar kot pantolonuyla kalçalarına nasıl kilitlendiğini kaçırmıyorum.

Üçümüz Kitty'yle sohbet ediyoruz, o da şüpheyile Gray'i ince-liyor. "Peki Başkaldırı bu aralar neler planlıyor?"

Gray gülümsüyor. "Sorman iyi oldu... Çünkü planlarımıza sizi de dahil etmek istiyoruz."

Alayla gülüyor. "Nazikçe reddediyoruz."

"Lütfen ama, Kitty. Bir dinle sadece."

“Ben bir içki almaya gidiyorum. Bu gece yatağımı ısıtacak sıcak vücudu seçmeden önce teklifini sunman için sana beş dakika veriyorum.”

Xavier onlar uzaklaşırken, “Ben o sıcak vücut olmaya gönüllüyüm,” diye sesleniyor.

Kitty baştan çıkarıcı bir tonla, “Düşüneceğim,” diye karşılık veriyor.

Yalan söyleyemeyeceğim, buradaki atmosfer bir bakıma sarhoş edici. Hiçbir kural olmadığı çok belli. Hiçbir beklenti yok. Etrafımda vücutlar birbirine sokulmuş, uzuvlar birbirine dolanmış, yüzler kızarmış durumda. Hava enerji yüklü, baş döndürücü, pervasız geliyor.

Xavier bana doğru eğiliyor. “Şuradaki kadın şu adamın—”

“Evet, farkındayım,” diye sözünü kesiyorum, sonra onlara bakmaması için çenesinden tutup zorla başını çeviriyorum. Çift gölgelerin arasında, ekose desenli bir battaniyenin üstüne yayılmışlar; adamın elleri kadının uzun saçlarına dolanmış.

“Buraya taşınabilir miyim?” diye yalvarıyor. “Lütfen?”

Jasper yeniden ortaya çıkıyor, ellerinde tuttuğu üç metal kupayı dengelemeye çalışıyor. İki genç adamı selamlamak için durduğunda karizma resmen üstünden damlıyor. İnsanları zahmetsizce kendi yörüngesine çekiyor gibi.

“En iyi arkadaşın da geldi,” diyorum.

Xavier sırtlıyor. “Kıskandın mı?”

“Hayır, sadece anlamıyorum. İkiniz eski dost gibisiniz ama birbirinizi tamyalı beş saniye filan oldu.”

“Buna şeytan tüyü deniyor, Darlington. Faydalı bir yetenek. Sen de bir ara denemelisin.”

“Bende de şeytan tüyü var.”

“Hayır, yok. Sen sivri dilli kaltağın tekisin.”

Jasper, Xavier tam bunu söylerken yanıma gelerek, “Kimmiş o sivri dilli kaltak?” diye soruyor.

Xavier başparmağıyla beni işaret ediyor. “Bu. Seninle çok iyi arkadaş olduğumuz için kıskanıyor.”

Jasper gülerek ikimize de birer kupa uzatıyor. Pembemsi sıvıya bakıyorum. Kokusu harman gibi ama harman genelde kehribar renginde olur, ezilmiş kayısı değil.

Temkinli temkinli, "Bu ne?" diye soruyorum.

Jasper, "Harman," diye doğruluyor. "Burada kendimiz yapıyoruz."

"Biz, ha?" Xavier içkisinden bir yudum alıyor. "Hakkında topladığımız dosyalarda kendini Vefalı olarak gördüğünden bahsedilmiyordu."

"Ben kendimi hiçbir şey olarak görmüyorum," diye cevaplıyor. Sonra göz kırpmıyor. "Yakışıklı ve karşı konulmaz olmak dışında tabii."

İçkimden bir yudum alırken sohbet edip şakalaşmalarını duymazdan geliyorum. Ya da belki flört ediyorlardır. Kişilikleri zaten kendiliğinden flörtöz olduğu için ayırt edemiyorum. Tanıdık bir isim duyunca yeniden kulak kesiliyorum.

Jasper, "Travis Redden yakın çevresiyle işleri biraz gevşek tutuyor," diyor. "Başkentteki kapitalistlerle epey vakit geçirdiğini duydum."

Cross'un bundan endişeyle söz ettiğini hatırlıyorum. Bana, Travis'in şehirdeki en zengin kapitalistlerden biri olan Wexton Jones'la yakınlaştığını söylemişti. Jones'un oğlu Noah bizimle birlikte Gümüş Elit'e girmişti ama Gray'in Kaine Sutler kılığına girerek düzenlenmesine yardım ettiği bombalama sırasında öldürülmüştü.

Jasper, "Onunla bir kez görüştük," diyor. "Hırslı biri ve yıllardır Jones'un gözüne girmeye çalışıyor. Redden elitlerin ne kadar işe yarayabileceğinin her zaman farkındaydı."

"Nasıl işe yarayacaklar?" diye soruyorum.

"Wexton Jones gibi elitler çok nüfuzludur. Güçlü pozisyonlarda olmaları değerli, özellikle de Redden, topraklarını diyelim ki... Tierra Fe'ye doğru genişletmek istiyorsa. Oraya insanlarını yerleştirmesi gerekecek. Jones gibi insanları. General Jones kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Xavier, "Artık siyaset konuşmayalım," diye söyleniyor. "Çok sıkıcı. Aylardır sıkıcı boklarla uğraşıp duruyorum. Bana heyecan lazım."

Jasper kıkırdıyor. "O zaman gel. Sana uygun bir şeyim var."

Yolun sonunda çatallanan başka bir patikada peşinden gidiyoruz. Sola sapıyor, kısa süre sonra ormana gizlenmiş başka bir kulübeye yaklaşıyoruz.

"Burası benim," diyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Kendi kulüben mi var?"

"Zamanımın büyük kısmını burada geçiriyorum."

Xavier, "Nokta'da yaşadığını sanıyordum," diyor.

"Bazen. Ama Oyuk çok daha eğlenceli. Buradaki insanlar semtlerdeki gibi kasıncı değil. Oradaki herkes Kumpanya'nın o düzenli rutinlerini takip etmekle meşgul. Kimse gece boyu dışarıda kalıp hikâyeler anlatmıyor. Dans etmiyor. Sevişmiyor. Nokta'da hiç kimsenin böyle şeylere ayıracak vakti yok."

Xavier sırtıyor. "Kumanda'da sevişmeye fazlasıyla vaktim vardı."

Jasper da sırtıyor. "İnan bana, Teğmen, Vefalı kampında bir gece geçirmeden gerçekten iyi sevişmiş sayılmazsın."

Bir düğmeye basınca kulübeyi sıcak bir ışık dolduruyor, odanın karşısında banyoya açılan kapısıyla tek yatak odası ortaya çıkıyor. Duvara yaslanmış, kiraz ağacından, eski bir dolap var; kilitli olduğunu anlıyorum çünkü Jasper kütük duvardaki küçük bir yarıktan bir anahtar çıkarıyor. Taramayla değil de anahtarla açılan bir kilidi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum.

"İşte," diyor, "gerçekten iyi şeyleri sakladığım yer burası."

Dolabın içinde irili ufaklı şişelerle birlikte uzun, dar çekmece-lerden oluşan birkaç sıra var. Bir çekmeceyi açıp içinden kah-verengi sicimle bağlanmış gri bir bez demeti çıkarıyor. Bezi açar açmaz keskin, acı bir koku burnumu yakıyor.

Xavier'in yüzü bir anda ıslıl ıslıl oluyor. "Serafis mi?"

Diğeri de sırtıyor. "Hoşuna gideceğini biliyordum."

“Hasiktir.” Xavier başını bana çevirip gözleriyle yalvarıyor. “Yapabilir miyiz?”

“Sen yapabilirsin. Ben hiç sevmem.”

Jasper bana bakarak hafiften gülümsüyor. “Az önce koca bir bardak dolusu içtiğini düşünürsek yazık olmuş.”

“Ne? Yani... ne demek istiyorsun...” Panikle neredeyse bitmiş içkime bakıyorum.

Eğlene eğlene, “Sence pembe rengi nereden geliyor?” diye soruyor.

“Neden uyarmadın?” diye çıkışıyorum. “İnsanlara izin almadan kim böyle bir şey verir?”

“Serafis verilmesinden kim şikâyet eder ki?” diye karşılık veriyor. İnsanların tahrik olmuş hâlde dolaşmak istemeyebileceğine gerçekten şaşırmış görünüyor.

Tanrım. Afrodizyak içiyordum resmen.

Ama hiçbir etkisini hissetmiyorum. Belki de olmayacak—

Jasper umutlarımı söndürerek, “Yaklaşık otuz dakika içinde hissetmeye başlarsın,” diyor. “Bu kadar seyreltilmişken sisteme girmesi biraz vakit alıyor. Ama çiğnersen çok hızlı etki eder.”

Parlak pembe, kurutulmuş kökten küçük bir parça koparıp ağzına atıyor.

Xavier’in ağzı açık kalıyor. “Bu epey fazla bir serafis oldu, kardeşim.”

“Ne var? Boktan bir gece geçirdim. Yarın öğleden sonraya kadar yataktan çıkmayı planlamıyorum.” Göz kırıyor. “Bu kadarı beni bir süre götürür.”

Bir parça daha koparıp Xavier’e uzatıyor; Xavier umut dolu bir bakışla bana dönüyor.

“Alabilir miyim?”

“Ne istiyorsan yap!” diyorum. “Aman Tanrım. Ben partiye geri dönüyorum.”

* * *

Tam otuz dakika sonra hissediyorum.

Önce hafif bir sızıyla başlıyor.

Cross'u öperken, dili ağzımdayken ve elleri vücudumda gezinirken hissettiğim o sızı gibi. Sonunda onu en çok isteyen yere, bacaklarımın arasına dokunduğunda, beni okşayıp kışkırttıkça inatçı bir zonklamaya dönüşen o sızı...

Görmezden gel, diye kendime emrediyorum.

Parti hâlâ devam ediyor ama artık daha sessiz. Davullar sustu. Mızıka ezgileri kayboldu. Başka biri gitarı almış; daha yumuşak, daha baştan çıkarıcı bir şeyler çalıyor.

Gray'le birlikte bir battaniyenin üstünde oturuyorum. O dirseklerine dayanmış hâlde geriye yaslanmış durumda, ateşin karşısındaki birkaç ergen çocuğun şakalarına gülüyor.

Yakınlarda Xavier'le Jasper âdeta ilgi odağı olmuş hâldeler. İkisi de inkâr edilemez biçimde çekici, çaba göstermeden dikkat çekiyorlar. Jasper daha seksapeli bir enerji yayıyor. Biriyle konuşmak için her eğildiğinde, sanki sadece o kişiye özel bir sır paylaşıyormuş havası veriyor. Xavier'inse alaycı bir cazibesi var, karşısındakine baktığında odağı tamamen ona yoğunlaşıyor.

Bu çekimin şu anda flört ettiği kadında nasıl işe yaradığını görüyorum. Kadın Xavier'in koluna dokunuyor, tırnaklarını pazılarının üstünde gezdiriyor. Bu hareket tanıdık geliyor ve... geçen sabahın anısını tetikliyor. Toplantı sırasında Gray'in Evlynne'in kolunu okşadığı anıyı.

Pat diye, "Bir tahminim var," diyorum.

Alnı kırışıyor. "Neyle ilgili?"

"Mod yeteneğinle ilgili."

"Peki, dinliyorum kovboy kız."

Zaferle, "Empatsın!" diyorum.

"Bunu söylemiştin zaten. Ben de hayır demiştim."

Sinirle homurdanıyorum. Aylardır! Gücünü aylardır tahmin etmeye çalışıyorum.

"Yemekhanede Evlynne'e bir şey yaptın," diye üsteliyorum. "Seni terslediğini duydum. Beni sakinleştirmeye çalışma, dedi. Yaptığın şey o mu? İnsanları sakinleştiriyor musun?"

Gizemli gülümsemesi yüzünde kalmaya devam ediyor.

"Lütfen ama ya," diye yakınıyorum. "Neredeyse buldum işte."

Kıkırdıyor ve bana acımaya karar veriyor. "Peki. Aslında büyük ölçüde haklısın. Ben yatıştırıcıyım."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Yatıştırıcı ne demek?"

"Empatlar gibi insanların duygularını hissedemiyorum ama duygularını değiştirebiliyorum."

"Nasıl değiştiriyorsun?"

"Yatıştırıyorum. Sakinleştiriyorum. Çok yoğunsa tamamen yatıştıramayabilirim ama uyuşturabilirim."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken zihnim Gray'in yanında duygusallaştığım anlara gidiyor. Cross'tan ayrıldığım geceye. Bana sarıldığında vücuduma yayılan o uyuşukluk hissine, acıyı yeterince köreltip geri dönmemi, sonra da vadikarasıyla tamamen bastırmamı sağlamasına.

"Cross'tan ayrıldığım gece bana bir şey yaptın mı?"

"Evet."

"Başka zamanlarda?"

Başını sallıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Sık sık."

Ters ters yüzüne bakıyorum. "Sık sık mı?"

"Duyguların hep yüzeye çok yakın. Nasıl ayakta kalabiliyorsun, bilmiyorum."

Koluna vururken, "Siktir git," diye homurdanıyorum. "Hiç de doğru değil." Duraksıyorum. "Öyle mi?"

Sessizce, "Biraz öyle," diyor.

"Neler hissettiğimi bilmiyorum. Minnettar mı olmalıyım yoksa korkmalı mıyım, emin değilim. İnsanlara böyle şeyleri izinleri olmadan mı yapıyorsun?"

"Bazen. O anda kaygılarını hafifletmenin doğru olduğunu hissedersen yaparım. Kimsenin duygularını silmiyorum. Ama yardım edebiliyorsam ediyorum."

Gray'le birlikte olmanın neden bu kadar kolay olduğunu

düşünüyorum ve birden bunun kısmen yeteneğinden kaynaklandığını fark ediyorum. Kolay çünkü o bunu kolaylaştırıyor. Fiona'nın bütün üsse kışkırtma yeteneğini anlattığını öğrendiğim günkü, herkes yemekhanede bana bakarken hissettiğim o kaygıyı hatırlıyorum. Gray elimi sıktığında göğsümdeki ağırlığın nasıl da hafiflediğini.

Bir an Kitty'nin uzun boylu, koyu renk saçlı bir adamla birlikte partiden ayrıldığını fark edince dikkatim dağılıyor.

Bakışlarımı tekrar Gray'e çeviriyorum. "Kitty'nin fikrini gerçekten değiştiremedin mi?" Vefalıların liderine güçlerini birleştirmeleri hakkında yaptığı konuşmanın başansız olduğunu söylemişti.

"Hayır. İnatçı biri. Bu öneriyi diğer Vefalı liderlere götürmesini isteyince zamanını boşa harcamayacağını söyledi. Kumpanya'yla savaşmak Vefalıların umurunda değil. Başa kimin geçtiği umurlarında değil. Sadece hayatlarını yaşamak istiyorlar."

"Ama sürekli kaçak hâldeler?" diye belirtiyorum. "Saklana saklana yaşıyorlar? Kendilerini hoş karşılayıp kabul eden bir toplumun parçası olmayı tercih etmezler mi?"

"Hayır çünkü Yeni Çağ'daki bir toplumun parçası olmak istemiyorlar. *Bunu* istiyorlar." Etrafımızdaki curcunayı işaret ediyor. Kamp ateşinden sıçrayan korların titrek ışığı yeşil gözlerine yansıyor, gözlerini muzip muzip parlatıyor. "Onları suçluyor muyum, emin değilim. Sikeyim, bu epey eğlenceli."

"Özellikle de 'sikme' kısmı."

Alayla gülüyor.

Battaniyenin üstünde sürekli kıpırdandığını fark ediyorum. Huzursuz. Yerinde duramıyor. Bir noktada fark ettirmeden fermuarını düzeltmeye çalışıyor ama ne yaptığını açık seçik görüyorum.

Eğlenerek, "İçeceğinde ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyorum.

Alnı kırışıyor. "Harman."

"Hayır. Serafis karıştırılmış harman."

Çenesi düşüyor. "Hadi oradan."

"Hayır." İç çekiyorum. "Jasper söyledi."

Gray de iç çekerek, "Eh, bu her şeyi açıklıyor," diyor.

Kasıklarına bakmadan edemiyorum. Kesinlikle normalden daha kalın görünüyor. Başımı kaldırıncı göz göze geliyoruz. Onun bakışı biraz fazla uzun kalıyor, sonra yavaşça göğsüme kayıyor.

"Gözlerim yukarıda," diyorum.

Sırıttıyor. Sonra, beni şaşırtarak içkisinden bir yudum daha alıyor.

Kahkahayı patlatıyorum. "Hâlâ içiyor musun?"

"Artık madem bu kadar derine gittik..."

Bardağını bana uzatıyor.

Kalbim duracak gibi oluyor. Aklımdan ne geçiyor bilmiyorum çünkü ben de bir yudum daha alıyorum.

Müzik yeniden başlıyor. Bu kez canlı enstrümanlar değil, dış mekân hoparlöründen yayılan yavaş, baştan çıkarıcı bir melodi damarlarımda atıyor. Gray yine yan yan bana bakıyor. Yanaklarım ısınıyor, göğsümdeki çırpınışı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bardağı geri verirken parmaklarım parmaklarına değiyor, tenlerimizin arasında manyetik bir çekim var.

Kök yüzünden, diyorum kendi kendime. *Afrodizyak yüzünden tahrik oluyorsun.*

"Eminim şu anda Karra'nın burada olmasını isterdin." Gözlerimi ileriye dikiyorum ama bana baktığını hissedebiliyorum.

Sertçe, "Hayır," diyor. "İstemezdim."

Bu lafına fazla anlam yüklememeye çalışıyorum ama *nasıl* yüklemeyeyim?

"Poppy bana Karra'nın seni sık sık aldattığını söyledi."

Siktir. Nereden çıktı şimdi böyle bir laf?

Pek etkilenmiş gibi görünmüyor. Yine bana bakıyor, bu kez başımı ona çeviriyorum.

"Geçmişte aldattı, evet."

"Umurunda değil mi yani?"

“Hayır. Pek değil.”

“Birlikte olduğun kişi başkasıyla yatıyorsa umursaman gerekmez mi?”

“Muhtemelen,” diyor. Uzun parmakları bardağın kenarında dolaşıyor. Ellerini seviyorum. Güçlü. Sağlam. Onları bir uçağı kullanırken hayal ediyorum, kontrolleri kendinden emin şekilde yönlendirirken. O görüntüde çok, çok seksi bir şey var.

Aramızdaki sessizlik uzuyor. Sonsuz gibi geliyor. Gece de sonsuz gibi geliyor. Bu ânın tamamı sonsuz gibi geliyor. Vücudum uğulduyor, arzu içimde kabarıyor ve bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Böyle bir şey yaptığımı bilmesine imkân yok ama bakışları uyluklarıma iniyor, sonra tekrar yukarı kayarak göğüslerimde oyalanıyor.

“Wren,” diyor.

“Mmm?”

Birden bana doğru eğildiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi. Yaklaşıyor, daha da yaklaşıyor, en sonunda neredeyse yüzü yüzüme değecek kadar yakımda. Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, o bilinçli hareket omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Serafis yüzünden mi yoksa dokunuşu yüzünden mi bilmiyorum ama nabzım tehlikeli derecede hızlanıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Gözleri, benim vücudumu da ele geçiren arzuyla puslanmış durumda ve sonra... ağzı yavaşça benimkine doğru hareket etmeye başlıyor.

Bütün benliğim dudaklarımızın buluşmasını istiyor. Öpüşmek çok kolay olurdu. Ama şu anda aklım yerinde değil, o yüzden kendimi zorlayarak elimi göğsüne koyup onu durduruyorum.

“Sevgilin var,” diye hatırlatıyorum.

Bir anlığına Gray’in ifadesinde çözemediğim bir şey belirliyor. Belki pişmanlık. Ya da kafa karışıklığı. Ama ne *olmadığı* kesin? Suçluluk. Boğuk bir kahkaha patlatırken yüzünde ufacık bir suçluluk izi bile yok.

“Evet,” diyor. “Sevgilim var.”

“Bazen düşünmeden hareket ettiğimi biliyorum ama aşmayacağım bazı sınırlar var.”

Bunu söylerken bile aramızdaki manyetik çekim devam ediyor. Gözlerimiz yeniden kilitleniyor.

Ve sonra hiçbir uyarı olmadan, altımızdaki zemin şiddetle sarsılıyor. Ormanın içinden bir uğultu geliyor, sarsıntı bacaklarımdan yukarı tırmanırken irkiliyorum.

İçgüdüsel bir şekilde koluna sarılarak, “Ne oluyor,” diyorum.

Yüksek, ürkütücü bir homurtuyla yer bir kez daha sallanıyor. Altımızda küçük artçı titreşimler dalgalanıp sonunda duruyor.

“Deprem miydi bu?” diye haykırıyorum.

Gray kıkırdıyor. “Evet.”

Hasiktir.

Evrenin gönderdiği işarete bak. Bir afrodisyazın, beni ilişkisi olan bir adamı öpmek için kandırmasına iki saniye kalmıştı; kelimenin tam anlamıyla *dünya* beni durdurdu.

Yakınlarda duran Jasper bize sesleniyor. "Endişelenmeyin çocuklar. Küçük bir sarsıntı sadece."

Gray'e, "Küçük mü?" diyorum. "Yer yarılp bizi yutacak sandım."

"Yok, haklı. Kötü değildi. E Senti'nin altında kalan bir fay hattı var. Bu bölgede sürekli sarsıntı oluyor."

Her halükârda araya girildiği için memnunum. Aptalca, düşüncesiz bir karar vermekten sarsıntılar sayesinde kurtuldum. Neyse ki aramızdaki cinsel gerilim dağılmış durumda, gerçi arzu kalıntıları hâlâ karnımın alt kısmında kıpırdanmaya devam ediyor. Bunun suçunu da serafise yüklüyorum.

Gray ayağa fırlayarak, "Bir içki daha alacağım," diyor. "Tercihen ereksiyon yaşatmayacak bir şey."

Aramızda asılı kalan öpücüğü düşünerek gidişini izliyorum. Ne kadar yaklaştığımızı düşünerek.

Göz ucuyla bir gölge fark ediyorum. Başımı çevirince yanıma gelen Xavier'i görüyorum, onu karşılamak için ayağa kalkıyorum.

Suçlarcasına, "Az önce neler olduğunu gördüm," diyor.

Kayıtsız bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum, sonra konuyu değiştiriyoruz ve Cross olmayan bir adamı neredeyse öpmemişim gibi davranmaya karar veriyoruz.

* * *

Geceyi, sonradan buranın Kitty'ye ait olduğunu öğrendiğim ana kulübede geçiriyorum. Beni boş bir odaya yerleştiriyor, gündüğümünden çok sonrasına kadar deliksiz uyuyorum. Oturma odasındaki kanepede yatan Gray, ben çoraplı ayaklarımla mutfığa doğru yürürken hâlâ derin derin uyuyor. Kitty dün gece bana Oyuk'taki tek özel mutfağın burada olduğunu söylemişti. Diğer herkes yemekhanedeki ortak mutfığı kullanıyor; bütün kamp için sırayla yemek yapıyorlar.

Onu odanın ortasındaki dar ahşap alanın yanında, bir fincan kahve hazırlarken buluyorum.

“Sen de ister misin?” diye teklif ediyor.

Minnettarlıkla başımı sallıyorum.

“Senin teğmen dün gece epey eğlendi.”

Gülümsememe engel olamıyorum. Galiba Xavier dün gece büyüyünce ne olmak istediğini keşfetti: Vefalı. Partiden çıkıp kendisi ve Jasper’la flört eden kadınlardan ikisiyle birlikte gözden kaybolmuştu. Jasper da üçüncü biriyle ortamdan ayrılmıştı. Görünüşe göre bu kamp, kuralsız ve kısıtlamasız oynamaya istekli herkes için kocaman bir oyun alanı gibi. Jasper’ın buraya neden bu kadar yakıştığını anlayabiliyorum. Kurallardan hoşlanmıyor, kaosu seviyor. Xavier de Kumanda’nın katı disiplinine rağmen aksiyon için yaratılmış biri.

Kitty, “Jasper onun için kefil oldu,” diye açıklıyor.

“Ne demek istediğini anlamadım?”

“Yani teğmen kalmak isterse ona izin veririm.”

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum. “Jasper’la ne zaman konuştunuz ki?”

“Bu sabah bağlantı kurduk.”

Telepatik olarak demek istediğini anlamam birkaç saniye sürüyor.

Jasper Reed *Mod* mu?

Ve Kitty’yle telepati kullanıyorsa bu, Vefalı kampının lideri olan Kitty de bir *Mod* demek.

Kitty fincanlara kahve dökerken eğlenmiş gibi görünüyor. “Ne oldu?”

“Jasper’la ikiniz *Modifiye* misiniz?”

Omuz silkiyor; *Ne olmuş yani*, der gibi.

“Hiç bilmiyordum,” diye itiraf ediyorum.

Bana tuhaf bir bakış atarak, “Saklamıyoruz,” diyor. “Benimle *Modifiye* olmayan biri arasında hiçbir fark yok. Burada hepimiz aynıyız.”

“Yani bu kampta hem Asallar *hem de* Modlar birlikte mi yaşıyor?” Nedense hiç aklıma gelmemişti. Hepsinin Asal olduğunu düşünmüştüm.

"Bizim için varoluş kanlı bir mücadele değil, Darlington. General'le Kumpanya'sı kanımızdan korkuyor ve bu korku onları bizi ezmeye itiyor. Kallister'la Başkaldırı'sı da eşitlik için savaştıklarını söylemeyi seviyorlar ama şüphesiz, o 'sidik damarlılar'dan üstün olduklarını düşünüyorlar. Bizi burada birleştiren şey bu değil. Vefalılar bunlarla ilgilenmiyor. Yeni Çağ'ı reddediyoruz. İstemiyoruz. Sadece özgürlük istiyoruz."

"Böyle bir yaşam tarzı nasıl sürdürülebilir ki?" diye soruyorum çünkü kulağa ne kadar cazip gelse ve ne kadar baş döndürücü olsa da aynı zamanda fazla safça geliyor.

Özgürlük rüzgâr gibi geçici; ağaçların arasından esip geçiyor ve ardında hiçbir iz bırakmıyor. Güzel bir fikir ama gerçekten *kimsenin* tamamen özgür olup olmadığından emin değilim.

Kitty, "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum," diyor. "Ama özgürlüğü kuralsızlıkla karıştırıyorsun. Bizimki kuralsız bir hayat değil. Eski Çağ'da bile kurallar vardı. Birbirimizden çalmayız. Birbirimizi öldürmeyiz. Ama burada *eşitiz*, damarlarımızın gümüş parlaması ya da benim Jasper'la telepatik olarak konuşabilip senin teğmenle konuşamamam fark etmez. Burada önemi yok."

Söylediklerini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Sormak istediğim daha çok şey var ama diğer odadan Gray'in ayak seslerini duyunca sohbet kesiliyor. Hemen sonra içeri girip elini uykudan dağılmış sarı saçlarının arasından geçiriyor.

Ona uzattığım kahveyi alırken minnetle başını sallayarak, "Günaydın," diyor.

Kitty'ye dönüyor. "Semtlerdeki bütün Vefalıları birleştirmemize yardım etme konusundaki fikrini değiştirmedin tabii, değil mi?"

Kitty'nin yüzündeki gülümseme biraz küçümseyici. "Savaşı size bırakmayı tercih ederim, Blake."

Bunu söyledikten sonra mutfakta bizi yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Gray'le birbirimize bakıyoruz, dün gecenin anısı aramızda asılı duruyor.

Bütün hisler de geri dönüyor. Vücudumdan yayılan sıcaklık. Damarlarımda uğuldayan titreşim. Dudaklarımın onunkini tatmak için karıncalanışı. İçimde atan o nabız.

Serafis gerçekten başka bir şey.

"Dün gece için kusura bakma," diyor.

"Sorun değil," diye karşılık veriyorum.

Ve konu orada kapanıyor. Konuyu o kadar hızlı değiştiriyor ki neredeyse etkileniyorum.

"Hançer'le bağlantı kurabilir misin?" diye sorunca şehirdeyken telflerimizi bıraktığımızı ve onun telepatisinin olmadığını hatırlıyorum.

Adrienne'le bağlantı kuruyorum, karanlık çökmeden bizi almalarının riskli olduğunu söylüyor ve o zamana kadar Oyuk'ta kalıp kalamayacağımızı soruyor. Neyse ki Kitty kalmamıza izin veriyor, Oyuk'u gündüz gözüyle göreceğim için heyecanlıyım.

Kahvemi tezgâha bırakırken, "Xavier'i bulup dün kimsenin onu öldürüp öldürmediğini kontrol edeceğim," diyorum.

Ama bizi bulan Xavier oluyor. Gıcırdayan ön verandaya adım atınca keşif görevinde giydiği siyah kıyafetlerle patikadan yanımıza doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Selam," diye beni karşılıyor, yüzünü gördüğüm anda sıradaki cümlesini tahmin ediyorum. "Az önce Kitty'yle konuştum."

Mutsuz mutsuz, "Burada kalacaksın," diyorum.

Gray kapı aralığına geliyor. "Bok kalır."

Xavier diğer adama küçümseyici bir bakış atıyor. "Dağınıza geri dönmeyeceğim."

"Bu konuda seçim şansın yok."

"Aslında var, kardeşim."

Gray omuzlarını gererek bir adım öne çıkıyor.

Xavier gözleri parlayarak, "Dene bakalım," diye alay ediyor. "Uçağı benden daha iyi uçuruyor olabilirsin ama asker değilsin, kesinlikle dövüşçü de değilsin. Gözümü bile kırpmadan boynunu kırabilirim."

Haksız sayılmaz. Xavier'in nasıl dövüştüğünü gördüm.

"İznini istememe gerek yok," diye devam ediyor, "ama ortak arkadaşımızın -bu sen oluyorsun, Darlington- hatırına, burada kalmak için izin istiyorum."

Göğsümde bir sızı baş gösteriyor. Hançer'de açıkça güvendiğim sayılı insanlardan biri o. Dahası, iyi arkadaş olmuştuk.

Her zamanki gibi aklımı okurcasına, "Ben oraya ait değilim," diyor. "Sen de biliyorsun." Artık boş olan bileğini kaldırıyor. "Bileğimde bir takip cihazıyla dolaşmak bana göre değil. Her şeye sınırlı erişimimin olması bana göre değil. Bana güvenmediklerini yüzlerinden okuduğum insanların arasında olmak da öyle."

Gray, "Neden güvenmiyorlar acaba," diye laf atıyor.

"Grayson," diye uyarıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Oyuk'tan ayrıldığımız anda koşup Kumanda'ya gitmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Xavier kısaca, "Çünkü oraya da ait değilim," diyor. "Fırar ettim. Bunun cezası ölüm."

"Cross Redden çocukluk arkadaşın. Ölmene izin vermez."

"Şu anda Cross'un herhangi bir gücü olduğunu gerçekten düşünüyor musun? İşin başında abisi varken? Böyle bir riski göze alamam. Kumanda artık benim evim değil. Sen ve senin küçük Başkaldırın da hiçbir zaman benim evim değildiniz."

"Ama Vefalılar evin mi yani?"

"Olabilirler. Eğer burasının da bana göre olmadığını fark edersem, galiba ormana gidip mermiyle beynimi patlatırım artık."

"Deneme bile," diye onu uyarıyorum.

Bana bakıp sırtıyor, sonra yeniden Gray'e odaklanıyor. "Her halükârda sizinle geri dönmeyeceğim. O yüzden o kurşunu kendi ellerinle kafama sıkmak istiyorsan, buyur."

Xavier kollarını iki yana açıyor; *Hadi, ateş et*, der gibi.

Tanudık bir ses ağır ağır, "Kimse kimseyi vurmuyor," diyor. Jasper patikada beliriyor; bronzlaşmış, kaslı göğsünü ortaya çıkaran beyaz gömleğinin düğmeleri açık. Beni görünce dudakları kıvrılıyor. "Günaydın, Wren."

"Günaydın, Jasper."

Sonra Gray'e dönüyor. "Teğmeni benim yanıma bırak. Sorumluluğunu ben alırım."

Xavier iyi niyetle Jasper'ın koluna vurup gözlerini Gray'e dikmeden önce, "Gerçekten çok nazıksın, kardeşim," diyor. "Ee? Ne diyorsun, Blake? Otorite'nin bir pusu ekibi gönderip beni zorla dağınıza geri götürmesini bekleyeyim mi?"

Gray zihninde ihtimalleri değerlendiriyor gibi görünüyor. Şu anda telepatisi olmasını istediğine eminim. Ya da en azından Otorite'ye danışabilmesi için kulaklığının. Ama Oyuk'a girebilmek için bütün teknolojik aletlerimizi bırakmak zorunda kaldık.

Xavier anlaşılmayı daha cazip hâle getiriyormuş gibi, "İstersen Kitty'yi ikna etmeye çalışabilirim," diyor. "Bu kampı mücadelenize katılmaya ikna edip edemeyeceğime bakarım..."

Kitty'yi istemediği hiçbir şeye kimsenin ikna edemeyeceğinden şüpheleniyorum. Ama Xavier'in teklifi, Otorite bu karar yüzünden Gray'i azarlamaya kalkarsa, hiç olmazsa onun eline bir koz veriyor.

Sonunda, "Pekâlâ," diye kabul ediyor. "Diğerleriyle ben ilgilenirim. Ama Kumanda'ya geri döndüğünü öğrenirsem bizzat gelip seni kendim öldürürüm."

* * *

Günün geri kalanını Oyuk'un bütün ayrıntılarını öğrenerek geçiriyoruz. E Senti'nin hemen dışındaki havaalanına gitmemiz gerekene kadar hâlâ birkaç saatimiz var çünkü Kitty, kampının yakınında herhangi bir yere iniş yapılmasına izin vermiyor.

Akşam yemeğinde seslerin uğultusuyla dolu kırsal yemek salonlarında Vefalılara katılıyoruz; hava, ızgara et ve taze pişmiş ekmek kokusuyla ağırlaşmış durumda. Yerinde duramayacak kadar enerjik birkaç çocuk uzun, ahşap masaların arasında koşturup duruyor; anneleriye onları azarlayıp durmalarını söylüyor. Tavandaki ışıklar ara sıra titrese de bu, Oyuk'un sunduğu sıcak ve davetkâr atmosferi hiç azaltmıyor.

Gitme vakti geldiğinde Oyuk'a veda etmek konusunda istek-

sizim. Xavier, Kitty ve Jasper bize ulaşım kapısına kadar eşlik ediyorlar; orada bir yarış motosikleti bizi bekliyor. Jasper ince, gümüş renkli bir telfi Gray'in eline sıkıştırırken Xavier beni grubun yanından çekiyor.

Diğerlerine, "Darlington'la konuşmam lazım," diyor.

Beni kimsenin duyamayacağı kadar uzağa götürüyor. Genelde alaycı bir ifadeyle kıvrılan yüz hatları yumuşamış hâlde. Neredeyse üzgün görünüyor.

Umutla, "Sen de burada kalabilirsin," diyor.

"Ne yani, senin burada sefahat dolu bir hayat yaşayıp kamp-taki herkesle yatmanı mı izleyeyim? Teklifini pas geçiyorum ama teşekkür ederim."

"Öyle deme, iyi bir gösteri olurdu."

Uzun, dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Tamam, bak. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve bu ânın bir daha hatırlatılmasını asla istemiyorum ama... seni özleyeceğim."

Beni şaşırtarak kollarını etrafıma doluyor ve bana sıkı sıkı sarılıyor.

Geri çekilip, "Dikkatli ol, tamam mı? Başını belaya sokma. Bir de boynuzlu ayı ya da öyle bir şey tarafından filan yenme sakın," diyorum.

Ağzının kenarı, alaycı bir yorum yapmadan önce her zaman olduğu gibi kıvrılıyor. Xavier söz konusu olduğu için neredeyse her zamanki hâli diyebilirim.

"Merak etme, uyum sağlarım. Vahşi doğada hayatta kalabilirim. Hele ki *bu* vahşi doğada, serafis kaynaklı ereksiyonlar yaşayıp güzel insanlar tarafından ağırlanıyorken."

"Galiba o kadar ayrıntıya ihtiyacım yoktu."

"Vardı tabii ki. Benim sayemde dolaylı olarak başka nasıl yaşayacaksın?"

Dudaklarımı sıkarak yükselen ani duyguyu durdurmaya çalışıyorum. "İyi olacağına emin misin?"

"Siktir, Darlington, sesin mi titredi az önce? Kendine biraz saygın olsun."

“Özür dilerim. Haklısın. Gerçek duygularla ânı mahvetmek istemeyiz.”

Sırıttıyor. “Ben olmadan zor olacak, biliyorum ama idare edebilirsin.”

“‘İdare edebilirsin’ mi?” diye homurdanıyorum.

“İlk birkaç gece ağlaya ağlaya uyumayacağının garantisini veremem.”

“Tabii ki.”

Bunun üzerine umursamaz bir selam çakıyor. “Git ve küçük savaşına katıl, tatlım. Ben burada aylarla dövüşüp yataklara atılıyor olacağım.” Başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. “Ben de seni özleyeceğim.”

Hançer'deki yatağıma girerken saat neredeyse gecenin ikisi; son yirmi dört saatin kaosu nihayet duruluyor, yeniden nefes alabiliyorum. Karşımdaki boş yatağı görmek beklediğimden daha iç karartıcı. Xavier Ford bir şekilde içime işlemiş ve kendini bana –seks bağımlılığı dahil her huyuyla– sevdirmiş.

Yan tarafıma dönüp kendimi uyumaya zorlamak için elimi yanağımın altına sıkıştırıyorum. Ama kafamın içi fazla gürültülü, Gray'in dudaklarının benimkine yaklaştığı ânu hatırlayınca kalbim hâlâ deli gibi atıyor.

“Gözüne nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama onun için gelmedim.”

Kafamın içindeki yumuşak ses, içimden elektrik akımı geçmiş gibi bütün vücudumu sarsıyor. Acımıyor –bu kafa karıştırıcı iletiler aniden geldiğinde asla canım yanmıyor– ama öyle tuhaf bir his ki hemen endişelenmeye başlıyorum.

Bu galiba... Ivy'ydi? Artık sesini duyamıyorum, o yüzden emin değilim. Ama Cross'u duyuyorum. Hem de çok net bir şekilde.

“Gece saat iki ve kapıma gelmişsin. Başka ne düşünmemi bekliyorsun?”

Ivy, Cross'un dairesine mi gitmiş? Bu saatte?

Sadece bu düşünceyle bile gözlerimi öfke bürüyor ve titrediğimi fark ediyorum. Kıskançlık göğsümü bir boa yılanı gibi sıkıyor.

Saçmalama. Her şeyi bitiren sendin. Cross artık senin değil.

Doğru. Cross'la artık birlikte değiliz. Aylardır ondan tek bir haber bile almadım. Benim hatam, kabul ediyorum. Onunla kaçmamı istedi, ben de onu reddettim. Kiminle konuştuğunu ya da eski kız arkadaşıyla geç saatlerde buluşup buluşmadığını umur-samaya hakkım yok.

"Lütfen, Cross." Kesinlikle Ivy. "İçeri girebilir miyim?"

Zihnim bir anda sessizliğe gömülüyor.

Niye konuşmuyorlar?

Konuşsanıza!

Bu yeni yetenekten –her ne boksı artık– nefret ediyorum. Kontrol edebilmek istiyorum ama sessizlik uzadıkça uzuyor, uzuyor, uzuyor; en sonunda neredeyse bezginlikten çılgılık atacak hâle geliyorum.

Tam vazgeçip uyumaya hazırlanırken sesleri yeniden zihnimi dolduruyor.

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum." Cross'un sesi benim de hissettiğim kadar yorgun geliyor.

Neyi biliyormuş? Dişlerimi sıkıyorum.

Ivy, **"O platformda yanında durmak istemedim,"** diyor, sesi perişan. **"O gümüşkanlara yaptıkları..."**

Roe. Roe'dan bahsediyor. Tuz madeni tahliyesinden sonraki idamlarla ilgili konuşuyorlar muhtemelen.

Sesleri yine kayboluyor, sonra geri geliyor.

"...beni korkutuyor."

"Seni başka bir birime alırım. Onun birliğinde görev yaparken kendini güvende hissetmiyorsan seni Hadley'nin ekibine transfer ederim."

"Teşekkür ederim. Çok sağ ol."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oluyor ve bir an bağlantıyı kaybettiğimi sanıyorum. Ama sonra Ivy göğsümde yeniden sıcak bir kıskançlık düğümü oluşturan o sözleri söylüyor.

"Hiç ilişkimizi düşünüyor musun, Cross?"

Bu kez sessizlik geri geldiğinde –ve kalıcı olduğunda– onu memnuniyetle karşılıyorum.

* * *

Ertesi sabah keyifsiz uyanıyorum, o yüzden kahvaltıda Tana'yı patika gezintisi için benimle vadiye gelmeye ikna ediyorum. Başta direniyor ama yüzümde ne görüyorsa artık, sonunda pes ediyor. Luisa bizi aşağı uçuruyor, kendisi ailesini ziyaret etmeye giderken Tana'yla ben ahırlara yürüyoruz. Neyse ki bugün Gray'in teyzesi Jenni'yi verandasında görmüyoruz. O kadında beni huzursuz eden bir şeyler var.

Tana'yla kurtarılmasından sonraki aylarda yavaş yavaş yeniden yakınlaşmaya başladık ama bugün, özellikle bu saatler çocukluğumuzu hatırlatıyor. Atları eyerleyip patika boyunca dengeli bir tırıs ile ilerlemeye başladığımızda üzerime bir nostalji havası çöküyor.

"Çiftliği özlüyorum," diyorum. "O uçsuz bucaksız açık alanları."

"Ben de babamı özlüyorum."

Griff'i hatırlayınca içim burkuluyor. Kırışmış gür sakalıyla iri, nazik Griff'i.

"Kömür madenini gözlemliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. Tana İstihbarat'a atandı, o yüzden zamanının büyük kısmını Hançer'in A&İ katında, semtlerdeki operatörlerimizle koordinasyon sağlayarak geçiriyor. "Şebekenin, oradaki Modları kurtarma ihtimali var mı?"

Kasvetle, "Pek sanmıyorum. Mızrakucu fazla güvenli," diyor. "Ama konuşmaları takip ediyoruz. Doğrudan konuşamadım fakat oradaki Modlardan biriyle bağlantı kurdum, o da bazı mesajları babama iletti. Babam iyi olduğunu, onun için endişelenmemin gerekmediğini söylemiş."

Tabii ki öyle demiştir. Griff kızının endişelenmesini asla istemezdi.

Bindiğim at, Dotty, sabrın ne olduğunu bilmeyen, hareketli

bir kısarak. Sürekli dörtmala kalkmaya çalışıyor, ben de sürekli onu dizginlemek zorunda kalıyorum. Bu sırada Tana'nın bindiği, uysal bir tay olan Yarışçı, hiç ismine göre hareket etmiyor. Annesi huz için yaratılmış olsa da onun toynakları kayalık patikada yavaş, sakinleştirici bir ritimle tıkırdıyor.

Tana, tay bir anda durup bir tutam çimeni çiğnemeye başlayınca, "Neden tembel olan bana denk geldi ki?" diye iç çekiyor.

Kısrağım huzursuz huzursuz kişiyor. "Benimkinin Z'de yaşaması lazım," diye mırıldanıyorum. "Koşmak için can atıyor."

Tana botunun topuklarıyla hafifçe dürterek Yarışçı'yı ilerletiyor. Belli belirsiz hızlanıyorlar. Patika genişliyor, artık yan yana ilerleyebiliyoruz. Bir süre konuşmuyoruz fakat bu, rahat bir sessizlik. Tana'yla aramızdaki boşluğu anlamsız sohbetlerle doldurmaya hiç ihtiyacımız olmadı. Ama beni iyi tanıyor. Göz ucuyla bana baktığını hissediyorum, sonunda bilmiş bilmiş kıkırdıyor.

"Hadi bakalım. Çıkar ağzındaki baklayı. Konuşalım."

"Neyle ilgili?"

"Aklında ne varsa artık." Duraklıyor. "Onunla mı ilgili? Yüzbaşıyla?"

"Artık bittiğini söylemiştim." Gray'le Xavier dışında, Cross'la birlikte olduğumu bilen tek kişi Tana.

"Birlikte olmamanız ondan hâlâ hoşlanmadığının anlamına gelmez."

"Dün gece aptalca bir şey yaptım," diye itiraf ediyorum.

"Çok şaşırdım." Gülmemek için kendini tutarken dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

"Gray'i neredeyse öpüyordum. Serafis etkisi diyeceğim ama--"

"Bir saniye, ne?"

Alaycı bir ifadeyle, "Vefalılar harmanlarının içine katıyorlarmış," diyorum. "Ama tamamen kök yüzünden de diyemem. Bir yanım gerçekten onu öpmek istedi."

"Bu neden sorun oluyor peki?"

"Çünkü kız arkadaşı var. Benimse... neyim var bilmiyorum. Kendi kendime sebep olduğum kırık bir kalbim var galiba."

Tana hafifçe ıslık çalıyor, bu da kırsağımın bunu hücum etme izni olarak algılamasına yetiyor. Bir anda patika boyunca dört-nala gitmeye çalışıyor.

Dotty'yi durdurmaya çalışarak, "Hop," diyorum, o da beni suçlarcasına kişniyor.

"Hey, seninkinin tembel olması benim suçum değil."

Tana tayla birlikte yavaş yavaş öne gelip bize yetişene kadar bekliyorum.

Kaldığımız yerden devam ederek, "Kırık kalbin çaresi ne, biliyor musun?" diyor. "Yoluna devam etmek."

"Devam edebilir miyim, bilmiyorum."

"Tabii ki devam edebilirsin. Hançer'de yakışıklı erkek kıtlığı yok," diyor. "Senin pilot da dahil..."

"Gray'in kız arkadaşı var," diye tekrar ediyorum.

"Hiç umursamadığı bir kız arkadaş."

"Karra'yı önemsiyor," diye itiraz ediyorum.

"Seni daha çok önemsiyor."

Bu söz duraksamama neden oluyor. "Gray'i ya da üsteki birini Cross'u unutmak için kullan mı diyorsun yani? Başkasını kullanmak yanlış geliyor."

"Kimseyi kullanmak değil bu. Dediğim gibi, yoluna devam etmek. Bu hemen bir şeye atlayacağın anlamına da gelmiyor. Sadece başka birinin olması ihtimaline açık ol." Duraksıyor. "Onu sevdiğini biliyorum ama Asal biriyle ilişki yaşayamazsın. Eninde sonunda öyle bir gün gelir ki seninle kendi halkı arasında seçim yapmak zorunda kalırlar. Ve asla seni seçmezler."

Gözlerimin yanmasını görmezden gelmeye çalışarak dizginleri düzeltiyorum. "Düşüneceğim. Artık geri dönsek iyi olacak."

Atının dikkatini toplamak için dilini şaklatıyor, vadiye geri dönüyoruz.

"Peki sen? Üste uygun bir aday var mı?" Üstelemek istemiyorum ama yine de ekliyorum, "Luisa'yla epey sık yemek yiyorsunuz..."

Tana omuz silkiyor.

“O ne demekti?” diye takılıyorum.

Sonunda mahcup bir ifadeyle bana bakıyor. “Dün gece öpüş-tük.”

Heyecanımı gizleyemiyorum. “Gerçekten mi? Nasıldı?”

“Resmen harikaydı,” diye itiraf ediyor. “Ama Lu her zamanki tipim değil. Daha sessiz, ilgi odağı olmaktan nefret ediyor. Parti-de sarhoş olup sabaha kadar dans edecek biri değil.”

“Hayır ama iyi bir insan.”

“Bence de. Sadece benden daha içine kapanık. Ailesinin başı-na çok şey gelmiş. Neyse, lütfen büyütme. Ondan hoşlanıyorum ama... hiçbir şey uzun sürmüyor.”

“Öpüşmekten başka bir şey yaptınız mı?”

Tana hemen geriliyor.

Aceleyle, “Özür dilerim,” diyorum. “Söylemene gerek yok.”

“Hayır, mesele o değil. Sadece... askerle olanlardan beri kim-seyle birlikte olmadım.”

Anson. İsmi bildiği hâlde hiç söylemiyor. Kafasının içinde ondan uzaklaşmaya çalışmasını yadırgayamam.

Yumuşak yumuşak, “Öyle bir şeyden sonra yakınlaşmak zor oluyordur,” diyorum.

Başını sallıyor. “Lu sabırlı.”

“Güzel. Sevindim. Olursa olur. Olmazsa da sorun değil.”

Küçük ahıra geri dönüyoruz, sonraki bir saati atların eyerlerini çıkarıp onları fırçalayarak geçiriyoruz, sonra da otlığa salıyoruz.

Tana’nın damarları, Luisa’yla bağlantı kurarken kollarında dal-galanıyor. “Lu on dakika içinde iniş pistinde bizimle buluşacak.”

O yöne doğru ilerlerken bakışlarım, yakındaki küçük kulübe-nin ön bahçesindeki tuhaf bir manzaraya takılıyor.

Koyu renk saçları olan bir kadın, küçük bir çocuğun yanın-da çömelmiş, onun ince sırtına tahta kanatlara benzeyen bir şeyi takmasına yardım ediyor. Yaklaştıkça onların Evlynn’e Fisher olduklarını fark edip şaşkınlıkla irkiliyorum.

Fisher kocaman bir gülümsemeyle sırtıyor, zayıf kollarını havalandırmaya hazırmış gibi iki yana açmış. Evlynn’e, genelde sert

olan yüzünde daha önce hiç görmediğim yumuşak bir ifadeyle kanatları düzeltiyor, sonra Fisher'ın yanaklarını avuçlarının arasına alıyor. Resmi sesi bizim yanımıza kadar geliyor.

"Kontrol listesine hazır mısın, bir numara?"

"Kanatlar sabit!" diye bağıyor.

Evlynne, "Gözlükler?" diye hatırlatıyor.

Hayali bir gözlüğü burnunun üstüne yerleştiriyor. "Gözlükler takıldı!"

"İrtifa?"

"Yirmi bin fit!"

Evlynne kısa ve net bir baş hareketi yapıyor. "Kalkışa izin verildi."

Evlynne ayağa kalkarken Fisher kollarını pervane gibi savurarak düzgün biçilmiş çimlerin üstünde koşmaya başlıyor. Hayatımda gördüğüm en tatlı şey olabilir. Evlynne de aynı fikirde herhalde çünkü oğlunun bahçede "uçuşunu" izlerken gözleri parlıyor.

Fisher bizi fark edince uçuşunu yarıda kesiyor.

"Tana!" diye bağıyor.

Koşarak yanımıza geliyor, Tana eğilip ona sarılıyor. Tana, Beatrix ve Seth'le yaşadığı o birkaç haftada vadide arkadaşlar edindiğini söylemişti. Fisher da o arkadaşlardan biri gibi duruyor.

Küçük çocuğun beni de tanınmasına şaşıyorum. "Gray de geldi mi?" diye sızlanıyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, o üste."

Evlynne yanımıza yaklaşırken kendimi hazırlıyorum. Hançer'de neredeyse hiç konuşmuyoruz, beni dağda tek başıma bıraktığından beri konuşmaya da pek hevesli değilim zaten. Havadaki gerginliğe rağmen bizi –isteksizce de olsa– bir gülümsemeyle selamlıyor.

"Selam, Tana," diyor. "Darlington."

Fisher, heyecandan zıplarken kanatlarını çırparak, "Bilin bakalım ne oldu?" diye araya giriyor. "Dün annemle bir bayırçı-ğırtkanı gördük!"

Geriliyorum. "Burada, köyde mi?"

Evlynne, "Hayır, epey uzaktaydı," diyor.

Fisher, "Ama *gördük!*" diye devam ediyor. "Tepenin üstünde durmuş, bize bakıyordu, biz de ona baktık, ben el salladım ama sonra kaçtı." Yüzü ıslıl ıslıl. "Onlara niye bayırçığırtkanı dendiğini biliyor musunuz? Anne, onlara neden öyle dendiğini anlatsana!"

Evlynne eğilip saçlarını karıştırıyor. Oğlana bayıldığı çok belli, yüzüne her baktığında bakışları yumuşuyor. "Çünkü dağların yükseklerinde yaşarlar, uluduklarında birbirlerinin sesini kilometrelerce öteden duyabilirler."

Fisher bakışlarını benden Tana'ya çevirerek, "Biliyor muydunuz?" diye üsteliyor.

"Biliyordum," diyorum. "Ve ses dağ sırtlarından yankılanır. Bölgelerini öyle işaretlerler."

Evlynne'le göz göze geliyoruz. Bana mahcupça, *huyuna git* dercesine bir bakış atıyor, ben de karşılık olarak güven verici şekilde gülümsüyorum. Kolları aniden gümüşle parlayınca dikkati yeniden oğluna dönüyor.

"Bir saniyeliğine içeri girmem lazım, minik adam. Bea teyzen ödünç verdiği kek kalıbını almaya geliyor."

Fisher, "Annem bize kek yaptı!" diye anlatıyor.

Evlynne kek de mi yaparmış?

Artık bana tamamen yabancı gelen kadın kulübeye doğru aceleyle giderken Fisher kekten, bayırçığırtkanlarından ve uçaklardan bahsetmeye devam ediyor, en sonunda Tana'nın damarları yeniden dalgalanmaya başlıyor.

Bana, "Luisa bekliyor," diye hatırlatıyor.

Gülümseyerek Fisher'a bakıyorum. "Artık gitmemiz lazım. Ama eminim yakında yine görüşürüz."

"Dur! Grayson'a benim için bir şey verir misin?"

"Tabii ki."

Göz açıp kapayınca kadar kollarını belime doluyor.

Islıl ıslıl gülerek, "Benim yerime sarıl ona," diye açıklıyor.

Tamam, bu hareketi biraz tatlıydı. Genelde çocuklarla aram

pek iyi değildir. Ama Gray onlarla gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyor.

Cross çocukları seviyor mu acaba? Daha önce Cross'u çocuklarla bir arada hiç görmediğimi fark ediyorum. Kurt olarak bana defalarca çocuk istemediğini söylemişti ama Cross'un iyi bir baba olacağını düşünüyorum-

Ensemde elektrik çarpması gibi bir sarsıntı geçiyor ve acıyı hemen saklayabilmemin tek sebebi yıllarca Jim Amca'yla çalışmış olmam.

Her şey çok hızlı oluyor. Bir an zihnimdeki baskıyı hissediyorum, bir sonraki an kayboluyor.

Evlynn'e'in oğlu merakla yüzüme bakıyor. "Cross kim?"

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

Fisher az önce zihnimi okudu.

Çocukken, Jim Amca'nın zihnini okuyabilmemin ne kadar olağanüstü bir şey olduğunun farkında değildim. Nadiren okuyabiliyordum gerçi çünkü karşılaştığım en güçlü kalkanlardan biri onun kiydi; genellikle dikkati dağılmışken ve zihnini o kadar da güçlü şekilde korumuyorken başarılı olurdum. Ama bu durumun onu neden bu kadar huzursuz ettiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım – en azından büyüyene kadar.

Şimdi ne kadar olağanüstü olduğunun farkındayım. Eğitimli bir yetişkinin zihni, özellikle de savunmalarını güçlendirme konusunda yılların deneyimine sahip olan birinin zihni, herkes için zor bir hedeftir. Ama bir çocuk? Bu kadar güçlü bir çocuk ancak nadir bir deha olurdu.

Jim'inki gibi, benim kalkanım da neredeyse aşılamaz. İç alarım bana kalkanı güçlendirmem için bolca uyarı vermeden hiç kimse zihnimi okumaya kalkmamıştı.

Fisher'a kadar.

Dağa geri dönerken uçuş sırasında kafam meşgul; Evlynne'le bu konu hakkında konuşup konuşmamam gerektiğini düşünüyorum. Fisher'ın zihin okuyabildiğini biliyor mu? Çocuk daha altı yaşında. Ortalama bir Mod, yeteneklerini on iki yaşında, ergenlik civarında göstermeye başlar. Fisher'ın yeteneklerinin şimdiden ortaya çıkmaya başlaması onun çok, çok güçlü olacağının göstergesi.

Bunun üzerine daha sonra düşmeye karar verip Gray'e nere-

de olduğunu soran bir mesaj gönderiyorum ve yanıt alamayınca dinlenme odalarına gidiyorum. Ve onu orada buluyorum; Saint, Mako ve Karra'yla birlikte bir masada oturuyor. Aslında Karra masada oturmuyor. Gray'in üstünde oturuyor. Bir giysi parçası gibi Gray'in üstüne yayılmış, bir kolu omuzlarının etrafına dolanmış, yüzü boynuna sokulmuş hâlde.

Dördü poker oynuyor. Ben yaklaşıncı başlarını kaldırıyorlar. Mako, "Wrenny," diyor.

Ona, bana öyle dememesini söylemeye çalışmaktan vazgeçtim. Mako canı ne isterse onu yapıyor. Her gün suratına yumruk yememesinin tek nedeni bu kadar sevimli olması ve o iri, tatlı bedeninde kötü niyetli tek bir kemiğin bile bulunmaması. Gerçekten tanıdığım –iyi anlamda– en saf insanlardan biri.

Saint başıyla selam veriyor, ben de karşılık veriyorum.

Karra bana kısa bir bakış atıyor, sonra Gray'in kulağına bir şeyler fısıldamaya devam ediyor. Gray gülümsüyor ve nedense bu beni fena hâlde sinirlendiriyor. Tana, Gray'i dikkatimi dağıtmak amacıyla kullanma fikrini aklıma soktuğu için olabilir çünkü şu anda o düşünce durmadan aklımı kurcalıyor.

Aramızdaki çekimin farkındayım. Kumanda üssünde öpüştüğümüzde aramızda kesinlikle bir elektrik vardı. Ama şu anda onu öpe öpe âdeta parçalayan bir kız arkadaşı var, o yüzden uygunsuz düşünceleri aklımdan kovuyorum.

Mako, "Sen de oynamak ister misin?" diye teklif ediyor.

"Olur." Masada çip olmadığını fark ediyorum. "Neyine oynuyoruz?"

"İyiliğine."

Kaşımı kaldırıyorum. "O nasıl oluyor öyle?"

Mako sırtıyor. "Bahis turları yok. Bopun bir iyilik. Çıkmak istersen pas geçersin. Kaybedersen kazanana bir iyilik borçlu olursun."

"Herhangi bir iyilik mi?"

Saint kıkırdayarak, "Yani, yapmazsan kimse seni zorlamaz," diyor.

“Yani özetle, bütün oyun anlamsız,” diye karşılık veriyorum.

“Aşağı yukarı.” Saint ayağıyla boş bir sandalyeyi itip oturmam için işaret ediyor.

Kendimi sandalyeye bırakıyorum ve beni de oyuna alıyorlar.

Gray sonunda bana hitap ederek, “Patikada ata binmek nasıldı?” diye soruyor.

Karra dudaklarını boynundan ayırıyor. “At binmeye mi gittin? Kovboy kız lakabının hakkını veriyorsun anlaşılan.”

Ona bakıp bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum. “Tana’yla çiftliğimizde sürekli at binmeye giderdik, o yüzden aşırı nostaljikti. Güzeldi.”

Mako kartları karıştırıp her oyuncuya dörder tane dağıtıyor. Kartlarımı alıyorum; Karra’nın, Gray’in kulağına yeniden güldüğünü duyunca kartları tutuşum sıklaşıyor. Karra kartlarını topluyor ama bakma zahmetine bile girmiyor. Gray’in çıplak kolundaki belirgin kasların üstünde parmaklarını gezdirmekle fazla meşgul, bu da Mako’nun sabırsızca homurdanmasına neden oluyor çünkü oyunu başlatması gereken kişi Karra.

Mako, “Gray’in kulağına fısıldamayı bırakıp oynar mısın artık?” diyor.

“Fısıldamam gerek çünkü kafasının içinde konuşamıyorum,” diye söyleniyor.

“Doğru. Defolu.” Mako kıkırdıyor. “İnsanlar telepati olmadan nasıl yaşıyor, anlamıyorum.”

Gray neşeyle, “Çok sessizce yaşıyoruz,” diyor. “Aslında böylesini tercih ederim.”

Kartlarıma odaklanmaya çalışıyorum. Bir onlu, iki dokuzlu ve bir dörtlüm var.

Saint masa kartlarını açıyor. İki, altı, on. Onluyu istiyorum, o yüzden elimden çıkardığım kartı –dörtlüyü– onun üstüne bırakıyorum, tam olarak aynı anda Gray bir vale atıp kartı kapıyor.

“Siktir git,” diye homurdanıyorum.

“Ne kadar da mızumsuzsın,” deyip diliyle *cık cık* yapıyor.

Desteden yeni bir kart çekince üçüncü bir dokuzlu geliyor, o

yüzden siktir git, Grayson. O onluyu çalarak aslında bana *iyilik* yapmış oldu.

Tur ilerledikçe Gray'le Karra'nın hareketleri beni giderek daha fazla sınırlendiriyor. Saint sanki içimdeki gerilimi hissedebiliyormuş gibi bana temkinli bir bakış atıyor.

Bakışlarım sürekli onlara kayıyor. Şimdi sıra Gray'de ama o, Karra'nın ona fısıldadığı her neyse onu dinlemekle meşgul.

İstediğimden daha yüksek bir sesle, "Bu turu *bir ara* bitirebilecek miyiz?" diyorum.

Rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Saint bana bakarak kaşını kaldırıyor.

Gray, "Bu kadar acelemizin olduğunun farkında değildim," diyor.

"Sadece..." Bıkkınlığım artıyor. "Oyun oynuyoruz. O yüzden oynayın şunu."

Gray, "Vay be, çocuklar, Darlington'ı bekletmeyelim," diye takılıyor, sonra bir kız atıp onlumu çalıyor. Piç.

Bir sonraki kartımı masaya biraz fazla sert şekilde çarpıyorum.

Karra eğlenmiş gibi görünerek, "İyi misin?" diye soruyor. Bu sırada eli Gray'in göğsünde küçük daireler çiziyor.

"Tanrım, hiç duramıyor musunuz? Birbirlerinden ne kadar hoşlandıklarını kanıtlamak için her saniye gösteriş yapan, onay bağımlısı çiftler gibisiniz."

Patlamam donuk bir sessizlikle karşılanıyor.

Siktir.

Sesim kontrolden çıkmış gibi geliyor.

Karra'nın yüzü kızarınca, söylediğim şey yüzünden kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Kendi yanaklarıma da sıcaklık hücum ederken, "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Anlaşılan bu gece oyun oynama havasında değilim." Alelacele kartlarımı bırakıp sandalyemi geri itiyorum. "Sizi rahat bırakayım da oynayın."

* * *

Sana geliyorum. Konuşmamız lazım.

Hışım ile daireme girdikten kısa süre sonra telfimde Gray'in mesajını görünce şaşırıyorum. Hâlâ öyle gerginim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Kontrolümü kaybetmekten nefret ediyorum. Kontrolümü kaybettiğimde aptalca şeyler yapıyorum. Cross bir keresinde beni uyarmıştı. Bana alev fırtınası gibi olduğumu, duygularımı dizginlemeyi öğrenmezsem yolumdaki her şeyi yakacağımı söylemişti.

Kapım çalındığında duygularım tehlikeli biçimde yüzeye yaklaşmış durumda.

Gray'i içeri alıyorum; odaya kendi gerilim dalgasını getiriyor.

Sinirli sinirli, "Az önceki hareketin de neydi öyle?" diye soruyor.

Hiç aptala yatmıyorum. "Özür dilerim. Gerginim bugün."

Kaşları çatık; dudaklarının kenarları aşağı sarkmış hâlde.

"Gerginsin," diye tekrarlıyor.

"Evet."

"Bak, bana terslenmen umurumda değil ama Karra'ya kabalık etme."

"Haklısın. Özür dilerim." Yorgun yorgun iç çekiyorum. "Ona hakaret etmek istemedim. Ondan da özür dileyeceğim. Ama—" Duruyorum, az kalsın yine pot kıracaktım.

"Ne?" Bakışları sertleşiyor.

"Hiç."

"Söyle."

Omuz silkiyorum. "Sadece... Bir insan başka birinin üstüne bu kadar yapışıyorsa, genelde başka bir şeyi telafi etmeye çalışıyordur."

"Evet, bir insan senin verdiğin tepkiyi veriyorsa, o da genelde kışkırdığı anlamına gelir." Sesinde alaycı bir ton var. "Kıskandın mı, kovboy kız?"

Nabzım hızlanıyor. "Kıskanmadım." Sesim kendimi savunuyorum gibi mi çıkıyor? Öyle gibi geliyor, endişeleniyorum. "Kiminle birlikte olduğun umurumda değil."

“Emin misin? Çünkü benim durduğum yerden bakınca, gayet de umurundaymış gibi görünüyor.”

“Umurumda değil.”

Yalan söylediğimi düşünmüyorum. Umursuyor muyum? Hayır, umursayamam. Umurumda *değil*. O benim arkadaşım, ayrıca Cross’u da atlatmış değilim. Bunun dışında bir şeyi kabul etmek fazlasıyla içinden çıkılmaz ve karmaşık olur.

“Yanılıyorsun,” diye zorluyorum.

Yaklaşıyor, yeşil gözleri yüzüme sabitlenmiş durumda. Arıyor. İnceliyor.

Sesi sertleşmiş hâlde, “Yalan söylüyorsun,” diyor. “Sadece... Bana mı yoksa kendine mi yalan söylediğini bilmiyorum.”

Cevap vermiyorum.

Gray bakışlarını üstümden çekiyor, kendi kendine başını sallıyor. “İyi geceler, Darlington.”

Kapıdan çıkıp gidiyor. Kapı vızıldayarak kapanınca çözümsüz bıraktığımız her şeyle baş başa kalakalıyorum.

Derin bir nefes alıp kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Hay sikeyim.

SORGULAMA TUTANAĞI

Tarih: YÇ 05/12/11

Saat: 19.55

Sorguyu Yürüten: Yüzbaşı Jerrika Quinn.

Gümüş Elit

Şüpheli: Albay Marina Serrano. Kalay Blok

[devamı]

Quinn: Peki annenle baban?

Serrano: Hayır. Anlattım zaten. onlarla yakın değildik.

Quinn: Neden? Bundan bahsetmemiştin.

Serrano: Babam, Tack Severn'le birlikte görev yaptı ve emirlerini sorgulamadan yerine getirdi. Nasıl yakın olabilirdik ki?

Quinn: Siyasi görüşü ilişkinizi zorladı yani.

Serrano: Elbette. Temelde aynı fikirde olmadığınız insanlarla bağ kurmak zor. Annemle babam, vicdanen parçası olamayacağım bir şeyin içindeydi. Hasta bir rejimle yozlaşmış bir lidere sadıklardı.

Quinn: Yani annen de mi Severnistti?

Serrano: Kimbilir. Yüzbaşı. Annem zayıftı. Babama karşı hiçbir zaman sesini yükseltmedi. Babamın, annemin hayatının her yönünü dikte edişini izledim. Başkan Severn'le aynı fikirde olmasaydı bile bunu asla söylemezdi. Doğru olanı yapmaktan çok kocasını kaybetmemekle ilgileniyordu.

Quinn: Peki baban? Doğru şeyi yaptığına mı inanıyordu?

Serrano: Evet. En azından öyle söylüyordu. Ama neye inandığını bilmek ister misiniz? Bunun kendi hırsı için bir maskeden ibaret olduğuna inanıyorum. Kıta için ya da uğruna savaştığını iddia ettiği Aykırıılar için en iyi şeyin ne olduğu umurunda değildi. Umurunda olan tek şey güçtü.

Quinn: Annenle baban General Redden tarafından idam edildiğinde üzıldün mü?

Serrano: Hayır. Onlar birer haindi. Ölmeyi hak ettiler.

Quinn: Kime ihanet ettiler?

Serrano: Kumpanya'ya ve yeni yaşam biçimimize ihanet ettiler. Bizi başarısızlığa uğratan bir sistemin parçası hâline gelmişlerdi ve General'e kesinlikle sadık olmazlardı. General onları ölüme mahkûm ederek doğru olanı yaptı.

Quinn: Anlıyorum. Ve sen sadakatinin General'e olduğunu ima ediyorsun?

Serrano: Bu bir ima değil. General Merrick Redden'e tamamen sadığım ve bunu kanıtlamak için fazlasıyla çaba gösterdiğime inanıyorum. General'e darbesinde yardım ettim. Ben—

Quinn: General'e sadıksan, o zaman neden Aykırı statünü gizledin?

Kallister başını ofisinden içeri uzatarak, “Bölmek istemem,” diyor. “Ama savaş odasına çağrıldım.” Elimdeki tableti işaret ediyor. “Kalan kısmın beklemesi gerekecek.”

İçime bir hayal kırıklığı çöküyor. Siktir. Tam da ilginçleşmeye başlamıştı. Nihayet annemin sorgusunu okumaya başladım, daha önce yapmadığım için pişmanım. Dosyasındaki açık ara en büyüleyici belge bu.

Bir şekilde, Kallister’ın dairesindeki haftalık buluşmalarımız hiç kimse tarafından fark edilmiyor. Gray sadece bir kez yorum yaptı, ben de Kallister’la Jim hakkında konuşmanın hoşuma gittiğini söyledim. Tamamen yalan da sayılmaz. Jim Amca hakkında gerçekten konuşuyoruz ama zamanımın büyük kısmını annemin dosyasını didik didik ederek geçiriyorum.

Koridora çıktığımda, Mako’dan gelen mesaj dudaklarıma bir gülücük konduruyor.

Birkaç kum torbası pataklamak ister misin, Wrenny?

Alt kata, spor salonuna iniyorum ama içeri girdiğimde Gray’le Saint’in antrenman yaptığını görmeyi beklemiyordum. Nabzım hızlanıyor. Son birkaç gündür Gray’den kaçınıyordum, şimdiyse karşımda.

İstemedenden de olsa gözlerimi dikip izlemeye başlıyorum. İki adama da odaklanıyorum. Eldivensiz, yalınayaklar ve ter yüzün-

den parlıyorlar. Gray'in saçları da terli. Saçlarını alnından geriye itiyor, bu da yakışıklı yüz hatlarını daha da belirgin hâle getiriyor.

Saint'in yumruğundan sıyrılırken, "Çok yavaştı," diye takılıyor.

Her zamanki gibi yüzünde muzip bir ifade var. Bu adamın bir şeye gerçekten üzülmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum. Onu kızginken gördüm ama o bile uzun sürmemiştii. Öfkesi ani bir sağanak gibi; daha yeri ıslatmadan geçip gidiyor.

Ayaklarının üstünde zıplıyor, sonra Saint'in son anda kıvrılarak kaçmayı başardığı hızlı bir hamle yapıyor.

Saint, "Sen kime yavaş diyorsun?" diye karşılık veriyor. Hamle yapıp Gray'e, homurdanmasına neden olan bir aparkat indirmeyi başarıyor.

Gray ağzının kenarından sızmaya başlayan kanı silerken, "Güzel," diyor.

İkisi de çevik. Onları izliyorum, hareket edişlerini hayranlıkla seyrediyorum. Kumanda üssündeki çukurda Cross'un Xavier'le ettiği kavgadan çok daha dostane; onlar birbirlerini neredeyse öldüresiye dövdükten sonra bir de bu, sanki arkadaşların yaptığı normal bir şeymiş gibi gülmüşlerdi.

"Wrenny." Mako arkamda beliriyor.

Antrenman maçı bitiyor, iki adam da sonunda bizim tarafa bakıyor. Gray'le göz göze geliyoruz. O da bana bakıyor; yüzünde yarı alaycı, yarı eğlenmiş bir ifade var. Sonra metal matarasının kapağını açıp büyük bir yudum alıyor.

Mako'yla bir süre antrenman yapıp kum torbalarına vuruyoruz. Benimle bire bir antrenman yapmayı teklif ediyor ama dağ gibi vücudunun altında ezilmeyi hiç istemediğim için torbalarla devam etmenin benim açımdan yeterli olduğunu söylüyorum. Bu sırada durmadan konuşuyor, büyük kısmı saçma sapan şeyler ama arada bu gece mağarada parti olduğunu söylüyor. Hançer'de sürekli partiler var, muhtemelen çoğu zaman yapacak pek bir şey olmadığı için. Bu partiler onların stres atma yöntemi; Kumanda'daki çukur geceleri gibi.

Birkaç saat sonra Mako'yla birlikte partiye gidiyorum, o da sohbeti sanki hiç kesilmemiş gibi, kaldığı yerden devam ettiriyor. Bu kez bitmek bilmeyen bir kelime seli hâlinde konuşup dururken, yüksek müzik yüzünden onu neredeyse hiç duyamaz hâle geliyorum. Böylesi daha iyi. Söylediklerinin büyük kısmı zaten pek bir şey ifade etmiyor.

Mağaranın duvarlarında yankılanan gür elektronik bas titreşirken, dekolte askılımin önünü düzelterip gölgeli odayı inceliyorum. Bu gece buraya sadece, Gray'in geçen gün bana yönelttiği suçlamalardan etkilenmediğimi kanıtlamak için geldim. Karra'yı kıskanmıyorum. Gray istediği kişiyle öpüşebilir.

Dans eden kalabalığın arasında Tana'yı fark edince keyfim yerine geliyor. Yanına gitmeme iki saniye kalmışken yalnız olmadığını fark ediyorum. Luisa'yla ikisi dans ederken kendi dünyalarına dalmış durumdalar; vücutları birbirine değiyor, gözleri birbirine kilitlenmiş.

Bir şişeden vadikarası içiyorum, Adrienne yanıma gelip durunca ırkiliyorum. Mako gibi müziğin sesini bastırmaya çalışmak yerine, doğrudan zihnime konuşuyor.

"Her şey nasıl gidiyor, Darlington? Uzun zamandır konuşmadık."

Omuz silkip içkimden bir yudum daha alıyorum. "Her şey yolunda."

"Hançer'e daha çok yerleşmişsin gibi hissediyor musun? Ford gitti, biliyorum ama herkesle aran iyi gibi, değil mi?"

"Öyle galiba. Evlynne artık bana eskisi kadar sert bakmıyor."

"Seni dağ başında da bırakmıyor yani?"

"Öyle bir şey yapmadı."

Adrienne bana bir bakış atıyor. Yalan söylediğimin farkında. Ve Mako da iletişim kurduğumuzu anlıyor çünkü Adrienne'in damarları dalgalanıyor ve ikimiz de onu görmezden geliyoruz.

Dramatik bir şekilde, "Kadınlar neden hep hemen yanlarında olduğumu unutuyor?" diye haykırıyor.

O hışımla uzaklaşırken Adrienne'e bakıyorum. "Müttefik arayışıyla ilgili bir gelişme var mı? Tierra Fe'yle ilgili?"

“Buraya iş konuşmaya gelmedim,” diye kestirip atıyor, ardından salına salma uzaklaşıyor, kalabalığın arasında gözden kayboluyor. Mako da ortadan kaybolmuş, muhtemelen sohbetin dışında bırakıldığı için yaralarını sarmaya gitmiştir.

Tana’yı yeniden arıyorum, gölgelerin arasında Luisa’yla baş başa öpüştüklerini görünce gülümsememi saklıyorum. Bunu görmek beni fazlasıyla mutlu ediyor. O gün vadide onu öyle perişan görmek içimi parçalamıştı. Sadece mutlu olmasını istiyorum.

Saint yanıma geldiğinde hareketini önce göz ucuyla yakalıyorum.

Bakışlarının yüzümün yan tarafına saplandığını hissediyorum, o yüzden dönüp başımı sallayarak selam veriyorum. O da başını sallıyor. Ondan daha fazlasını beklemiyorum. Konuşkan biri değil, cazibesinin bir kısmı da o zaten. Kadınlar onu tanımak için can atıyor ama o ulaşılmaz biri. Onu tanımanızı *istemiyor*.

Flört etmeye çalışmıyorum. Aslında eline uzanmama beni neyin ittiğini bile bilmiyorum. Yüzünde beliren şaşkınlık kıvılcımına rağmen, zihnine hafifçe dokunduğumda telepatik bağlantı kurmama izin veriyor.

“Dans et benimle.”

İtiraz etmiyor. Elleri belime iniyor, gevşekçe kavıyor, vücudu bana yaklaşıyor. Onunla birlikte hareket ediyorum, kendimi müziğe kaptırmaya çalışıyorum. Ateş ve baharat gibi kokuyor. Gitgide daha da yaklaşıyoruz, sonunda neredeyse ona yapışmış hâldeyim.

Ve hâlâ konuşmuyor. Ne zihinsel olarak ne de sesli olarak. Yüzünü boynuma gömdüğünde nefesi tenimi gıdıklıyor, Hançer’deki kadınların neden onun üstüne atladıklarını anlayabiliyorum. Varlığı dikkat dağıtıcı.

Ritim değişip yavaşlıyor. Saint bir bacağına bacaklarımın arasına sokup beni mağara duvarına doğru itiyor. Artık pek dans ettiğimiz söylenemez. Daha çok birbirimize dolanmış hâlde öylece duruyoruz. Derin bir nefes alıyorum, dudaklarının boynumun yanını sıyrışımı hissedince ürperiyorum. Tam olarak öpücük gibi değil. Daha çok bir okşama gibi. Kışkırtma gibi.

Elleri kalçamın üstünde kayıyor, yine kışkırtıcı bir dokunuş. Başını kaldırıyor, bakışlarımız kilitleniyor, sonra gözlerim dudaklarına kayıyor.

Onu öpüp öpmemem gerektiğini tartarken bir düşünce üstüme çöküyor. Savaşamayacağım bir gerçek.

Öpmek istediğim kişi o değil.

Ellerim Saint'in boynunun etrafında titriyor.

Gray'i bulmam lazım.

Ellerim vücudundan çekilirken, "Özür dilerim," diyorum. "Gitmem lazım."

Saint itiraz etmiyor. Sadece benden uzaklaşıyor. Dudaklarında sanki tam olarak nereye gittiğimi biliyormuş gibi, hafif bir sırıtiş belirliyor.

* * *

Beş dakika sonra, kararsızlıktan donakalmış hâlde Gray'in daire-
sinin önünde duruyorum. Elim kapıyı çalmak ister gibi havada
asılı kalıyor ama aynı zamanda istemiyorum da. Koridordaki flo-
resan ışıkların altında kendimi fazla savunmasız hissediyorum.

Ne bok yiyorum ben?

Netlik zihnime bir şimşek gibi saplanıyor. Bana ne oluyor böyle? Onun kız arkadaşı var. Ciddi olup olmaması ya da Karra'nın bazen onu aldatması durumu değiştirmez. Hâlâ birlik-
teler, benim burada olmaya hakkım yok.

En iyisi basit tutmak. Arkadaşlık. Her şeyin en basiti.

Kendimi azarlarken başımı sallayıp dönerek gitmeye hazırla-
nıyorum ki tam o anda kapı açılıyor.

Gray kapıda beni görünce gözleri açılıyor. "Merhaba."

"Merhaba," deyiveriyorum. "Özür dilerim. Neden--"

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum," diye sözümü kesiyor, sesi sert.

Duraksıyorum. "Gerçekten mi?"

Tek kelime etmeden dairesine geri çekilip kapıyı benim için açık tutuyor.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatınca hava birden yoğunlaşıp nefes almayı zorlaştırıyor.

Onu baştan aşağı süzüyorum. Üstünde bol bir pantolon var. Beyaz bir tişört. Sarı saçları dağınık, sanki ellerini sürekli içinden geçirmiş gibi.

Huzursuzca, "Ben başlayabilir miyim?" diyorum.

Başını sallıyor.

"Karra'ya öyle şeyler söylediğim için özür dilemek istedim. Sınırı aştım. Bu sabah ondan tekrar özür diledim."

"Evet, söyledi."

Gözlerimi kaçırarak, "Ama sana da bir özür borçluyum," diyorum. Ayaklarıma bakıyorum. Duvara. Başının üstündeki bir noktaya. "Beni kıskanç olmakla suçladığında bunun, kendini beğenmiş bir hareket olduğunu düşündüm." Sonunda gözlerine bakıyorum. "Ukala davranmıyordun. Seni gerçekten kıskanıyordum."

Gülmemek için kendini tutuyormuş gibi görünüyor.

"Kıskanmaya hakkım olmadığını biliyorum. Bir anda fark ettim, ben belki de..." Sözüm yarım kalıyor.

"Belki ne?"

"Belki de şey, ah, sana karşı hislerim olabilir."

Tek kelime etmiyor. İfadesini hiçbir şekilde anlamlandıramıyorum ve bu da beni daha çok geriyor.

Aceleyle, "Ama merak etme," diye ekliyorum. "Aşmak için elimden geleni yapacağım."

Bir kaşımı kaldırıyor.

"Ben asla başkasının erkeğini elinden alacak biri değilim. Seni çalmayı filan planlamıyorum."

Şimdi gerçekten gülmemek için kendini zor tutuyor. "Teşekkür ederim."

"Söz veriyorum. Asla öyle bir şey yapacak biri değilim. Aslında bundan hiç bahsetmemem lazımdı. Ama kız arkadaşına sebepsiz yere kaba davrandığımı düşünmeni istemedim--"

“Kız arkadaşım değil.”
Konuşmayı kesiyorum. “Ne?”
“Bu gece Karra’dan ayrıldım.”

Oda tepetaklak oluyor.

Kalbim göğsümün içinde pır pır atarken, "Gerçekten mi?" diyorum. Ayaklarıma bakıyorum, yüz ifadesini görmekten korkuyorum. "Neden?"

"Bir süredir bitmişti zaten. Her sıkıldığımızda yeniden birbirimize dönüyorduk, sonra yine sönüp gidiyorduk. O döngüden yorulduğum. Yola devam etme zamanı."

"Mantıklı."

"Ayrıca, ben de sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Donakalıyorum.

Başımı kaldırdığımda bana bakıp sırtıyor.

Yaklaşıyor. Hava âdeta elektrikle dolu. Canlı. Bir eliyle yüzümü kavırıyor, başparmağı çenemin kenarında gezinirken içimi bir ürperti kaplıyor. Sonra hafifçe eğiliyor; nefesinin dudaklarımı gıdıklaması içimde sıcak dalgalar yaratıyor.

Vücudumda bir gerilim kıvrılıyor; beklentiyle ve belki de bir damla huzursuzlukla karışıyor. Derin bir nefes alıyorum, bakışları gömleğimin altındaki göğüslerimin yükselişine kayıyor.

Dudakları neredeyse fark edilmeyecek bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Üzerimde yarattığı etkinin farkında. O da hissediyor; aramızda dolaşan, kopmaya tehlikeli derecede yaklaşmış o elektrik akımını.

"Kumanda üssündeki geceden beri seni tekrar öpmek istiyorum." Sesi hırıltılı ve istekli.

İtirafı aramızda asılı kalıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, bakışları ağzıma düşüyor. Gözleri parlıyor.

“Sence? Seni tekrar öpmeli miyim?”

Tam bir meydan okuma değil, tam bir rica da değil.

Kalbim deli gibi kaburgalarımın çarpıyor. “Öpmelisin bence.”

Sırıttıyor, parmak uçları yanağımda gezinip boynuma kayıyor. Ama beni öpmüyor. İzlemeye devam ediyor, artık sabırsızlıktan deliye dönmüş hâldeyim, nefesim hızlanıyor.

Bundan keyif alıyor. Bekleyişten. Kışkırtmaktan.

Birkaç saniye geçiyor. Dudağımla ısıyorum, sabrım taşıyor.

“Gray. Sikeyim, lütfen.”

Hafifçe gülerek elini enseme doluyor, dudaklarımı kendi dudaklarına çekiyor.

Öpücük derin ve aceleci ama aynı zamanda içinde bir yumuşaklık da var, ikimiz de ânın tadını çıkarıyoruz gibi. Elleri sırtımdan yukarı kayıyor, ben de karşılık veriyorum, onu kendime çekip yoğunluğuna kendi yoğunluğumla karşılık veriyorum.

Tişörtünün kumaşım parmaklarımda buruşturuyorum. Boğuk bir ses çıkararak parmaklarını saçlarımdan arasına geçiriyor ve öpücüğü derinleştiriyor, dili dışarı kayıp benimkinin tadına bakıyor. Kalbim çok hızlı atıyor. Uzun zamandır böyle öpülmemiştim. En son–

Anıyı zihnimden itiyorum. Onu düşünmek istemiyorum.

Kendimi bu âna kaptırmak istiyorum, dudaklarının sıcaklığında ve şimdi omurgamın çıkıntılarından aşağı kayan elleriyle belimi kavrayarak bedenimi kendisine bastırışında kaybolmak istiyorum. Sertliğini karnıma bastığını hissedince bir iniltiyi yutuyorum.

“Kimseyi seni istediğim gibi istemedim,” diye mırıldanıyor.

İkimiz de nefessiz kalmış durumdayız ama öpüşmeyi bırakmıyoruz. Gray beni omuzlarım duvara çarpana kadar geri itiyor. Sıcaklık karnımın alt kısmında toplanıyor, bacaklarımdan arasına bir sızıya dönüşüyor. Göğüslerim gömleğime karşı geriliyor,

meme uçlarım sert tomurcuklara dönüşmüş durumda. Kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum. *Onun* kıyafetlerini de çıkarmak istiyorum. Onu istiyorum.

Geri çekilmek için bütün irademi kullanmam gerekiyor. Son zamanlarda hareket etmeden önce düşünmek, dürtüsel eğilimlerimi dizginlemek için çok uğraştım ve Buz Kanyonu tahliyesi sırasında kontrolden çıkmam dışında, kendimi kontrol etme konusunda iyi gidiyorum. Yeteneklerimi de duygularımı da.

Bu yüzden nefesim kesik kesik ve kalbim göğsümde hâlâ gümbürderken, parmaklarım tişörtünün kumaşını sıkıca kavramışken, dizlerim arzudan güçsüzken kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum. Sonra bir adım daha.

"Bunu istiyorum," diyorum, sesim kulağıma şehvetli ve boğuk geliyor. "Gerçekten, çok istiyorum."

"Ama?"

"Ama eğer böyle bir şey... yapacaksak..." Yutkunuyorum. "Yavaş olması lazım. Rahatsız edici derecede yavaş."

Dudakları yeniden kıvrılıyor. "Tamam."

"Sadece, eğer fazla hızlı dalarsak, ben..." Sözüm yarım kalıyor, dudağımı ısıyorum.

Sert bir sesle, "Ne yaparsın?" diyor.

"Canını yakabilirim."

Gray'in gözlerinde alaycı bir parıltı beliriyor. "Bu komik çünkü ben de aynı şeyden endişeleniyorum."

"Gerçekten mi?"

Aramıza koymaya çalıştığım mesafeyi kapatıyor, uzun parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. "İlişki konusunda iyi değilim. Karra da bunu doğrulayabilir."

"Ben de pek iyi değilim galiba," diye itiraf ediyorum. "Ve seninle hemen yatağa atlarsam, içimde bir parçam seni kullanıyormuşum gibi hissedecek ya da bunun sadece bir teselli ilişkisi olduğunu düşünecek; öyle olsun istemiyorum."

"Yok, beni kullanabilirsin. Lütfen, kullan beni."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Hayır."

Başparmağıyla avucumun ortasını okşuyor.

"Şu anda beni yatıştırıyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır. Sadece elini tutuyorum." Okşamaya devam ediyor. "Ve böyle bir şey için stres yapmana gerek yok. Yavaş mükemmel. Yavaş benim için de uygun."

Bakışlarımız kilitleniyor, arzum geri dönüp bütün vücudumu ele geçiriyor, derin bir nefes almama neden oluyor. Yine bastırıyorum. Sadece onu kullanmaktan korkmuyorum. Henüz kalbim tamamen bağlanmaya hazır değilken benim için bu kadar anlamlı olan bir arkadaşlığı kibrit çakıp yakmaktan korkuyorum.

Sesimdeki o küçücük kırılganlıktan nefret ederek, "Gerçekten çok uğraşıyordum," diye itiraf ediyorum. "Fevri hareket etmemek için."

"Fark ettim."

"Galiba Jim'in beni koruyup kollaması içimde bir canavar yarattı. Kendimi kanıtlayıp korunmaya ihtiyacım olmadığını, tehlikenin içine balıklama atlayıp galip çıkabileceğimi gösterme ihtiyacı. Ama harekete geçmeden önce hareketlerimi düşünmeye başlamam lazım. Ve senin benim için dikkat dağıtıcı olmanı ya da... başka birinin bıraktığı bir boşluğu doldurmanı istemiyorum."

Gray'in çenesi hafifçe kasılıyor. Kimden bahsettiğimin farkında. Sonra gevşiyor, başparmağı bileğimin kıvrımını okşuyor. "Açıklamaya devam etmene gerek yok. Anlıyorum. Önümüzdeki bir yıl boyunca kıyafetlerimiz üstümüzdeyken öpüşmek istiyorsan, buna varım--"

"Bir yıl mı? Yani, ben *ona* yokum," diye ciyaklıyorum, gülmeğe başlıyor.

"Demek istediğim şu, acele etmek istememen beni kırmaz da incitmez de. Ben de aynı şeyi istiyorum. Tamam mı?"

Duyguyla boğazım düğümleniyor. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Tamam."

* * *

Ertesi sabah uyanınca içime vicdan azabının çökmesini bekliyorum.

Dün gece Grayson Blake'i öptüm.

Dilimi kullanarak.

Hem de bol bol kullanarak.

Bunun Cross'a ihanet etmişim gibi hissettirmesi gerekir ama... öyle hissettirmiyor. Ama aynı zamanda ona karşı hislerimi silmiş de değil. Hâlâ ona âşık olduğumu biliyorum.

Ama artık vazgeçme zamanının geldiğini de biliyorum.

Bana kendisiyle kaçmayı teklif edişinin üstünden aylar geçti, ben de hayır dedim. Seçimimi yaptım. Yoluma devam ediyorum. O da devam ediyor. Hem de herkesin arasından Ivy'yle.

Tamam, bununla ilgili kesin bir kanıt yok, Ivy'nin ilişkileri hakkında konuşmak istediğini belirten anlamsız bir cümlesi dışında. Bu kadar hızlı yoluna devam etmeyeceğini düşünmek istiyorum ama dün ben de başka birini öptüm sonuçta, yani...

Yemekhanede her zamanki grupla oturuyoruz. Yanındaki sandalyeye oturduğumda Gray bana göz kırpmıyor. Ona *yapma* anlamına gelen bir bakış atıp kahvaltıma gömülüyorum. Menüde yumurtayla gerçek pastırma var. Eğilip tabağımdan bir parça pastırma alıyor ve ağzına atıyor. Koluna yumruk atıyorum.

"Kendi yemeğini ye."

Dün gece dillerimizi birbirimizin boğazına kadar soktuğumuzu ele verdiğimizizi sanmıyorum ama Henley'nin bakışlarını aramızda gezdirirken dudaklarında beliren sırtışı da gözümünden kaçmadı.

Sonra Mako da aynı şeyi yapıyor, bakışları benimle Gray arasında dönüp duruyor. "İkiniz takıldınız," diye suçluyor.

"Hayır, tabii ki hayır," diye yalan söylüyorum.

Sanki inkâr etmek yerine doğrulamışım gibi nefesi kesiliyor. "Karra biliyor mu?"

Bakışları hemen odayı tanyor. Karra'yla Evlynne henüz gelmediler, bugün içten içe ikisinin de kahvaltıya gelmemesini umuyorum.

Dileğim gerçekleşiyor. Yemeğin geri kalanı sorunsuz geçiyor, ardından çalışma kampından gelen yeni insanlarla çalışmak için atış alanına gidiyorum. Sonrasında Tapınak'ta Hawkins'le buluşuyorum. Antrenmanımı aksatıyordum, Kallister dün gece bu konuda beni azarladı.

Kışkırtma sözkonusu olduğunda Hawkins, yanında tamamen dürüst olabildiğim nadir insanlardan biri. Bu da biraz moral bozucu çünkü şey... kendisi biraz korkutucu.

Bugün daha uzun mesafelerde enerji bağını korumanın en iyi tekniklerini anlatıyor. Şimdiye kadar uzaktan kışkırtmayı sadece bir kez denedim; Evlynn'e'nin helikopteri uzaklaşırken ve tam anlamıyla bir fiyaskoydu.

Hawkins'e, "Senin başarabildiğin en iyi sonuç neydi?" diye soruyorum.

Biraz düşünüyor. "Eğitimim sırasında Kallister'ı kuşhaneye kadar yürütmesi için kışkırtmıştım."

Vay be. Ağzım açık kalıyor. "Bu neredeyse bir kilometreye yakın bir mesafe."

Artık ondan neden korkulduğunu anlıyorum. Benden çok daha güçlü.

"Blake'le hâlâ çalışıyor musunuz?" diye soruyor.

"Başka kiminle çalışacağım ki? İzin veren tek kişi Gray."

"Evet. Keşke daha fazla kobayımız olsaydı."

"Belki onlara kobay demeyi bıraksan, sana yardım etmeye daha istekli olurlardı..."

Burun kıvrıyor. "Kimse kafasının içinde bir kışkırtıcının doluşmasını istemez, Darlington. Onlara ne dediğinin önemi yok."

Birkaç dakika sonra Tapmak'tan ayrılırken, telfime Gray'den bir mesaj geliyor.

Bu akşam işin var mı?

Soruyu görünce gülümsüyorum çünkü ne işim olabilir ki? Hançer'de yapabileceklerimiz oldukça sınırlı.

Şöyle cevap veriyorum:

Hiç yok. Tamamen seninim.

Son anda bu lafın kulağa ne kadar davetkâr geldiğini fark ediyorum. Tabii ki hemen üstüne atlıyor.

Her yerin mi?

Belki sadece yumruğum; onu suratına geçirdiğim zaman.

Benimle böyle edepsizce konuşmayı kes, kovboy kız. Uçak uçurmaya çalışıyorum.

Kendi kendime gülüp bir şey daha yazıyorum.

Peki, akşam ne yapıyoruz?

Görünen o ki bir randevumuz var. Hem de sıradan bir randevu değil. Gray'in beni sadece iki kişi için tasarlanmış daha küçük modellerden biri olan bir hoverkrafta çıkarmasına yardım ettiği bir randevu.

Merakla, "Neden hovera ihtiyacımız var?" diye soruyorum.

"Görürsün."

Hava aracı alçak bir uğultuyla çalışmaya başlıyor, yavaşça yerden yükselirken ayak tabanlarımdaki hafif titreşimi hissediyorum. Gümüş Elit'teyken birkaç hoverkrafta binmişim ama havada tüy gibi süzüldüğünüz o ağırlıksızlık hissinin etkisi hiç azalmıyor.

Gecenin karanlığında gökyüzü her yanımızı sarıyor. Sarıım çok uzağa gitmiyoruz çünkü Gray, dolunayın ışığına rağmen, hoverkraftı yönlendirmek için ışıkları açık tutuyor.

Dağ zirvelerinin karanlık silüetlerine bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün," diyerek yine benimle dalga geçiyor. Bir eli kontrol panelindeyken diğer elini uzatıp uyluğuma koyuyor.

Bakışım elinden yüzüne kayıyor. Gözlerimi kısıncı o da kendine has biçimde göz kırpmıyor.

Masum masum, "Ne var?" diyor.

Hoverkraft, helikopterden de jetten de çok daha sessiz. Bir uğultusu var, sadece gazı artırdığında ve motor kükreyip bizi pürüzsüz bir güç patlamasıyla ileri kaydırıldığında ses yükseli-

yor. Alt kısımdaki fanlar uğulduyor, gökyüzünde süzülmemizi sağlayan bir hava yastığı oluşturuyor.

Avucunun uyluğumdaki sıcaklığından, elini tembel okşayışlarla hareket ettirmesinden hoşlanmadığımı söyleyemem. Nefesim biraz hızlanıyor, bunun beni tahrik ettiğini fark ediyorum.

Haven'da Cross'la buluştuğum geceden beri kimseyle birlikte olmadım ve taşocağında her şeyi bitirdiğimiz anda o dürtüler de uykuya daldı. Uzun, çok uzun bir süre yeniden cinsel bir arzu hissedeceğimi düşünmemiştim ama vücudum yeniden canlanıyor. Başka bir vücudun kendisine bastırılmasının sarhoş edici hissini hatırlıyor, kalbim de nefes kesen öpücüklerle nasıl çarpıldığını hatırlıyor.

Bir başka sırtın üstünden süzülürken parlak, mor bir ışık hoverkraftın içini dolduruyor. Lagünün üstündeyiz.

"Neden parlıyor?" diye haykırıyorum.

"Büyü," diye cevap veriyor, Evlynne'in beni orada bıraktığı gün söylediğini tekrar ediyormuş gibi. "Bir gece burada uçuş talimi yapıyordum, lagünün karanlıkta parladığını fark edince inanamamıştım. Ama asıl güzel kısmı bu değil."

"Daha da mı iyisi var?" Gözlerimi titreşen mor sudan alamıyorum.

"Güven bana. Daha da güzelleşecek."

Bir kolu çekip gösterge panelindeki birkaç düğmeye basıyor. Yumuşak bir mekanik sesle hoverkraft... duruyor. Gökyüzünün tam ortasında, lagünün üstünde bir noktada asılı kalıyor.

Gray emniyet kemerini çözüyor, bana da aynısını yapmam için işaret ediyor. Ben kendiminkini açarken o çoktan arkaya atlıyor, arka kapıyı kaydırarak açınca beni şaşırtıyor. Aracın içine serin bir esinti doluyor.

"Gel buraya, kovboy kız." Beni yanına çağırıyor.

Kabin benim dik durarak yürüyebileceğim kadar yüksek ama Gray açıklığa yaklaşırken eğilmek zorunda kalıyor, kenara oturup bacaklarını aşağı sarkıtıyor. Yanına oturuyorum, elime uzanıp parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Bu gece ay tepemizde asılı ama yıldızlar... dokunabileceğim kadar yakın görünüyor. Siyah gökyüzüne serpilmiş büyük, parlak ışık noktaları.

Parlak lagünün üstünde asılı dururken bunun çok, çok romantik olduğunu inkâr edemeyeceğim.

"Bu epey iyi bir randevu, bir numara."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hoşuma gidiyor."

"Ne hoşuna gidiyor?"

"Bana bir numara demen."

"Kızarıyor musun sen?"

"Kızarmıyorum. Siktir git."

"Aman Tanrım, kızarıyorsun. Çok tatlısın." Gülümsememi engelleyemeden uzanıp yanağına dokunuyorum. Yüzü sıcak. Kesinlikle kızarmış.

Uzun bir süre sessiz kalıyoruz. Bana gizlice attığı bakışları yakalıyorum ama ona her baktığımda hemen gözlerini kaçırıyor.

"Tuhaf davranıyorsun," diye suçluyorum.

Gray iç çekiyor. "Senden hoşlanıyorum."

"Gerçekten mi?" Benim de yanaklarım ısınıyor. Bu lafı çok tatlı ve masum geliyor. Z Senti'nde hoşlandığım ilk çocuk gibi.

Boğuk sesine mahcup bir ton sızıyor. "Evet. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

Başımı eğerek, "Yapma artık," diyorum. "Benim yüzümü de kızartacaksın. Böyle şeyler yapamayacak kadar büyüdük."

Kıkırdıyor. Ama gözlerinde hüznü bir ifade var. "Hoşuma gitmiyor."

"Ne hoşuna gitmiyor?"

"Senden böyle hoşlanmak." Sessizce küfrediyor. "Acıması. Ben Grayson Blake'im. Kadınlara tutulmam. Onlarla yatarım. Onları orgazma ulaştırırım."

"Ah, zavallı bebeğim."

Gülerek ona biraz daha yaklaşıyorum, başımı omzuna yaslıyorum. İçime bir sıcaklık yayılıyor. Bana tutulmuş olduğu düşüncesi içimi hafifletiyor.

Başımı kaldırıp başka bir soru sormak üzereyken inleyerek, "Bana öyle bakma," diyor.

"Nasıl?"

"Seni öpmemi istiyormuşsun gibi."

"Beni öpmeni istiyorum ama."

Boğuk bir inilti daha çıkarıyor. "Birazdan. Kaçırmanı istemiyorum."

"Neyi kaçırmamı?"

Başımı nazikçe tekrar lagüne çeviriyor. "Sadece izlemeye devam et. Güven bana."

Suyu daha iyi görebilmek için biraz öne eğiliyorum. Gökyüzünde öylece asılı durmak tuhaf geliyor, sanki görünmez bir çapa bizi yerimizde tutuyormuş gibi. Hoverkraftın uğultusu o kadar hafif ki motorların çalıştığını bile anlamak güç.

Sonra görüyorum. İlk bakışta zar zor seçiliyor. Titreşim gibi başlıyor; suyun yüzeyinin altında hafif bir parıltı gibi. Işık oyunu olduğunu düşünüyorum ama sonra tekrar görüyorum.

Ve tekrar.

Ve bir anda su canlanıyor.

Gözlerimin önünde sudan binlerce beyaz, parlayan küre yükseliyor. Başta uçtuklarını sanıyorum, sanki dünyanın derinliklerinden yükselen yabancı bir tür gibi ama sonra zıpladıklarını fark ediyorum. Sudan fırlayan minik havai fişekler gibi yukarı atılıyor, altmış santim, bir metre hatta bir buçuk metre havaya sıçrayarak dalgalı bir görüntü oluşturuyorlar.

Ağzım açık hâlde Gray'e döndüğümde gülümseyip, "Ay bakkıları. Her gece ortaya çıkıyorlar. Geceleri besleniyorlar," diyor.

"Neyle besleniyorlar?"

"Böceklerle. Sivrisineklerle. Aşağıda ne varsa artık. Bilimin-sanlarımızdan biri bir keresinde anlatmıştı. Kadın dedi ki--"

"Kadın mı?" diye araya giriyorum.

"Evet. Kadın. Dağdaki hayvan türlerini araştıran altmış altı yaşındaki kadın. Çok çekici." Göz kırpınca koluna yumruk atıyorum. "Ama kıskançlık damarının hâlâ ölmediğini görmek hoş."

Gözlerimi yeniden suya çevirip o göz kamaştırıcı gösteriyi izliyorum... Tamam, dürüst olacağım.

Bu resmen büyü.

Sikeyim, bu şey *büyüleyici*.

"Neyse, dediğine göre ay balıkları bütün günü suyun derinliklerinde geçirir. Kayaların arasında saklanarak, toprağa gömülerek. Güneş batana kadar beklerler ve sonra, beslenme zamanı geldiğinde..." Elini lagünün üstünde gezdiriyor. "O zaman dans etmeye başlarlar."

Suyun üstünde süzülen ışık girdaplarına kendimi kaptırmış hâldeyim. Küçük balıklar havada yay çiziyor, ışık yayan vücutları suya yeniden dalmadan önce arkalarında beyaz ışık şeritleri bırakıyor ve saniyeler sonra tekrar sıçırıyorlar.

Gray beni izliyor. "İnanılmaz, değil mi?"

Ay balıkları sıçramaya devam ederken gözlerimi onlardan alamıyorum. "Bazen... böyle bir şey gördüğümde... belki de dünya tamamen umutsuz vaka değildir diye düşünüyorum. Hepimizin burada olmasının bir nedeni olmalı." Ânın içinde kaybolmuş hâlde nefes alıyorum. Zaman ve mekânda asılı kalmış bu kusursuz ânın içinde.

Başparmağı avucumun içini okşuyor. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Kalbim uzun zamandır olmadığı kadar dolu. Dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Yüzünü çeviriyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek. "Rica ederim."

Ağızlarımız hâlâ kıl payı uzaklıktayken gülümsememeye çalışıyorum. "Sana bir sır vermemi ister misin?" diye fısıldıyorum.

"Tabii ki."

"Bu gece benim doğum günüm."

"Hasiktir, dalga mı geçiyorsun? Neden daha önce söylemedin?"

Omuz silkiyorum. "Jim'le ikimiz pek doğum günü insanı değildik."

Bir saniye yüzüme bakıyor.

Sonra kahkahayı patlatıyor. "Sadece sen, Wren Darlington."

"Sadece ben ne?"

"Aynı anda hem beni güldürüp hem de seni boğmak isteme neden olabiliyorsun. Söylemen gerekirdi. Ben--"

"Sen, ne? Özel bir şey mi yapardın?" Aşağıdaki muhteşem manzarayı işaret ediyorum. "Görev başarılı, bir numara."

Hayranlıkla, "Vay be," diyor. "Özellikle uğraşmasam bile mükemmel adamım."

"Kendini fazla kaptırma. Yirmi bir yaşına girmenin güzel bir yoluydu ama ay balıklarını sen *icat etmedin* sonuçta."

"O kadarını bilemezsin," diye takılıyor, sonra beni kendine çekip öpüyor.

Daha sonra dairelerimize döndüğümüzde hâlâ süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Kapımın önünde dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ama daha ileri gitmiyor, işleri yavaş ilerletme isteğine saygı gösteriyor. Böyle olmasına seviyorum çünkü onu daireme çekip, hayatım boyunca beni yönlendiren o pervasız dürtülere –önce atla, sonra düşün– teslim olmama beş saniye kalmış durumda.

Gray bana iyi geceler dilerken en azından birimiz soğukkanlı kalabildiğimiz için şükrediyorum.

Battaniyenin altına girip yanlamasına uzandığımda o sersemletici mutluluğun etkisi hâlâ üstümde, o yüzden kulaklarımı dol-duran tiz vızıltı ödümü koparıyor.

Zzzzzzzzz. Zzzzz. Zzzzz.

Şakaklarımı ovalayarak doğruluyorum. Bu siktiğimin şeyi de ne–

"Uyuşturucu jel istemediğine emin misin?"

Yabancı erkek sesi, sonunda duran o bitmek bilmez vızıltıdan bile daha sarsıcı geliyor.

"Sorun değil," diye homurdanan bir cevap geliyor. "Bırak acıtsın."

Ciğerlerimdeki havanın hepsi boşalıyor.

Cross.

Yine aynı şey. Kafamın içinde.

İlk ses kıkırdarak, "Burada sadece ikimiz varız, Yüzbaşı," diyor. "Maço gösteriler yapmaya gerek yok. Tecrübeyle sabit, omurga dövmeleeri fena acıtıyor. Bölge kemikli, çok fazla sinir ucu var-"

"Sikeceğim, bırak acıtsın, dedim."

"Eğer istediğin buysa-"

Sesler birden kesiliyor, kafamın içini dayanılmaz bir sessizlik dolduruyor.

Cross bir dövme daha yaptırıyor. En azından o konuşmadan anladığım bu. Vızıltı dövme makinesinin sesiydi.

Bırak acıtsın.

Az önce duyduklarımı hiç duymamış gibi yapabilmeyi dileyerek yeniden battaniyenin altına kıvrılıyorum. Gray'le birlikte geçirdiğimiz akşamdan kalan o sersem mutluluğa geri dönebilmek istiyorum.

Cross neden özellikle bu gece dövme yaptırıyor? Doğum günüm olduğunu biliyor mu?

Tabii ki biliyor. Kurt altı yaşından beri her yıl doğum günümü kutlardı.

İnleyerek gözkapaklarımı sıkıca kapatıp Cross'la ilgili bütün düşünceleri aklımdan kovuyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım o alçak, korkunç sesi kafamın içinde duymaya devam ediyorum.

Bırak acıtsın.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca Otorite'nin, savaş odasında çok zaman geçirdiğini fark ediyorum, kimbilir neyi tartışıyorlar. Aşırı merak ediyorum ama Gray'i her sıkıştırdığımda bana muğlak cevaplar veriyor. Toplantıların üçüncü gününe gelindiğinde merakım artık dizginleyemediğim bir canavara dönüşmüş durumda. Kafamda o kadar çok soru var ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

O gece Gray beni dairesine aldığında ona pusu kuruyorum.

"Neler oluyor? Bir şeyler planladığınızı *biliyorum*."

Bir an hiç cevap vermeyecek sanıyorum. Elini saçlarının arasından geçiriyor, bu da dikkatimi pazılarının hoş kıvrımına çekiyor. Kendimi zorla toparlayıp sessizliğine somurtarak karşılık veriyorum.

Hafif bir gülümsemeyle pes ediyor. "Az önce Tierra Fe'ye bir elçilik görevi gerçekleştirmek için oylama yaptık."

Nefesim kesiliyor. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Üç gün sonra. Sabah herkese bilgi verip ekibi oluşturacağız. Dün gece komutanlarıyla iletişim kurduk, bu sabah müzakere şartlarını ilettiler." Kaşlarını çatıyor. "Pek hoşuma gitmedi."

"Neden?"

"Sabah herkese bilgi vereceğiz," diye tekrar ediyor.

"Ya da," -ışıl ışıl gülümsüyorum- "şimdi bana anlatırsın, ben de sabah şaşırmış gibi yaparım."

Gray kıkırdayarak kanepesine gidip kendini bırakıyor.

Yanına oturup dizlerimi kendime çekiyorum. "Şartları ne?"

"Sadece Otorite'den biriyle konuşacaklarını söylediler. Yani Adrienne ya da Kallister--"

"Peki sen? Ya da Teriq'la Fiona?"

"Bizim alanımız değil. Ade'in, Kal'dan daha fazla saha deneyimi var, o yüzden büyük ihtimalle o gidecek ama..." Alnını ovuşturuyor. "Bu görev hoşuma gitmiyor. Yanında sadece bir pilotla bir koruma getirmesine izin veriliyor, Tierralılar üzerindeki bütün teknolojik aletleri tarayacak, yani telf de yok."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki *onlara* koşulan şartlar ne?"

"Yok. Bir ordu dolusu koruma getirebilirler, kısaca canları ne isterse yapabilirler."

"Yani Adrienne'le ve koruması, muhtemelen bütün Tierra ordusunun karşısına çıkacak."

"Evet. O yüzden ikincil bir güvenlik ekibi gönderiyoruz."

"Kaç kişi?"

"Bir keskin nişancıyla bir gözcü."

Hemen, "Beni görevlendir," diyorum.

"Seni oraya göndermeyeceğim."

"Neden?" Meydan okurcasma başımı eğiyorum. "Bak; Evly-
nne, Mako ve Orin'le çalıştım ki hepsi en iyi nişancılarınız ara-
sında sayılıyor ve ikimiz de biliyoruz ki onları rahat rahat geride
bırakırım. Bu tesisteki en iyi keskin nişancı benim."

"Aynı zamanda en mütevazıları da sensin."

"Tabii ki." Sırıtıp yeniden ciddileşiyorum. "Adrienne'i –özel-
likle uzun mesafede– benden daha iyi koruyabilecek kimse yok.
Pozisyonun nerede olacağını biliyor musun?"

"Yaklaşık iki buçuk kilometre uzağında." Yüz hatları istek-
sizlikle geriliyor.

"Orada bana ihtiyacın var. En iyi seçeneğin ben olduğumu
biliyorsun."

Cevap vermek yerine beni çekip kucağına oturtuyor. Dizlerim
sert uyluklarının iki yanına gelecek şekilde üstüne oturuyorum.

"Kucağında ne işim var, bir numara?"

Gray gözlerini kırıyor, *âdeta* masumiyetin vücut bulmuş
hâli. "Ah. Nasıl geldin buraya?"

"Beni öpmek için hep bahane arıyormuşsun gibi geliyor."

Birazcık eğilince yüzündeki gülücüğü hissedebiliyorum,
"Belki," diye fısıldıyor.

Kalbim beklenmedik bir hızla atmaya başlıyor. "İnanılmaz-
sın."

"Buna bayılıyorsun." Parmaklarını saçlarımin arasından ge-
çirip dudaklarımı kendi dudaklarına çekiyor.

Onu öpmek Cross'u öpmekten farklı. Daha iyi ya da daha
kötü değil, sadece... farklı. Gray benimle oynamayı seviyor.
Öpücükleri her zaman yavaş ve yumuşak başlayıp uzuyor, ânu
bilerek uzatıyor. Dudaklarının her baskısında o muzip gülüm-
semeyi, o oyunculuğu hissediyorum; en sonunda arzu oyun oy-
nanamayacak kadar güçleniyor ve dudaklarıma karşı inleyerek
nefesimi çalan, dünyanın geri kalanını susturan derin, baş dön-
dürücü öpücüklerle beni sarıyor.

Öpüşme bittiğinde ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

"Gitmen lazım." Sesi kısık. "Yavaş ilerliyorduk, hatırlıyor musun?"

"Bence bu kararı yeniden değerlendirmemiz lazım."

Kıkırdıyor. "Hayır."

"Lütfen?"

"Wren..." Dudakları kulağıma kayıyor, içimi titretiyor. "Seni *becereceğim*." Bu titreyiş istemsizce boğazımdan kopan bir inlemeye dönüşüyor. "Ve o zaman geldiğinde seni en az kırk sekiz saat yataktan çıkarmayacağım. Ama..."

"Ama yok," diye yalvarıyorum.

"Ama bu gece olmaz," diye bitiriyor. Kıçımı hafifçe okşayıp beni kucağından indiriyor. "Gitme vakti, kovboy kız. Fazlasıyla baştan çıkarıcısın."

Masum masum, "İyi geceler öpücüğü?" diye soruyorum.

Gözlerini kısıyor. "Bir tane."

Kollarımı boynuna doluyorum, parmak uçlarımda yükselip öpüyorum. Kendimi tutamayıp dilimi de biraz işin içine katıyorum, dudaklarıma doğru inliyor.

Sert bir tonla, "İyi geceler, Wren," diyor.

"İyi geceler, Grayson," diye homurdanıyorum.

Göreve böyle güpegündüz uçmak tuhaf geliyor. Gray'le her uçuşumuzda gecenin geç saatleriydi, karanlık sayesinde gizleniyorduk. Şu ansa sabah ve hibritteyiz: Gray'le Evlynne kokpitte, ben de katlanır koltuktayım, Gray kimsenin bizi gökyüzünden vurmayacağına dair güvence verdi fakat huzursuzca ayağımı yere vurup duruyorum. Güya şu anda görünmeziz ama pencereden içeri dolan güneş ışığıyla kendimi fazlasıyla açıkta hissediyorum. Yine de bu göreve seçildiğim için kesinlikle şikâyet etmeyeceğim. İstedğim şey tam olarak buydu.

"Çalıştığını nereden biliyorsun?" diye soruyorum. "Radar bozucunun yani?"

Arkasını dönmeden, "Çünkü benim radarım da kapalı," diyor.

Harika. Gündüz vakti bile hiçbir şey görmeden uçuyoruz.

Evlynne cihazları kontrol ediyor, hava hızıyla irtifa olduğunu düşündüğüm birkaç sayı söylüyor. Bozucudan etkilenmeyen, manuel bir mod kullanıyorlar; yani sadece bizim radarımız etkileniyor.

"İniş bölgesine yaklaşıncı tekrar açacağız," diye ekliyor. "Bozucu bizi adanın tespit sisteminden koruyor ama navigasyonun yüklenmesi için o radara ihtiyacımız var. Yanlış yere inemeyiz, yoksa bir Tierra ordusuyla karşılaşırız."

Artık parmaklarımı dizime vurmaya başlıyorum. Hızlı bir davul ritmi. "Ama radarı tekrar açarsanız, onlar da bizi göremeyecek mi?"

Evlynne sıkılmış gibi, "Hemen göremezler," diyor. Benimle konuşmaktan hiç memnun değil, gerçi vadide Fisher'la ikisini gördüğümünden beri bana biraz daha az düşmanca davranıyor. "Radar sistemlerinin yeniden başlaması yaklaşık beş dakika sürüyor. Yani o beş dakikalık boşlukta yere inip uçağın alıcısını kapatırsak, bizi tespit edememeleri gerekir."

Koltukta kıpırdanınca ayaklarımın dibindeki tüfek çantasına çarpıyorum. Evlynne gözcüm olacak, bu pek hoşuma gitmiyor ama bugünkü görev lideri Adrienne ve görev dağılımını da o yaptı.

Gray gözleriyle ufuk çizgisini tarayarak, "Tamam, iniş bölgesi şu sırttan sonra olsa gerek," diyor.

Kıtanın kuzey ucundaki Dey Bölgesi'ndeyiz. Dün gece yaptığım araştırmayla bu bölgenin çoğunlukla orman ve engebeli araziden oluştuğunu öğrendim. Yılın bu zamanında iklim genelde kuru ama bu mevsim dışındaki zamanlar da kuru geçmiş. Uzun süren bir kuraklığın ardından yağmur ancak yakın zamanda yeniden başlamış.

Dönüp bana bakıyor. "İyi misin?"

"Her zaman."

Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrılıyor, çenesinin kenarını kaşıyor, bu da dikkatimi çenesindeki sakala çekiyor.

"Sakal mı bırakıyorsun?" diye soruyorum.

"Niye sordun, seksi mi duruyor?"

"Epey sert bir hava katmış," diyorum. Belirgin çene hattına gerçekten yakışıyor. Koyu gri uçuş tulumu da hoşuma gidiyor. Uzun ve kaslı vücudunu vurguluyor.

Evlynne kibar kibar, "Şöyle *yapmasak* olur mu?" diye soruyor.

Gray, ben güçlü parmaklarının kontrolleri ustalıkla kullanışını izlerken, "Nasıl?" diye soruyor. Kendi alanında, özgüven saçıyor.

"Önümde flört etmeseniz," diye mırıldanıyor.

"Flörtün en zararsız hâliydi. Tutuculuk yapma, Ev." Gaz kolunu ayarlıyor. "Tamam. Kapat."

Bir klik sesi geliyor ve sonra Evlyenne, "Bozucu... kapalı. Beş dakikalık geri sayım şimdi başladı," diyor.

Geri sayımlardan nefret ediyorum.

Gray alçalmaya başlıyor. Yavaş ve kontrollü; hibrit çeşitli yeşil tonlarından oluşan bir ağaç örtüsüne gittikçe alçalırken motorlar neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Çantamın kayışlarını sıkıyorum.

Evlyenne, "İki dakika," diye uyarıyor. "İndir bizi, Gray."

Göstergeleri izlerken, "Neredeyse geldik," diye mırıldanıyor.

Kulaklığımın sağlam durup durmadığını kontrol ediyorum. Evlyenne'le telepatik olarak iletişim kurabiliyoruz ama Gray'le iletişim için telf gerekiyor. Daha önce Adrienne güvenlik ekibimizden bahsederken "formaliteden ibaret" demişti fakat bana hiç de öyle gelmiyor.

Gray bize, "Harekete geçmeye hazır olun," diyor.

Uçak aniden dalış yapınca midem altüst oluyor. Kendimi hazırlamak için koltuğumun yan taraflarını sıkıca kavriyorum. Zemin hızla yaklaşıyor; kurumuş kahverengi otlardan oluşan düz bir alan. Uçağın altı ağaç tepelerine sürtüyor, metal bir şeyin üstünde gezinen tırnaklar gibi çizik sesleri çıkarıyor. Sonra dengemizi buluyoruz, birkaç saniye sonra hafif bir sarsıntıyla yere iniyoruz.

Gray hiç vakit kaybetmeden düğmelere basıyor. "Alıcı kapalı. Sanırım güvendeziz."

Evlyenne arka kapıyı açıp kendi çantasına uzanıyor.

Sertçe, "Hadi," diye bana sesleniyor.

Tüfek çantasını omzuma asıyorum, belimdeki silahımla iki bıçağımın güvenli şekilde kılıflarında olup olmadıklarını kontrol ediyorum. Sonra aşağı atlayıp etrafı inceliyorum. Buradaki hava farklı kokuyor; tuz, tropik çiçeklerle toprak kokusu burnumu dolduruyor. Nem de yoğun. Daha adım atmadan terlemeye başlıyorum. Küçük ağaç grubuna bakıyorum, ileride daha da sıklaşıyorlar. Her yer yemyeşil. Muhteşem.

Gitmek üzereyken Gray beni durduruyor, parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor.

Yumuşak yumuşak, "En ufak bir sorun belirtisinde telsizden haber ver," diyor.

"Tamam."

Onu öpmek istiyorum ama Evlynn'e in öfkeli bakışları üstümüzdeyken öpemiyorum.

Zihnimde Adrienne'in enerji imzasını hissediyorum. Kulaklık kullanamadığı için kendisi bizim sessiz bağlantımız.

"Darlington, rapor ver."

"Buradayız. Şu anda yerleşiyoruz. Tahmini varış süren?"

"Yirmi dakika."

Yüksek sesle, "Adrienne'le ekibi yirmi dakika uzaklıkta," diye rapor veriyorum.

Gray başını sallıyor. "Telfini açık tut."

"Gözlerinizle birbirinizi soymaya devam etmek mi istersiniz, yoksa artık gidebilir miyiz?" Evlynn'e in sesi alaycı.

Peşinden ağaçların yanına gidiyorum. Önden gidiyor, tüfeğini kaldırmış hâlde çevreyi tanyor. Ben tabancama güveniyorum. Keskin nişancı tüfeğim ormanda ilerlemek için fazla hantal.

Ağaçların arasında ilerliyoruz. Haritalarımıza göre orman bir buçuk kilometreden kısa bir mesafe sonra bitiyor, keskin bir dönüşle daha yüksek bir araziye ulaşıyor. Burası havaalanını yukarıdan gören mükemmel bir gözlem noktası sağlıyor. Giriş limanının hemen ötesinde ve duyduğuma göre giriş izni nadiren veriliyormuş. Betima'nın bize babasının balıkçı olduğunu, bir keresinde fırtınaya yakalandığını anlattığı zamanı hatırlıyorum. Tierra donanması onu bulduğunda, kendisiyle adamlarının karraya ayak basmasına bile izin vermemişler. Başkaldırı gelip onları almak için bir araç bulana kadar limanda kalmaya zorlamışlar.

Ormanın içinde nem daha da yoğun, ağaçların bittiği açıklığa ulaştığımızda sıırıslıklam hâldeyim. Bu boğucu nem gerçekten sinir bozucu. Sanki ıslak bir battaniyeye sarılmış gibiyim, atkuyruğum boynuma yapışıyor, alnım ter damlacıklarıyla kaplanıyor.

Adrienne yerine Saint bağlantı kuruyor. "Beş dakika içinde iniş yapıyoruz."

Bu süre bize hazırlanmak için fazlasıyla zaman veriyor. Tüfeğimi kuruyorum, dürbünü yerine takıyorum. Menzili inanılmaz. Havaalanı bizden bir buçuk kilometre aşağıda. Çok kolay. Bu silahla bunun iki katı mesafedeki bir hedefi bile vurabilirim muhtemelen.

Tek endişem burada fazla açıkta kalmış olmamız. Aşağıdan bize bakan biri için engebeli kaya çıkıntısının arkasına iyice gizlenmiş durumdayız. Ama arkamızdaki ağaçlarda dolaşmaya karar veren biri ormandan çıkıp doğrudan bize rastlayabilir. Bütün işi hızlıca bitirmemiz lazım.

Başkaldırı uçağını beklerken gerilmeye başlıyorum. Sonunda berrak gökyüzünü yarararak gelen aracı görüyorum: Karadiyar'dan çıktığımızda Xavier'le ikimizi alan o zarif, gri helikopter. Pilot koltuğunda Henley var, Saint de Adrienne'in koruması olarak burada. Tierra Fe komutanı yanında yalnızca bir tane refakatçi getirme izni olduğunu açıkça belirtmişti, o yüzden gizli güvenlik ekibimiz tepede.

Evlynne, "Hazırız," diye Gray'e rapor veriyor.

"Kuşumuz indiğinde bozucuyu tekrar açacağım, olur da acele bir kaçış yapmamız gerekirse diye."

Gözlerimle etrafı tarıyorum. Yoğun ormanın gölgeleri, dalgaların limanın ahşap direklerine çarpışı. Okyanus beni büyülüyor, muhtemelen geniş arazilerle çevrili bir çiftlikte büyüdüğüm ve hiç tuzlu su göremediğim için. Jim Amca beni bir keresinde okyanusu görmeye götürmüştü; ona hayran kalmıştım.

Okyanusu yeniden görmek şimdi de ilk seferki gibi nefesimi kesiyor. Sığ kısımlarda su canlı bir turkuaz renginde, daha derin yerlerdeyse koyu mavi ve gri karışımı. Kıyı şeridi nefes kesici; denizden yükselen sivri kayalıklar ve kıyıya çarpan dalgalar, neredeyse hipnotik bir gelgit döngüsü içinde durmaksızın ileri-geri hareket ediyor.

Tuzla okyanusun kokusunu içime çekiyorum. Hava artık daha topraksı kokuyor, okyanustan gelen tuzlu esintiyle ve dağdan gelen ılık rüzgârla karışıyor.

"Bu ada niye bu kadar sessiz?" diye mırıldanıyorum. "Gerçekten ürkütücü."

Evlynne gözlerini devirerek, "Burası ada değil," diye karşılık veriyor.

"Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsun. Sessiz."

Huzursuz edici sessizlik uzayıp gidiyor. Helikopterimiz inince bir anda gerilip dürbüne bakıyorum.

Evlynne dürbünle manzarayı tanıyor. "Yanlarında birileri var."

Zeytin yeşili, üstü açık bir kamyon asfalt yolda hızla ilerliyor; bir bariyerden geçip limana doğru devam ediyor.

"Sence karşılamaya kimi gönderiyorlar?" diye soruyorum. "Başkan Ramos'un kendisi olamaz herhalde?"

"Sanmam. Tierralılar tanıyıp tanıyacağın en kuşkucu insanlar. Liderlerinin ateş hattına girmesine izin vermezler."

"Daha önce hiç geldin mi buraya?"

"Bir kez. Hançer'e geldikten kısa süre sonra bir görev yapmıştık." Sesi isteksiz, bana güvenip bir şey anlattığı için hâlinden nefret ediyor gibi. "Hava lideri olarak ikinci görevimdi. Kallister'ı getiriyordum. Bizi gökyüzünden vuracaklar diye ödüm kopuyordu. Ama inmemize izin verdiler, Kallister'ın ticaret teklifini dinlediler. Sentetik vadikarası için anlaşma yapmaya çalışıyordu ama burada sentetik şeyler kullanmıyorlar. Her şey doğal. Çok Eski Çağ'dan kalma. Neyse... Bizi geri gönderdiler, o zamandan beri gelmemiştim."

Kamyon duruyor. Dürbünle bakınca yeşil üniformalı bir adam görüyorum, gömleği pantolonunun içine sokulmuş. Gür, siyah saçlı; yüz hatları dar ve etrafında dört tane silahlı asker var.

Adrienne'le Saint aralarında en az iki buçuk metre mesafe bırakarak gruba yaklaşıyor.

Evlynne, "Komutan Vásquez," diyor. "Bu bölgeden kendisi sorumlu."

Gruplar birbirine yaklaşırken parmağım tetikte bekliyor. Adrienne'le Saint'in kulaklığı yok ama iki asker yine de öne çı-

kıp teknolojik aletleri kontrol etmek için üstlerini arıyor. Fakat bellerindeki silahlarını taşımalarına izin veriyorlar.

Askerler geri çekildiğinde komutan öne çıkıyor, konuşma başlıyor.

Yedi buçuk dakika sürüyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Adrienne'in sesi bir anda zihnime süzülünce inanamazlık hissi içime gelgit gibi doluyor. "Görüşme bitti. Üsse dönün."

Emri Evlynn'e iletiyorum, o da omuz silkip, "Evet. Şaşırdım," diyor.

Nasıl şaşırmıyor? Görüşme on dakika bile sürmedi.

Adrienne'e, "Anlatmaya çalıştığın şeyi bile anlattırmadılar," diyorum.

Sesi çok tekdüze. "Savaşımıza katılmak istemiyorlar. Mesaj doğrudan Başkan Ramos'tan geldi, boynuzlu ayıyı dürtmeyecek kadar akıllıyım. Bu götlerle tartışmak boşuna. Denemeye değermiş."

Bu sonucu bu kadar iyi karşıladığı için şaşkınım. Evet, şansımız düşüktü ve buraya gelmek riskliydi ama konuşmasının tamamını bile dinlememeleri? Tartışmadan kapatmaları? Hiçbir karşı teklif yok mu yani? Bu durum fazla aceleci geliyor.

Toparlanmak üzereyken dürbünümde bir hareket kıpırtısı yakalıyorum. Komutan Vásquez tekrar Adrienne'e yaklaşıyor.

Evlynn'e, "Bekle," diye mırıldanıyorum.

Adamın surat ifadesi yüzünden geriliyorum. Taze av yakalamış beyaz çakal gibi sırtıyor. Yürürken bir sigara yakıyor, dumanı üfleyerek Adrienne'e bir şeyler söylüyor ve göz kırptığını gördüğüme yemin edebilirim, sonra koluna hafifçe vurup adamlarının yanına geri dönüyor.

Ne söylediyse Adrienne'in yüzü bir anda geriliyor. Bir öfke parıltısı, bir endişe kıpırtısı görüyorum ve sonra sesi yine zihnime ulaşıyor.

"Deşifre oldunuz. Hemen uçağa dönün."

Kalbim göğsümde buz kesiyor.

Siktir.

Siktir!

Evlynn'e, "Deşifre olduk," diyorum. "Gidelim."

Hemen harekete geçiyor, ben tüfeği kılıfına itip omzuma atarken çantasını kapıyor.

Artık gizli hareket edecek zamanımız yok. Ağaçlara doğru koşuyoruz, botlarımız çalılıkları yarararak gürültüyle ilerliyor.

Evlynn'e koşarken, "Gray," diye bilgi veriyor. "Havalanmaya hazır ol. Adrienne deşifre olduğumuzu söyledi."

Gray karşılık verdiğinde sesinde aciliyet var. "Evet, hızlı olmanız lazım. Konumuma yaklaşan bir kamyon var. Üç kilometre mesafede. Hemen geri dönün."

Damarlarıma adrenalin pompalanıyor. Evlynn'in önündeyim, saf gerginlikle beslenerek ormanın içinde kendime yol açıyorum. Kamyon ya da silah sesi duymuyorum ama bu, pusuya düşürülmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Koşarken yere yakın hareket ediyorum, bacaklarımın gücünün yettiği kadar hızlı ilerliyorum. Sırtımdaki tüfek her adımı daha da ağırlaştırıyor ama beni yavaşlatmasına izin vermiyorum.

Üç kilometre demişti. Artık daha az. Onlar üstümüze çökmeden önce en fazla beş dakikamız var. Neyse ki şimdi beş yüz metreden daha az bir mesafedeyiz. Yapmamız gereken tek şey bu tempoyu koruyup—

Ayaklarımın altındaki zemin bir anda kayboluyor.

Bir saniye öncesinde botlarım sağlam bir zemine basıyordu ama ani bir düşüşle ağırlıksız kalıyorum. Çukur tuzak; tepki verecek, kendimi koruyacak vaktim yok. Yere ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltacak kadar sert çarpıyorum. Nefes almaya çalıştığım anda acıyı fark ediyorum.

Hayır, sikeyim, acı filan değil bu; resmen işkence.

Aşağı bakınca alt bacağımın doğal olmayan bir açıyla büküldüğünü görüyorum. Canım o kadar çok acıyor ki gözüm kararıyor. Nefes nefese, acıdan inlememek için kendimi zorlayarak öylece yatıyorum.

"Wren!" Evlynnne'in sesi bir buçuk metre yukarıdan geliyor.

Bacağımdan yükselen o ateş gibi zonklama hissini görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi sıkıyorum.

Dayanılmaz ağrı sisinin arasından sesini duyurup, "Wren!" diye tekrar ediyor.

Ayağa kalkmaya çalıştığım anda midem bulanıyor. Vücudum alev alev, şiddetli başka bir acıyla tekrar titriyor.

"Kalkamıyorum," diye sesleniyorum, sesim zayıf. "Bacağımı sakatladım."

"Sikeyim, lanet olsun!" Evlynnne, Gray'le konuşurken kalbimin gümbürtüsünün arasından kulaklığımdaki boğuk konuşmaları duyuyorum. "Darlington yaralandı. Bize biraz zaman kazanmaya çalış."

"Nasıl yaralandı?" diye sertçe soruyor.

Evelynne onu görmezden gelip hendeğin kenarına tırmanıyor. "Elimi tut," diye emrediyor.

Kolumu kaldırıyorum ama çok uzakta. Daha yakına sürünmeye çalıştığım da canım o kadar acıyor ki dünyam birkaç saniyeliğine kararıyor, boğazımdaki safra yüzünden boğulur gibi oluyorum.

Acı çığlıklarını bastırarak, "Kalkamıyorum," diyorum. "Koşmayı bırak, yürüyemiyorum bile. Beni bırakıp git."

Aniden yüzü şokla çarpılıyor. "Ne?"

Görüşüm acıdan bir gelip bir giderken, "Git hadi," diye tekrarlıyorum. Nefes almak bile bayılacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. "Beni burada bırak."

İhtimalleri değerlendiriyormuş gibi tereddüt ediyor, sonra başını sallayıp bir kez daha beni yukarı çekmeye çalışıyor. Ama her denemesi kırık kemiklerimi daha da çok acıtıyor, tırtıklı bir bıçak bacağıma saplanıyormuş gibi hissediyorum.

"Wren!" Gray ortaya çıkınca panik hissi içimde yıldırım gibi çakıyor. Beni çukurda görünce bakışları endişeyle doluyor. "Siktir, kovboy kız..."

Bir saniye sonra aşağı atlayıp beni kollarına almaya çalışıyor.

Evlynne umutsuzca, "Kamyonun sesini duyuyorum," diyor. "Gray."

Kollarında çırpınıp direniyorum. "Dur," derken soluk soluğa kalıyorum. "Gitmen lazım. Benimle beraber tekrar yukarı çıkmazsın."

"Seni burada bırakmayacağım."

Zayıf bir sesle, bakışlarımı birinden diğerine çevirerek, "İkiniz de," diyorum. "Gitmek. Zorundasınız. Kalırsanız hepimiz yakalanırız. Giderseniz sadece ben yakalanırım. O yüzden sık-tirin gidin!"

Gray, "Seni öldürecekler," diyerek reddediyor.

"Beni buradan bir şekilde çıkarmayı başarsan bile uçağa zamanında dönemeyiz. Havalanmanız lazım. Hemen."

Evlynne, sonunda ne demek istediğimi anlayarak, "Gray," diyor. "Haklı. Gitmemiz lazım."

Öfkeli bakışı ona kayıyor. "Wren'i burada bırakmayacağım. Onu çıkarabilirim. Başarabiliriz."

İçimde çaresizlik ve korku savaşıırken o an gözlerinde görüyorum: Beni bırakmayacak. Beni bu siktiğimin hendeğinden çıkarmak için kendini, Evlynne'i, uçağımızı ve bu dünyadaki her şeyi feda edecek.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Grayson," diyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyor. Direnmeye devam ediyor.

Göğsüm sıkışıyor. Çünkü burada kapana kısılmış hâldeyim ve hayatlarını riske atıyorum; Gray de burada kalarak bana başka hiçbir seçenek bırakmıyor.

Zorlanarak nefes alıp odaklanmaya çalışıyorum. Eğitimimin işe yaradığını fark ediyorum çünkü o altın zerrelere neredeyse ânında erişebiliyorum. Bir an gözlerimi sıkıca kapatıp enerjiyi topluyorum. Titremeye başlıyorum; hem acıdan hem de yapmak üzere olduğum şeyin vicdan azabından. İçimde o tanıdık his dolmaya başlıyor, kafamın içindeki baskı artıyor.

Bunu yaptığım için benden nefret edecek.

Ama başka çarem yok. Beni burada bırakmaları lazım.

Bacağımda zonklayan acıyı ve midemi kemiren suçluluğu görmezden gelerek, emri zihnine zorla itiyorum; komutumu aynı anda sesli olarak da söylüyorum.

“Uçağa geri dön. Hemen.”

Yüzündeki ani değişimi fark ediyorum. “Hayır.”

“Uçağa geri dön.”

Kelimeleri Hawkins’in öğrettiği şekilde, zarifçe zihnine yönlendiriyorum. Komutumun kök saldıği ânı görüyorum. O kadar şiddetle direniyor ki titremeye başlıyor. Gözlerinde alev alev bir ihanet ateşi parlıyor.

Öfkeyle, “Sikeyim, söz vermiştin,” diyor.

“Uçağa geri dön.” Evlynne’e hızlı bir bakış atıyorum. “Onu oraya kadar götürebilirim ama uçağı senin uçurman gerek. Mesafe artınca devam ettiremem.”

Başını sallıyor, biraz sersemlemiş görünüyor. Sonra koşmaya başlıyor; beni Gray’le kelimenin tam anlamıyla bir irade savaşında yalnız bırakıyor.

“Beni bırakman lazım,” diye emrediyorum. “Uçağa git. Hemen. Beni bırak.”

“Hayır.”

“Bırak beni.”

Özgür irade benim için önemli bir konu. Herkes için önemli ve ben Gray’i bundan mahrum bırakıyorum. Kendimi canavar gibi hissediyorum.

Ama o hayatta olduğu sürece umurumda değil.

Üstüme yönelttiği direniş seline rağmen kışkırtma işe yarıyor. Yavaş yavaş geri çekilmeye başlamasından anlıyorum.

Sahip olduğum gücün hepsini alıyor. Altını kontrol altına alarak konsantre oluyorum.

Öfkeyle, “Dur,” diyor. “Beni—”

“Uçağa git. Hemen.”

Kararlığımı koruyorum, bütün irademi zihnine boşaltıyorum. Kafamdaki baskı daha da artıyor. Gözüm kararmaya başlıyor. Öfkesi zihnimde dönüp duruyor, katlanılmaz bir şey. Ama işe yarıyor.

Uzaklaşıyor.

“Daha hızlı,” diyorum, adımları hızlanıyor.

Göremeyeceğim kadar ileri gidiyor.

Dişlerimi sıkarak, “Uçağa bin,” diyorum.

Evlynnne’in bağlantı kurmaya çalıştığını hissediyorum ve bir saniyeliğine riski göze alıyorum. Telepatik olarak, “Neredeyse geldi,” diyor.

İçim rahatlıyor. Gray’i artık göremiyorum ama Hawkins’le yaptığım eğitimden biliyorum: Enerji bağlantısı sağlam kaldığı sürece onu kışkırtmaya devam edebilirim.

Yumuşak bir şekilde, “Uçağa bin,” diyorum. “Özür dilerim.”

Son kısmı duyup duymadığından emin değilim. Büyük ihtimalle duymadı ama uçağa ulaştığını biliyorum çünkü Evlynnne yine zihnime dokunuyor.

“Havalandık.” Duraksıyor. “Böyle bir şey yaptığın için teşekkür ederim.”

Cevap verebilecek durumda değilim. Başım dönmeye başlar-ken tuttuğum nefesi bir hırıltıyla bırakıyorum. Gray’le bağlantım bir anda kopuyor. Yere yığılıyorum, karanlığın gözümün kenarlarından üstüme kapandığını hissediyorum. Bilincimi korumaya çalışıyorum ama o kadar yorgunum ve canım o kadar çok acıyor ki. Aldığım her nefes içimde bir ateş yakıp dalga dalga gelen mide bulantısını tetikliyor.

Yanağım toprağa yaslanıyor, acı içinde öylece yatıyorum. Gray’i beni bırakması için kışkırtmanın zihinsel yükü kalan bütün enerjimi tüketmiş durumda.

Yakınlarda kapıların çarpma sesini, yoğun orman zemininde ilerleyen ayak seslerinin o belirgin yankısını fark ettiğimde tepki veremeyecek kadar yorgunum.

Tek gözümü zorla açıp yukarı bakıyorum. Üstüme bir gölge düşünce nabzım fırlıyor.

Bir tüfek namlusu fark ediyorum ama onu kimin tuttuğunu göremeden bilincimi kaybediyorum.

“Uyanmışsın.”

Konuşanın sesi alçak, bariton bir hırıltı gibi. Bakışları demir parmaklıklı küçük bir pencereye sabitlenmiş, sırtı bana dönük duran adamdan geliyor.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamı çevirip etrafımı inceliyorum. Taş duvarlarla çevrili, toprak zeminli bir hücredeyim. Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Hatırladığım son şey acıdan bayıldığım. Bacağım hâlâ acıyla zonkluyor ama şu anda donuk bir sızı gibi. Öyle kötü ağrıyor ki artık bu noktada neredeyse tamamen uyuşmuş durumda.

Sonunda adam bana dönüyor. Komutan Vásquez. Kendisini dürbünümün ucundan tanıyorum.

Yakından bakınca başta düşündüğümünden daha yaşlı, belki kırklarının sonlarında. Derisi, güneşte çok vakit geçiriyormuş gibi bronzlaşmış ve sert görünüyor. Üstünde zeytin yeşili askeri üniforma var, dar gömleği kaslı gövdesiyle geniş omuzlarını ortaya çıkarıyor. Uzun boylu olmasa da inkâr edilemez derecede heybetli.

Yutkunuyorum. Ağzım kupkuru.

Silahsız ama bu daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyor. Kolları devasa, elleri de öyle. Boynumu kırarken bir damla bile terlemez.

Komutanın sert ve soğuk bakışları, yıpranmış sinirlerimle kırık bacağımı süzerek üstümde dolaşıyor. Sonra beni şaşırtarak kıkırdıyor.

“Kimsenin seni öldüreceği yok, çocuk. Sıradan bir keskin nişancı yüzünden Kıta’yla savaş başlatmak istemem. Sadece bir şeyi vurguluyordum.”

Kurumuş boğazım yüzünden güçlkle, “Neyi vurguluyordunuz?” diye soruyorum.

“Tierra Fe’nin hafife alınacak ya da meydan okunacak bir yer olmadığını. İstesem Adrienne’le ekibindeki herkesi öldürebileceğimi. Fakat bu bahsettiklerimi yapmak, enerjimiz başka yerlerde daha iyi kullanılabilecekken onu boşa harcamak olur.” Omuz silkiyor. “Liderinizi bir süre terlettikten sonra seni teslim almalarını sağlayacağız.”

Tam olarak rahatladım denemez ama en azından boynumun kırılması ihtimalinden biraz daha az korkmaya başlıyorum.

“Adrienne kuralları çiğnedi.” Sesi sinirli geliyor. “Müzakere şartlarını belirlediğimizde karşı tarafın bu şartlara uymasını bekleriz. Topraklarımıza izinsiz keskin nişancılar getirdi. Böyle bir şeye müsamaha göstermeyiz.”

Temkinli bir ifadeyle, “Kendisini korumamasını bekleyemezsiniz,” diye karşılık verip kafamı koparmamasını umuyorum.

“Ondan kurallarımıza uymasını bekliyorum. Burası bizim topraklarımız ve Adrienne’le Başkaldırı’sı baş belasından başka bir şey değil. Bizi işbirliğine zorlayabileceğini sanıyorsa...”

Bir kez daha Adrienne’i savunuyorum. “Zorlamıyordu. Sadece derdini anlatma fırsatı istiyordu.”

“Anlatacak hiçbir şeyi yok.”

Sert yüzünü inceliyorum, gerçekten merak ediyorum. “Buna gerçekten inanıyor musunuz? Birlikte çalışmanın kesinlikle hiçbir yolunun olmadığını?”

Komutanın dudakları küçümsemeye kıvrılıyor. “Çocuk,” diye başlıyor.

“Adım Wren.”

Sert sert, “Peki. Wren. Kıta’daki insanlar... hepiniz bozulmuşsunuz,” diyor, Adrienne’in türünden bir bozulmadan bahsetmediğini biliyorum. “Sizi insan yapan şeyin ta kendisini görmemeye başladığınız anda bozuldunuz.”

Alnımı kırıştırıyorum. "Ne peki o?"

Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi yüzüme bakıyor.
"Tanrı."

"Ah. Anladım."

"*Anladın*, öyle mi? Tanrı'yı terk ettiğinizi *anladın*, insanlığın en temel dayanağını –ahlakımızı, amacımızı– yüzüstü bıraktığınızı *anladın*? Bunu *anladın* ama yine de bizim de aynısını yapmamızı istiyorsun, öyle mi? Asla. Sizin sahte tanrılarınıza asla boyun eğmeyeceğiz."

Vay canına. Hançer'dekiler haksız değilmiş.

Şimdiye kadar tanıştığım Tierralılar... sert insanlar.

Dikkatle, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," diyorum.
"Gerçekten anlıyorum. Ama birlikte çalışmazsak, eninde sonunda General Redden'le Kumpanya, kaynaklarınıza el koymak için Tierra Fe'ye gelecek."

"Bırak gelsinler. Tanrı bizim yanımızda. Onların elindeyse sadece açgözlülük var."

"Bir de bombaları."

Komutan Vásquez kıkırdıyor. "Onların bombalarından korktuğumuz yok. Bizim de bombalarımız var."

Hücre kapısında sert bir tıklama sesi yankılanıyor. "Komutanım?" Kadın sesi.

Vásquez sertçe, "Gir," diyor.

Benden çok da büyük olmayan, ince yapılı, genç bir kadın hücreye giriyor. Karamel rengi saçları yandan örülmüş, koyu renkli gözleri beni temkinli bir ifadeyle süzüyor. Elinde bir matara tutuyor. Komutana bakıyor, adam başıyla onaylayınca matarayı bana uzatıyor.

Minnettarlıkla yukarı bakıyorum. "Teşekkür ederim." Soğuk su, kurumuş boğazımdan aşağı süzülürken cennet gibi geliyor.

Vásquez kadının varlığından hiç rahatsız olmadan konuşmaya devam ediyor. "Kıta'daki insanlar insanlıklarından soyulmuş–"

"Neden?" diye araya giriyorum. "Hiçbiri Tanrı'ya inanmadığı için mi, yoksa bazıları Modifiye olduğu için mi?"

“Şeytanlardan bahsetmiyorum.”

Alınganlıkla geriliyorum. “Modifiye insanların şeytan olduğuna gerçekten inanmıyorsunuzdur.” Sert bir kahkahayı engelleyemiyorum.

“Onlar şeytan. Eski şeytanlar –doğrudan şeytanın kendisinden türemiş olanlar– karanlık melek onları yarattığı andan itibaren cehenneme mahkûmdu. Ama sizin Modifiye dedikleriniz, yeni bir şeytandan doğdu. Kurtarılabileceklerine inanıyoruz fakat onları kurtarmak bizim sorumluluğumuz değil.”

“Anlayamıyorum.” Pozisyonumu değiştiriyorum ama buna ânında pişman oluyorum, bacağımdaki acı beni yine bayıltacak diye korkuyorum. Gözlerimi kırıp adamın sesine odaklanmaya çalışıyorum.

“Zihnimizi sizin kaosunuza açmayacağız. Dünya en başında da böyle yok edildi. Çünkü düzen yoktu. Çünkü insanlar tek gerçek güç kaynağını terk etti.” Vásquez’in sesi vahşi bir keskinlik kazanıyor. “Buradaysa düzen var ve inşa ettiğimiz şeyi tehlikeye atmayacağız. Adrienne birlik istiyorsa, ne yapması gerektiğini biliyor.”

Adamın konuştuğu süre boyunca esmer kadın pencerenin yanında duruyor, aramızdaki konuşmayı izlerken elinden gelen en iyi heykel taklidini yapıyor. Konuşulanları değerlendiriyor. Onunla ilgili beni huzursuz eden bir şeyler var.

Damarlarımla ilgili durumu fırsata çevirip zihnine yol açıyorum; tamamen tesadüf olabilir ama tam o anda, aniden boğuk bir küfürle ensesine vuruyor.

Komutan Vásquez sert sert ona bakıyor.

Elini üniformasına silerken yüzünü buruşturarak, “Sivrisinek,” diyor.

Vásquez bakışlarını tekrar bana çevirirken kadını kısaca süzüp zihninden geri çekiliyorum.

Soğuk bir sırtışıla, “Seninle sohbet etmek çok hoştu, Wren ama maalesef şimdi gitmem lazım. Liderinle iletişime geçmeye karar verene kadar burada biraz zaman geçirebilirsin,” diyor.

Başıyla kadına bir işaret yapıyor, kadın da kapıya kadar peşinden gidiyor. Kadın hücreden çıkmadan önce omzunun üstünden bana kısa bir bakış atıyor.

Metal kapı gürültüyle kapanıyor. Bir asma kilidin yerine oturmasını andıran bir ses duyuyorum. Demek ki elektronik bir kilit sistemi yok. Bu kıtadaki pek çok yerin oldukça eski olduğunu, yüz yıllar öncesinden kaldığını biliyorum ve buranın Eski Çağ'dan bile önce kullanılan tarihi bir zindan olup olmadığını merak ediyorum.

Kilit mekanizması eski olabilir ama tavanın köşesine monte edilmiş güvenlik kamerası kesinlikle eski değil. O yanıp sönen kırmızı ışığın fazlasıyla farkındayım.

Boğucu neme katlanarak oturup bacağımdaki durmak bilmeyen zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bıraktıkları mataradan küçük yudumlar alarak suyu idareli kullanmaya çalışıyorum çünkü burada ne kadar kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra matarayı toprağın üstüne bırakıp Adrienne'e uzanıyorum.

"Darlington! İyi misin?"

"İdare eder. Hücredeyim ama komutan az önce beni öldürmeyeceğini söyledi."

"Ne asil bir davranış." Sesi keyifli geliyor.

"Seni terletmek istediğini söylüyor ama sonunda beni serbest bırakacaklarmış. Bir ulaşım aracını hazırda bekletebilir misin? Göt herifin bizimle oynamayı ne zaman bırakacağına dair hiçbir fikrim yok."

"Evlynne hazırda bekleyecek. Gray'i gönderirdim ama sanırım şu anda ruh hâli pek iyi değil."

Vicdan azabıyla kıvranıyorum. "Kızdı mı?"

"Öyle demek çok hafif kalır."

Siktir.

* * *

Bekliyorum. Bekliyorum. Sonra biraz daha bekliyorum.

Pencerenin ötesindeki güneşin konumuna bakılırsa, komutan beni burada tek başıma bıraktığından beri yaklaşık bir saat geç-

miş. Acı odaklanmayı zorlaştırıyor, ayrıca burası fena derecede sıcak. Böyle bir nemle nasıl yaşıyorlar?

Sırtımı taş duvara yaslayıp hücreye yüzüncü kez bakarken yorgun yorgun iç çekiyorum.

Yüz birinci bakışımda, tavandaki kameranın kırmızı ışığının söndüğünü fark ediyorum.

Vücudumdaki bütün kaslar geriliyor.

Birisi kamerayı kapattı.

Kapının arkasındaki ayak seslerini duyunca korkuyla ürperiyorum. Komutanın akıl oyunlarının bitmesi için henüz çok erkenmiş gibi geliyor, o yüzden bir nefes alıp o korkunç herifin yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum.

Ama gelen o esmer kadın. Üstünde sandviç olan küçük bir metal tepsiyi tutuyor; kolunun altında da bir yığın kıyafet var.

“Acıkmışsındır diye düşündüm,” diyor.

Gözlerimi kısıyorum. “Yemek servisi yapmak ‘tutsak tutma’ işinin bir parçası mıymış? Hiç bilmiyordum.”

Kıyafetleri kapının yanına bırakıyor, önümde çömelip tepsiyi uzatıyor. Kızarmış dana etinin kokusu burnuma çarpınca midem deli gibi bulanmaya başlıyor.

Yüzümü buruşturarak, “Hayır, özür dilerim,” diyorum. “Yiyemeyeceğim. Bacağımın acısı çok fena midemi bulandırıyor.”

Başını sallayıp ayağa kalkıyor, tepsiyi pencere pervazına bırakıyor. Bana pek faydası olmayacak. Acıksam bile bu kırık bacağın üstüne basamam. Düzgün oturmaya çalışırken bile zorlanıyorum. Rahat bir pozisyon bulmak için uğraşmayı yaklaşık bir saat önce kestim.

Kapıdan çıkmak üzereyken, “Hissettin,” diyorum.

Başı hafifçe dönüyor.

“Az önce zihnini okumaya çalıştığımda hissettin,” diye açıklıyorum.

Çılgın bir tahmin. Gerçekten de zihnine girdiğim anda boyununu bir sivrisineğin ısırması da mümkün.

Ama gözlerindeki ifade aksini söylüyor.

Katı bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor.

Yalan söylüyor. "Biliyor mu?" diye üsteliyorum. "Komutan?" Cevap vermiyor.

"Kamera kapalı." Tavanı işaret ediyorum. "Sen mi kapattın?" Hemen sonra başı onaylar gibi eğiliyor.

Yavaş yavaş, "Bu da bilmediği anlamına geliyor," diyorum. "Kamerayı kapattın çünkü bu soruyu sorma ihtimalimden çekindin, komutanın da duymasını istemedin."

Cevap yok.

Kafamın içi hızla diğer ihtimallerle dolarken, "Tierra Fe'de başka Modlar var mı?" diye soruyorum. "Yoksa sen tek misin?"

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "İkimiz de bu soruya cevap vermeyeceğimi biliyoruz."

Hafifçe iç çekerek kapıdan uzaklaşıp yanıma geliyor. Dizlerinin üstüne çöküp ayaklarımın dibine yerleşiyor, bakışları yaralı bacağıma kayıyor.

"Kötü kırılmış," diyor.

"Farkındayım. Bilincim hâlâ nasıl kapanmadı, emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Acı dayanılmaz hâlde."

Beni sanki bir yapbozu birleştiriyormuş gibi inceliyor. Ya da bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi. İkincisi olduğundan şüpheleniyorum çünkü aniden kısa ve kararlı şekilde başını sallayıp ellerini bacağıma uzatıyor.

"Ne—"

İtirazım, avuçlarını doğrudan kırık kemiklerimin üstüne koyunca sönüyor. Bacağıma acıyla zonkluyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama susmamı ister gibi bir ses çıkarıyor.

"Birazdan geçecek," diye mırıldanıyor.

Bu sözün ima ettiği şeyin ağırlığı hücrenin içinde asılı kalıyor ve ne olduğunu fark edince hızlı bir nefes alıyorum. Ayak bileğime bir sıcaklık sızıp yukarı yayılıyor, his ürpertici ve tanıdık.

Beni iyileştiriyor.

Şok içinde ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. Yaptığı işe fazlasıyla odaklanmış durumda.

Kemiklerimin nabız gibi atmaya başladığını hissettiğim zaman artık canım yanmıyor. Enerjisi kelimenin tam anlamıyla kemiklerimi yerine oturtup yeniden kaynaştırırken bile dokunuşunun sıcaklığı bacağımı koza gibi sarıyor. Acı azalıyor. Kemikler yer değiştiriyor. Kaslar gerilip yeniden birleşiyor.

Belki de bu kırık daha şiddetli olduğu için işlem, Ellis'in bileğimi iyileştirmesinden daha uzun sürüyor. Sessizliğe gömülmüş hâlde oturuyoruz. Çalışırken kaşlarını çatıyor. Şakaklarında ter damlacıkları birikiyor ama çabadan mı yoksa gözeneklerimizi tıkayan nemden mi, bilmiyorum. Hiçbir kasını kıpırdatmıyor, sadece ellerini alt bacağıma bastırıyor, en sonunda acı tamamen kayboluyor.

Elini çekiyor. "Şimdi nasıl?"

Minnetle, "Geçti," diyorum.

"Soruna cevaben..." Başını hafifçe yana eğip omuz silkiyor. "Hayır, babam bilmiyor."

Bu kadın beni susturacak kadar şaşırtmaya kararlı görünüyor.

Sonunda, "Baban mı?" diyorum. "Komutan Vásquez baban mı?"

"Adım Valeria Vásquez." Selamlaşmak için elini uzatıyor.

"Ben de Wren Darlington." Bileğini tutmak üzere hamle yapıyorum ama o direkt elimi kavrayıp sertçe sıkıyor.

Yüz ifademi fark edince kıkırdayarak, "Benim bölgem, benim geleneklerim," diyor ve ben de gülmek zorunda kalıyorum.

Yine yol açıyorum ama artık Mod olduğunu bildiğim için kabalık edip kalkanını zorla kırmaya çalışmıyorum. Onun yerine telepatiyi kullanması için onu davet ediyorum.

Şaşırtıcı şekilde kabul ediyor.

Zihninde, "Kandamgası olmayan bir şifacıyla hiç tanışmadım daha önce," diyorum. "Babandan nasıl sakladın?"

Kahverengi gözleri parlıyor. Sonra ağzını açıyor. Bir an bana dil çıkarıyor sanıyorum ama sonra dilini yukarı kıvrınca nefesim kesiliyor.

Kandamgası dilinin altında.

Hayranlıkla, "Bu kadarı gerçekten şans," diyorum. Kandamganızın nerede çıkacağını seçemezsiniz. Benimki uyluğumda. Jayde Valence'ınki yanağının tam ortasındaydı. Ama dilin altında? Kıskanıyorum.

"Şans diye bir şey yok. Her şey Tanrı'nın takdiri."

Kaşımı kaldırıyorum. "Baban az önce bizden kötü şeytanlar olarak bahsettikten sonra hâlâ Tanrı'ya inanıyor musun?"

Valeria, "Evet," diyor. "Çünkü ne kötü ne de şeytan olmadığımı biliyorum."

Sırıtiyorum. "Mantıklı."

"Ve başka bir şey daha biliyorum. Babamın kabul edemeyecek kadar inatçı olduğu bir şey." Sesini alçaltıp ciddileşiyor. "Yakında bir taraf seçme zamanı gelecek. Çünkü kaybedecek şeyleri olan insanlar sadece sizin halkınız değil. Kumpanya uzun zamandır bizi hedefinde tutuyor. Daha önce Kıta'nızla neredeyse savaşa giriyorduk. O engellendi ama General Redden artık yokken ve yerine oğlu geçmişken, bu ateşkesin daha fazla devam etmeyeceğinden korkuyorum."

Kasvetle, "Bence de haklısın," diyorum. "Babanla konuşacak mısın? Onu bizimle çalışmaya ikna edecek misin?"

"Hiç kimse ona istemediği bir şeyi kabul ettiremez. O yüzden hayır, onu bir taraf seçmeye ikna edemem. Ama..."

"Ama ne?"

"Belki görmezden gelmeye ikna edilebilir."

"Ne demek istediğini anlamadım?"

"Babam aptal değil. Sadece inatçı. Mücadelenize tamamen katılmayı reddedecek ama... belki onu... hava sahamıza, deniz yollarımıza karşı bu kadar korumacı olmamaya ikna edebilirim diye düşünüyorum. Belki bazen bir-iki uçağın geçmesine izin vermek o kadar da kötü olmaz..." Dudakları, gülümsememek için kendini zorlar gibi kısırdıyor. "Böyle küçük şeyler."

Ben de gülümsüyorum. "Yani bize yardım edeceksin."

Valeria cevap vermek yerine ayağa kalkıp pantolonundaki

tozu silkeliyor. Kapının yanında bıraktığı kumaş yığınının doğru yürüyünce onların kıyafet olmadığını fark ediyorum. Sargı bezi; onu bacağım için kullanıyor.

“Yakında serbest bırakılacaksın. Hâlâ acı çekiyormuş gibi yapman gerekecek,” diyor, kapının önünde dururken sesi kararlı. “Seni iyileştirdiğimi kimsenin bilmemesi lazım.”

“Tek kelime etmeyeceğim,” diye söz veriyorum. Hücreden çıkmadan önce ona sesleniyorum. “Valeria.”

Dönüp bakıyor; aramızda beklenmedik, kırılgan bir ittifakın oluştuğunu hissediyorum.

“Senden bir şey rica edebilir miyim?”

Geldiğimde Gray beni hangarda beklemiyor.

Düşündüğümünden de çok kızmış olmalı. Asansörle üçüncü kata çıkarken midem endişeyle kasılıyor, parmaklarım titriyor. İşin iyi tarafı, bacağım harika. Hatta eskisinden bile iyi. Hatta asıl ağrıyan diğeri; bu sabah ormandaki maceramız yüzünden fena durumda.

Beni tek kelime etmeden dairesine alıyor, oturma alanının ortasında karşı karşıya geliyoruz. Çene kasları dişlerini gıcırdatıyormuş gibi durmadan çalışıyor. Omuzları o kadar gergin ki ikiye ayrılacakmış gibi duruyor.

“Beni kışkırttın.”

Alçak sesle ve suçlayıcı bir tonda konuşuyor. Gözlerinde o kadar çok duygu var ki hangisine odaklanacağımı bilemiyorum. İhanet. İnanamama. İncinmişlik.

Ama beni en çok yaralayan kırgınlığı.

“Özür dilerim,” diye fısıldıyorum.

“Söz vermiştin.” Elini sert bir hareketle kanepeye doğru savuruyor. “Tam burada oturduk ve rızam olmadan asla öyle bir şey yapmayacağına dair bana söz verdin.”

“Başka çarem yoktu.” Sesim titriyor. “Beni bu kadar kolay bırakacaklarını bilmiyordum. Hepimiz öldürüleceğiz sandım.”

“Sikeyim, beni kışkırttın.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

Homurdanarak iki elini saçlarının arasından geçiriyor, sırtını

bana dönüp uzaklaşıyor. O kadar öfkeli ki yüzüme bile bakamıyor.

Tekrar, "Özür dilerim," diyorum. Yanına gidip kollarımı etrafına dolamak istiyorum ama itecek diye korkuyorum.

Sonunda dönüyor, yüzünde gördüğüm ifade öfkeyle kırgınlığın çok ötesinde. Korku. Öyle sert, öyle gerçek bir korku ki midemin düğümlenmesine sebep oluyor.

"Benim için kendini feda ettin. Bir daha sakın böyle bir şey yapma."

"Gray--"

"Hayır. Benimle tartışmana ihtiyacım yok. Gözlerimin içine bakıp hayatımı asla kendi hayatının önüne koymayacağını söylemene ihtiyacım var."

"Sen benim hayatımı kendininkinin önüne koydun," diye belirtiyorum.

"Çünkü senin hayatın benim için daha değerli," diye çıkışıyor, duygularının şiddetiyle göğsü hızla inip kalkıyor. "Bana ne olacağı umurumda değil. Ama sen..." Sözünü yarım bırakıyor.

Yutkunuyorum.

Sessizleşiyoruz. İkimiz de sert nefesler alıp vererek öylece duruyoruz. Konuşmak için ağızımı açtığımda bir adım atıyor, bileğimden tutup beni kendine çekiyor.

Kollarını etrafıma dolayıp bana sımsıkı sarılıyor. Çenesi başımın üstüne yaslanıyor. Düzensiz nefesler alırken titrediğini hissediyorum.

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver. Ve sözünde ciddi ol."

Ne kadar ciddi olduğunu sesinden anlayabiliyorum. Yüzümü göğsüne gömüyor, o tanıdık narenciye kokusunu içime çekiyorum.

"Söz veriyorum."

Başımı kaldırıyorum, gözlerinde kırıldayan kırılganlığı görüyorum; beni, yüzünü iki elimle kavramaya itiyor. Keşke onu, onun herkesi yatıştırdığı gibi yatıştırabilme gücüm olsaydı. Duygularını yatıştırmak istiyorum.

Normalde kimsenin kendisini böyle görmesine asla izin vermez.

“Söz veriyorum,” diye tekrar ediyorum, sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Nazik bir öpücük. Hissedebileceği bir söz. “Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.”

Aramızdaki gerilim aniden etrafa saçılıyor, bir anda ağzı dudaklarımın üstüne kapanıyor. Vücudum canlanıyor, sinir uçlarım alev alıyor, tenimin altında arzu kıvılcımları yanmaya başlıyor. Ama üstüm başım toprak, kir pas içinde; ellerini gömleğimin altına kaydırınca öpücüğü kesip geri çekiliyorum.

Mahcup bir ifadeyle, “Duş almam lazım,” diyorum.

Arkasındaki banyoyu işaret ediyor. “Benimkine gir.”

Tereddüt ediyorum. “Burada kıyafetim yok.”

“Benimkileri giy.”

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirliyor. “Benimle gelmeyi teklif etmiyorsun bakıyorum.”

“Girersem ellerimi üstünden çekemem.” Bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor.

Gözlerimi zorla başka yöne çevirip banyoya gidiyorum, duşun altında gereğinden fazla kalıyorum. Tierra Fe’deki o hücrede saatler geçirdikten sonra hâlâ o kadar sıcakım ki suyu ılık seviyenin üstüne bile getirmiyorum. Serin su cennet gibi geliyor.

Duştan çıkınca havluya sarılıp başımı içeri uzatıyorum. “Tişörtünü alabilir miyim?”

Gray tişörtü fırlatıyor, kurulanıp giyinmek için tekrar banyoya dönüyorum. Dizlerime kadar sarkıyor, bu da gülümsememe neden oluyor. Saçlarım da onun şampuanı gibi kokuyor. Hoşuma gidiyor.

Geri döndüğümde bakışları üstümde yavaş, bilinçli bir alayla dolaşıyor. Çıplak ayaklarımdan başlıyor, bacaklarımdan yukarı kayıyor, tişörtünün altında belirginleşen meme uçlarımmın üzerinde oyalanıyor ve sonunda gözleri gözlerimle buluşuyor.

Sertçe, “Bacağın nasıl?” diye soruyor. “Evlynne kırıldığından emindi. Ama iyi görünüyor.”

"İyi. Burkuldu galiba," diye yalan söylüyorum ama sadece şimdilik. Valeria'dan ve hücrede olanlardan ona kesinlikle bahsedeceğim fakat o hikâye şu anda istediğimden çok daha fazla kelime kullanmamı gerektiriyor. Onun yerine sadece iki kelime söylüyorum. "Gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum."

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Biliyorum." Yanıma yaklaşıyor. "Beni korumana ihtiyacım yok."

Tişörtünü çıkarınca tendonlar ve karın kasları beni karşılıyor. Çıplak göğsüne bakmak gerçekten, *gerçekten* çok hoş.

Bir anda, "Artık konuşmak istemiyorum," deyiveriyorum.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görüyorum. "Ne yapmak istersin o zaman?"

Elini tutup onu yatak odasına çekiyorum, kalp atışı kadar kısa bir sürede dudakları dudaklarımın üstüne kapanıyor. Beni kollarına alıyor; o yatağa yürürken bacaklarımı beline doluyorum.

Boynumun yan tarafını öperken bile, "Yavaş ilerlememiz lazım," diye hatırlatıyor.

Dişlerimin arasından yalan söylüyorum ve, "Sadece öpüşeceğiz," diye söz veriyorum.

Onunla sadece öpüşmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Bütün vücudum tepki veriyor. Ona bu kadar acıktığını fark etmediğim yerlerde durmak bilmeyen, alev alev yanan bir sızı var.

Beni yatağa bırakıp bir dirseğinin üstüne yaslanıyor, dudakları tembelce dudaklarımın üzerinde dolaşırken eli tişörtümün eteğiyle oynuyor, kumaşı yavaşça uyluklarıma doğru kaldırıyor. İç çamaşırı giymediğimi fark edince gözleri kısıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Masum masum, "Ne oldu?" diye soruyorum.

Dudağını ısırarak kumaşı daha da yukarı çekiyor, karnımla göğüslerimi açığa çıkarıyor.

“Sadece tadımlık,” diyor, ağzı meme ucuma kapandığı zaman nefesim kesiliyor. Sıkışmış ucu yaladığında ona doğru eğiliyorum, daha fazlasını istiyorum. Ama hafifçe inleyerek bırakıyor. “Sadece öpüşecegiz demiştik.”

Abartılı bir şekilde somurtarak, “Ah, hadi ama, bir numara. Bugün Tierralılar tarafından tutsak alındım,” diyorum. “Bence bu kadarını hak ettim artık.”

Kıkırdayarak diğer göğsümü sıkıyor, sonra elini vücudumda aşağı kaydırıp bacaklarımın arasına getiriyor.

İçimden arzu dolu bir sarsıntı geçiyor. Gray için ıslanmış durumdayım. O da bunu hissedince gözleri onayla parlıyor. Yüzümü izlerken beni yavaş, bilinçli dairelerle okşuyor, kalçalarım dokunuşuna doğru hareket ediyor.

“Çok güzelsin,” diyor, sesi kısık.

Bana böyle dokunurken düşünmek zorlaşıyor. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, parmaklarının dokunuşuna eğiliyor. Önce birini içime sokuyor, sonra ikinciyi; başparmağı en çok ilgi isteyen şişkin noktaya odaklanırken ikisini nazikçe içeri-dışarı hareket ettiriyor.

Nefes almak giderek zorlaşıyor.

Parmakları içimde hareket ederken, “Çok darsın,” diye fısıldıyor. Kulağımın kıvrımını yalıyor. “Ve ıslak.” Parmaklarını daha da derine itince inliyorum.

Sadece benimle ilgilenmesini istemiyorum. Eğilip öptüğünde aramıza uzanıyorum ama elimi nazikçe uzaklaştırıyor.

Dudakları boynumdaki tendonların üstünde gezinirken, “Hayır,” diyor. “Bu gece zaten çok fazla kuralımızı çiğniyorum.”

Dili ağzıma kayarken nefesim kesiliyor. Parmakları yavaş, dayanılmaz bir tempoyla hareket ediyor.

“Durma,” diye fısıldıyorum.

Artık eline sürtünüyorum, avucunu üzerime sıkıca bastırıyor. Zirve hiç beklemeden yükseldiğinde nefesim kesiliyor; saf, enfes bir haz dalgası bütün vücudumu dolduruyor. Bacaklarımın arasına, parmak uçlarıma, bütün omurgama ve ayak parmaklarıma

kadar yayılan bir karıncalanma. Gray devam ederken inliyorum, içimdeki bütün hazı damla damla çıkarmaya kararlı.

Gülümsüyor, hâinden son derece memnun; bense orası fazla hassaslaştığı için kıvranarak uzaklaşıyorum. Tamamen doymuş hâlde dönüp başımı göğsüne yaslıyorum.

O dalgın dalgın omzumu okşarken vücudunun alt kısmına bakıp sırtarak, eşofmanını belirgin şekilde kabartan ereksiyonu inceliyorum. "İyi misin, bir numara?"

"Hayır, değilim. Fark etmediysen söyleyeyim, taş gibi sertleştim."

Kahkahayla titriyorum, yüzüm göğüs kaslarına gömülü. Sonra dirseğimin üstünde doğruluyorum. Umutla, "İlgilenmem için izin var mı?" diye soruyorum.

Sert bir bakış atıyor. "Seks yapmayacağız. Yavaş gitmek *senin* isteğindi."

"Şimdi de hızlı gitmek istiyorum." Düşünceli düşünceli dudaklarımı sıkıyorum. "Uzlaşmaya ne dersin?"

"Dinliyorum."

Bir kahkahayı daha yutuyorum. "Seks yok. Sadece... bu kadarı."

İtiraz edemeden göğsünden aşağı doğru öpe öpe ilerliyorum, kaslarının dudaklarımın altında titrediğini hissediyorum. Bel hizasına ulaşp parmak uçlarımı eşofmanından içeri kaydırıyorum. Teninde gezdiriyorum.

Ürperdiğinde yukarı bakıyorum. "Devam etmek için izin var mı?"

Gözlerinde yanan saf ihtiyacı görmek beni memnun ediyor. "Evet."

Eşofmanını kalçalarından aşağı çekiyorum, penisi sert ve bana hazır bir şekilde yukarı fırlıyor. Nazikçe parmak uçlarımı üstünde gezdirip başparmağımla ucunu okşuyorum. Ağzından kaçan her boğuk iniltiyi ve ağır nefesi karşılıyorum, onu yalayp okşadıktan sonra sonunda olabildiğince derine alıyorum.

Gray, "Siktir," diyerek boğuk bir ses çıkıyor. Elini saçları-

ma kaydırıyor, onları atkuyruğu gibi elinde toplayıp başımı yönlendiriyor. "Devam et. Evet. Yavaş ve derine, aynen böyle."

Dilimde zonkladığını hissediyorum. Vücudu gergin, sanki kontrolünü korumaya çalışıyormuş gibi kasları titriyor. Benim yönlendirmeme izin veriyor ama bunun, onun için ne kadar büyük bir irade gerektirdiğini anlayabiliyorum.

Hemen sonra dilimle penisinin ucunun etrafında bir daire çizirken yüzüne bakıyorum, ağzından boğuk bir küfür kopuyor.

"Bunu yaparken ne kadar iyi görüldüğünü bilemezsin."

Kendi arzum da yükselmeye başlıyor ama görmezden gelip onun aldığı hazza odaklanıyorum. Uzun sürmüyor, gösterdiğim özenli ilgi onu boğuk bir uyanı iniltisi çıkarmaya itiyor. O boşalırken penisini okşayıp yarı kapalı gözlerini, dişlerinin altdudağına gömülüşünü izlemekten keyif alıyorum.

Nefes nefese gevşeyip beni yukarı, vücuduna çekiyor.

"İnanılmazdı," diye mırıldanıyor.

Eşofmanı yanya kadar inmiş durumda. Karın kasları yapış yapış. Elim de öyle. Umurumda değil. Yeniden yanına kıvrılıp kalbinin kulağımın altında deli gibi atışını hissediyorum; nefesi düzene girerken göğsünün yükselip alçalışını izliyorum.

"Yaptığım şey için özür dilerim."

Kelimeler kendimi durduramadan ağzımdan çıkıyor, gerildiğini hissedince hemen pişman oluyorum. Ama devam ediyorum, söylemem lazım.

"Bu akşam buraya dönerken uçuş boyunca düşündüm, galiba kafamda biraz oturtmayı başardım. Geçmişte kışkırtma gücünü her kullandığımda kazara olmuştu ve kendime asla, *asla* onu bilerek kullanmayacağımı söylemiştim. Birinin iradesini elinden almak..." Dudağımı ısııyorum. "Ama Gümüş Jübile'de hayatım tehlikeyken bir an bile tereddüt etmedim. Kendimi kurtarmak için Jayde'i kışkırttım ve o zamandan beri canavarmışım gibi hissediyorum."

"Wren--"

"Hayır, bitireyim lütfen. Jayde'in üstünde kışkırtma kullan-

mak midemi bulandırdı. Ama bugün öyle şeyler hissetmiyorum. Suçluluk duydum, evet ve sana verdiğim sözü tutmadığım için büyük bir pişmanlık da ama..." Tıkanmış boğazımdan zorla yutkunuyorum. "Hayatını kurtarmaya çalıştığım için kendimi canavar gibi hissetmiyorum. Aklımda gerçekten başka hiçbir seçenek yoktu. Sana böyle bir şey yaptığım için özür dilerim ama aynı zamanda dilemiyorum da. Ya da en azından bir yanım dilemiyor çünkü kışkırtmayı ilk kez *iyi* bir şey için kullandığımı hissediyorum. Birine yardım etmek için."

Gray bir an sessiz kalıyor. Sonra iç çekiyor. "Sikeyim. Bana böyle bir şey yaptığın için kızgınım. Ama kendini canavar gibi hissetme fikrinden de nefret ediyorum. Çünkü değilsin. Bugün ne yaptıysan Evlynn'e ile ikimiz güvende olalım diye yaptın. Anlıyorum. Ben de aynısını yapardım."

Omzuna, "Yani o zaman benden nefret etmiyorsun?" diye fıslıyorum.

"Asla."

Dudakları başımın tepesine güven veren bir öpücük bırakıyor.

"Bu gece burada kal," diyor, ben de ona daha da sokularak cevap veriyorum.

* * *

Ertesi sabah Gray'in yatağında uyanıyorum. Yüzüstü uzanmış; çıplak kalçası beni gülümsetiyor. Gece bir ara battaniyeyi üstünden atmış. Onu karanlıkta yerde arayıp bulmak zorunda kaldım, sonra o çıplak hâlde yanımda yatarken kendimi battaniyeye sardım.

Onu uyandırmamaya dikkat edip yataktan süzülerek çıkıyorum. Hâlâ ormandan kalma nemi taşıyan kirli kıyafetlerimi tekrar giymekten nefret ediyorum ama Gray'in tişörtüyle onun dairelerinden çıktığının görülmemesi lazım. Sessizce giyiniyorum ve ayaklarımı botlarıma sokup oturma odasına yöneliyorum. Kıpırdamıyor.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan nazikçe kapatıyorum. Sessiz kalıp onu uyandırmamaya o kadar odaklanmışım ki ayak sesleri tam arkamda duyulana kadar yalnız olmadığımı fark etmiyorum.

Arkamı dönünce donakalıyorum.

Karra birkaç adım ötemde duruyor. Bakışları Gray'in kapısına takılıyor, sonra bana kayıyor. İfadesi sadece bir anlığına kötüleşiyor, hemen ardından dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Neden şaşırmadım?"

"Karra," diye başlıyorum. Sonra duruyorum çünkü onu yatıştırmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Ayrılımlarının üzerinden birkaç hafta geçti ve dün, Gray'le öpüşmenin ötesine geçtiğimiz ilk geceydi. Ama onunla ilişkisini bitirdiği gece de öpüşmüştük, onun için gerçekten vicdan azabı hissediyorum.

Elini umursamaz bir tavırla sallayarak, "Sorun değil," diyor. "Onunla birlikte olman umurumda değil. Tadını çıkar."

Pek öfkeli ya da endişeli görünmüyor, bu da beni şaşırtıyor.

"Bak, ortamı garipleştirmek istemiyorum," diyorum. "Uzun zamandır ayrılıp barıştığınızı biliyorum."

Omuz silkiyor. "Evet ve muhtemelen bir noktada yine bir araya geleceğiz."

Mesajı açık ve net alıyorum. *O senin değil. Onu geri alacağım.*

"Bu esnada yatağını ısıtmak istiyorsan," diye bitiriyor, "buyur."

Alaycı alaycı, "Benden sıkılana kadar mı?" diyorum.

"Hayır, sen ondan sıkılana kadar."

Bu lafı beni şaşırtıyor.

Karra, "Çünkü sıkılacaksın," diyor. Sadece kendisinin bildiği bir sırrı varmış gibi gülümsüyor. "Kabul etmeye razı olan tek kişi benim."

"Neyi kabul etmeye?"

"Grayson Blake'i. Minimumun ötesini yapan biri değil. Ger-

çek duygulara, aşka ya da o tür şeylere sahip olabilecek biri değil."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Kendin göreceksin. İsteddiği tek şey her şeyi hafif ve fiziksel tutmak. Hiçbir şey derinleşemez. Derinleşirse de duyguları bastırır, böylece kendini yine hafif ve mutlu hissedersin."

Alnımda bir çizgi beliriyor. "Peki böyle olması seni tatmin ediyor mu?"

Yine omuz silkiyor. "Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Gerçekten samimi olup olmadığını anlayamıyorum.

"Ama kadınların büyük kısmı daha fazlasını istiyor." Karra'nın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sen de daha fazlasını isteyecek biri gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Sert bir izlenim verdiğimi, duygulara ya da o yumuşak hislere ihtiyacım olmadığını düşünmek hoşuma gidiyor ama içten içe bunları istiyorum sanırım. Karra'nın bunu nasıl görebildiğini merak ediyorum.

Gülerek, "Gergin bir insansın," diyor. "Saklıyorsun ama bir şeyler hissediyorsun. Onun da bir şeyler hissetmesini isteyeceksin ama o hissetmeyecek ve öyle bir şeyi pek az insan kaldırabilir. O yüzden onu istiyorsan, buyur. Tamamen senin olsun."

Bunun üzerine Karra koridorda salına salına uzaklaşıyor. Uzaklaşan silüetine bakarken sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

* * *

Öğleden sonraki atış alanı görevimin ardından Hançer'den ayrılıp Poppy'yi aramak için kuşhaneye yürüyorum. Bütün gün onunla bağlantı kurmaya çalıştım ama telepatik olarak beni dışarıda tutuyor, o yüzden onu bizzat bulmaya karar verdim. Öğle saatlerinin büyük kısmını burada geçirmeyi sevdiğini biliyorum fakat kuşhaneye vardığımda burayı işleten kadın -Scarlett-Poppy'nin haftalardır uğramadığını söylüyor.

Scarlett, "Didi öldüğünden beri gelmedi," deyince aylar önce

Poppy'nin beni tanıştırdığı o buyurgan kuzgunu hatırlıyorum. Didi'nin onun en sevdiği kuşlardan biri olduğunu biliyordum.

Endişeyle, "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Emin değiliz. Cesedi Poppy buldu. Kalp krizi ya da başka pek çok şeyden herhangi biri olabilir."

Moralim bozulmuş hâlde Poppy'yle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyorum ve bu kez sonunda izin veriyor.

"Neredesin?" diye soruyorum.

"Açıklıktayım, çiçek topluyorum."

"Yanına geleyim mi?"

"Gel istersen."

Coşkulu bir davet değil ama onun için endişeleniyorum, o yüzden çiçek toplamayı sevdiği açıklığa doğru kıvrılan patikada ilerliyorum. Neyse ki ölümcül mor çan çiçeğinin mevsimi geçmiş ama kızılkapılar hâlâ sapasağlam.

"Bunlar annene mi?" Uzun otların arasmda duran Poppy'nin yanına gidip elindeki pembe ve sarı kır çiçeklerini işaret ediyorum.

"Evet."

Sırıtiyorum. "Fiona senin gibi bir kızı olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır umarım. Ben amcama çiçek toplamayı düşünemezdim bile. Yüzüme gülerdi."

"Amcan mı? Kallister'ın kardeşinden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Onunla hiç tanıştın mı? Julian?"

Başını sallıyor. "Kallister gibi iyi biri miydi?"

İyi ve *Jim* kelimeleri aynı cümlede pek yan yana gelmez, o yüzden ister istemez kıkırdıyorum. "Hayır. Biraz pisliğin tekiydi denebilir. Senden hoşlanmazsa bunu kesinlikle belli ederdi."

"Biraz annem gibi." Poppy gözlerini deviriyor.

"Aynı annen gibi aşırı korumacıydı. Ufacık boyutta bile risk içeren bir şey yapmak istediğim zaman hemen beni engellerdi. Başkaldırı için çalışmama izin vermezdi. Bir çocukla fazla yakınlığımı düşünse kamyonetiyle çıkagelip beni eve sürüklerdi. Çiftlikte güvende kalmam için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama

nasıldır bilirsin; birini ne kadar sıkarsan, özgür kalma isteği de o kadar artar.”

Poppy’nin yüzüne dalgın bir ifade yerleşiyor. “Sen de öyle hissettin mi? Kapana kısılmış gibi?”

“Evet ve bundan nefret ediyordum. Ama... bana çok iyi bir ders de verdi.”

Merakla yüzüme bakıyor.

Göz kırparak, “İzin istemektense sonradan affedilmeyi istemenin daha iyi olduğunu öğrendim,” diyorum.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. “Ona karşı mı geliyordun?”

“Bazen.” Duraksıyorum. “Sık sık,” diye düzeltiyorum. “Bizi gerçekten tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadım ama evet, bisikletimle gizlice evden kaçardım. Köye gidip arkadaşım Tana’yla sarhoş olurdum.”

Tana’yla, babasının çalıştığı köy meydanındaki meyhaneden sentetik viski çalardık. Sonra çiftliğe döner, Jim Amca’ya kirpiklerimi kırpıştırıp *Lütfen bana kızma*, derdim. Hiç kanmazdı. Jim Darlington’ı manipüle edemezsiniz. Belki Marina Serrano hariç. Annemin onda nasıl böyle bir sadakat uyandırabildiğini hâlâ anlayamıyorum.

Aklıma gelen tek açıklama... aşkın insanlara aptalca şeyler yaptırdığı.

Poppy aniden irkiliyor, damarlarını görmeme gerek kalmadan annesiyle konuştuğunu anlıyorum.

Tadı kaçmış hâlde, “Geri dönmem lazım,” diyor. “Annem Tapmak’ta kalkan çalışması yapmamı istiyor.”

Fiona sürekli Poppy’ye antrenmanını aksatmaması için baskı yapıyor. Genç kız adına üzülüyorum ama eğitimin işe yaradığını inkâr edemem. Daha önce kalkanının nasıl olduğunu anlamak için zihnine bir yol açmışım ve o kadar güçlüydü ki içeri girmeyi denememiştim bile. Gerçekten zahmetli görünüyordu.

Hançer’e geri dönüyoruz fakat hava o kadar güzel ki henüz içeri girmeye hazır değilim, o yüzden tabletimi alıp Çıkıntı’ya çıkıyorum. Kısa süre önce dijital kütüphanede adını bile duymadı-

ğım kurgu kitaplar olduğunu keşfettim, mistik yaratıklarla kötü monarşiler hakkındaki fantastik bir seri de dahil. Peri masallarını önemsemişimi hiç fark etmemiştim ama kendimi hikâyeye tamamen kaptırmış durumdayım, neler olacağını görmek istiyorum.

Fakat dışarı çıktığımda Evlynne Çıkıntı'da olduğu için tek kelime bile okuyamıyorum.

Ağlıyor.

Beni görür görmez gözyaşlarını saklamaya çalışarak yüzünü hızla koluyla siliyor. Çok geç. Gördüm bile.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"İyiyim," diye mırıldanıyor.

"Emin misin? İyi görünmüyorsun çünkü." Ona doğru temkinli bir adım atıyorum. "Oğlunla mı ilgili?"

İfadesi hemen gök gürültüsünü andırarak kararıyor.

Teşlim olur gibi ellerimi kaldırarak, "Özür dilerim," diyorum. "Ondan bahsetmememi söylemiştin, biliyorum ama..." Omuzlarımı silkiyorum. "Daha önce bu konuda bir şey söylemedim çünkü müdahale etmek istemedim ama vadide seni gördüğümüz gün Fisher'la ilgili bir şey oldu."

Yüz hatlarına hemen endişe yerleşiyor. "Ne oldu? Ne yaptı?"

Ne yaptı?

Sorunun kendisi bile çok şey anlatıyor.

"Zihnimi okudu ve emin ol, izin vermedikçe *kimse* benim zihnimi okuyamaz. Julian Ash'le çalıştım, kalkanım neredeyse aşılmaz." Duraksıyorum. "Fisher daha altı yaşında mıydı?"

Evlynne gözlerinde perişan bir ifadeyle başını sallıyor.

"Şimdiden bu kadar güçlü bir zihin okuyucu mu yani?"

Açıklama yapmayacak, hatta ağzını bile açmayacak gibi görünüyor ama sonra sıkıntılıyla iç çekiyor, kelimeler dudaklarından dökülmeye başlıyor.

"Yetenekleri ilk kez ortaya çıktığında endişelenmeme gerek olduğunu düşünmedim. Büyük bir mesele gibi gelmedi. Çocuklarda küçük yaşta yeteneklerin ortaya çıkması genelde güçlü olacakları anlamına gelir, o kadarını biliyorum ama her zaman da

öyle olmuyor.” Sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyor.

Haksız değil. Cross sekiz yaşındayken telepatiye yatkınlık göstermişti ve yetenekleri bununla sınırlı kaldı.

Öte yandan ben beş yaşına geldiğimde dört yeteneğim vardı, yani...

“Galiba öyle olmayacağını umuyordum,” diyor, “ama dün gece ona banyo yaptırıyordum ve oradaydı. Ayak tabanında.”

Kafam karışmış hâlde alnımı kırıstırıyorum. “Ne oradaydı?”

“Kandamgası.”

Kandamgamın ortaya çıktığı zamanı hatırlıyorum. Jim Amca'nın ne kadar korktuğunu. Beni korumanın tek yolunun ondan ne pahasına olursa olsun kurtulmak olduğunu fark edip ne kadar hızlı harekete geçtiğini. Çünkü bunun, hem benim hem de başkaları için tehlike anlamına geldiğini hemen anlamıştı.

Evlyenne de bunun farkında.

Gözlerindeki derin çaresizliği görünce ona karşı yumuşuyorum.

Yanına oturup ayaklarımı kenardan sarkıtıyorum. "Kumanda tarafından sorgulanırken Jayde Valence kalkanımı ancak ona izin verdiğim için aşabilmişti. Ama Fisher onu ben farkına bile varmadan aştı. Oğlun inanılmaz derecede güçlü."

"Biliyorum."

"Başka yetenekleri var mı?"

"Telepatiyle izdüşüm. Umarım sadece bu üçüdür de bir manipülasyon gücüyle uğraşmayız." Yeniden ağlamamak için gözlerini hızlı hızlı kırptıyor. "Onu korumak istiyorum sadece, anlıyor musun?" Gözyaşları kirpiklerine tutunuyor, bir kez daha kırptığında birkaç tanesi akıyor. "Beyanda bulunmak istemiyorum."

Demek korktuğu şey *bu*. Otorite'ye beyanda bulunmak. Ve Fisher'm kandamgasi var. Bu basit bir, *Merhaba, çocuğumun telepati yeteneği var. Dosyasına not edin, durumu değil.*

Bu, *Merhaba, çocuğum tehlikeli olabilir, demek.*

“Hemen eğitime başlayacaklar, eğer manipölasyon yeteneği ya da iyileştirme gücü varsa, kullanmak isteyecekler.” Öfkeyle başını sallıyor. “Onu kullanmalarına izin vermeyeceğim, Darlington. Son altı yıldır ona normal bir hayat verebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Kallister’la Adrienne pilot olduğum için üsse taşınmamızı, daha erişilebilir olmamı istediler ama çocuğumun bu kalede yaşamasına izin veremezdim. Kendi yaşındaki çocuklarla bir arada olması lazım. Vadideki kulübemiz için çok mücadele ettim. Her sabah gün doğarken buraya uçmak zorunda kalmak umurumda değil. O güvende ve mutlu olduğu sürece umurumda değil.”

“Peki beyan etmesen?”

Bir an duraksıyor, şüpheyile yüzüme bakıyor.

“Aklına gelmediğini söyleme. İstemiyorsan bir şey söylemek zorunda değilsin.”

Kendi sakladıklarımın, Cross’un başkalarıyla olan konuşmalarını duyabildiğimi hâlâ kimseye söylemediğimden bahsetmiyorum. Gerçi bu bir süredir olmadı ama kesinlikle Otorite’nin bilmek isteyeceği bir şeydi.

Yavaş yavaş, “Gizlemek zor olur,” diyor. “Eğer operasyonlarla meşgul olursam bazı geceler Beatriz ya da Jenni onu yatırma-ya yardım ediyor. Ya diğer çocuklarla dereye yüzmeye giderse? Hayatının geri kalanında her saniye çorapla ayakkabı giyemez. Birileri eninde sonunda kandamgasını görecek. Sonsuza kadar saklanamaz.”

“Ben saklayabildim. Geçen yıla kadar, yani. Kandamgam yedi yaşındayken çıktı. Jim –Julian Ash– onu yakarak yok etmişti.”

Kaşlarını çatıyor. “Nasıl yaktı?”

“Üstüne bir tencere kaynar su döktü. Bazen yanan etin kokusu hâlâ burnuma geliyor. Hayalet koku gibi.”

Evlynne yüzünü buruşturuyor. “Vay be. Çok acımasızmış.”

“Beni güvende tutmak için değdiğini düşünüyordu.”

Bu sözlerimi duyunca soğuk bir kahkaha atıyor. “Oğlumun ayağını mı yakayım yani, onu mu öneriyorsun?”

“Hayır, kandamgasının bulunduğu yer, onu gizlemeyi zorlaştıracak demek istiyorum. Sadece, özellikle kandamgası olan bir çocuk sözkonusuysa, anne-babaların çocuklarını korumak için ne kadar ileri gidebileceklerini bildiğimi söylüyorum.”

Gerçi bu durumun gerçek annemle babamda geçerli olup olmadığını bilmiyorum. Annemin beni Jim’e vererek koruduğuna inanmayı tercih ediyorum ama hâlâ, dosyasının neredeyse tamamını okuduktan sonra bile Marina Serrano’nun gerçekte kim olduğunu anlamaya yaklaşmış değilim.

Evlynn’e, “Ne yapacaksın?” diye soruyorum. “Kandamgasımı saklayamıyorsan, onu... ” Bir an düşünüyorum. “*Fisher*’ı saklayabilir misin?”

“Ne demeye çalıştığını anlamadım?”

“Müdahale etmek istemiyorum ama... başka bir ebeveyn daha var mı? Onu babasının yanına gönderebilir misin?”

“Babası varlığından haberdar bile değil. Hamile kaldığımı hiç söylemedim.”

“Neden?”

Sesi sertleşiyor. “Çünkü Asal’dı ve benim Mod olduğumdan haberi yoktu. O sidik damarlılardan biriyle yatmış olmak zaten yeterince kötüydü, onlardan biriyle çocuk büyütmeye hiç niyetim yoktu. Eğer böyle bir şey isteseydi bile ve eğer Kumpanya bebeği tutmama izin verseydi ki bu, kocaman bir eğer.”

“Nasıl hamile kaldın? İğneler?” Kıtadaki bütün kadınlara her yıl enjeksiyon yapılır. Kumpanya başvuruyu onaylamadan kimse aile kurmasına izin verilmez.

Sert bir kahkaha atıyor. “O iğneler yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz etkili ve tek gecelik, sarhoşken yapılan bir seks sayesinde istatistiği bozan kişi *benim*. İnanılır gibi değil.”

Göğsüm sempatiyle sıkışıyor. “Belki babayla iletişime geçmek kötü bir fikir olmaz? Oğlunun olduğunu söylemek? İnsanlar çocuklarını görünce bakış açıları değişebiliyor, değil mi? En azından öyle olacağını umuyorum.”

Zayıf bir öneri ama Fisher’ın kandamgasını yakmasını öner-

mek dışında bunu Otorite'den nasıl saklayabileceğini bilmiyorum.

"Bilmiyorum... Neyse ki şu anda tehlikeli bir şey yok." Duraksıyor, bakışlarını arıyor. "Bak, Darlington, arkadaş olmadığımızı biliyorum ama bunu aramızda tutmanı isteyebilirsem--"

Hemen, "Tabii ki," diyorum. "Kimseye hiçbir şey söylemem."

"Gray'e bile. Takıldığınızı biliyorum."

"Bu, ona her şeyi anlattığım anlamına gelmiyor." Ses tonumu hafif tutuyorum ama bakışlarım kararlı. "Tek kelime etmeyeceğim. Öyle bir şeyin kendimi tehlikeye atmakla ilgili olmadığını biliyorum. Bir şey söylersem bir çocuğu tehlikeye atacağımın farkındayım ve öyle bir şeyi sana da Fisher'a da asla yapmam. Söz veriyorum."

Gözlerinde bir rahatlama kıvılcımı parlıyor. "Teşekkür ederim." Duraksıyor. "O gün seni dağda bırakıp gittiğim için özür dilerim."

"Eh. Ders dolu bir deneyimdi. Hem bir bayırçığırtkanıyla da arkadaş oldum. Sorun yok."

Kıkırdıyor. "Sen bana öyle bir şey yapsaydım uyurken boğazını keserdim."

"Eski Wren de öyle bir şey yapabilirdi," diye kabul ediyorum.

"Gerçekten."

"Kusurlarımın farkındayım," diye itiraf ediyorum. "Harekete geçmeden önce her zaman üstüne düşünmüyorum. Duygularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. Ama şu sıralar biraz daha kendimi tutmaya çalışıyorum, gerçekten. Yani..." Mahcup mahcup omuz silkiyorum. "Gelişim, sanırım."

"Gelişim iyidir," diyor, tarıştığımızdan beri ilk kez bana içtenlikle gülümsüyor.

* * *

Evlynn'e'in ne yapmaya karar verdiğine dair hiçbir haber almadan neredeyse bir hafta geçiyor. Çıkıntı'daki o içten konuşmamızdan sonra pek etkileşimimiz olmadı, kasıtlı olarak böyle

yaptığını düşünüyorum. Kırılganlık göstermeyi seven biri gibi görünmüyor.

Bu gece Mako'nun doğum günü. Aynı zamanda kanlı ay gecesi, o yüzden her halükârda dağda bir şenlik ateşi olacağını düşünüyorum. Ama Mako'nun, havadaki heyecanın tamamen kendisi için olduğunu sanmasına izin veriyoruz. Hak ediyor.

Gördüğüm son kanlı ay gecesini Jim Amca'yla geçirmiştım. Geleneklere pek düşkün değildi ama her yıl verandada oturup ayı izlerdik, o viskisini yudumlayıp tek kelime etmezdi. On bir yaşındayken ona kanlı ayın iyi şans simgesi olup olmadığını sormuştım ve Jim "çocukları mutlu etmek için yalan söyleme" kavramını anlayamadığından sadece, *Ben şansa inanmam, küçük kuş. Kötü şeyler olur. İyi şeyler olur. Şansın bununla ilgisi yok, demişti.*

Hava karardıktan sonra Gray'le şenlik ateşine doğru yola çıkıyoruz. Tüfeğim omzumda asılı, umarım kullanmam gerekmez, özellikle de bayırçığırtkanıma karşı. O geceden beri Prens'i görmedim ama hâlâ hayatta olduğunu, yüksek sırtlarda dolaşıp arkadaşlarına uluduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor.

Dar patikada ilerlerken gökyüzüne bakmayı ara ara kesmem gerekiyor. Ay parlak, kızıl bir küre gibi, dağın üstüne kırmızımsı bir ışık yayıyor. Bu gece devasa görünüyor, sanki başımızın hemen üstündeymiş gibi. İstesem uzanıp dokunabilecekmişim gibi.

Yanımda Gray, tamir ettiği uçağın eksik bir parçasından şikâyet ediyor, ne kadar uğraşsa da havalandıramadığı, Eski Çağ'dan kalma bir hatıra.

Hâline sırıtarak, "Jasper gerçekten bulamıyor mu?" diyorum.

"Hayır." Sinirle inliyor. "Çünkü Kayıp Kıtalar'daki bütün fabrikalar sualtında ve o parça orada üretilmiş."

"Üzüldüm, bir numara."

Partiye vardığımızda ateşin çoktan harlandığını, müziğin son ses çaldığını görüyoruz. Harman şişesinin dibine vurduğu epey belli olan Mako bizi gördüğüne aşırı seviniyor, kollarını etrafıma dolayıp bana şiddetiyle neredeyse devrileceğim kadar güçlü sarılıyor. Adam ne kadar iri olduğunun hiç farkında değil.

Ateşin yanında Tana'yla Luisa'nın yanına gidiyorum. Evly-nne ve Karra'yla sohbet ediyorlar, nadir bir zafer ânında Gray'in eski sevgilisi de dahil olmak üzere hiçbirinden düşmanlık hissetmiyorum.

Teriq'le Fiona da bu gece burada ama Adrienne'le Kallister'ı görmüyorum. Yanımızdan geçerken Teriq bana gülümseyerek selam veriyor fakat Fiona başını sallamakla yetiniyor. Her zamanki gibi mesafeli.

En şaşırtıcı misafir Poppy. Bol, keten bir elbise ve sandaletlerle hoş görünüyor, annesi endişeli bakışlarını sürekli ona kaydırırken Raven Persimmons'la konuşuyor. Fiona'nın, kızın da-iresinden çıkıp insanlarla etkileşim kurmasına izin vermesine şaşıyorum.

Büyük gösterilerden hoşlanmadığım için Mako yalnız kalınca, harman fıçısından şişesini doldururken yanına gidiyorum.

"Hey, sana bir sürprizim var." Hayatta en sevdiği iki şeyin melodramla sürprizler olduğunu bildiğim için entrikacı bir ifadeyle göz kırpiyorum.

Alkolü hemen bırakıyor, şişesini fıçının üstüne koyuyor. "Doğum günü hediyesi mi?"

"Gözlerini kapat," diyorum.

Sözümü dinliyor. Ama sonra bir gözünü aralıyor.

"Gözlerini kapat," diye tekrar ediyorum.

Sabırsızca homurdanarak iki gözünü de sımsıkı kapatıyor. Kanvas çantamın içindeki folyoya sarılı paketi çıkarıyorum. Büyük; neredeyse tabletlerimiz kadar.

"Gözlerini kapalı tutup elini uzat."

"Elime yılan falan mı bırakacaksın? Çünkü bunu yaparsan küçük bir çocuk gibi çılgık atarım ve doğum günümde öyle çılgık atmak istemiyorum."

"Söz veriyorum, yılan değil."

Elini, avucu yukarı bakacak şekilde uzatıyor.

Hediyeyi eline bırakıp, "Doğum günün kutlu olsun. Artık bakabilirsin," diyorum.

Mako önce kaşlarını çatarak eline bakıyor. Folyoyu açıp içindekini görünce gerçekten de küçük bir çocuk gibi çığlık atıyor ve birkaç kişinin irkilip bizden tarafa dönmesine neden oluyor.

“Düşündüğüm şey mi?” Hayretle bana bakakalıyor.

“Aynen.”

“Nasıl?” diye soruyor. “Reed mi buldu?”

“Hayır. Tamamen kendi başıma temin ettim. Üstelik rehin tutulurken.” Sırıyorum. “Bazen gerçekten etkileyici olduğumu düşünüyorum.”

Mako elindeki koca altın çikolataya bakmaya devam ediyor. Hayatında ilk kez nutku tutulmuş gibi.

“Geçen hafta Tierra Fe’de beni rehin tutan insanlardan biriyle arkadaş oldum,” diye açıklıyorum. “Onu gizlice *granos de sol* stoklarına girmeye ikna ettim.”

Mako, “Seni seviyorum,” diyor. “Sana âşığım. Seninle evlenip çocuklarını doğurmak istiyorum. Yani, senin benim çocuklarımı doğurmanı istiyorum. Sadece birlikte çocuk yapıp evlenmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Yüzüne bakıyorum. “Hayır,” diyorum. “Ama doğum günün kutlu olsun.”

Coşkulu bir çığlık atarak beni kocaman kollarıyla havaya kaldırıp döndürüyor. Ben hayatta kalmaya çalışırken Gray yanıma geliyor, sırtarak karşıdaki manzaraya bakıyor.

“Hediyesini verdin galiba.”

Mako sonunda beni yere bırakınca, “Evet,” diye onaylıyorum. “Küçük bir çocuk gibi çığlık attı.”

Gray, “Öyle huyları var,” diye katılıyor.

“Benimle dalga geçmeniz umurumda bile değil.” Mako çikolatadan bir parça koparıp ağzına atıyor, sonra hayatının en iyi orgazmını yaşamış gibi inliyor. Altın renkli maddeyi dilinde yavaşça eritirken yüzü kararlı bir ifadeyle benden Gray’e dönüyor. “Geçen yıl beni bu mutluluktan mahrum bırakan kişiyi affetmiş değilim.”

Gray, “Tabii ki değilsin,” diyor.

"Raven Persimmons adalete teslim edilene kadar rahat etmeyeceğim."

"Senden de başka bir şey beklemezdim, kardeşim."

* * *

Gecenin geri kalanını Gray'le geçiriyorum, ondan öpücüklerle dokunuşlar çalıp aptal şakalarına gülüyorum. Sürekli beni çekip dans etmeye götürüyor, sanırım sadece yakın olmak istiyor ama bunun zerre kadar sakıncası yok. Harman şişemi Luisa'ya uzatıp Gray'in beni kollarına çekmesine izin veriyorum.

Yüzünü boynuma gömmeden önce, "Bu gece tam anlamıyla ateş gibisin," diye mırıldanıyor. Ağzını üstümde hissedince titriyorum, hafifçe ısırp beni kışkırtıyor.

"Şu anda bitiremeyeceğimiz bir şey başlatma," diye uyanyorum, gerçi yalnız kaldığımızda bile bir şeyleri bitirmek için acele etmiyoruz. Henüz seks yapmadık, bu ikimiz için de alışılmadık bir durum galiba. Genelde ikimizin de eğilimi balıklama atlayıp sonuçlarını sonra düşünmek yönünde.

Grubun yanına döndüğümüzde biri şişemi geri uzatıyor. Dans etmekten, şenlik ateşinden dolayı içim yanıyor, o yüzden harmanın kalanını tek dikişte içiyorum; garip tadı yüzünden suratımı buruşturuyorum. Bu seriyi yapan kimse şekeri fazla kaçırmış. O kadar tatlı ki dişlerimi sızlatıyor.

Boş şişeyi ateşe fırlatıyorum, cam çukurda parçalanırken alevler çıtırdayıp gökyüzüne yükseliyor.

"Daireme dönmek ister misin?" Gray kulağıma kısık bir sesle fısıldıyor.

Ona bakıyorum, biraz nefessiz kalmış hâldeyim. "Çok isterim."

Diğerleriyle vedalaşıp patıkaya yöneliyoruz ama birkaç adım sonra nefessizliğimin beklentiden kaynaklanmadığını fark ediyorum.

Nefessizim çünkü nefes almak çok zor.

Kalbim hızlanmaya başlıyor, sonra daha hızlı ve daha da hızlı atıyor. Midem kasılıyor, damarlarıma panik hissi yayılıyor.

Sendeleyerek ilerlerken, "Bir şeyler ters gidiyor," diye fısıldıyorum.

Gray beni tutmaya çalışıyor. "Ne oldu?"

"Ben..." Başım dönüyor. Göğsüm acımaya başlıyor, kasılıyor. Ve dilimde hâlâ o tatlı harman tadı var, midemi bulandırıyor. Zihnim Jim Amca'yla açıklıkta olduğumuz o güne gidiyor.

O aşırı tatlı koku.

Kalbini durdurur, sonra da ölürsün.

"Yürekkökü," diye hırıldıyorum ve sonra her şey kararıyor.

Gürültülü bir nefes alarak uyanıyorum. Kör edici, bembeyaz bir ışık gözlerimi delip geçtiğinde başım ağrıyla patlıyor, panikle nabzım hızlanıyor. Hastane yatağında olduğumu anlamam biraz vakit alıyor.

Buraya nasıl geldim?

Hatırladığım son şey, Mako'nun doğum gününü kutlamamız. Gray'le dans edişimiz.

Ve sonra... her şey yok oldu.

Doğrulmaya çalışıyorum ama vücudum fazla ağır, beynimse hâlâ sersem gibi.

Tanıdık bir ses, "Dur," diye uyarıyor. "Dur, kıpırdama. Yardım edeyim."

Zihnim cevaplara tutunmaya çalışarak hızla dönmeye devam ediyor, en sonunda içindeki karmaşa yavaş yavaş çözülüp daha net anular şekillenmeye başlıyor. Göğsümdeki baskı. İmkânsız, korkutucu derecede hızlı kalp atışım. Baş dönmesi ve sonra-

"Kalbin durdu."

Net görebilmeye başlıyorum.

Gray'in endişeli, yeşil gözlerinin bana baktığını görüyorum. Kolumu tutuyor, doğrulmamı engellemeye çalışıyor.

"Sikeyim, kalbin durdu, Wren." Acı, ses tonunu kalınlaştırıyor, yüzünün rengi onu daha önce hiç görmediğim kadar soluk.

"Nasıl..." Sis perdesini dağıtmaya çalışıyorum. "Nasıl geldim buraya?"

“Fiona kalbini yeniden çalıştırdıktan sonra seni aşağı taşıdım. Şanslıymışız ki hâlâ oradaydı. Genelde partilerden erken ayrılır.” Elimi sıkıyor. “Bazı testler yaptık, eko çektik. Kalbin yepyeni görünüyor.”

“Ama durdu?”

“Dört dakika,” derken sesi çatlıyor. Ondan yayılan saf duyguyu hissediyorum. “Dört dakika boyunca ölüydün... yoktun. Fiona’nın seni düzeltebileceğinden bile emin değildik.”

Siktir.

Birkaç kez göz kırpıp olanları anlamaya çalışıyorum.

“Başım dönüyordu, göğsüm ağrıyordu ve... hatırladığım tek şey bu.”

“Bilincini kaybetmeden önce *yürekkökü* dedin. Belki sayıklıyorsundur diye düşündüm ama...” Yüzü asılıyor. “Zehirlendiğini mi düşünüyorsun?”

Kalbim yeniden hızlanıyor. *Durduğuna* inanamıyorum. Gerçekten *ölmüşüm*.

“Toksikoloji testi yaptınız mı?”

“Hayır, sadece kardiyoloji.”

“Şimdi bir tane yapabilir miyiz? Kimsenin haberi olmadan?”

Gözleri öfkeyle alevleniyor. “Birinin seni öldürmeye çalıştığına gerçekten inanıyor musun?”

“Bilmiyorum. Ama ne olduğunu anlamalıyız.”

“Hemen geliyorum.”

Birkaç dakika ortadan kayboluyor; küçük, siyah bir çanta ve bir tabletle geri dönüyor. Çantayı açıp tek kullanımlık bir test kiti çıkarıyor.

Sertçe, “Elini ver,” diyor.

Elimi uzatıyorum, steril bir bezle siliyor, sonra işaretparmağımın ucunu test iğnesiyle deliyor, birkaç damla kan lamı dolduruyor. Hemen sonra plastik lamı test yuvasına itiyor, cihaz numuneyi çalıştırırken hafif bir uğultu duyuyorum.

Aynı anda Gray tableti açıp bazı sayılar girmeye başlıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

"Bütün numuneler sisteme kaydediliyor ama devredışı bırakıyorum. Böylece test yaptığımızı kimse bilmeyecek."

"Devredışı bıraktığını kimse görebilir mi?"

"Sadece Otorite bakmak isterse görebilir. Ama ne için yaptığımızı bilemezler."

Cihaz bir ses daha çıkarıyor. Ekrandaki mavi ışık yeşile dönüyor, daha hızlı yanıp sönüyor, sonuçların iletildiğini gösteriyor. Gray'in ekranında görünmeleri uzun sürmüyor. Parmaklarını verilerin arasında kaydırıp toksikoloji bölümüne iniyor.

Yüzündeki ifade zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

"Yürekkökü. Gerçi düşündüğümünden daha az var."

Başımı sallıyorum. "Zarar vermesi için çok olması gerekmez. En ufak miktar bile kalbini etkileyebilir, sadece çarpıntı yapsa bile. Tamamen durdurması için de fazla gerekmiyor."

"Evet, biliyorum. Buradaki revirde sıvı yürekkökü şişeleri var."

Bakışlarım sertleşiyor. "Öyle mi? Neden?"

"İdam yöntemi," diye itiraf ediyor. "Ağır suçların cezası ölüm ama mahkûma yöntemi seçme hakkı tanıyoruz. Bazıları kafalarına sıkılann bir kurşun yerine bir bardak yürekkökünü tercih ediyor."

"Yani kaynağı burası olabilir mi?" Her an birinin ortaya atmasını bekler gibi revirin etrafına bakıyorum.

"Evet ama pek olası değil. Bütün ilaçlar kayıtlı ve kilit altında tutuluyor. Buradan bir şeyi fark edilmeden çıkarmak zor olur." Duraksıyor, gözlerine öfkenin yerleştiğini görüyorum. "Böyle bir şeyi sana kim yapabilir?"

Yavaş yavaş nefes alıyorum. "Bilmiyorum. Ama burada düşmanlarım var."

"Düşman biraz abartı oluyor."

"Karra—"

İnanamayarak, "KC'nin yaptığını mı düşünüyorsun?" diyor.

"Hayır, sadece söylüyorum. Kimin yapmış olabileceğini sordun. Karra bir ihtimal. Evlyenne de belki."

"Ev asla yapmaz. Karra da."

"Ama biri yaptı."

Parmağını ekranda kaydırıyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sonuçları silip test kuyruğunu boşaltıyorum."

İşini bitirince yanına oturuyor, sonra öne eğilip dudaklarını benimkilerin üstüne kararlı bir öpücükle bastırıyor. Bir an alnımı alnuna yaslayıp bunların ne anlama geldiğini düşünüyorum. Bu gece biri beni zehirlemeye çalıştı. Kalbimi durdurmak için.

"O harmanın tadının garip olduğunu fark etmiştim," diye mırıldanıyorum. "Fazla tatlıydı. Ama hiç üstüne düşünmedim."

Gözleri kısılıyor. "İçkiyi sana kim getirdi?"

"Hiç kimse. Kendim doldurdum. Ama dans ederken şişeyi Luisa'ya verdim."

"Lu böyle bir şey yapmaz. Şişeyi o mu geri verdi?"

"Hatırlamıyorum." Gray'le grubun yanına döndüğümüzde şişeyi bana kimin verdiğini hatırlamaya çalışarak zihnimi zorluyorum. Aklıma bir şey daha geliyor. "Ya başkasının şişesinden içtiysem?"

Nefesi kesiliyor. "Doğru. Bildiğimiz kadarıyla asıl hedef sen bile olmayabilirsin."

"Otorite'ye söylemeli miyiz?"

"Hayır. Bence aramızda kalması gerekiyor."

"Bence de. Dikkatli olalım derim. Belki bu bilgiyi bir şekilde suçluya karşı kullanabiliriz. Bir-iki ipucu bırakırız. Tekrar denemelerini sağlarız."

İç çekiyor. "Kendini yem olarak kullanmayı mı öneriyorsun?"

"Gerekirse." Omuz silkiyorum. "Şimdilik sadece kendim doldurmadığım hiçbir içeceği kabul etmeyeceğim."

Gray parmak uçlarıyla çeneme dokunuyor. "Bir daha böyle bir şey olmayacak," diyor, sesi de ifadesi kadar vahşi. "Biri bu bokları tekrar denerse önce cesedimi çiğnemesi gerekecek."

Ben cevap veremediğim kapıdan Fiona'nın sesi geliyor.

“Wren,” diyor. “Güzel. Uyanmışsın.”

Hızlı adımlarla yanıma gelirken yüzündeki endişenin samimi olduğunu görmek beni şaşırtıyor, ayakkabıları zeminde sertçe yankılanıyor.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyor.

“Gayet iyiyim. Beni hayata döndürenin sen olduğunu duydum. Teşekkür ederim.”

Bakışlarını test kitine kaydırıyor, sonra kaşlarını çatarak Gray’e bakıyor. “Toksikoloji testi mi yaptınız?”

Umursamaz bir sesle, “Evet, yaptık,” diyor. “Herhangi bir kötü niyet olup olmadığını kontrol etmek için. Wren’in kalp sorunlarına yatkın olmadığı düşünülünce. Ama kan sonuçları temiz çıktı. Bu gece ne olduysa Wren’in kanunda yoktu. Birisi ona zarar vermeye çalıştıysa diye sonuçlan sildim. Son sorduğumuzu düşünmelerini istemiyorum.”

“Kan temizdi...” Fiona bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Gray’le birlikte başımızı sallayınca gözlerini bana çeviriyor. “Daha önce hiç kalp rahatsızlığın olmadı mı?”

“Hiç olmadı. Ama bu gece rasgele kalp krizi benzeri bir durum yaşamış olabilirim. Belki dansı fazla abarttım ya da fazla stim aldım.” Yalan ağzımdan kolayca çıkıyor, Gray’in gözlerinde kısa bir parıltı fark ediyorum. Onaylıyor.

Fiona sertçe, “Stim mi aldın?” diye soruyor.

“Evet,” diye yalan söylüyorum çünkü insanların stim aşırı dozundan öldüğü bilinen bir şey. “Genelde kullanmam; belki vücudum kaldıramamıştır?”

“Mümkün olabilir,” diyor. “Evet. Muhtemelen ondandır.” Diliyle *cık cık* sesi çıkarıyor. “Herkes o zehirden uzak durmasını söyleyip duruyorum.”

Kahkahamı zor tutuyorum.

Evet.

Zehirden kesinlikle uzak durmam gerek.

SORGULAMA TUTANAĞI

Tarih: YÇ 05/12/11

Saat: 21.03

Sorguyu Yürüten Kişi: Yüzbaşı Jerrika Quinn.
Gümüş Elit

Şüpheli: Albay Marina Serrano. Kalay Blok
[devamı]

Serrano: Kolay değildi tabii ki. Jake'le kızımı bir
yıl arayla kaybetmek.

Quinn: Buna rağmen izin talep etmediniz.

Serrano: Ben yas içinde debelenen biri değilim.
Yüzbaşı. Kendimi oyalayarak başa çıkıyorum.
Çalışarak. Geleceğe odaklanarak.

Quinn: Çocuğunuz için tören düzenlememeyi
tercih ettiniz ama kocanız için düzenlediniz.

Serrano: Jake'e Kumanda cenazesi yapıldı.
rütbesindeki bütün askerler için zorunlu olan
bir uygulama.

Quinn: İlginç.

Serrano: İlginç olan ne?

Quinn: Onun adını söylüyorsunuz. Sık sık. Ama
kızınızın adını söylemiyorsunuz. Stella'ydı.
değil mi?

Serrano: Evet.

Quinn: Kızınızı sever miydiniz. Albay?

Serrano: Ne biçim bir soru bu? Elbette severdim.

Quinn: Aykırı mıydı?

Serrano: Bildiğim kadarıyla hayır. Ama sadece beş yaşındaydı. Büyüyünce yetenekleri ortaya çıkabilirdi.

Quinn: Nasıl bir çocuktuk?

Serrano: O... güzeldi. Gözleri inanılmaz derecede güzeldi. Jake gözlerinin benimkilere benzediğini söylerdi ama onunki çok daha parlaktı, bilgelikle doluydu. Çocuktuk ama bazen o gözlere baktığımda bu dünya hakkında, hayat hakkında benden çok daha fazlasını biliyormuş gibi hissederdim. Ve cesurdu. Hiçbir şey onu korkutmazdı. Asla. Diğer çocukları ağlatan ya da dehşet içinde çılgılık attıran şeyler? Onların karşısında irkilmezdi bile. Benim kızım öyleydi. Benim kızım hesaba katılması gereken bir güçtü. İnanılmaz şeyler yapacaktı.

Quinn: Neden adını söylemiyorsunuz. Albay?

Zaman her zamanki gibi akıp gidiyor, hiç farkına varmadan yaz ortası geldi bile. Hançer'e geleli sekiz aydan fazla olduğuna inanmakta zorlanıyorum. O helikoptere binmeden önce Gray savaşa hazır olup olmadığını sorduğunda hemen çatışmaya dalacağız, Nokta'yı bombalayacağız, Meclis Binası'na saldıracağız, Travis'i ve bütün Kumpanya'yı devireceğiz sanmıştım.

Meğerse savaş denen meret çok, çok yavaş ilerliyormuş. Bütün taşların yerli yerinde olması lazımmiş. Şahlar, vezirler ve atlar daha büyük planları yaparken bütün piyonların yerlerine geçmesi gerekiyormuş.

Satrançtan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Birinin içkime yürekkökü koymasının üstünden üç ay geçti ama kim olduğunu öğrenmeye yaklaşabilmiş bile değilim. Geçen gün Hawkins'e, birine kışkırtma gücüyle gerçekleri söyletip söyletemeyeceğimi sordum. Hançer'de dolaşıp altını kullanarak rasgele insanları beni öldürmeye çalışıp çalışmadıklarını söylemeye zorlayabileceğimi düşündüm fakat bildiği kadarıyla mümkün olmadığını söyledi.

"Denedin mi?" diye meydan okuduğumda gözlerini devirip, "Tabii ki," dedi. "İşe yarasa bile" dürüst olup olmadıklarını teyit etmenin bir yolunun olmadığını açıkladı. İnsanları konuşmaya zorlayabilirsiniz ama bu, doğruyu söyleyecekleri anlamına gelmiyor.

Bu sabah atış alanına giderken Adrienne beni telepatiyle savaş odasına çağırıyor. Otorite'nin geri kalanı da oradadır diye

düşünüyorum ama yalnız; kalçası masaya yaslanmış, kızıl saçları omuzlarına dökülmüş.

"Bu gece güvenlik ekibine senin de katılmanı istiyorum," diyor.

"Görev için mi?"

Başını sallıyor. "Semtlerde toplantım var."

"Kiminle?"

"O bilgiye erişim iznin yok. Sadece gözüne ve tüfeğine ihtiyacım var."

"Ulaşımı kim sağlayacak?"

"Henley."

Gray'in gelmemesine şaşırıyorum. Birden fazla Otorite üyesinin aynı anda sahaya çıktığını pek görmedim.

Kaşını kaldırarak, "Önce Jasper'la buluşmak için duracağız," diyor. "Teğmeni görmek isteyebileceğini düşündüm."

Bu haber moralimi yükseltiyor. Oyuk'ta bıraktığımızdan beri Xavier'i görmedim de onunla konuşmadık da. Kitty aracılığıyla ara sıra haber alıyorum ama alaycı gülümsemesini görüp o iğnелейici sesini bizzat duymak fena olmaz.

Adrienne, "Saat yirmi üçte çıkacağız," diyor.

Akşam yemeğinden sonra Gray'le dairesinde oturuyoruz ama Adrienne'in toplantısını sorunca tek kelime etmiyor.

"Otorite işleriyle ilgili yalnızca bilmen gereken kadarını biliyorsun," diye hatırlatıyor. "Görevin sadece takviye ve destek."

"Gerçekten söylemeyecek misin?" diye şikâyet ediyorum.

"Gerçekten söylemeyeceğim." Sonra beni kendine çekip, kafamı allak bullak edene kadar dudaklarımı öperek dikkatimi dağıtıyor.

Hâlâ seks yapmadık. Nedenini bilmiyorum. Sürekli takılıyoruz ama sanki bir şey, bizi bir sonraki aşamaya geçmekten alıkoymuyor gibi. Karra'nın, Gray'in her şeyi yüzeyde tutma ihtiyacıyla ilgili söylediği şeyleri düşünüp duruyorum, aynı şeyin seks hayatını da etkileyip etkilemediğini merak ediyorum. Öpüşüyoruz, gülüyoruz, birbirimizi tatmin ediyoruz fakat o daha ile-

ri seviyedeki yakınlık? Onu ertelemekten memnun görünüyor. Benim için de sorun değil.

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da hâlâ... küçücük de olsa... Cross'a ihanet ediyormuşum gibi geliyor.

* * *

C Senti'nde, zihinleri aynışmış insanları gördüğüm hastaneden çok uzak olmayan bir meyhanede buluşuyoruz. Keşke Cross'la hâlâ konuşuyor olsaydık da bizzat gördüğünü iddia ettiği zihin bozulma vakaları hakkında bana bilgi verseydi ama artık bağlantı kurmaya çalışmıyorum, denemeyi bırakalı uzun zaman oldu.

Cross'u kaybettim. Kurt'u da aynı şekilde. İtiraf etmek acı veriyor, kabullenmek daha da zor ama artık başka seçeneğim kalmadı. Bana ulaşmıyor, ben de dostluğu için yalvaracak değilim. Seçimini yaptı.

Xavier gelip bana sıcak bir kucaklamayla sarılıyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum, sadece arkadaşım olduğu için değil, aynı zamanda Cross'la aramdaki son bağ oymuş gibi geldiği için.

"Vefalı hayatı nasıl gidiyor?" diye soruyorum. Harika görünüyor; saçları uzamış, yüzü de çekici, dağınık bir sakalla kaplı. Gözlerinde, Hançer'deyken nadiren gördüğüm bir hafiflik var.

"Ah, tahmin bile edemezsin, Darlington."

Uzun uzun Oyuk'u ne kadar sevdiğini anlatmaya başlıyor. Tabii ki ne kadar sık seks yaptığını da. Ve şaşırtıcı şekilde Jasper'ın tedarik işlerine karıştığından da bahsediyor.

Sırta sırta, "Yani Gümüş Blok teğmenliğinden kaçakçılığa mı geçtin?" diyorum.

"Öyle deme, epey ilginç bir iş kolu."

"Sadece tehlike hoşuna gidiyor, başka bir şey yok aslında."

"O da var."

Jasper selam vermek için yanımıza geliyor. Sarılmıyoruz ama beni gördüğüne memnun olduğu belli. Sırf kendisi için bütün meyhaneyi nasıl boşalttığını sorma zahmetine girmiyorum. Adamın bağlantıları var ve bu mahremiyet de hoşuma gidiyor.

Jasper'la Adrienne içki doldurmaya giderken Xavier yüzümü inceliyor, sesini alçaltarak soruyor, "Cross'la konuştun mu?"

"Hayır. Artık bana ulaşmıyor."

Gözlerinde bir anlığına... bir şeyin parladığını görüyorum. Tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum. "Hâlâ o pilotla mı birlikte?"

"Öyle gibi. Neden? Bu konuda kızgın mısın?"

"Hayır. Mutlu olduğun sürece sorun yok." Omuz silkiyor. "Belki senin açından böylesi daha iyidir."

"O ne demek?"

"Hiçbir şey. Kendin söyledin. Sana ulaşmıyormuş."

"Evet ama neden? *Sen* mi iletişime geçtin?" diye üsteliyorum.

"Seni Karadiyar'dan geçirmemi istediğinden beri konuşmadık." Xavier hafifçe küfrediyor. "Hasiktir. Neredeyse bir yıl oluyor."

Sesindeki hüznü duyuyorum. Cross'la ikisi hayatları boyunca çok iyi dosttu ve şimdiyse... sessizlik. Tabii ki canını sıkıyordur.

Jasper ile etkileşimlerini izlerken Xavier'in, Cross'un yerini dolduracak birini bulmaya çalışıp çalışmadığını düşünmeden edemiyorum. Aralarından su sızıyor. Xavier kaçakçılık işine girdiğine göre artık *gerçekten* de aralarında su sızacak kadar mesafe kalmamış. Yeni bir yakınlıkları olduğu belli. Tam anlamıyla samimi değiller ama Xavier Oyuk'a taşındığından beri belli ki kaynaşmışlar.

Adrienne lavaboya gitmek için çıkınca Jasper rahat adımlarla yanımıza dönüyor, beklentiyle Xavier'e bakıyor. "Söyledin mi?"

Xavier ona sert bir bakış atıyor; yüzü açıkça, *Neden öyle dedin ki şimdi?* diyor.

Bir anda savunmaya geçiyorum. "Neyi söyleyecekmişsin bana?"

"Ortak arkadaşınızla ilgili." Jasper bana imalı imalı bakınca, tepem atmaya başlıyor.

Eğer Xavier, Cross'un Modifiye olduğunu söylediyse...

Xavier'in gözlerindeki yatıştırıcı parıltı gözümden kaçmadı.

“Jas, üste bir yüzbaşıyla birlikte olduğunu biliyor. Hani Aykırı ile Asal arasındaki yasak aşk; o bilindik skandal hikâyelerden.”

Böyle diyerek Cross’un sırrının güvende olduğunu söylemiş oluyor, umarım rahatladığımı gizleyebiliyordumdur.

Jasper omuz silkiyor. “Olur böyle şeyler, Wren. Ama o Kumanda götlerinden uzak durman senin adına daha iyi–”

Xavier iyi huylu bir ifadeyle, “Hey,” diye itiraz ediyor.

Jasper, “–ve açıkçası, yüzbaşının yoluna devam etmiş olması muhtemelen iyi bir şey,” diye bitiriyor.

Başımı Xavier’e çeviriyorum, o da sessizce küfrediyor.

“Nasıl yoluna devam etmiş?”

Yüzündeki tereddüdü fark ediyorum. “Bak, söylemek istemedim... Aslında *söyleyecektim* ama sonra seni gördüm, konuşmaya başladık ve bunu duymana gerek olmadığını fark ettim.” Jasper’a azarlayıcı bir bakış atıyor. “Jasper’ın da illa gelip içine etmesi gerekti.”

Huzursuzca, “Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?” diye soruyorum.

“Cross başka kadınlarla görüşüyormuş.”

Vücudumdaki bütün hücreler buz kesiyor. “‘Kadınlar’ mı? Birden fazla mı?”

Xavier rahatsız rahatsız kıpırdanıyor. “Yani, birden fazla mı bilmiyoruz ama Haven’a birden fazla kez gitmiş.”

Gözlerimi kısıyorum. “Daha neler. Haven’a gidiyorsa sadece içmek içindir. Cross üst kattaki odalara gitmez.”

İki adam da hiçbir şey söylemiyor.

İsrar ediyorum, “Gitmez.”

Jasper iç çekiyor. “Kusura bakma, tatlım ama gidiyor.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye meydan okuyorum.

“Gördüm,” diye cevap veriyor.

“Cidden.” Sesimden şüphe akıyor. “Haven’da, Cross Redden’i başka bir kadınla gördün.”

“Evet.”

“İnanmıyorum.”

“Ama gerçek bu. Yanlışlıkla içeri girdim. Aslında komik bir hikâye. Ya da ben öyle sanmıştım. Ama sonra teğmene anlattığımda gülmedi.”

Hayır. Hâlâ inanmıyorum. Kafamda hemen bütün ihtimalleri değerlendirmeye başlıyorum, bir düzine soru birbirine giriyor.

Evet, ben de yoluma devam ettim.

Ve evet, Gray’le takılıyorum.

Ama Cross’un başka biriyle yakınlaştığını düşünmek kalbimi bir milyon parçaya ayırıyor.

İnatla, “Hayır,” diyorum.

Jasper şefkat dolu gözlerle bana bakıyor.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar elini uzatıp enseme sarıyor.

“Ne yapıy-” diye başlıyorum.

“Jas-”

Xavier itiraz ediyor.

Ama artık çok geç.

Kafamdaki varlığını hissediyorum, enerjisi telepati frekansında yükseliyor, sonra aniden gözlerimin önünde bir izdüşüm görüntüsü belirliyor.

Ama bu normal bir izdüşüm değil. Bunlar donuk görüntüler değil. Bu... yaşanmış bir anı mı?

Dalga dalga üstüme çöküp duyularımı sarıyor, zihnimde titreşiyor. Garip bir his. Uzaktan gözcülük yapmak gibi. Jasper’ın hissettiklerini hissetmiyorum ama onun gördüklerini ve duyduklarını *görüp duyabiliyorum*, kafamın içinde film gibi oynuyor.

Bir kapıya yaklaşıyor. Eskilikten çatlamış, ağır, meşe bir kapı. Açtığında gıcırdıyor ve gözünün önündeki beklenmedik manzara karşısında irkiliyor.

Cross.

Gömleğini giyiyor. Koyu saçları dağınık.

Yatakta yatan bir kadın var. Genç ve güzel, uzun saçlı, yanakları kızarmış. Çarşaflar vücudunun sadece yansını örtüyor; göğüsleri açıkta.

Cross ayağa kalkıyor, pantolonunun fermuarı açık.

Kadın gitmeden önce onu aşağı çekip dudaklarını dudaklarına bastırıyor.

Kafamın içinde Jasper'm şaşkın kahkahası yankılanıyor.

Ağır ağır, "Of," deyişini duyabiliyorum. "Affedersin, abi."

Cross sert sert kapıya bakıyor, mavi gözleri rahatsızlıkla dolu. Jasper'a baktığını biliyorum ama sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi geliyor.

Öfkeyle Jasper'ın elini ensemden itiyorum. Cross'un yüzünün görüntüsü duman bulutu gibi dağılıyor.

"Yapma," diye çıkışıyorum. Gözlerimin yandığını hissetmek beni dehşete düşürüyor. "Ne bok yemeye böyle bir şey yaptın? Neydi bu?"

Hançer'deki ilk görüşmemizde Adrienne'in geçmişte gördüğüm şeyleri izdüşüm olarak gönderip gönderemediğimi soruşunu hatırlıyorum ama birinin böyle bir şeyi gerçekten yapabileceğine ancak şimdi inanıyorum. Geçmiş izdüşümü yapacak son insanın kesinlikle Jasper Reed olacağını düşünürdüm.

Xavier, Jasper'a, "Göt," diye mırıldanıyor.

Kaçakçı sadece omuz silkiyor. "Bilmesi daha iyi. Adam başka birileriyle sikişirken onun için yanıp tutuşmasının anlamı yok."

İçime bir acı saplanıyor ama olanları anlamlandırmaya vaktim olmuyor çünkü Adrienne geri dönüp sert bir tonla sesleniyor.

"Vedalaşın, Darlington. Gitme vakti."

* * *

Adrienne bir şeylerin ters gittiğini hissediyorsa bile dile getirmiyor. Bizi arabayla hedefimize doğru götürürken pencereden dışarı bakıyorum ama görebildiğim tek şey Cross. Başka biriyle seks yaptıktan sonra pantolonunun fermuarını çekişi.

Kendimi berbat hissediyorum, aynı zamanda böyle hissettiğim için kendime kızıyorum çünkü aramızdaki şey çok uzun zaman önce bitti, artık umurumda olmaması lazım.

Kendimi önümdeki göreve odaklanmaya zorlayıp Cross'la ilgili bütün düşünceleri kafamdan itiyorum. Adrienne'in toplantısı semtin sınırındaki eski bir tren istasyonunda. Beni bir buçuk kilometre uzakta indiriyor, yolun kalanını yürüyerek tamamlıyorum.

Bulunduğum konum geniş, harabe binayı kusursuz şekilde görmemi sağlıyor ve mesafe kısa olduğu için gözcüye ihtiyacım yok. Buradaki hava pas ve çürüme gibi kokuyor. Eskiden bir ulaşım merkeziydi muhtemelen ama istasyon artık çökmek üzere. Raylar pas tutmuş, altlarındaki kütükler kırılmış ve termitler tarafından yenmiş ya da hava koşulları yüzünden aşınmış.

Alanı inceleyip dürbünümünden görünen her noktayı tarıyorum. Sonunda, ilerlemek için onayımı beklerken mesafesini koruyan Adrienne'le bağlantı kuruyorum.

"Bir araç çoktan gelmiş," diye bildiriyorum. "Zırhlı. Kapıda bir muhafız var. Termal görüş içeride iki sıcak vücut olduğunu gösteriyor."

"Anlaşıldı."

Taramamı bitirip çevrenin güvenli olduğundan emin olduktan sonra, "Temiz," diyorum.

Bir dakikadan kısa süre sonra karanlık yolda kendi aracımız beliriyor; farları geceyi ortadan ikiye bölüyor. Dikkatimi istasyonun kendisinde tutuyorum. Pencereilerin büyük kısmı tahtalarla kapatılmış ve açıkta olanlar da kalın toz tabakalarıyla örtülü, bu da içeri bakmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyor. Sadece biri içerinin kısmen görünmesini sağlıyor.

Adrienne'e rapor veriyorum. "Ön kapının solunda kal. Bana görüş açısı sağlayan bir pencere var."

"Anlaşıldı."

Araba durunca adrenalin damarlarımda uğuldamaya başlıyor. Yıllarımı çiftlikte bir tüfeğin dürbününden bakarak geçirdim. Bazen Jim Amca'yla dağlarda avlanırken saatlerce sessiz sessiz otururduk. Beklemeye, sessizliğe, etrafımdaki her şeye karşı hissettiğim aşırı farkındalığa alışığım. Rüzgârın sesine, uzakta hareket eden bir gölgeye olan duyarlılığıma.

Adrienne arabadan iniyor, nedenini bilmiyorum ama içgüdülerim beni uyarırcasına çılgık atıyor. Kafamın içinde alarmlar çalıyor. Bu görevle ilgili bir şeyler bana ters geliyor fakat Adrienne durumdan hiç rahatsız görünmüyor.

İsteğimi yerine getiriyor, o pencereye yakın duruyor. Kızıl saçlarını arada sırada seçebiliyorum ama kiminle görüştüğünü göremiyorum. Termal görüşüm üç ayrı ısı kaynağı gösteriyor. İki pencerenin yanında, biri kapıya yakın. Muhtemelen muhafız.

Tamamen hareketsiz kalıyorum, nişanım pencereye kilitlenmiş durumda. Neredeyse on dakika geçiyor. Kafamı meşgul edecek bir şey olduğu için çok memnunum çünkü Adrienne'in güvenliği artık endişe olmaktan çıktığı anda Jasper'ın gösterdiği şeyi düşüneneceğimi biliyorum, şu anda dağılmamam lazım.

Şimdi olmaz.

Beş dakika daha geçiyor, sonra sesini kafamın içinde duyuyorum.

"Bitiriyoruz. Olduğun yerde kal."

Neyi bitiriyoruz?

Neydi ki bu görüşme?

Olduğum yerde kalmaya devam ediyorum. Yarım dakika daha geçiyor. Sonra pencerenin yanında bir hareketlenme oluyor.

"Çıkıyorum."

"Anlaşıldı."

Nişanımı kapıya kaydırmak üzereyken başka bir hareket bulanıklığı dikkatimi çekiyor. Pencerenin önünden geçen başka bir silüet. Parmaklarım tüfeğimi kabzasını daha sıkı kavlıyor, işaretparmağım tetikte bekliyor.

Ateş etmek istesem bile figür bunu yapamayacağım kadar hızlı hareket ediyor.

Ama yüzünü seçemeyeceğim kadar hızlı değil.

Gölgelerin arasında kalmış fakat kolayca tanınır durumda. O yakışıklı yüz hatlarını tanıyorum. Kardeşininkilerden biraz daha koyu olan o mavi gözleri.

Travis Redden.

Hissettiğim şoku Hançer'e dönene kadar üstümden atamıyorum. Adrienne ne kadar dalgın olduğumun farkında ama umarım bunu Xavier'le yeniden görüşmeme bağlıyordur. Her halükârda, beni konuşmam için zorlamıyor.

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor.

Travis Redden'le neden görüşüyordu?

Düşmanla işbirliği mi yapıyor, yoksa düşman mı bizimle çalışıyor?

Bunu başka kim biliyor?

Sikeyim, ne işler dönüyor böyle?

Sorularımı kime soracağımı bilmiyorum. Gray biliyor mu? Otorite biliyor mu? Olan bitenden haberi olmayan tek kişi ben miyim? Ve Gray *bilmiyorsa*, pat diye söylemek de istemiyorum. Bu, öncesinde iyice düşünmeden ortaya dökülemeyecek kadar hassas bir bilgi.

Gray mesaj göndermiş fakat konuşmaya hazır değilim, o yüzden cevap vermiyorum. Kendi odama gitmeye de hazır değilim, gece yarısı olmasına rağmen Çıkıntı'ya çıkıp karanlık ağaç tepeleriyle yıldızlarla süslenmiş gökyüzüne bakıyorum.

Ne kadar oturduğumdan emin değilim ama sonunda hava kilidinin açılırken çıkardığı o emme sesini duyuyorum.

"Wren?" Tabii ki Gray.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Sesimdeki donukluğu duymamasını umuyorum.

"Aramalarına cevap vermeyince kameralara baktım." Yanıma yürüyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık." Ayakta kalıp yukarıdan bana bakıyor. "Neden buraya geldin? Adrienne operasyonun sorunsuz geçtiğini söyledi."

"Evet, öyle denebilir galiba."

Kıta'nın Generali'yle buluşmayı *sorunsuz* sayarsak tabii.

"Ne oldu o zaman?"

"Hiçbir şey yok," diye ısrar ediyorum. "Kişisel meseleler sadece."

Bu lafımın üstüne inanamaz bir kahkaha atıyor. "Asıl o zaman anlatman lazım. Aramızdaki şeyler son derece kişisel."

Haksız değil ama...

Sabırsızca, "Wren," diyor.

"İnan bana, benimle bu konuyu konuşmak istemezsin."

"Ona ben karar versem nasıl olur? Üzgünsün. Nedenini bilmek istiyorum."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Cross başka biriyle birlikteymiş."

Donakalıyor.

Yüzünden bir şeyler geçiyor. Tekinsiz ve hoşnutsuz bir şey.

Yüzümü tekrar ağaçlara çevirerek, "Gördün mü?" diye iç çekiyorum. "Söylemiştim. Bu konuda benimle konuşmak istemezsin."

Gray bir süre sessiz kalıyor fakat yerinden kıpırdamıyor. Konuştuğunda sesi gergin.

"Onu seviyordun."

Cevap vermem uzun sürüyor. "Evet."

"Ben aranızdaki sadece fiziksel bir şey sanıyordum. Gümüş Elit'teyken odana gizlice girip çıkmalar. Sıradan takılmalar."

Yavaş yavaş başımı sallıyorum. "Hayır, ondan daha derindi."

Burun kıvrıyor. "Tabii. Cross Redden *derin* biridir çünkü."

"Her zaman acımasız götün teki değil." Cross'la ilgili ko-

nuşmak istemiyorum ama herkesten çok Gray, insanların göründüklerinden fazlası olabileceklerini bilmeli. "Onu gerçekten tanıma fırsatım oldu." *Onu bütün hayatım boyunca tanıyordum.* "Hatta beni annesiyle bile tanıştırdı."

Gray'in gözleri kısılıyor. "Vinessa Redden'le mi tanıştın?"

"Evet." Yutkunuyorum. "Sadece fiziksel bir şey değildi."

Kısa bir sessizlik daha oluyor.

En sonunda, "Haklısın," diyor. "Bu konuda konuşman gereken kişi ben değilim."

Gücsüzce başımı sallıyorum. "Hayır, değilsin."

"Sabah görüşürüz."

Bir yanım peşinden gitmem gerektiğini biliyor. Şu anda birlikte olduğum kişinin kendisi olduğunu ve Cross'un benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyip içini rahatlatmam lazım. Ama yalan söyleyemem.

Zaten hissettiğim şeyleri de açıklayamam çünkü ben hayatıma devam *ettim*. Gray'le birlikte olmak hoşuma gidiyor. Gerçekten gidiyor. Bana iyi geldiğini düşünüyorum.

Yine de Cross'u o kadınla yan yana gördüğüm görüntü bey-nime kazınmış durumda ve onu her düşündüğümde kalbim lime lime ediliyormuş gibi geliyor.

Gözyaşlarım onları silmeme fırsat bulamadan akıyor.

"Bebeğim?"

Hava kilidinden çıkan Tana'yı görünce irkilerek sıçıyorum. Yüzümü görünce gözleri büyüyor.

Çaktırmadan gözyaşlarımı siliyorum. "Ne işin var burada?"

"Gray az önce kapımı çaldı. Bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

Bu sözü beni daha da ağlatıyor. Sikeyim. Kendi kıskançlığıyla ve başka bir adam yüzünden üzgün olduğumu görmenin tetiklediği güvensizliklerle boğuşurken bile beni, teselli etmesi için bir arkadaş gönderecek kadar önemsiyor.

Tana, "Ah," diyor. "Ağlıyorsun."

Gözyaşlarının arasından yüzüne bakıyorum. "Yani?"

“Seni daha önce ağlarken görmemiştim hiç, çocukken bile.”

Haklı. Duygularımı saklama konusunda her zaman iyiydim. Ama bu konu beni, içimde tutamayacağım kadar üzüyor.

Tana yanıma oturup kolunu omzuma atıyor. Biraz daha yanaşıp başımı ona yaslıyorum.

“Bu gece görevden önce Jasper Reed ve Xavier’le görüştüm, Cross’un hayatına devam ettiğini söylediler.” Acının arasından yutkunuyorum. “Başka kadınlarla birlikte olmuş.”

“Öyle bir şeyi nasıl bilebilirler ki?”

“Jasper geçmişte gördüğü şeyleri izdüşüm olarak gösterebiliyor.”

Ani bir nefes alıyor. “Öyle bir şey mümkün mü ki?”

“Belli ki mümkünmüş. Anıyı bana *gösterdi*. Film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Nokta’daki bir genelevde, Cross’u yatakta başka bir kadınla yakalamış. Gördüm.”

“Of, canım benim, çok üzgünüm.”

Göğsüm sıkışıyor, yeni bir duygu dalgası yükselip taşmak üzere. “Ben yoluma devam ettim. Onun da ettiğini umursamam lazım.”

“Umursayacaksın tabii ki. Bitmiş olması, umursamayı kestiğin anlamına gelmez.”

“Bu kadar üzülmem Gray’e haksızlık.”

“Muhtemelen,” diye kabul ediyor.

“Sağ ol ya.”

Tana gülüyor. “Yeni adam, eski adamla ilgili hiçbir şey duymak istemez. Ama üzülmek de yas tutmak da normal.”

Tanrım, gerçekten de yas tutuyormuşum gibi geliyor. Cross’a kendimden o kadar çok parça verdim ki. Hayatım boyunca sakladığım kandamgamı ona gösterdim. Kendimi ona açtım, sonra da onunla kaçmayı reddettim. Üzülmeye hakkım yok. Ondan gerçekten vazgeçmem lazım.

Titrek bir nefes alıyorum, gözyaşlarım kuruyor. “Sağ ol, Tan.”

“Her zaman.”

Aramız artık iyi galiba. Ruhunun derinliklerinden yayılan o

kırgınlığı ve öfkeyi hissetmiyorum artık. Ruh hâli daha iyi geliyor, bunun sonucunda bizim aramız da düzeldi.

Yanımda olduğu için mutluyum. Jim Amca gittikten, şimdi Kurt da benden koptuktan sonra en eski arkadaşım o. Eski hayatımla aramdaki tek bağ ve bu lanet dünyada kendimi tamamen kaybolmuşum gibi hissetmemi engelleyen tek şey.

* * *

Gray kahvaltıda yoktu. Öğle yemeğinde de onu görmüyorum. Saint'le Henley'ye sorduğumda Otorite'nin bütün gün savaş odasında olduğunu söylüyorlar. Adrienne'in dün geceki gizli toplantısıyla ilgili olup olmadığını merak ediyorum.

Travis Redden'le yaptığı gizli toplantı.

Otorite biliyordur herhalde.

Değil mi?

Öğleden sonra verdiğim silah dersine odaklanmam neredeyse imkânsız, bu da muhtemelen silah güvenliği açısından pek uygun bir durum değil. Sonunda Zak'e kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum, o da dinlenmemi söyleyerek beni gönderiyor. Daireme dönüp dün gece Jasper'ın bana gösterdiği şeyin üstüne düşünmemeye çalışıyorum.

Bu sabah neredeyse Cross'a uzanacaktım. İstek o kadar güçlüydü ki resmen *tadını* alabiliyordum. Ama direndim. Eğer başka biriyle yatıyorsa artık beni unuttuğu açık, benim de onu unutmam lazım.

Şu anda görmek istediğim tek bir adam var, o da Gray. Gözlerinin içine bakıp iyi mi değil mi görmem lazım. Cross'la aramızın düşündüğünden daha ciddi olduğunu öğrenmesine kızgın ya da kırgın olmadığından emin olmalıyım.

Fakat Gray ortalarda yok, mesaj gönderdiğinde sabırsızlığım zirveye ulaşmış durumda.

Seni bu gece bir yere götürmek istiyorum. Gün batımından sonra hazır olabilir misin?

Ekрана bakakalıyorum. Başka bir şey söylemeyecek mi? Dün gece beni başka bir adam için ağlarken yakaladı, bütün gün benden uzak durdu, şimdi de beni bir yere mi götürmek istiyor?

Yine de hemen cevap veriyorum.

Tabii ki.

Hangarda buluşalım.

Onu gün batımından önce görüyorum, akşam yemeğinde yemekhaneye katılıyor. Elini saçlarının arasından geçirip bir sandalyeye yorgun argın çöküyor. Yanıma yerleşirken masanın üstünde eli elime hafifçe değiyor, sadece hafif bir dokunuş ama bu temas, âdeta elektrik çarpması gibi hissettiriyor. Bu dokunuşu memnuniyetle karşılıyorum, *onu* üzmüş olabileceğim düşüncesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark ediyorum. Gray'in üzülmesini kesinlikle istemiyorum. Mutlu olmasını istiyorum.

Henley keyifli bir ifadeyle, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Gray inliyor. "Savaş odası bugün gerçekten adının hakkını veriyor."

Bu sözü Evlynn'e güldürüyor. "Nasıl yani?"

"Adrienne'la Kallister birbirine girmiş durumda."

"Neyle ilgili?" diye soruyorum, yüzüm hafiften asılıyor.

Gray, "Adrienne bir görev önerdi. Riskli bir görev," diye itiraf ediyor.

Geriliyorum. Tesadüf olamaz. Dün gece Kıta'nın lideri Travis'le buluştı; şimdi de tanıdığım en soğukkanlı insanlardan biri olan Kallister'in karşı çıktığı, yüksek riskli bir görev mi öneriyor?

Üsteleyerek, "Görev ne?" diye soruyorum.

"Henüz açıklayamayacağımı biliyorsun. Ama Kallister fikre sıcak bakmıyor, bazı şeylere oybirliğiyle karar verilmesi lazım. Bence bu da onlardan biri."

Daha da meraklanıyorum fakat Gray detay vermiyor. Hızlıca bir şeyler atıştırıyor, ardından Henley ve Evlynn'e birlikte pilot toplantısına gidiyor.

Kahvemini başında oyalanıp ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sonunda bir yol açıp Kallister'a uzanıyorum.

"Konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Benim dairemde mi?"

"Hayır." Duraksıyorum. "Uçurumdaki beyaz hançertaş mağarasında."

"Anladım." Ne demek istediğimi hemen fark ediyor. Beyaz hançertaş bunun gizli bir görüşme olmasını sağlayacak. "On beş dakika içinde orada olurum."

Diğerleriyle vedalaşıp hava kilidinden çıkarak Hançer'den ayrılıyorum. Uçuruma doğru koşarken lafa nasıl başlayacağımı düşünüyorum. Ne kadarını paylaşacağımı. Otorite'nin geri kalanı onun General'le gizli buluşmasından haberdarsa ve ben haddimi aşarak konuşursam Adrienne'in bana kızmasını istemiyorum. Ama demiryolu istasyonunda gördüklerimi de yok saymam, Adrienne'le doğrudan yüzleşirsem bana karşı tamamen dürüst olacağına da tam anlamıyla güvenmiyorum.

Mağaraya ulaşmak üzereyken aniden arkamda bir hışırtı duyuyorum. Kendi etrafımda dönüyorum, Kallister'ı mı yoksa eski dostum olan bayırçığırtkanını mı beklediğimi bilmiyorum ama ikisini de bulamıyorum. Orman sessiz, patika boş.

Ağaçlara doğru, "Oradaysan, Prens, umarım iyisindir," diye mırıldanıyorum ve gerçekten de bir çift gözün üstüme dikildiğini hissediyorum.

Yine de çalıların arasında hiçbir şey göremiyorum. Eğer oradaysa, gizlenme becerilerini geliştirmiş. Beni takip mi ediyor yoksa koruyor mu bilmiyorum fakat her ne yapıyorsa bu kez iyi saklanmış, bu da dudaklarıma bir gülümseme konduruyor.

Duvardaki ürpertici boşluktan içeri adım atıp kendimi parıldayan beyaz duvarlarla çevrili hâlde buluyorum, hançertaş etrafımda yıldız patlamaları misali göz kırptıyor. Evlyenne'in oğlu muhtemelen buna da sihir derdi.

Fisher'ı düşününce midem sinirle geriliyor çünkü Evlyenne'e ne zaman oğlunu sormaya çalışsam beni savuşturuyor. Yetenek-

lerini muhtemelen bildirmedi çünkü üste bununla ilgili tek bir kelime bile duymuyorum.

Gerçi Otorite her şeyi herkesle paylaşmıyor. Fisher'ın kandan-gasından tamamen haberdar da olabilirler. Çocuğun hâlâ vadide olması en azından Evlynne bildirdiyse bile onu hemen eğitmeye başlamayı planlamadıklarını gösteriyor. Umarım ona büyümesi için biraz zaman verirler.

Ayak seslerinin yankısını duyuyorum. Bir gölge zemine düşüp mağara duvarına yansıyor, ardından Kallister beliriyor.

Salam vermek yerine, "Bir şey mi oldu?" diyor.

"Olmuş olabilir. Buraya gelmemin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama başka kiminle konuşacağımı da bilmiyordum. Herkes farklı sırlar saklıyor ve Otorite bazı şeyleri biliyor fakat diğerlerini bilmiyor. Personel de başka şeyler biliyor ama her şeyi değil." Gevezelik ettiğimi fark edip kendimi durduruyorum. "Adrienne'e sormak istiyorum ama dürüst olmayacağından korkuyorum."

Bakışları keskinleşiyor. "Neyle ilgili dürüst olmayacak, Wren?"

"Dün geceki... görev. Keskin nişancı görevim."

Bir an tereddüt ediyorum ama sonra bunun anlamsız olduğuna karar veriyorum. Onu çağırdım artık. Madem öyle, bitireyim.

"Travis Redden'le buluştuğunu biliyor muydun?"

"Evet." Kallister hemen cevap veriyor. Sakin ve net.

Ne şaşkınlığımı ne de tiksintimi gizleyebiliyorum. "Başkaldırın Kumpanya'yla mı çalışıyor?"

"Tam olarak öyle denemez. Onunla sadece bir kez çalıştık."

"Ne yapmak için?" diye soruyorum ama cevap, tam olarak Kallister o sarsıcı gerçeği dile getirdiği anda zihnime çekiç gibi çarpıyor.

"Travis'le, babasını devirmek için işbirliği yaptık."

“Travis, babasını devirmenize yardım etti,” diye tekrarlıyorum. Kafam allak bullak oluyor. Bir an onu yanlış duyduğumu sanıyorum.

Kallister, “Evet,” diyor.

“Neden? Travis *neden* kendi babasına böyle bir şey yapsın?”

İronik bir şekilde kıkırdıyor. “Merrick onun istediği şeyleri yapmıyordu muhtemelen.”

“Peki nasıl oldu?” Hâlâ şokla mücadele ediyorum. “Başta kim kime ulaştı?”

“Travis bize ulaştı.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum. Her şeyi başlatan kişi *Travis* miymiş yani?

Cross biliyor mu?

Kallister’a sormak istiyorum ama Gümüş Blok’un yüzbaşıyla ne kadar yakın olduğumu –ya da en azından eskiden öyle olduğumu– ifşa edemem.

Yine de Cross’un bunların hiçbirini bilmesine imkân yok. Abisinin, babalarının beynini yakmasına asla izin vermezdi. Cross’un eski General’le karmaşık bir ilişkisi olabilir, hatta ona karşı nefret de besliyor olabilir ama bir adamın beynini yok etmek... canavarlık. Ve Cross canavar değil.

Kallister, “Yönetimci Modlardan biri aracılığıyla haber gönderdi,” diye devam ediyor. “Ortak çıkarlarımız olduğunu söyledi. İkimizin de, babasının ortadan kalkmasını istediğimizi söyledi. Ve bilirsin, düşmanımın düşmanı dostumdur.”

“Otorite böyle bir şey için oylama yapmıştır herhalde. Bu kadar büyük bir konu oybirliği gerektirir, değil mi?”

“Oybirliğiyle verilmiş bir karardı. Beşimiz de Merrick’i, Adrienne’in zihin bozma güçlerini kullanarak ortadan kaldırma planını onayladık. Travis de Adrienne’in Kumanda üssüne erişimini sağlayarak süreci kolaylaştırdı.”

Mide bulantısı boğazıma kadar tırmanıyor. “Ve sonra orada durup Adrienne’in, babasının zihnini yok edişini izledi. Berbat bir şey.” Travis’in hesapçı ve hırslı olduğunu biliyordum fakat insanın kendi babasına böyle bir şey yapabilmesi için... psikopat olması gerekir. Sevmediğin biri bile olsa.

“Hangarlarının bombalanışını da onayladı. Şartlarımızdan biriydi. Anlaşmayı bizim için cazip kılmak adına filosunun bir kısmını feda etmesi gerekiyordu.”

“Yani babasını ortadan kaldırdınız ve... şimdi durum ne? O semtlerde Modları öldürmeye devam ederken eski dostlar gibi işbirliği yapmaya devam mı ediyorsunuz?”

“Elbette hayır.” Kallister’m ses tonu sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşak. Fena derecede rahatsız edici. “Jübile bir adımdı. Olası bir barış anlaşmasına ulaşmanın ilk adımı.”

İyimserliğine şaşıyorum. “Kumpanya’nın masaya oturup *barış ihtimalini* konuşacağına gerçekten inandınız mı?”

“Travis’in istekliliğine babasından çok daha fazla inandık. Babası *barış* kelimesini yüksek sesle bile söylemezdi. Merrick Redden’in yönetiminde Modlar ya sonsuza dek köle ya da ikinci sınıf vatandaş olarak kalırdı ya da öldü.”

“Travis de aynı şeyi yapıyor,” diye belirtiyorum.

“Barış anlaşması imzalanırsa durabilir.”

Başımı sallıyorum. “Bence sizi kandırıyor.”

Kallister beni şaşırtarak katılıyor. “Bence de. Fakat Adrienne onu ikna edebileceğine inanıyor. Bir kez birlikte çalıştılar diye anlaşmaya varabileceklerini umuyor.”

“Ama sen öyle olacağına inanmıyorsun?”

“Sanırım Adrienne’den biraz daha gerçekçiyim.”

Dudaklarımı ısırıp bakışlarımı başının arkasındaki parlak beyaz taşlara kaydırıyorum. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü kardeşim sana güveniyordu ve ben de sana güvenmek istiyorum." Başını hafifçe yana eğiyor. "Umarım sen de bana güveniyorsundur?"

Dalgın dalgın başımı sallıyorum, söylediklerinin hepsini kafama oturtmaya çalışıyorum hâlâ. Travis'le çalışmanın olumlu hiçbir yanını göremiyorum. İçgüdülerim bana babasını barış anlaşmaları yapmak için değil, başa geçmek için ortadan kaldırdığını söylüyor. Travis'in kendi hedefleri var.

Kallister, "Bunu sadece Otorite biliyor," diyor, sesinde uyarıcı bir ton var. "Şimdilik bu bilgiyi kendine saklaman gerekecek."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Ama daha sonra, planladığımız gibi hangarda Gray'le buluştuğumda, açtığım ilk konu bu oluyor. Bence sözümü tutmamış sayılmam çünkü Kallister, Otorite'nin zaten bildiğini söylemişti.

Helikoptere çıkarken, "Adrienne, Travis Redden'le çalışıyor," diyorum.

Gray küfrederek helikopterin iletişimini kesmek için düğmeye basıyor. "Neden öyle düşünüyorsun?" Memnuniyetsiz bir bakış atıyor.

Kallister'in güvenini boşa çıkarmaya niyetim yok, o yüzden gerçeğe yakın bir şey söylüyorum. "Dün gece demiryolu istasyonunda Adrienne'le ikisini gördüm. Saklanmaya çalışıyorlardı ama Travis pencerenin önünden geçti."

"Gördüklerini başka birine söyledin mi?"

"Hayır, söylemeyeceğim de." Duraksıyorum. "Bütün gün tartıştığınız konu bu muydu? Önerdiği görev? Her neyse, Travis'e güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim."

Gray sertçe, "Katılmadığımı söyleyemem," diyor. "Ama Jübile'de anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi. Bize, babasma erişim sağladı. Üssünün bir kısmını feda etti."

“Bizim için değil. Kendisi için yaptı.”

“Evet fakat motivasyonlarının bencilce olması bize fayda sağlamayacağı anlamına gelmez.”

“Belki.”

Radyo kanallarını yeniden açarken, “Şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım,” diyor. “Telfimin açık kalması lazım.”

Mesaj alındı. Daha fazla Travis hakkında konuşmak yok.

Her zamanki gibi karanlıkta hiçbir şey görmeden uçuyoruz, bizi oraya götürmesi için Gray’in cihazlarına güveniyoruz. Nereye gidiyorsak artık. İndiğimizde hâlâ tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyorum. Ta ki helikopterin kapısını açana kadar ve sesi duyana kadar: okyanus. Bir uçurumda olduğumuzu fark ediyorum.

Gördüğüm tek şey karanlık, engebeli arazi. Dikkatle kayalık zeminde ilerleyip uçurumun kenarından aşağı bakıyorum. Aşağıda dalgalar sivri kayalara çarpıyor, havaya tuzlu su zerrecikleri savuruyor. Ayaklarımın dibindeki mavi bir parıltı dikkatimi çekince çömeliyorum; uçurumun açık yüzünden dışarı uzanan, bükülmüş, koyu mavi mızrakları görüyorum. Hançertaş. Kayaların her yanında mavi hançertaş var.

Doğrulup tekrar suya bakıyorum. Bu okyanus Tierra Fe’dekinden farklı. O sakindi. Bu daha öfkeli görünüyor; şiddetle kabaaran, siyah bir su kütlesi. Başka bir şey seçmek zor ama kayalardan yansıyan ayışığı parıltılarında, sıklıkta bir şey görüp irkiliyorum. Taş duvar parçalarına ve metal bir... çatının köşesine benzeyen bir şey. Keşke gündüz olsaydı, köpüklü dalgaların arasında tam olarak neyin durduğunu anlayabilirdim.

Gray’e, “Neredeyiz?” diye soruyorum.

Yanıma geliyor, suyun esintisiyle sarı saçları dalgalanıyor.

“Şurayı görüyor musun?” Ellerini ceplerine sokarak başını uçurumlara, öfkeli suya doğru eğiyor. “Burası Valterra Bayırı’ydı.”

Söylemesini beklediğim son şey buydu herhalde. Ve bunu görmeyi de beklemiyordum çünkü önümüzdeki manzara, Valterra Bayırı'nın dijital fotoğraflarında gördüklerime hiç benzemiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Krater olması gerekmiyor muydu?"

"Krater aşağıda bir yerlerde. Yıllar önce bir deprem, uçurumun büyük bir parçasını daha kopardı."

Doğru. Annemin dosyasındaki alıntılarda okuduğumu hatırlıyorum. Bombalamaların ardından yaşanan bir deprem, Bayır'dan geriye kalanları da yıkmıştı. Koca bir topluluk yok edilmişti. Koca bir köyün tamamı, deniz tarafından yutulmuştu. Şey, tam olarak tamamı diyemeyiz. Karanlık suya ve altında oraya buraya dağılmış kalıntılara bakıyorum.

Dalgın dalgın, "Kraterin artık sualtında olması muhtemelen daha iyi," diyor. "Gençken uçarak buradan geçerdim, kemikler hâlâ görülebiliyordu."

Ürperiyorum. "Daha önce buraya geldin mi?"

"Burası benim evimdi."

İstemsiz olarak geriliyorum. "Sen Valterra Bayırlı mısın?"

Gray başını sallıyor. "Bayır'da doğup büyüdüm."

Yavaş yavaş, "Saldırıdan sağ çıktın yani," diyorum. "Luisa'yla ailesi gibi?"

Gray, "Beni oradan çıkaranlar Luisa'nın annesiyle babasıydı," diye itiraf ediyor ve artık Beatriz'le Seth'e neden bu kadar yakın olduğunu daha iyi anlıyorum. Neden ona evlatları gibi davrandıklarını da.

“Burada ailen var mıydı?” Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor.

“Annemle babam. İki ablam.” Yüzü acıyla geriliyor. “Babam ilk hava saldırısında öldü. Annemle ablalarım da kara saldırısında öldürüldü.”

Birden midem bulanıyor.

Hepsinin sebebi annem.

Bombalamanın nedeni o. Koca bir topluluğun suyun altında kalmasının nedeni o ve ben şimdi burada, ailesi tamamen yok edilmiş bir adamla yan yana duruyorum.

Marina Serrano’nun sebep olduğu yıkım akıl almaz bir boyutta. Ağlamak istiyorum. Neredeyse ağzımı açıp gerçeği pat diye söyleyeceğim ama son anda itirafımı yutuyorum çünkü bana farklı gözlerle bakmasından korkuyorum. Kallister bu günahları benim taşımamam gerektiğini söylemişti fakat taşımam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

“Çok üzüldüm, Gray.” Sesimin çatlamasının midemdeki sıcak suçluluk sancılarıyla boğazımdaki yakıcı acıya değil, şoka verdiğim bir tepki olduğunu düşünmesini umuyorum. “Neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü geçmişte kaldı. Ben geçmişini düşünmem.”

Evet, fark ediyorum, kendisine acı veren hiçbir şeyi düşünmek hoşuna gitmiyor. Yapabilse kendi duygularını da yatıştırırdı.

“O zaman şimdi neden söylüyorsun?”

Huysuz bir ses çıkarıyor.

“Ne?”

“Sikeyim, şu anda onun adını anmak istemiyorum.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Kimin adını—” Duruyorum, kaşlarım daha da çatılıyor. “Cross’tan mı bahsediyorsun?”

Gray, “Bütün bu süre boyunca,” diye başlıyor, “burada oturup o yüzbaşıyı kışkandım çünkü elleri senin üstündeydi. Kalbinin bir parçası onda diye onu öldürmek istedim—”

Sesindeki boğuk hırıltıyı duyunca gülümsememi saklıyorum.

Düpedüz, “İşin aslı şu ki ben sana hiçbir şey vermiyorsam senden de *herhangi bir* parçanı bana vermeni bekleyemem. O

yüzden bu durumu değiştiriyorum," diyor. "Bu gece seni buraya daha önce kimseye göstermediğim, bana ait bir parçayı göstermek için getirdim."

Onu neredeyse durduracağım çünkü annemle babamın kim olduğunu bilse benimle hiçbir şey paylaşmak istemeyeceğinden korkuyorum.

Ama aynı zamanda yanında olmak istiyorum. Duygularını o kadar uzun süredir içinde tutuyor ki. Rahatlamayı hak ediyor.

"Onunla neden konuşmadığımı sormuştun. Teyzemle." Omuzları gergin bir çizgi hâlinde dikiliyor.

Yumuşak yumuşak, "Ne yaptı sana?" diye soruyorum.

"Mesele yaptığı şey değil. Yapmadığı şey. Eniştemin beni dövmesine ses çıkarmadan izin verdi. Neredeyse her gün."

"Aman Tanrım."

Başını sallıyor, gözlerinde incinmiş bir bakış var. Birinin bunu yapabileceğine o kadar inanamıyor gibi, o kadar yaralı görünüyor ki. Anlıyorum. Grayson Blake, kendini bir istismarcıyla kurbanın arasına atacak biri. Kendisi asla kenarda durup izlemezdi.

"Anne-babam ve ablalarım öldürüldükten sonra," -sular altındaki mezarlığı işaret ediyor- "teyzemle eniştemden başka kimsem kalmamıştı. şebeke bizi vadiye gönderip oraya yerleştirdi. Onları pek tanımıyordum." Alaycı bir ses çıkarıyor. "Keşke hiç tanumasaydım. Eniştem Taylor ayyaşın tekiydi. şişesi elinden eksik olmazdı. Genelde harman içerdi. Çocuk olmam hiç umurunda değildi. Hatta sanırım hoşuna gidiyordu. Karşılık veremeyeceğim anlamına geliyordu."

Onun adına içim sızlıyor. "Jenni'yi de dövüyor muydu?"

"Ben gelmeden önce kum torbası Jenni'ydi. Sonra yeni oyuncadığı ben oldum. Beni bilincimi kaybedene kadar döverdi." Gray'in sesi donuk geliyor.

Elini tutup sımsıkı sıkıyorum. "Neden kimse araya girmedi?"

Alçak, acı bir kahkaha bırakıyor. "Çünkü hemen sonrasında beni iyileştirirdi."

"şifacı mıydı?"

“Evet. Taylor üste Fiona’yla birlikte çalışıyordu. Beni ölümün eşiğine getirene kadar döver, sonra yaptıklarını kimse öğrenmesin diye iyileştirirdi.”

Yutkunuyorum. Birinin bu kadar zalim olabileceğini görmek midemi bulandırıyor. “Kimseye söylemeyi denedin mi hiç?”

“Sadece bir kez. Kolumu kırdı ama o kadar sarhoştı ki doğru düzgün iyileştiremedi. Ertesi gün alt okula gittim, öğretmen canımın yandığını fark etti. Beni vadi kliniğine gönderdi ama Taylor, *o iyi kalpli insan,*” diyor Gray alayla, “başkalarını iyileştirmek için o sırada semtlerdeymiş. Fiona Hançer’den aşağı uçup kolumu iyileştirmişti.” Sesi titriyor. “Ne olduğunu sorunca yalan söyleyip düştüğümü söylemiştim.”

“Neden?”

“Utandım. Ne kadar çaresiz olduğumu bilmelerini istemedim.”

Şimdi daha hızlı göz kırpmıyor, gözleri buğulu. “O adam sadist götün tekiydi. Patronun kim olduğunu –kendisi– her zaman anlamam için özellikle uğraşrdı. Ona karşı gelir ya da ters cevap verirsem, kimin sözünün geçtiğini yumruklarıyla gösterirdi.”

Onu bunaltmak istemiyorum ama kendimi tutamayıp kollarımı boynuna dolayarak Gray’e sıkıca sarılıyorum. “Çok üzgünüm, bir numara.”

Gray derin bir nefes alıyor, göğsünün titrediğini hissediyorum.

“Jenni de sadece kenarda durup izlerdi.” Sesi öfkeyle titriyor, incinmişliğin ardında vahşi bir ateş var. “Ağlayıp yardım etmesi için yalvarırdım ve hiçbir şey yapmazdı. Bazen çok fazla ağlasam odadan çıkıp giderdi. Tek bir kelime bile etmedi. Asla beni savunmadı. Asla kocasını üstümden çekmedi. Sadece yerdeki kanı temizleyip hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Küçük bir çocuktum ve annemle babam yoktu, sikeyim, oturup izledi.”

Daha sıkı sarılıyorum. Vücuduma yaslanırken titrediğini hissediyorum, sözleri saçlarımın arasında boğuklaşıyor.

“Sonra o şerefsiz ölünce birdenbire bana annelik taslamaya

başladı. Şu ansa bana akşam yemeği yapmak istiyor, hayatımı soruyor. O kaltak hayatımda bir yerinin olmasını hak etmiyor." Geri çekiliyor, gözlerinin kenarındaki kızarıklığı, boğazında atan nabzı görebiliyorum. "Onun için artık çok geç."

Sessizce, "Öyle görünüyor," diye katılıyorum.

Çenesi sıkılıyor. "Onu affetmem için beni ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

"Hayır. Onu sadece kendin ihtiyaç duyarsan affetmelisin. Ama seni sevip koruması gerekiyordu. İkisini de yapmamış. O yüzden belki de hak ettiği ceza, artık hayatında yerinin olmamasıdır."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Affetmenin abartıldığını düşünüyorum; ayrıca birini sadece kendin için affetmelisin, karşındaki kişi için değil."

"Affedebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor. "Bazı şeyler affedilemez."

Anlattıkları yüzünden hâlâ midem bulanıyor. Her gece kan revan içinde dövülmesi, sonra istismarcısının onu iyileştirip ertesi gün aynı şeyi tekrar yapması. İstismar ve iyileştirme döngüsü. İçim, bir zamanlar olduğu o küçük çocuk ve şimdi karşımda duran adam için sızlıyor.

"Böyle bir şey yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Ama bunun yükünü tek başına taşımaya gerek yok." Parmak uçlarımı gözlerinin altına götürüyorum, oradaki ıslaklığı hissediyorum. "İhtiyacın olduğu her an yanımdayım."

"Bana acınması hoşuma gitmiyor." Sesi pürüzlü.

"Bu acıma değil. Empati. Ve lanet olası bir öfke. Keşke enişteni ve açıkçası teyzeni öldürebilsem."

"Onu affedemem," diyor yine; bunu bana mı yoksa kendine mi söylediğini bilmiyorum.

"Affetmene gerek yok. Ya da bir gün affetmek isteyebilirsin. İki durumda da senin seçimin. Seni yüzüstü bıraktı ama bu onun suçu. İlerleyeceğin yolu kendin seçersin, onun başarısızlığının yükünü senin taşımaya gerek yok. Bu onun yükü," diye tekrarlıyorum.

Bir süre sessizce duruyoruz. Gray, artık bir ömürlük acıyı gizlediğini fark ettiğim o kendinden emin, muzip maskesini indirmiş durumda. Çocukken ailesini kaybetmiş. Bütün ailesini. Ben de beş yaşına girmeden annemle babamı kaybettim ama beni korumak uğruna ölen Jim Amcam yanımdaydı. Gray'in vasilere tam tersini yapmış. Eniştesi tam bir canavarmış, teyzesi de adamı korumuş.

"Her neyse, sana... kendimi göstermek istedim galiba." Omuz silkiyor. "Bütün parçalarımı."

Rahatsız ve üzgün görünüyor fakat gözüme hiç bu kadar çekici gelmemişti. Güç ve dayanıklılık bana çekici geliyor ve bu adam, hayatımda tanıdığım en güçlü ve en dayanıklı insanlardan biri.

"İyi ki gösterdin," diye fısıldıyorum, bir yandan da karşılık olarak aynı şeyi yapabilmeyi diliyorum.

* * *

Hançer'e dönünce pek konuşmuyoruz.

"Dairene mi?" diyorum sadece çünkü benim yatağım hâlâ tek kişilik ve onunki daha büyük, daha rahat. Bu gece yalnız uyumasına izin vermemin mümkünatı yok.

"Duş almam lazım," diyor.

"Benim de." Kaşımı kaldırıyorum.

Ne demek istediğimi anlıyor. Bu kez hiç direnç yok.

Sıcak suyun altında göğsünü sabunluyorum, belirgin kaslarının parmak uçlarımda kayışını hissetmenin tadını çıkarıyorum. Köpükler göğüs kaslarının arasından, karın kaslarının üstünden aşağı süzülüyor. Elim suyun izlediği yolu takip ettiğinde, benim için hazır bir şekilde sertleştiğini görüyorum.

Penisini hafifçe okşuyorum, sonra gülümseyip kendimi sabunlamaya başlıyorum.

"Bilerek yapıyorsun," diye suçluyor.

Birlikte yıkıyoruz, ellerimiz birbirimizin vücutlarında özgürce dolaşıyor. Göğsümü avucuna alıp meme ucumu sıkınca inliyorum, sesim suyun gürültüsüyle bastırılıyor. Saçımı şampu-

anlayabilmem için yer değiştiriyoruz. Beni izliyor. Gözleri yumuşak. Geri kalan her şeyi sert.

“Çok güzelsin,” diyor.

“Hayır, sen çok güzelsin,” diyorum.

“İkimiz de oldukça çekiciyiz,” diye kabul edince gülüyorum çünkü beni güldürmeyi başaramadığı bir an asla olmuyor.

Şampuanı durulamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, açtığımda hâlâ karşımda duruyor. Ama şimdi eli penisinin üstünde.

Göz kırıyor, kendini bir kez daha okşadıktan sonra bana yaklaşıp dudaklarımı yakalıyor. Biz öpüşürken duş kapısında buhar birikiyor. Elleri aşağı kayıp kalçamı sıkıyor, kalkmış penisini karnuma bastırıyor.

Göğsünden aşağı doğru öperek dizlerimin üstüne çöküyorum. Onu ağzıma alıp dilimi ucunda gezdirdiğimde inliyor. Duşun sıcaklığı üstümde sarhoş edici, puslu bir etki yaratıyor; penisinin etrafında iştahla inlememe neden oluyor.

Beni yukarı çekip dişlerinin arasından, “Yatağa ihtiyacımız var,” deyince hayal kırıklığına uğruyorum.

Beni, sırlıklam ve çınlıklam bir hâlde kollarında taşıyarak yatak odasına götürüyor, yatağın üstüne fırlatılınca gülüyorum. Ağzıyla vücudumu keşfediyor, dudakları karnımdan aşağı, uyluklarımla birleştiği yere inerken tenimi tahrik ediyor.

“Aç bacaklarını benim için, bebeğim,” diye fısıldıyor.

Açıyorum, ağzı bacaklarımla arasında beni kışkırtıyor, zevkimi yükseltiyor. Sanki dünyadaki bütün zaman onunmuş gibi tadımı çıkarıyor. Yavaş ve baştan çıkarıcı, dilinin her hareketi beni sınırın biraz daha yakınına getiriyor. Bununla bitmeyeceğini bildiğim için daha da heyecan verici geliyor. Beni hazırlıyor, uzun zamandır birbirimizden esirgediğimiz şey için hazır hâle getiriyor ama artık kendi koyduğumuz engeller yok. Kendini tutmuyor, ben de tutmuyorum.

Kalçalarımla yüzüne doğru hareket ettirmeye başlayınca kırdayıp ağzını çekiyor, dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir inilti dökülüyor.

“Çok yaklaştım,” diye yakınıyorum.

“Güzel,” diye karşılık veriyor, sonra karnımı bir çizgi hâlinde yalayıp meme ucumu öpüyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Nefesi hızlanmış hâlde penisini içime yönlendiriyor, içeri girdiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Dayanılmaz derecede yavaş bir şekilde içime kayıyor. Santim santim. Beklentiyi uzatıyor, sonunda kalçalarını itip kendini derinlere gömüyor.

“Hasiktir,” diye inliyor.

Gergin yüz hatlarına gülümsüyorum. “Her şey yolunda mı, bir numara?”

“Neden bu kadar bekledik?”

“Onu sana sormak lazım. Ben çoktan hazırdım.”

“Haklısın. Aptalmışım. Berbat bir hataydı. Buraya geldiğinden itibaren içinde olmam gerekirdi.”

Kalçalarını geri çekip kendini yeniden içime ittiğinde kahkaham sönüyor. O kadar iyi hissettiriyor ki aklım paramparça oluyor. Odaklanabildiğim tek şey birleştiğimiz yer. O beni becerirken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, kalçaları daha hızlı hareket ediyor.

Tam zevk yeniden içimde toplanmaya başlarken küfrediyor, bizi çevirip sırtüstü uzanıyor, ben de onun üstünde oturur pozisyona geliyorum.

“Böyle devam edersek boşalacağım,” diye mırıldanıyor. “Şu an kendimi kontrol edemiyorum. Beni biraz oyalamana ihtiyacım var.”

Aşağı bakıyorum, yüzündeki o tatlı işkencenin tadını çıkarıyorum. “Benim kontrol edebildiğimi nereden çıkardın? Benimle hiç tanıştın mı?”

Gülerken sesi çatallaşıyor.

Yine de elimden geleni yapıyorum. Uzun sürmesini istiyorsa, onun için gerçekten uzun sürmesini sağlamaya kararlıyım. Avuçlarımı göğsünde gezdiriyorum, parmak uçlarım meme uçlarının üstünde dans ederken kalçalarım yavaş yavaş, nazlı bir sürtünmeyle hareket ediyor.

“Böyle iyi mi?”

“Mükemmel,” diye mırıldanıyor.

Bana hiçbir zaman şu anki kadar çekici gelmemiştir. Bana yukarıdan bakan o yarı kapalı gözler. Altdudağını ısırarak dişleri. İfadesindeki arzu ve onun ardında daha derin bir şey. Normalde beni korkutabilecekken bu gece sadece zevkimi artıran bir şey.

Onu kullanmadığımı fark ediyorum. Kullandığıma inanmış değildim zaten fakat içimdeki küçücük bir parça, onunla sadece kendime bir şey kanıtlamak için birlikte olduğumdan korkuyordu. Ama onu şu anda istediğim kadar hiç kimseyi istemedim.

Kalçalarımın hareketini durdurup öne eğiliyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Dili benimkinin tadına bakmak için uzanınca ikimizden de çaresiz, ihtiyaç dolu bir ses çıkıyor.

Başımı kaldırıyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler içimde bir yerde takılı kalıyor, aniden yükselen duyguların arkasında kayboluyor.

Sonunda, “Hayatta olduğun için mutluyum,” diye fısıldıyorum.

“Hımm?”

“Patlamada gerçekten ölmediğin için mutluyum.” Zor yutkunuyorum. “Burada olduğun için mutluyum.”

“Ben de burada olduğum için mutluyum.” Sınıyor. “Şimdi beni sürmeye devam et.”

“Kaçırılmış bir fırsat.”

“Ne?”

“Seni sürmemi söyledin ama bana kovboy kız demedin.”

“Penisimi böyle sarışını hissetmeye fazla odaklanmışsam kusura bakma, o sıkı—”

Aniden üzerine sertçe inip yeniden hareket etmeye başladığımda sözünü kesiyor. Elleri belimi kavlıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve kısa süre sonra o da kalçalarını yukarı doğru itmeye başlıyor, artık düzensizleşen hareketlerime karşılık veriyor. Açığı değiştiriyorum, böylece merkezimdaki şişkin sinir demeti pelvisine sürtünüyor ve içimdeki sızıyı ânında serbest bırakıp bütün vücuduma yayıyor.

“Artık daha fazla uzatabileceğimi sanmıyorum.” Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, bu da onu gülümsetiyor.

“Sorun değil, bırak kendini. Ben buradayım.”

Parmakları kalçalarımın gömülüyor, orgazm içimden dalga dalga geçerken öpüşüyoruz. O da hemen benim ardından boşalıyor, kalçaları hareket ederken ağzıma homurdanıyor.

Kalbim çok hızlı atıyor, göğsüne yığıldığımda nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Sırtımı okşuyor. Kalp atışlarının sesini dinliyorum. Ve buraya varmamız bu kadar uzun sürdüğü için memnun olduğumu fark ediyorum.

Beklemeye değdi.

Sonraki ay rutine giriyoruz. Bolca yatak içeren bir rutin. Ama yatak dışında da bol bol vakit geçiriyoruz. Beni uçmaya götürüyor. Vadideki arkadaşlarımızı ziyaret ediyoruz. Mako'yla atış yarışmaları yapıyoruz, Saint ve Henley'yle antrenman maçlarına çıkıyoruz.

Hayatımda ilk kez kendimi... normal hissediyorum.

Çiftlikte saklanmak yok. Bir Kumanda biriminin denetime gelip Mod olduğumu öğrenme ihtimaliyle endişelenmek yok. İdam platformuna çıkarılma korkusu yok.

Birinin beni öldürmeye çalıştığını unutmuş değilim ama zaman geçtikçe kendimi daha az paranoyak hissediyorum. Bana o yürekkökünü kimin verdiğini bilmiyorum fakat artık her kimse, belli ki ortalıkta görünmemeye karar veriyor. Artık beni öldürmeye çalışmadıkları sürece, rahatlayabilirim galiba. Biraz. Kendi erkeğim dışında kimseden içecek bir şey kabul etmeyeceğim kesin.

Hançer'de hayat her zamankinden daha rahat geçiyor. Tana'yla Luisa resmen çift oldular, Karra'nın da Henley'yle yattığından oldukça eminim. Evlynne bana karşı daha nazik davranıyor çünkü sanırım, kaltak gibi davranırsa oğlunun kandamgasını herkese anlatabileceğimden endişeleniyor. En son sorduğumda beyanda bulunmamaya karar verdiğini itiraf etti.

Belki de en umut verici gelişme Fiona'nın dizginleri biraz gevşetmiş olması; böylece Poppy'yle daha fazla vakit geçiriyor-

ruz, patikalarda yürüyüp çiçek topluyoruz. Yine de kuşhaneye gitmek istemiyor. Poppy'nin hassas bir ruhu olduğunu öğreniyorum, bu da sık sık ölen yaralı kuşlarla dolu bir sığınağa pek uygun bir kişilik değil muhtemelen. Yine de onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Dün yaptığımız yürüyüşte uzaktan kurdumu gördüğümüze neredeyse eminim ama Poppy bana inanmıyor.

Gecenin geç saatlerindemiz; Gray'le yataktayım, hayranlıkla ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşünüyorum. Üstsüz. Siyah *boxer* güçlü uyluklarıyla etkileyici kasığını sarıyor. Gece lambasının ışığı yüzüne altın bir hale düşürüyor, belirgin hatlarını vurguluyor.

Atkuyruğu yaptığım saçımın ucuyla oynuyor, onu fareyle oynayan bir kedi gibi savuruyor. Bu hareketi beni gülümsetiyor ama dalga geçmek için başımı çevirdiğimde belirgin şekilde dalgın olduğunu, uzaklara baktığını görüyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyorum.

Gray düşüncelerinden sıyrılıyor. Yüzünü ovuşturuyor, yorgun görünüyor.

"Evet. Özür dilerim. Bu akşamki toplantı tam anlamıyla bir baş belasıydı."

Kafamı sallıyorum. Otorite akşam iki saatten uzun süreyi savaş odasında geçirdi ve Kallister'la Adrienne'in arasında süregelen çatışmaların diğerlerini yıprattığını biliyorum.

"Kallister bugün Adrienne'e toy dedi. Sürekli birbirlerine laf sokuyorlar."

"Sen de aynı fikirde misin? Toy olduğunu düşünüyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, bebeğim."

Bu hitap kalbimin yerinden oynamasına neden oluyor. Bana ya *bebeğim* ya da *kovboy kız* diyor, iki isim de her seferinde âdeta içimi eritiyor.

"Ade her zaman idealistti fakat son zamanlarda bu barış gündemini gerçekten zorluyor. Bu Kıta'yı paylaşabileceğimize, iki tarafın birlikte yaşayabileceği bir yol olduğuna inanıyor."

Lyddie'yle Roe'yu düşünüyorum; benim gibilerden ne kadar nefret ettiklerini, bizi bozuk ve kusurlu gördüklerini... Adrienne'in hayalinin gerçekleşme ihtimali konusunda pek emin değilim.

"Bu sırada Kallister, Kumpanya'ya güvenemeyeceğimizi savunuyor. Ne söz verirlerse versinler, gardımızı indirdiğimiz anda bize sırtlarını döneceklerini söylüyor."

Kaşlarım çatılıyor. "Bir dakika. Herhangi bir söz veriyorlar mı?"

"Hem evet hem hayır. Son zamanlarda iletişime geçmedik ama Adrienne, Travis'le en son görüştüğünde adam barış şartlarını konuşmaya istekli olduğunu söylemiş."

"Teriq'le Fiona bu konuda ne düşünüyor?"

"Teriq bu konuda kesinlikle Kallister'ın tarafında. Fiona bugün yoktu. Bu sabah sağlık kontrollerinde şifacılarına yardım etmek için Bramble'a gitti."

Doğru. Poppy'nin, annesinin üstten ayrıldığını söylediğini hatırlıyorum. Genç kız Fiona'yla gitmek istediği için şikâyet ediyordu, tabii ki izin alamamıştı.

"Hâlâ kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye üsteliyorum.

"Sen düşünmüyor musun?"

Parmaklarımı dalgın dalgın çıplak göğsünde gezdiriyorum. "Travis'i çok iyi tanımıyorum ama evet... içgüdülerim ona güvenmemem gerektiğini söylüyor. Kendi babasını devirmeye yardım etmiş olması bana güvenilir olduğunu düşündürmüyor. Hatta tam tersi; kendi kanına ihanet etmeye razıysan, herkese ihanet edebilirsin." Duraksıyorum. "Ama..."

"Aması ne?"

"Alternatif ne ki? Kumpanya'yla savaşmaya devam etmek mi? Barış anlaşması yapmayı neden en azından denemeyelim ki? Birbirimizi öldürmemenin bir yolunu bulmayı?"

Gülerek, "Aynen, o kadar basit çünkü," diyor. "Ölümlerin durması için iki tarafın da barış istemesi lazım."

“Ama Adrienne’in yapmaya çalıştığı şey de o değil mi? Karşı tarafı da bunu istemeye ikna etmek?” Altdudağımı ısıırıyorum. “Bir yanım gerçekten haklı olmasını istiyor. Onlarla işbirliği yapmanın bir yolu olmasını.”

Gray ikna olmuş gibi görünmüyor. “Bence olmaz, kovboy kız. Ve özellikle kendi halkımızla konuşmadan düşmanımızla anlaşma yapmaya devam edersek olacıklardan endişeleniyorum. Başkaldırı’da, Travis Redden’le çalışmaktan memnun olmayacak kişiler var. Zihin bozma görevi o yüzden kayıtlara geçmedi. Hançer’deki genel halk bilseydi, büyük öfkeye sebep olurdu diye düşünüyorum. Bazıları Travis’le işbirliği yapmanın ihanet olduğunu düşünecek. Bazıları da aynı şeyin tekrar yaşanmamasını sağlamak için radikal adımlar atabilir.”

Geriliyorum. “Otorite’ye karşı hamle yapmak gibi mi? İç savaş gibi?”

“Belki.”

“Ya çoğunluk kabul ederse? Daha geniş bir oylamaya götüremez misiniz?”

Gray kaşlarını çatarak, “Tabii ki götürebiliriz ama bu Travis’in iyi niyetle hareket ettiğine güvenmek anlamına gelir ve öyle olup olmadığını bilmiyorum. Sorun şu ki hedeflerinin ne olduğunu bilmiyorum,” diyor. “Ve savaşın ilk kuralı düşmanını tanımaktır. Merrick Redden’i çözmek kolaydı. Düzen istiyordu. Kurallarına uyup yerlerini bildikleri sürece yönetimci Modlarla çalışmaya razıydı. Travis’se motivasyonlarını henüz bize göstermedi. Babasından kurtuldu ama neden? Sıkıyönetimin dizginlerini gevşetmek için mi? Yoksa daha da kötü bir şey yaratmak için mi?”

“Bilmiyorum.”

“Aynen öyle.”

Dudağımı daha sert ısıırıyorum. “Ama niyetleri şu anda saf olmasa bile belki fikri değiştirilebilir.”

“İnsanlar sen onların değişmesini istediğin için değişmez.”

“Mantıklı olduğunu gösterirsek—”

“Senin için mantıklı olan şey, başkasına mantıksız görünebilir.”

Sınıtıyorum. "Tartışma artık."

"Basitleştirme artık."

"Kolay olacağını söylemiyorum fakat en azından denememiz gerekmez mi? Denemeyeceksek o zaman neden uğraşıyoruz ki?"

Kaşını kaldırıyor. "Adrienne'i destekliyorsun yanı."

"Ben... bilmiyorum."

"Peki Kumpanya'yla barış yapmak istemeyen Modlara ne olacak?" diye meydan okuyor. "Onları ne yapacağız? İstemedi ateşkese mi zorlayacağız? Kilitleyip hapse mi atacağız? Sürgüne mi göndereceğiz?"

"Seçim hakkı verirsek doğru seçimi yapacaklarına inanmak istiyorum."

"Bazen doğru seçim diye bir şey olmuyor. Bazen bütün seçenekler boktan oluyor."

"Bu, şimdiye kadar yaptığım en kötü seks sonrası sohbet," diyorum, bir anda gülüyor.

Bir saniye sonra dönüp boynumu öpmeye başlıyor, parmakları kaburgalarımın üstünde yukarı ilerliyor. "Haklısın. Daha ilginç şeylerden bahsedelim."

"Mesela?"

Göğsüme ulaşıyor, başparmağının yumuşak kısmıyla meme ucuma dokununca içimden bir ürperti geçiyor. Bacaklarımın arasında hemen bir arzu kıvılcımı çıkıyor.

"Mesela tadının ne kadar güzel olduğundan," deyip meme ucumu dudaklarının arasına alıyor. Nazikçe emiyor, sonra sıkışmış ucun etrafında daireler çizerek yalıyor, dudaklarımdan bir inilti koparıyor. "Şu anda ne kadar iyi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

"Her zamanki gibi görünüyorum."

"Aynen öyle."

Dili ağzımın içinde benimkini yakaladığında bütün vücudum titremeye başlıyor. Bacaklarımın arasında sıcak, ihtiyaç dolu bir kasılma var. Çok geçmeden tişörtümü çıkarıyorum, o da iç çamaşırımı yakalayıp bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ön sevişme yok.

Beni sırtüstü çeviriyor, ben de iç çamaşırını indiriyorum, çıplak kalçasını –gördüğüm en sıkı kalça– ortaya çıkarıp sıkıyorum.

Penisini kavrayıp içime yönlendiriyor. Hazırım, memnuniyetle karşılıyorum. Kendini derine itiyor, o kadar iyi hissettiriyor ki dudaklarında bir gülümseme ortaya çıkaracak kadar yüksek sesle inliyorum.

“Sessiz ol,” diye takılıyor. “Bütün bloğu uyandırmak istemeyiz.”

“Bu duvarlar güçlendirilmiş çelikten yapılmış. İstedğim kadar ses çıkarabilirim.”

“Hımm, haklısın.” Yavaşça geri çekiliyor, sonra yeniden içime giriyor, beni tamamen dolduruyor. “Benim için çığlık at, bebeğim.”

Kendini içime her ittirişine karşılık veriyorum. Bu iyi hissettiriyor. *Gray* bana kendimi iyi hissettiriyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, ağzını kendime çekiyorum ve kalçaları hareket ederken beni öpüyor, aramızda yanan ateşi körüklüyor.

Kulağıma, “Şimdi benim için boşalman lazım,” diye fısıldıyor.

“Yaklaştın mı?” diye fısıldıyorum ben de.

“Fazlasıyla yaklaştım.” Küfrediyor, sonra temposunu yavaşlatıyor. Hatta tamamen duruyor.

“Gelmemi istiyorsan hareket etmen gerekecek,” diye takılıyorum.

“Gelmemi istemiyorsan bir saniye kıpırdamaman gerekecek.”

Boğazımda yükselen kahkahayı hissedebiliyorum.

Sert bir sesle, “Kendine dokun,” diyor. “Yaklaştır kendini.”

Elimi vücutlarımızın arasına kaydırıyorum, parmaklarım klitorisimi buluyor. Nazikçe okşuyorum, *Gray*’in göğsünün zorlanmış her nefesle yükselişini izlemek hoşuma gidiyor. Üstümde duruyor, bakışlarıyla beni âdeta yutuyor.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Mmm.” Dudaklarımdan yumuşak bir ses kaçıyor.

Hâlâ içimde, hiç hareket etmiyor ve bu doluluk hissiyle içimdeki zonklama nefesimi düzensizleştiriyor. Kaslarım etrafında sıkılıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor.

Beni teşvik ederek, "İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Aynen böyle. Siktir. Beni mahvedecek kadar sıkıyorsun. Çok sıkısın."

Ve lanet olsun ki bu, içimin yeniden kasılmasına neden oluyor, boğazından bir inilti koparıyor.

"Yapma şunu," diye azarlıyor.

"Durduramıyorum. Bilerek olmuyor."

Sert daireler çizerek kendimi okşamaya devam ediyorum, ta ki hazla zirveye ulaşp haykırana kadar. Gray boğuk sesimi öpücüğüyle yutuyor, sonra yeniden dalgalar hâlinde, benimle birlikte hareket etmeye başlıyor.

* * *

Ertesi sabah gözlerimi bile açmadan önce Gray yeniden savaş odasında. Muhtemelen Adrienne'le Kallister'ın tartışmalarını dinliyor, *yine*. O mecliste olsaydım kimin tarafında olacağımı bilmiyorum. Adrienne'in barış için bir yol yaratma isteğini anlıyorum ama Kallister da haklı. Travis, güç arayışı uğruna kendi babası da dahil olmak üzere herkesi feda etmeye hazır olduğunu gösterdi. Ağzından çıkanlara neden inanalım ki?

Yine de bir şeyler dönüyor. Kahvaltı servis edilmeden önce bütün saha operatörleri yemekhaneye çağrılınca kafamın içinde tehlike çanları çalıyor ama Otorite gelene kadar neredeyse otuz dakika geçiyor.

En azından üçü geliyor. Fiona'nın Bramble Üssü'nde olduğunu biliyorum fakat Kallister'm yokluğu bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Tahmin ettiğim gibi, Adrienne öne çıkıp konuşuyor. Odaya, "Az önce Kumpanya'yla barış görüşmelerine başlama yönünde oy kullandık," diye duyuruyor.

Kalabalığın arasında şaşkınlık sesleriyle öfkeli fısıltılar yayılıyor.

"Sikerler öyle işi," diyor biri, birkaç kişi daha ona katılıyor.

Adrienne, "Karar verildi," diyor, sesi tartışmaya yer bırakmıyor. "Ve herkes kendi kendine çıkarım yapmaya başlamadan önce şunu söyleyeyim, ortada yapılmış bir anlaşma yok. Hançer genelinde oylama olmadan hiçbir anlaşma da olmayacak, bunun sözünü verebiliriz. Şu anda sadece anlaşmaya varma ihtimalini konuşmak için iletişim kanallarını açıyoruz."

Duraksıyor, kendini hemen sonraki sözlerine gelecek tepkiye hazırlıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum.

"Küçük bir müzakere görevini onayladık." Yanındaki taş suratlı adamı işaret ediyor. "Görev lideri Teriq. Bu gece Travis Redden'le görüşmeye biz ikimiz gideceğiz."

Bu sözler öfke dolu nefes alışlarla bastırılmış yeni bir uğultuyu tetikliyor.

Evlynne kaşlarını çatarak, "General Redden kabul etti mi?" diye sesleniyor.

Adrienne başını sallıyor. "Evet, kabul etti. Ama görüşmenin şartları henüz belirlenmedi."

"Ulaşma ihtiyacımız var." Teriq, Evlynne'e bakıyor. "Tercihim sen olurdun fakat pas geçmek istersen anlarım."

Gergin bir sesle, "Hayır, hallederim," diyor.

Kısa bir baş hareketiyle onaylıyor. "Güzel. Declan'la Bramble'da buluşacağız. Dört kişiye daha ihtiyacım var."

Karra gönüllü oluyor, bu beni şaşırtıyor ama sonra Gray'in onun gizli operasyonlarda yetenekli olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Teriq, "Bu görevde en iyi keskin nişancılarımızı istiyorum. Orin?" diyor. İri yapılı adam başını salladıktan sonra görev liderimizin bakışları Mako'nun yanında durduğum yere kayıyor. "Siz ikiniz, var mısınız?"

Mako'yla birlikte başımızı salladığımızda, Gray'in bana bakarak kaşlarını çatışı gözümünden kaçmıyor.

İki Otorite üyesi sahaya çıkacağı için onun Hançer'de kalmaktan başka seçeneği yok. Yüzündeki gerginlik, gönüllü olmamdan hiç memnun olmadığını açıkça belli ediyor.

Ama bu göreve katılmamam sözkonusu değil.

Biz uçağı hazırlarken Gray gelip beni buluyor. Arkamdan gelip kollarını belime doluyor, başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bu gece dikkatli ol, olur mu?"

Gülümsüyorum. "Gitmeyeyim diye beni bağlamak istediğini düşünürsek fazla tatlı davranıyorsun."

Kulağımı hafifçe ısırarak, "Seni başka sebeplerle bağlamak istiyorum," diye mırıldanıyor. "Ama operasyona gitmeni asla engellemem. Sahada fazlasıyla değerlisin, yeteneklerini Hançer'de saklı tutmak yazık olur."

Ona dönüyorum. Yetenekli olduğumu görebilmesi, içgüdüleri beni korumak için bağırsa bile gitmeme izin vermesi yüreğimi ısıtıyor.

"Bu gece hava sizden yana," diyor. "Fırtına bulutları geliyor. Daha iyi saklanmanızı sağlar."

Başımı sallayıp tabancayı kalçamdaki kılıfa yerleştiriyorum.

Yakınlarımızda Karra ekipmanını kontrol ediyor. Onunla daha önce hiç görevde yan yana çalışmadım ama Gray'le diğerleri ona güveniyorsa, ben de güveniyorum sanırım.

Gray'in gözleri üstümde kalıyor, kendimi her zaman daha hafif hissetmemi sağlayan o muzip, yeşil gözler. Yatıştırma yeteneğini kullanmasına bile gerek yok. Gözleri onun yerine aynı şeyi yapıyor.

Elimi kaldırıp belirgin çene hattını parmak uçlarımla takip ediyorum, dudakları kıvrılıyor. Ellerini belime koyup beni kendine çekiyor.

Boğuk bir sesle, "Ciddiyim. Dikkatli ol," diyor.

O ağzını benimkine indirirken başımı geriye atarak, "Olacağım," diye söz veriyorum.

Kısa bir öpücük bu, hızlı ve nazik ama içinden taşan duyguyu hissediyorum. Endişesini hissediyorum. Anlıyorum, bu hayatta hiçbir şey garanti değil. Gün boyu güvende kalacağıma söz verebilirim. Fakat bu gerçekten kalacağım anlamına gelmiyor.

Onu tekrar öpüyorum; bu kez daha derin, dillerimiz birbirine değdiği anda birinin boğazını temizlediğini duyunca yalnız olmadığımızı hatırlıyorum.

Siktir.

Karra yanıma gelip çantasını kargo bölümüne fırlatıyor. Çantayı sabitlerken bakışlarını bize kaydırıyor. Yüz ifadesini anlayamıyorum ama kızgın olsa bile onu suçlamazdım. Kimse eski sevgilisinin yeni ilişkisini gözünün önünde sergileyişini görmek istemez.

Gray vedalaşıp uzaklaşıyor. O gittikten sonra pişmanlıkla Karra'ya dönüyorum.

"Özür dilerim. Düşünemedim."

Omuz silkiyor.

Uzaklaşmaya başlayınca kolundan tutuyorum. "Ciddiyim. Duyarsızlıktı. Özür dilerim."

"Onu öpmen umurumda değil." Yüzüne bir kırgınlık çöküyor. "Sadece haksız çıktığımı görmekten nefret ediyorum."

"Hangi konuda haksız?"

"Gray'in derin duygular hissedemediğini söylemiştim." Sesindeki acı belirgin. "Birini gerçekten sevemeyeceğini. Yanılmışım demek ki."

Kalbim sıkışıyor. "Karra—"

"Yok, sorun değil. Boş ver. Hadi gidelim."

Hibrit aracın arkasına atlıyor. Ben de tam o sırada Evlyenne hangarı siyah bir spor çantayla geçerken arkasından biniyorum.

"Gel, yardım edeyim," diyorum uzanarak ama geri çeviriyor.

"Ben hallederim."

Büyük ekipman çantasını kargo bölümüne yerleştirip zemine sabitliyor, sağlam olup olmadığını kontrol ediyor. Rahatsız görünüyor.

“İyi misin?” diye soruyorum.

Başını sallıyor. “Bu iş hoşuma gitmiyor. Tuzak gibi duruyor.”

Yine de bu sözlerine rağmen on dakika sonra bizi dağdan uçuruyor.

* * *

Bramble Üssü; H Senti’nde, ormanlarla çevrili, çökmekte olan bir sanayi bölgesinde bulunuyor. Adrienne’e göre nükleer sığınak Eski Çağ’da inşa edilmiş ve son elli yıl içinde bir noktada güçlendirilmiş. Kelimenin tam anlamıyla nükleer savaşa dayanıklı şekilde tasarlanmış ve gerçekten de dayanmış.

Yeraltının derinliklerine gizlenmiş olan sığınak beş yüz kişiye kadar barınma sağlayabiliyormuş ama bana şu anda yaklaşık yalnızca iki yüz kişinin orada yaşadığını söylüyor.

Tesise ana kapaktan giriyoruz, bu kapak metal bir merdivene açılıyor. Alt katta, uzun bir koridorun sonunda devasa demir kapılar buluyoruz. Koridor sessiz. Girişe yaklaşırken adımlarımız betonda yankılanıyor. Adrienne bir kod giriyor ve kapılar kayarak açılıyor.

Diğer tarafta gördüğümüz ilk şey Declan oluyor.

Grubun arasında beni fark edince, “Bramble’a hoş geldin,” diyor. “İlk gelişin, değil mi?”

Başımı sallıyorum.

Adrienne hızlıca onu bilgilendiriyor. “Toplantı gece yarısı ama koordinatlar henüz ulaşmadı.”

Declan gözlerini deviriyor. “Birileri paranoyak herhalde.”

Alaycı bir gülümsemeyle, “Kesinlikle. Görünüşe göre General bize güvenmiyor,” diyor. “Koordinatlar buluşmadan iki saat önce şifreli bir kanaldan iletilecek.”

Bunu daha önce de duymuştum, ikinci kez duymak da hoşuma gitmiyor. Travis’in koordinatları henüz göndermemesinin

nedenini anlıyorum. Onunla nerede buluşacağımızı bilmezsek puslu kuramayız. Ama bu, bizim bir pusuya gidiyor olabileceğimiz anlamına geliyor.

Adrienne'e bakıyorum. "Bir tur atacak vaktim var mı? Bu üssü gerçekten merak ediyorum."

"Elbette ama telfini açık tut."

Declan, "Ben seni gezdiririm," diye teklif ediyor.

Diğerleri masalarla kahve makineleri olan, ortak alana benzer yere giderken ben Declan'ın peşinden koridor boyunca ilerliyorum, başımızın üstündeki floresan ışıkların uğultusu bize eşlik ediyor.

İlk durağımız yatakhaneler oluyor, tek kişilik yataklar yerine ranza kullanılarak alanın en verimli şekilde değerlendirildiği, konfordan çok işlevselliğe odaklanan yerler. Declan bana üst liderleri için –kendisi de dahil olmak üzere– özel odaların bulunduğu bir kanat olduğunu söylüyor. Yıllarca yetecek kadar yiyecek stokları, su tankları ve arıtma sistemlerinin yanı sıra, sığınacağın içinde taze ürün yetiştirmelerini sağlayan küçük bir hidroponik sistemleri de var.

Bana birkaç dinlenme odasıyla küçük bir spor salonunu gösteriyor. Aslında güneşe özellikle bayılmadıkları sürece, herhangi birinin bu üstten ayrılması için hiçbir sebep yok. Ama Declan, gün ışığı eksikliğinin bile bir zararının olmadığını söylüyor, Bramble'daki herkesin doğal ışık eksikliğine yardımcı olan vitaminlerle takviyeler aldığını açıklıyor.

"Bilgilendirme odasına geri dönsek mi?" dediğimde bir buçuk kilometreden fazla yürümüştük gibi hissediyorum.

"Bilgilendirilecek bir şey yok. Koordinatlar gelene kadar seçenekler sınırlı."

"Doğru."

"Reviri görmek ister misin?" Koridorun sonunu işaret ediyor.

"Fiona orada, kızıyla birlikte."

Şaşkınlıkla, "Poppy mi?" diye soruyorum. "Burada ne işi var?"

Fiona'yı kendisini getirmeye nasıl ikna ettiğini merak ediyorum. En son duyduğumda Fiona, Hançer'den ayrılmasına izin vermektense onu dağa zincirlemekle tehdit ediyordu.

"Bilmiyorum ama birlikte geldiler."

Kapıyı açınca beni hemen güçlü bir antiseptik kokusu karşılıyor. Revir, açık mavi perdelerle ayrılmış tekli sedyeler ve duvarları kaplayan ekipmanlarla dolu büyük bir oda. Sedyelerin yalnızca birkaçı dolu ama insanların hiçbiri ciddi şekilde yaralı görünmüyor. Fiona, odanın arka tarafındaki bir yatağın yanında duruyor ve seksenlerinde görünen, uzanmış, yaşlı bir adamla konuşuyor.

"Wren!"

Başımı çevirince Poppy'yi görüyorum. Bana doğru yürürken sarı örgüsü omzunun üstünde sallanıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Nasıl izin kopardın?"

Dudaklarını mahcup bir ifadeyle ısıyor. "Şey... galiba bir öfke krizi sayesinde."

Gülüşümü yutuyorum. "Cidden mi?"

"Evet. Sürekli dağda kapalı kalmaktan çok sıkıldım."

"Suçlamıyorum. İnsan bir yere kadar poker oynayabiliyor."

"Aynen."

İzleniyormuşum gibi hissediyorum, başımı çevirince Fiona'nın Poppy'yle ikimize baktığını görüyorum. Bakışı sert. Temkinli. Küçük bir gülümsemeyle el sallıyorum fakat selam verir gibi başını sallasa da dudakları geriliyor, yüzünde sessiz bir hoşnutsuzluktan başka bir şey yok.

Sırıtişımı bastırmaya çalışarak, "Benden gerçekten hoşlanmıyor," diyorum.

Poppy omuz silkıyor. "Üstümde kötü etki yarattığını düşünüyor."

Bu sözü beni kıkırdatıyor. *Ben* nasıl kötü etki oluyorum ki? Şimdiye kadar yaptığım tek şey bu kızı mor çan çiçekleri yüzünden felç olmaktan ve bir bayırçıgırtkanı tarafından yenmekten kurtarmak oldu. Yanlış anlaşılmasın, Fiona'nın korumacılığını

anlıyorum. Poppy onun tek çocuğu ve semtler Modlar için güvenli değil. Ama Poppy'nin, Fiona'nın etrafına ördüğü yüksek duvarlardan kaçma isteğini de suçlayamam.

Declan, "Geri dönmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Poppy'nin hayal kırıklığını fark ediyorum. "Kalamaz mısın?" diyor.

Onu aşırı korumacı Fiona'nın gölgesinden kurtarmayı ne kadar istesem de görevdeyim ve sosyalleşemem. "Üzgünüm," diyorum. "Resmi bir iş için buradayız."

"Peki, o zaman sonra fırsat bulursan gel yine."

"Geleceğim," diye söz veriyorum.

Declan'la birlikte Bramble Üssü'nü oluşturan labirentimsi koridorlarda uzun uzun yürüyerek geri dönüyoruz. Birkaç dakika sonra herkesin etrafta oturup sıkılmış görüldüğü toplantı odalarından birine giriyoruz.

Adrienne'e, "Toplantının koordinatları geldi mi?" diye soruyorum.

Kısaca, "Hayır," diyor.

"Bizimle oyun oynuyor." Teriq'in gözleri öfkeyle parlıyor. "Kallister haklıydı."

Adrienne'in duruşu sertleşiyor. "Daha erken. Hâlâ zamanı var." Ama belli ki endişeli çünkü telfine uzanıyor. "Evlynne, beni duyuyor musun?"

Cevap, "Buradayım," diye geliyor.

"Sende olağandışı bir şey var mı?"

"Negatif. Radar temiz. Gördüğüm kadarıyla hiçbir hareket yok. Giren çıkan hiçbir şey yok."

Teriq başını sallayarak, "Bu bir tuzak olabilir," diyor.

Declan, Adrienne'e bakıyor. "Görevi iptal edelim mi?"

"Hayır, şimdilik beklemedeyiz." Duraksıyor. "Ama önümüzdeki otuz dakika içinde onlardan haber almazsak görevi iptal edeceğiz--"

Tam cümlesini bitirmek üzereyken sığınak bir patlamayla sarsılıyor.

Sığınakta sağır edici bir patlama yankılanıyor. Tavandaki ışıklar titriyor, odayı bir anlığına karanlığa gömüyor, bir saniye sonra yeniden yanıp sönererek geri geliyorlar.

Mako, “O neydi lan?” diyor, herkes silahlarını kaparak harekete geçiyor.

Duvarlar gıcırdıyor; tavandan, sanki her an çökecekmiş gibi tozlar süzülüyor.

Declan, “Ses içeriden gelmedi,” diyor, ses tonu sert. “Güvenlik görüntülerini kontrol edin.”

Teriq’le Adrienne odadan fırlıyor. Ben de peşlerinden ana kontrol alanına, gözetim odasının bulunduğu yere koşuyorum. Diğerleri çoktan varmış; üzerimizdeki her şeyi izleyen, yanıp sönen ekranlara bakıyorlar.

Masanın başındaki adam, “Çok fazla duman var,” diyor.

Ekрана eğiliyorum. Haklı. Görüntü çok belirsiz. Ama belli belirsiz hareketler seçilebiliyor. Yerde koşturan karanlık silüetler. Netlik bok gibi.

Declan kasvetli bir ifadeyle, “Misafirimiz var,” diyor.

Teriq kameraları tarıyor. Birkaç düğmeye basıyor, holoekranda bir harita beliriyor.

Görev lideri, “Burası sivil geçit,” diyor. “Girdiğimiz yerden çıkamayız ama buradan çıkabiliriz. Revirin arkasında başka bir kaçış kapağı var.”

Poppy’nin orada olduğunu hatırlayınca midem düğümleniyor.

Hasiktir.

“Revire ben giderim,” diyorum. “Fiona’ya siviller için yardım ederim.”

Teriq başını sallayıp emir yağdırmaya başlıyor. “Mako, sen Darlington’la gidiyorsun. Declan, Orin’le Karra, siz benimle ve Ade’le geliyorsunuz.”

Bir patlama sesi daha duyuyoruz, ayaklarımızın altından bir şok dalgası geçmiş gibi oluyor.

Biri, “Ana kapağı havaya uçurdular,” diye rapor ediyor.

Adrienne, “Siktir,” diye homurdanıyor.

Teriq, “Gidin,” diye emredince herkes dağılmaya başlıyor.

Mako’yla birlikte sığınak koridorlarında koşuyoruz, uzaktan patlama sesleri gümbürdüyor. “Neden sadece ana kapağa saldırıyorlar?” diye bağırıyor.

“Belki diğerlerinin yerini bilmiyorlardır,” diye karşılık veriyorum ama benim de kafam karışık. Eğer bu bir Gümüş Blok operasyonuysa, istihbaratları genelde nokta atışı olur. Yarım yamalak bir planla gelip sadece tek bir girişi hedef almazlar. Ama hata da olsa bilinçli de olsa, hata olarak kabul edip bundan faydalanmaya çalışacağım.

Bir anda acil durum sirenleri çalmaya başlıyor. Biri mi açtı, yoksa otomatik mi devreye girdi bilmiyorum fakat o sağır edici ses herkesin anksiyetesini tetiklemeye yeterli. O uluyan çığlık dişlerimi kamaştırıyor, sinir uçlarımı titretiyor. Sikeyim, sesi çok yüksek.

Koşarken üstümüzde yanan ışıklar gidip geliyor. Tüfeğimi sıkı sıkı tutarak ilerliyorum. Mako tempoma yetişiyor. Formum fena değil ama duman bize doğru süzölmeye başlıyor, sığınacağın diğer ucuna koşarken ciğerlerim zorlanıyor. Neredeyse vardığımız sırada ışıklar yine titriyor, koridor karanlığa gömülüyor. Tekrar yanıyorlar fakat floresan lambalar her an patlayacakmış gibi uğuldayıp vızıldıyor.

Duvarlardan bağırış sesleri geliyor. Çığlıklar. Umarım yatakhaneler tahliye ediliyordur. Umarım herkes sivil geçidine zamanında ulaşır.

Toz ve dumanın içinde boğulurken beni rahatsız edecek kadar yakından gelen bir başka patlamayla irkiliyorum. Revire ulaştığımızda sirenler sivillerin çığlıklarıyla yanımızdan koşarak geçen insanların ayak seslerine karışıyor. Başka bir saha operatörüne rastlıyoruz, bize doğru koşarken tüfeğini kaldırıyor.

Adama, "Sivillere yardım etmek için geldik," diyorum.

Yüzünden rahatladığını anlayabiliyorum. "Kaçış kapağı burada," diyor, sonra bir grup genç kadına bağırıyor. "Gidin! İlerleyin," diye emredip bana dönüyor. "Ormanın kenarında bir garaj var. En az üç kamyon."

Başımı sallıyorum. "Fiona'ya tahliye işinde yardım edeceğim."

Odada acil durum lambaları dışında bir ışık kaynağı yok, o yüzden karanlığın arasından Fiona'nın yüzüne vuran yeşilimsi bir parıltıdan başka bir şey görmüyorum. Kaosun ortasında herkesin sakin kalmasını sağlıyor, sivilleri kararlı şekilde revirden dışarı yönlendiriyor. Yaşlı bir adamı yataktan kaldırmaya çalışıyor, Poppy'ye tekerlekli sandalye getirmesi için bağırıyor.

Fiona ilk kez beni gördüğüne sevinmiş gibi, "Wren," diye sesleniyor.

Oda dumanla doluyor. Sığınağın içinde bir şeyi havaya uçurdular muhtemelen. Sis şimdi keskin bir yanık kokusuyla koridorlara yayılıyor.

Uzaklardan silah sesleri duyuyorum, benden uzakta ama yine de yeterince endişe verici; Adrienne'le bağlantıya geçiyorum.

"Adrienne, ateş altında mısınız?"

Cevap vermiyor ve bunun, sorunun yanıtı olmasından korkuyorum.

Fiona aceleyle, "Poppy'yi buradan çıkarman lazım," diyor.

Havayı dolduran dumanın arasından Poppy'yi görüyorum. "Declan buradan başka bir çıkış kapağı olduğunu söylemişti?"

Fiona başıyla onaylıyor. "Herkesi oraya götür. Noel'e yardım etmem lazım."

Başımla sivilleri odadan çıkaran iri adamı işaret ederek, "Mako'yla biz hallederiz," diyorum.

"Poppy burada kalamaz. Çok geç olmadan, hemen çıkarın onu."

Poppy, tekerlekli sandalyeyi ite ite gelirken bunu tam zamanında duyup, "Seni burada bırakmayacağım!" diye itiraz ediyor.

Fiona, Noel'e uzanarak, "Onu ben hallederim," diyor. "Kapağa git, hemen. Sığınağa girildiyse fazla zaman yok."

Poppy, "Anne," diye yalvarıyor. Gözleri dehşetle kocaman olmuş.

Telfinden, "Darlington," diyen cızırtılı bir ses geliyor. "Kumanda silahlı giriş yaptı. Bir Gümüş Blok birliği ana kapaktan içeri girmiş durumda."

Kulaklarımda silah sesleri patlıyor, Teriq'in telfinden geldiğini fark edene kadar bize ateş ediliyor sanıyorum.

Olup biteni anlamaya çalışırken, "Aşağı!" diye bağırdığını duyuyorum. Sonunda sert sesi yeniden bana yöneliyor. "Mako, Darlington, sivilleri çıkarıp kamyonlara bindirin. Yoğun ateşe hazırlıklı olun."

Fiona yaşlı adamı tekerlekli sandalyeye yerleştirirken, "Burayı nasıl buldular?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevaplıyorum. "Ama buradalar ve gitmemiz lazım."

"Anne—"

Poppy tekrar başlıyor fakat Fiona sözünü kesiyor.

Şifacı, "Wren," diye emrediyor. "Lütfen. Çıkar onu buradan. Hemen arkanızdan geleceğim."

Duraksıyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Sen de bizimle geliyorsun. Kimseyi geride bırakmayacağım."

Fiona gözleriyle dumanı tarıyor. "Yardıma ihtiyacı olan başka insanlar olabilir."

"Poppy'nin sana ihtiyacı var."

Bu kez duraksayan o oluyor. Kızma bakıyor, yüzündeki öfke yerini kabullenişe bırakıyor. "Peki. Gidelim."

Fiona tekerlekli sandalyeyi itiyor, revirden birlikte koşarak çıkarken rahatlamaya başlıyorum. Koridorun sonunda, Mako'nun sivillere kaçış kapağının merdiveninden çıkmalarına yardım ettiğini görüyoruz. Umarım bu kapak doğrudan kaçış araçlarının bulunduğu o garaja açılıyordur, yoksa başımız belada.

Mako sıradaki kişiye, "Çık," diye bağıyor. Beni görünce rahatlıyor. "Bu çıkışı bilmiyorlar gibi," diye bilgi veriyor. "Teriq kameraları izliyor, hemen üstümüzdeki batı bölümünün tamamı temiz. İnsanlar yukarı çıkmaya başlar başlamaz yerde bir miktar ateş olacak ama şu anda hâlâ fırsatımız var. Teriq, çıkarabildiğimiz kadar insanı çıkarmamızı söyledi."

"Ana kapaktakiler ne olacak?"

Mako yüzünü buruşturuyor. "Tam ölçekli bir saldırı altındalar. Onlara yardım edemeyiz."

Sivilleri tek tek merdivene yönlendiriyoruz. Fiona, Noel'i tekerlekli sandalyeden kaldırıncı yaşlı adam ayakta sallanıyor. O kadar zayıf ki. Neden revirdeydi bilmiyorum ama sebebi her neyse nefes nefese kalmasına neden oluyor.

Adam merdiveni inceliyor. "Çıkamam ben bu merdivenlerden."

Mako yaşlı adama uzanarak, "Ben seni götürürüm, abi," diyor. "Çık sırtıma."

Noel, "Beni taşıyamazsın," diye itiraz ediyor.

Mako hiçbir itirazı dinlemiyor. Yaşlı adam geniş omuzlarına tutunmuş hâlde merdivenden hızla çıkıyor. Noel'i yukarıda birine teslim ettiğini tahmin ediyorum çünkü hemen sonra botları zemine vura vura basamaklardan hızla iniyor.

Bütün sığınak sallanıyor gibi. Duvarların titrediğini resmen görebiliyorum. Hava tozla dolu, silah sesleri giderek yükseliyor, duvarlarda yankılanıyor. Son kalan sivillerden birini daha merdivenden çıkarmışken Teriq tekrar bilgi veriyor.

"Düşman olduğunuz yere yaklaşıyor. Hemen çıkın."

Uzaktan gelen ayak sesleri içimi korkuyla dolduruyor. Yoğun duman yüzünden hiçbir şeyi doğru düzgün göremediğim için silahımı daha sıkı kavriyorum.

“Poppy, git,” diye emrediyorum.

Genç kız ilk basamağa ayağını daha yeni koymuşken koridorun sonundan silah sesleri patlıyor. Tamamen içgüdüyle yana atlıyorum, Poppy’nin kolunu kapıp onu arkama iterek siper alıyorum. Fiona koridorun diğer tarafına atlayıp gözden kayboluyor.

Kumanda burada.

Hasiktir.

Mermiler başımızın üstünden vızıldarken Poppy’ye, “Ayağa kalkma,” diye bağıryorum.

Tüfeğimi kaldırıp karşılık veriyorum, bu kadar yakın mesafedeki atışlar kulaklarımı çınlatıyor. Bir gölge üstümüze doğru sıçradığında adrenalin damarlarımda çığlık atıyor ve neredeyse karşımdakinin kafasını uçuruyorum, son anda Mako’nun devasa omuzlarını fark ederek duruyorum.

Ona, “Koru beni,” diye bağıryorum. “Poppy’yi buradan çıkarmam lazım.”

Karşılık olarak, “Tamam,” diye bağıryor ve koridorun uzak ucundan ilerlemeye çalışan askerlerin üstüne bir şarjörün tamamını boşaltıyor. Artık onları daha net seçebiliyorum. Lacivert üniformalar. Silahlarının parlak, siyah çeliği.

Mako ateş desteği sağlarken Poppy’yi ayağa kaldırıp merdivene itiyorum. “Git!”

İnatla, “Annemi bırakmam!” diye karşılık veriyor.

“Gidip getireceğim onu. Sen git, Poppy.”

Yarisına kadar çıktığında Mako’ya yardım etmek için koşuyorum, o hâlâ koridorun sonundaki silüetlerden gelen ateş altında. Şimdiye kadar onları oyalamayı başarmış ama düzenli olarak tekrar hareketleniyorlar. Ateş ediyorum, Gümüş Blok askerlerinden biri yere yığılıyor. Aynı anda aklıma gelen bir düşünceyle içim buz kesiyor.

Ya Cross da buradaysa?

Hayır.

Olamaz.

Cross Gümüş Blok’un yüzbaşısı. Bu koridorda, sıradan bir

asker gibi sahada olamaz. En fazla bu sığınağın üstünde bir yerde askerlere emir veriyordur.

Diğer askerler gelmeye devam ediyor. Mako birini indiriyor, sonra başka birini.

Siper aldığını gördüğüm yöne doğru, "Fiona!" diye bağıyorum ama cevap veriyorsa bile silah seslerinin arasında onu duyamıyorum.

Yaklaşıyorlar fakat iyi nişan alıyoruz. Mako'yla birbirimize ateş desteği sağlıyoruz ve askerler birer birer yere düşüyor. Düşmana ateş ederken kararlılık bütün vücudumu dolduruyor. Fiona'ya ulaşmam lazım, kahretsin. Mako ayakta kalan son adamı indirdiğinde ve koridor sessizliğe gömüldüğünde bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Dehşet verici, ürkütücü bir sessizlik.

Dumanla barut kokusu burnumun içini dolduruyor. Ağır ağır nefes alıyorum. Fiona'yı en son gördüğüm yere doğru koşarken tüfeğim hâlâ hazır pozisyonunda.

Köşeyi döndüğümde yüreğim ağzıma geliyor.

Fiona duvara yaslanmış, yarı oturur yarı çökmüş hâlde, karnının yanını tutuyor. Dumanlı koridorda detayları seçmek zor ama yüzü bembeyaz olmuş. Vücudunun sol tarafına yayılan kırmızı lekeyi görüp ona doğru atılıyorum.

Aceleyle, "Fiona," diyorum. "Nereden vuruldun?"

Kanamayı bastırarak durdurmaya çalışıyorum fakat kanın tam olarak nereden geldiğini bilmiyorum, çok geçmeden ellerim kanıyla kayganlaşıyor.

Zar zor nefes alıyor, sesi neredeyse fısıltı kadar zayıfken, "Çok... geç..." diyor.

"Hayır. Hiçbir şey için geç değil. Seni buradan çıkaracağız."

Kanı parmaklarımın arasından sızarken gözlerinin donuklaşmaya başladığını görüyorum.

Hırıltıyla, "Karnım... vuruldu," diyor. "Ve... akciğer..."

Panik boğazımda bir düğümün oluşmasına sebep oluyor. Sikeyim.

"Akciğerim... kan... doluyor."

Korkumu yutuyorum. "Kendini iyileştirmeyi deneyebilir misin?"

Başını sallamaya çalışıyor ama o kadar zayıf bir hamle ki neredeyse fark edilmiyor. "Öyle... yürümüyor."

Mako köşeyi dönüp sendeleye sendeleye geliyor, Fiona'yı görünce duraksıyor. "Hasiktir."

Ona bakıyorum. "Gitmen lazım. Herkesi havaalanına götür."

"Ama--"

"Mako, lütfen. Yukarıda bekleyen, çok korkmuş insanlar var. Hem onları hem de Poppy'yi güvenli bir yere götür. Fiona'yla ben ilgilenirim."

Bir an duruyor, sonra başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor. Tekrar Fiona'ya dönüp karnından fışkıran kanı durdurmaya çalışıyorum. Ama karnundaki kanamayı kontrol altına alsam bile akciğeri için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kendi kanında boğulacak.

"Wren," diye hırıldıyor. Zayıf, kesik kesik. "Söylemem... lazım."

"Konuşma. Dayan sadece. Kanamayı durdurmaya çalışacağım."

"Özür... dilemem... lazım."

"Özür dileyecek hiçbir şeyin yok," diyorum. "Lütfen konuşma. Daha kötü oluyor."

Fiona'nın dudakları aralanıyor ve kanla kaplı parmaklarıma uzanmaya çalışırken eli kontrolsüzce titriyor. "Seni... Poppy'nin... yanında... istemedim." Nefesi daha da zayıflıyor. "Ona... çok yakın."

Yan tarafına daha fazla baskı uyguluyorum fakat kan musluktan akan su gibi akmaya devam ediyor.

Söylediklerini anlamlandıramayarak, "Artık susman lazım," diyorum. "Lütfen."

Fiona, "Onu korumaya... çalıştım," diye hırıldıyor.

Uzakta bir silah patlaması daha duyuyorum. Sesin kaynağı

ana kapaktaymış gibi uzaktan ama öyle olması zaman lüksüne sahip olduğumuz anlamına gelmiyor.

Tam beklediğim gibi ânında Mako'nun sesi kulaklığımı dolduruyor. "Darlington, çıkmanız lazım."

Onu görmezden gelip hâlâ konuşmaya çalışan Fiona'ya odaklanıyorum.

"Onu korumak için... her şeyi... yap." Gözleri artık tamamen donuk, benimkilere odaklanmaya çalışıyor ama ışığının söndüğünü anlayabiliyorum. "Benim için... onu korur musun?"

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Mako yeniden, "Darlington," diyor. "Güvenli bir yere götürmemiz gereken sivillerle dolu bir kamyon var."

Kulaklığıma dokunuyorum. "Bensiz gidin."

"Wrenny--"

"Gidin. Kendim bir şekilde dönerim."

"Garajda saklanmış iki motor var," diyor. "Üsse geri dönünce görüşürüz."

"Dikkatli ol," diyorum.

Bağlantıyı kesince Fiona'nın hâlâ konuşmaya çabaladığını görüyorum. "Söz ver," diye yalvarıyor. "Poppy'yi... koruyacağına söz ver. Onu... almalarına izin verme."

"Vermem," diye temin ediyorum. "Söz veriyorum, onunla ilgileneceğim."

Uzakta silah sesleri duyuyorum, herhangi bir hareket belirtisi için gözlerimle koridoru tanyorum.

Fiona bana, "Gitmen... lazım," diyor. Gözkapakları, çaresizce onları açık tutmaya çalışıyormuş gibi titriyor.

Sonunda kapandıklarında, artık yanımda olmadığını biliyorum.

Hâlâ kanla kaplı karnını tutarken bir saniye boyunca orada oturuyorum. Sonra yavaşça baskıyı bırakıyorum, ellerim aşağı düşüyor. Titrek bacaklarla ayağa kalkıyorum.

Merdivenden yukarı çıkıyorum, sonra kapaktan çıkıp temiz havayı ciğerlerime çekiyorum. Dumandan kurtulmak güzel ama

hâlâ tehlikeye çok yakınum. Uzaktaki Kumanda araçlarını görüyorum. Mako'yla iletişime geçtiğimde henüz takip edilmediklerini söylüyor. Teriq kamyonların E Senti'ndeki havaalanına yönelmesini emretmiş fakat ondan sonraki planın ne olduğunu bilmiyorum. Sadece yolda kimse fark etmeden bu bölgeden çıkabilmeleri için dua ediyorum.

Gölgelerin arasına gizlenmiş küçük garaja doğru koşuyorum. Terk edilmiş bir kulübeye benziyor, kırık tahtalarla molozdan başka bir şey yok ama Mako burada iki motor olduğunu söylemişti. Neredeyse yanlarına varmışken terk edilmiş erzak kasalarının arkasından bir siluet çıkıyor.

Tüfeğim yukarı kayıyor.

Poppy, "Benim!" diye atılıyor.

Silahı indiriyorum. Öfkemi bastıramayarak, "Ne yapıyorsun burada?" diye çıkışıyorum. Mako'yla kamyonu binmiş olması gerekiyordu, sikeyim.

"Annemi bırakmayacağımı söylemiştim." Omzumun arkasına bakıyor. "Annem nerede?"

"Poppy," diye başlıyorum, içimi hüznün kaplıyor.

"Nerede?"

"Çatışmada ölümcül bir yara almış. Kurtulamadı."

Yüzü çöküyor. "Sen de onu orada mı bıraktın yani?"

"Ben çıktığımda gitmişti."

"Gidip almam lazım onu!"

Poppy beni itip geçmeye çalışıyor ama önünü kesip kolunu yakalıyorum. "Gitmemiz lazım. Hemen."

"Hayır! Annemi almam lazım!"

"Şimdi geri inersen ölürsün. Bunu mu istiyorsun? Çünkü annenin isteyeceği şeyin bu olmadığını kesin olarak biliyorum. Seni buradan çıkarmamı istedi, ben de çıkaracağım. Lütfen beni, seni bayıltıp o motorun arkasına atmaya mecbur bırakma."

Vücudu şiddetle titriyor, gözyaşları yanaklarından akıyor ama sonra derin bir nefes alıp peşimden geliyor. Motorlardan birini doğrulturken seslerini duyuyorum.

Motor sesleri.

Erindişeyle, "Birileri geliyor," diyor.

"Farkındayım. Gitmemiz lazım."

Ama yaklaşan araçlar hız motorları. Kendi motorumuzu daha yeni çalıştırmışken Kumanda üstümüze çöküyor. Hemen Poppy'yi o erzak kasalarının arkasına itip gelen askerlere ateş ediyorum. Siluetlerden biri motorundan düşüyor, motor yalpalayarak asfaltın üzerinde savruluyor, yan yatıp çarpıyor. Diğer sürücü, mermim göğsüne isabet edemedi ikinci motordan atlıyor. Mermi uçarak gidona çarpıyor.

Asker yere yuvarlanırken ateş edince bir mermi kulağımın dibinden vızıldayarak geçiyor. Bu adamın hiç korkusu yok, aniden midem kasılıyor çünkü bu tam Cross'luk bir hareket. Ya oysa-

Hayır, bu adam Cross'tan daha kısa, bunu fark edince içim bir nebze rahatlıyor. Silahı bana doğrultulmuş hâlde ayağa sıçırıyor.

Benim silahım da ona doğrultulmuş hâlde, birden fazla atış yapma ihtimalimi değerlendiriyorum.

"Kıpırdama."

Sesi tanıyorum.

Cross değil. Ama *kim* olduğunu biliyorum.

Kaskını çıkarınca Gümüş Eli'ten onu hemen tanıyorum. Theo. Eğitimde oradaydı, Sorgulanmaya Direnç adlı sahte görevimizde bizi esir alanlardan biri olarak rol yapmıştı. Beni hırpalamıştı, sonra birlikte çalışmak zorunda kalmıştık. Eğlenceli biriydi.

Şimdiyse burada, karanlıkta, silahlarımız birbirimize doğrultulmuş hâlde karşı karşıya duruyoruz.

"Darlington?" Bakışlarına beni tanıdığını belli eden bir ifade yerleşiyor.

"Selam, Theo."

Hiçbir operasyonda birlikte çalışmadık ama onu severdim. Cross onun iyi bir adam olduğunu söylemişti.

Onu öldürmeyi gerçekten istemiyorum.

Ama maalesef iyiler diye bir grup yok. Hâlâ öğrenemedim mi? Roe'yla Travis sivilleri öldürüyor, bu geceki pusuda kimbilir kaç Mod öldü.

Tetiğe bastığım parmağımı sıkıyorum. "Seni öldürürüm, Theo. O yüzden lütfen motora binip git buradan."

Hafifçe bir adım atıyor.

"Ciddiyim. Kıpırdarsan seni vururum."

Bakışım Poppy'nin saklandığı erzak kasalarına kayıyor. Gözleri kocaman açılmış hâlde bana bakıyor.

Theo, "Adına ölüm emri çıkarıldı," diyor. "Seni gördüğüm yerde öldürmem emredildi."

"Benim daha iyi bir nişancı olduğumu ikimiz de biliyoruz."

Saniyeler akıp gidiyor.

Bir.

İki.

Üç.

Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmek üzere olduğum gerçeğini kabullenmek üzereyken Theo üstüme atılıyor.

KontROLSÜZ bir atış yapıyorum. Mermi çakılların üstünde patlıyor, etrafa taş parçaları saçılıyor. O da ateş ediyor ama ısıkalıyor; tekrar ateş edemedi silahını elinden tekmelemeyi başardığımda yılgınlıkla homurdanıyor. Silah uzağa savruluyor fakat ona hamle yapmak yerine üstüme atılıyor.

Benden daha iri ve çok daha kaslı, beni yere fırlattığında nefesim kesiliyor. Tozun toprağın içinde birbirimize dolanıyoruz ama maalesef dengi değilim. Üstüme çıkmış durumda, vücudunun ağırlığıyla göğsüme bastırıyor. Nefes almak zorlaşıyor.

Theo ellerini boğazıma geçiriyor. Sanki aslında böyle bir şey yapmak istemiyormuş fakat başka seçeneği de yokmuş gibi, "Hay sikeyim, Darlington," diye mırıldanıyor.

Soluk borum eziliyormuş gibi hissediyorum. Ciğerlerime hava çekmek için çaresizce nefes almaya çalışıyorum. Gözlerim kararmaya başlıyor, gücümün tükendiğini hissediyorum ki üstüme yeni bir his çöküyor.

Acı.

Sanki biri derimin altına bir sürü iğne saplamış gibi bir batma hissi.

Theo'nun elleri biraz gevşiyor, öksürüyorum.

Acı boynumdan göğsümle kollarıma yayılırken bir anda elleri tamamen çözülüyor.

Theo doğruluyor, gözleri dehşetle açılmış durumda.

Bir saniye sonra bütün vücudu titremeye başlıyor. Yüzünün acıyla buruşmasını hayretle izliyorum. Kolları titriyor. Göğsü sanki vücudundan elektrik akımı geçiyormuş gibi giderek daha şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Bu da ne böyle?

Yattığım yerde nefes nefese kalıyorum, öksürüyorum.

Theo hırıltılı sesler çıkarıyor. Acılı, boğuk sesler.

Sonra onu görüyorum.

Poppy biraz ötede duruyor. Kollarını göremiyorum ama bileğini görebiliyorum ve parlıyor, damarlarında gümüş akıyor.

Bakışları Theo'ya kilitlenmiş, kaşları yoğun bir dikkatle çatılmış durumda.

Theo, "Ne..." diye boğuk bir ses çıkarıyor, sonra göğsünü kavrayıp kısık bir çığlık atıyor.

Zayıf bir sesle, "Poppy," diye sesleniyorum, "ne yapıyor-sun?"

Cevap vermiyor. Bakışları ondan ayrılmıyor. Elini uzatınca Theo yerde çırpınmaya başlıyor, sırtüstü düşüyor.

Poppy bir adım daha atınca geriliyorum. Gözlerinde donuk, ölü bir hissizlik var. Parmakları sanki görünmez bir taşı tutuyormuş gibi hafifçe kapanıyor ve ardından Theo'nun göğsü şok cihazıyla çarpılmış gibi kasılıyor.

Poppy görünmez taşın etrafında parmaklarını daha da sıkıyor, Theo son bir kez kıpırdadıktan sonra hareketsiz kalıyor.

Öldü.

Poppy elini indiriyor. Nefesi kesik kesik. Benimki de öyle. Kalbim göğsümü yarıp çıkacakmış gibi atıyor. Kelimelerimi de

düşüncelerimi de toparlayamıyorum. Sadece ona bakabiliyorum. Daha önce hiç buna benzer bir şey görmemiştim.

“Ne yaptın?” diye fısıldıyorum.

Bütün yüzü bembeyaz olmuş, alnında ter damlacıkları birikmiş hâlde. “Seni öldürecekti.”

Yüzüne bakmaya devam ediyorum. Karşımda titreyen bu genç kızla az önce o gücü kullanan kişiyi bir araya getiremiyorum. Theo’yu, ona elini bile sürmeden öldürdü.

Sonunda, “Gitmemiz... lazım,” diyorum. Dizlerim titreye titreye ayağa kalkıyorum. “Matora bin, Poppy.”

Bakışları Theo’nun cansız bedenine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Tek kelime etmiyor. Etmesine gerek yok. Yaptığı şeyin ağırlığı ikimiz için de apaçık ortada.

Bacağımı motora atıyorum. Poppy arkama binip yüzünü kürek kemiklerimin arasına gömerek belime sarılıyor. Gazı olabildiğince köklediğim için rüzgâr ikimizi de geriye itiyor.

Teriq’le telsizden bağlantı kurmaya çalışıyorum. Cevap yok. Sonra telepatiyle Adrienne’e ulaşıyorum ve bu kez yanıt alıyorum.

Bana, “Bütün telfler kapalı,” diyor. “Her yerde sinyal bozucu kullanıyorlar. Neredesin?”

“Poppy’yle yalnızım. Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok.”

“Havaalanına git. Ev hazır bekliyor.”

“Sen neredesin?”

“Çıkmayı başardık. Kurtarabildiklerimizi kurtardık.” Sesi yorgun geliyor. “Biz de havaalanına gidiyoruz. Birazdan buluşuruz.”

“Biz derken kim kimsiniz?”

“Karra’yla ikimiz.”

“Sadece ikiniz mi varsınız? Diğerlerine ne oldu?”

“Teriq’i aldılar. Declan öldü.”

Hasiktir. “Başka kaç kayıp var?”

“Bilmiyorum. Çok. Sığınağın doğu bölümünü tamamen yerle bir ettiler. Çıkabilmemiz mucize. Evlynne de cevap vermiyor. Şimdi tekrar deneyeceğim.”

Bağlantıyı kesiyor.

Derin bir nefes alıp ben de Evlynn'e ulaşmaya çalışıyorum ama cevap yok. Sessizliği beni rahatsız ediyor fakat on dakika sonra havaalanına vardığımızda karşılaştığımız şey kadar değil.

Gözlerimle boş pisti tarıyorum, gördüğüm –ya da daha doğrusu görmediğim– şeyi anlamaya çalışırken midem düğümleniyor.

Uçak yok.

Evlynn yok.

Sadece gölgeler var.

Poppy bakışlarımı takip ediyor, gözlerinde panik var. "Uçak nerede?"

Sertçe, "Motorda bekle," diyorum.

Bacağımı üstünden atıp piste ilerliyorum. Uçağın mucizevi şekilde yoktan var olmasını beklemiyorum ama yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için alana göz atmak istiyorum.

Evlynn hangi cehennemlerde?

Eğer bu bir tuzaksa, Kumanda nerede?

Zihnine tekrar dokunuyorum. Sonra bir daha. Bir daha. Tam beni görmezden gelmeye devam edeceğini düşünmeye başlamışken bağlantıya izin veriyor.

"Özür dilerim."

Bu basit kelimeler pişmanlığın ağırlığıyla havada asılı kalıyor.

"Ne demek özür dilerim? Hangi cehennemdesin?"

"Başka seçeneğim yoktu."

Sesi titriyor, o anda tam olarak ne yaptığını anlıyorum.

Dehşetle irkiliyorum. "Bramble'in konumunu sen mi ifşa ettin?"

"Mecburdum."

"Sikeyim, hiçbir şeye mecbur değildin, Evlynn." Poppy yüzündeki öfkeyi görmesin diye sırtımı motora dönüyorum. "Bizi sattın!"

Zayıf bir sesle, "Elimden geldiğince size yardım etmeye çalıştım," diyor. "Ona ikincil kaçış kapaklarından bahsetmedim."

“Ona mı?” Soğuk bir ürperti omurgamdan yukarı tırmanıyor.
“Travis Redden’den mi bahsediyorsun?”

Bir duraksama. “Evet.”

“Travis’le işbirliği mi yapıyorsun? Neden?”

“Senin fikrindi.”

Ağzım açık kalıyor. Evlynne’den böyle bir ihanet beklemiyordum. Tanıdığım en sadık Mod. Bir Severnist. Şimdi de gelip bu ihanetin fitilini ateşleyen kişinin *ben* olduğumu mu söylüyor?

Hadi oradan, sikerler. Böyle bir şeyi üstlenmeyeceğim.

“Halkını satman benim fikrim değildi. Fiona öldü-”

“Hasiktir.”

“-o zaman söyle, bu siktiğimin ihaneti için sana nasıl ilham vermiş olabilirim, Evlynne?”

“Fisher’ın babasına ulaşmamı sen söyledin.”

Bu gece artık beni iliklerime kadar sarsacak bir şeyin kalmadığını sanıyordum.

“N-ne?” Kekeliyorum. Bir anlığına bütün dünya kenarlarından sökülüyormuş gibi geliyor. Kendi kafamın içinde de hiçbir şey anlamlı değil. “Oğlunun babası Travis Redden mi?”

“Evet.”

Poppy kararsızca, “Wren?” diye sesleniyor.

“Bir saniye,” derken sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyor. Evlynné’in o gün Çıkıntı’da bana anlattığı “sidik damarlı” adam *Travis* miymiş?

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor?” diye soruyorum.

Donuk bir tonla, “Şebeke beni üst okuldan aldıktan sonra Kumanda’ya sızıp pilot olarak eğitim almam gerekiyordu. Travis eğitmenlerimden biriydi. Yaşananları anlattım zaten: sarhoş geçen aptal bir gece. Hamile olduğumu öğrenince Başkaldırı beni şehirden çıkarıp Hançer’e yerleştirdi,” diyor.

“Aklını mı kaçırdın? Fisher’ı Travis’ten haklı bir sebeple gizledin, şimdi de her şeyi bırakıp doğruca ona mı gidiyorsun? Ona mı güveniyorsun?”

Evlynné sessizce, “Anlayamayacağını biliyorum,” diyor. “Onun için her şeyi göze alacağın bir çocuğun olana kadar anlayamazsın. Otorite, Fisher’ın yapabildiği şeyleri öğrenirse onu öldürür.”

“Ne yapabiliyor?” Sandığımdan çok daha fazlasını benden saklamış olabileceğini fark edince korkuyla ürperiyorum.

Cevap vermiyor.

Üsteleyerek, “Fisher ne yapabiliyor, Evlyenne?” diye soruyorum. Uzayan sessizliğinde hayal kırıklığımı yutuyorum. “Her neyse, Otorite’deki hiç kimse bir çocuğu öldürmeye oy vermez. Gray öyle bir şeye asla izin vermez. Ama Travis? Onun neler yapabildiğini biliyoruz zaten.”

“Onu koruyacağına söz verdi.”

“Gerçekten Travis Redden’in, yani General’in, Fisher’ı kullanmayacağını -hatta belki de öldürmeyeceğini- mi sanıyorsun? Otorite ne yapacaksa o da aynısını yapmayacak mı? Yapmayacağına inanıyorsan yanılıyorsun.”

“Orada değildin, Wren. Oğlunun dijital hologramını gösterdiğim zamanki yüzünü gördüm. Sözünü tutacağına güvenmem gerek.”

Derin bir nefes alıyorum, Evlyenne gibi sağduyulu ve yetenekli biri böyle safça düşünebildiği için çok şaşkınım. Aklını başına getirmek için son bir çabayla, “Mücadelemiz ne olacak peki?” diyorum. “Seni tanıdığımdan beri tek yaptığın Modların toplumdaki hak ettiği yeri geri kazanmasından bahsetmektir. Asallara sidik damarlı diyorsun. Şimdi de gidip onlarla işbirliği mi yapacaksın? Daha önemli hiçbir şey yok demiyor muydun?”

Kısaca, “Yanılmışım,” diyor. “Daha önemli bir şey varmış. Oğlum.”

“Fisher nerede şu anda? Lütfen bana onu almak için Hançer’e geri döndüğünü söyleme.” Korkuyla boğazım daralıyor. “Onları dağa mı yönlendiriyorsun?”

“Hayır. Fisher yanımda zaten. Bu gece Hançer’den ayrılırken uçakta yanımdaydı.”

Teçizat çantası.

Bu yüzden onu o kadar özenle taşıyordu. Fisher başından beri onun içindeydi.

Evlyenne, “Hançer’i asla tehlikeye atmam,” diye ısrar ediyor. “Açıkça söyledim. Kabul edeceğim tek anlaşmanın bu olduğunu söyledim.”

“Bramble’daki sivillere yaptıklarından sonra bu lafına inanmamı mı bekliyorsun?”

“Yaptığım her şeyi oğlum için yaptım ve yine olsa yine yapardım. Ama uğruna bu kadar çok emek verdiğimiz her şeyi asla yok etmem. Hançer güvende kalacak, söz veriyorum.”

Nefesim kesik kesik çıkıyor. Duyduklarımı anlamlandıramıyorum.

“Lütfen yapma,” diye yalvarıyorum. “Her şeyi düzeltmek için hâlâ zamanın var.”

“Çok geç, Darlington. Oğlum her şeyden daha önemli. Kendine iyi bak. Gray’e iyi bak.”

Sonra bağlantı kesiliyor.

Şaşkınlıktan donakalıyorum. Boş piste bakıyorum, kaçış umudu tıpkı bu gece kayıp giden diğer her şey gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

Fiona. Declan. Evlynne.

Tam anlamıyla fiyasko.

Şakaklarımı ovuşturup Adrienne’le bağlantı kuruyorum. “Evlynne gitti,” diye bilgi veriyorum. “Başka bir ulaşım aracı istememiz lazım.”

Soru sormaya başlıyor fakat bağlantıyı kesiyorum çünkü beynim daha fazla yükü kaldıramayacak. Bir nefes alıp Poppy’ye dönüyorum, tek parmağını bile kaldırmadan birini öldüren kıza.

Hepsi çok fazla. Sikeyim, çok fazla.

Buradan çıkmamız lazım.

Diğer her şey biraz bekleyebilir.

* * *

Hançer’e döndüğümüzde hava kasvetli. Gray bizi hangarda karşılayıp Adrienne’e Kallister’in kendisini savaş odasında beklediğini söylüyor. O da teslim olmuş şekilde başını sallayarak hava kilidine gidiyor.

Gray’in kolları beni sıkı, aceleci bir kucaklamayla sarıyor. Sonra beni bırakıp kısaca Karra’ya sarılıyor. “İyi misin, KC?”

“İyiym. Sağ ol.” Karra başka bir şey söylemeden hangardan çıkıp gidiyor. Sanırım şokta. Henley bizi havaalanından almaya geldiğinden beri tek kelime etmedi neredeyse.

Gray saçlarımı okşayıp kulaklarımın arkasına iterek, “*Sen iyi misin?*” diyor.

“O kadar şeyden sonra olabileceğim kadar iyiym.” Yanağına dokunup dudaklarına kısa bir öpücük konduruyorum, sonra Poppy’yi işaret ediyorum. “Bu gece kendi odama geçeceğim. Poppy benimle kalacak.”

Başını sallıyor, perişan hâlde duran genç kıza bakıyor.

Poppy ifadesiz bir sesle, “*Annem öldü,*” diyor.

Gray’in bakışları yumuşuyor. “*Biliyorum. Fiona’yı özleyeceğiz.*”

Poppy’nin altdudağı titremeye başlayınca Gray onu kollarının arasına çekiyor. Elini sırtında gezdirince Poppy’nin biraz gevşediğini görüyorum. Kısa kollu tişörtü damarlarındaki gümüşü açıkta bırakıyor, onu yatıştırdığını anlıyorum. Raziyim. Bir süreliğine uyuşuk hissetmeye ihtiyacı var, yoksa acı ve yas onu yutup mahvedecek.

Gray bana kasvetli bir bakış atıyor. “*Muhtemelen bütün gece savaş odasında kalıp bunun sonuçlarıyla uğraşacağım.*”

“*Kallister çok mu kızgın?*”

“*Kızgının da ötesinde. Ade’e bunun bedelini mutlaka ödetecek.*”

Adrienne’i savunmak istiyorum –Evlynn’e in bizi satmayı tercih edeceğini bilemezdi– ama Kumpanya’yla barış görüşmeleri başlatma ısrarı olmasaydı bu gece Bramble Üssü’ne hiç kimse gitmeyecekti.

Poppy’yi odama götürüyorum. İkimiz de duman kokuyoruz fakat henüz duş almak istemiyor. Xavier taşındıktan sonra oda-ya geri koyduğum küçük kanepeye kendini bırakıyor.

Yüzüme bakmadan, “*Sorabilirsin,*” diyor. Boş bakışları duvara sabitleniyor.

Sesimi yumuşak tutarak yanına oturuyorum. “*Bu gece ne yaptın tam olarak? Zihnini yozlaştırmıyordun. Sen...?*”

“Eziyet,” diye fısıldıyor.

Hepsini bildiğimi sandığım anda ortaya çıkan yeni yeteneklere artık şaşırmıyorum.

“O ne demek peki?”

“Eziyet...” Dişlerinin arasından acı bir ses çıkarıyor. “Tam olarak kulağa geldiği gibi. Acı veriyorum. Bazen de ölüm.” Gülüyor ama gülüşünde hiç eğlence tınısı yok.

Dikkatli bir tonla, “Bu yeteneğe sahip olduğunu bilen başka kimse var mı?” diye soruyorum.

“Hayır. Sadece annem biliyordu.”

İçten içe geriliyorum, umarım Poppy fark etmemiştir. Fiona kızının bu tehlikeli güce sahip olduğunu biliyordu, bunu kendi meclisine açıklamamıştı ama benim insanları kışkırtabildiğimi bütün üssün bilmesi mi gerekiyordu yani?

Poppy öfkeli düşüncelerimi bölerek, “Sen sormadan söyleyeyim,” diyor, “kandamgam yanağımın içinde.”

Sikeyim, yine ne kadar şanslı olduğunu kabul etmek zorundayım. Valeria gibi Poppy’nin de kandamgasının belirttiği yer daha uygun bir konuma sahip olamazdı.

Bir şey daha fark ediyorum, Fiona’yla ilgili bir şey; kızıyla konuşmaya her cüret ettiğimde bana attığı bakışla ilgili.

Aslında kışkırtma gücüm yüzünden Poppy’yi benden uzak tutmaya çalışmıyordu.

Poppy’nin eziyet gücü olduğu için beni Poppy’den uzak tutmaya çalışıyordu.

“Annen seni bu yüzden mi sürekli Tapınak’ta eğitime gönderiyordu? Kalkanını güçlendirmek için olduğunu söylüyordu ama aslında eziyet gücünü kontrol etmen içindi, değil mi?”

“Hayır, onu bastırmamı istiyordu.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ne demek istediğini anlamadım?”

“Kontrol edebiliyorum zaten. En azından çoğu zaman. Duygularım alevlenirse bazen kendiliğinden oluyor.”

“Eziyet hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Theo’nun vücudu... acı çekiyor gibiydi?”

Poppy, "Sinir uçlarını manipüle edebiliyorum," diyor. "Ve nöbetler başladığında kalbe yöneliyorum. Kalbi... durduruyorum. Tam olarak nasıl yaptığımı bilmiyorum. Sen kışkırtma gücünü nasıl kullanıyorsun? Grayson kendimi böyle uyuşuk hissetmemi nasıl sağlıyor? Açıklayamıyorum."

Haklı. Yeteneklerimizin nasıl çalıştığını her zaman açıklayamıyoruz.

"Annen kendisi üzerinde pratik yapmana izin verdi mi hiç?" Poppy'nin habersiz birine eziyet uygulamasına Fiona'nın izin verdiğini hayal bile edemiyorum.

"Evet. Ama çok fazla pratik gerektirmedi. Sakinsem açıp kapatabiliyorum."

"Altını ne kadar hızlı kullanabiliyorsun?"

Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Bir saniye sonra göğsümde bir acı hissediyorum.

Elimi köprücük kemiğimin üstüne koyup ağrıyan yeri ovalıyorum. "Sen mi yaptın?"

Başını sallıyor.

Hay sikeyim. Artık Fiona'nın insanları Poppy'ye yaklaştırmak için neden bu kadar uğraştığını anlıyorum.

"Merak etme, kalbini kazara durdurmam," diyor. "Genelde insanlarda öyle olmuyor. Kalbiniz çok büyük."

İnsanlarda.

İması havada asılı kalıyor. Yumuşak yumuşak, "Ama hayvanlarda?" diye soruyorum.

Bunun üzerine Poppy'nin yüzü düşüyor. "Ufacık bir çarpıntı bile onları öldürebilir. Sana Scarlett'ın kuşlara dokunmama izin vermediğini anlattığım zaman yalan söylemiştim. O böyle bir kural koymadı. Onlara dokunmuyorum çünkü zarar vermek istemiyorum. Didi'ye zarar verdiğim gibi."

Hüzünle kalbim sıkışıyor. Demek artık kuşhaneye gitmemesinin nedeni bu. O kuzgunu kazara öldürmüş olmalı.

Siktir. Alnımı ovuşturuyorum. Çok yorgunum ama bu gece bana uyku yok, biliyorum.

“Başka hayvanlarda da oldu mu?” diye soruyorum.

Başını sallıyor. “Bir köpeğimiz vardı...” Cümlesi yarım kalıyor.

O kadarını söylemesi yetiyor, onun için daha da çok üzülüyorum. Yeteneklerin istemsiz şekilde devreye girmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum fakat dokunuşumla birini gerçekten öldürdüğümü hayal bile edemiyorum.

Sonra gözleri doluyor. “Ama bu gece aynı şeyi bir *insana* yaptım. Kalbini durdurdum.”

“Hayatımı kurtardın,” diye hatırlatıyorum. “Yani o adamı öldürdüğün için vicdan azabı hissediyorsan--”

Poppy, “Hayatını kurtarmadım,” diye atılıyor. “Neredeyse ölümüne sebep olacaktım.”

“Ne diyorsun? Bu geceden mi bahsediyorsun?”

“Hayır. Ben...” Yüzünün rengi tamamen soluyor. “Kanlı ay gecesi, içkini zehirleyen kişi bendim.”

Şokla sarsılıyorum. “Ne?”

“Kazaydı,” diye inliyor. “Anlattığın bitkiyi kullandım. Kızıl-kapan. Kökünü ezip kaydattım, annemin şişesine koydum.” Başını bana çeviriyor, yüzünde gerçek bir sıkıntı ifadesi var. “Mide ağrısı yapıyor demiştin!”

Nefesim kesiliyor. “Hasiktir. Annenin midesini mi bozmaya çalışıyordun?”

Poppy’nin rengi daha da soluyor. “Sadece partiden erken ayrılmasını istedim ki beş dakikalığına iyi vakit geçirip *nefes* alayım.”

“Poppy--”

“Şişesini doldurmaya gidiyormuş gibi yaptım, sonra ona verdim ama Teriq onu yanına çağırınca şişeyi bir yere bıraktı. Geri almaya çalıştım fakat Lu elimi itip harman içemeyecek kadar küçük olduğumu söyledi--”

Poppy o kadar hızlı nefes alıyor ki zar zor konuşuyor. “Sana nasıl geldiğini bilmiyorum. Ama bayıldığın an benim suçum olduğunu anladım.”

Başımı sallıyorum, ağır ağır iç çekiyorum. İtirafına karşı içimde ufacık bir parça bile öfke yok. Kazaymış ve belli ki kendini bunun için yeterince cezalandırmış.

Poppy, "Sadece mide ağrısı yapar demiştin," diye tekrar suçluyor, dökülmemiş yaşlar kirpiklerinde parlıyor.

Yumuşak yumuşak, "Öyle," diyorum. "Ya da en azından kızılkaplan öyle yapar. Yanlış bitkiyi sökmüştün, Poppy. Masum bir hata. Kırmızı çiçekler neredeyse aynı görünüyor ama yürek-kökünün kökü kırmızı, kızılkaplanın kahverengi olur."

Gözlerini daha hızlı kırıyor, sanki gözyaşlarını geri itmeye çalışıyor gibi. "Öylece durup annemin seni iyileştirmeye çalışmasını izledim. Öleceksin sandım, hepsi benim suçumdu. Çok özür dilerim. Kendimi berbat hissediyorum."

"Poppy, sorun değil--"

"Değil mi? Seni neredeyse öldürecektim!"

"Ama öldürmedin. Ve kötü niyetle de hareket etmiyordun." Açıkçası rahatlıyorum. Artık içtiğim her sıvıya şüpheyi yaklaşmama gerek kalmayacak.

"Sana o kadar çok kez söylemek istedim ki... Ama cesaretimi kaybettim çünkü benden nefret edeceğini biliyordum."

"Senden nefret etmiyorum," diyerek içini rahatlatıyorum.

Yarı hıçkırık yarı rahatlama gibi bir ses çıkarıyor. Elini tekrar tutuyorum, sıkıca kavriyorum ama sadece birkaç saniye izin veriyor, sonra elimi omuz silerek bırakıyor.

"Şimdi duş alabilir miyim?" diye mırıldanıyor. Sesi yorgun geliyor.

"Tabii. İstersen yatakta birlikte yatabiliriz. Kanepeler pek rahat değil."

Banyo kapısı arkasından kapanır kapanmaz is lekeli kıyafetlerimi çıkarıyorum. Temiz bir pantolonla uzun kollu bir üst giyerken telfimde bir uyarı belirliyor.

SAVAŞ ODASINA BİLGİ VER

* * *

Kallister, "Otur, Wren," diyor.

Masaya göz gezdiriyorum, burada bu kadar az kişi olduğu için huzursuzum. Kallister masanın başında oturuyor; Adrienne'den olabildiğince uzakta. Onların dışında sadece Gray'le Karra var.

Gray'in yanına oturuyorum, o da masanın altında elimi bulup sıkıyor. Keşke telepati yeteneğİ olsaydı da az önce nasıl bir durumun içine girdiğimi sorabilseydim.

Kallister, "Bu gece olanları anlat," diyor ama benimle konuşmuyor.

Adrienne'le konuşuyor.

Patlamadan saldırıya, Teriq'in yakalanmasına ve Evlynn'e in ihanetine kadar tekdüze bir sesle Bramble Üssü'nde olan her şeyi anlatıyor.

Sıra bana geldiğinde boğazımı temizliyorum, Teriq'in Mako'yla ikimize Fiona'ya yardım edip reviri boşaltma ve sivil villeri sivil geçidinden tahliye etme emri verdiğini açıklıyorum. Fiona'nın vurulduğu çatışmayı anlattığımda Kallister yakıcı bakışlarını Adrienne'e diyor, Adrienne de ifadesiz bir yüzle ona bakıyor.

Onun adına üzüliyorum. Kallister'ın öfkesi neredeyse somut; nabız atışı gibi yayılan her dalgası masanın karşısındaki kızıl saçlı kadına yönelmiş durumda.

Gergin bir sesle, "Peki ana kapıda?" diye soruyor.

Adrienne konuşmaya başlıyor fakat Kallister elini kaldırıp onu susturuyor.

Bakışlarını Karra'ya çevirerek, "Colfer," diyor. Karra, Gümüş Blok kara birliklerinin sığınağı girişini anlattıktan sonra soruyor: "Elit de orada mıydı?"

Nefes almak zorlaşıyor. Gray yanımda gerildiğinde vücudumdaki gerginliği hissettiğini biliyorum ama yüzü sert; hiçbir şey belli etmiyor.

Karra, "Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Vurulup ölmeme-ye çalışmakla meşguldüm."

"Elit'in sığınağın içinde olduğunu sanmıyorum," diye araya

giriyorum. "Ama kesinlikle sahadalardı. Poppy'yle kaçmadan önce birini etkisiz hâle getirdim."

Gray'in bakışlarının yüzümün yan tarafına resmen delik açtığını hissediyorum. Dönüp yüzüne bakmıyorum.

Gray, "Elit genelde daha gizli operasyonlar için kullanılıyor," diyor. "Bu tam kapsamlı bir saldırıya benziyordu."

Karra ifadesiz bir sesle, "Öyleydi," diyor. "Ama emirlerinin öldürmek değil, yakalamak olduğunu düşünüyorum."

Adrienne başını sallıyor. "Teriq'i tanıdılar. Muhtemelen hepimizle ilgili dosyaları vardı."

Bakışlarım Kallister'ı buluyor. "Bramble sivillerine ne oldu? Kimse Mako'nun iyi olup olmadığını söylemedi."

Kallister sertçe, "O iyi," deyince içim rahatlıyor. "Jasper'la anlaşma yaptık. Oyuk'un liderini sivilleri kabul etmeye ikna etti."

"Kitty bunu kabul etti mi? Sığınaktan kaç kişi çıkabildi?"

"Altmış iki."

Moralim bozuluyor. Adrienne'in Bramble'da iki yüz kadar sivilin yaşadığını söylediğini hatırlıyorum. Bu sayı, yarısından fazlasının öldürüldüğü ya da yakalandığı anlamına geliyor.

Adrienne sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Nihai kayıp sayısından henüz emin değiliz," diye mırıldanıyor. "Ben yaklaşık yirmi saydım."

Kallister'ın dudakları çizgi hâlini alıyor. "Geri kalanların esir alındığını, duvara dizilip vurulmadığını umalım. Sanırım her şey iyi arkadaşın Travis Redden'in ne karar vereceğine bağlı, değil mi?"

Yüzündeki çıplak nefret beni hazırlıksız yakalıyor. Adrienne'se kımıldanıyor.

Adrienne soğuk soğuk, "Bu pusunun arkasında bizden birinin olduğunu görmezden gelmeye devam ettiğini fark ediyorum," diyor.

Gray'in parmakları elimde sıkışıyor. Diğer eli dizine bastırılmış, yumruk olmuş durumda. Evlynne onun arkadaşıydı.

Karra ne kadar sarsıldığını gizlemeye çalışmıyor. "Evlynne asla böyle bir şey yapmaz."

"Yaptı," diye karşılık veriyorum. "Kaçmadan önce benimle bağlantı kurdu."

Herkes kafasını bana çeviriyor, bakışları sert. Kallister, "Gerçekten mi?" diyor. "Ne söyledi?"

"Özür dilerim," dedi.

Neredeyse konuşmamızın geri kalanını da ağzımdan kaçırcağıktım ama son anda kendimi tutuyorum.

Fisher, Travis Redden'in oğlu.

Başka bir durumda bir şeyler söyleyebilirdim fakat şu anda Kallister'la Adrienne'in arasındaki gerilim her şeyin önüne geçiyor. Bu bilgi fazla hassas. Şimdilik saklamam gereken bir şey gibi geliyor.

Gray, "Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "O kadar mı?"

Başımı sallıyorum, oda birkaç saniye sessizliğe gömülüyor.

Kallister başını Adrienne'e doğru sallayarak sonunda, "Evlynne'in yaptığı şey her neyse şu an önemsiz," diyor. "Bu görevle ilgili beklemeni söylemiştim. Düşmanımızla çalışmaya dair o saçma planıyla ilgili. Bu gece Bramble'da üç Otorite üyesi vardı. Şimdi biri ölü, diğeri esir. Liderlerimizi riske attın, Adrienne. O sığınaktaki herkesi tek tek riske attın."

Bu sert azar karşısında Adrienne'in çenesi titriyor.

Kallister, "Dilimi tutuyordum," diyor, şu anda acımasız tonu ve o soğuk gözleriyle bana o kadar Jim Amca'yı hatırlatıyor ki. "Redden'le babasını devirmek için işbirliği yapmaya oy verdim fakat onun uzun vadede bizimle çalışma niyeti olmadığını söyledim sana. Seni gücün için kullandı, babasının zihnini bozman için. Seni kullandı ve sonra barış anlaşması gerçek bir ihtimalmiş gibi davranarak oyaladı. Ben bunu en başından anladım, senin bu saçmalığı fark edememen beni hayal kırıklığına uğrattıyor, Adrienne."

Adrienne'in yanakları dişlerini sıkıyormuş gibi içeri çöküyor. "Benimle çocukmuşum gibi konuşma, Kallister."

Onu görmezden geliyor. "Şimdi, senin sayende meclis üç kişiye düştü. Liderlik eksikliğinin ve aceleciliğinin bizi bu noktaya getirdi, her ne kadar böyle yapmak istemesem de--"

Adrienne, "Evet, her saniyesinden nefret ediyormuşsun gibi görünüyor," diye araya giriyor, kelimelerinden alay damlıyor.

"Beşinci Emir'i yürürlüğe koyacağım."

Gray'in omuzları geriliyor, Karra ise şaşkın görünüyor.

Ben sadece kafam karışmış hâlde etrafa bakıyorum.

Kendimi tutamayıp, "O ne demek?" diye soruyorum. "Beşinci Emir ne?"

Adrienne keyifsiz bir kahkaha bırakıyor. "Otorite'yi dağıtmak için oylama çağrısı yaptığı anlamına geliyor."

Poppy bütün gece sağa sola dönüp duruyor, bunun sonucunda beni de bütün gece uyanık tutuyor. Ama taş gibi kıpırdamadan yatıyor olsaydı bile sonucun farklı olacağını sanmıyorum. Uyumayacak kadar gerginim.

Sabah tabletimi alıp Beşinci Emir'in ne olduğunu anlamaya çalışıyorum fakat Başkaldırı'nın çevrimiçi ağında *Kurallar ve Yönetmelikler* diye etiketlenmiş bir dosya yok. Yine de kurallar olmalı, sonuçta Kallister dün gece birini yürürlüğe koydu.

Kahvaltı için yemekhaneye indiğimizde Gray'e, Adrienne'in sözünü ettiği oylamaya kimlerin katıldığını soruyorum.

Kahvesini dudaklarına götürüp, "Sadece Otorite üyeleriyle görev liderleri," diye cevap veriyor.

Bakışlarım masamızdaki diğer görev lideri Saint'e kayıyor. "Yani sen de oy kullanıyorsun?"

Saint başını sallıyor.

"Peki herkes meclisi dağıtmaya yönelik oy verirse ne olacak?" Etrafa bakıyorum. "Seçim mi yapılacak? İnsanlar yeni lider olmak için aday mı olacak?"

Karra sinirli bir bakış atıyor. "Anlamıyorsun. Beşinci Emir seçimle ilgili bir şey değil. Kabul edilirse yeni lider Kallister olacak. Tam kontrolü ele geçirecek."

Alnımda bir çizgi belirliyor. "Neden Kallister?"

Gray, "Çünkü emri o yürürlüğe koydu," diye açıklıyor. "Herkes, liderlik için en uygun kişinin kendisi olduğuna inandığını gösteriyor."

“Ona karşı çıkabilecek kimse var mı?”

“Hayır.”

“Peki emir kabul edilmezse?”

“O zaman yeni bir meclis için oylama yapılır.”

“Berbat bir sistem bu,” diyorum. “Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?”

Henley sohbete katılıyor. “Bu mevcut Otorite’den önce, tek liderli bir dönem olmuştu. Ama galiba on, on beş yıl önceydi?”

Gray başını sallıyor. “Buraya geldiğimden beri Beşinci Emir’in yürürlüğe koyulduğunu görmedim. Fakat hiçbir görev de bu kadar ters gitmedi. Bramble büyük bir kayıptı. KC’yle Declan, Gümüş Blok üstlerine üşüşmeden önce istihbarat odalarını yok etti—”

Karra, “Havaya uçurduk,” diye doğruluyor.

“—yani ihlal durumunda uyguladığımız protokoller var. Ama Bramble paha biçilemez bir konumdu.”

Saint bana isteksiz bir bakış atıyor. “Kallister kızmakta haksız değil. Bu saldırı bizi çok etkiledi.”

“Neye oy vereceksiniz?” diye sorup iki görev liderine bakıyorum.

İkisi de cevap vermiyor, bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor.

“Otorite’yi dağıtıp Kallister’a tam kontrol vermeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsınız.”

Karra, “Hangi Otorite?” diye homurdanıyor. “Fiona öldü. Teriq de yakında ölecek.”

Gray onun karamsar düşüncelerine katılmıyor. “Onu esir almalarının bir nedeni var. Demek ki işe yarar görüyorlar.”

“Oylama ne zaman?” diye soruyorum.

“Bu gece,” diyor.

“Peki Adrienne’e ne olacak?”

“Böylesine büyük bir hatadan sonra mı? Oylama nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın liderlikten alınır. Belki bir süre hücrede kalır.”

“Öyle bir şeyi hak etmiyor,” diye itiraz ediyorum.

Kimse cevap vermiyor, bir an için bunu hak ettiğini düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum. Ama neden? Onun barış fikri diğerlerinden farklı diye mi?

Kahvaltıdan sonra Gray'i yalnız yakalayıp onunla konuşuyorum.

İçimdeki huzursuzluğu bastıramayarak, "Kallister'ın kontrolü ele geçirmesi için oy veremezsin," diyorum.

"Henüz ne yapacağımdan emin değilim."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Başkaldırı'nın, Otorite'nin sağladığı dengeye ihtiyacı var. Teriq'i geri almaya çalışabiliriz. Fiona'nın yerine birini koyabiliriz. Ama o grup liderliği çok önemli. Bütün kararları tek bir kişinin vermesini istemeyiz. Kallister bile olsa."

"Belki." Biraz yumuşadığını görebiliyorum.

"Gidip onunla konuşalım mı? Her şeyin bu kadar ters gitmesinin Adrienne'in suçu olmadığını anlatmaya çalışırız. Sığınağı tehlikeye atan kişi Evlyne'di."

Gray tereddüt edince elini tutuyorum.

"Lütfen. Kallister'la konuşalım. Belki gecedan beri düşünüp fikrini değiştirmiştir."

Gray ikna olmuş görünmese de omuz silkiyor. "Tamam," diyor fakat bunu daha çok benim gönlümü hoş etmek için söylediğini düşünüyorum. "Zararı olmaz herhalde."

* * *

Onunla bağlantı kurduğumda Kallister Tapmak'ta olduğunu söylüyor, o yüzden Gray'le oraya gidiyoruz. Hawkins'le konuşuyor ama suratı asık kıskırtıcı bizi görür görmez uzaklaşıyor. Onunla antrenman yapmayı özlediğimi söyleyemem. Hep aksi pisliğin teki gibi davranıyor.

Hançertaşın mavi ışıltısı ve hem altımızda hem üstümüzdeki eski dini sembollerle burada buluşmamız neredeyse yerindeymiş gibi geliyor. Sanki Adrienne'in Otorite'deki konumunu kurtarmak için bir tür kurban sunuyormuşuz gibi.

“Dinle, Adrienne hata yaptı,” diyerek doğrudan konuya giriyorum.

Kallister, “Hatadan fazlasını yaptı,” diye karşılık veriyor. “Yüzlerce hayatı tehlikeye attı ve paha biçilmez bir askeri tesisi kaybetmemize sebep oldu. Fiona onun yüzünden öldü. Teriq esir alındı.”

“Evet ama böyle olmasını isteyerek yola çıkmadı. Evlynnne’in sığınağın yerini Kumpanya’ya vereceğini kimse tahmin edemedi.”

Kallister kuşkuyla kaşını kaldırarak, “Eğer hakikaten öyle olduysa tabii,” diyor.

“Öyle oldu.” Tereddüt ediyorum ama haberi bütün gece içimde tuttuktan sonra Evlynnne’in sırrını açıklamamanın zamanının geldiğine karar veriyorum. “Bağlantı kurduğumuzda Evlynnne sadece özür dilemedi. Fisher’ın, Travis Redden’in oğlu olduğunu söyledi.”

Mutlak bir sessizlikle karşılaşıyorum.

Gray inanamayarak, “Hasiktir,” diyor. “Neden dün gece bir şey söylemedin?”

Fisher’ın kandamgasını kendime saklayarak, “Hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum. Ve siz sormadan söyleyeyim, başka ayrıntı vermedi,” diye yalan söylüyorum. En azından şimdilik. “Ama bize *ihanet etti*, Kallister. Başka neden bizi bırakıp o uçağı çalsın ki? Fisher neden vadide değil? Evleri neden terk edilmiş durumda? Bunun bütün suçunu Adrienne’e yüklemek istediğini biliyorum ama Evlynnne’in yaptığı şeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Adrienne’e gelince, bu dünyanın işleyiş biçimine dair bazı fikirleri var ve evet, belki seninkilerden daha idealist—”

“Sanırım doğru kelimeler *safça* ve *imkânsız*,” diye sözümü kesiyor. “Kıta’da barış olmaz. Son Savaş’tan önce bile yoktu. İnsanlar barış için yaratılmamış.”

Bu söz Gray’in kaşlarını çatmasına yol açıyor. “Ne yani, *dünya mahvoldu* mu demek bu? Gidip karşı taraftaki herkesi katlelim de iş bitsin mi?”

Kallister sinirli görünüyor. "Tabii ki hayır. Sadece şunu söylüyorum; düşmanla çalışmak? Öyle bir şey olmaz. Düşmanı ortadan kaldırıp geride kalan insanlarla çalışacağız."

"Ya seninle çalışmak istemezlerse?"

"Ona zamanı gelince bakarız."

Uzun bir sessizlikten sonra Gray tekrar konuşuyor, sesi sakın ve ikna edici. "Beşinci Emir'i geri çekmek için hâlâ vaktin var."

Kallister başını ona doğru eğiyor, beni kastederek, "Böyle yapmamı isteyen kişi sen misin? Yoksa o mu?" diyor.

Gergin bir sesle, "O dediğin kişinin de bir adı var," diyorum. "Ve evet, şu anda liderlik yapısını sarsmanın kötü bir fikir olduğuna inanıyorum. İnsanlar öfkeli ve korkmuş durumda."

"Tam da bu yüzden güçlü, tek bir liderin kontrolü ele alması gerek. Ama o kişi Adrienne olmayacak. Bu kararlarından sonra artık liderlik yapamaz."

Gray itiraz ediyor. "Wren'e katılıyorum. Adrienne'e biraz anlayış gösterebiliriz. Bütün yaşam tarzımızı yeniden düzenlemek için oylama istemedenden önce biraz zaman tanısak nasıl olur?"

"Emin misin, Gray?" Kallister'ın ses tonu tüylerimi diken diken ediyor; kibarlıkla alay arasında. "Aileni öldüren kadının kızıdan tavsiye almak istediğine emin misin?"

Kallister'm sorusu havada saatli bomba gibi asılı kalıyor.

Tik tak tik tak.

Bunu neden söyledi ki?

Sikeyim. Bunu. Neden. Söyledi. Ki.

Göğsüm sıkışırken bakışlarımı Kallister'a kilitliyorum, midem bulanıyor. Sırrımı *aylarca* sakladı ve şimdi istediğini elde etmek için bana karşı mı kullanıyor?

Kallister yorgun yorgun omuz silkiyor. "Çok üzgünüm ama artık Gray'in de bilmesinin zamanının geldiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Siktir git, diye bağırmama ramak kalıyor. Bu durum onu "üzüyor." Bu ânı beklediğini şimdi fark ediyorum. Bu sırrı, en işine yarayacağı anda kullanmak için saklamış.

"Wren..." Gray bana bakıyor. Aklının binlerce şeyi değerlendirdiğini görebiliyorum. "Neden bahsediyor?"

"Ben..." Sesim mağaranın içinde zayıf çıkıyor. Yanağımı ovuşturuyorum, yüzümü ellerimin arasına gömmek istiyorum.

Ne kadar uzun süre sessiz kalırsam Gray o kadar huzursuz oluyor. Sonunda Kallister'a dönüyor, o zaten bütün ayrıntıları paylaşmaktan fazlasıyla memnun.

"Wren'in annesiyle babası Kalay Blok Hainleri'ydi."

Gray'in yüzünde önce şaşkınlığı görüyorum, sonra yavaş, acı verici değişimi: öfkenin sızışını, ihanet duygusunun yükselişini.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor.

"Geçmişini Wren anlatır elbette ama Wren olarak da doğmadı aslında, değil mi?" Kallister bana beklenti dolu bir bakış atıyor, ağlamak istiyorum. "Değil mi, Stella?"

Gray'in çenesi geriliyor. "Adın Stella mı?"

"Stella Hess." Utanç midemde zehir gibi dönüyor. "Ama yakın zamana kadar bilmiyordum."

Ardından gelen sessizlik boğucu. Bir şey söylemesini istiyorum. Fakat bakışlarını benden çekiyor, Kallister'a odaklanıyor.

Gray, "Kalay Blok Hainleri," diye tekrarlıyor.

Kallister, "Jakob Hess'le Marina Serrano," diye onaylıyor. "Kardeşim Julian, aptal, zavallı kardeşim--"

Sesinden damlayan tiksintiyle irkiliyorum.

"Sikinin peşinden gitti." Kallister onaylamaz bir tavırla başını sallıyor. "Ona Marina'nın bize karşı olduğunu söyledim ama Julian bana inanmadı. Sikeyim, o kadar kibirliydi ki her şeyi herkesten daha iyi bildiğini sanıyordu. O kadını seçti. Kendi kanı yerine. Her şeyi riske attı, sadece kendi hayatıyla benimkini değil, Kıta'daki bütün Modların hayatını da."

Zayıf bir sesle, "Onu kurtarmaları için oy vermiştin," diyorum.

Kallister sert bir kahkaha atınca içindeki nefretin nabız gibi attığını neredeyse hissedebiliyorum. "Kimse o kurtarma operasyonunu onaylamayacaktı. Yapılmayacağını biliyordum."

"O zaman neden evet oyu verdin?"

"Hayatta kalma ihtimaline karşı. Ne zaman bir Ash'in senin tarafında olmasma ihtiyaç duyacağını bilemezsin." Gray'e dönüyor. "Valterra Bayırı'nın bombalanmasını Marina Serrano planladı. Jake'le ikisi. Julian da işin içindeydi çünkü uyarılarımı görmezden geldi. Çünkü kendini çok daha zeki sanıyordu. Çünkü onu seviyordu."

İçim yine burkuluyor.

Gray'e, "Binlerce insan," diye vurguluyor. "Annenle baban. Ablaların. Yoklar. Öldüler. Yanıp kül oldular. Kemikleri suyun altında."

Dişlerimin arasından, “Ben annemle babam değilim,” diyorum.

Gray’in gözlerinde kopan fırtınayı görüyorum. Bu ânın eninde sonunda geleceğini biliyordum ama gelmemesini umuyordum.

Bakışlarımla yalvarıyorum. “Sana söylemediğim için özür dilerim. Bana farklı bir gözle bakmanı istemedim. Annemle babamın günahlarından ben sorumlu değilim. Ama onlar hayatını senden çaldı ve annemle babamın böyle bir şey yapabilecek insanlar olduğunu bilmeni istemedim.”

Sözler ağzımdan hızla dökülüyor, asla tam anlamıyla açıklanamayacak bir şeyi umutsuzca açıklama çabası gibi. Çünkü hâlâ anlamı yok. Annemin kendi halkına neden ihanet ettiğini bilmiyorum. Babam için belki bir açıklama bulunabilir. Sonuçta o Mod değildi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ama annem biliyordu.

Ve yine de yaptı.

Gray’in koluna uzanıyorum fakat bir adım geri atıyor, bu hareketi yüzüme inen bir tokat gibi.

Bu sırada Kallister o sahte şefkatli gözlerle bana bakıyor. “Bunu acımasız olmak için yapmıyorum, Wren,” diye başlıyor.

Hadi oradan. Bu âna kadar insanları incitmekten ne kadar hoşlandığını fark etmemiştim. Çünkü yalanını hissedebiliyorum. Bundan zevk alıyor.

“Ama Gray’in bu oylama hakkında bilinçli bir karar verebilmesi için bütün bilgilere ihtiyacı var.”

“Bunun Adrienne’in Otorite’de kalıp kalmamasıyla hiçbir ilgisi yok,” diye suçluyorum. “Bunu, Gray doğru olanı yapmak üzereyken kafasına benim niyetlerim hakkında şüphe tohumları ekmek için paylaştın.” Gray’e dönerken sesim titriyor. “Gizli bir niyetim filan yok. Sığınakta olanlardan Adrienne’in sorumlu tutulmaması gerektiğine gerçekten inanıyorum.”

Bana bakıyor, yutkunurken boğazı hareket ediyor. “Seni Bayır’a götürdüğümde, ailemle ilgili her şeyi anlattığımda...

geçmişimi..." *Eniştemi*. "Annenin, ailemin yok olmasının sebebi olduğunu o zaman biliyor muydun?"

Kalbim ağırlaşp buz kesiyor; okyanusun dibine batan bir taş gibi . "Evet."

"Ve tek kelime bile etmedin."

"Özür dilerim."

Sert, keyifsiz bir kahkaha atıyor. "Bizi yalnız bırakır mısın artık?"

"N-ne?" Kekeliyorum.

"Git, dedim."

Gray'i en son izni olmadan onu kıskırttığımda bu kadar öfkeli görmüştüm. Yüzüme bakmakta zorlanıyordu ama o zaman bile öfkesinin neredeyse hayatımı kaybetme korkusuyla endişesinden kaynaklandığını biliyordum. Fakat şu anda... Yüzüme bakmıyor çünkü benden uzak durmak istiyor.

"Git," diye tekrar ediyor. Sesi buz gibi, vücudundaki bütün hücreler aynı mesajı iletiyor: *Siktir git yanımdan*. "Oylama hakkında Kallister'la konuşmam gerek."

Boğazımda bir hıçkırık düğümленirken arkamı dönüp koşarak Tapmak'tan çıkıyorum.

* * *

O öğleden sonra Saint'i ortak alanda buluyorum. Tapınak'tan çıkali saatler oldu ve Gray'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Endişelenmeye başlıyorum.

Lafı dolandırmadan, "Gray'i gördün mü?" diye soruyorum.

"Evet. Yaklaşık bir saat önce spor salonunda canıma okudu." Saint ellerini kaldırıp eklemlerini gösteriyor. Çatlayıp kızarmışlar.

Dudaklarımı ısıyorum. Tereddüt ederek, "Sana söyledi mi?" diye soruyorum.

Birden Saint'in zihnimin arkasını yokladığını hissediyorum. Benimle ilk kez telepatik bağlantı kurmaya çalışıyor.

"Modifiye dünyasındaki herkesin annenle babandan nefret ettiğini mi?" diyor ve çıplak kollarındaki damarların gerildiğini görüyorum. "Onu mu kastediyorsun?"

“Evet, onu.” Gözlerine bakıyorum. “Artık sen de kötü biri olduğumu düşünüyor musun?”

“Bu aptalca bir soru, Darlington. Annemizle babamızın yaptığı saçmalıklardan biz sorumlu olsaydık, yarımız burada olamazdı, ben de dahil.”

Kaşımı kaldırıyorum ama ayrıntıya girmiyor.

Yüksek sesle, “Neye oy vereceksin?” diye soruyorum. “Meclisi dağıtıp Kallister’ı başa getirmeye onay verecek misin?”

Başını yana eğip düşünüyor. “Bilmiyorum. Muhtemelen hayır.”

Mideme bir rahatlama hissi yayılıyor. “Gray’i de aynı şekilde oy vermeye ikna edebilir misin?”

“Gray’i istemediği bir şeyi yapmaya ikna edebileceğini sanmıyorum.”

Bir şey söyleyemeden önce Saint’in telfine bir uyarı düşüyor, ekrana bakıyor.

Kısa ve sert bir şekilde, “Oylama vakti geldi,” diyor.

Siktir. Şimdiden başlıyor mu?

Onu kapıya kadar takip ederken omzunun üstünden bana bakıyor, avcı yeşili gözleri keyifle parlıyor. “Sen görev lideri değilsin.”

“Değilim ama içeri girmeden önce Gray’le konuşmak istiyorum.”

“Ne kadar açık fikirli olur, bilmiyorum.”

Çenemi kaldırarak, “Denemem lazım,” diyorum.

Operasyon katında, koridorun sonundaki köşeden tanıdık bir siluet dönünce irkiliyorum. Mako. Bir anda rahatlıyorum. Üstünde hâlâ toprakla is lekeleri olan görev kıyafetleri var ama koridorda yürürken yaralanmamış gibi görünüyor.

Ona doğru koşarak, “Hey,” diyorum. “Ne zaman döndün?”

Kocaman kollarıyla bana sıcak bir şekilde sarılıyor. “Az önce. Henley aldı beni.”

“İyi olmana çok sevindim. Oyuk’taki gecen nasıldı?”

Mako geniş bir sırtışla karşılık veriyor. “Biliyorum, dün gece

çok kötü şeyler oldu, ciddi ve üzgün olmam gerek ama... Sike-yim, Wrenny. Oradaki kadınlar..." Dişlerinin arasından ısıklık ça-lıyor, gülmemek elde değil.

"Xavier nasıl? Onu gördün mü?"

"Gördüm tabii. Reed'le birlikte aralarına güzel bir kızı almış-lar ve—"

Saint gözlerini devirerek, "Daha fazlasını duymama gerek yok," diye araya giriyor. Yürümeye devam ediyor.

Geri çekilirken Mako'nun koluna dokunuyorum. "Benim de gitmem lazım ama sonra gelip seni bulurum."

Saint'in peşinden aceleyle gidiyorum, savaş odasına vardı-ğında birkaç kişinin içeri girdiğini görüyorum. Ya hiç birlikte çalışmadığım ya da sadece atış alanında gördüğüm operatörler. Tanıdığım tek kişi pembe saçlı Raven Persimmons; Saint'e başını sallayıp odaya giriyor.

Gray'i henüz görmüyorum. Saint'e, "Onu burada bekleyece-ğim," diyorum.

Koridor boşalıyor, beni kaygılı ve yapayalnız bırakıyor. Ayak seslerini duyana kadar sinirlerim iyice geriliyor. Dönüyorum ve onu o uzun, kendinden emin adımlarıyla bana doğru yürürken görüyorum, sarı saçları tepedeki ışıkların altında parlıyor.

Beni görünce ifadesi yumuşuyor. Sadece bir saniyeliğine, sonra yeniden ifadesizleşiyor.

Sert sert, "Burada olmaman lazım," diyor.

"Bu sırrı senden sakladığım için kızgın olduğumu biliyorum," deyiveriyorum. "Ama lütfen bu durumun içerideki kararlarını etkilemesine izin verme."

Gözlerinde parlayan rahatsızlığı görüyorum. "Beni karar ve-remeyecek biri olarak görmeyin—"

"Hayır, öyle demiyorum. Sadece şunu söylüyorum... Adri-enne hata yaptı, evet ama bu artık Kallister'ın canı ne isterse ya-pabileceği anlamına gelmez."

"Sonra konuşuruz." Yanımdan geçip savaş odasına giriyor, kapılar vızıldayarak kapanıyor.

Hayal kırıklığımla mücadele ederek daireme dönüyorum; sikeyim, keşke görev lideri olsaydım. Poppy'yi yatağında kıvrılmış hâlde buluyorum, günün büyük kısmını böyle geçirdi.

Yatağın kenarına oturup kolunu okşayarak, "Merhaba," diyorum. "Biraz daha iyi misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

"Dinle, az önce Tana'yla konuştum. Luisa'nın ailesiyle birlikte vadide biraz zaman geçirmeye ne dersin?"

Poppy yüzüme bakmıyor bile. Uyuşuk bir sesle, "Olur," diyor.

"Bu dağdan biraz uzaklaşmak sana iyi gelecektir. Ayrıca birkaç gün içinde annen için aşağıda bir anma töreni planlıyorlarmış."

"Tamam."

Onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum. Belki de kuramam. Hayatında tanıdığı tek ebeveyni kaybetti ve Fiona aşırı korumacı olsa da kızını delicesine seviyordu. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Birlikte dairelerine gidiyoruz, eşyalarını toplamasına yardım ediyorum. Kısa süre sonra Luisa geliyor. Kollarını açıp kıza sarılıyor.

"Annen için çok üzüldüm. Fiona'yı hepimiz çok severdik."

Poppy, "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Ailem seni ağırlamak için sabırsızlanıyor. Annem misafirler için istediği kadar sık yemek yapamıyor. Gitmeye hazır mısınız?"

Çıkmadan önce Poppy'nin zihnine dokunuyorum. "Sonra haberleşelim, olur mu?"

"Olur," diyor.

Savaş odasındaki toplantının bitişini diken üstünde bekliyorum. Kapım çalındığında sinirlerim iyice gerilmiş durumda.

Gray'i içeri aldığım anda kalbim göğsümden çıkacak gibi oluyor. Yüzüne bir kere bakmak yetiyor, ne olduğunu anlıyorum.

Donuk bir sesle, "Neden?" diyorum. "Neden böyle bir şey için oy verdiler?"

"Çünkü Adrienne çok sayıda sivilin ölümüne yol açtı." Küçük kanepeye çöküp başını ellerinin arasına alıyor, şakaklarını ovuşturuyor. "Görev liderlerinin hepsi bundan sonra ona güvenemeyeceklerini söyledi. Büyük kısmı dağıtma yönünde oy verdiklerini itiraf etti." Gray başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Benim oyum hiçbir şeyi değiştirmezdi. Neredeyse oybirliğiydi."

"Neredeyse," diye tekrarlıyorum.

"İki kişi Beşinci Emir'e karşı oy verdi."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır. Oylar gizli."

Tereddütlü adımlarla yanına oturuyorum. Sessizce, "Konuşmaya hazır mısın?" diye soruyorum.

Yine göz göze geliyoruz. "Hayır."

Sonra ayağa kalkıp kapıya yürüyor.

Kalbim paramparça oluyor ama yine de bir şekilde onurumu koruyarak ayağa kalkabiliyorum. "Konuşmaya hazır olduğunda buradayım. Bir önemi var mı bilmiyorum ama özür dilerim. Söylemem gerekirdi. Sadece seni kaybetmek istemedim." Sesimin çatladığını duyunca irkiliyorum. "Gerçekten seni kaybetmek istemedim."

Bir anlığına omuzları düşüyor, yüz hatları yumuşuyor.

Fakat bu hâli gitmesini engellemiyor.

Gözyaşlarına yenilmeden önce telfimi alıp cebime koyuyorum, sonra alelacele Operasyon katına gidiyorum.

Şu an bu üssün içinde kalamam. Burada düşünemiyorum, duygularım fazlasıyla alevlenmiş durumda. Gray'in bırakıp gitmesi beni mahvediyor. Ve Kallister'in Otorite'yi dağıtıp bu aptal Kıta'daki herkes kadar güç düşkününü olduğunu kanıtlaması beni hayal kırıklığına uğratiyor.

Cross haklıymış. Bu sikik dünyanın kurtarılması mümkün değil.

Bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum ama hava fazla ağır geliyor. Temiz havaya ihtiyacım var.

Asansörlerin olduğu köşeyi dönerken bir hareket bulanıklığı görüyorum. Koyu sarı saçlı bir kafa. Haki pantolonlu bir bacak.

Onu bir an Gray sanıyorum fakat koridorun sonuna vardığımda Kallister'ın hava kilidinden çıkıp kaybolduğunu görüyorum.

İçime bir şüphe düşüyor. Hava karardıktan sonra neden üstten ayrılıyor ki?

Adımlarımı hızlandırıp ben de hava kilidine giriyorum. Kapı tıslayarak açılıyor ve boş bir iniş hangarını ortaya çıkarıyor, o yüzden yoğun ağaçların arasından kıvrılan patikaya yöneliyorum. Kallister'ı yaklaşık yirmi metre ileride görüyorum, gökyüzüne karşı koyu bir silüet. Güneş yaklaşık bir saat önce battı, o yüzden patikayı görmek zor ama adımları hızlı ve kararlı. Amaçla hareket eden bir adam.

Artık tam anlamıyla tetikteyim. Aramıza biraz daha mesafe koymasına izin verip ardından sessizce, kayalık uçurumun kenarında ilerliyorum. Nereye gittiğini biliyorum. Bu, beyaz hançertaş mağarasına çıkan patika.

Yetenekler kullanılamadığı için özel konularda konuşmayı sevdiği mağara.

Birkaç dakika sonra yamacın tepesine ulaştığımda mağaranın girişinden yankılanan boğuk sesler duyuyorum.

Kendimi taş duvara yapıştırıp gölgelerin arasmda kalarak mağaranın ağzına doğru yavaş yavaş ilerliyorum.

"Adrienne gittiğine göre görevlerini onaylamak daha kolay olacak. Artık her boku oylamak yok, her şeyi o omurgasız götlerle danışmak yok." Kallister'ın sesi.

Sözleri içimde bir kafa karışıklığı kıvılcımı çaktııyor.

Görevler mi? Hangi görevlerden bahsediyor?

Cevap beklerken sırtımı duvara bastırıp nefesimi tutuyorum.

"Gray'in hoşuna gitmeyecek. Onda yaptığımız işleri kaldıracak mide yok."

Hawkins.

Konuşan kişi Hawkins'ti.

Kanım donuyor. Kallister'la Hawkins neden uçurumun tepesinde gizlice buluşuyorlar?

Ve Gray tam olarak *neyden* hoşlanmayacak?

"Gray de bunun, bu anlamsız savaşı bitirmenin en hızlı yolu ve elimizdeki en büyük silah olduğunu fark ettiği zaman yola gelir."

Hawkins'ten boğuk bir kıkırtı geliyor. "Aptallık etme, Kal. Kitlesel ölçekte zihin bozmama izin vermeyecek."

Ağzımdan kaçamadan nefesimi yutuyorum.

Hawkins'in zihin bozma yeteneği mi var?

"Zaten kitlesele geçmeye hazır değiliz. Sen süreci mükemmelleştirirken Gray'i ikna etmek için zamanımız olacak."

Hawkins bıkkın bir ifadeyle, "O zaman bana daha iyi hedefler bul. Herhangi bir etki yaratacaksam daha güçlü zihinlere ihtiyacım var," diye karşılık veriyor. "Çocuklar fazla zayıf."

"Artık Otorite ensemizde solumadığı için sana istediğin kadar Asal'a erişim sağlarım."

Hasiktir. Gerçekmiş. Zihinleri bozmaktan bahsediyorlar. Masum zihinleri. Çocukların zihinlerini.

Cross haklıymış.

Endişelerini paranoya diye düşünerek geçiştirmiştim. Adrienne'in böyle bir şeyi asla yapmayacağını söylemiştim.

Ben de haklıymışım. Adrienne *yapmazdı*.

Ama görünüşe göre Kallister yaparmış.

Birden midem bulanıyor. Bulantı dalgalarını zorla yutuyorum. Hawkins hem insanları kışkırtıp hem de zihin bozabiliyorsa, Kıta'daki en güçlü Modlardan biri olmalı. Belki de *en* güçlüsü.

Onları Tapınak'ta antrenman yaparken gördüğüm zamanları düşünüyorum. Yemekhanede sohbet ederken. Kallister'ın Hawkins'i kanatlarının altına almasının sebebinin ona acıması olduğunu sanmıştım. Oysa bunca zamandır işbirliği yapıp bunları planlıyorlarmış.

"... ben şu Adrienne meselesini halledene kadar sesini çıkarma." Kallister'ın sesi düşüncelerimi bölüyor. "Bu iş çözülene kadar semtlere tek başına uçuş yok."

Ayak seslerinin tok yankısı girişe yaklaşıyor, Kallister mağaradan çıkıyor. Kalbim deli gibi atıyor ama beni görmüyor.

Uzaklaşan silüetini izliyorum. Gitmesini bekliyorum. Hawkins'in de aynı şekilde gitmesini bekliyorum ama o patikaya yönelmiyor. Diğer yönde ilerliyor, sırt hattından yukarı çıkıyor.

Hangi cehenneme gidiyor?

Nabzım hızlanmış hâlde birkaç saniye bekliyorum, sonra duvardan yavaşça ayrılıyorum. Hayalet gibi hareket edip mesafemi koruyarak uçurumun tepesine çıkan dar patikada ilerliyorum.

Yol dikleşiyor, kayalar daha da keskinleşiyor ama engebeli araziye Hawkins'i takip etmek için bir avantaja çeviriyorum. Duyduklarımı düşünüp durdukça öfke midemde cayır cayır yanıyor. Zihin bozma gücünü çocuklara karşı kullanıyorlar. Bula bildikleri bütün Asalların üstünde kullanmayı planlıyorlar.

Hawkins tepeye ulaşınca durup bir sigara yakıyor; fırsatı değerlendiriyorum, onu hazırlıksız yakalamak için arkasından yaklaşıyorum.

Üstümde silah yok ama o da silahsız ve Hawkins gibi sıksa bir pisliği yere serme konusunda kendime güveniyorum.

Olmadı, kışkırtırım.

"Zihin bozma gücün mü var?" diye soruyorum.

Yavaş yavaş dönüyor, yüzünde bir keyif ifadesi var. "Ailen sana birilerini haberleri olmadan dinlemenin görgüsüzlük olduğunu öğretmedi mi hiç?"

Annemle babam birer haindi. Görgü kurallarıyla pek ilgilen-
diklerini sanmıyorum.

Soğuk soğuk, "İnkâr etmeyecek misin?" diyorum.

Hawkins rahat bir duruşla sigarayı dudaklarına götürüp bir
nefes çekiyor. "Neden edeyim ki? Ne duyduysan duydun işte."

"Kallister'la ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?" Başımı
onaylamaz bir ifadeyle sallıyorum, ikisinden de tiksiniyorum.

Hawkins'in o uçakları sadece biraz dolaşmak, üstün çıkıp
"kafasını dağıtmak" amacıyla kullandığına inandığım için ken-
dimi aptal gibi hissediyorum; meğer bunca zamandır semtlere
uçup Asallar üstünde deney yapıyormuş.

Ben burada Kumpanya'nın üstümüzde deney yapmasına
öfkeyle karşı çıkarken, şimdi Başkaldırı'nın da onlara aynı şeyi
yaptığını öğreniyorum, lanet olsun.

Hawkins kıkırdayarak, "Kallister, zihin bozma ihtiyaçları için
Adrienne'e bel bağlamaktan yoruldu," diyor.

Ben gülmüyorum. "Adrienne masum zihinleri bozmak iste-
miyor."

"Öyle mi? O zaman General'in eşine ne diyeceksin? O ma-
sum değil miydi?"

Duraksıyorum. "Vinessa Redden talihsiz bir kayıptı."

Alayla sırtıyor. "Adrienne, General'i zayıflatmaya çalışmak
için Vinessa'nın zihnini bozdu. Ahlaki bir üstünlüğü yok. Benim
yaptığımın da bundan hiçbir farkı yok. Bir ya da bin zihin, ma-
sumlarsa ne fark eder?"

"Bin mi?" O kadar güçlü olamaz.

"Eninde sonunda," diyor. "Daha fazla eğitimle."

"Kallister'ın böyle bir şeye izin verdiğine inanamıyorum."

Bir kahkaha daha patlatıyor. "Kallister o insanların kim ol-
duğunu anlıyor. Yeni bir dünya düzenine ihtiyaç olduğunu da."

"Dünyanın büyük kısmını öldürerek mi?"

Gözleri parlayarak, "Bazılarını etrafta tutacağız," diyor. "Ma-
denlerde çalışıp çöplerimizi toplayacak işçilere ihtiyacımız var.
Kallister büyük resmi görüyor. Ne yapılması gerektiğini biliyor.

Adrienne liderlik görevi için fazla zayıftı ve yeteneklerini kullanmakta tereddüt ediyorsa, bu onun sorunu. Sana daha önce de söyledim; bu güçler bize onları *kullanmamız* için verildi."

Öfkeyle kanım kaynıyor. Sormak istediğim yüzlerce soru var ama Hawkins bunları dile getirmeme izin vermiyor. Sigarasını atacakmış gibi elini kaldırıyor ama aynı anda diğer elini beline götürüp bir silah çekiyor.

Siktir.

Siktir.

Öfkeyle midem kasılıyor. "Ne yapacaksın, beni mi vuracaksın? Cidden mi?"

"Bence Kallister seni ortadan kaldırmanın bir tehdidi etkisiz hâle getirmek olduğunu kabul eder."

"Beni öldürmeni asla onaylamaz," diye karşılık veriyorum. "Silahı indir."

"Eh." Omuz silkiyor. "O zaman gidip özür dilerim."

Silahı ateşe hazırlıyor. Donakalıyorum.

Cebimden telfimi çıkarıp yardım çağırmam mümkün değil ama neyse ki başka iletişim yollarım da var. Gray telepati kullanmadığı için hızla Saint'in zihnine yol açıyorum fakat bağlantıyı kabul etmiyor. Sonra Tana'yı deniyorum, o da sonuç vermiyor. Kimi denemem gerektiğini bilmiyorum. Adrienne hücrede. Poppy'yle Luisa vadide. Evlynne hain. Mako!

Bağlantı kurduğunda rahatlama hissi bütün vücudumu kaplıyor.

Zihnine, "Hemen beyaz hançertaş uçurumuna gel!" diye bağırıyorum.

"Neden? Ne oldu?"

"Hemen!"

Yine de Mako'nun beni kurtarması ihtimaline güvenemem. Hawkins o siktiğimin tetiğini çekmeye karar vermeden önce buraya ne zaman geleceğini, hatta yetişip yetişemeyeceğini kim bilebilir. Çoktan toplamaya başladığım altının vücudumda akmasına izin veriyorum. Damarlarım durumu belli etmediği için hissettiğim minneti ilk duyuşum değil.

Hawkins'in zihnine yol açıyorum, eskiden izin verdiği antrenmanlarda yaptığım gibi. Ama bu sefer dirençle karşılaşıyorum. Gray'in kışkırtma seanslarımızda gösterdiği türden bir direnç değil.

Bu bir saldırı.

Komutu dile getirmeye, "Silahı indirip uzağa tekmele," demeye çalışırken gözlerimin arkası acıyla zonkluyor.

Kahkahası aramızda yankılanıyor. "Yapma lütfen, migrenin tutacak şimdi."

"Silahı indir."

Kafamın içinde zonklayan acı dalgaları odaklanmamı zorlaştırıyor. *Siktir*. Hawkins kışkırtılamıyor, en azından ciddi bir eğitim olmadan.

Tutuşumu bıraktığım anda bir rahatlama dalgası üstüme yayılıyor, kafamın içindeki acı dağılıyor.

Hawkins, "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diyor, "seni öldürmek istemiyorum. Aslında bir bakıma hoşuma bile gidiyorsun, Darlington."

Sinirle, "O zaman yapma," diyorum.

Başını yana eğmiş, sahibini dinleyen bir köpek gibi düşünüyor. Sonunda iç çekiyor. "Hayır. Sağda solda zihin bozabildiğimi anlatmana izin veremem. Fark etmediysen ben mahremiyete çok önem veren bir insanım."

Bir nefes alıyorum, aramızdaki mesafeyi ölçüyorum. Atılıp üstüne çullansam en az bir el ateş eder. Ve göğsümü hedef alıyor. Akıllı. Hedef ne kadar büyükse onu vurma ihtimali de o kadar yüksek olur.

Kaslarım harekete geçmeye hazırlanırken geriliyor. Çok anı davranmam ama burada hedef tahtası olmaya da niyetim yok. Bakışlarımız kilitleniyor. Ne planladığımı biliyor. Aptal değil. Parmağı tetikte bekliyor. Bir nefes alıyorum.

Patikadan ayak sesleri tok tok yankılanıyor, ikimiz de donakalıyoruz.

"Wrenny, neler oluyor—" Mako duruyor, şaşkın bakışları benden Hawkins'e kayıyor.

On adım uzakta; Hawkins'i etkisiz hâle getiremeyecek kadar uzak. Fakat birlikte hareket edersek belki yeterince yaklaşabilirim.

Mako yavaş, kasıtlı bir adım atıyor ama Hawkins silahı hemen ona çeviriyor.

"Öyle bir şey yapmayalım," diyor. "Olduğun yerde kal, Mako."

Mako gözlerini kırpmıyor, Hawkins'le aramızdaki gerilimi anlamaya çalışıyor. "Hawkins, abi. Silahı indir."

"Hayır, kusura bakma *abi*, olmaz." Hawkins soğuk bir kahkaha daha bırakıyor. "Darlington burnunu hiç olmayacak yerlere soktu. İlgilenmem gerek, maalesef."

Bir adım öne çıkıyorum, silah yeniden bana dönüyor, Mako'nun arayı kapatıp Hawkins'e doğru atılmasına fırsat veriyor.

Aramızda belki iki metre kalmışken Hawkins kasvetli bir ifadeyle dönüyor. "Dur."

Mako duruyor.

Ne olduğunu fark ettiğimde dehşet içimde spiral gibi dönüyor. Hawkins altını toplamaya başlıyor. Kıyafetlerinin altından bile vücudunun parladığını görebiliyorum.

Ama belki de bu iyi bir şeydir. Eğer Mako'yu kışkırtmaya odaklanırsa bana *kendisini* kışkırtmam için bir açıklık verir. Aynı anda hem Mako'nun üstündeki kontrolünü sürdürüp hem de beni geri püskürtemez-

Gözlerimin arkasındaki acı tavan yapıyor, beni bir kez daha dışarı itiyor.

Sikeyim, bunu nasıl yapıyor?

Korku bütün omurgamda cınlıyor. Bir Mod nasıl bu kadar güçlü olabilir?

"Sana şunu kesmeni söylemiştim, Wren." Hawkins silahı da bakışlarını da üstümde tutuyor. Sırtı tamamen Mako'ya dönükken sıkın bir tonla, "Kıpırdama," diyor.

Umutsuzlukla boğazım daralıyor. Ağzı açık hâlde duran Mako'ya bakıyorum. Vücudu tamamen donmuş. Yüzündeki bü-

tün kaslar gerilmiş. İpleri sımsıkı çekilmiş bir kukla gibi görünüyor ve o ipleri kontrol eden kişi Hawkins.

“Seni... siktiğimin... piçi...” Mako kendisine ne olduğunu tam olarak biliyor. Vücudunun neden katılaştığını. Neden botlarının yere mihlanmış gibi olduğunu. “Beni... kışkırtmayı... bırak.” Kışkırtmaya karşı verdiği mücadele yüzünden ne kadar zorlandığı belli oluyor. Yüzü gevşemiş, göğsü hızla inip kalkıyor. “Geberteceğim seni, şerefsiz herif.”

Hawkins diliyle *cık cık* sesi çıkarıyor, pişmanlık gibi bir duyguyla iç çekiyor.

“Evet... bence de gebertebilirsin, Mako. Sikeyim. Aslında senden o kadar da nefret etmiyorum.”

Sesindeki pişmanlık omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderiyor.

Hawkins hareketsiz duran adama, “Şimdi Darlington’a doğru yürümeni istiyorum,” diyor.

Mako’nun vücudu emre karşı koymaya çalışırken sallanıyor.

Hawkins, “Hadi,” diye teşvik ediyor.

Kaşları çatılmış. Kafası durmadan çalışıyor, kollarının altıyla boynuna yayılan gümüş ışıltı durumu ele veriyor.

“Yürü,” diye emrediyor ve diğer adam hareket etmeye başlıyor. “Aynen öyle. Bir ayağını diğerinin önüne koy.”

Mako’nun boynundaki kaslar titreşiyor. Elinden gelenin en iyisiyle direniyor ama Hawkins’in gücü karşısında şansı yok.

Kaygı içimi parçalarken atılmaya hazırlanıyorum fakat Hawkins’in nişanı sapmıyor. “Bırak bu işleri, Darlington. Yürümeye devam et, Mako.”

Onu yanıma gelmeye değil, yanımdan geçmeye zorladığını fark edince içimi panikle dolduruyor. Mako’nun kolunu yakalamaya çalışıyorum ama kumaş parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

“Mako, dur,” diye yalvarıyorum.

Kendi altınımı toplamaya çalışıyorum fakat Mako’nun zihnine giremiyorum. Hawkins tam kontrolü elinde tutuyor.

Kıkırdıyor. "Öyle işlemiyor, Wren. Biliyorsun. Ele geçirdim artık."

Mako'nun yanımdan yürüyüp geçişini izlerken kendimi daha önce hiç böyle çaresiz hissetmediğimi fark ediyorum. Uçurumun kenarına yaklaşıyor.

"Durl!" Öfkeyle Hawkins'e bakıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Mako," diye sesleniyor, "cidden hoşuma gidiyorsun, dostum ama şimdi atlaman gerekecek."

"Mako!" diye bağıyorum. "Sakın!"

Sırtı bana dönük, omuzlarının çabayla titrediğini görüyorum. Başını bana doğru çeviriyor, yavaşça, sanki zar zor hareket edebiliyormuş gibi. İfadesiz yüzünü görünce kalbim sızlıyor.

Hawkins, "Atla," diyor.

Mako'nun botları uçurumun kenarına doğru ilerleyince gözlerim dehşetle büyüyor.

Aman Tanrım.

Sikerler.

Bırak Hawkins beni vursun.

Mako'ya doğru atılıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür.

Hawkins, "Atla," diye emrediyor.

"Hayır!" diye haykırıyorum.

Arkadaşıma atılıyorum; onu yakalamaya, geri çekmeye, kurtarmaya çalışıyorum. Elim gömleğinin arkasına değince bir anda umutlanıyorum. Kumaşın parmak uçlarımı okşayışını hissediyorum ama yeterince hızlı değilim.

Mako uçurumdan aşağı yuvarlanırken haykırıyorum.

Nefesim kesik kesik. Elime bakıyorum, şu anda Mako'yu tutmadığıma inanamıyorum. Duygularım boğazımda yumru olmuş durumda. Dehşet, panik ve Jim Amca'nın öldüğü günden beri hissetmediğim bir kayıp duygusu. Ezici bir yas hissi.

Ellerimle dizlerimin üstünde kenara doğru sürünüyorum, aşağı bakıyorum ama gördüğüm tek şey gölgelerle kayalar. Çok aşağıda koyu bir kütle var, Mako olabilir fakat karanlıkta seçemiyorum. Atlamadan hemen önceki boş ifadesi aklıma geliyor.

"Mako!" diye bağıyorum. "Mako, cevap ver!"

Sessizlik kulakları sağır ediyor.

Tırnaklarım kayalık kenara geçiyor, karanlığı aramaya devam ediyorum. Nerede?

"Mako!"

Hawkins arkamdan, "Kalk," diye sertçe çıkışıyor.

Gözyaşlarımla mücadele ediyorum, nefesim düzensiz. Bacaklarım o kadar şiddetle titriyor ki ayakta durmak zorlaşıyor. Bir an düşünüyorum, kaybın ağırlığı ayakta kalmamı imkânsız hâle getiriyor.

Ayak seslerini duyuyorum. Normalde kendimi koruma içgüdülerim devreye girerdi. Ona saldırmam gerekirdi ama şok beni olduğum yere mıhlıyor.

Mako... lanet olsun... Mako.

Onu kurtaramadım. Neden daha hızlı davranmadım? Neden lanet bir silahın arkadaşımı kurtarmama engel olmasına izin ver-

dim? Suçluluk, yırtıcı bir hayvanın leşe saldırışı gibi içimi parçalıyor.

Başımı Hawkins'e çevirerek, "Siktiğimin şerefsizi," diye fısıldıyorum. Artık bana iki metreden de yakın bir mesafede duruyor.

Gözleri pişmanlıkla parlıyor. "Bir önemi var mı bilmiyorum ama o çocuk hoşuma gidiyordu. Zoe'yu ortadan kaldırdığımda en azından hak ettiğini hissetmiştim. Kaltak beni aldatıyordu."

Öfke içimde köpürmeye başlıyor.

Silahu kaldırıyor.

Kendimi hazırlıyorum, atışı bekliyorum. Her şey çok net. Bura ya kadarmış.

Parmağının tetiğe inişini görüyorum, sıkmasına bir nanosaniye kalmışken bir hareket parıltısı oluyor.

Beyaz bir bulanıklık. Hawkins'in namlusundaki kurşundan daha hızlı. Arkamızdaki çalılıklardan bir hırıltıyla fırlıyor, sesi karanlığın içinde yankılanıyor.

Hawkins ateş ediyor ama ıskalıyor, kurşun kulağımın yanından vızıldayarak geçiyor. Neler olduğunu anlamaya çalışarak sendeleyip ayağa kalkıyorum, göz kırpmasıyla bulanıklık şekil kazanıyor ve ne gördüğümü fark ediyorum.

Bir bayırçıgırtkanı.

Benim bayırçıgırtkanım.

Beyaz kurt Hawkins'e çarpıp onu yere seriyor. Silah elinden düşüyor, toprakta işe yaramaz hâlde yatıyor, Prens'in çenesi Hawkins'in boğazına gömülmeden hemen önce, onun kana susamışlıkla parlayan sarı gözlerini görüyorum.

Gözünün etrafındaki kırmızı leke kurumuş kan gibi görünüyor, Hawkins'ten fışkıran kandan daha koyu bir tonda. Kurdun zarif bedeni, beni öldürmeye çalışan adama saldırırken oradan oraya savruluyor.

Olduğum yerde donmuş hâlde duruyorum. Bayırçıgırtkanını yanıma çağırmıyorum. Hawkins'in çığlıkları gırtlaktan gelen hırıltılara dönüşürken sadece nefes nefese izliyorum.

Sonunda bakışlarımı zorla çeviriyorum. Titreyen ellerimle yere atılmış silahı alıyorum. Ama kullanmama gerek kalmayacak.

Ardından gelen sağır edici sessizlikte Prens, Hawkins'in kanlı boğazını bırakıp geri çekiliyor. Burnu kırmızıya bulanmış. Yüzüme bakarken onay beklediğine yemin edebilirim.

Yorgun argın başımı sallıyorum. "Sağ ol, oğlum."

Süzülerek bana yaklaşıyor, yumuşak başını elimin altına sürüyor. Aşağı uzanıyorum, titreyen parmaklarım kürkünün arasında dolaşıyor.

Yumuşak bir havlamayla avucuma sokuluyor, sonra gölgele-
rin arasına karışıyor.

Hâlâ titrerken arka cebimden telfimi çıkarmaya çalışıyorum. Gray'e ulaşmak istiyorum ama hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde yüzünde oluşan tiksinti ifadesini aklımdan atamıyorum. Onun yerine Saint'le iletişime geçiyorum.

Uçuruma gel. Hemen. Yalnız ol.

Beklediğimden daha hızlı geliyor, Hawkins'in cesedinin yanında durduğumu görünce olduğu yerde kalıyor.

Saint, "Hasiktir, bu da ne?" diye çıkışıyor.

Evet, aşağı yukarı haklı bir tepki.

"Ne oldu?"

Sözler dudaklarımdan, tutamadığım bir sel gibi dökülüyor. Kallister'in masumların zihinlerini bozma planına kulak misafiri olmamdan, Hawkins'in Mako'yu kışkırtıp ölüme sürükleyişini dehşet içinde izlememe, bayırçığırtkanının bir anda ortaya çıkıp Hawkins'i paramparça edişine kadar her şeyi anlatıyorum.

"Bunu bir bayırçığırtkanı mı yaptı?" Saint'in bakışı diğer adamın yaralarına kilitleniyor.

"Evet."

"Ve sana saldırmadı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Şey, galiba bir nevi arkadaşım kendisi."

“Bir bayırçığırtkanıyla arkadaş oldun.” Şaşkın mı yoksa durumdan keyif mi alıyor, anlayamıyorum.

“Uzun hikâye.”

Bakışlarım Hawkins’in hareketsiz vücuduna kayıyor. Kan kokusu havada keskin şekilde asılı, burun deliklerimi dolduruyor.

Saint uçurumun kenarına yürüyor. “Siktir,” diye fısıldadığını duyuyorum. O tek kelimede yas var. Mako’yu hepimiz seviyorduk. Bana döndüğünde sesi alçak, endişeyle dolu. “Sen iyi olduğuna emin misin?”

“İyiyim. Ne yapacağız?” Panik hâlime engel olamıyorum. “Cesedi saklamalı mıyız? Hançer’e dalıp duyduklarım ile ilgili Kallister’la yüzleşmeli miyiz?”

Bir an düşünüp sonra, “Hayır,” diyor.

“Hangisine hayır?”

“İkisine de.” Saint gözleriyle ormanı tarıyor, yanağı sanki içini çiğniyormuş gibi çöküyor. “Gray’le konuşup en iyi şekilde nasıl ilerleyeceğimizi belirlemeden Kallister’la yüzleşemezsin. Ve cesedi ortadan kaldırıp saklayamayız. Hawkins’in öldüğünü Kallister’ın anlaması iki saniye sürer. Çoktan anlamadıysa tabii.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Nasıl?”

Saint, “Telepatik enerji,” diye hatırlatıyor. “Öldüğünde söner. Hawkins’e ulaşmaya çalıştığı anda öldüğünü hisseder.”

Siktir. Haklı.

“Senin çözümün ne o zaman?”

“Hiçbir şey yapmayacağız.” Planın sağlam olduğuna kendini ikna eder gibi birkaç kez başını sallıyor. Hawkins’i işaret ediyor. “Bu bir hayvan saldırısına benziyor. Öyle olması, o kadarla kalması yeterli.”

“Ya Mako?”

“Mako, Hawkins’le ikisi bir bayırçığırtkanını savuşturmaya çalışırken düştü. İkimizin yapması gereken tek şey yürüyüp gitmek. Cesetleri bir başkası bulup kendi sonuçlarını çıkarsın. Trajik bir kurt saldırısıydı. Kimse sorgulamaz.”

Altdudağımı kanatana kadar ısıyorum. "Mako'yu bütün gece orada bırakamayız."

"Darlington—"

"Bırakamayız."

Nefes alıp yavaşça veriyor. "Pekâlâ. Cesetleri bulan kişi ben olurum. Güvenlik kulübesine bildirip destek isterim."

Dudağımı daha da sert kemiriyorum. "Kameralar Hançer'den çıkışımı görmüş olacak. Dönüşümü de kaydedecekler."

"Kameralarla ben ilgilenirim."

"Peki kulübedeki nöbetçiler?"

"Onlarla da ben ilgilenirim."

"Nasıl?" İçimde yeni bir panik seli yükselmeye başlıyor. "Nöbetçiler muhtemelen beni zaten gördü."

"Bir şey olmaz, söz veriyorum. Birkaç tohum ekerim. Aslında seni kamerada görmediklerini fark ederler. Meğer sadece *gölgeymiş*."

Ne demek istiyor, tohum ekmek de ne demek? Bu kamera meselesi gerçekten ciddi bir sorun ve o sanki—

Nefes almaya çalışırken neredeyse boğuluyorum.

Ha-sik-tir.

"Sen telkincisin," diye itham ediyorum onu.

Sadece göz kırpmıyor.

Şok içindeyim. Kallister'ın, bazı Modların insanların zihnine birtakım fikirler ekme gücüne sahip olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama Saint'in manipülasyon yeteneği olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Hiç benim üstümde kullandın mı?" deyiveriyorum.

Saint omuz silkiyor.

"Hadi oradan," diye itiraz ediyorum. "Beni senin söylediğin bir şeyin kendi fikrim olduğuna inandırmış olamazsın."

Kıkırdıyor. "Genelde kavgalardan sakın sakın uzaklaşır mısın yani?"

"Ne demek—"

Duruyorum. Piç! Şenlik ateşi gecesi, Neema'yla Evlynn'e'den

“uzaklaşmaya karar verdiğim” gece, vücudumdaki bütün hücreler onlara vurmamı söylüyordu. Bu, Saint’in zihnime ektiği bir fikir miydi?

Siktiğimin götü.

Ama bu göt şu anda beni kurtarmak üzere, o yüzden bu suçunu affedeceğim galiba.

Kibar kibar, “İşimizi halledebilir miyiz artık?” diye soruyor.

İçim minnetle dolup taşarken öne çıkıp ona hızlı, panik dolu bir şekilde sarılıyorum. “Teşekkür ederim.”

Saint başım sallayarak ayrılıyor, beni hafifçe ileri itiyor. “Bu işler bende. Sen dairene dön yeter. Hiçbir şey olmamış gibi davran.”

Hawkins’in cesedine son kez baktıktan sonra arkama dönüp hızla uzaklaşıyorum.

* * *

Hançer kaos içinde. Ya da en azından öyle olduğunu hayal ediyorum. Ben Saint’in emrettiği gibi daireme kapanmış durumdayım, söylediklerinin hepsini yapabildiğini umarak dua ediyorum. Kamera kayıtlarını silmek. Nöbetçileri ikna etmek. Mako’yla Hawkins’in başına gelenlerle hiçbir bağlantım olmamalı. En azından Kallister meselesini nasıl ele alacağımı çözene kadar.

Saldırı haberi çoktan yayılmış çünkü telfim birkaç kez çalışıyor. Tana’dan neler olduğunu anlatan iki mesaj. Ve Gray’dan bir mesaj ki buna şaşkırım. Bir daha benimle konuşmayacağını sanmıştım.

Tana hayvan saldırısı dedi. *Muhtemelen bir kurt olduğunu* söyledi.

Yatağımın kenarında oturuyorum, gözlerim dökülmemiş yaşlarla yarıyor, aklımda bu gece olan her şeyi tekrar tekrar oynatıyorum. Mako’yu kurtarmak için daha fazla çabalamam gerekirdi. Neden onu kurtarmadım? Hawkins beni vursaydı ne olurdu ki?

O kurşunu yemem gerekirdi.

Öyle yapsaydım Mako hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Sonunda, Saint'in talimatına rağmen, bu odada bir saniye daha oturamayacağıma karar veriyorum. Daireden sendeleyerek çıkıp en yakın ortak odaya gidiyorum. İçkiye ihtiyacım var.

Belli ki bu düşüncemde yalnız değilim.

Oda insanlarla dolu, masaların etrafında toplanmışlar; kanepeelerde ve sandalyelerde birbirlerine sokulmuş durumdalar. Hava kasvetli. Sessiz.

Biri, "Mako'nun öldüğüne inanamıyorum," diye mırıldanıyor, konuşan kişinin Henley olduğunu fark etmem birkaç saniye alıyor. Sesini hiç bu kadar harap duymamıştım. O alaycı ton, o dans eden gözler yok.

Yürüyüp elindeki vadikarası şişesini kapıyorum çünkü içki dolabı çok uzakta. İtiraz etmiyor, ben büyük bir yudum alırken perişan hâlde beni izliyor.

"Duydun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Ne sikik bir durum," diye homurdanıyor. "Kurtlar Hançer'e bu kadar yaklaşmaz. O kurdun orada ne işi vardı?"

Gürültünün arasından keskin bir hıçkırık yükseliyor ve başımızı çevirince Raven Persimmons'ın iki arkadaşı tarafından teselli edildiğini görüyoruz. Onların kollarında ağlarken gözyaşları yanaklarından akıyor.

Bizi fark edince sendeleyerek ayağa kalkıp masamıza geliyor.

Boğuk hıçkırıkların arasından, "Henley," diyor. "Benim yüzümdendi."

Bir an irkiliyorum, bir anlığına sanki bu gece olanların bir şekilde sorumluluğunu alıyormuş gibi geliyor.

Gözleri yaşla dolu, "Kekini ben çalmıştım," diye itiraf ediyor. "Yalan söyledim. Sonra da yalanımı sürdürdüm çünkü herkesi sorgulayıp panikleyişini izlemek çok eğlenceliydi. Kendimi çok kötü bir insan gibi hissediyorum--"

Anons sistemi cızırtıyla devreye girip Raven'ın sözünü yarıda kesiyor.

“Bütün üs personelinin dikkatine.”

Kallister’ın sesi omurgamdan aşağı buz gibi bir ürpertinin geçmesine sebep oluyor.

“Birçoğunuzun hâlihazırda duyduğu üzere, bu gece trajik bir kayıp verdik. Mako Wilsen, aynı zamanda Hawkins Jost’un hayatını da neredeyse alan bir bayırçığırtkanı saldırısında hayatım kaybetti. Koşullar–”

Ne?

Hawkins Jost’un hayatını “neredeyse” mi aldı?

Hawkins hâlâ yaşıyor mu?

Hızla Saint’in zihnine dokunuyorum. Bağlantı kuramayacağını sanıyorum ama beni şaşırtarak cevap veriyor.

“Sen sormadan söyleyeyim, ben de şimdi öğrendim.”

“Ölmedi mi?” diye soruyorum, dehşet boğazımdan yukarı tırmanıyor.

“Öyle görünüyor. Onu geri getirdiğimizde nabızı zayıftı. Brion onu iyileştirmeye çalıştı ama yeterince güçlü değil.” Brion vadide yaşayan şifacılardan biri. Fiona’nın ölümünden sonra Kallister onu Hançer’e göndermiş olmalı. “Rejen odasında ama onun da işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. Boğazında çok fazla hasar vardı.”

“Ama uyanık değil, değil mi?”

“Hayır. Uzun süre de olmayacak. Oda şu an on iki saatlik bir tedavi gösteriyor.”

On iki saat mi? Hawkins’in durumu harbi kötü demek ki. Kırk bir kol için rejen tedavisi genelde bir saatten az sürer. Kanser tedavileri bir haftadan kısa. On iki saat, bir yara için uzun bir süre.

Saint’e, “Ölmesini ummam korkunç bir şey mi?” diye soruyorum.

“Hayır. Yıllardır hepimiz aynı şeyi umuyoruz.”

“Kallister, onunla konuştuğun zaman anlattığın şeylere inandı mı?”

“Öyle görünüyor.”

“‘Öyle görünüyor’ mu? Zihnine, sana inandığını söyleyen bir tohum ekemez misin?”

“Hayır. Telkin gücü Kallister’da işe yaramıyor.”

Bu sözü beni şaşırtıyor. “Yani daha önce denedin mi?”

“Birkaç kez. Herkeste işe yaramaz. Fikir ekmek sanat gibi bir şey. Tohumu ekebilirsin ama bu her zaman kök salacağı anlamına gelmez.”

Bu yeteneğiyle ilgili daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum ama şimdi uygun bir zaman olmadığını da biliyorum, o yüzden bağlantıyı kestiği zaman itiraz etmiyorum. Kallister’ın duyurusunun geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum.

“...yarın öğleden sonra Mako’yu anmak için bir tören düzenlenecek, ayrıca sevgili Fiona’mız ve Bramble Üssü’ne yapılan saldırıda kaybettiğimiz diğer herkes için de. Hepsini çok özleyeceğiz. Şimdilik herkesin yas sürecine saygı göstermenizi ama aynı zamanda görevlerinize odaklanmaya devam etmenizi rica ediyorum.”

Anons sistemi kapanıyor.

* * *

Gray’le konuşmam lazım. Saint’le. Belki Tana’yla da. Kallister konusunda ne yapacağımızı çözmemiz gerek ama kimse bana geri dönmüyor. Battaniyenin altına girerken Gray’e bir mesaj daha gönderiyorum ama cevap yok.

Artık resmen benden uzak durmak istediğini kabullenmek üzereyken kapım çalınıyor.

Aceleyle kapıyı açıyorum; yüzünü görünce içim duyguyla dolup taşıyor.

Yorgun görünüyor. Üzgün. Ama her zamanki kadar yakışıklı. Bana dokunmak için hamle yapmıyor, ben de sadece geri çekilip içeri girmesine izin veriyorum.

Gece lambasının ışığıyla buruşuk örtülere bakarak, “Özür dilirim, uyandırdım mı?” diyor. “Saat daha on bile değil. Uyuduğunu düşünmemiştim—”

“Hayır. Uyumuyordum. Gel içeri. Battaniyemin altına dönmek istiyorum.”

Tekrar yatağa giriyorum çünkü Mako’nun düşüşünü izlediğimden beri iliklerime kadar titriyorum.

Bu gece... sarsıcıydı.

Gray de epey yıkılmış görünüyor. Yatağın kenarına oturup vücudunu bana çeviriyor. “Mako’nun öldüğüne inanamıyorum.”

“Biliyorum.” Boğazımdaki yumru beni boğacak gibi. “Şu konuda konuşmamız gerek–”

Yumuşak bir inlemeyle sözümü kesiyor.

“Özür dilerim,” diyor, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyuyorum.

“Ne için?”

“Bütün gün sana pislik gibi davrandığım için.”

“Hayır. Özür dilemesi gereken taraf benim.”

Ona biraz daha yaklaşıyorum. Kollarımı etrafına dolamak istiyorum ama beni itmesinden korkuyorum. Onun yerine elini tutmakla yetiniyorum.

Lambanın ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, gözlerinin altındaki koyu halkaları belirginleştiriyor. Yas havası ağırlığıyla üstümüze çökmüş durumda. Mako ve Hawkins’le olanları ona anlatmam gerekiyor ama önce onun içini dökmesi lazım.

“Ailenle ilgili gerçeği bana söylemen gerekirdi.” Sesi alçak.

“Biliyorum. Korktum. Yaptıkları yüzünden benden nefret etmeni istemedim.”

Yüzümü inceliyor. “Gerçekten senden nefret edeceğimi mi düşündün? Bilseydim sana farklı davranacağımı mı sandın?”

Gözlerimi kırıyorum. “Etmeyecek miydin?”

“Sikeyim, Wren, tabii ki hayır. Ailenin suçlarından sen sorumlu değilsin.”

“Ama... Tapınak’taki tepkin. O kadar tiksinişmiş... o kadar öfkeli görünüyordun ki...”

“Sana kızgındım çünkü bunu benden sakladın. Ama senden

asla nefret edemem." Yutkunurken âdemelması hareket ediyor.
"Seni seviyorum."

İtirafı aramızda yankılanıyor.

"Ailenin yaptıkları için seni suçluyormuşum gibi hissetmene sebep olduysam özür dilerim. Çünkü suçlamıyorum." Elini yanağıma koyuyor, başparmağıyla nazikçe okşuyor. "Dürüst olmak gerekirse, Kalay Blok Hainleri hakkında hiç o kadar fazla düşünmedim ya da Bayır'daki olaydan sonra hayatta kalan bazı insanlar gibi onları takıntı hâline getirmedim."

"Luisa'nın babası gibi."

Gray basitçe, "Seth'in suçlayacak birine ihtiyacı var," diyor. "Ve o öfkenin hepsini bize ihanet eden Modlara yöneltmek kolay."

Kafam karışmış hâlde, "Ama suçlu olanlar *onlar* değil mi zaten?" diye soruyorum.

"Suçlamanın bir kısmını hak ediyorlar, evet. Ama bombacılar, pilotlar, Kumanda askerleri de öyle. Olanlardan Kumpanya sorumlu. Ailen sadece savaş makinesindeki dişlilerdi." Eli saçlarıma kayıyor, kalm tutamların arasından geçiyor. Alnunu alnuma yaslayarak, "Senden asla nefret edemem," diye fısıldıyor.

Titrek bir nefes alıp sonunda kollarımı etrafına doluyorum.

Bana sarılırken kalbinin düzenli atışını göğüslerimde hissediyorum, avucunun belimin altını okşayan sıcaklığını.

Galiba ben de onu seviyorum.

Hayır, onu sevdiğimi *biliyorum*.

Cross'la olan gibi değil belki ama orada duruyor ve gerçek.

Bu fikir üstüne fazla düşünmedim fakat bana bu gecedен önce sorsaydınız, aynı anda iki insanı sevmenin imkânsız olduğunu söylerdim. Artık o kadar emin değilim. Çünkü belki de kalp birden fazla sevgiye yer *açabiliyordur*.

Sizi destekleyip içinizdeki o karmaşık özü bütünüyle gören bir sevgiye.

Ya da sizi geliştirip kendinizin daha iyi bir versiyonuna doğru çeken bir sevgiye.

Zihnimiz, etrafımızdaki dünyayı anlamlandırmak için her şeyi basitleştirmeye çalışır ama belki kalp, düzenli ve tertipli tek bir kategoriye sığmak için yaratılmamıştır. Kalbinizin mantıklı olmasına gerek yok çünkü siktiğimin aşkı da mantıklı değil.

Gray'in göğsüne, "Korkuyorum," diyorum.

Geri çekiliyor. "Neden korkuyorsun?"

"Karşılık olarak aynı şeyi söylemekten." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor.

"Beni sevdiğini söylemekten."

Başımı sallıyorum, yaşlar gözümü yakıyor.

"Çünkü bir parçan her zaman ona ait olacak."

Ellerim göğsünden düşüyor. "Evet."

Cevabım karşısında gözünü bile kırpmıyor. İrkilmiyor. Sadece, "Biliyorum," diyor.

Bakışlarım gözlerini buluyor. Öfke ya da kırgınlık görmeyi bekliyorum ama gördüğüm tek şey kabulleniş ve anlayış.

"Senden onu unutmanı istemiyorum. Umarım bir gün unutsun. Senin için üstünde hiçbir etkisi olmayan, uzak bir anı olur." Sesi duyguyla titriyor. "Ve umarım bir gün ben de sana kendimin bütün parçalarını verebilirim. Ama ikimiz de henüz o noktada değiliz."

Söylediklerini özümsüyorum. Onun da hâlâ bir şeyleri paylaşmadığını, ikimizin de bunu yaptığını bilmek içimi rahatlatıyor.

Gray'in gözlerine yeniden bakıyorum. "Seni seviyorum. Ne ara oldu bilmiyorum ama bu yıl içinde, bir şekilde seni sevmeye başladım."

Belli belirsiz gülümsüyor. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum."

Geçmiş silebileceğim bir şey değil. Kalbimin bir parçası Cross'a ait. Onu sevmem mümkün değil, altı yaşımdan beri hayatımın bir parçasıydı. Ama hayatımda Gray'e de yer var.

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Yumuşak. Tatlı.

Ona doğru eğiliyorum, sıkıca sarılıyorum. "Bir numara?"

"Hımm?" diyor saçlarımın arasından.

"Muhtemelen ânı mahvedecek ama..." Yutkunuyorum.

"Hawkins'i neredeyse öldüren kişi bendim."

Bir anlık sessizlik oluyor. Sonra beni şaşırtarak gülüyor.

"Tabii ki." İç çekiyor.

Ben açıklama yapamadan, ikimizin de telfi aynı anda titreşiyor.

Kaşlarını çatarak kendi cihazına uzanıp ekrana bakıyor. Bir saniye sonra öfkeyle bir küfür savuruyor.

Endişeyle, "Ne oldu?" diye soruyorum.

Tek kelime etmeden telfi çevirip yeni liderimizin Hançer genelindeki uyarısını gösteriyor.

Kime: Bütün Mavi Hançer Üssü Personeli

Kimden: Kallister Ash

Çoğunuzun hâlihazırda bildiği üzere, bugün öğleden sonra Beşinci Emir devreye sokulmuş ve ardından kabul edilmiştir. Otorite dağıtılmış, Adrienne Knox liderlikten alınıp hücrede gözaltına alınmıştır.

Bramble Üssü pususunu çevreleyen olayların kapsamlı inceleme ve değerlendirmesinin ardından, mahkûmun pervasız eylemlerinin doğrudan yıkıcı ve telafisi mümkün olmayan zarara yol açtığı sonucuna vardım. En ağır cezadan daha hafif bir şey vermek, o gece kaybettığımız insanlara karşı görevimizi yerine getirmemek anlamına gelirdi.

Bu nedenle, Adrienne Knox vatana ihanet suçundan mahkûm edilmiştir ve gece yarısı idam edilecektir.

Gece yarısı mı?

Battaniyeyi üstümden atıp Kallister'ın mesajıyla sersemlemiş hâlde sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

"Böyle bir şey yapmaya izni var mı?" Şok içinde Gray'e dönüyorum. "Canı istedi diye birini idam edemez, değil mi? Edebilir mi?"

Gray ifadesiz bir sesle, "Artık Başkaldırı'nın tek lideri o," diyor. "Ne isterse yapabilir."

Hemen aceleyle dolabıma gidiyorum, kıyafetleri çekip çıkarıyorum. Koyu renk bir kotu üstüme geçirirken Gray'in beni izlediğini hissediyorum. Pantolonu giyip beyaz askılımın üzerine giymek için uzun kollu bir üste uzanıyorum.

"Hâlâ biraz zamanımız var," diyor. "İdam yöntemini seçmesi gerekecek ve ardından orada bulunacak bir şahit seçmesine izin verilecek. Kal hücreye girip beynini dağıtmayacak. Böyle durumlar için protokollerimiz var."

"Kallister'm, yaptığı şeylerden sonra protokole uyacağına gerçekten inanıyor musun? Çünkü ben inanmıyorum. Onu bulmamız lazım." Çenem o kadar gergin ki kelimeler zar zor çıkıyor. "Adrienne'i öldürmesine izin veremeyiz."

Gray, "Öldürmeyecek," diye temin ediyor.

Kapıya doğru ilerliyoruz fakat açmadan önce kolunu tutuyorum.

"Bekle. Mesaj gelmeden hemen önce anlatmaya çalıştığım

şeyi bitirmem gerek. Bu gece Kallister'm Hawkins'i semtlerde zihin bozmak için kullandığını öğrendim."

Gray olduğu yerde donakalıyor. "Ne? Öyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Hawkins kışkırtıcı."

"İkisi birdenmiş. İnan bana, ben de senin kadar şok oldum. Ama galiba Kallister'ın, Adrienne'i idam etmekle ilgili hiçbir endişesinin olmamasının sebebi bu. Zihin bozmak için ona ihtiyacı yok. Artık işine yaramıyor."

"Siktir."

"Ama bunu bildiğimizi Kallister'a söylememeliyiz bence. Hawkins rejenden çıkana kadar hâlâ zaman var. Uyanır uyanmaz Kallister'a söyleyeceğine eminim fakat şu an bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Onun ruh hastası, güç düşkününü bir tiran olduğunu bilmiyormuş gibi yapıp—"

Adrienne'in zihnime dokunduğunu hissedince duruyorum.

"Adrienne bağlantı kuruyor," diyorum.

Telepatik olarak, "Wren," diyor. "Hücrelere gelebilir misin? Kallister ziyaret talebimi onayladı."

"Gray'le birlikteyim. İkimiz birlikte—"

"Sadece sen."

Altdudağımı ısırp Gray'e bakıyorum. "Onu ziyaret etmeme izin verilmiş. Sadece ben."

Bir an düşünüyor, sonra kısa bir baş hareketi yapıyor. "Tamam. İş bölümü. Sen Ade'in iyi olup olmadığını kontrol et. Ben de Kallister'ı bulup şu lanet kafasına biraz mantık sokmaya çalışayım."

Koridorda yollarımız ayrılıyor, zıt yönlerde gidiyoruz. Cephaneliğe uğrayıp bir silah almak istiyorum ama hücreler muhtemelen korunuyordur ve Kallister'm içeri silahla girmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Adrienne'i kaçırmaya çalışacağımdan korkar.

Operasyon katına inerken Kallister'a telepatiyle ulaşmaya çalışıyorum ama görmezden geliyor. Muhtemelen masum Modları ölümüne mahkûm etmekle meşgul.

İçeri girdiğimde, korumasız bir nezaret alanı bulunca irki-
liyorum. İçgüdülerim tehlikeyi bildirirken, dikkatle hücre blo-
ğuna giriyorum ve Adrienne’i ilk hücrede tek başına otururken
görüyorum. Siyah deri kıyafetler, vücuduna oturan bir üst ve sa-
vaş botları giymiş; solgun ve çökmüş yüz hatları olmasa onu esir
değil, esir alan taraf sanabilirdim.

“Neden dışarıda nöbetçi yok?” Temkinli bir şekilde hücreye
yaklaşıyorum.

Yorgun bir kahkaha atıyor. “Kal, zihinlerini bozacağım dan
endişeleniyor.”

Ona kaygıyla bakarak parmaklarımı parmaklıkların etrafına
doluyorum. “İyi misin? Sana zarar vermedi, değil mi?”

“İyiyim.” Bana doğru yürüyor. “Geldiğin için teşekkür ede-
rim.”

“Tabii ki.” Bu sakın tavrıyla huzursuz olmuş hâlde alnımı kı-
rıştırıyorum. “Seni ölüme mahkûm etti. Farkındasın, değil mi?”

Başını sallıyor.

“Tamam, Gray şu anda Kallister’ı bulup aklını başına getir-
meye çalışıyor.” Yine öfkelenmeye başlıyorum. “Onun seni öl-
dürmesine izin vermeyeceğiz—”

“Hayır,” diye sözümü kesiyor, “vereceksiniz.”

Duraksıyorum. “Ne?”

“Beni öldürmesine izin vereceksiniz.”

Omuz silkerek parmaklıklardan uzaklaşıp yere sabitlenmiş
küçük metal masaya yürüyor. Ağzım açık, metal sürahiyi alıp
bardağa su dolduruşunu izliyorum.

“Ciddi misin?” diye patlıyorum. “Niye öyle bir şey yapalım
ki?”

Kısaca, “Çünkü öyle olsun istiyorum,” diyor.

Doğru kelimeleri bulamıyorum. Yüzünde gördüğüm şeyi an-
lamaya çalışarak ona bakıyorum. Bu, pes etmiş birinden bekleye-
ceğim yenilmişlik değil. Bu...

Galiba *huzur*.

“Bu... bu ne böyle? Kahramanlık masalları mı yazmaya karar

verdin? İdeallerin için öleceksin de insanlar ayağa kalkıp mücadeleyi mi devralacaklar?"

Bu sözüm onu güldürüyor. "Hiç de bile. Kahramanlığa uygun gibi mi görünüyorum?"

Boğazım çaresizlikle birleşen bir kafa karışıklığıyla düğümleniyor. "O zaman neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü böyle hissediyorum. Yoruldum, Darlington." Bardağı dudaklarına götürüp küçük bir yudum alıyor. "Kendimden bıktım, sikeyim, gerçekten *bıktım*."

"Adrienne—"

"Hayır," diye sözümü kesiyor. "Bu sözlerimin sadece kendime acıma olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil. Ölüm cezasına karşı çıkmamamın nedeni artık savaşmak istememem."

"Yani Başkaldırı'dan vaz mı geçiyorsun? Bütün Kıta'dan?"

Suyunu içerken hücrenin karşısından beni izliyor. Vücut dili anlaşılmaz.

"Mentorumun zihnini yeniden düzenleyip hayatını mahvettiğim anda, kendimi de mahvettim." Sesine mesafeli bir ton giriyor, bakışları benimkine sabit fakat tam odaklı değil. Uzun zaman önce olmuş bir şeyi görüyor şu anda.

Nazikçe, "On iki yaşındaydın sadece," diye hatırlatıyorum. "Ne olacağını bilemezdin. Adı neydi? Khem?"

Dalgın dalgın başını sallayıp bardağı masaya geri koyuyor. "Onu mahvettim, o günden beri bunun kefareтини ödemeye çalışıyorum. Barış yolunda başka zihinlerin de mahvedilmesi gerekeceğini anlayıp o kayıplarla yaşayabileceğimi söyledim kendime. Ama artık bunu yapabileceğimden emin değilim."

Adrienne hücre kapısına geri dönüyor, parmaklarını hâlâ parmaklıklara dolanmış hâlde. Ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. Dokunuşu soğuk.

"Onlarca yıldır savaşıyorum, Wren. Artık durma zamanı. Başka birinin devralma zamanı."

Başımı sallıyorum. "Ben mi? Kimse beni dinlemez. *Seni* dinliyorlar."

Gülüyor, sesi zayıf, daha çok hırıltı gibi. "Öne çıkıp Kıta'nın yarısını öldürmeyi gerektirmeyen bir çözüm sunmayı seçersen, bence gayet iyi iş çıkarmış olursun. Ama kimse senden mücadeleyi yönetmeni istemiyor."

Daha da yaklaşıyorum, gözlerimle yalvarıyorum. "Seni öldürmesine izin veremezsin."

"Verdim bile."

Yine hırıltılı bir nefes alıyor, o anda nefesindeki kokuyu alıyorum.

O hastalıklı, tatlı kokuyu.

Yürekkökü.

Bakışlarım masadaki sürahiye kayıyor. Yarı dolu bardağa. Su değildi.

Sikeyim, su değildi.

Dehşetle, "Ne yaptın sen?" diye soruyorum.

Adrienne'in nefesi düzensizleşiyor. "Sorun yok. Bu yöntemi ben seçtim. Bu sırada senin burada olmanı istedim. Gray için çok zor olurdu."

Ağzıma acı bir tat yükselip öğürme refleksimi tetikliyor. Aman Tanrım. Ben onun *şahidiyim*.

İki elini de sıkıyorum, ısıtmaya çalışıyorum, zihnim çaresizce Tana'ya uzanınca hemen bağlantı kuruyor.

Paniğimde boğulmamaya çalışarak, "Brion nerede?" diye soruyorum. "Hücrelere gönder hemen! Adrienne'in iyileştirilmesi gerek!"

"Galiba vadide sağlık kontrolleri yapıyor-"

Bağlantıyı kesiyorum. *Siktir*. Fiona yokken, elimizdeki tek şifacı Brion.

Karşımda duran Adrienne ayakta sallanmaya başlıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Kusmaya çalış."

Ama ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz. Yürekökünün ufacık bir miktarı bile sistemi altüst eder.

Yavaş yavaş dar yatağa ilerlerken, "Sorun yok," diyor yine.

Tökezlediğinde hücreye girip yardım etmek için çaresizce

bağırıyorum ama dengesini yeniden bulup dikkatle yatağa oturuyor.

Onun nefes almaya çalışmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum, hayatımda kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ama soluk soluğa kalmasına, hırıltılı nefesine ve bedeninin çektiği sıkıntıya rağmen gözleri kapalı kalıyor, sesini telepatiyle duyuyorum.

“Kendine iyi bak, Darlington.”

Bir saniye sonra enerji imzası yok oluyor, vücudu hareketsizleşiyor.

Sakinliğim paramparça oluyor. Şok içinde Adrienne’in cesedine bakakalıyorum. Gece yarısına kadar zamanımız olacaktı çözmek için. Onu kurtarmak için. Kallister bize bir şans bile vermedi, lanet olsun.

Elim titreyerek cebimdeki telfi bulup Gray’i arıyorum.

“Onu buldun mu?” Sesini duyduğumda boğuk şekilde soruyorum.

“Hayır. Hâlâ Adrienne’le misin?”

“Öldü.”

“Ne demek öldü?”

Sesim çatlayarak, “Öldü,” diye tekrarlıyorum. “Yöntem olarak yürekkökünü ve beni de şahidi olarak seçti.” Bir an eğilip mide bulantısıyla mücadele ediyorum. “Sikeyim, öldü, Gray.”

Kulağıma sessizlik doluyor, ardından yumuşak, acılı bir inilti geliyor.

“Seni bulmaya geliyorum,” diyorum. “Galiba Hançer’den ayrılmamız gerekecek.”

Çağrıyı sonlandırıyorum, Adrienne’in cansız vücudundan yüzümü çevirirken koridorun ucunda bir hareket kıpırtısı yakalıyorum.

İğne boynumun yan tarafına saplanmadan bir saniye önce havadaki tıslama sesini duyuyorum. Sıvı damarlarıma akıyor, adrenalın patlamasını tetikliyor.

“Ne—”

Gözlerimin önünde siyah noktalar çakarken sorumun devamı soluyor, dilim bir anda ağzıma fazla büyük geliyor.

Hücre bloğu sallanıp dönüyor, duvarlar etrafımda dalgalanıyor. Koridorun ucundan ayak sesleri yankılanıyor, her şey sanki suyun altındaymışım gibi boğuk. O sakinleştirici tabancayı ateşleyen kişi her kimse yanıma geliyor.

Ve sonra her şey silinip gidiyor.

Kafam zonkluyor.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, kendime gelirken gözlerim karanlığa uyum sağlıyor, şeye... kabine? Bir... hoverkraft kabinindeyim.

Neden bir hoverkrafttayım?

Yüzümü ovuşturmaya çalışınca bileklerimin bağlı olduğunu fark ediyorum. Vücudum ağır geliyor, uzuvlarım zayıf. Çok sersemlemiş durumdayım.

Yönümü kaybetme hissiyle mücadele ederek kokpite bakıyorum. Başının arkasını görüyorum. Küllü sarı saçların arasmda gri çizgiler var. Kallister. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ama ön camın ötesi hâlâ karanlık.

Beni uyuşturdu.

Hiç vakit kaybetmeden Saint'in zihnine yol açıyorum ve... Hiçbir şey olmuyor.

Yol *açamıyorum*. Telepati işe yaramıyor.

Telepatim neden çalışmıyor?

"Uyanık olduğunu biliyorum, Wren." Keyifli sesi kokpitte süzülüyor.

Doğrulamaya çalışmca şakaklarıma keskin bir ağrı saplanıyor. "Ne yaptın bana? Güçlerimi niye kullanamıyorum?"

Cevap vermiyor.

"Ne bu?" Sesim hırıltılı çıkıyor. Boğazımı temizliyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

Sadece yüzüme bakıyor, bakışları soğuk ve hesapçı. Bir zamanlar bana Jim'i hatırlattığını düşündüğüme inanamıyorum. Jim Amca bana asla böyle bakmazdı.

"Bu. Ne. Dedim."

Kallister kıkırdıyor. "Her zaman çok talepkârsın. Tıpkı annen gibi."

"Anneme benzemiyorum, oyun oynayacak havada da değilim."

"Sabır erdemdir. Az kaldı."

Sikeceğim sabrını. Telepati işe yaramıyorsa, kışkırtmanın yaraması lazım. Sonuçta farklı bir frekans kullanılıyor. Nefes alıp zihnimdeki altın tozunu toplamaya çalışıyorum... ama zihnimde altın falan yok.

Ne boklar dönüyor burada?

Kendimi daha uyanık hissetmeye başlarken Kallister'm operasyon üniforması giydiğini fark ediyorum. Vücut zırhı. Kalçasında kılıflı bir silah. Kafamdaki sisin arasından düşünmeye çalışıyorum. İlacın etkileri devam ediyor ama kanımdaki adrenalin onu yavaş yavaş yakıp tüketiyor, uyuşukluğun yerini buradan kurtulma ihtiyacının keskin, sert dürtüsü alıyor.

"Bana kızgın olduğumu biliyorum," diye başlıyor.

"Sikeyim, tabii ki kızgınım Kallister." Yüzsüzlüğe bak. "Beni bayıltıp bağlamış olmanı geçtim. Bir kadını öldürdün."

"Hayır, bir hükmü yerine getirdim. Benden önceki nice cellât gibi."

"O cellâtların kurbanlarını mahkemeler yargılamıştı."

"Artık kanun benim," diyor. "Ve aynı fikirde değilsin, biliyorum fakat Otorite'yi dağıtmanın Başkaldırı'da savaşılan bütün Modlar için en iyisi olduğuna inanıyorum. Onlar çıkarlarını gözetken tek bir lideri hak ediyor. Kendilerine yol gösterecek, vizyoner tek bir kişiyi." Kallister hoşnutsuzlukla başını sallıyor. "Adrienne, halkımıza istemedikleri bir amacı dayatıyordu. Fark etmeni isterdim."

Ses tonumla zehir saçarak, "Belki öyleydi," diyorum, "ama çözüm onu öldürmek değildi, göt herif."

İç çekiyor. "İstersen burada oturup birbirimizi kızdırmaya devam edebiliriz. Ama seni bu yüzden--"

Acı acı, "Bu yüzden mi bayıltın?" diye tamamlıyorum.

"--seninle yalnız konuşmak istedim," diye bitiriyor. "Han-
çer'deki meraklı gözlerden uzakta. Birbirimizi anlamaya çalışa-
lım istiyorum."

Sert bir kahkahayı engelleyemiyorum. "Seni anlamamı mı is-
tiyorsun? O hâlde seni anlıyorum, Jim'le aranızda bir bağ varmış
gibi yaparak bizim aramızda da bir bağ yaratmaya çalıştın. Halbu-
ki aranızda öyle bir şey yokmuş. Bu sabah Tapmak'ta onun hak-
kında nasıl konuştuğunu duydum. Ondan nefret ediyormuşsun."

"Nefret mi? Hayır. O çok güçlü bir kelime. O benim ikizimdi.
Ondan nefret etmek kendimden nefret etmek gibi olurdu. Beni
hayal kırıklığına uğrattı. Bazen midemi bulandırdı. Ama nef-
ret asla. Annense... Marina'dan nefret ettiğimi söyleyebilirim.
Julian'a onun kendisini aşağı çekeceğini, etrafındaki her şeyi
mahvedeceğini söyledim. Ama dinlemedi. Kendi kanı yerine, şe-
beke yerine onu seçti ve bunu asla affetmedim."

"Annemi kıskanıyordun," diye suçluyorum. "Aralarındaki
bağı."

İnkâr etmemesine şaşıyorum.

"Evet. Kıskanıyordum. Bazen." Gözleri tekrar karanlık gök-
yüzüne kayıyor.

Yılgınlığım içimden dışıma taşıyor, "Nereye gidiyoruz?"
diye soruyorum.

Cevap vermiyor, bu da içimde yeni bir öfke patlamasını te-
tikliyor.

Kallister, Travis Redden'e düşündüğünden çok daha fazla
benziyor. Kendi çıkarlarının peşinde. Şimdiye kadar nasıl anla-
madığımı bilmiyorum. Sikeyim, semtlerde Asalların zihinlerini
bozmak için Hawkins'i kullanmış. Çocukların zihinlerini yok et-
meye razıysa, kimbilir daha neleri yapmaya razı olabilir?

Bildiğim tek şey, *beni uyuşturmuş olmasını* bir kenara bırak-
sam bile ona bir daha güvenmemin mümkün olmadığı.

Yavaş, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Beni Hançer'e geri götür, Kallister. Lütfen."

Jim Amca'nunkine çok benzeyen ama aslında alakası olmayan o kahverengi gözlerle dönüp bana bakıyor. Dairesinde geçirdiğimiz akşamları düşünüyorum. Ben kanepede, Kallister koltukta, annemin dosyasını incelerken sessizce aynı mekânı paylaşmamızı. O dosyayı bana sanki büyük bir iyilik yapıyormuş gibi, ne kadar canıgönülden vermişti. Artık sadece beni yakınında tutmaya çalıştığından şüpheleniyorum.

Cevabı, "Geldik," oluyor.

Yüksek bir uğultuyla araç hızlı bir inişe geçiyor. Arkada hiç pencere yok, ön camdan da karanlıktan başka pek bir şey göremiyorum. Bakışlarım kabinin içinde dolaşıyor, silah olarak kullanabileceğim, kaçmama yardım edebilecek herhangi bir şey arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Hoverkraft hafif bir gümbürtüyle iniyor. Motorun uğultusu yavaş yavaş kesiliyor, ardından tamamen susuyor.

Kallister atlayıp iniyor ve kabin kapısını kaydırarak açmak için dolaşiyor.

Sert eller beni dışarı çekiyor. Direniyorum ama ilacın etkisiyle hâlâ sersemim. Vücudumun dik durmayı hatırlaması biraz zaman alıyor. O zamana kadar silahı göğsümün tam ortasına sabitlenmiş oluyor.

Tuz kokusu alıyorum. Islak taş. Soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyor.

Kafam karışmış hâlde, "Burası Valterra Bayırı mı?" diye soruyorum.

"Gözüme uygun göründü."

Hâlâ telepatiye kullanamıyorum ve bunun yarattığı hayal kırıklığıyla boğazım sıkışıyor. "Güçlerim neden çalışmıyor?"

Kallister vücut zırhının altına uzanıp gümüş bir zincir çıkarıyor. Ucunda, buz sarkıtı gibi kıvrımlı, uzun, beyaz bir kolye sallanıyor.

Beyaz hançertaş.

Siktir.

Yakın çevremde kaldığı sürece Mod yeteneklerim çalışmayacak. Dağda da Hawkins'le mağaranın menzilinden iyice uzaklaşana kadar telepatiyi kullanamıyordum.

Düzensiz nefesler alarak etrafımıza bakıyorum. Issız kayalıklar uzanıyor, dik duvar mavi hançertaşla kaplı ama beyaz olan daha güçlü görünüyor çünkü mavi olanın normalde beni güçlendirmesi gerekirken şu anda hiçbir etkisi olmuyor.

Kallister beni ileri itince sendeleyip kalıyorum. Bacaklarım deli gibi titriyor. Sakinleştirici beni fena etkilemiş.

"Yürü." Silahın namlusuyla işaret ediyor. "Dur. Bu kadar yeter."

"Bu hareketin yüzünden Gray'in seni öldüreceğinin farkındasın, değil mi?"

"Hayır, öldürmeyecek. Gray sonunda her zaman yola gelir."

"Bu konuda hayır. *Ben* sözkonusuyken hayır."

Kallister sesinde bir pişmanlık tınısıyla, "İşte tam da bu yüzden yollarımızı ayırma zamanı," diyor. "Birlikte çalışabileceğimizi umuyordum. Bu gece sana o şansını verdim aslında."

"Ne şansını? *Bayılttın* beni."

"Ondan önce. Mağarada bizi duyduktan sonra neler yapacağını görmek için bekledim."

Nefesim kesiliyor. "Orada olduğumu biliyor muydun?"

Bu lafım onu güldürüyor. "Bu gece olacak her şeyi biliyordum, Wren."

"Anlamadım."

"Her şeyi gördüm. Mağaraya kadar beni takip edeceğini gördüm. Hawkins'le yüzleşeceğini gördüm. Adrienne'in ölümünü izleyeceğini gördüm. Sonrasında ne yapacağını bilmiyordum. Adrienne'in kaderiyle zihin bozma görevlerini geleceğimiz için gerekli adımlar olarak kabul edip etmeyeceğini. Gray'i yanına alıp bana karşı hamle yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Sen sonuncusunu seçtin."

Söylediklerini anlamlandırmaya çalışarak yüzüne bakıyorum; beynim, hâlâ ilacı atmaya çalışırken sonunda bağlantıyı kuruyor.

O bir önsezici.

Bir şeyleri gördüğünü söylediğinde, vizyonlardan bahsediyordu.

Yavaş yavaş, "Bu geceyle ilgili bir vizyon gördün..." diyorum. "Orada olacağımı, Hawkins'le ikinizi dinleyeceğimi biliyordun. Sonrasında ne olacağını da mı biliyordun?" Kalbim hızlanmaya başlıyor. "Onun, Mako'yu öldürmek için kışkırtacağını *gördün* mü?"

Kallister sanki Mako'nun ölümü önemsizmiş gibi kayıtsız kalıyor. "Evet, gördüm."

"Hawkins'in bir bayırçıgırtkanı tarafından boğazının parçalandığını da gördün mü? Bütün bunları *gördün* ve yine de olmasına izin mi verdin yani?"

"Hawkins'in hayatta kalacağını da gördüm. Bir kaybımız yok."

Öfkeyle, "Kaybımız yok mu?" diye tekrarlıyorum. "Mako *öldü!*"

Kallister omuz silkerek karşılık veriyor, bu umursamaz hareket içimde yeni bir öfke patlaması yaratıyor. "Müdahale etseydim bile durdurabileceğimin garantisi yoktu. Vizyonlar karmaşıktır. Bazen her kelime, her an taşa kazınmıştır. Ne yaparsan yap, o olaylar gördüğün şekilde gerçekleşir."

"Ama bazen de değiştirebilirsin," diyorum çünkü farklı seçimler sayesinde gerçekleşmemiş vizyonlar duymuştum. "Değiştirmeyi deneyebilirdin."

"Mako'nun ölümü büyük planın gerekli başka bir adımıydı," diyor, bu kez sesi gerçekten pişmanlık taşıyor. "Mako iyi bir çocuktur. Sadece yoluma çıktı."

Yumruklarımı iki tarafımda sıkıyorum. "Yani beni buraya öldürmek için mi getirdin?"

"Evet. Ama bilmeni isterim ki bundan keyif almıyorum."

Ağzımdan inanamaz bir kahkaha fırlıyor.

"Ortalığı fazla karıştırıyorsun, Wren. Gray'in, hatta Saint'in üstünde bile fazla etkin var. Ve bunu kanıtlayamasam da içgüdülerim, Evlynn'e'in bizi terk etmesinde de parmağının olduğunu söylüyor." Bakışları gözlerime kilitleniyor. "Bu Kıta için planlarım var ve ne yazık ki senin o planlara engel olacağını düşünüyorum."

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Yükselen korkumla baş edemeyerek tekrar etrafa bakıyorum. Manzara ıssız ve acımasız, üstümüzde siyah gökyüzü, altımızda siyah su. Bütün bayır, annemin öldürdüğü Modların kana bulanmış tarihini taşıyor.

Burada öleceğim, geçmişin hayaletleriyle çevrili bir hâlde.

Gözlerim silaha kayıyor, sonra tekrar Kallister'm yüzüne. Parmağının tetiğin üstünde beklediğini görüyorum.

"Gerçekten üzgünüm," diyor, sesi hırıltılı.

Zorla yutkunuyorum.

Durumun gerçekliğini anlamaya başlarken uzaktan bir helikopter pervanesinin gürültüsü sessizliği deliyor.

İkimiz de donakalıyoruz. Kallister'ın dikkati gökyüzüne kayıyor ama silahı hâlâ bana doğrultulmuş durumda. Sabit.

Gürültü kayalıklardan yankılanarak büyüyor, sonra sesin kaynağını görüyorum.

Kalbim hızlanıyor. "Gitmemiz lazım," diyorum. "Kumanda helikopteri."

Kallister tereddüt ediyor.

Helikopterin ışıkları kayalığı aydınlatıyor, bir anlığına bizi kör ediyor ve bu kadarı bana yetiyor.

Üstüne atılıyorum, omzumu göğsüne çarpıyorum. Geriye sendeliyor ama silah üstündeki hâkimiyetini kaybetmiyor. Tam tersine.

Ateş ediyor.

Silahın patlaması sağır edici. Bir anda kolumda deli gibi yanan bir acı ortaya çıkıyor ve şokla sendeleyip kalıyorum. Daha

önce hiç vurulmamıştım. Çok *acıyor*. Yaradan kan fışkırıyor, kolumdan aşağı süzülüp karanlık toprağa damlıyor. Dişlerimi sıkıyorum, ayakta kalmaya çalışıyorum ama acı neredeyse dayanılmaz.

Havayı bir kez daha bir silah sesi yarıyor. Kafama isabet eden bir kurşunla dünyanın tamamen yok olmasını bekleyerek dehşet verici bir saniye boyunca kendimi hazırlıyorum fakat Kallister, yaklaşan helikoptere ateş ediyor. Birkaç kez ateş ediyor. Kurşunlar metale çarpıp sekerek havada çınlıyor ama helikopterin inişini durdurmuyor.

Kallister sessizce küfrederek tekrar bana dönüyor ama yeniden ona atıyorum. Çarpışıyoruz, darbe akciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, kolumdan yeni bir acı dalgası geçiriyor. Dengemi kaybediyorum ve Kallister bunu fırsata çeviriyor.

Beni geriye savuruyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ayaklarımın altındaki zemin kaybolurken çığlık atıyorum, uçurumun kenarından aşağı düşüyorum. Havada asılı, birkaç korkunç saniye boyunca ağırlıksız kalıyorum, sonra yerçekimi beni yakalıyor.

Rüzgâr kulaklarımın yanında vızıldarken bir adrenalın patlaması beni harekete geçiriyor. Parmaklarım kayalara sürtünüp uçurumun kenarını yakalıyor, çıkıntıya çarptığında bütün vücudum sarsılıyor. Kolum acıyla yanıyor, mavi hançertaşın dışarı taşmış bir parçasını bütün gücümle tutarken boşlukta sallanıyorum.

Nabzım kulaklarımda şiddetle atıyor. Kolumdan aşağı kan süzülüyor. Başımın yanında bir hoverkraftın uğultusunu duyduğumda Kallister'ın uzaklaştığını anlıyorum. Korkak.

Başımı çevirip aracın sisli ufukta kaybolana kadar gece havasında yükselişini izliyorum.

Nefes nefeseyim, tutunmaya çalışıyorum.

Aşağı bakma.

Kaslarım yanıyor, rahatlamak için yalvarıyor. Can havliyle tutunuyorum. Kafamın içi uğulduyor.

Sonra duyuyorum.

Ayak seslerini.

Bir gölge üstüme çökerken dehşetle sarsılıyorum. Hemen sonra bir el beliriyor.

“Elini ver.”

Donakalıyorum.

Olamaz.

“Elini ver, Güvercin.”

Kalbim yerinden fırlayacak.

Cross.

CROSS

Aylar sonra ilk kez kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Onu sağlam zemine çekip çıkardığımdan beri gözlerini üstünden ayırmadı.

Ama sorun değil. Çünkü ben de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Burada.

Yaşıyor.

Gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Bal sarısı gözleri benimkilere kilitli kalırken göğsümün her çatlağına, her kıvrımına bir duygu seli doluyor. Bir kalp atışı süresinde her şey geri geliyor. Ona duyduğum aşk. Onu kaybetmenin acısı. Yasını tutmanın ıstırabı.

Sesim inanamamanın etkisiyle çatlarken, "Yaşıyorsun," diyorum.

Kaşları çatılıyor. "Neden yaşamayayım ki?"

Boğazımda bir kahkaha düğümleniyor. Neden yaşamasın ki? Lanet olasıca. Hiçbir fikri yok.

Varlığı beni bir çekim alanı gibi içine çekiyor. Farkına bile varmadan ona doğru yürüyorum, onu kollarımın arasına çekiyorum. Fakat bu ânın tadını çıkarmaya, vücudunun benimkine bastırılışını hissetmeye bile zamanım yok.

Omuzlarını nazikçe tutuyorum. "Gitmemiz lazım."

Yine kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum. Neden buradasın? Nasıl--"

“Gitmemiz lazım,” diye tekrarlıyorum. “Helikopteri üsten çaldım. Çıkış kaydı yok, birkaç dakika içinde takip edilir.”

Hakkım vermek gerek, Wren itiraz etmiyor. Hafifçe sendelemesine rağmen kendisini helikoptere sürüklememe izin veriyor.

“Cross, neler oluyor? Neden öldüğümü sandın?”

“Daha sonra konuşuruz,” diyorum. “Bin.”

Onu kokpite yerleştirirken, suyun üstünden gelen rüzgârla hâlâ dönen pervanelerin yarattığı hava, kahverengi saçlarını başının etrafında savuruyor. Pilot koltuğuna oturana kadar yaralı olduğunu fark etmiyorum. Kolunu tutuyor, kan revan içinde.

Bakışlarımı yakalayınca, “Kurşun yarası,” diye mırıldanıyor, içim saf öfkeyle doluyor.

Bunun üstünde duracak zamanım yok. Onu vuran her kimse, sonra öldüreceğim. Gaz kolunu ileri itiyorum, helikopter yukarı sıçırıyor. Saniyeler sonra kayalıklardan kurtulup açık gökyüzüne çıkıyoruz, içim rahatlamaya başlıyor.

Wren’in yüzü solgun, gözleri kocaman.

Ama yaşıyor.

Yaşıyor.

“Nereye gidiyoruz?” Sesi zayıf, motorla pervane sesinin arasından zar zor duyuluyor.

Duraksıyorum, beynim seçenekleri tartıyor. Bu gece yatağa girdiğimde kendimi bu durumda bulmayı beklemiyordum. O enerji çekimi beni derin uykumdan uyandırıp âdeta hangara gitmem, bu helikoptere binmem, motoru çalıştırmam, Valterra Bayırı’na uçmam için ele geçirdiğinde kafamda plan falan yoktu. Sadece göğsümde tuhaf, ürpertici bir his vardı. Şimdi de bir planım yok.

Sonunda, “Fundalık Sonu,” diye karar veriyorum. “Adanın kuzey kısmında eski bir havaalanı var, oraya inebiliriz.”

Bizi daha da yükseltirken yardımcı pilot koltuğuna bakmadan edemiyorum.

“Neden bana bakıp duruyorsun, Kurt?”

“Öldüğünü sandım.” Sesim kendi kulaklarıma bile kısık geliyor.

“Onu anladım.” Alnı kırışıyor. “Ama *neden?*”

“Ben... seninle konuşamıyordum artık.”

“Anlamıyorum.”

“Telepatiyle ilgili enerji imzalarını bana sen anlatmıştın. Birisi öldüğünde enerjisinin de yok olduğunu.” Kalbim sıkışıyor, acı verecek kadar daralıyor. “Artık seni kafamın içinde hissetmiyorum. Aylardır hissetmiyorum.”

Nefesi kesiliyor. “Anlamıyorum. Senin enerjin hâlâ kafamın içinde.”

Kabinde uzanıp elini arıyorum. Ona dokunmam gerek. Gerçek olup olmadığını kontrol etmem gerek.

Gerçek.

Sikeyim, gerçek.

Eli sıcak. Elimin içinde titriyor.

Parmaklarımı parmaklarının etrafına kapatıyorum, bir duygu seliyle gücüm tükeniyor. Yavaş bir nefesle sıcaklığının üstüme akmasına, kaosun arasında beni yatıştırmasına izin veriyorum. Elini bırakırsam, gözlerimi ondan ayırırsam yeniden yok olacak diye korkuyorum.

“Papatya–” diye başlıyorum ama...

Alarmlar çalışıyor.

Bakışım gösterge paneline fırlıyor; tiz, kulak delici uyarı sesleri kabinin içinde yankılanıyor.

“Ne oluyor?” diye soruyor.

Alarmların arasından, “Yakıt uyarısı,” diye bağıyorum, ellerim kumanda panelinin üstünde deli gibi oradan oraya gidiyor. “Kaçak var. Depoya ateş edilmiş, muhtemelen başından beri yakıt sızdırıyordu.”

Yüzü daha da soluyor. “Siktir.”

“Fundalık Sonu’na varamayız. Sikeyim, bizi tekrar karaya ulaştırabileceğimden bile emin değilim.”

Motorlar tekliyor, Wren’le göz göze geliyoruz. Alarmlar daha da yüksek çalıyormuş gibi geliyor, oysa değişen tek şey damarlarımdaki adrenalın seviyesi. Helikopter rahatlamaya çalışan,

yaralı bir hayvan gibi alçalmaya başlıyor. Güç kaybını hissediyorum, pervaneler yavaşlamaya başladığında havada oluşan titreşimi de.

Tehlikeli bir açıyla sertçe dönerken, "Tutun," diyorum.

Ufuk imkânsız bir açıyla eğiliyor, aşağıdaki su bize doğru yükseliyormuş gibi görünüyor.

Düşüyoruz.

Nabzım fırlıyor fakat korkuya değil, sadece harekete geçmeye zaman var. Kumandaları bırakıp Wren'i yakalıyorum, helikopter okyanusa doğru alçalırken onu kendime çekiyorum.

Kulağına, "Tutun!" diye bağıriyorum, sesim çatlıyor.

Pervaneler daha da yavaşlıyor, uğultuları hayaletleri andıran bir inlemeye dönüşüyor. Okyanusun karanlık genişliği yaklaşıyor, yaklaşıyor; bizi bütünüyle yutmaya hazır.

Wren'e daha sıkı sarılıyorum, çarpışmaya hazırlanırken geriliyorum.

Zaman yavaşlıyor gibi; dünya daralıyor, okyanus yaklaşıyor.

Hemen sonra –hiçbir uyarı olmadan– suya çarpıyoruz.

Bir kez daha, kaos. Çarpmanın mide bulandırıcı gürültüsü, metalin ezilme sesi, kabine dolan soğuk, acımasız su. Vücudum koltuğa savruluyor, kollarım Wren'in etrafını sıkıca sarmışken helikopter suyun içinde dönüyor, pervaneler dalgalara çarpıyor.

Bütün bunların arasında ona sarılıyorum.

Etrafımızdaki dünya karanlığa gömülürken dahi, onu bir daha asla bırakmayacağım.

TEŞEKKÜR

Gümüş Elit ilk yayımlandığında, okurlardan gelen inanılmaz tepkiyi kesinlikle hayal edemezdim. Bu yeni seriye şans veren, onu birileriyle paylaşan ya da çevrimiçi ortamda hakkında konuşan hepinize... bütün samimiyetimle teşekkür ederim. Desteginiz *Gümüş Elit*'i çoksatanlar arasına taşıdı, bunun için size tarifsiz derecede minnettarım.

Bu dünyaya geri dönüp Wren, Cross, Kaine ve benim için çok değerli hâle gelen karakterlerle daha fazla zaman geçirmek bir ayrıcalıktı. *Düşmüş Güvercin*'i yazmak gerçekten sevgiyle yapılan bir işti, etrafımdaki yetenekli insanlardan oluşan ekip olmasa altından kalkamazdım.

Bu kitap, düşünceli editörlerim Emily Archbold ve Sam Bradbury olmadan kesinlikle aynı olmazdı. Bu hikâyeyi benim kadar sevip onu hayal edebileceğimden daha iyi hâle getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim! Del Rey US'teki harika yayım ekibine de çok teşekkürler: Keith Clayton, Maya Fenter, Tori Henson, Marcelle Iten Busto, Alex Larned, Julie Leung, Jordan Pace, Madi Margolis, David Moench ve Scott Shannon. Muhteşem Del Rey UK ekibine de ayrıca teşekkürler: Isabella Levin, Aoifke McGuire-France, Feranmi Ojutku, Sophie Shaw ve Claire Simmonds. Birlikteyken ideal ekipsiniz!

Muhteşem kapak tasarımı için Amy Musgrave'e teşekkür ederim.

Bu yolculukta hep yanımda olan Leo PR'dan Jessica Brock, bu

seriyi böylesine tutku ve uzmanlıkla desteklediğin için teşekkür ederim.

Park, Fine & Brower Literary Management'taki olağanüstü ajans ekibine de büyük bir teşekkür daha.

Nicki ve Krynn, her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağlıyorsunuz. Size sonsuz derecede minnettarım!

Ve son olarak, en az diğerleri kadar önemli olan siz okurlara: Bu dünyaya yeniden gelip vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Wren'in yolculuğuna devam etmek için sabırsızlanıyorum...

Takipte kalın!